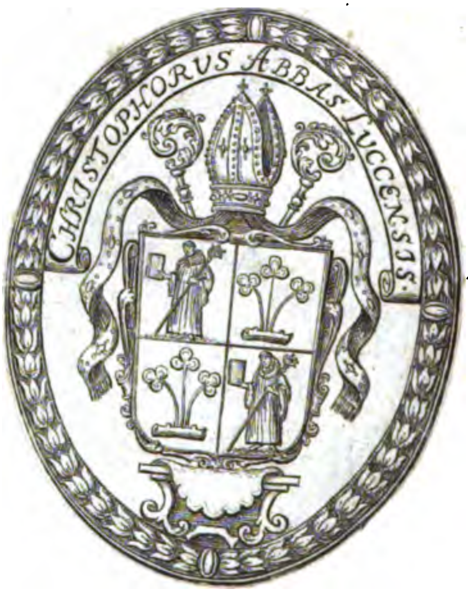
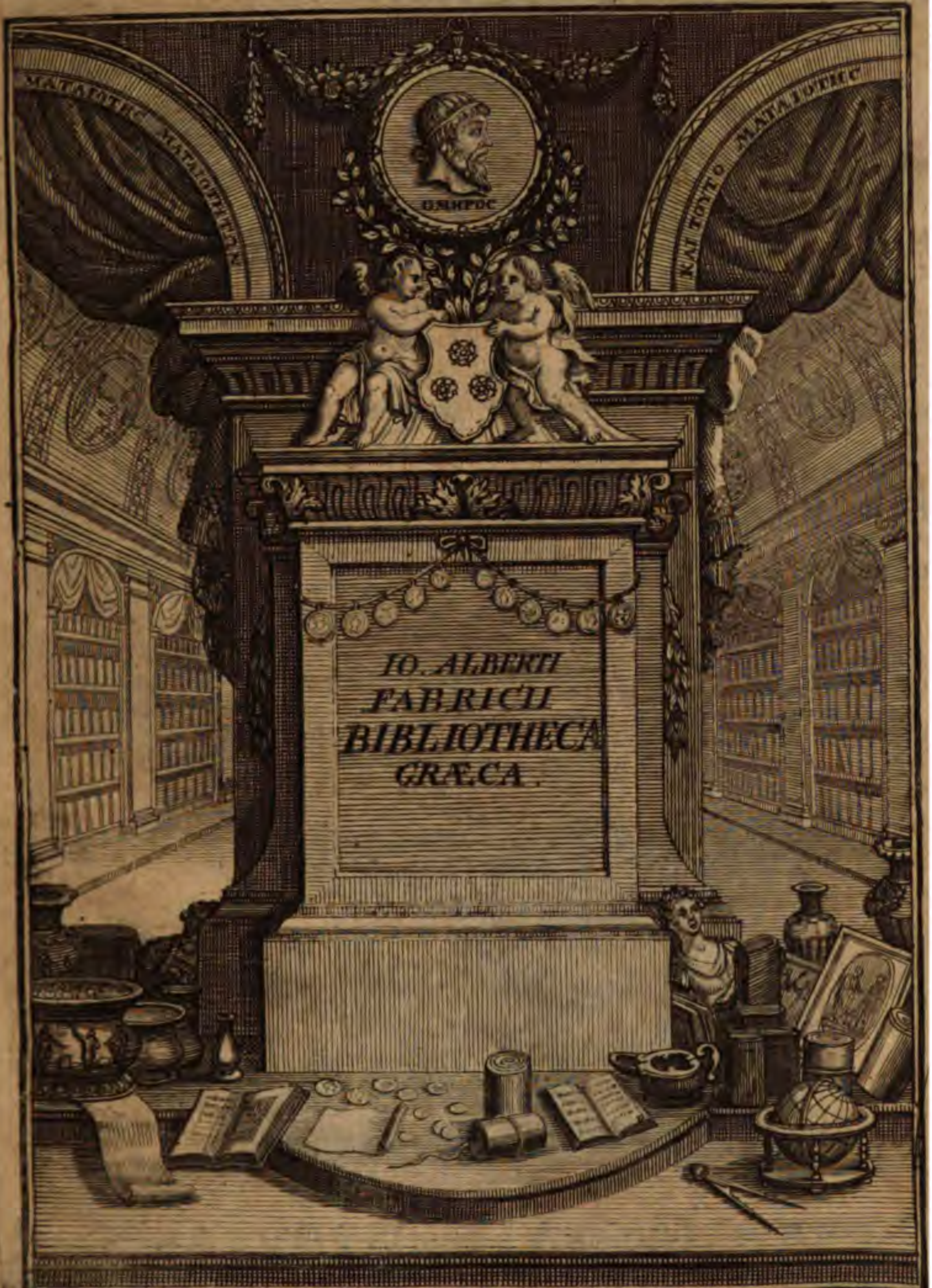

CHRISTOPHORVS ABBAS LVCCENSIS.

I. C. Böhmer
1719.

ΜΑΤΑΙΟΤΗϹ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΟΜΗΡΟϹ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΑΤΑΙΟΤΗϹ
IO. ALBERTI
FABRICII
BIBLIOTHECA
GRÆCA.

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. THEOL. D. ET PROF. PUBL.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ
VOLUMEN NONUM,
SIVE
LIBRI V. PARS V. ET ULTIMA,
IN QUA

PRÆTER MULTOS ALIOS, TRADUNTUR SCRIPTORES, QUI VITAS SANCTORUM, MONACHORUMQUE COMPOSUERE; ET DE THEODORIS, ANASTASIIS, JOANNE PHILOPONO, PHOTIO, SCRIPTISQUE CENSURÆ EJUS SUBJECTIS, AC DE SUIDA PLENIUS DISSERITUR.

ACCEDUNT NONNULLA HACTENUS INEDITA, UT XENOCRATIS DE ALIMENTO EX AQUATILIBUS, LONGE QUAM GESNERUS EUM OLIM VULGAVERAT, PLENIOR: HIMERII ORATIO QUA ATHENIS JULIANUM IMP. EXCEPIT: SPECIMEN LEXICI PHOTII: NEC NON MAXIMI SOPHISTÆ DE OBJECTIONIBUS INSOLUBILIBUS ELUDENDIS, ET TROILI PROLEGOMENA RHETORICA.

HAMBURGI,
SUMTU CHRISTIANI LIEBEZEIT, ET THEODORI CHRISTOPHORI FELGINER, A. M DCC XIX.

NOBILISSIMO, AMPLISSIMO
ATQUE CONSULTISSIMO

VIRO

CONRADO WIDOW,

J. U. L.

ET REIP. HAMBURGENSIS SENATORI,

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS.

JUcundissima res mihi contingeret, VIR AMPLISSIME, si ex tenui arca mea liceret mihi aliquid depromere, quod Tibi mu-

nus non ingratum dignumque persona Tua offerre possem. Multum enim jam pridem debere me agnosco singulari Tuæ in me benevolentiæ, a tam longo tempore, tot rebus, tam constanter mihi testatæ, qua benigne & humanissime consentiens studiis meis

Fautor utroque meum laudasti pollice ludum

necdum cessas amore me Tuo dignari, neque gratiam quam apud Te collegi, effundi aut labefactari pateris. Usque adeo etiam exsplendescit atque omnium oculis dilucet Virtus Tua, Prudentia ac doctrina locuples peregre ac domi parta, firmissimumque illud æqui ac recti studium, rerum usu & solida juris cognitione conjunctum, quod publico bono impendis quotidie, ut illud etiam alium quemlibet Patriæ amantem facile possit impellere in amorem ac venerationem Tui, licet nullo favoris atque amicitiæ beneficio cognitus illi

fuis-

fuisses: Meum vero animum hæc ita ceperunt, ut ex quo tempore Divino nutu in amplissimum Ordinem cooptatus es, caussas visus mihi sim præclarissimas nactus esse gaudendi, prosperaque ominandi nostræ Reipublicæ, & gratulandi mihi, bonisque literis quas amas impense, & quorum studiis dignum ut ponas pretium, eruditioni Tuæ debes. Jamdiu igitur cupiens aliquo publico documento meum Tibi declarare devotum animum, tenue hoc quod possum, & quod in promtu mihi est, offero munusculum, præsentemque novam lucubrationem meam, prælis modo absolutam, atque præclarorum aliquot ingeniorum, veteri memoria celeberrimorum notitiam & scripta complectentem, honoratissimo Nomini Tuo consecro. Hoc itaque quod velim esse pignus perenne ac publicum mei in Te amoris meæque observantiæ, ut serena fronte a me suscipias, etiam atque et-

iam Te rogo, atque susceptum a Te iri, de æquitate Tua & in me benevolentia prorsus mihi persuadeo. Deus ter Opt. Max. Te, VIR AMPLISSIME, lætum ac valentem jubeat vivere diutissime in Patriæ & communis Salutis incrementum ac decus: omnibusque cumulatum bonis, & nova subinde ornamentorum accessione merita ac virtutes Tuas per lætissimam sobolem in seram propagare posteritatem. Scripsi Hamburgi III. Id. Sept. Anni Christiani cIɔ Iɔ ccxIx.

AD LECTOREM.

QUod nunc in conspectum Tuum audet prodire Volumen Bibliothecæ Græcæ novum, non pauciores, quam superiorum quodlibet, eximios ac præclaros Scriptores Tibi sistit, & non minore quam illa digestum studio, erroribus suis atque ignorationi scriptoris vel incogitantiæ, parem ab æquitate Tua expetit veniam, exspectatque.

Aliquam tomi hujus partem à *Photio* impleri & *Svida*, nec miraberis nec indigne feres, cum bini hi scriptores sint haud dubie, quibus minime contemnendam veteris historiæ Græcorum litterariæ portionem unice debemus. Itaque de his obiter & in transcursu dicere, paullo pleniorem Græcorum scriptorum notitiam tradere aggresso, ineptum visum merito fuit: cumque de multis apud Photium, de multis apud Svidam scriptoribus fiat mentio, de quibus altum apud alios silentium observatur; duxi operæ pretium, non modo de *Photio* & ejus scriptis paullo accuratius tradere, sed & omnium in ejus Bibliotheca memoratorum scriptorum notitiam variis observationibus illustratam adjungere. Similiter qvæcunqve *Svidas* per magnum suum Lexicon de Scriptoribus exponit, certe præclara, ego novissimam eruditissimi Kusteri secutus editionem, illa cuncta in unum congessi fascem, ac meis qvibusdam observationibus adspersis, emendatius etiam hinc inde aliqva tradidi vel accurati-

)( )(us

us transtuli. Ut vero, qvod in aliis consvevi facere, etiam in hujus Voluminis fronte, eorum qvæ in illo Tibi offeruntur, indice consignato, laborem opus ipsum perlustrandi atqve evolvendi sublevem, en Tibi capitum singulorum elenchum:

Scripto-

CAPUT

Index

CAPUT

Monitus ſit Lector, Indiculum locorum, à Viris doctis in Suida, ubi nomina ſcriptorum ille præterit, inveſtigatorum, nec non tractationem de Etymologico magno atque aliis Lexicis, una cum capitibus adhuc reliquis, ob nundinas imminentes rejecta fuiſſe in Appendicem hujus Voluminis noni, quæ proxime, ut ſperamus, lucem videbit.

BIBLI-

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ VOLUMEN NONUM.

LIBRI V. PARS QVINTA ET ULTIMA.

CAPUT XXXII.

DE PALLADIO Episcopo, HERACLIDE, Jo. Moscho Eucrate, & aliis qui Vitas, Doctrinam & Apophthegmata Patrum, Monachorum & Eremitarum scripto consignarunt.

Palladii Galatæ Episcopi Helenopolitani ætas. 1. Historia Lausiaca, sive Vita Monachorum, ad Lausum præfectum. 2. Ejus editiones. 3. auctor Dialogi de vita Chrysostomi, diversus ab illo Palladio. 4. Dialogi editiones. 5. Liber Palladii de Gentibus Indiæ & Bragmanibus. 6. Alii Palladii ultra quinquaginta. 7. De Disputatione Gregentii Archiepiscopi cum Herbano Judæo, quam Palladio Alexandrino Casp. Barthius tribuit. 8. Heraclidis Cyprii Paradisus. 9. Heraclidæ varii, plures quam quinquaginta. 10. Ejus λειμωνάριον sive pratum. 11. Sophronio Hierosol. à quibusdam tributum. 12. Anonymi μοναχικῶν, γεροντι-

κῶν & πατερικῶν, sive de Vitis ac Dictis Eremitarũ & Monachorum scriptores. 13. 14. Græca Vitæ Patrum, S. Hieronymo præter rem tributa. id. Jo. Geometræ Paradisus, & Maximi Margunii νεὸν λειμωνάριον. 15. Heriberti Rosweidi Vitæ Patrum. 16. Laurentii de la Barre Veterum Patrum Historia Christiana. 17. Timotheus Alex. & alii scriptores de vitis Monachorum deperditi. 18. Catalogus scriptorum, historias Sanctorum, illustrantium. 19. Supplementum Indicis Vitarum quem dedi Volumine sexto p. 510. sq. in Simeone Metaphraste. 20.

I.

PALLADIUS Galata a) frater Brissonis Episcopi, natus est A. C. 367. b) & monasticam vitam amplexus anno ætatis vigesimo, (Christi 388) secundo Theodosii Magni Consulatu: d) Alexandriæ primum, deinde in *Scetensi* Nitriæ Monasterio & hinc in eremi solitudine, ex qua Alexandriam deinde post novennium iterum est reversus. Præter Dorotheum aliosque, *Evagrium* Ponticum e) A. 399. defunctum, Magistrum habuit, unde ipse etiam visus est Origenis f) erroribus

a) Palladius ipse in Hist. Lausiaca c. 43. edit. Hervet. quærenti Ioanni Lycopolitano: *cujas nam es & cur venisti? conjicio enim te esse ex conventu Evagrii*, respondet *se esse hospitem ex Galatia, ex Evagrii sodalitate.* Hæc in Græca editione Meursii p. 98. uti alia plura, non leguntur. In alterius Palladii dialogo de vita Chrysostomi, p. 195. Βρίσσων δὲ ὁ ἀδελφὸς παλλαδίου ἀποστὰς ἑκουσίως τῆς ἑαυτοῦ ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀγριδίῳ αὐτοῦ διάγει τοῖς χερσὶν ἑαυτοῦ τὴν γῆν μεταλλεύων. Hujus Brisonis cum Palladio inter S. Chrysostomi discipulos Episcopos Cedrenus meminit.

b) Vide Usserium Antiquitatt. Britannic. c. 16. Tillemontium T. XI. memor. Hist. Eccles. p. 500. seq. Antonium Pagi ad A. 388. Rosvveidum in vitis Patrum p. 523. seq.

c) Palladius ipse in præfat. p. 4. edit. Meursii: τριακοστὸν καὶ τρίτον ἔτος ἄγοντί μοι ἐν τῇ τῶν ἀδελφῶν πολιτείᾳ δῆθεν καὶ τῷ μονήρει βίῳ, εἰκοσι δὲ τῆς ἐπισκοπῆς, πεντήκοντα δὲ καὶ τρία τῆς πάσης ζωῆς μου &c.

d) Palladius cap. 1. p. 10. edit. Meursii: πρῶτον τοίνυν πατήσας ἐγὼ τὴν Ἀλεξανδρέων πόλιν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑπατίᾳ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως. De vita Palladii Monastica prolixe Tillemontius T. XI. p. 501. seq.

e) Palladius c. 43. *confessus sum me esse ex sodalitate Evagrii.* Socrates de Palladio IV. 23. Εὐαγρίου μὲν ἦν μαθητής. Sic & Nicephorus XI. 46. De Evagrio hoc, qui cum Origene in quinta Synodo condemnatus est A. 553. dixi Volumine octavo superiore cap. XXIV. p. 364. seq.

f) Epiphanius in extremo Epistolæ ad Io. Hierosolymitanum (inter Hieronymianas 60. novæ edit. 110. p. 829. T. IV.) *Palladium vero Galatam, qui quondam nobis charus fuit, & nunc misericordia DEI indiget, cave, quia Origenis hæresin*

erroribus favere, licet ejus rei vestigia g) in scriptis Palladii, quæ exstant, expressa nulla appareant, nisi quod Evagrium & alios quosdam amicos suos laudat. Annos natus tres & triginta, à Ioanne Chrysostomo, quem & ipsum Magistrum habuit * & cujus amicissimus fuit (A.C.400.) ordinatus in Bithynia h) Episcopus Helenopolitanus, i) atque inde in eadem Bithynia sive potius vicina Galatia Asponitanus k) diem obiit ante habitum A. C. 431. Concilium Ephesinum, quippe cui successor Palladii Eusebius Asponitanus l) interfuit.

A 2 II.

prædicat & docet, ne forte aliquos de populo tibi credito ad perversitatem sui inducat erroris. Hieron. prologo dialogi adversus Pelagianos: *Palladius servilis nequitia, eandem* (Origenis) *hæresin instaurare conatus est, & novam translationis Hebraicæ mihi calumniam struere.* Non assentior Tillemontio qui de alio Palladio Epiphanium & Hieronymum loqui sibi persvasit. Nam Palladium Helenopolitanum cum Heraclide fuisse Origenianismi suspectos, confirmat etiam Photius Cod. 59. Et acriter perstringit Allatius p. 131. diss. 2. de libris Eccles. Græcorum. Vide & Baron. ad A. C. 388. n. 7. Dulcinum in Historia Origenismi, Gallice edita, libro IV. Eundem Palladium sub Calphurnii nomine perstringi ab eodem Hieron. contra Rufin. non satis certum esse opinor, Paulam Romanam ab Hieronymo à vitæ monasticæ instituto detractam scribit Palladius c. 125.

g) Confer Rosvveidum prolegom. XV. ad Vitas Patrum. * Ita Cedrenus & alii. De amicitia Chrysostomi cum Palladio, Palladius ipse c. 43. Lausiacæ auctor & dialogi de vita Chrysostomi & Chrysostomus Epist. ad Palladium dubitare lectorem non sinent.

h) Palladius c. 43. Hist. Laus. p. 101. edit. Meursii. ἀπὸ τῆς παλαιστίνης πάλιν κατέλαβον τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἐν ταύτῃ οὐκ οἶδα πῶς εἴπω, εἴτε ἐξ ἀνθρωπίνης σπουδῆς, εἴτε καὶ ἐξ εὐδοκίας τοῦ κρείττονος, μόνος ὁ θεὸς ἂν εἰδείη, κατηξιώθην τῆς ὑπὲρ ἐμὲ χειροτονίας.

i) Helenopolis ab Helena Constantini M. matre nomen tulit, civitas Bithyniæ, antea dicta Drepanum teste Nicephoro VII. 49. in qua Episcopus ordinatus Palladius. Unde παλλάδιος ὁ ἑλενουπόλεως vocatur in Codicibus MSS. Historiæ Lausiacæ, & dialogi de vita S. Chrysostomi, nec non in dialogo ipso 131. & apud Photium Cod. 59. atque passim alibi.

k) Socrates VII. 36. ubi exempla præsulum ab uno Episcopatu in alterum translatorum congerit: Παλλάδιος ἀπὸ Ἑλενοπόλεως μετηνέχθη εἰς Ἄσπουνα. Idem ex Socrate legas in Hist. tripartita XII. 8. & apud Nicephorum XIV. 39. Etiam in quibusdam MSS. Codicibus dialogi de vita Chrysostomi Palladium vocari Ἐπίσκοπον Ἀσπόνων testatur nota Codicis Florentini, sexcentorum annorum, quam Bigotius inspexit, ἐν ἄλλοις γράφεται Ἀσπόνων. Qui Cappadociæ Episcopum vocant Palladium, pro Asponensi Asumensem ei possunt videri tribuisse Episcopatum in Cappadocia secunda. Vide Tillemont. T. XI. p. 523. Sed verius est Palladium pariter & Heraclidem in quibusdam Codicibus, ut in Rosvveidi Vitis p. 536. Cappadociæ Episcopos appellari per confusionem atque errorem, cum Palladius ex Helenopolitano Asponensis, Heraclides vero Ephesi episcopus fuerit.

l) Labbei Concil. T. 3. p. 481. 549. 692.

II. Hic Palladius circa A. C. 420. ætatis LIII. Episcopatus XX. scripsit stylo simplici & inaffectato librum de vita Monachorum illius ætatis & sanctimoniæ studiosarum mulierum m) ad Lausum Præfectum, n) unde Historia Lausiaca, & Λαυσαϊκὸν o) appellari consvevit, opus quod nemo

m) Palladius ipse præfat. ad Lausum: *Cum tricesimum & tertium annum agerem in conversatione cum fratribus & vita solitaria, vigesimum autem Episcopatus, totius autem vitæ meæ quinquagesimum tertium*, ἀναγκαῖον ἡγησάμην προθῦντι σοι τὰ τῶν ἁγίων πατέρων κατορθώματα ὠφελείας χάριν πνευματικῆς ἐν γραφῇ διηγήσασθαί σοι ἀῤῥένων τε καὶ θηλειῶν, *necessarium existimavi spiritalis utilitatis gratia tibi cupienti in scriptis narrare quæ à sanctis Patribus recte & ex virtute gesta sunt. tam masculis quàm feminis*, ὧντε αὐτὸς ἑώρακα καὶ περὶ ὧν ἀκήκοα παρὰ πιστοτάτων ψυχῶν, οἷς συνετράφην ἐν τῇ κατ' Αἴγυπτον ἐρήμῳ καὶ Λιβύῃ καὶ θηβαΐδι καὶ Συήνῃ, ὑφ' ὧν καὶ οἱ λεγόμενοι Ταβεννησιῶται, ἔπειτα Μεσοποταμίᾳ, Παλαιστίνῃ τε Συρίᾳ καὶ τοῖς μέρεσι τῆς δύσεως, Ῥώμῃ τε καὶ Καμπανίᾳ καὶ τοῖς περὶ ταύτας μέρεσιν, ἀκριβέστατα ἀπ' ἀρχῆς ἐκθέσθαι σοι ἐν διηγήματος εἴδει ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, ὅπως σεμνὸν καὶ ψυχωφελὲς ὑπομνηστικὸν ἔχων ἀδιάλειπτον φάρμακον ἀληθείας, *quos & ipse vidi & de quibus audivi ab animis fidelissimis cum quibus versatus sum in Ægypti solitudine & in Libya & Thebaide & Syene. sub quibus sunt etiam qui dicuntur Tabennesiota; deinde in Mesopotamia, Palæstina, & Syria & in partibus Occidentis & Roma & in Campania & in iis quæ sunt circa eas partibus: ut tibi ab initio accuratissime in hoc libro exponam instar narrationis, ut habeas honestum & animæ utile monimentum, perpetuum medicamentum veritatis* &c. Socrates IV. 23. p. 238. Πεποίηται Παλλαδίῳ τῷ μοναχῷ ἴδιον μονόβιβλον ὃς Εὐαγρίου μὲν ἦν μαθητής, πάντα δὲ ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν (μοναχῶν) διεξῆλθεν, ἐν ᾧ καὶ γυναικῶν ἐφάμιλλον τοῖς προειρημένοις ἀνδράσιν ἐπανελομένων βίον μνήμην πεποίηται. Idem ex Socrate, habet Tripartita VIII. 1. & Nicephorus XI. 44.

n) Lausus Præfectus cubiculi (πραιπόσιτος τοῦ κοιτῶνος) Imp. Theodosii junioris ad quem Palladii Epistola huic operi præfigitur. Itaque apud Nicephorum VIII. 41. ubi inter libros plures de Monachorum vita ab ipso commendatur μάλιστα ἡ Λαύσῳ πραιποσίτῳ ἐγράφη, hoc verti debet *maxime qui ad Lausum præpositum scriptus est*, non ut Io. Langus, eruditus interpres, *quæ de iis Lausus Præpositus conscripsit*. De hoc Lauso consulendi Cangius in CPoli Christiana libro II. p. 132. & Anselmus Bandurius ad Antiquitates CPolitanas p. 477. 486. Ad hunc ut credibile est Lausum binas Firmi Episcopi Epistolas vulgavit clarissimus Muratorius in Analectis Græcis p. 290. & 301.

o) Λαυσαϊκὸν vocatur in pluribus Triodii locis, quæ vide apud Meursium, Cangi-

nemo leget ſine ſumma admiratone ſtudii incredibilis quo viri illi & fœminæ tam enixe conati ſunt auſteritate vitæ cœlibis ac ſolitariæ, cultu duriſſimo, inedia ac jejuniis vix humanis, & abſtinentia ab omnibus commodis vitæ, aſſequi ſanctimoniam. Quanquam hanc in longe aliis rebus conſiſtere, aliis peti alique, neque in ſolitudines eſſe relegandam & cum conjugio & ſocietate hominum atque ſobrio uſu rerum humarum neutiquam pugnare, tum ſacræ litteræ tum ratio ſana & ſanctorum hominum non ſolitariorum conjugunque exempla & Monachorum atq; Eremitarum peccata teſtantur. Non modo Palladius ipſe poſt illud tempus capita nonnulla videtur addidiſſe, p) ſed etiam ab aliorum manibus varia ſive addita ex Heraclide aliiſque & interpolata, ſive detracta credibile eſt: unde tanta in Codicibus MSS. varietas, etiam in editionibus, quas auctiores alias aliis, diverſoque capitum ordine & numero mox memorabo. Idque tanto minus mirabitur, qui cogitaverit freqventiſſime tritam deſcriptamque olim hanc hiſtoriam, atque in Græcis Eccleſiis etiam publice lectitatam, pridem ut ex Triodio notarunt Meurſius, Cangiusque.

III. *Editiones Hiſtoriæ Lauſiacæ, & Codices MSS.*

Latinæ ex quadruplici verſione, valdeque inter ſe differentes editiones exſtant complures.

Prima, veteri incerto interprete, librum ſecundum occupat inter *Vitas Patrum* ab *Heriberto Roſweydo* vulgatas, illuſtratasque, ac *capitibus XXXIII.* abſolvitur. Rufinum eſſe interpretem contendit Rosweydus in prolegomeno IV. cap. 10. p. 14. ſeq. Sed Palladii certe librum ſcriptum A. 420. vetere Rufinus A. 410. defunctus non potuit, licet is tranſtulit vitas Patrum, quarum aliquæ ſunt Palladianis deinceps permixtæ tum in Græcis tum in latinis Codicibus. Idem Roſweydus editiones viginti verſionis iſtius enumerat prolegomeno XVII. p. 31. quæ ipſius ἐκδόσιν á tempore natæ typographiæ variis in locis antecesſere. Roſweydi vitæ Patrum viderunt lucem. Antwerpiæ apud Plantin. A. 1615. fol. & Lugd. 1617. atque iterum Antwerpiæ 1628. fol. apud Plantinum.

 Secun-

umque in gloſſar. Lauſiacam Hiſtoriam vocant editiones, Græci Codices τὴν πρὸς Λαῦσον ἱςορίαν. Sic Ioannes Antiochenus à Cotelerio editus T. 1. moniment. p. 167. ἡ τοῦ ὁσίου Παλλαδίου πρὸς Λαῦσον. Lauſaicum ſolet etiam vocare Salmaſius, ut in comment. ad inſcriptionem Herodis Attici p. 14. 65. &c. Idem in libro de lingua Helleniſtica p. 107. plebeja dictione uſum Palladium notat.

p) Vide Tillemontium T. XI. memor. p. 123. ſeq. 640. ſeq.

Secunda, incerto veteri interprete, *capitibus XX.* Hæc in vitis Patrum, quæ triplici vice sine typographi, loci & anni nota in folio prodierunt, tempore nascentis typographiæ, primum edita, deinde recusa est in *Theodorici Lober à Stratis* prototypo Veteris Ecclesiæ, Colon. 1547. fol. Denique in appendice ad vitas Patrum *Rosweydi* p. 749. Cujus consulenda prolegomena p. 31. seq.

Tertia incerto itidem veteri interprete, *capitibus LVIII.* Paris. 1504. apud Ioannem Parvum, edente *Jacobo Fabro* Stapulensi, sub titulo: *Heraclidis Paradisus.* Hinc in vitis, *Aloysii Lipomanni* auspicio editis, tomo tertio, Venet. 1554. 4. quæ editio per *Franciscum Torres* collata cum MS. Palladii Codice, quem sereniss. Reip. Venetæ Cardinalis Bessario donavit. Extat etiam in appendice vitarum *Rosweydi* p. 705.

Quarta longe locupletior, *Gentiano Herveto* interprete, *capitibus CLI.* Paris. 1555. 4. & 1570. Eadem recusa cuam scholiis *Laurentii Barrensis* in ejus Historia Christiana veterum Patrum Paris. 1583. fol. pag. 55. b. nec non in Bibliothecis Patrum, Margarino de la Bigne curante Paris. 1589. & 1610. Tomo VII. & in vitis Patrum *Rosweydi* libro octavo, cum Rosweydi notis. Capita hujus editionis cum capitibus Græcæ Meursianæ si quis conferre velit, uti poterit hâc tabulâ in qua numeri Romani Græcam, minores Latinam exprimunt. I. II. prooem. III. 1. IV. 2. V. 3. 4. VI. 5. VII. VIII. IX. 6. X. 7. XI. 8. XII. 9. XIII. 10. XIV. 11. XV. 12. XVI. 13. XVII. 14. XVIII. 15. 16. XIX. 17. XX. 18. XXI. 19. XXII. 20. XXIII. 21. XXIV. 22. XXV. 23. XXVI. 26. XXVII. 27. XXVIII. 28. XXIX. 29. XXX. 30. XXXI. 31. XXXII. 32. XXXIII. 33. XXXIV. 34. XXXV. 35. XXXVI. 36. XXXVII. 37. XXXVIII. 38. XXXIX. 41. XL. 42. XLI. 43. XLII. 77. XLIII. XLIV. 83. XLV. 84. XLVI. 85. XLVII. 87. XLVIII. 88. XLIX. 101. L. 125. LI. 126. LII. 127. LIII. 128. LIV. 129. LV. 130. LVI. 131. LVII. LVIII. 132. LIX. 133. LX. 134. LXI. 102. LXII. 104. LXIII. 103. LXIV. 113. LXV. 117. LXVI. 118. LXVII. 89. LXVIII. 90. LXIX. 91. 92. 93. 94. 95. LXX. 106. LXXI. 109. LXXII. 110. LXXIII. 111. LXXIV. 112. LXXV. 105. LXXVI. 135. LXXVII. 142. 143. LXXVIII. 144. LXXIX. 145. LXXX. 146. LXXXI. LXXXII. 96. LXXXIII. 97. LXXXIV. 98. LXXXV. 99. LXXXVI. 100. LXXXVII. 137. LXXXVIII. 138. LXXXIX. 139. XC. 119. XCI. 121. XCII. 122. XCIII. 123. 124. XCIV. 136. XCV. 147. XCVI. 148. XCVII. 149. XCVIII. 114. XCIX. 135. C. 115. CI. 140. CII. 141. CIII. 131.

Græca editio exstat unica, ab Herveti versione non parum distans, *capitibus CIII*, quam ex Codice Bibl. Palatinæ curavit *Ioannes Meursius*, qui ad libri calcem notas eruditas addidit, testatus etiam se nonnulla supplevisse ex Codice Bibl. Regiæ Paris. cum Lutetiæ versaretur. Meursii editio vidit lucem Lugd. Bat. 1616. 4.

Græco Latinam Græcâ Meursiana pleniorem ex MSS. Regiis, cum versione Herveti, capitibus CLI. primus dedit *Fronto Ducæus* in auctario Bibliothecæ Patrum Tomo II. p. 893 - 1053. Paris. 1624. fol. recusam in Bibliotheca Patrum Paris. 1644. 1654. Tomo XIII. cum ejusdem Ducæi notis ad Voluminis calcem. Nonnulla deinde capita auctiora, vel Herveto etiam, Ducæoque * præterita, ex duobus Codicibus Colbertinis cum versione sua vulgavit *Io. Baptista Cotelerius* T. 3. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 117. - 120. & p. 158 - 170. Paris. 1686. 4. Ac credibile est plura adhuc supplementa posse addi, si quis MStos Codices consulat, ut Cæsareos de quibus Lambecius lib. 1. p. 144. & lib. VIII. p. 312. seq. 397. vel Vossianum, siquidem Caveus notat in Isaaci Vossii Bibliotheca, quæ in publicam Leidensem pervenit, Codicem Lausiacæ, *editis duplo auctiorem* extitisse. Nam & Meursius testatus fuit sibi esse in manibus ejusdem Palladii διήγησιν περὶ τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον διαλαμψάντων πατέρων. *Id quoque opus*, inquit, *si placere hanc Historiæ Lausiacæ editionem intellexero, communicabo.* Nunquam hoc fecit Meursius, attamen διήγησιν illam majore saltim ex parte ex tribus Codicibus Regiis & uno Colbertino habemus luce & versione donatam ab eodem Cotelerio T. 3. monument. p. 171 - 184. non sub Palladii nomine quidem, sed sine nomine auctoris, hoc titulo: ἡ κατ᾽ Αἴγυπτον τῶν μοναχῶν ἱστορία, ἤτοι παράδεισος. Videntur autem sub Palladii nomine lecta olim plura, nam quod idem Cotelerius T. 1. monimentor. p. 546. seq. inter Apophthegmata Patrum affert fabulosum Macarii cum arido defuncti hominis cranio colloqvium, illud Palladio teste citato laudat Io. Damascenus, sive quisquis auctor Orationis de iis qui in fide dormierunt T. 1. p. 585. λέγω δὴ τὴν Παλλαδίου πρὸς Λαῦσον ἱστορικὴν βίβλον ἐν ᾗ τὰ κατὰ τὸν μέγαν καὶ θαυματουργὸν Μακάριον παναληθῶς γέγραπται θαύματα, πῶς τὸ ξηρὸν κράνιον πυθόμενος &c. Idem colloquium memoratur libro tertio & sexto vitar. Patrum p. 401. & 499. edit. Rosweydi: & in Mich. Glycæ

* In Græcis Ducæi desiderantur caput 130. 116. & pars capitis 46. & 9.

Glycæ Epistola 26. & in Synaxario Græcorum 19. Januar, nec non à Nicephoro Blemida in diatriba qualem esse deceat Imperatorem, & Ioanne Hagioëlita in Encomio Macarii Ægyptii. Vide Allatium diss. 2. de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 117. - 123.

IV. Solet à multis q) longo jam tempore Palladio huic tribui *Dialogus de vita S. Chrysostomi*, qui cum Theodoro Diacono Romano habitus Romæ fingitur circa A. C. 408. non diu post Chrysostomi mortem Διάλογος ἱστορικὸς περὶ βίου καὶ πολιτείας τοῦ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Sed assentior viris doctis, r) qui alium esse auctorem & Episcopum cum Theodoro colloquentem à Palladio statuunt. Nam de Palladio Helenopolitano Episcopo tanquam diverso sermo est p. 26. παραδεδραμόντος δὲ μηνὸς ἡμερῶν ἐπέστη Παλλάδιος ὁ Ἐπίσκοπος Ἑλενουπόλεως δίχα γραμμάτων ὡς ἔλεγεν καὶ αὐτὸς πεφευγέναι τὴν τῶν ἀρχόντων μανίαν. Et p. 192. ἐν τίσιν οἱ Ἐπίσκοποι οἱ μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀποσταλέντες Εὐλύσιος καὶ Παλλάδιος &c. Quin imo illo tempore in vicinia Blemmyum Æthiopum in opido Syene custodiebatur: Παλλάδιον δὲ Βλεμμύων ἢ Αἰθιόπων ἐν γειτόνων φρουρεῖσθαι Συήνη καλούμενον τὸ χωρίον. p. 194. & p. 198. Παλλαδίου δὲ καὶ τὸν παῖδα ἀφείλαντο βιασάμενοι αὐτὸν καὶ γραμματεῖον ἐκθέσθαι. Omitto quod Episcopus ille jam senio & canis venerandus in dialogo inducitur p. 36. & 38. & qui tunc demum Romam viderit p. 7. cum Palladius Helenopolitanus jam diu ante profectus Romam fuerit restituendi Chrysostomi causa circa A. 405. & anno 408. nondum esset quadragenarius. Nonnulla etiam aliter narrari ab historiæ Lausiacæ scriptore, aliter in hoc dialogo, notavit Valesius ad Sozomeni VIII, 12. p. 164.

V. Edi-

q) Ita Theodorus Trimithuntis in Cypro Episcopus, in Homilia de vita & exilio S. Chrysostomi, nec non Codices MSS. Dialogi, & Ambrosius Camaldulensis, interpres. Atque auctorem vocatum Palladium, Georgius quoque Alexandrinus in ejusdem Chrysostomi vita, Photio Cod. 96. lecta testatur.

r) Auctorem Dialogi à Palladio Lausiacæ scriptore recte distingvunt Baronius ad A. 388. n. 110. Emericus Bigotius in præfat ad Dialogum, & Tillemontius T. XI. memor. p. 643. seq. qui stylum quoque diversum caussatur, & licet utrumque scriptum non adeo puro Græcismo se commendet, tamen Lausiacam longe simpliciore & nativo sermone exaratam, dialogum affectato magis & male diserto. *Le dialogue est plus affecté & d'un homme qui avoit quelque teinture d'une mechante rhetorique.* His accedit Ludovicus Dulcinus S. I. in Historia Origenismi Gallice vulgata Paris. 1700. 12. libro quarto. Etiam Palladium Biographum à Palladio Helenopoleos Episcopo distinguit Nicolaus Comnenus Papadopoli Cretensis in prænotionibus Mystagogicis ex jure Canonico editis Patavii 1697. fol.

V. Editiones Dialogi de Vita S. Chrysostomi.

Latinæ ex *Ambrosii* Camaldulensis versione, Eugenio IV. dicata, & diu post à Nicolao Erythræo edita Venet. 1532. 8. & T. 2. Vitarum Aloysii Lipomanni ibid. 1553. 4. & in Latinis Chrysostomi Operum editionibus.

Græco latina ex Mediceo (eodem quo Ambrosius usus fuit) Codice sexcentorum annorum, cum nova versione doctissimi Viri *Emerici Bigotii*, nec non Homilia S. Chrysostomi in laudem Diodori Tarsensis, ac præterea Actis Tarachi, Probi & Andronici, Passione Bonifacii Romani, Evagrio de octo Cogitationibus & Nilo de octo vitiis. Paris. 1680. 4. Casimirus Oudinus in supplemento de scriptoribus Eccles. p. 67. *Omisit præfationem huic operi à Palladio præfixam Emericus Bigot ob rationes quas Critici idoneas non censent, ideoque male fidei apud multos accusatur, quod ingenuo homine literatoque est indignum.* Temere hoc ab Oudino in virum præstantissimum dicitur, cum præfatio quam Ambrosius Camaldulensis dialogo Palladii præfixit, Latine in Bigotii editione legatur, Græca vero negat ille se in Codice MS. reperisse. *Verum quisquis*, inquit, *rem accurate perpenderit, facile mecum existimabit, Ambrosium ista de suo addidisse, ut ad Dialogum qui nimis abrupto exordio procedebat viam aperiret: idemque præstitisse in serie dialogi, sicubi nimis hiulca videbatur oratio.* En tibi totam præfationem ex Bigotiana, ne quid dubites, editione: *Cum venisset aliquando Romam Palladius Helenopolitanæ Ecclesiæ venerandus Antistes, Joannis sanctissimi viri, Constantinopolitani Episcopi, jam vita functi, discipulus, susceptusque fuisset cum honorifice à Pontifice Romanæ sedis Zosimo beatissimo, tum à Clero universo devotissime. Inter ceteros quibus familiarius usus est, Theodorus fuit Ecclesiæ Romanæ Diaconus. Is enim sancti viri doctrina casta & vita sanctitate delectatus, frequens illi aderat, immo quoad licebat, nunquam à latere ipsius discedebat. Quadam autem die dum essent ambo simul, otiumque à curis omnibus mortalibus agerent, orta ex more collatione spirituali, hoc sermoni initium dedit Episcopus.* Auctor præfationis hujus male Zosimum appellat, qui ab Anno demum 417. Episcopatum Romanum tenuit, at dialogus ille multis annis prius habitus refertur Theophilo adhuc superstite, Innocentius itaque pro Zosimo nominandus erat. Deinde quam de Palladio Helenopolitano res sit minime explorata, ex iis quæ paullo ante dicta sunt apparet. Hinc auctorem præfationis minime esse Palla-

dium sed recentiorem Græculum aliquem notavit Usserius Antiquitatt. Eccles. Britanniæ. cap. 16. p. 806. At Bigotius haud absurde suspicatus est ab ipso interprete Ambrosio versioni suæ fuisse præmissam.

VI. In Codicibus pluribus MSS. Palladio etiam tribuitur & in Colbertino Historiæ Lausiacæ subjicitur liber *de gentibus Indiæ & Bragmanibus* περὶ τῶν τῆς Ἰνδίας ἐθνῶν καὶ τῶν Βραχμάνων, quem sine nomine auctoris primum Græce edidit & Latinam versionem adjunxit illi vir summus *Joachimus Camerarius* in libro Gnomologico sine temporis nota edito Lipsiæ, 8. Hinc centum circiter annis interjectis *Eduardus Bissæus* Eques auratus & titulo Clarencii Rex Armorum, eundem velut ante ineditum Palladii nomine præfixo ex Bibliotheca Regis Angliæ vulgavit cum nova sua versione, & S. Ambrosii atque Anonymi veteris Latini scriptis ejusdem argumenti Lond. 1668. 4. Cæterum Camerarii versionem Bissæana & elegantia & diligentia præferendam judicat Rev. noster Io. Christoph. Wolfius, notis ad Casauboniana p. 219. Lambecius lib. V. de Bibl. Vindob. p. 84. hoc scriptum de Brachmanibus parum probabili conjectura tribuit Palladio Methonæo Sophistæ, quem incertum est fuisse Christi sacris addictum, at Scriptorem de Brachmanibus Christianum fuisse apparet.

VII. Palladii alii ultra quinquaginta.

Palladius *Abbas* de quo Io. Moschus in prato c. 69. 71. seq. æqualis sui etiam meminit c. 176.

Palladius Ἀμασείας *Amasea* Hellesponti Episcopus, qui Concilio Ephesino A. C. 431. interfuit. Vide Labbei Concil. T. III. p. 464. 492. 536.

Palladius *Alexandrinus*, cui Barthius tribuit disputationem Gregentii cum Herbano Judæo, de qua infra.

Palladius *Andri*, in Cycladibus Insulis, Episcopus interfuit Concilio CPol. A. 460.

Palladius *Antiochenus* ab A. 488. ad 498. Episcopus, Petri Fullonis successor, Eutychianus.

Palladius *Archiater*, cujus meminit Ruricius lib. 2. Epist. 34. apud H. Canisium T. V. Antiquar. Lect. p. 508.

Palladius *Arianus*, una cum Secundiano A. C. 381. damnatus in Concilio Aquilejensi. Vide T. 1. Concilior. Harduini p. 826. seq.

M. Aure-

M. Aurelius Palladius, cujus mentio in veteri inscriptione apud Gruterum p. CCCII. 2. Omitto alios in priscis saxis obvios & præter nomen nihil scitu dignum tradentes.

Palladius *Autisiodorensis* Episcopus in Gallia, qui interfuit Concilio Remensi A. C. 630. & Cabilonensi A. 650.

Palladius *Bacanariensis* in Mauritania Cæsariensi Episcopus, qui interfuit conventui Africano A. C. 484. Regis Hunerici sexto.

Palladii duo, *Burgensis* Episcopi A. 380. & 448. de quibus Tillemontius T. XVI. memor. p. 751.

Palladius *Cæsareæ* Capadociæ qui interfuit Concilio CPol. A. 394.

Palladius *Candybensis* in Lycia Episcopus qui subscripsit Synodo Rom. A. C. 503.

Palladius *Capidalensis* in Pamphylia Episcopus, qui interfuit Concilio Chalcedonensi A. 451.

Palladius *Chorepiscopus* qui interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Palladius *Corydalorum* in Lycia Episcopus qui Chalcedonensi interfuit Concilio A. C. 451.

Palladius quam loquentem secum inducit *S. Cyrillus* Alex. in libris de adoratione & cultu spiritali. Idem fortasse cum Palladio Amaseæ Episcopo.

Palladius *Cæsar*, Maximi Imp. filius, Idacio memoratur in Chron.

Palladius *Cursor* Theodosii junioris, cujus meminit Socrates lib. VII. c. 19.

Palladius *Diensis* in Macedonia Episc. interfuit Concilio Sardicensi A. C. 347.

Domitii Palladii, Sorani Poëmata edita Venet. 1498. 4. per Io. Baptistam Sessam Mediolanensem.

Palladius *Episcopus* ad quem S. Chrysostomi Epist. 113. Idem ut videtur (ab Helenopolitano Episcopo diversus) auctor dialogi, de vita ejusdem Chrysostomi, de quo supra dictum.

Palladius cujus *Epistolam* ad Desiderium Episcopum Cadurcenum edidit Henr. Canisius Tomo V. Antiquæ Lect.

Palladius *Fuscus* seu *Niger* Patavinus circa A. 1470. clarus de quo Vossius Hist. Latin. p. 601. & Bernardinus Scardeonius de claris Patavinis.

Palladius *Galata* quem S. Epiphanius Epistola ad Ioannem Hierosol. (A. 396. inter Hieronymianas 61.) monet fugiendum esse, quod Origenis hæresin

resin doceat. Idem quem perstringit Hieronymus prooemio Dialogor. in Pelagianos. Hunc à Lausiacæ auctore diversum esse contendit Tillemontius T. XII. p. 173. T. XI. p. 528. quod mihi haud videtur.

Palladius inter *Germinii* semiariani Adversarios. Ad hunc Palladium aliosque Episcopos Epistola in Hilarii fragmentis lib. 1. p. 42. & apud Baron. ad A. C. 366. n. 27.

Palladius quem *Hibernorum* Episcopum vocat Tillemontius T. XI. p. 646. T. XVI. p. 751. &c. hoc est Scotorum, de quo infra.

Palladius *Iatrosophista* Alexandrinus, Galeno quem laudat junior. Hujus commentarius (non integer ut videtur) in librum Hippocratis de fracturis extat Græce & Latine in editionibus Hippocratis utraque Foesiana p. 917-932. & Charteriana Tomo XII. cum versione *Jacobi Santalbini*, Metensis Medici. Ejusdem Synopsin de febribus Latine vertit & utraque lingua vulgavit *Io. Charterius* Parisi 1646. 4. Et Scholia in sextum Epidemiorum Hippocratis Tomo IX. Operum Hippoc. & Galeni Paris. 1679. fol. cum versione *Junii Pauli Crassi* qui è MS. Io. Sambuci quod ab Hieron. Mercuriali accepit, vulgavit Latine Basil. 1581. 4. una cum Aretæo *, Rufo & Theophilo protospathario. Scholia Palladii in librum Hippocratis de victu in morbis acutis, MSta exstare Venetiis testatur Santalbinus, eadem nempe cum Palladii de cibo & potu quod in Bibl. Regis Christianissimi exstare testatur Labbeus p. 126. Bibl. novæ MSS.

Palladius *Iconiensis* in Lycaonia Episc. memoratus in Epistola Leonis I. Imp. ad Anatolium CPol.

Palladius *Idicrensis* in Numidia Episcopus qui interfuit conventui Africano A. C. 484.

Palladius *Magistrianus* qui CPoli litteras Imperatoris Theodosii jun. A. 431. Ephesum pertulit. Vide Acta Synodi Ephesinæ tom. 3. c. 17. seq.

Palladius *Melitenes* Episcopus in Armenia secunda, interfuit Concilio CPol. A. 553.

Palladius Palladii F. Μεθωναῖος ex *Methone* (incertum an Thraciæ an Magnesiæ in Macedonia) Sophista quem Constantini Imperatoris ætate claruisse Suidas refert, testatus eum scripsisse περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, *de Romanorum festis*, tum διαλέξεις, *disputationes*, & λόγους διαφόρους ἀλληγορικὸν, πανηγυρικὸν, δικανικόν.

Palla-

* De Aretæo & Rufo dictum lib. IV. c. 3. de Theophilo infra libro VI.

Palladius Præfectus Ægypti A. C. 374. Theodorit. IV. 22. Hist. Eccles.

Palladius *Presbyter* ad quem scripsit S. Athanasius, (defunctus A. C. 373.) T. I. edit. Lips. p. 952. seq. & S. Basilius Epist. 184.

Palladius *Presbyter* qui subscripsit libello in Concilio CPol. A. C. 536. T. V. Labbei p. 250.

Palladius *Rhetor* Latinus, cujus declamationem memorat Symmachus lib. I. Epist. 9. Ad eundem scribit lib. IX. Epist. I. & fratrem suum appellat, spectatum bonis omnibus facundiæ atque eruditionis: lib. I. Epist. 88. Ejusdem pompam cum acrimonia Quintiliani celebrat Sidonius Apollinaris Lib. V. Epist. 10. De eodem Symmachus III. 50. *Si quid præterea scitu opus est, meus Palladius indicabit, quem ego non minus doleo abductum à juventute Romanâ, quam gratulor in spem sui honoris accitum.* Jo. Sarisberiensis lib. 3. Metalogici c. 10. *Est autem, ut ait Palladius, magna pars prudentiæ, ejus cum quo agitur æstimare personam.*

Palladius Sophista sive *Rhetor* Alexandrinus, cujus μελέτας memorat Photius Cod. 132.

Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, rei *rusticæ* scriptor celebris, de quo dixi lib. III. Bibl. Latinæ cap. 4.

Palladius *Salpinas* in Italia Episcopus, qui interfuit Concilio Romano A. C. 465.

Palladius *Santtonicæ* Ecclesiæ in Gallia Episcopus, qui Concilio Parisiensi interfuit A. 573.

Palladius à Cælestino Papa missus in Scotiam, idemque primus *Scotorum* Episcopus, A. 431. Vide Usserii Antiquitates Britannicas c. 16. Antonium Pagi ad A. C. 429. n. 11. seq. & 431. n. 51. Scripta quæ ipsi à Io. Baleo tribuuntur, commentitia sunt, neque exstant usquam, neque ulli veterum memorantur.

Palladius (Συέδρων πολιτευόμενος) *Suedrorum* in Pamphylia Magistratus, cujus Epistola præmissa Ancorato S. Epiphanii.

Palladius *Sulmantinus* in Italia Episcopus, qui interfuit Synodo Romanæ A. 499.

Palladius *Tulonensis* in Gallia Episcopus, qui subscripsit Concilio Aurelianensi A. 549. Incertum an idem qui Matisconensi A. 585.

Palladius *Tigabitanus* in Africa Episcopus, cujus meminit S. Augustinus de gestis A. C. 418. cum Emerito Cæsareensi Donatistarum Episcopo T. IX. edit. Amst. p. 425. Idem fortasse Palladius quem honorabilem filium suum appellat Epistola 94. (novæ edit. 178.)

VIII. De disputatione GREGENTII Archiepiscopi cum Herbano Judæo, quam PALLADIO Alexandrino Caspar Barthius tribuit.

Caspar Barthius tum alibi, tum lib. V. Adversarior. cap. 3. (ubi plura illius illustrat loca) *Palladium* Alexandrinum appellat auctorem Actorum disputationis, quam per dies quinque coram Abramio Rege * Homeritanum Christiano & Episcopis, pluribusque Judæis & tota Civitate in Metropoli Homeritidis Taphar sive Saphar, in Arabia Felici circa A. C. 540. cum Herbano Judæo, quem νομοδιδάσκαλον Codices quidam appellant, *Gregentius* Taphrensis ArchiEpiscopus, qui diem obiit A. C. 552. (Justiniani 26.) 19. Decembr. post Abramium eodem A. 552. (regni 30) defunctum, cum jam rex Homeritarum esset Serdidus ** Abramii filius. Non dubium est Barthio fundum fuisse sententiæ suæ quod p. 184. edit. Guloniana (Ducæanæ p. 264.) in illa disputatione leg[redacted]t: Ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ ἑτέροις δηλωθήσονται· Ἑώρα γὰρ Παλλάδιον τ[redacted]χολαστικὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὃν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἤγαγε, τὰ ῥήματα ἑκατέρων σημειούμενον. *Hæc verba etiam aliis significabuntur: Videbat enim Palladium Scholasticum Archiepiscopi, quem ab Alexandria adduxerat, verba utriusque notantem.* Ad hunc locum Gulonius interpres notavit in margine: *Hinc conjicere licet Palladium authorem esse sive scriptorem hujus disputationis.* Sane verisimilius hoc esse non diffiteor, quam quod Lambecio lib. V. p. 131. auctor videtur *Nonnosus* Justiniani Imp. ad Homeritas Legatus, cui etiam VIII. p. 387. Martyrium Arethæ & sociorum adscribit. Dixi de illo Nonnoso Volumine VI. hujus Bibliothecæ p. 279. Cæterum hanc disputationem ab Ægidio Noallio Regis Christianissimi Legato ex Oriente allatam Latine vertit *Nic. Gulonius* Græcarum litterarum Regius Professor & utraque lingua vulgavit Paris. 1586. 8. unde Græce & Latine recusa est in Auctario Græco latino Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. Tomo I. &

* παρόντος τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως καὶ τινῶν ἐπισκόπων καὶ τοῦ πλήθους τῶν Ἰουδαίων καὶ πάσης πόλεως. p. 38. edit. Gulonii.

** Id, p. 203. seq.

& in Bibliotheca Patrum Parif. 1654. Tomo XI. p. 194. ut Latinas editiones in Bibliothecis Patrum sæpius repetitas prætercam. In his editionibus omnibus quemadmodum etiam in Codice Cæsareo, de quo Lambecius lib. V. p. 131. & Seguieriano de quo Clariss. Monfauconus in Bibl. Coisliniana p. 304. à principio quædam desunt, ut ex abrupto exordio statim cuivis patet. Non autem æque notum, in Bibl. Regia Berolinensi exstare MStum Codicem Slavonicum quadringentorum annorum, multis foliis ab initio auctiorem, cujus prima verba Latine conversa mecum communicavit eruditissimus Bibliothecæ illius præfectus M. V. la Crose.

Mensis Decembris XIX. Vita & conversatio Beati Patris nostri Gregorii (ita semper pro Gregentio appellat, ut in Menæis Græcorum dicitur Γρηγεντιος) *Episcopi Taphronis Civitatis Homeritarum, & narratio miraculorum ab eo gestorum, scripta ab Episcopo Civitatis Negran.* (Hinc patet nec Palladium nec Nonnosum auctorem esse, sed Episcopum Negranis in Homeritarum regione, quæ martyrum Civitas appellatur in Actis Passionis S. Arethæ & sociorum CCCXL. qui A. C. 522. 24. Octobr. sub Dunam Hebræo Homeritarum tyranno passi traduntur) *Benedic Pater. Oppidum quoddam est haud magni nominis in finibus Avariæ & Asiæ, nomine Lopliane. In eo habitabant admirabilis Gregorii parentes Agapius & Theotecna, ex Christi præscripto matrimonio conjuncti &c.*

Codex Cæsareus ita incipit: ἀρχὴ τῆς διαλέξεως τῶν Ἰουδαίων μετὰ τοῦ ἁγίου Γρηγεντίου. Τούτων οὕτως γεγονότων καὶ οὕτω περιακολουθησάντων, καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τούτοις αἰνοῦντος τὸν Κύριον, καὶ τῶν Μεγιστάνων αὐτοῦ ἀδικεῖν τὸ εἰσιὸν μὴ τολμώντων, καὶ πάντων χαρᾷ εὐφραινομένων, παρεγένοντο καὶ Ἰουδαῖοι καθὰ καὶ ἐκελεύσθη αὐτοῖς, ἀναλωθείσης αὐτοῖς ἤδη τῆς προθεσμίας τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Παρεγένοντο δὲ τοῦ διαλεχθῆναι ἕνεκα, καὶ τοῦ Βασιλέως ὑπομνησθέντος ἑτοιμασίας ἐν τῷ θολωτῷ γεγονυίας (minus bene in editis: τῆς δοκιμασίας ἐν τῷ θρελλέτῳ γεγονυίας, confer Lambec. V. p. 129.) αὐλὴ δὲ τοῦτο μεγίστη καὶ πρώτη τῶν βασιλειῶν πέλεσι. Ἐκεῖσε τοιγαροῦν ἑτοιμασίας γεγονυίας, καὶ ἁπάσης τῆς τάξεως ἀθροισθείσης, παρούσης καὶ τῆς ἱερᾶς Συγκλήτου, παρεγένετο καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῷ ἁγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ &c. Hinc patet nec illum esse integrum sed prima mutilum parte, licet editis aliquando integriorem melioremque: atque ita accipiendus Rev. Wolfius noster in Bibl. Hebraica p. 352. De disputatione hac & fructu conversionis Judæorum eundem ut narrant insecuto, vide Antonii Davroulti Catechismum

Historialem c. I. tit. 4. & Josephi Caroli Imbonati Bibl. Latino Hebr. p. 38. seq.

Gregentii Archiepiscopi scriptum quo leges ac statuta Regis sui Abramii nomine complexus fuit, exstat Graece MS. in Bibl. Caesarea, titulis XXIII. distributum & adhuc ineditum. Νομοθεσία τοῦ ἁγίου Γρηγεντίου αἷς ἐκ προσώπου τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἀβραμίου. Titulus I. περὶ φόνου, καὶ μιάσματος καὶ ἀρσενοκοιτίας. II. περὶ γοητείας καὶ ψευδομαντείας καὶ κλεψίας. III. περὶ πορνείας. IV. περὶ μοιχείας. V. περὶ πλουσίων ἐπιθυμούντων. VI. περὶ ἐλευθέρων εἰς δουλείαν παραπιπτόντων. VII. περὶ τοῦ ζευγνῦναι τὰ τέκνα οἱ γονεῖς πρὸς γάμον ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἢ δώδεκα. VIII. περὶ μαστρωπῶν &c. Vide Lambecium lib. V. de Bibl. Vindob. p. 131. seq.

IX. HERACLIDES Cyprius, in Scetensi eremo sectator Evagrii Pontici, hinc A. C. 399. à Chrysostomo * CPoli ordinatus Diaconus, a) & post triennium A. C. 402. successor datus Antonio Ephesi Episcopo, b) atque deinde anni spatio vix interjecto ob Origenismi dicam in Synodo ad Quercum depositus c) ac carceris sordes Nicomediae subire coactus est, in quibus Palladio ac Chrysostomo (& ipso exule) ejus miserante vices d) adhuc haesit A. C. 408. e) Eodem Palladio teste fuit ἐγκυκλίων ἐγμένος μαθημάτων, καὶ τῶν θείων γραφῶν ἐντὸς γεγονὼς, *encycliis disciplinis optime institutus, & Divinarum Scripturarum peritus.*

Petrus Natalis, in Equilia sive Aequilia Veneta insula, Anassi fluminis ostio objecta Episcopus qui A. C. 1470. scripsit & A. 1482. Catalogum Sanctorum absolvit (non 1370. & 1382. ut excusum in Actis Sanctor. T. 4. Maji p. 304. & T. 6. p. 51.) minore etiam fide dignus, judice Bollando; f) quam Legendae aureae sive Historiae Lombardicae scriptor

*) Georgius Alex. in vita Chrysostomi, Socrates &c.

a) Ita Socrates VI. 11. Sozom. VIII. 6. & Palladius p. 139. dialogi de vita Chrysost. διακονήσαντα ἔτη τρία. licet Archidiaconum vocat Nicephorus XIII. 9.

b) Niceph. XIII. 9. Ephesi Episcopum fuisse etiam Socrates & alii consentiunt, igitur viderint qui non de alio cogitant, cum Bithyniae vel Cappadociae Episcopum appellant apud Rosvveydum prolegom. de vitis Patrum p. 7. & 8.

c) Socrates VI. 17. Sozom. VIII. 19. Tripartita X. 14. Nicephorus XIII. 17. Photius Cod. 59.

d) Palladius de vita Chrysost. p. 139. Chrysostomus Epist. 14. ad Olympiadem non longe à fine.

e) Tillemont, T. XI. memoir. p. 166.

f) Bollandus praefat. Actis Sanctor. T. 1. Januar. praemissa p. 17.

ſcriptor Jacobus de Viragine, quem *ferrei* hominem *oris & plumbei cordis animi certe parum ſeveri ac prudentis*, appellat Melchior Canus. g) Ille inquam Petrus Natalis lib. XII. Catalogi Sanctorum, Vincentiæ primum A. 1493. editi cap. 87. Heraclidem Sanctis adſcribit propter *Paradiſum* compoſitum, quem laudat etiam Petro Natali antiquior Vincentius Bellovacenſis libro XVII. Speculi Hiſtorialis c. 64. Nec propter aliam cauſam Sophronii ſive Moſchi potius vitæ Eremitarum, de quibus mox dicturus ſum, venire videntur nomine *Paradiſi novi* apud Photium Cod. 198. & Nicephorum VIII. 41. quam quod tum exſtiterit Paradiſus quidam vetuſtior; Heraclidis ſcilicet ingenio conſitus. Ac citatur Paradiſus à Moſcho (incertum tamen an ille Heraclidis) cap. 212. καὶ ἀναγινωσκόντων ἡμῶν εἰς τὸ παράδεισον τὰ ἀποφθέγματα τῶν ἁγίων πατέρων. Atque in Codicibus quibusdam MSS. Latinis & in editione à Jacobo Fabro Stapulenſi curata Pariſ. 1504. fol. pars Hiſtoriæ, qualis in aliis exſtat editionibus Lauſiacæ Palladianæ, fertur ſub titulo *Paradiſi Heraclidis*. h) Sed exſtant quoque ſub Paradiſi nomine in Codicibus Græcis aliæ aliorum Vitæ & à *Rufino* verſæ Latine, de quibus videndus Cotelerius T. 3. monimentor. p. 564. ſeq. qui prologum & capita quædam, ea ſcilicet quæ in Hiſtoriæ Lauſiacæ editionibus deſiderabantur, publicavit p. 171-184. Illud certe valde veriſimiliter à viris doctis traditur, Hiſtoriam Lauſiacam, qualis ab Meurſio Græce, & pluribus etiam aucta capitibus ab Herveto Latine vulgata eſt, non videri totam unius ſcriptoris, ſed ex Heraclidis Paradiſo & Λαυσιακῷ Palladii, & aliis fortaſſe Πατερικῶν ſcriptoribus collectam, contextamque.

X. *Heraclidæ varii, plus quàm quinquaginta.*

Heraclides *Ægypti* Epiſcopi duo, qui interfuere concilio Tyrio A. C. 335. Incertum unus ne ex his quem videas memorari in Concilio Sardicenſi A. 347.

Heraclides *Ænius* Thrax, qui cum fratre Pythone, Cotyn Thraciæ Tyrannum interfecit, Platonis diſcipulus. Laërt. III. 46. Ariſtoteles V. 10. Politic. Philoſtratus de vita Apollonii VII. 2. p. 280. & ad hunc notæ eruditiſſimi Olearii, ἢ μανιαζίτω.

Heraclides *Agathoclis* filius. Polyæn. V. 3. 4.

g) Lib. XI. locor. commun. c. 6. p. 540. Opp. h) Vide ſupra §. 8.
i) Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 2. c. 19. Cave Hiſtor. lit. ad A. 401.

Heraclides *Alexandrinus* sive Callatianus, cognomento Lembus. Laërt. V. 64. Infra, in *Lembus*.

Heraclides *Alexandrinus* Grammaticus ab Eustathio laudatus & fortasse ab Ammonio de different. vocum atque Etymologici magni auctore indictus. vide Ionsium p. 173. Incertum idem ne Heraclides Alexandrinus cujus Περσικὰ ἰδιώματα memorantur Laërtio V. 64.

Heraclides *Architectus*, infra in Tarentino.

Heraclides ἀστρολογουμένων scriptor. Laërt. V. 64.

Heraclides *Atheniensis*, infra in Hierophanta.

Heraclides *Azotensis* in Palæstina Episcopus qui interfuit Concilio Chalcedonensi A. C. 451.

Heraclides *Bargyleites*, Dialecticus qui contra Epicurum scripsit teste Laërtio V. 64.

Heraclides *Byzantius* Antiochi Regis ad L. Scipionem legatus, de quo Livius XXXVII. 34. seq.

Heraclides *Callatianus* sive Alexandrinus, cognomento Lembus. Laërt V. 64. Infra in *Lembo*.

Heraclides *Clazomenius* Rhapsodus. Plato, Ione extremo.

Heraclides Clazomenius, Dux Atheniensium Æliano XIV. 5. Var. Hist. memoratus.

Heraclides *Comicus*. Zenobius Centur. VI. proverb. 34. Athenæus.

Heraclides *Cretensis* περὶ τῶν ἐν ἑλλάδι πόλεων citatur ab Apollonio Hist. mirabil. c. 19. Sed Κρητικὸν pro Κρητικῷ legit præstantiss. Olearius p. 612. ad Philostratum.

Heraclides *Cumanus* Rhetor cujus Τέχνας Laërtius V. 64. memorat.

Heraclides *Cumanus*, cujus παρασκευαστικὸν sive de epulonum apparatu laudat Athenæus. τὰ Περσικὰ præter Athenæum memorat Laërtius V. 64. testatus quinque libris constitisse.

Heraclides *Cumanus* alter, Rhetor cujus τέχνας idem Laërtius loco laudato celebrat.

Heraclides *Demetrii* F. discipulus Lyconis Peripatetici. Laërt. V. 71.

Heraclides *Dialecticus*. supra in Bargyleite.

Heraclides *Ephesius* Episcopus à Chrysostomo ordinatus accusatusque in Synodo ad Quercum A. 403. Is ipse de quo supra §. IX. dictum.

Heracli-

Heraclides quem λιγυρὸν sive svavem (non *Ligurem* ut Meursius diss. de Heraclidis T. 10. Thesauri Gronov. p. 616.) *Epigrammatum* Poëtam laudat Laërtius V. 64. Perpauca hodie Heraclidis Sinopensis Epigrammata in Anthologia supersunt libro 3. tit. 2. 3. & 22.

Heraclides *Erythraus*, Chrysermi discipulus, medicus Herophileus, qui Strabonis ætate vixit, Apollonii Muris συσχολαστής. Librum septimum de Herophili secta laudat Galenus de arte Medica c. 1. qui omnia Hippocratis Scripta ab eo illustrata alibi testatur.

Heraclides *Euphronis* F. infra in Pontico.

Heraclides *Grammaticus*. vide in Alexandrino, Heracleote, Milesio & Mopseate.

Heraclides *Heracleotes* Ponticus. infra in Pontico.

Heraclides alter ejus civis, qui πυῤῥίχας & φλυαρίας scripsit teste Laërtio V. 63. Artemidor. IV. 65. Svid. in λέσχαι & Ἡρακλείδ. ubi testatur λέσχας illas tribus libris genere Sapphico ac Phalæcio varias difficiles pertractasse quæstiones: Heraclidem vero hunc multa alia scripsisse Epica poëmata, & Didymi Alexandrini fuisse auditorem, adversarium Apri ex Aristarchi schola Grammatici, & ludum litterarium habuisse Romæ Claudii ac Neronis temporibus.

Heraclides *Heracleensis* (τῆς ἄνω Ἡρακλείας in Arcadia) Episcopus qui Conciliis Ephesinis interfuit A. C. 431. 449. & Chalcedonensi A. 451.

Heraclides *Herophileus* Medicus: supra in Erythræo.

Heraclides ex *Hicesii* schola Medicus, ἰατρὸς τῶν ἀπὸ Ἱκεσίου. Laërt. V. 64.

Heraclides *Hierophanta* Atheniensis, cujus mentio apud Philostratum lib. 2. de vitis Sophist. p. 601. in vita Apollonii Atheniensis.

Heraclides *Hippocratis* Pater. Vide Stephanum Byz. in Κῶς, Svidam in Ἱπποκρ. Tzetzam Chiliad. VIII, vers. 946.

Heraclides *Lembus* dictus à λεμβευτικῷ quem scripserat λόγῳ, ut docet Laërtius V. 64. Ejus διαδοχὴν sive Epitomen operis Sotionis de successione Philosophorum sex libris compositam, & Epitomen vitarum Satyri intercidisse dolendum est. De aliis ejus scriptis Meursius diss. de Heraclidis T. X. thesauri Gronov. p. 613. seq. Hujus esse librum de incredibilibus, qui sub Heracliti extat nomine, suspicabatur V. C. Tho. Gale. Plura de hoc Heraclide Vossius in Hist. Græcis & Ionsius lib. 2. c. 11. qui non multo post Archimedem vixisse notat.

Heraclides Ligur nullus, vide supra in *Epigrammatum* scriptore.

Heraclides *Lycius* Adriani, Chresti & Aristoclis auditor Sophista qui scripsit πόνυ ἐγκώμιον *laudes laboris* teste Philostrato lib. 2. Sophist. p. 618. De ejus Niceta emendato sive κεκαθαρμένῳ ex eodem Philostrato etiam Svidas in Ηρακλείδης.

Heraclides *Macedo*, pictor. Plin. XXXV. 2.

Heraclides *Magnesius* cujus Μιθριδατικὰ memorat Laërtius V. 64.

Heraclides *Milesius* Grammaticus Eustathio laudatus. vide Ionsium lib. 2. c. 11. p. 173.

Heraclides *Mopseates* Cilix citatus ab Athenæo VI. p. 234. Meminit & Stephanus Byz. in Μόψυ ἑςία, qui Grammaticum appellat.

Heraclides *Nyssenus* Episcopus circa A. C. 440. cujus Epistolas duas adversus Messalianos memorat Photius cod. 52.

Heraclides *Odessita* Ponticus Thrax Historiographus. Steph. in Ὀδησσός.

Heraclides *Oxyrinchites*, idem cum Lembo. vide Svidam.

Heraclides *Phocaënsis*, sculptor. Laërt. V. 64.

Heraclides *pictor*. Supra, in Macedone.

Heraclides qui parænefes carmine scripsit, unde ποιητικὸς Laërtio V. 64.

Heraclides Heracleotes *Ponticus* Euphronis F. & Platonis atque Aristotelis discipulus de quo ad Laërtium III. 68. seq. viri docti, Svid. in Ηρακλείδης, Meursius ad Chalcidium p. 10. seq. & in diss. de Heraclide T. X. thesauri Gronov. p. 607. seq. Vossius de Hist. Græcis p. 45. seq. & Ionsius lib. 1. c. 17. de scriptoribus Hist. Philosoph. Ejus opus περὶ δικαιοσύνης citatur etiam ab Eratosthene c. 29. Catasterism. Virum μυθώδη & πλασματίαν vocat Plutarchus Camillo p. 140. ubi ejus σύγγραμμα περὶ ψυχῆς, atque libro de audiendis poëmatibus Ἄβαριν illius memorans, ὐ γὰρ μόνον, inquit, τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις καὶ τὸν Ἄβαριν Ἡρακλείδυ, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ μεθ' ἡδονῆς ἐνθυσιῶσι.

Heraclides *Ponticus* alter, itemque tertius, de quibus supra in Heracleote & Odessita.

Heraclides *pugil*, Plutarch. sympos. p. 314. Ælian. XII. 26. Var.

Heraclides *Rhetor*, supra in Cumano.

Heraclides *Sarapionis* F. idem cum Lembo de quo supra.

Heraclides *sculptor*, supra in Phocaënsi.

Heraclides *Sinopensis* supra in Epigrammatum scriptore.

Heraclides *Soranus*. Etymologicum Magnum in Δημώ.

Heraclides *Syracusanus* cujus ὀψαρτυτικὸν sive de re culinaria sæpe laudat Athenæus. Nescio idem ne cujus librum περὶ θεσμῶν citat idem XIV. p. 647.

Heraclides *Tarentinus* homo malus qui Philippum Macedonem ex moderato Rege acerbum & immanem reddidit teste Polybio Excerpt. libri XIII. Idem cujus mentio apud Æschinem Orat. contra Ctesiphontem. Livium XXXI. 10. & XXXII. 5.

Heraclides *Tarentinus* Architectus qui in Philippi Regis, Persei patris gratiam Rhodiorum classem accendit. Polyænus V. 17. 2.

Heraclides *Tarentinus* Medicus Empiricus Laërt. V. 64. Manteæ Herophilei discipulus de quo infra libro VI. Vide sis interim Meursium diss. de Heraclidis T. X. thesauri Gronov. p. 614. seq. Menagium ad Laërtium p. 227. seq. Jonsium lib. 2. c. 11. p. 172. Harduinum ad Plin. &c.

Heraclides *Tarsensis*, Stoicus, Antipatri discipulus in patria. Laërt. VII. 121. Svid. in ἀμπλάκημα.

Heraclides *Terinæus*, Etymolog. Magnum in Τέρινα.

Heraclides *Thyatirenus*, tragœdus. Artimedor. IV. 35.

Heraclides *Thyneos* Ægypti Episc. qui Concilio Ephesino A. C. 431. interfuit.

Heraclides Episcopus *Tituensis* in Pamphylia, qui interfuit Concilio CPol. A. 381.

Omitto dicere de Heraclidis, Herculis posteris eorumque inter Græcos gloria & rebus gestis, de quibus juvabit consulere Meursium de regno Laconico cap. 7. (T. V. thesauri Gronov.) & Bacheti Meziriaci animadversiones recusas non ita pridem in Belgio, quibus Epistolas Ovidii erudite illustravit.

XI. IOANNES MOSCHUS a) Cognomento Εὐκρατᾶς, b)

a) Ἰωάννης μὲν ὄνομα αὐτῷ, ἐξ ἐπικλήσεως δὲ ἐλέγετο ὁ τοῦ Μόσχου. Photius Cod. 199. Sic Ioannes *Moschi* dicendus esset, sed Ioannes Moschus dicitur ut Apollonius Molo, Athenodorus Sandon, Apion Plistonices, Herodes Atticus pro Attici, Plistonicæ, Sandonis, Molonis. Vide Valesium ad Ammian. XIV. 8. Non igitur credibile est quod Rosvveidus prolegom. 12. in Vitas Patrum, Moschum à natione ita dictum suspicatur. Ioannis nomen solum scriptor ipse exprimit c. 77. *Dixit mihi Sophronius: vere, Abba Ioannes, hodie nihil ultra studeamus. Hæc ergo scripsimus ut & vos pariter ædificemini.*

b) (Unde corruptum *Everata* vel *Evirati* nomen concinnavere alii) monasticam vitam in cœnobio S. Theodosii c) Hierosolymis & in deserto ad Jordanem & in nova S. Sabæ laura coluit, κανονάρχου sive præcentoris etiam officio functus, ut ipse testatur cap. 50. Hic post visitata temporibus Tiberii & Mauritii Imperatorum d) per longinquam peregrinationem quam plurima Syriæ & Ægypti atque Occidentis etiam Monasteria, animum ad scribendum appulit, notissimumque illum librum de vitis Monachorum illius ætatis usque ad Heraclii * tempora, fabulosis non destitutum narrationibus composuit ad *Sophronium* Sophistam, discipulum e) & itinerum comitem, (deinde Patriarcham Hierosolymitanum) quem ἱερὸν καὶ πιστὸν τέκνον appellat in præfat. & fratrem c. 92. & 135. atque Abbatem fratrem c. 102. meminitque iterum c. 21. 69. 110. 111. 113. 157. 162. & 77. ubi Stephanum Sophistam cum illo frequentasse se testatur. Passim invehitur in hæresin Severi Acephali, neque abnuit se profecisse ex aliorum scriptis quæ ante illud tempus de Monachorum vita & gestis exstabant. Sic capite 55. laudat βιβλίον γεροντικόν. Et cap. 112. Καὶ ἀναγινωσκόντων ἡμῶν εἰς τὸ παραδείσιν τὰ ἀποφθέγματα τῶν ἁγίων πατέρων. Diem obiisse supremum A. C. 620. à Ioanne Bollando annotatum reperi.

Titulus libri: *Pratum, viridarium, novus paradisus*, λειμὼν seu λειμωνάριον & νέος παράδεισος sive νέον παραδείσιον. f) In editis Codicibus absolvitur capitibus CCXIX. cum Photius CCCIV. διηγήμασι constantem legerit. Sed idem testatur sua jam ætate fuisse Codices alios

b) Apud Cotelerium T. 2. Monument. p. 341. Ἰωάννου τοῦ Εὐκρατᾶ βίβλος ἡ ἐπιγεγραμμένη λειμών. Confer Cotelerii notas p. 655. & T. 1. p. 795.

c) Photius Cod. 199.

d) Vide Moschum in prato c. 112. 127. 155. Photium ibid.

* Photius Cod. 198.

e) Photius: τὸ παρὸν σύνταγμα γράφει καὶ προσφωνεῖ Σωφρονίῳ ἢ Σωφρονᾷ τῷ οἰκείῳ μαθητῇ καὶ ἐγχειρίζει αὐτῷ τοῦτο τὴν τοῦ βίου μέλλουσαν ἐφίστασθαι πρὸς τὰ ἀμείνονα προτιθεμένος μεταβολήν. Ioannes Antiochenus à Cotelerio editus T. I. monument. p. 167. ἡ τοῦ ὁσίου Ιωάννου πρὸς τὸν μαθητὴν Σωφρόνιον, ἤτοι ὁ νέος παράδεισος. Neuter Sophronium illum monet fuisse eundem eum Patriarcha Hierosol. Nihilominus eundem esse non dubitarunt Patres secundæ Nicænæ Synodi, Io. Damascenus & Nicephorus, sed qui Sophronio ipsi λειμωνάριον perperam velut auctori tribuunt, ut mox infra dicetur.

f) Cotelerius T. 1. monument. p. 748. Lambecius. VIII. p. 399.

os aliis auctiores, g) & in nonnullis *διηγήματα* sive narrationum capita CCCXLII. In margine Codicis MS. Margunii vocatur *πατερικόν*. Vide Rosweidum p. 20. prolegomenon ad Vitas Patrum.

Prodiit primum typis exscriptus *Italice*, nescio quo interprete, cujus editionis Lipomannus facit mentionem.

Deinde *Latine* ex *Ambrosii* Camaldulensis interpretatione, in tomo septimo *Aloysii Lipomanni*, Venet. 1558. 4. Et inde recusus seorsim Coloniæ 1583. & plus simplici vice in Bibliothecis Patrum. Idem libri decimi locum occupat in vitis Patrum Heriberti Rosweidi, qui etiam notas breves addidit. Antwerp. 1615. Lugd. 1617. Antwerp. 1628. fol.

Græce & Latine denique lucem vidit in Auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. Tomo II. p. 1057. & in Bibliotheca Patrum Paris. A. 1644. 1654. Tomo XIII. Sed Græca plurimis capitibus h) trunca, ex MSS. Codicibus uno Bibl. Regiæ, 2466. & tribus Colbertinis supplevit *Io. Baptista Cotelerius*, supplementaque illa Græce & Latine vulgavit Paris. 1681. 4. Tomo II. monumentor. Ecclesiæ Græcæ p. 341--456.

Pascha-

g) Phot. *καὶ τὰ διηγήματα δὲ οὐχὶ τὸν ἴσον ἀριθμὸν ἐν πᾶσιν εὑρήσεις τοῖς βιβλίοις διασεσωσμένα. ἀλλ᾽ ἐν τισὶ καὶ εἰς δύο καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίοις διηπλωμένα. Τοῦτο μὲν ἐνίων κεφαλαίων ἐπὶ διαιρέσει τοῦ ἀριθμοῦ συναυξαμένου, τοῦτο δὲ καὶ διηγημάτων ἐστὶν ὧν παρενθήκη.* Mentio hujus operis etiam in quæstionibus Anastasii qu. 60. p. 398. ubi locus affertur *ἐκ τοῦ λειμωναρίου*. Præterea in vita Gregorii M. scripta à Ioanne Diacono circa A. 872. & apud Surium 12. Martii obvia, lib. 2. cap. 45. *Nihilominus ex libro qui à Græcis λειμὼν dicitur, à Latinis vero intelligitur* Campus *uel* Pratum, *præceptor meus inter alia toto orbe diffamata jam miracula interpretatus est mihi scribens: Enarravit nobis presbyter nomine Petrus, de S. Gregorio &c.* ex Moschi cap. 192. Et lib. 4. cap. 63. *Sed ne solis verbis tanti præsulis humilitas inculcari credatur, superest ut Græcorum relationibus ad me nuper interpretatis eadem patris humilitas vivis operibus demonstretur. In quibus videlicet ita refertur: Enarravit nobis Abbas Ioannes Persa* &c. ex Moschi cap. 151.

h) Desunt capita 5. 7. 9. 16. 17. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 28. usque ad 42. 44. 51. 59. 61. 62. 74. 75. 76. 82. 83. 84. 86. 87. 90. 91. 92. 93. 94. 96. 100. 102. 103. 104. 106. 109. 110. 111. 115. 117. 120. 121. 122. 124 126. 128. 130. 131. 132. 137. 138. 139. 140. 144. 146 147. 148. 151. 152. 153. 154. 157. 168. 169. 170. 171. 172. 178. 179. 180. 191. 202. usque ad 206. 208. 209. 211. usque ad 219. & pars capitum 8. 18. 57. 69. 105. 127. 156. 163. 197.

Paschasius Auriacus (d'Orange) Ordinis Minorum Lector in Conventu Insulensi non Latine vertit Moschi pratum, (ut Possevinus T. 2. apparatus S. p. 426. tradit) sed *Gallice*, quæ ejus versio prodiit Lovanii A. 1599. Vide Sweertii Athenas Belgicas p. 592.

XII. Postquam Palladii Lausiacam celebrasset Nicephorus VIII. 41. Hist. subjungit: Πολλὴν δὲ καὶ Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων καὶ ἀγαθὴν ἱστορίαν περὶ τούτων (μοναχῶν) ἡμῖν καταλέλοιπεν, λειμῶνα καὶ νέον παράδεισον τὴν συγγραφὴν ὀνομάσας. *Locupletem quoque & utilem de eis* (Monachis) *historiam* SOPHRONIUS Hierosolymitanus *nobis reliquit, Prati & novi Paradisi titulo, scripto ei indito.* Intelligit itaque Sophronium, qui in Patriarchatu Hierosolymitano successit A. C. 629. Modesto, & A. 638. diem obiit, de cujus vita consulendus Papebrochius in Actis Sanctor. ad XI. Martii T. 2. p. 65. seq. ut dixi Volumine superiore octavo p. 199. seq. cum illius scripta persequerer. Ioannes Damascenus lib. 1. pro imaginibus p. 328. affert locum ἐκ τοῦ λειμωναρίου τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, eundemque repetit lib. 2. p. 344. & lib. 3. p. 352. In Synodo secunda Nicæna A. C. 787. celebrata Actione IV. T. 3. Concil. edit Binianæ afferur idem locus τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου ἐκ τοῦ λειμωναρίου. Et alii tres, actione V. p. 614. seq. ἐκ τοῦ λειμωναρίου. Cum eadem iisdem verbis in prato Ioannis Moschi legantur, satis apparet Sophronium Patriarcham Hierosol. eundem esse cum Sophronio Ioannis Moschi discipulo, cui pratum ille suum inscripsit: deinde illam de Monachis historiam, quam Io. Moschus scripserat, tributam fuisse ab aliquibus Sophronio i) tanquam auctori, non modo quoniam Io. Moschi magistri sui itinerum operisque socius exstitit, sed insuper quia Sophronius hoc opus publicum fecit, ut ex prologo Græco qui operi præfixus est notavit Michaël le Quien ad Damascen. T. 1. p. 328.

XIII. Anonymi ἀνδρῶν ἁγίων βίβλος, De Vita ac virtute sanctorum, liber lectus olim Photio Cod. 198. digestus fuit in capita XXII. & sub singulis, totidem veluti titulis virtutum, varias narrationes ex magno λειμωναρίῳ sive viridario sanctorum excerptas exhibuit. Capitis ultimi loco fuere sententiæ *Hesychii* Presbyteri Hierosolymitani, quales ad Theodulum exstant ducentæ, cum Io. Pici versione editæ Paris. 1563. 8. & in auctario Ducæano Bibliothecæ Patrum Paris. 1624. T. I.

i) Confer Rob. Coci censuram scriptorum p. 413. seq. & Aloysii Lipomanni præf. ad Metaphrasten.

T. I. p. 985. nec non in Bibliotheca Patrum edit. Morellianæ Parif. 1654. Tomo XI. Priora capita fedecim exftant Latine interprete *Pelagio* Diacono Romano, in vitis Patrum Herib. Rofweidi, libro quinto. Capita XVII. XVIII. XIX. XX. ex *Ioannis* Subdiaconi Romani interpretatione in iisdem vitis librum fextum occupant. Pelagio & Ioanni verfionem illam Rofweidus vindicavit ex Sigeberti cap. 115. feq. de fcript. Ecclef. Neque repugno fi quis Pelagium hunc putet effe eum qui Epifcopus Romanus fuit ab A. 556. ad 561.: Johannem vero qui tertius illo nomine ejusdem Ecclefiæ fedem tenuit ab A. 561. ad 574. Caput XXI. videtur effe quod in iisdem vitis Patrum apud Rofweidum libro feptimo cap. 44. ex Pafchafii Diaconi Romani verfione infcribitur *de meditationibus duodecim anachoretarum*, & Rofweidus ex Codice Bibl. Auguftanæ, cujus apographum ab Hoefchelio acceperat, in notis p. 521. feq. Græce fubjunxit, hoc titulo: *διήγησις ιβ πατέρων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντων περὶ τῶν οἰκείων κατορθωμάτων*. Photius appellat *διαλέξεις γερόντων περὶ λογισμῶν πρὸς ἀλλήλους*. Fronto Ducæus in limine notarum ad Laufiacam Palladii teftatur in antiquo membranaceo libro Mediceo & in altero chartaceo Regis Francifci I. præmiffo Laufiacæ Hiftoriæ textui centum & trium capitum à Meurfio editæ annexum alium librum in triginta divifum capita titulo præfixo, in priori quidem ifto: Τοῦτο τὸ βιβλίον λέγεται παράδεισος. Βίος τοῦ ἀββᾶ ἰωάννου τοῦ θηβαίου τοῦ ἐν Λυκῷ &c. In pofteriori vero, ifto: *ἡ κατὰ Αἴγυπτον τῶν μοναχῶν ἱστορία, εὐλογητὸς ὁ θεός*, & fubjectam præfationem, cujus interpretatio Latina librum fecundum de vitis Patrum Rufino attributum antecedit: *Benedictus DEUS, qui vult omnes homines falvos fieri*. Sed triginta illa capita Latinæ editioni Laufiacæ ab Herveto curatæ inferta, & in Græco-Latino Ducæi Palladio utraque lingua repræfentata funt.

XIV. Non dubium eft multa ejusmodi olim extitiffe volumina quæ jam fub *μοναχικῶν*, jam fub *γεροντικῶν*, jam fub *πατερικῶν* titulo memorari video, fæpius defcripta & frequentibus Monafteriorum ufibus trita, in quibus ad menfam illa legi & *ἀναγνώσεις ἐκ τοῦ πατερικοῦ* ufurpari confveverunt, ut vel ex Typico Sabæ cap. 8. notum & jam obfervavit præftantiffimus Cangius. *Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ὅλον τὸν χρόνον Πατερικὰ ἀναγινώσκοντας*. Multa horum periiffe accidit non folum negligentia hominum, temporisque longitudine, fed etiam injuria, ut de Conftantino Copronymo narrant Theophanes & Cedrenus, omnes ejusmodi libros flammis ab ipfo datos, fortaffe quod nonnulla etiam in ip-

sum & factionem ejus jactata Patrum dicta continerent. *ὅσα δὲ εὗρεν Μοναχικὰ καὶ πατερικὰ βιβλία; πυρὶ κατέκαυσε.* Tulerunt tamen nonnulla ætatem, exstantque tam in Codicibus MSS. quam in libris editis. Huc enim pertinent præter *βίβλους τῶν πατέρων* quas jam memoravi, ampla & insignis collectio quam *Apophthegmata Patrum* inscripsit Græceque è Codice Regio 2466. edidit cum Latina versione sua *Io. Baptista Cotelerius* T. I. Ecclesiæ Græcæ moniment. p. 338-712. Paris. 1677. 4. Lectu minime indignam hanc de *ἀσκήσει* dictisque & factis Patrum *ἐκλογὴν* profiteor, licet frigida nonnulla in illis & absona poterunt lectoribus sanis merito videri. Sed alia in iisdem cogitata sunt egregie, verissimeque pronunciata, suscepta pie, facta prudenter. Breviorem ejusmodi de sententiis Patrum eremitarum *συναγωγὴν* ex *γεροντικῷ* aliquo excerptam habes Latine in *S. Petri Cœlestini* Papæ *quinti* Opusculo quinto, Tomo V. Bibliothecæ patrum edit. Lugd. p. 802-813. In Bibliotheca Seguieriana quæ hodie Coisliniana est, plura ejusmodi *γεροντικὰ* patrum sententias complectentia (quale laudatur à Io. Moscho c. 55. & 212.) exstant manu exarata Græce, ut constat ex Catalogo ejus Codicum Græcorum Montfauconiano p. 200. 294. seq. &c. Ne de vitis Patrum in illa Bibl. dicam, præter rem tributis *S. Hieronymo* * nec diversis ab iis quas sub Palladii nomine habemus. Vide eundem Catalogum p. 138. 139.

XV. IO. GEOMETRA, quem ante annos sexcentos vel septingentos vixisse opinabatur Franciscus Combefisius in notitia scriptorum Tomo primo Bibliothecæ Concionatoriæ præmissa, *Παράδεισον νέον novum Paradisum* inscripsit undecentum tetrasticha sua, quibus dicta & facta celebrat SS. Ascetarum *Achillæ, Agathonis, Apollinis, Antonii, Arsenii, Assionis, Bessarionis, Carinonis, Esaiæ, Eutropii, Helladii, Heliodori* (ab *Isidori*) *Lucii, Matois, Miltiadis, Pioris, Pittaci, Pityrionis, Simonis, Sisois, Theonis & Zenonis.* Primum tetrastichon cum Fed. Morelli metaphrasi adscribam:

Ἀνθεμόεις Παράδεισος ὁ τῶν ἁγίων χορός ἐστιν
Ὀδμῆς ἡδείης πείρατα πιμπλάμενος.
Πᾶς οὖν ὃς παθέεσσιν ἐπεπλήγει φίλον ἦτορ,
Δεῦρ' ἴτω ἀμβροσίης ἄνθεα δρεψόμενος.

Sancto-

* Confer quæ de aliis vitis Patrum S. Hieronymo tributis in Codice Colbertino, & partem Græce versis ex iis quæ de Hilarione, Malcho, Paulo Eremita Hieronymus Latine scripserat, dixi Volumine VIII. p. 376. Necnon de Ioannis Cassiani Collationibus Patrum, (cujus Epitomen Græcam legisse se Photius Cod. 197. testatur) Volumine VII. p. 552

Sanctorum cœtus vere est Paradisus amœnus
Unde animis afflat suavis & almus odor,
Ergo cui affectu sunt pectora læsa profano
Huc veniat, florem carpat & ambrosium.

Græce separatim & separatim Latine vulgavit Morellus Paris. 1595. 8. Græce & Latine cum aliis quibusdam Geometræ hymnis recusus est hic novus Paradisus in auctario Ducæano Tomo 2. Paris. 1624. & in Tomo XIV. Bibliothecæ Patrum edit Paris. 1644. 1654. fol. De aliis ejus scriptis dixi Volumine septimo p. 715. seq.

MAXIMUS MARGUNIUS Cytherorum Episcopus, variis scriptis editis sub decimi sexti septimique sæculi confinia clarus *novum* & ipse *pratum* de sanctorum vitis dictisque lingva Græcobarbara condidit νέον λειμωνάριον quod Venetiis ut puto editum necdum vidi. Citatur à Nic. Comneno Papadopoli in prænotionibus Mystagogicis p. 37. qui p. 14. 25. & alibi etiam notas ejus in Simeonis Metaphrastæ vitas sanctorum commemorat. Ceterum est mihi ad manus liber alius ejusdem Margunii excusus Venetiis apud Antonium Pinellum & emendatus à Theophylacto Hierodiacono Tzanphurnaro, A. 1630. 4. hoc titulo: Βίοι ἁγίων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἤτοι ἐκ τῶν συναξαρίων μεταφρασθέντες παρὰ Μαξίμου ταπεινοῦ ἐπισκόπου Κυθήρων εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Volumen est foliorum 344. ordine mensium succincte persequens memorias Sanctorum vitasque, quæ singulis diebus in Ecclesiæ Græcæ Menologiis ac Menæis recoluntur. Huic annexus est alius liber nescio à quo collectus atque Græca lingua vulgari expositus, at ab eodem Theophylacto emendatus, excususque apud eundem Pinellum Venet. 1628. 4. in qua narrationes prolixiores XIX. de vitis Sanctorum sub nomine totidem Homiliarum continentur. Titulus est: βιβλίον ὀνομαζόμενον νέος θησαυρός. pagg. 380.

AGAPII Cretensis νέος παράδεισος ἤγουν βίοι διαφόρων ἁγίων lucem viderunt Venetiis A. 1641. 4.

XVI. Quas sæpius hactenus memoravi HERIBERTI ROSWEYDI * Ultrajectini S. I. VITAS PATRUM A. 1615. fol. Plantinianis typis

* Obiit Rosweidus Antwerpiæ 1629. 5. Octobr. Cum præter hasce Vitas Patrum etiam Vitas Sanctorum Sanctarumque & Eremitarum Ægypti ac Palæstinæ edidisset, instituissetque Acta Sanctorum integre vulgare pluribus Voluminibus, quod consilium post ejus obitum deinde Io. Bollandus ejusque socii ita perfecere, ut per annos fere octoginta, sex priorum anni mensium acta voluminibus XXV. in fol. tradita exposuerint.

pis primum Antwerp. vulgatas, atque post editionem Lugdunensem A. 1617. Antwerpiæ Belgice eodem anno, & A. 1628. Latine auctius recusas: eas hoc loco breviter, ordine tamen describere placet, ut idea præclari operis & imago distinctior Lectori objiciatur. Totum opus in libros decem distingitur.

Libro I. Vita *S. Pauli* eremitæ, auctore Hieronymo. *S. Antonii* Abbatis ab Athanasio scripta, Evagrio presb. Antiocheno interprete. *SS. Hilarionis* & *Malchi* monachorum auctore Hieronymo. *S. Onuphrii* eremitæ, auctore Paphnutio, interprete Anonymo. *S. Pachomii*, Abbatis Tabennensis, auctore Græco incerto, Dionysio Exiguo interprete. *S. Abrahæ* eremitæ auctore S. Ephræm Syro archidiacono, interprete Anonymo. *S. Basilii* magni, auctore Amphilochio, interprete Urso Archidiacono Rom. *S. Ephræm*, Syri, Diaconi Edesseni auctore Græco incerto, Gerh. Vossio interprete. *S. Simeonis* Stylitæ, auctore Antonio ejus discipulo. *S. Ioannis Eleemosynarii*, auctore Leontio Neapoleos Cypri Episcopo, interprete Anastasio Bibliothecario. *SS. Epicteti* presb. & *Astionis* monachi, auctore incerto. *S. Macarii* Romani auctoribus Theophilo, Sergio & Hygino. *B. Posthumii* Patris quinque millium monachorum, & *S. Frontonii*, incerto auctore. *SS. Barlaam & Josaphat*, auctore Io. Damasceno, ex versione Jac. Billii.

Virginum item *SS. Eugeniæ*, *Euphrasiæ*, & *Euphrosynæ*, auctoribus incertis. *Mariæ* meretricis, neptis Abrahæ eremitæ, auctore S. Ephræm Syro, anonymo interprete. *Thaisis* meretricis, auctore incerto. *Pelagiæ* meretricis, auctore Jacobo Diacono, interprete Eustochio. *Mariæ Ægyptiacæ*, meretricis auctore Sophronio Hierosol. Episcopo, interprete Paulo Diacono sanctæ Neapoleos Ecclesiæ. *S. Marinæ* virginis, auctore incerto. *B. Fabiolæ*, *S. Paulæ* Romanæ & *S. Marcellæ* viduæ, auctore Hieronymo presbytero.

Libro II. Narrationes de Ioanne & aliis XXXII. Monachis Ægypti (quibus omnibus fere gemina apud Palladium & Heraclidem occurrunt) *Rufino* Aquilejensi interprete, cui ex Hieronymi & MStorum Codicum testimonio hunc librum Rosweidus tribuit.

Libro III. quem itidem Rufino ex conjectura Rosweidus tribuit, de dictis & factis Monachorum Ægypti, capita 220.

Libro IV. Ex Severi Sulpitii Dialogis & Io. Cassiani Institutis & Collationibus excerpta.

Libro V.

Libro V. Anonymi Græci, quem olim Cod. CXCVIII. legit Photius, libelli XVIII. Ascetici de dictis & factis Monachorum Ægypti, interprete *Pelagio*, Diacono Rom. Confer quæ supra §. XIII. p. 24. seq.

Libro VI. Simile scriptum Græci Anonymi in quatuor libellos distributum & lectum olim Sigeberto Gemblacensi c. 117. de Script. Eccles. interprete *Ioanne* subdiacono Rom.

Libro VII. Simile Anonymi scriptum de dictis & factis Patrum Monachorum, sub certos titulos digestis: interprete *Paschasio* Romano Diacono.

Libro VIII. *Palladii* Helenopolitani Episcopi Historia Lausiaca, ex interpretatione *Gentiani Herveti*.

Libro IX. *Theodoreti* φιλόθεος ἱστορία sive religiosa Historia de vitis Patrum eremitarum, ex ejusdem Herveti versione.

Libro X. *Io. Moschi* pratum, ex Ambrosii Camaldulensis versione. De Palladii & Moschi scriptis dictum supro hoc capite: De Theodoreti Philotheo, in volumine septimo hujus Bibl. p. 434. seq.

Appendicis loco subjicitur *Heraclidis* paradisus & *Palladii* Lausiaca incerto sed veteri Interprete, nec non *Ægyptiorum Patrum sententiæ* auctore Græco incerto, ex versione *Martini* Episcopi Dumiensis. Toti volumini prolegomena copiosa de scriptoribus & interpretibus, singulis etiam libris prolixæ de Hieronymo, Rufino, Palladio &c. præfationes præmittuntur, illustrandoque operi præter notas eruditas passim adjectas, additum ad calcem *Onomasticon* rerum & verborum difficilium, quæ in universis hisce Patrum vitis occurrunt. p. 776-813.

Idem Rosweidus ante fastos suos sive Catalogum Sanctorum, quorum vitæ in Belgicis Bibliothecis Manuscriptæ, Antwerp. 1607. 8. promisit opus ingens Tomorum XVIII. de vitis Sanctorum undique conquisitis & ad MSS. Codices accurate editis & emendatis: I. de vita CHristi & festis ejus. II. de vita B. Mariæ & festis ejus. III. de Sanctorum festis diebus publice solennibus. IV. -- XV. de Sanctis mense Januario Februario cæterisque mensibus per totum annum. XVI. Martyrologia Variorum. XVII. illustrationum in vitas Sanctorum, libros octo. 1. de auctoribus vitarum Sanctorum. 2. de Sanctorum tormentis. 3. de imaginibus Sanctorum. 4. de ritibus Ecclesiæ quorum hic mentio. 5. de ritibus profanis. 6. de tempore seu Chronologia. 7. de locis seu Choro-

graphia. 8. De verbis obſcuris ordine Alphabetico. XVIII. denique Indicum tredecim 1. Nominum Sanctorum ordine Alphabetico. 2. Sanctorum omnium cum notatione patriæ, ſtatus, laureolæ, temporis, loci, auctoris, vitæ. 3. Index per ſtatus Sanctorum, ut religioſus, virgo, vidua, conjux &c. 4. Index per officia SS. ut Apoſtolus, Epiſcopus &c. 5. Topologicus per provincias è quibus Sancti, Italiæ, Franciæ &c. 6. locorum ubi coluntur Sancti ut Patroni. 7. Index Sanctorum pro curationibus certorum morborum. 8. Index Sanctorum qui patroni certorum opificiorum. 9. nominum propriorum, hominum, locorum, urbium. 10. Index locorum S. Scripturæ quæ in vitis explicantur. 11. Index Controverſiarum. 12. Catechiſticus. & 13. denique rerum & verborum.

Hanc ſciagraphiam cum conſpexiſſet Bellarminus Cardinalis, rogaſſe fertur * qua ætate is eſſet qui hæc tanta promitteret? atque ubi didicit quadraginta jam annos natum eſſe, quæſivit porro, illi ne ſit exploratum victurum ſe adhuc ducentos annos, tantum enim temporis requiri ad illa pro dignitate digerenda & elaboranda. Et ſane centum amplius ab eo tempore anni elapſi ſunt, quo ſpatio vix vitas Sanctorum de primoribus ſex anni menſibus à pluribus Roſweidi ſociis & conſilii ſectatoribus recenſitas editasque habemus.

XVII. Memoranda etiam hoc loco eſt *Hiſtoria Chriſtiana Veterum Patrum* ſpiſſo Volumine in fol. quam ante Roſweidum Pariſiis 1583. edidit *Renatus Laurentius de la Barre*, Nobilis Normannus, idem qui Tertullianum à ſe illuſtratum ibid. 1580. fol. in lucem emiſerat. In hac Hiſtoria continentur, perinde ut in Roſweidi vitis Patrum, Latine omnia non Græce:

1. Liber ſuppoſititius de vita, miraculis & aſſumtione B. Ioannis Apoſtoli ſub falſo nomine *Prochori* Diaconi, CHriſti diſcipuli. Idem Latine legitur in omnibus Bibliothecæ Patrum editionibus: Græce nec dum lucem integer vidit, nam pars tantum exſtat Græce cum Seb. Caſtalionis verſione in editione tertia Catecheſeos B. Lutheri utraque lingva editæ à Mich. Neandro Baſil. 1567. 8. p. 526. & in poſteriore Orthodoxographorum editione Baſil. 1569. fol. T. 1. p. 85. Προχόρου τοῦ ἐπὶ τοῖς χρείαις τῶν ἑπτὰ καταςαθέντος ἀνεψιοῦ Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος περὶ Ἰωάννου τοῦ θεολόγου καὶ εὐαγγελιςοῦ ἱςορία. Exſtat Græce MS. in Bibl. Cæſarea; ſed ſine nomine auctoris, ut teſtatur Lambecius lib. IV. p. 129. ſq:

De

* B. Tho. Ittigius de Bibliothecis Patrum p. 756.

De Prochoro videndus Godfridus Henschenius in Actis Sanctor. IX. April. T. 1. p. 818. 910. De narratione illa Auctores Diarii Theologici, Unschuldige Nachrichten von alten und neuen Theologischen Sachen A. 1710. p. 665. & quæ pridem notavi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 816. seq. Plenam fabulis ridiculis & vix ante trecentos annos confictam explodit post tot alios Tillemontius in Iohannis Evangelistæ vita T. 1. memor. Hist. Eccles. p. 355.

2. Historia certaminis Apostolici sub falso *Abdiæ* Babyloniæ Episcopi nomine libris XII. ex editione Wolfgangi Lazii, ** adspersis in margine hinc inde brevibus notis.

3. Vitæ SS. *Matthiæ* Apostoli, *Marci* Evangelistæ, *Clementis* Rom. *Cypriani* Episcopi Carthag. & *Apollinaris* discipuli Petri, quales idem Lazius ediderat.

4. Libri duo *de Passione Apostolorum Petri & Pauli* ad Ecclesias Orientales, suppositi *Lino* Pontifici Romano, & primum editi Paris 1512. fol. à Jac. Fabro ad calcem Epistolarum Pauli Apost. & deinde in Bibliothecis Patrum nec non in Actis Sanctorum 29. Junii, Tomo V.

5. *Palladii* Lausiaca Historia ex versione Gentiani Herveti.

6. *Theodoreti* Θεοφιλὴς sive religiosa historia ex ejusdem Herveti versione.

7. *Theodori* Studitæ sermo funebris A. C. 916. dictus in S. Platonem, Guil. Sirleto interprete ut exstat Tomo VII. Lipomanni, & apud Surium ad 16. Septembr. Idem Græce & Latine ex Henschenii versione occurrit in Actis Sanctor. T. 1. Maji p. 366. & Græce in appendice ejus Tomi p. XLVI.

8. *Ege-*

** Wolfg. Lazius Basil. 1552. fol. vulgavit Abdiam quem pro genuino habuit decem divisum libris, eique præmisit Carmen heroicum de passione D. N. JEsu CHristi, velut incerto veteri autore scriptum ad Donatum Episcopum, sed cujus auctorem constat esse Hieronymum Paduanum. Abdiæ subjunxit Lazius Vitam S. *Matthiæ* incerto auctore, versam ut ait ex Hebræo. p. 118. Historiam *Marci* Evangelistæ ex veteri descriptam Codice p. 128. Vitam *Clementis* Romani, p. 131. *S. Cypriani* p. 137. *S. Apollinaris* Martyris p. 139. Vitas XII. *Apostolorum* scriptas à Ioachimo Perionio p. 148. & Severi Sulpitii de vita *S. Martini* Turonensis libros III. Vitam *S. Nicolai* Myrensis Episcopi ex Simone Metaphraste versam Latine à Leonardo Justiniano Patricio Veneto: & vitam *S. Antonii* quam scripsit S. Athanasius, ex versione Evagrii presbyteri. Denique volumen claudunt Baptistæ Mantuani carmina de S. Matthia Apostolo, Marco Evangelista, Clemente Rom. SS. Cypriano, Nicolao, Antonio & Martino Turonensi.

8. *Egesippi* libri V. de exitio urbis Hierosolymæ, subjuncta tabula concordantiarum cum libris Josephi de bello Judaico, ex quibus translati videntur.

9. *Pauli Orosii* historiarum adversus Paganos libri VII.

10. *Gregorii Turonici* Historiæ Francorum libri X. cum appendice sive libro XI. alterius scriptoris, & ejusdem Gregorii de Gloria Martyrum libris II. & de gloria Confessorum lib. I.

11. Venerabilis *Bedæ* Ecclesiastica Historia gentis Anglorum, libris V. ejusque epitome, eodem Beda auctore, cum auctario alterius scriptoris ab A. 735. ad 766.

12. *Sigeberti* Gemblacensis Chronicon ab A. C. 381. usque ad A. 1113. cum continuatione *Roberti de Monte* A. 1186. defuncti, unde continuatio quæ inde producitur usque ad A. 1210. non potest agnoscere auctorem eundem Robertum, sed ab aliquo Monacho Gemmeticensi adjecta est, ut pulchre monuit Conradus Ianningus in dissertatione inserta Tomo VII. Act. Sanctorum Junii.

13. *Adonis* ArchiEpiscopi Viennensis Chronicon ab Orbe condito usque ad A. C. 879.

14. Martyrologium *Usuardi* cum additionibus ex martyrologiis Romanæ Ecclesiæ & aliarum, & annotatione eorum qui de sanctis illis meminerunt.

XVIII. SCRIPTORES de Vitis Patrum ac Monachorum: dubii, MSti, vel deperditi, Græci Latinique.

Ab *Evagrio* Antiocheno Episcopo, vitas SS. Patrum scriptis primo commendatas ait Trithemius de script. Eccles. c. 85. quo loco Evagrium Monachum cum Episcopo confundit, & ex eo quod Episcopus vitam S. Antonii ab Athanasio scriptam vertit Latine, ansam petiit tradendi quod primus ille vitas Patrum scripserit.

Evagrio Pontico, Monacho, S. Macarii discipulo Vitas Patrum tribuerunt Gesnerus & alii recentiores. At Gennadius c. XI. de script. Eccles. testatur Evagrii hujus velut continentissimi & eruditissimi Viri mentionem facere *librum qui attitulatur Vitæ Patrum*; sed ipsum vitas Patrum scripsisse ignoravit.

Petro.

Petronii Bononienſis Epiſc. *vitas Patrum Monachorum Ægypti* memorat Gennadius c. 41. de Scriptor. Eccleſ. ubi vide notas Miræi, & vitam Petronii hujus apud Surium 4. Octobr.

Poſtumianus Monachus, Severo Sulpicio in vita S. Martini memoratus, cui vitæ aliquæ (haud diverſæ ab editis apud Roſweidum libro ſecundo) tribuuntur in quibusdam MSS. teſte eodem Roſweido.

Timothei Epiſcopi Alex. vitas probatorum Monachorum, *βίυς δοκίμων μοναχῶν* laudat Sozomenus VI. 29. & ex eo Nicephorus XI. 34. Hiſt. Eccleſ.

Valerii Aſturicenſis presbyteri (circa A. C. 902.) Vitas Patrum Orientalium juſto volumine Gothicis literis exaratas evolviſſe ſe in Bibl. Eccleſiæ Toletanæ pridem teſtatus eſt Chriſtophorus de Caſtro apud Roſweidum in prolegom. p. 15.

XIX. Scripta de Sanctis, nec non Menologia, Menæa &c. Eccleſiarum Orientalium.

Euſebii liber de Martyribus Palæſtinæ, libro ejus Hiſt. octavo ſubjunctus legitur: & Græce ac Latine exſtat etiam in V. C. Theodorici Ruinarti Actis ſelectis Martyrum, ut dixi T. VI. hujus Bibl. p. 91. De ejusdem Euſebii *συναγωγῇ τῶν ἀρχαίων μαρτυρίων* ſive collectione deperdita Veterum Martyriorum, præter ea quæ ibidem p. 101. monui, tria jam habeo quæ addam. Primo deceptos fuiſſe eos qui opus hoc integrum Græce extitiſſe affirmarunt in Bibliotheca Scorialenſi. Vide Florentinii admonitiones prævias ad Martyrologium Hieronymi p. 12. Deinde de librorum numero, quibus opus illud conſtitit, rem non eſſe adeo exploratam. Nam duobus librorum decadibus Euſebium narrationes de Martyribus eſſe complexum, traditur in Actis S. Sylveſtri apud Lambecium T. VIII. p. 321. ſeq. ὁ ἡμέτερος ἱστοριογράφος Εὐσέβιος ἡνίκα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγραφεν ἱστορίαν, παραλέλοιπεν ἐκεῖνα ὧν μνήμην ἐποιήσατο ἐν ἑτέροις αὐτοῦ ποιήμασι. Καὶ γὰρ ἐν εἴκοσι λόγοις, τουτέστι ἐν δύο δεκάσι σχεδὸν τῶν ἐν ἁπάσαις ἐπαρχίαις μαρτύρων, ἐπισκόπων, ὁμολογητῶν καὶ ἁγίων γυναικῶν καὶ παρθένων παρεσκεύασε τὰ πάθη φέρεσθαι. Idem librorum viginti numerus confirmatur in prologo ad Martyrologium Uſuardi, ubi legas Conſtantinum Magnum ab Euſebio rogatum ut Acta Martyrum ex archivis Judicum in diverſis Imperii Rom. locis exſcribi

& ad se dirigi juberet, idque ab Imperatore factum atque inde Eusebium omnium Martyrum martyria libris viginti complexum fuisse. At in Actis ejusdem Sylvestri, qualia Græce & Latine edidit Combefisius in triumphis Martyrum selectis, Paris. 1659. 8. non viginti sed undecim libros memorari video. p. 258. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου τὴν ἐκκλησιαστικὴν συγγράφων ἱστορίαν παραλέλοιπεν ἑκάτερα ταῦτα εἰπεῖν ἅπερ ἐν ἄλλοις συντάγμασιν ἔφρασεν· ἐπέδειξεν γὰρ ἐν ἕνδεκα λόγοις τὰ παθήματα σχεδὸν τῶν ἐν ἁπάσαις ἐπαρχίαις ἀθλησάντων μαρτύρων καὶ ἐπισκόπων καὶ ὁμολογητῶν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν καὶ παρθένων ὅσαι ἀνδρείῳ φρονήματι διὰ τὸν Δεσπότην ἀγωνίσαντο Χριστὸν, ἀνεγράψατο. Eusebium *in libro de quinque nullibus coronatorum* laudat Iohannes de Hamburgo, Carthusiensis prope Pragam Monachus in Epistola A. C. 1404. scripta ad Henricum Olemannum, Canonicum Northunensem edita à B. Dorsheo in parallelis Monastico Academicis p. 176. Denique non omittendum quod A. 1716. inventus ut ajunt in Syria, Romamque allatus est Codex qui fertur A. C. 473. scriptus esse Syriace, & complecti Historiam Martyrum Occidentis ab Eusebio compositam. Hunc una cum aliis monumentis Syriacis à Josepho Assemanno Maronita similiter Romam apportatis * Latine vertendum & auspiciis Pontificis Max. Clementis XI. Latine vertendum lucique donandum publicæ libenter evolvent Antiquitatis Ecclesiasticæ studiosi: licet si Græce alicubi Eusebianum opus se offerret, non dulcius modo sed & securius ex ipso fonte hauriretur.

Theodoriti Historia religiosa. de qua T. VII. hujus Bibl. p. 434. seq.

Menea Græcorum de quibus dixi ad Allatium de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 57. editionis à me curatæ T. V. hujus Bibl. In Ecclesiæ CPolitanæ usus esse composita notat Tillemontius T. 7. memor. Eccles. p. 13.

Meno-

* Inter cætera sunt, S. Athanasii liber de incarnatione scriptus Syriace. A. C. 564. S. Jacobi Nisibeni Homiliæ. S. Jacobi Saragensis Episcopi homiliæ 76. S. Isaaci Syri sermones. S. Ephrem Syri exegeses in Vet. Test. libros. Dionysii Barsalibari, Episcopi Aomidensis Commentarii in IV. Evangelistas. Chronicon Edessenum à Christo nato ad A. 523. Dionysii Syror. Jacobitarum Patriarchæ Chronicon ab Orbe condito ad A. C. 773. Alexandrinorum Patriarcharum Historia ad anum æræ Diocletian. 1094. (CHristi 1378.) Nomocanon Ecclesiæ Antiochenæ. Geographica totius Ægypti descriptio, item arbores, metalla, animalia, monetæ, opera publica, regimen, Epochæ &c. Gelali historia Calipharum à Mahomete ad annum Hegiræ 903. (CHristi 1497.) Abdarrameni Historia Ægypti. Hierosolymitana Historia ad annum Hegiræ 900. (CHristi 1493.) Achmetis Caraphi objectiones LXX. contra Evangelium &c.

Menologia varia Græcorum, de quibus ad eundem Allatium p. 61. seq.

Menologium ex Bibliotheca Frid. Lindenbrogii descriptum, quod olim fuerit in usu Ecclesiæ CPolitanæ, laudat Papebrochius Act. Sanctor. T. 2. April. p. 67.

Anthologium Græcorum e Menæis decerptum & à Clemente VIII. approbatum editumque Romæ 1598. 4. cum præfat. Antonii Arcudii. De aliis Anthologii editionibus dictum ad Allatium p. 66. seq.

Matthæi Raderi S. I. Viridarium Sanctorum ex Menæis Græcorum collectum, annotationibus & similibus Historiis illustratum. Pars I. Augustæ Vindel. 1604. 8. & Pars II. & III. de simplici obedientia & contemptu sui, & illustria Sanctorum exempla. ibid. 1614. 8. Hæc veluti in gustum Raderus, qui Menæa integra Latine vertere, & utraque lingua edere habuit in animo. Confer quæ de inedito illo Raderi opere Papebrochius in Actis Sanctor. ad T. 2. April. p. 609. Etiam Menologium *Maximi Margunii*, excerptum è Menæis, & ab Antonio Pinello lingua Græca vulgari editum Venet. 1529. 4. Latine vertere coepit idem Raderus Bollando teste præfat. ad T. I. Januar. p. LV.

Græcorum & Syrorum Calendaria à Gilb. Genebrardo præmissa Commentariis in Psalmos.

Ruthenorum Calendarium ab Antonio Possevino editum in apparatu Sacro, T. 2. in voce, *Rutheni*.

Menologium Ruthenicum quod Amstelodami à Laurentio vander Hem accepit Papebrochius, & cum Menologio Græco metrico præmisit Tomo I. Act. Sanctorum Maji.

Menologium Slavo Russicum editum Moscuæ A. 1679.

Calendarium Æthiopicum, in Iobi Ludolfi commentario Hist. Æthiopicæ.

Calendarium Hierosolymitanum in Lucæ Waddingi Annalibus Minorum, T. 3. ad A. C. 1342. n. 49.

Coptici Calendarii specimen apud Bollandum p. LVI. præfat. &c.

Scripta de Sanctis, nec non Calendaria, Martyrologia Ecclesiarum Occidentalium.

Vetustissimum *S. Hieronymi* Martyrologium, editum primum à *Luca Dacherio*, T. IV. spicilegii Paris. 1661. 4. & sub titulo veteris Ecclesiæ

Occidentalis Martyrologii cum ampliſſimo Commentario & eruditis exercitationibus à *Franciſco Maria Florentinio*, Lucæ 1668. fol. In Dacherii editione, Sancti Hieronymo poſteriores alio charactere literarum expreſſi ſunt.

Prudentius periſtephanon ſive de Coronis & Paſſionibus Martyrum liber, hymnis XIV. conſtans. *Librum Coronarum* vocat *Gregorius Turonenſis* cujus libri II. de gloria Martyrum & Confeſſorum liber I. itidem huc pertinent. Et *Ioannis Caſſani*, Gregorio antiquioris, collationes Patrum &c.

Martyrologium Romanum parvum, cum Adone vulgatum ab *Heriberto Rosweido* Antwerp. 1613. fol. dicatumque Paulo V. & deinde inſertum Bibliothecæ Patrum T. XVI. edit. Lugd. quod non poſſe pro genuino illo ac ſincero Romano veteri haberi probant Valeſius Exerc. de hoc Martyrologio, ad Euſebii calcem, Andreas Sanſſæus de Myſticis Galliæ ſcriptoribus p. 981. ſeq. Florentinius prolegom. ad Martyrolog. Hieron. p. 17. ſeq. Satis antiquum tamen oſtendit Io. Baptiſta Solerius cap. 2. prolegom. ad Uſuardum.

Kalendarium Eccleſiæ Carthag. apud Mabillon. T. 3. Analect. p. 398.

Kalendarium Polemei Silvii ad Eucherium Epiſcopum (A. C. 448.) è quo excerpta dederat Bollandus præf. ad T. I. Act. Sanctor. Januar. XLIV. integrum una cum Kalendario Ethnico Fulvii Dionyſii Philocali exhibet Io. Baptiſta Solerius T. VII. Act. Sanctorum Meij.

Kalendarium à Dacherio editum T. X. ſpicilegii, & *Kalendarium* ſive *Lectionarium* in libro Sacramentorum Gregorii M. &c.

Kalendarium Romanum nongentis annis antiquius, quod ex MS. Monaſterii S. Genovefæ Pariſ. prodiit cum notis *Ioannis Frontonis*. Pariſ. 1652. 8. Calendariorum uſum in Eccleſia Martyrologiis antiquiorem eſſe notat Antonius Pagi in Critica Baroniana ad A. C. 64. n. 6.

Kalendarium Mutinenſe editum à V. C. Benedicto Bacchino ad calcem libri Pontificalis Aguelli, Mutinæ 1708. 4.

Bedæ (A. 730.) Martyrologium genuinum cum *Flori* Diaconi Lugd. (circa A. 830.) additamentis, diſtincto literarum charactere excuſis ab Henſchenio publicatum in Actis Sanctor. ante T. 2. Martii. Nam quod ſub Bedæ nomine prodiit, Antwerp. apud Plantin. 1564. 12. atque inter Bedæ opera Tomo III. multis modis ex Adone & aliis interpolatum eſſe conſtat. Vide Bollandi prolegom. ad Acta Sanctor. Januarii p. XL. ſeq.

Wan-

Wandelberti Monachi Prumienſis Benedictini (circa A. 842.) Martyrologium metricum verſibus Hexametris, quod poſt priores minus integras editiones, quæ inter Bedæ opera & cum Io. Molani Uſuardo lucem viderunt, vulgavit Lucas Dacherius Tom. V. ſpicilegii Paris 1661. 4.

Rabani Mauri (circa A. 845.) Martyrologium ab Henr. Caniſio editum T. VI. Antiquar. Lectionum. Ingolſtad. 1604. 4.

Notkeri cognomento Balbuli, monachi S. Galli Martyrologium, editum ab eodem Caniſio tomo eodem.

Adonis ab A. 859. Archi-Epiſcopi Viennenſis Martyrologium ex quatuor Codicibus recenſitum à *Jacobo Moſandro*, in tomo ſeptimo Vit. Sanctor. Laurentii Surii, Colon. 1581. fol. & ab *Heriberto Roſweydo* emendatum Antwerp. 1613. fol. atque in Bibliotheca Patrum Lugd. 1679. Tomo XVI. ex Roſweidi edit. recuſum.

Uſuardi Monachi S. Germani de Pratis Martyrologium ad Carolum Calcum circa A. 875. quod noviſſime ex ipſo, ut non dubitant, Uſuardi quod ſervant avtographo vulgaverunt Benedictini Pariſ. 1718. 4. poſt editiones minus ſinceras Lubecenſes A. 1475. 4. ſub titulo *rudimenti novitiorum* & 1490. 4. ſub tit. *doctrinale clericorum*. Belgicam ſub tit. Jacobi de Voragine 1480. Colonienſes 1490. 4. & cum Greveni auctario 1515. 1521. Venetam ſub tit. Romani Martyrologii, editore Bellino à Padua, Auguſtiniano 1498. Patavinam, eodem Bellino editore 1500. Pariſienſem 1521. Venetas alias 1509. 1517. 1549. curante Alex. Peregrino presb. Brixienſi. Pariſienſem Ioannis Munerati 1536. Et quas cum notis edidere *Io. Molanus* Lovanii 1568. 7. Antwerp. 1583. 8. *Laurentius de la Barre* in hiſtoria Chriſtiana veterum Patrum, Pariſ. 1583. fol. & nuper *Jo. Baptiſta Solerius* S. I. Antwerp. 1714. fol. maximo ſtudio in hoc verſatus. Romanam pariter & Gallicam, multasque alias Eccleſias per longum tempus uſas hoc Uſuardi martyrologio, monet Io. Launoius in præf. ad judicium de controverſia ſuper exſcribendo Pariſienſis Eccleſiæ Martyrologio. Pariſ. 1671. 8. qui p. 8. etiam Rothomagenſem editionem Uſuardi A. 1507. factam memorat.

Martyrologium ſecundum morem Romanæ & univerſalis Eccleſiæ editum à *Franciſco Maurolyco*, Abbate Meſſanenſi. Venet. 1568. 1570. 12.

Martyrologium Romanæ Eccleſiæ, cum notis *Petri Galeſinii*, protonotarii Apoſtolici vulgatum Venet. 1578. 4.

Martyrologium Romanum, Rom. 1584. 8. quam editionem prioribus præfert & secutum se esse Baronius testatur, recusam Antwerp. 1586. 8.

Martyrologium *Romanum* ad novam Kalendarii rationem & Ecclesiasticæ Historiæ veritatem restitutum, Gregorii XIII. jussu editum, & Sixto V. dicatum, cum notationibus *Cæsaris Baronii*, Rom. 1586. 1630. fol. Venet. 1587. fol. 1602. 4. Colon. 1603. 4. Antw. 1613. &c. Et cum Geographicis tabulis & notis per *Augustinum Lubinum* Parif. 1661. 4. *Philippi Ferrarii* nova topographia in Martyrologium Romanum. Venet. 1609. 4. Ejusdem Catalogus Sanctorum qui in Martyrologio Romano non sunt. ibid. 1625. 4. *Lucæ Holstenii* animadversiones ad Baronii Martyrologium prodiere Paris. 1664. 8. Non pauca adversus veterum mertyrologiorum fidem à Galesinio inserta esse & Baronio notat Io. Launojus in discussione responsionis de duobus Dionysiis cap. 7.

Martyrologium Romanum Urbani VIII. auctoritate recognitum, Rom. 1632. 8.

Martyrologium *Ecclesiæ Germanicæ* pervetustum quod per DCC. annos delituit, editum & commentario illustratum à *Matthia Friderico Beckio*, Augustæ Vindel. 1687. 4.

Martyrologium *Gellonense* Tomo XIII. Spicilegii Dacheriani.

Martyrologia quinque vel sex quæ vulgavit Io. Baptista Solerius Tom. VII. Act. Sanctor. Junii. Antwerpiæ 1717. fol.

Vincentius Bellovacensis, non Episcopus sed Lector regius Bellovaci in domo S. Ludovici A.C. 1264. defunctus, in speculo suo Historiali quod in A. C. 1244. desinit, & in libros XXXI. est divisum, fuse etiam persequitur Vitas Sanctorum. Prodiit Norimberg. 1473. Mogunt. 1474. fol. & inter opera Vincentiti Basil. 1481. Venet. 1484. & 1591. & ex emendatione Benedictinorum Collegii Vedastini, Duaci 1624. fol. Gallice etiam interprete Ioanne de Vignay, Paris 1521. fol. Vide de eo Bollandum præf. ad T. 1. Januarii p. 19. Natalem Alex. T. VII. Hist. Eccles. p. 138. edit. in fol. & Jac. Echardum in diss. de scriptis Vincentii Bellovacensis, Paris 1708. 8. Memorias literarias Trevoltinas illius anni p. 1479. seq.

Jaco-

Jacobi de Viragine sive vico virginis, Ligurum civitate, Ord. Prædicator. Episcopi Genuensis, Historia Lombardica sive legenda aurea de vitis Sanctorum, scripta circa A. C. 1290. & licet plena fabulis, lecta avidissime & excusa sæpius, Norimb. 1478. 1493. Daventriæ 1479. Colon. 1483. Venet. 1483. Lovan. 1485. Basil. 1486. Argentinæ 1486. 1496. Lugd. 1510. Argentin. 1518. & ex Claudii Rotæ recensione Lugd. 1519. & 1531. fol. Quæ sequuntur post caput CLXXVII. addita sunt ab Antonio Libero Susatensi. Fuit etiam qui Legendam istam abbreviatam ederet Venet. 1487. fol. & qui Gallice verteret, Ioannes de Vignay. Paris 1546. fol.

Ioannis Tinmuthensis Historia aurea A. 1360. scripta 3 grandibus voluminibus MS. in Bibl. Lambethana, & Sanctilogium Britanniæ MS. cum supplemento in Bibl. Collegii Corporis CHristi apud Cantabrigienses, & in Cottoniana. Ex hoc Sanctilogio multa ad verbum repetisse *Ioannem Capgravium*, notat Caveus ad A. 1366. Pronior tamen ad fabulas lectori commendandas ostenditur à Wilhelmo Nicholsono in Bibliotheca scriptorum Angliæ p. 98. Omitto alia inedita opera de sanctis quæ à Bollando memorantur, *Petri Calonis*, *Bernardi Guidonis* Episcopi Lodevensis, *Ruggerique* & *Arvodulphi* Monachorum Fuldensium, & *Ioannis Gilemanni* atque *Antonii Gentii*.

Petri de Natalibus Veneti Catalogus Sanctorum divisus in XII. libros & absolutus A. 1382. (de quo supra p. 16. memini) prodiit primum Vicentiæ 1493. fol. cum nonnullis sanctorum gestis ab *Antonio Verle*, nobili Vicentino subjectis: Hinc Argentinæ 1562. Lugd. 1508. & ex emendatione *Alberti Castellani* Veneti, qui & ipse vitas plures addidit, Venet. 1516. 4. Denique Lugd. 1543. fol. Diligentissime de hoc Petro Natali disserit Apostolus Zenus V. C. in Diario Veneto, Giornale d' Italia T. XVI. p. 449--468.

Rudolphi de Rivo Decani Tungrensis, qui A. C. 1403. 3. Nov. obiit, Calendarius Ecclesiasticus generalis, quem ad calcem Usuardi vulgavit Io. Molanus, Lovan. 1568. 8.

Antoninus Florentinus, Ord. Præd. Archiepiscopus Neapolitanus A. 1459. defunctus in summa Historiali sive Chronico quod ab orbe condito ad sua tempora perduxit, multa etiam passim de Sanctis & eorum gestis prolixe commemoravit. Prodiit tribus voluminibus in folio Venet. 1482. Norimberg. 1484. Basil. 1491. & denique Lugduni 1583. ex recensione Petri Maturi S. I. qui notas etiam addidit.

De

De Antonino hoc adeundus Papebrochius ad 2. Maj. T. 1. p. 311. ad 338, & de scriptis ejus p. 322. seq. Vide sis etiam ad T. 7. p. 553. 681. seq.

Index SS. Martyrum quorum corpora S. Gregorii M. temporibus Romæ quiescebant, editus ab eruditiss. Muratorio T. 2. anecdotor. Latin. p. 191.

Necrologium S. Dionysii, vulgatum à Mich. Felibienio, Monacho Benedictino in Historia Abbatiæ Regalis S. Dionysii edita Gallice Paris. 1706. fol. Plura ejusmodi inedita necrologia memorat Labbeus in Bibl. nova MStorum p. 33.

Recentiorum collectiones de Sanctis.

Bonini Mombritii Mediolanensis Legendarium sive Acta Sanctorum 2. Volum. fol. Mediolan. 1474. raro obvium opus.

Anonymi qui circa A. C. 480. vixisse perhibetur, sub titulis digestum *magnum speculum exemplorum* editum Daventriæ 1481. Colon. 1485. Argentinæ 1487. & 1497. Hagenoæ 1519. & à Ioanne Majore S. I. recensitum ac locupletatum, Duaci 1607. Antwerpiæ eodem anno, & Colon. 1611. 8.

Vita Patrum, Hominum lumen, cœli Via. 1507. fol. Eædem vitæ sæpius recusæ, variis locis & denique emendatius editæ ab Heriberto Rosweido, de quo supra p. 27. seq.

Viola Sanctorum, Hagenoæ 1508.

Hieronymi de Villavitis, Canonici regularis, *Panis quotidianus*. ibid. 1509.

Jac. Fabri agones Martyrum primi mensis. Paris. 1525. & Rom. 1559. fol. editi, rariusque & ipsi obvii.

Georgii Wicelii Hagiologium sive Historia de Sanctis DEI. Mogunt. 1541. fol.

Vitæ Patrum in usum Ministrorum Verbi, quoad ejus fieri potuit repurgatæ per *Georgium Majorem* cum præfatione D. Martini Lutheri. Witeberg. 1544. 8. & 1559. & 1578. & Germanice interprete Sebastiano Schwan, Pastore Ratzeburgensi Lubec. 1654. 4.

Theodori Lober à Stratis Prototypon veteris Ecclesiæ. Colon. 1547. fol.

Aloysii Lipomanni, Veronensis Episcopi, Vitæ Sanctorum tomis octo Rom. 1551-1560. in 4. de quibus dixi Volumine VII. hujus Bibl. p. 732.

Laurentii Surii Carthusiani, Vitæ Sanctorum Orientis & Occidentis collectæ undique & per anni seriem digestæ sex Voluminibus in fol. Colon. 1569. & Venetiis 1581. atque iterum Coloniæ 1581. adjuncto septimo tomo supplementi per *Jacobum Mosandrum*. Et denique

que novis accessionibus locupletatum ibid. 1618. fol. sex Voluminibus. Quod passim ipse velut in laudem * profitetur Surius stylum se Actorum veterum elegantiæ causa mutasse vel contraxisse, eâ re exiguam gratiam tulit ab iis qui antiqua monimenta malunt sincera & integra evolvere. Cæterum ex Surio hauserunt Franciscus Haræus, Fr. Zacharias Lippeolus, Cornelius Grassius aliique plures qui post illum vitas Sanctorum Latine, Italice, Hispanice, Germanice prodiderunt.

Heriberti Rosweidi Ultrajectini S. I. Fasti sive Catalogus Alphabeticus Sanctorum quorum Vitæ in Belgicis Bibliothecis Manuscriptæ: Antwerp. 1707. 8. Ejusdem Vitæ Sanctorum ibid. 1619. fol. & auctiores, 1629. fol. duobus tomis. Vitæ sanctarum Virginum quæ in sæculo vixerunt, cum tractatu de statu Virginitatis, ibid. 1626. & 1642. 8. Silva eremitarum Ægypti ac Palæstinæ. 1619. 4. De ejusdem Rosweidi Vitis Patrum abunde dictum supra. p. 27. seq.

Acta Sanctorum ex Rosweidi consilio, industria incredibili, maximoque labore collecta, recensita, editaque & ad extremum mensis Junii perducta à Jesuitis Antwerpiensibus *Io. Bollando*, *Godfrido Henschenio*, *Daniele Papebrochio*, *Francisco Baërtio*, *Conrado Janningo*, *Nic. Rayeo* & *Io. Baptista Solerio*, tomis satis spissis XXV. in fol. quorum primus lucem vidit Antwerpiæ 1643. postremus 1717. Bollandus operi immortuus est A. 1665. 12. Sept. ætat. 71. Henschenius A. 1681. ætat. 81. Papebrochius A. 1714. 28. Jun. ætat. 87. ** Januarius mensis duobus tomis absolvitur, Februarius tribus, Martius tribus, Aprilis totidem, Majus septenis, Junius septenis. Censura inquisitionis Toletanæ adversus Acta Sanctorum pridem, deferentibus, ut est credibile, Carmelitis vibrata, ante aliquot jam annos revocata est. Qui autem elaborandi restant sex menses posteriores, vix videtur spes illos intra breve adeo tempus lucem visuros esse, si verum est quod audivi laborem omnem colligendi Acta ejusmodi viros jam memoratos & excerpendi studium ad primores sex menses, velut ulterius vita & industria non profecturâ, circumscripsisse.

Theodorici Ruinarti Monachi Benedictini Acta Martyrum sincera & selecta cum notis. Parif. 1689. 4. & auctiore editione Amstelod. 1713.

* Confer Dallæum c. 4. de usu Patrum p. 82. *Certe veri studiosis non admodum placet viri industria, ac quod stylo suo plerasque vitas componendo maluit elegantiora quam veriora dare*, inquit Combefisius T. 1. Bibl. Concionatoriæ p. 23.

** Vide Bollandi vitam ante T. I. Martii. Henschenii ante T. VII. Maij, Papebrochii ante T. VI. Junii.

fol. & Gallice à Droueto de Maupertuy. Parif. 1708. 8. duobus Volum.

Ambrosii Novidii Fracci, Fastorum sacrorum libri XII. ad Paulum III. Pontificem. Antwerp. 1559. 8.

Petri Iusti Sautel, S.I. Annus sacer Poëticus. Lugd. 1679. 12.

Claudii Castellani (Chastelain) Canonici Ecclesiæ Parisiensis Hagionoomasticum sive Vocabularium Hagiologicum, hoc est Index locupletissimus Sanctorum quorum nomina vulgari usu corrupta feruntur, addita notatione temporis quo floruerunt, & diei quo memoria eorum in Ecclesia recolitur, præfixus exstat Ægidii Menagii Originibus linguæ Gallicæ Paris. 1694. fol. longeque plenior & accuratior est similibus indicibus quos dedere Claudius Robertus in Gallia Christiana, & in anno suo sancto Gallice edito Philippus Labbeus S. I.

Tiofridi opus de Epitaphiis Sanctornm.

Simonis de Peyronet Catalogus Sanctorum & Sanctarum cum notis, liber postumus editus Tolosæ 1706. 4. Nonnulla omissa ab eo & male posita Sanctorum nomina notantur in Memoriis literariis Trevoltinis illius anni p. 1581. seq.

Calendaria quæ extatant in Missalibus antiquis, ut Alberti Krantzii secundum ritum laudabilis Ecclesiæ Hamburgensis: Argentor. 1509. fol. & in missali secundum ritum Ecclesiæ Bremensis ibid. 1511. &c.

Specimen Calendarii Ecclesiastici, continens festa, Sanctorumque nomina per totum annum cum brevi commemoratione qui qualesque fuerint & quare memoria eorum Calendario sit illata. Holmiæ 1708. 4.

Omitto Sermones de sanctis, ut sunt Parati. Norimb. 1500. fol. &c.

Io. Osorii Lusitani, Colon. 1602. 8.

Henrici Engelgrave Cœleste Pantheon, sive cœlum novum in Festa & gesta Sanctorum Colon. 1659. 8. Lucis Evangelicæ pars III. &c.

Hagiologia & Martyrologia quædam specialia.

Fœminarum.

Iacobi Bergomensis de Sanctis & profanis mulieribus & virginibus. Paris. 1521. fol. *Heriberti Rosweidi* Vitæ sanctarum Virginum Antw. 1626. 1642. 8.

Arturi du Monstier, Rothomagensis sacrum Gynæceum, Paris. 1657. fol.

Francisci Laberii magnum Menologium Virginum &c.

Gentium.

De sanctis *Anglosax.* Georgius Hickesius in diss. Epistolari f. 115. seq.

Angli-

Anglicanum Martyrologium *Joannis Wilsoni*, A. 1608. & recognitum A. 1640. *Morlaix* vitæ Sanctorum Britonum in Gallia.

Io. Molani indiculus & natales sanctorum *Belgii* cum *Arnoldi Rayssii* auctario. Ejusd. Rayssii hieregazophylacium Belgicum, sive de Sanctorum reliquiis. Sacrarium & Calendarium ditionis *Leodiensis*, A. 1618. editum. *Namurcensis* A. 1619. *Auberti Miræi* fasti Belgici & Burgundici. &c.

Martyrologium *Gallicanum*, *Andreæ de Saussay*. Paris 1637. fol. 2. Vol. De sanctis *Lugdunensibus*, *Theophylus Raynaudus* Tomo VIII. Opp. *Iacobi Branche* de vitis Sanctorum *Aruernorum* & *Velaunorum*. &c.

Thomæ Messinghami florilegium Insulæ Sanctorum, seu Vitæ & Acta Sanctorum *Hiberniæ*. Paris 1624. fol. *Henrici Fits Simon* S. I. Catalogus præcipuorum Sanctorum *Hiberniæ*.

Christophori Broweri, S. J. sidera illustrium & Sanctorum Virorum qui *Germaniam* præsertim magnam olim gestis rebus ornarunt. Mogunt. 1616. 4. *Jac. Gretseri* divi *Bambergenses*, Ingolst. 1611. 4.

Martyrologium *Hispanicum*, *Io. Tamaji Salazar* Lugd. 1651. fol. VI. tomis. *Antonii Vincentii Domenecci* Ord. præd. Historia Sanctorum *Cataloniæ*, Barcinone 1602.

Philippi Ferrarii Catalogus Sanctorum *Italiæ*. Mediolan. 1613. 4. *Ludovici Jacobilli* vitæ Sanctorum *Umbriæ*, Fulginii editæ Italicè 1626. 4. Martyrologium *Brescianum* quod contra Papebrochii objectiones propylæo T. 2. Aprilis p. XL. seq. defendit Honorius Stella. Vide Diarium eruditorum Parmense, Italice editum A. 1687. p. 83. seq. Acta Erud. T. 3. supplem. p. 114. Cæsaris Francioti de Sanctis *Lucensibus*. Martyrologium *Mediolanense* Pauli Boscæ &c.

Georgii Cardosi Hagiologium *Lusitanum*: & Martyrologium Lusitanum collectum ab aliquot Jesuitis Conimbricæ.

Jacobus à Pinta, S. I. libro III. de CHristo crucifixo tit. 4. loco 12. interserit digressionem de Martyribus *Sardiniæ*, & præcipue *Turritanis*.

Davidis Camerarii liber de *Scotorum* pietate A. 1631. *Adami Regii* Calendarium Scoticum.

Octavii Cajetani S. J. idea operis de Vitis *Siculorum* Sanctorum. Panormi. 1617. *Francisci Carreræ* Pantheon Siculum sive Sanctorum Siculorum elogia. Genuæ 1679. 4. Facit et huc Rocchi Pirri Sicilia sacra, Panormi 1644. fol. ubi inter Episcopos, Sanctorum etiam plurium vitæ traduntur, ut in Ferdinandi Ughelli

Italia sacra * Rom. 1644. fol. VIII. Volum. Ioannis Cheun Gallia Christiana, Paris 1621. 4. Claudii Roberti Gallia Christiana, ibid. 1621. fol. Scævolæ & Ludovici Sammarthanorum fratrum Gallia Christiana, Paris. 1656. fol. II. Volum. Matthæi Raderi Bavaria sancta, Monach. 1615. fol. III. Volum. & Bavaria pia. ibid. 1618. fol. Arturi du Monstier Neustria pia, Rothomag. 1663. fol. Henr. Warthoni Anglia sacra, Lond. 1691. fol. II. Vol. Georgii Bartholdi Pontani Bohemia pia. Francof. 1608. fol. &c.

Ordinum Monach.

Arnoldus Wion in ligno Vitæ, edito Venet. 1595. 4. & Germanice verso à Carolo Stengelio Augustæ Vindel. 1607. 4. Martyrologium *Benedictinum* exhibet libro tertio: cui addere juvat Martyrologium Ordinis S. Benedicti ab Hugone Menardo illustratum Paris. 1629. 8. Gabr. Bucelini Menologium Benedictinum &c. Acta Sanctorum Ordinis Benedictini a sexto sæculo ad duodecimum continuata à Io. Mabillonio, nec non ejusdem Annales quorum tomus quintus sive ultimus desinit in A. 1116. continuandi à præclaro viro Bernardo Pez. Jacobæ Boëttæ Blemuriæ annus Benedictinus, cujus meminit illustris Huetius libro de vita sua p. 190.

Martyrologium *Canonicorum* Regularium Constantini Ghinii. 1621.

Marci Antonii Alegre Paradisus *Carmelitici* decoris, Lugd. 1639. fol.

Martyrologium *Cisterciense* Chrysostomi Henriquez, Antw. 1630. fol. de quo Bollandus præf. ad Acta Sanctor. Januarii c. 4. §. 9. & præf. ad Acta Febr. c. 6.

Andreas Qvercetanus (du Chesne) in Bibliotheca Cluniacensi sive vitis miraculis & scriptis Patrum *Cluniacensium*. Paris. 1614. fol.

Martyrologium *Franciscanum* per Arturum de Monstier. Paris 1638. fol. Lucas Wadingus &c.

Martyrologium Ord. *Prædicatorum* Venet. 1582. & per Seraphinum Siccum Papiensem 1616. Colon. 1620. Et Rom. 1637. 4. à Nic. Rodulpho.

Calendarium *Præmonstratense*, per Io. Chrysostomum van der Sterre. &c.

Calen-

* Ughelli opus & Sammarthanorum, longe locupletius jam emitti in lucem cœpit utrumque: illud curante Nicolao Coleti, Venetiis: hoc Lutetiæ, Studio Dionysii Sammarthani Monachi Benedictini è congregatione S. Mauri.

Calendaria Ecclesiastica, Martyrologia, Vitæ Sanctorum Linguis vernaculis.

1. *Germanice.*

Passionale durch Stephan Arndes, Lubec. 1492. fol.

Petri Canisii, Predigern zu Augspurg, der Kirchen Calender / darinn angezeigt werden die Christlichen Feste und Heiligen GOttes. A. 1562. 4. Editio deinde auctior ex Galesinio & aliis prodiit 1599.

Andreæ Hondorffs Pfarrherrn zu Dröyssig Calendarium Sanctorum & Historiarum, Germanice editum Lipſ. A. 1573. fol.

Casp. Goldworms Kirchen-Calender, Francof. 1574.

D. Hieronymi Wellers Historien etlicher Märtyrer / Magdeburg 1580. 8. & in beati Viri Operibus Germanicis junctim editis curante C.V. Christophoro Friderico Læmmelio, Lipſ. 1702. fol. T. 2. p. 106. seq. & cum præfatione Hermanni Augusti Francke, Hall. 1697. & 1700. 8.

Fr. Zachariæ Lippeloo Vitæ Sanctorum sive res gestæ Martyrum Confessorum atque Sanctarum Virginum Colon. 1596. 8. quatuor Volum.

Martyrologium Romanum Germanice ab Henr. Adriani, A. 1600. & Andrea Boyo, S. I. 1642.

Henr. Fabricii & D. Valentini Leuchtii Auszug bewehrter Historien der fürnehmsten Heiligen GOttes durch die zwölff Monath des gantzen Jahrs / aus den VI. Tomis Surii. Coln. 1625. fol.

Leben der Väter aus D. Georgii Majoris collection verdeutschet durch M. Sebast. Schwan. Lubec. 1654. 4.

Gottfrid Arnolds erstes Martyrthum / cum Epistolis S. Clementis & Barnabæ Germanice redditis. 1694. 12. Ejusd. Leben der Altväter Hall. 1701. 4. und mit der Vorrede Herrn D. Io. Daniel Herenschmid, ibid. 1718. 4.

Adami Walasseri Martyrologium Germanice editum, quod memorat Jo. Molanus. &c.

Italice.

Constantii Felicii Medici Calendarium Historicum, Urbini 1577.
Martyrologio Romano, Rom. 1636. 4.

Flos Sanctorum ex Hispanico Alphonsi de Villegas. Venet. 1592. fol.
Historia delle sante vergini Romane di Antonio Gallonio. Rom. 1600. 4.

Hispanice.

Martyrologium Romanum à Dionysio Vasqvez. Vallisoleti 1586. 4.
Flos Sanctorum, Historia general de la vida y hechos de JEsu CHristo y de todos los Santos de qve reza la Iglesia Catolica, Toleti 1591. fol. qvinque Voluminibus auctore *Alphonso de Villegas* qui vitas Sanctorum illo ordine exponit qvo fit eorum mentio in Breviario Romano. Recusum opus hoc sæpius Hispanice ut Barcinone 1608. & Compluti nec non Cæsaraugustæ 1616.

Lusitanice.

O Martyrologio Romano, traduzido pelo Padre Alvaro Lobo. Coimbra 1591.

Gallice.

Les veritables Actes des Martyrs, Acta sincera & selecta ex Theod. Ruinarti collectione versa Gallice à *Droueto de Maupertuy*. Paris. 1708. 8. duobus Volum.
Martirologe Romain, nouvelle version avec des notes par le *P. Mothier.* Paris. 1705. post aliam versionem A. 1624. editam & Balduini *Willoti* alteram 1641. tertiamque *Philippi Labbei*, Paris. 1643. 4.
Martyrologe universel, contenant le texte du Martyrologe Romain traduit en François, & deux additions à chaqve jour, l' une des Saints de France, l' autre des Saints des autres nations, avec un catalogve des Saints, dont on ne trouve point le jour. Paris 1709. 4. (par Mr. l' Abbé *Chatelin* Chanoine honoraire de Nôtre Dame de Paris.) duobus Volum.
Les vies des Saints Peres des deserts & de qvelqves Saintes, par *Arnald d' Andilly* Paris 1662. Bruxell. 1694. 4.
les vies des Saints par *Mr. de Fossé.*
les Vies des Saints Peres des deserts de l' Orient & Occident, par *Mr. de Villefore.* Paris 1708. 12. 2. Volum.
Nouvelle vie des Saints pour tous les jours de l' année, composée sur les memoires les plus fidelles & les plus veritables de chaqve siecle, par Mr. *l' Abbé de Commanville*, à Rouen 1701. 12. quatuor Volum.

les Vies des Saints par Mr. *Adrian Baillet*, Paris 1701. fol. tribus Vol. & duodecim Vol. in 8.

La Vie des Saints de Bretagne par Fr. Albert le Grand. à Nantes 1637. 4.

Les vies des Saincts de Champagne recueillies par des gverrois de Jesus. à Troyes 1637. 4.

Histoire des Saincts de la haute Auvergne, par Dominiqve de Jesus, Charme dechaussé. Paris 1635. 8.

le Martyrologe des Chevaliers de S. Jean de Hierusalem, dits de Malthe, contenant leurs eloges, armes, blasons & descendents des maisons illustres de l' Europe. par *Matth. de Goussancourt*, Paris 1643. 1654. fol.

Histoire des Martyrs de Japon, par Nicolas Trigault. Paris 1624. 4.

Anglice.

Flowers of the Saints, (Florarium Sanctorum) by Jerome Porter. &c.

Martyrologia Protestantium.

Actiones & monimenta Martyrum qui á Wiclefo & Husso ad nostram hanc ætatem in Germania, Gallia, Anglia, Flandria, Italia & ipsa demum Hispania veritatem Evangelicam sanguine suo constanter obsignaverunt. Genevæ apud Io. Crispinum 1560. 4. Hanoviæ &c. In hoc libro p. 165. b. de Fanino Faventino Ferrariæ A. 1569. passo nonnulla referuntur, quæ ad Vaninum atheum male transtulit Grammondus tantum non ad verbum, ut notatum C. V. Petro Friderico Arpe.

Ioan Foxe book of Martyrs &c. Lond. 1583. fol. 2. Vol. & cum auctario 1632. 1641. tribus Volum.

Märtyr-Buch / denckwürdige Reden und Thaten vieler Heiligen Märtyrer in zehen Büchern. Herborn 1595. 4. ex Gallico cum præfatione Christophori Rabi, typographi Herbornensis.

Historie des Martyrs. Genev. 1597. 1608. 1619. fol.

David Rungii Verfolgung in Steyermarck / Kärndten und Krain. Witeb. 1601. 4.

Pauli Crocii Märtyr-Buch / post editionem 1606. sæpius deinde recusum prodiit novissime Bremæ 1681. fol.

Firy

Firy tryall of those Saints who suffered Martyrdome in Qveen Maries day's, as a counterpoyze to I. W. Priest his † English Martyrology. Lond. 1612. 4.

I. Henricus Hottingerus T. IX. Hist. Eccles. p. 276.-296. & 380. seq.

Le stage de' Reformati innocenti, overo discorsi XV. di Martiri, da Greogorio Leti. Villafranca 1672. 4.

Georgii Lani narratio Historica de persecutione Hungarica. Lipf. 1676. 4. & Belgice 1677. 8. *kort en vaarartig verbaal van de vervolginge der Evangelische Leeraaren in Hungarien.*

T. I. V. Braght's blœdige tooneel of Martelaers, Amst. 1685. fol. 2. Volum.

Liste de ceux qui ont été persecutez en France, dans le IV. Tom. de l' Histoite de l' edit. de Nantes p. 1020. sqq. Par Mr. Elie Benoist. à Delft 1695. 4.

D. Henr. Muhlius de Martyribus Ecclesiæ Evangelicæ, Kil. 1715. 4. inter ejus diss. Historico Theolog.

Denique Martyrologium amplissimum diligenti studio & magno apparatu ab aliquot jam annis molitur Londini Clarissimus Vir *Thomas Brayus*, cujus Sylloge Epistolarum hac de re prodiit 1714. fol. Videantur Acta Erud. A. 1715. p. 389. Massoni Hist. Criticam Reip. litterariæ T. V. p. 184. seq. Neue Bücher-Saal XIX. p. 523.

XX. *Vitæ, Martyria & Encomia Sanctorum Græcè Scripta.* a)

Addita Græca verba qvibus singula incipiunt, & his quas SIMEONIS METAPHRSTÆ b) *esse viri docti existimant, appositus asteriscus.*

* *Abdiæ* Prophetæ. Ἰδυμαῖοι πρόγονον ἔχοντες τὸν Ἠσαῦ.

Abercii

† Similis liber editus Antvverp. 1592. 4. *Theatrum crudelitatum hæreticorum.*

a) Hunc Catalogum jam dedi Volumine VI. hujus Bibl. p. 510. cum de *Simeonis Metaphrasta* Scriptis dissererem. Sed quia jam exhibere possum emendatiorem pluribus locis, & altero tanto auctiorem, existimavi rectius me facere; si hoc loco darem integrum locupletiorem, quam si supplemento solo hîc tecum communicato imponerem Lectori necessitatem duobus diversis locis non sine magno tædio & temporis dispendio Vitas Sanctorum inquirendi.

b) Illis quæ de *Simeone Metaphraste* ejusque opera in interpolandis Sanctorum Vitis, dicto loco jam attuli, præter Franciscum Scorsum in prolegomeno II. ad Theophanis

Abercii Episcopi Hierapolitani. Μάρκε Ἀντωνίνε καὶ Λευκίε Βήρε. Latine apud Lipomannum Tomo VI. & apud Surium 22. Octobr. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 253. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Exiguæ esse fidei docet Tillemontius T. 2. memor. Hist. Eccles. p. 299. 621. edit. Paris.

* ἐκ ἀγώνων ἐνςάσεις μόνον μαρτυρικῶν. MS. Bibl. Coislinianæ in catalogo eruditiss. Montfauconi p. 185.

Abibi Martyrium scriptum à Theophilo quodam, qui synchronum se ac præsentem profitetur. Ἔτες εἰκοςȣ̃ ἑξακοσιοςȣ̃ τῆς βασιλείας τȣ̃ τῶν Μακεδόνων βασιλέως ἐν ὑπατείᾳ Λικινίε καὶ Κωνςαντίνε. MS. Lambec. VIII. p. 276.

* Guriæ, Samonæ & Abibi. infra, in Guria.

De Abrahami Patriarchæ assumtione, Apocrypha narratio. Ἐγένετο ἡνίκα ἔφθασεν ἡ ϑανὴ ȣ̃ Ἀβραάμ &c. MS. Lambec. VIII. p. 374.

In Abrahamum. Εἴδετε πόλιν σφριγῶσαν Joh. Chrysostomi T. V. Savil. p. 653. & T. 2. edit. novæ Montfauconianæ p. 741.

Πολλὰς ὁμοῦ τῶν πρώην καταλιπόντων. Ejusdem T. V. Savil. p. 89. & MS. Bibl. Coislin. p. 132. 212.

In Abrahamum, Isaacum & Jacobum. Ἀποικίζει ὁ θεὸς τὸν δίκαιον Ἀβραάμ. Ephraim Syri. p. 415. edit. Græcæ Oxon. & MS. Lambec. VIII. p. 382.

* Abramii Confessoris & Mariæ neptis ejus. Ἀνδρῶν Φιλαρέτων βίος. Græce MS. Lambec. VIII. p. 255. 260. 266. & Bibl. Coisliniana. p. 211.

Cerameï[1] Homilias, §. V. & Honorati de S. Maria, Carmelitæ librum qui inscribitur reflexions sur les regles & sur l' usage de la Critique, Paris 1713. 4. Tom. I. diss. 2. p. 203. seq. addenda hæc Georgii Choerobosci, quem hinc Simeone posteriorem esse constat, in libello de figuris poëticis, Oratoriis & Theologicis, Latine & Græce vulgato per Fed. Morellum Paris. 1615. 12. p. 30. ubi de Metaphrasi: ὡς ὁ Μεταφράςης ἡμῖν δείκνυσιν ἐν τοῖς τῶν μαρτύρων καὶ ἁγίων αὐτȣ̃ μεταφράσεσι· Τȣ́των γὰρ οἱ βίοι καὶ τὰ μαρτύρια πρὸς τὸ ἰδιωτικώτερον ἐξ ἀρχῆς συγγραφέντα, παρ' ὧν δῆτα καὶ συνεγράφησαν, ὑπ' αὐτȣ̃ πρὸς τὸ ἔντεχνόν τε καὶ πάνυ ὡραῖον μετεφράσθησαν. Theophani Cerameo, quem sæculo undecimo vixisse constat, Simeon (circa decimi clarus initia) homilia XXV. p. 164. audit ὁ γλυκὺς μεταφράσεων συγγραφεύς. Laudat & Hippolytus Thebanus in Chron. ἐγὼ δὲ, inquit, πείθομαι τοῖς λόγοις ȣ̃ Κυρίε Συμεών. &c.

p. 211. Latine apud Lipomannum T. VI. ad 29. Octobr. & Surium 16. Mart.

ἀδελφοί μου βούλομαι. Ephraim Syri p. 220. edit. Oxon. Graecae Ephraimi Operum: & Graece atque Latine apud Henschenium ad 16. Mart. T. 2. p. 741. 436.

Ὁ περιβόητος ἐν ἁγίοις πατράσι πατήρ. MS. Bibl. Coislinian. p. 185.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀβράμιος. MS. ibid. De hoc Abraamio Tillemontius T. VII. memor. Eccles. p. 586. seq.

Acacii Melitenes Episcopi. Οὗτος τοίνυν ὁ ἅγιος. MS. Cod. Barocc. 148. in Bibl. Bodlej.

* Acacii Centurionis. τρίτον τοῦτο τὸ μισοκάλου. Graecè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. ad Maji X. p. 762. & Latine p. 293. atque apud Surium 8. Maj.

In ἀκαθίστου festum, Sabbato V. jejunior. ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου Graece & Lat. T. 2. auctarii novi Gombefis. p. 805. Ἀκάθιστος κανὼν dicitur hymnus à stantibus concinendus in honorem S. Mariae Virginis, quae CPolin, ut ajunt, ab obsidione Persarum ac Barbarorum tutam conservavit. Vide Cangium.

Acepsimae Episcopi, Josephi Presb. & Aithalae Diaconi A. C. 445. c)

* Ἐλύττα κατὰ Χριστιανῶν Σαβώριος ὁ Περσῶν βασιλεύς. Latine apud Surium 22. April. Graece è MS. Mediceo & Latine Herveto interprete in Actis Sanctor. T. 3. ad 22. April

Ἐν ἔτει τριακοστῷ ἑβδόμῳ τοῦ διωγμοῦ ἡμῶν πρόσταγμα σκληρὸν ἐξῆλθεν. Auctor incertus, Metaphraste antiquior, MS. Lambec. T. VIII. p. 265. seq. in Menaeo ad 3. Nov.

Acyndini Martyris, Pegasii & Anempodisti. κατὰ τοὺς καιροὺς βασιλεύοντος κατὰ συγχώρησιν τοῦ Χριστοῦ, Σαβωρίου τινὸς τῶν Περσῶν. Auctor Martyrio illi praesentem se scribit adfuisse. Vide Allatium de Simeonibus p. 98. Lambec. T. VIII. p. 264.

* Acyndini, Pegasii, Anempodisti, Aphthonii & Elpidiphori. Εἰ τὸν πρῶτοι Πέρσαι Χριστὸν ἐκ παρθένου γενόμενον προσεκύνησαν. Latine apud Surium 2. Nov.

Adami & Evae. Μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τοῦ παραδείσου. MS. Lambec.

c) Vide Tillemont. T. VII. memor. p. 236.

bec. V. p. 28. VIII. p. 354. auctor Apocryphæ διηγήσεως falso fertur Moyses.

Adriani Nicomediensis & Nataliæ uxoris ejus sub Maximiano, 26. August. ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία ἡ σύμβιος αὐτοῦ. Lambec. VIII. p. 214.

Adriani, filii Probi Imp. sub Licinio 27. Aug. οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανός. id. p. 215.

Adriani & XXIII. Sociorum, Nicomediæ. Ἐγένετο ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ τοῦ Τυράννου Μαξιμιανοῦ. In Codice MS. noni sæculi. Vide Bandurii notas ad Antiquitates CPol. p. 648. Aliud eorundem Martyrium Latine apud Surium 8. Sept. incipit. *In diebus illis cum tyrannus Maximianus.*

Æcatharinæ. Vide in Catharina.

Africani. Vide infra Terentii.

* Agapes. Vide infra in Sophia.

* Agapes, Chioniæ & Irenes Martyrum Thessalonicensium. *Quanto ex adventu & præsentia Domini & Salvatoris nostri JEsu Christi major gratia.* Latine apud Surium, 1. April.

* Agapii. Vide infra in Eustathio.

* Agathæ. Βασιλεύοντος ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ Δεκίου. Latine, Gentiano Herveto interprete apud Surium 5. Febr. & ex versione Jo. Davidis Henxtovii cum Godfr. Henschenii notis, in Actis Sanctor. T. 1. Februarii. Græce habuit Rosweidus. Apud Lambecium VIII. p. 81. MS. incipit: Βασιλεύοντος Δεκίου τοῦ παρανόμου καίσαρος.

In S. Agathæ festum ejusque discipulas. οὐ τὰ σπουδαῖα μόνον αἱρεῖται. Auctor Mich. Psellus. De aliis Actorum laudumque S. Agathæ scriptoribus vide Henschenium 5. Febr. & Hanckium de scriptoribus Hist. Byz. p. 453. Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. p. 126. sq.

Agathonici & Sociorum, tempore Valeriani, (al. Maximiani) 22. August, ὁ ἅγιος μάρτυς τοῦ χριστοῦ Ἀγαθόνικος. MS. Lambec. VIII. p. 205.

Ἐν ἀρχῇ διδάσκων τοὺς. Auctor incertus, Metaphraste antiquior MS. in Codice noni sæculi in Sanctos quorum memoria mense Augusto colitur. Vide Bandurii Imperium Orientale p. 648.

Λαμπρὰ μὲν τὰ τῆς ὑποθέσεως διηγήματα. Lambec. VIII. p. 206.

Agathopodis. infra in Papylo.
Aithalæ Diaconi. Vide supra in Acepsima.
Alexandri, auctoris Acœmetarum. Bollandus ad 15. Jan. Tillemont T. 12. p. 490. sqq. adde T. 14. p. 504.
Metrophanis & Alexandri CPol. vide Photium, Cod. 256. infra, in Metrophane.
Alexandri & Antoninæ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γενομένου διωγμοῦ. Auctor incertus. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 3. Maji T. 1. pag. 744. & Latine p. 381. atque apud Surium 3. Maji.
Alexandri Romani. Ἐπὶ τῶν καιρῶν Μαξιμιανοῦ. Græce è MS. Palatino in Actis Sanctor. 3. Maji in appendice pag. 15. & Latine p. 194. atque apud Surium 13. Maj. Auctor incertus. De alio Alexandro Romano Surius 26. Nov. ex Adone.
Alexii. Ἔδει μὲν, ὦ ἱερωτάτη καὶ θεοσύλλεκτος ἄθροισις. Auctor incertus.
* Ἐγένετο ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει ὀνόματι Εὐφημιανὸς Ἐπίσκοπος, Μαρκιανοῦ καὶ Ἀρκαδίου. MS. Lambec. VI. p. 305. VIII. p. 354. 380. 395. Græcè & Cod. Barocc. 146. 147. Latine apud Surium 17. Jul.
Alphii, Philadelphi & Qvirini, sub Imp. Valeriano. Ἡ μὲν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος. MS. Lambec. VIII. p. 100. Græce in Actis Sanctor. T. 2. ad X. Maji. pag. 772. & Latine, Silvestro Ligone, Leontino interprete pag. 506.
* Alypii Stylitæ sive Κιονίτου sub Heraclio Imp. ex Adrianopoli Paphlagoniæ. Καλοὶ μὲν καὶ οἱ τῶν μαρτύρων ἆθλοι. MS. Lambec. VIII. p. 283. sq.
Si multi sæpe qui vitam scripserunt. Latine apud Surium 26. Nov. & Lipomannum T. V. auctor discipulum & σύγχρονον se profitetur.
* Ambrosii Episcopi Mediolanensis. Οὐαλεντινιανὸς μετὰ τὴν τελευτὴν Ἰοβιανοῦ. Hoc initium in codice mutilo qualem inspexit Allatius, & servat Bibl. Coisliniana p. 212. Nam integer incipit: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Ἀμβρόσιος ἀνὴρ ἦν ἀξιέπαινος ἐν τῇ τῆς Ῥώμης συγκλήτῳ. Vide Lambecium VIII. p. 308. 309. & 227.
Amphilochii. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις βασιλεύοντος τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ μεγάλου Θεοδοσίου. Auctor incertus.
* Amphilochii ejusdem, Episcopi Iconiensis. Καὶ τί τῶν καλῶν ἐστι τις;

Aliud

Aliud: ἦν τις ἀνὴρ μοναχὸς ὀνόματι Ἀμφιλόχιος. Auctor incertus. Hanc ex Regio Cod. 92. Græce & Latine cum notis dedit sub Metaphrastæ nomine Combefisius in Amphilochio suo p. 228. Latine Lipomannus T. V. & Surius 23. Nov. sed majore verborum fluxu.

Ananiæ Apostoli & Martyris. Ἀνέτειλε μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἴδιον Πατέρα. Auctor se appellat Barsaphtham. Ita enim in extremo legitur. Ἐγὼ δὲ Βαρσαφθᾶς ἔγραψα τὰ ὑπομνήματα αὐτοῦ. Vide Allatium de Simeonibus p. 82. MS. in Bibl. Coisliniana p. 195.

* De eodem Anania. Λουκιανοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τὰ τῆς ἑώας μέρη ἐν Βηθαγαβῇ τῆς ἱεραπόλεως. Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium ad 1. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 246-261. (ubi icon Sancti) & 380. 257. MS. Bibl. Coislin. p. 210. incipit: Λουκιανὸς ὁ δυσσεβὴς τὰ τῆς ἕω.

* Anastasiæ Romanæ viduæ. Ἀναστασία γυναικῶν ἡ καλλίστη. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Latine apud Surium 25. Decemb. & apud Lipomannum T. V. confer Svidam in χρυσόγονος.

Aliud: Δεδοξασμένα ἐλαλήθησαν. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in auctario noviss. Combefisiano T. 1. pag. 462. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 431.

Aliud: κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ. Auctor incertus.

* Anastasiæ Romanæ senioris Virginis, Ἀντλὰς ἡμῶν Ἀναστασίας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 28. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 255 260. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Encomium in Anastasium Martyrem, scriptum fuisse à Georgio Piside, legas apud Svidam in Γεώργιος. etsi MS. Svidas Paris. non habet εἰς τὸν μάρτυρα Ἀναστάσιον, sed εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

* Anastasii Persæ. Τῆς μεγάλης πόλεως ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἁλούσης. Latine apud Surium 22. Januar.

Aliud: Θαυμάτων διήγησιν προβάλλεσθαι σήμερον. Memoratur hæc narratio de Anastasii miraculis in Synodo VII. notante Allatio. de auctore vide Baronium ad A. C. 627. num. 1.

Anchæ. Vide infra in Elevtherio.

Anatolii, Eustachii & Theopisti. ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ὁ μέγας καὶ θαυμαστός. Auctor incertus.

* In Andream πρωτόκλητον Apostolum a) 30. Nov. ἄρτι τοῦ παιδὸς Ζαχαρίου. MS. Lambec. VIII. p. 285.

Aliud: ἐπειδήπερ πολλοὶ ἀνεγράψαντο βίους. Vita S. Andreæ Apostoli, auctore Epiphanio Monacho & presbytero. Vide si placet Tillemontium T. 1. memor. p. 341. qui Acta fabulosa esse probat p. 620. sq. edit. Paris.

Ζωγράφοι μὲν καὶ λογογράφοι. Auctor Arsenius ArchiEpiscopus Corcyrensis.

Ὁρῶν λαμπρὰν ταύτην ἀγέλην. Græce & Lat. T. 3. Athanasii edit. Montfauconianæ p. 466.

Ἰσχυρὸν τῆς Ἀποστολικῆς ἁλιείας τὸ δίκτυον. Procli Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 460. & in Procli Orationibus Romæ editis. At sub Chrysostomi nomine apud Surium ad 30. Nov. & Lipomannum tomo VII.

Σάλπιγξ ἡμᾶς ἀποστολικὴ πρὸς πανήγυριν ἤθροισε. Hesychii Presb. Hierosol. Meminit Photius Cod. 269.

Ἅπερ ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἐθεασάμεθα πάντες. Incerti. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Πᾶσι μὲν τοῖς τοῦ θεοῦ λόγου φίλοις. Nicetæ Paphlagonis, Latine p. 387. T. 27. Bibl. Patrum Lugd. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Græce & Lat. in auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 335.

* Andreæ in Crisi, Cretensis sub Constantino Copronymo Iconomacho passi. Πολλὴ κατὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων. Græce MS. Lambec. VIII. p. 251. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Latine apud Lipomann. T. 6. ad 19. Octobr. & Surium 17. Octobr.

Μέγα μὲν ὡς ἀληθῶς καὶ παντὸς ἄλλου. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Andreæ Ducis & militum 2593. Martyrium. 19. August. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξιμιανοῦ βασιλείας. MS. Lambec. VIII. p. 201. sq. Auctor incertus Metaphraste antiquior. Vide Bandurium p. 647. Latine apud Surium, 19. Augusti. Epitome incipit: ὁ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Ἀνδρέας. Lambec. VIII. p. 201.

An-

a) Alios S. Andreæ Apostoli Encomiastas retuli in Codice Apocrypho Novi Test. p. 757. seq. Vide etiam Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 1.-60. Passio quæ à presbyteris & Diaconis Achajæ scripta fertur, exstat latine apud Surium 30. Nov. & Lipomannum, Incipit: *Passionem S. Apostoli Andreæ, quam oculis nostris vidimus,*

Andreæ Scythæ (Sec. IX.) σαλῦ. b) Βίον τινὸς ἐναρέτου ἀνδρός. Auctor Nicephorus CPol. Extat Græce & Latine cum Janningi versione in Actis Sanctorum T. 6. Maji. MS. Lambec. VIII. p. 377. seq.

Alius *Andreas de Chio* cujus martyrium A. C. 1365. peractum descripsit Gregorius Trapezuntius apud Surium 29. Maji. alis *Andreas Calybites*. Hist. Miscell. XXII. 30.

* Andronici & conjugis Athanasiæ. ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. MS. Græcè Lambec. VIII. p. 93. IV. p. 184. 268. Latine apud Surium 27. Febr.

* Andronici: Vide infra in Probo.

* Anecti Corinthii, infra in Codrato.

Anempodisti Martyris. Vide supra, in Acyndino.

Aniceti. Vide Photii.

In Angelos Seraphim. μόλις ποτὲ τὸ κατά. Io. Chrysostomi T. V. Savil. p. 155. MS. Bibl. Coislin. p. 212.

In Angelorum Congregationem. (6. Sept.) καὶ τοῦτο τῆς ἄκρας ἀγαθότητος γνώρισμα. Joannis Euchaitensium Episcopi.

Ἀγγέλους ἐγκωμιάζειν χρή. Io. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 997.

Οὐκ εἰκῇ τοὺς Ἀγγέλους ἐγκωμιάζομεν. Incerti. Lambec. VIII. p. 257.

In Annam S. Mariæ Genitricem. Infra, in Joachim.

In conceptionem S. Annæ. οὐδὲν ἥδιον ἢ περιχαρέστερον. Georgii Nicomediensis. Andreæ Cretensi tribuitur in Codice Bibl. Coislin. p. 195.

In Annam Prophetissam. Infra in Simeon.

* Anthimi Episcopi Nicomediensis. τίς οὐκ οἶδε τὸν Νικομηδέως. Græce MS. Lambec. VIII. p. 235. atque editum T. 3. Act. Sanctor. XXVIII. Aprilis p. LX. è MS. Regis Galliæ. Et Latine pag. 483. & apud Lipomann. T. 6. ad 3. Sept. & Surium 27. April.

Anthusæ. Ἦν τις ἐπίσκοπος ἅγιος. MS. in Codice noni sæculi. Vide infra in Athanasio.

Antipæ, Pergami Episcopi. Διωγμοῦ κινηθέντος ὑπὸ Δομετιανοῦ. Græce e MS. Vaticano T. 2. Act. Sanctor. Aprilis pag. 965. & Latine p. 4. atque apud Surium 11. April. qui Metaphrastæ tribuit.

Antonii

b) Confer Rev. Urbani Godofredi Siberi diss. de moris & salis propter Christum ad 1. Cor. III. 18. Lips. 1718. 4. § 36.

Antonii Monachi Vita. ἀγαθὴν ἅμιλλαν ἀνεστήσασθε. Auctor S. Athanasius. Vide Tillemont. T. 7. memor. p. 101. seq. & quæ dixi lib. V. hujus Bibl. cap. 2. p. 302. seq. Aliam ejus vitam MS Græce scriptam à Belisario Donato citat Cangius appendice ad glossarium Græcum.

Antonii junioris, Monachi S. Sabæ deinde Eremitæ, tempore Tarasii Patriarchæ CPol. 3. Id. Nov. Ἀντώνιος ὁ μέγας ὁ τῆς ἐρήμου. MS. Lambec. VIII. p. 302. qui auctorem σύγχρονον asse contendit ex verbis ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος, sed quæ etiam de antiquioribus solent usurpari.

Antonii Cauleæ Patriarchæ CPol. Εἰ δὲ καὶ θνητὴν φύσιν ὁ χρόνος. Auctor Niceph. Gregoras.

Alia quæ Latine apud Surium & Bollandum 12. Febr. *fieri ergo non poterat*. Græce MS. Lambec. VIII. p. 83 sq. auctor Nicephorus Philosophus & Rhetor, Gregorâ longe antiquior & circa A. C. 900. clarus. Incipit: οὐκ ἦν ἄρα τῶν προλαβόντων καλῶν.

Anysiæ Thessalonicensis. Οὐδὲν ἀρετῆς τιμιώτερον. Philothei Patriarchæ CPol.

* *Tempore Tyranni Maximiani puella quædam*. Latine apud Lipomann. T. 5. Surium 30. Dec.

* Aphthonii. supra in Acyndino.

* Apollinariæ. Latine apud Surium 4. Januar. sub Metaphrastæ nomine. Ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἀνθεμίου Cod. 148. Barocc.

* Apollonii. Infra, Thyrsi.

In SS. Apostolos. ἐδόκει μοι λέγειν τι περὶ τῶν Ἀποστ. Maximi Planudæ. Τί καλὴ Ἐκκλησίας ἡ τάξις. Nicetæ Rhetoris.

Εἰκότως καὶ σήμερον. Io. Chrysostomi, T. V. Savil. p. 995. Latine apud Surium 30. Jul.

Τί λαμπρὰ καὶ διαυγής. Nicetæ Episcopi Paphlagoniæ.

Aquilinæ. Τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐρανόθεν. Auctor incertus. Latine dedere Lipomannus T. 7. & Surius 13. Junii. Græce è MS. Vaticano cum versione Sirleti T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 673.

* Arcadii. Vide in Xenophonte. Alius Arcadius Martyr de quo Zenonis Veronensis sermo apud Surium 12. Jan.

In Archangelos & Angelos. τὸν μὲν λόγον ἡ προθυμία κινεῖ. Mich. Syncelli. Græce & Lat. in T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1525.

In

In miracula Michaëlis Archangeli. Σκοπὸς μὲν καὶ τέλος. Mich. Pselli.

In SS. Archangelos ταξιάρχας, Michaëlem, Raphaëlem & Gabrielem. Ἀγγελικῆς πανηγύρεως. Auctor Procopius Diaconus & Chartophylax. Aliud: τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἵλκυσα πνεῦμα. MS. in Bibl. Coislin. p. 212. Michaëlis Monachi, syncelli magnæ Ecclesiæ.

Ἀρχαγγέλου πανήγυρις καὶ τῶν πιστῶν ἅπας. Auctoris incerti.

Μιχαὴλ ἐπαινῶν, τὸν Γαβριὴλ ἐπαινέσομαι. Nicetæ. Edidit Græce & Latine Petrus Possinus S.I. Tolosæ 1637. 8.

Ἤδη μοι τῷ πρὸς τὰς οὐρανίας δυνάμεις φίλτρῳ. Macarii Chrysocephali.

In Archangelum Michaëlem. (8. Nov.) Μιχαὴλ ὁ τῶν Ἀρχαγγέλων ἀρχιστράτηγος. Chrysippi, presbyteri Hierosol. & Chartophylacis S. Resurrectionis.

Μεγάλαι καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι τῆς ἀσωμάτου. Pantaleonis diaconi & Chartophylacis magnæ Ecclesiæ. MS. in Bibl. Coislin. p. 211. sq.

Ὁ τῶν ἁγίων πνευμάτων Κύριος. Ejusdem Pantaleonis c)

Ὁ τῶν ἀΰλων πνευμάτων Κύριος. Ejusdem. Latine apud Surium 29. Sept.

Ὁ χρεωστῶν πάντοτε. Germani Patriarchæ CPol.

In Archangelum Michaëlem & novem angelorum ordines. Ἀρίστη μὲν καὶ ἡ τῶν ὁρωμένων εὐπρέπεια. Macarii Chrysocephali.

* De Archangeli Michaëlis miraculo in urbe Chonis patrato. Καὶ τὸ περὶ τῶν ἄλλων ἁγίων διεξιέναι. Latine apud Surium 29. Sept. & Lipomann. T. 6. ad 5. Sept. MS. Græce Lambec. VIII. p. 236. 287. sq.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων καὶ δωρεῶν. Archippi Eremitæ ac paramonarii. MS. Lambec. IV. p. 129. VIII. p. 379.

Θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε. Sisinnii ArchiEp CPol..

Plura in SS. Archangelos, Angelosque Combefisius in Bibl. Concionatoria T. VIII. p. 195. seq.

Miracula Michaëlis, Gabrielis & Raphaëlis. Μεγάλαι τε καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Pantaleonis Diaconi & Chartophylacis. Citat Meursius in glossario. Latine apud Surium 29. Sept.

c) Hanc Homiliam cum versione & notis, atque prolegom. de scriptis Pantaleonis edere promisit V. C. Henr. Leonhardus Schurzfleischius. ℞. Bücherſaal XVIII. p. 452.

Πολλαὶ καὶ μεγάλαι τῆς ἀσωμάτου. Michaëlis Synadorum Episcopi.

Revelatio S. Archippi προσμοναρίου S. Michaëlis ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων καὶ δωρεῶν MS. Bibl. Coislin. p. 195.

* Arestæ. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ. Latine apud Surium 9. Nov. & apud Lipomann. ac Græcè MS. Lambec. T. 8. p. 267. sed Ὀρέστης ibi vocatur hic martyr, (non Ἀρέστης) Tyanæ in Cappadocia passus.

* Arethæ & sociorum. Ἔτος μὲν ἤδη πέμπτον ἐνειστήκει τῷ εὐσεβεῖ Ἰουστίνῳ. Græce MS. Lambec. V. p. 130. 132. seq. VIII. p. 254. 260. 262. Bibl. Coislin. p. 185. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 24. Octob.

Aliud auctore incerto. (Nonnoso fortasse.) Ἔτους πέμπτου τῆς βασιλείας Ἰουστίνου. MS. Lambec. VIII. p. 387.

Arsenii Anachoretæ, defuncti circa A. C. 445. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ὁ Θεὸς ἀγαθός. Auctor incertus. Julium Metaphrasten in Arsenii vita citat Meursius d) in glossar. Nescio sitne eadem quam Latine dat Lipomannus T. 6. ad 8. Maj. & Surius ad 19. Julii. Incipit: *Non solum res gestæ virorum bonorum.* Vide Tillemont T. 14. memor. p. 676. sqq.

* Artemii. Μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν εἰς οὐρανὸν ἀνάληψιν. Latine apud Lipomann. T. 6. & Surium ad 20. Octobr. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Artemii ejusdem, Martyris. Τὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος. Auctor Joannes Monachus, è Philostorgio & aliis. Artemii Martyris qui tempore Juliani ab Alexandrinis occisus est, acta minime contemnenda esse notavit Valesius ad Sozomeni IV. 30. Vide & Tillemont T. 7. memor. p. 730. 731.

Athanasiæ supra, Andronici.

* Athanasiæ Æginensis. *Apostoli Pauli præceptum est.* Latine apud Surium 14. August.

* Athanasii Alex. Πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων. Græce & Lat. in edit. Operum Magni Athanasii.

Ἀθανάσιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι. Greg. Nazianzeni Orat. XXI.
Aliud incerto auctore: Ἄλλοι μὲν μακαρίων ἀνδρῶν. Latine apud Surium 2. Maji, & Græce ac Lat. ad calcem Opp. Athanasii.

Plura

d) Julius Metaphrastes laudatur à Meursio in πάπας & σπαθάριος.

Plura in S. Athanasium Combefisius T. 6. Bibl. Concionatoriæ T. VI. p. 500-530. Vide & Photium Cod. 258. & supra in Anastasio. Et quæ Tomo V. hujus Bibl. p. 297.

Athanasii Patriarchæ CPol. Vide Allat. de consensu pag. 759. & ad Acropolitam p. 231.

Athanasii Athoniti sive in monte Atho. ἔτ@ ὁ περιφανὴς τῆς οἰκουμένης ἀστήρ. Bibl. Coisliniana p. 274.

Athanasii Episcopi Tarsensis 24. August. qui S. Anthusam & servos ejus Neophytum & Charesimum baptizavit Valeriani Imp. temporibus. Ἦν τις Ἐπίσκοπ@ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. MS. Lambec. VIII. p. 209. Auctor incertus, Metaphraste antiqvior, in codice noni sæculi. Vide Bandurium p. 648.

* Athenogenis. *Tempore Diocletiani. Imp.* Latine in T. VI. Lipomanni & apud Surium ad 17. Jul.

Avtonomi Episcopi. Τῆς ἴσης ἀτοπίας νομίζω. Inter Metaphrastæ genuinas recensetur ab Allatio pag. 129. de Simeonum scriptis. & à Lipomanno latine edita T. 6. & Surio ad 12. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 239. Sed multo antiqvioris esse auctoris demonstrat idem Allatius p. 42. & 111.

Auxentii. Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν τῆς πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῦ παλαιῦ πλάσματ@. Auctor Mich. Psellus. Vide & infra, in Eustratio.

Auxentii presbyteri & Abbatis Bithyni A. 470. Τῶν ἀρχαιοτέρων πατέρων. Græce MS. Lambec. VIII. p. 84. seq. Latine apud Sur. & Bollandum 14. Febt. Vide & Tillemont T. 16. p. 58. sq. 738. sq.

Auxibii Episcopi Soliorum in Cypro, quem Marci Evangelistæ ajunt fuisse discipulum. Βύλομαι διηγήσασθαι ὑμῖν. MS. Græce Lambec. VIII. p. 87. Vide Surium & Bollandum 19. Febr. ubi Latine.

* Babylæ Episcopi Antiocheni de quo Philostorgius VII. 8. & Svidas in Βαβ. Νυμφερμοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα. Græce MS. Lambec. VIII. p. 235. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 4. Sept.

Ἐγὼ μὲν ἐβυλόμην. Jo. Chrysostomus. T. V. Savil. p. 438.

Ὁ κύρι@ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. idem Chrysost. ibid. p. 442. Nonnulla è Chrysostomo etiam Latine Surius ad 24. Januar.

* Bacchii. infra, Sergii.

Bacchii junioris sub Constantino & Irene, Agarenico mucrone sublatis

οἱ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων. Græce & Lat. cum Combefisii versione ac notis, in ejus lecta Triade Martyrum CHristi, Paris. 1666. 8. p. 61.

Bademi Archimandritæ in Perside circa A. C. 376. ἐν τῷ καιρῷ τῆς τελειώσεως τῶν τεσσαράκοντα. Græcè è MS. Bibl. Cryptæ ferratæ in Actis Sanctor. T. 1. April. IX. p. LXXXV. Latine p. 825.

Brachisii, infra in Jona.

* Barbaræ. Μαξιμιανὸς ὁ βασιλεὺς πολλὴν περὶ τῶν εἰδώλων πλάνην. Latine apud Surium 4. Dec. & Lipomannum.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς μάρτυρος πανσεβάσμιος μνήμη. Auctor Georgius Grammaticus.

Ἐπειδὴ μάρτυρος σήμερον ἐπέστη πανήγυρις. Auctor Arsenius Corcyrensis.

Ἔστι μὲν τοῖς οὐκ ἀξίοις ἐπισφαλές. Auctor Georgius Grammaticus.

Μαξιμιανῷ τῷ δυσσεβεῖ βασιλεῖ πολλὴν περὶ τὴν τῶν εἰδώλων. MS. in Bibl. Coislin. p. 212.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 302.

Ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 382.

Ὑπέρκειται μὲν ὁμολογουμένως. Auctor Joannes Damascenus Presbyter. T. 2. edit. V. C. Mich. le Quien p. 895. Græce & Lat. è MS. Reg. Idem dederat Latine in Bibl. Concionatoria Combefisius ad IV. Decembris.

Confer quæ in S. Barbaram exhibet idem Combefisius T. VI. Bibl. Concionatoriæ p. 71. seq. & ex Damasceno atque Arsenio à Petro Galesinio collecta Surius 4. Dec.

Baripsabæ, qvem ajunt sangvinem è latere CHristi effusum cucurbita excepisse. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα. Auctor incertus.

Barlaami, Cæsareæ in Cappadocia. XVI. Nov. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πολλῶν συμπεπτωκότων... MS. Lambec. VIII. p. 277.

In S. Barlaamum, πρότερον μὲν τῶν ἁγίων οἱ θάνατοι κοπετοῖς ἐκοσμοῦντο καὶ δάκρυσι. MS. Lambec. VIII. p. 277. Bibl. Coislin. p. 211. auctor S. Basilius Cæsarensis, in cujus operibus exstat Græce & Latine T. 1. p. 512. Latine apud Surium 19. Nov. Meminit Svidas in Βασίλειος.

Συνεκάλεσεν ἡμᾶς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 493. & in edit. nova Montfauconiana T. 2. p. 681.

Histo-

Historia de S. Barlaamo Eremita & Joasapho Rege Indiæ. ὅσοι πνεύματι Θεοῦ ἄγονται. Auctor fertur Jo. Damascenus, inter cujus opera Latine sæpius prodiit. Ex Billii versione apud Surium T. 7. ad 27. Novembr. De MSS. Græcis Vindobonensibus vide Lambecium VIII. p. 289. seq. 293. 294. Mich. le Qvien V. G. illam in primis duobus Damasceni operum tomis qui hactenus exstant, omisit. Vide quæ dixi Volumine VIII. hujus Bibl. p. 817. seq.

Barnabæ Apostoli. Μεγίστην λόγων ὑπόθεσιν προέθετο. Auctor Alexander Monachus. Latine apud Surium 11. Jun. Confer Combefisii Bibliothecam Concionatoriam T. VII. pag. 1. seq. Papebrochium T. 2. Act. Sanctor. ad XI. Junii, & qvæ pridem notavi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 781. seq. ubi & de aliis Barnabæ Actis Apocryphis, à Johanne Marco ut ajunt scriptis, & à Beda Latine versis. vide & Tillemont T. 1. p. 434. sqq. edit. Paris.

Bartholomæi Apostoli. Θερμὸς ὁ πόθος, ἀλλ' ἀδρανὴς ὁ νοῦς. Nicetæ Rhetoris. Græce & Latine edidit Combefisius in Auctario noviss. T. 1. pag. 392. Vide & ejus Bibl. concionator. T. 7. pag. 749. seq. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 406.

Theodori Studitæ sermo de S. Bartholomæo Latine, fortasse ab Anastasio Bibliothecario. *T. 3. spicilegii Dacheriani.*

ὁ τὸν παρόντα συγκεκροτηκὼς σύλλογον. Latine apud Surium 21. August. Josephi humilis & minimi (Bryennii.)

ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, de translatione reliquiarum S. Bartholomæi Apostoli, incerto Auctore ex Græcorum Menæis Græce & Latine edita narratio à Combefisio, in Auctario laudato pag. 399. Latine T. 27. Bibl. Patrum p. 409. Consulendus quoque de Bartholomæo Tillemontius T. 1. memor. p. 381. seq. & 649. ubi de Historia Martyrii quam laudat Gregorius Turonensis lib. 1. c. 34. de miraculis Martyrum.

Basilei Episcopi Amasiæ. Ἐγένετο μετὰ τὸ πατάξαι Κύριον. Latine apud Surium 26. Aprilis sub nomine Johannis presbyteri Nicomediæ. Laudat aliam διήγησιν Eustratius CPol. presb. in libro contra Psychopannychitas. c. 20. confer Tillemont T. V. memor p. 515. 785. sqq.

* Basilei ejusdem, Martyris Nicomediensis circa A. C. 322. οἱ τὸ ἐπίγειον κράτος λαχόντες. Græcè è MS. Cardinalis Sfortiæ, in Actis Sanctor. T. 3. April, pag. LVI. Latine pag. 416.

Basilissæ Martyris. Infra in Juliano.

Basilii presbyteri Ancyrani. Ἦν ὅτε ὁ Βασίλειος κατηχῶν πάντα ἄνθρωπον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς εἰς Χριστόν. Auctor incertus. Græcè è MS. Vaticano in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 22. Martii, & Latine p. 380. Vide Tillemont. T. 7. memor. p. 728. seq.

In Basilium Magnum, Cæsareensem. Ἀγαπητοί, οὐκ ἦν ἀπεικὸς εὐγνώμονας. auctor fertur S. Amphilochius, Iconiensis Episcopus. Exstat ex veteri b) interpolatâ apud Surium 1. Jan. & ex Cardinalis Diaconi *Ursi* versione, in vitis Patrum Rosweidi. Latine ex Combefisii versione cum notis Francisci Bäertii T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 936. seq. Græce & Latine in Amphilochio Combefisii p. 155-225. integrius MS. Lambec. VIII. p. 366. vide eundem p. 382.

Ἔμελλεν ἄρα πολλὰς ἡμῖν ὑποθέσεις. Auctor Greg. Nazianzenus Orat. XX.

Καλὴν ἐπέθηκεν ὁ Θεὸς τὴν τάξιν, Auctor Greg. Nyssenus T. 2. pag. 911.

Simeonis Metaphrastæ in eundem Basilium habuit Græce Rosweidus.

Κλίνατέ μοι οὖς ἀδελφοί, καὶ διηγήσομαι. Ephræmi Syri. Exstat Græce in editione Ephraimi Oxoniensi p. 399. Latine vertit Gerhardus Vossius. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Græcæ T. 3. p. 54.

In tres Hierarchas Basilium, Naz. & Chrysostomum. Εἴπερ ἄλλο τι τοῖς λόγου θεραπευταῖς, Matthæi Camariotæ.

Πάλιν Ἰωάννης ὁ τὴν γλῶτταν χρυσοῦς. Joannis, Metropolitæ Evchaitorum.

Τρεῖς με πρὸς τριώνυμον παροτρύνουσι κίνησιν. Ejusdem.

Τοὺς διδασκάλους ἡμῶν ἐπαινέσωμεν. Philothei Patriarchæ CPol. Græce cum versione Jacobi Pontani, ad calcem Dioptræ Philippi solitarii, Ingolstad. 1604. 4. p. 359.

Vide & infra, in *JEsu Circumcisionem*, & Bibliothecam Concionatoriam Combefisii T. VII. p. 9. seq. & quæ jam notata sunt à me Volum VII. hujus Bibl. p. 558. & 505. & VIII. p. 61. seq.

Basilii junioris Ascetæ. Τῆς ἀκαταλήπτου Θεοῦ περὶ τὸ βρότειον γένος ὑπεραγάθου φιλανθρωπίας. MS. Lambec. VIII. p. 359. Auctor Gregorius Basilii discipulus. Seculo IX. sub Leone Philos.

Ὁ θειότατος καὶ προφητικώτατος Δαβίδ. Græce & Lat. in Actis Sanctor. T. 3. ad 26. April. auctor idem Gregorius qui bis vitam

b) *Xveimii*, cujus meminit Æneas Parisiensis contra Græcos qv. 2.

tam Magiſtri ſui ſcripſit. Poſterior elaboratio MS. ad huc deliteſcit, Prior edita eſt.

Baſſæ. Vide infra in Euſtathio.

In S. Baſſum Martyrem. ἔδει μὲν ἡμᾶς τοσαύτης λόγων πηγῆς. Io. Chryſoſtomi, e) T. V. edit. Ducæi p. 879. & T. II. edit. novæ p. 724.

In Bernicen & Prosdocen Martyres virgines. ὅυπω εἴκοσι ἡμέρας ἔχομεν. Io. Chryſoſtomi T. V. Savil. p. 473. & T. 2. edit. novæ p. 634. Πρώην ὑμῖν ἀγαπητοί. Ejusd. T. II. edit. novæ p. 646.

In Bethlehemiticos pueros, Τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Cyri Germani.

Πάλιν ὁ τάλας ἐγώ. Johannis presbyteri & Monachi Euboeæ. Edidit ſine auctoris nomine Heidelbergæ Georgius Remus. confer Cotelerium in Epiſt. Ignatii ad Philippenſes T. 2. Patrum Apoſtol. p. 121. In MS. Bibl. Coislinianæ p. 213. incipit: πάλιν ὁ γέρων ἐγὼ πρὸς τὸ τῶν λόγων ἄγομαι.

De miraculo ad Blachernas facto. Οὐ πολιτικὸν τοῦ πολλοῦ ζητήματος. Michaëlis Pſelli. Confer Cangium ad Alexiadem Annæ Comnenæ p. 389.

* Blaſii Epiſcopi Sebaſteni, Βλάσιος ὁ μάρτυς ἄξιος τοῦ τοιοῦδε τέλους.

Aliud: Βλάσιον τὸν μέγαν ἐν ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι. Auctor Theodorus, Cizyci Metropolita.

Ἡνίκα ὁ καιρὸς τῶν εἰδώλων. MS. Lambec. VIII. p. 83. 380. 229. 230. qui Simeoni Metaphraſtæ tribuit. Latine apud Surium 3. Febr. ſub Metaphraſtæ nomine.

* Bonifacii Martyris Romani. Καὶ τῶν ἄλλων μὲν τῶν Χριστοῦ μαρτύρων ἆθλα. Latine apud Surium V. Junii. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Editum in Appendice T. 3. Act. Sanctor. ad 14. Maj. pag. 22. & Latine pag. 280. cum notis. Græce & Latine etiam Paſſio S. Bonifacii vulgata à Bigotio ad calcem Palladii de vita Chryſoſtomi. Latina incipit: *Temporibus Diocletiani quater.* Græca: ἦν τις ἐν τῇ Ῥώμῃ γυνὴ μεγάλη ὀνόματι Ἀγλαΐς. Pariſ. 1680. 4.

Aliud: Φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός. Auctor incertus.

* S. Cæciliæ, Valeriani, Tiburtii & Maximi. *Servatoris noſtri & DEi deſcenſus.* Latine apud Surium 22. Nov. & Lipomannum T. 5.

Adverſus Calendarum ſuperſtitionem. Δύο κατὰ ταυτὸν ἑορταί. Aſterii Amaſeni. Græce & Lat. T. 2. auctar. Ducæani p. 589. cum verſione

e) Combefiſius hanc homiliam ut ineditam vulgavit A. 1656.

sione Philippi Rubenii Antw. 1615. 4. & T. I. auctarii novi Combefis. p. 66.

* Calliceladæ. Logothetam a) in Martyrio τοῦ Καλλικελάδου laudat Svidas in ἐξαπατάτη.

Callinici Patriarchæ CPol. 24. August. Οὗτος ὁ μακάριος Καλλίνικος. MS. Lambec. VIII. p. 210.

* Callinici Cilicis. *Cum simulacrorum invalesceret insania.* Latine apud Surium & Lipomannum ad 29. Jul. T. 6. Vide & infra in Thyrso.

Calliopii. Θεοκλεία τις γυνὴ εὐσεβής. Græcé è MS. Vaticano post T. I. Act. Sanctor. Aprilis p. LXXXIII. & Latine p. 660. Exstat quoque Latine sub Metaphrastis nomine apud Surium ad 7. April.

* Callistrati & sociorum. Τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην ὁσημέραι πληθύνεσθαι. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 27. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 245.

Callistrati Martyrium. Καλλίστρατος λέγει, μάθετε. MS. Bibl. Coislin. p. 414.

Capitolinæ & Erotidis 27. Octobr. πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ καλλινίκων μαρτύρων. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185. Codice XI. sæculi.

* Carpi & Papyli, passorum sub Decio. Μεμνῆσθαι τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντων. Græce in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis 13. p. 962. & Latine, Papebrochio interprete p. 120. Latine etiam apud Lipomannum T. 6. ad 13. Octobr. & Surium 13. April. MS. in Bibl. Coislin. p. 210. Vide & infra in Papylo.

Cassiodoræ Martyris. Vide infra, in Senatore.

* Castalli, infra in Sebastiani.

* Castoris, infra in Sebastiani.

* Catharinæ. Βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξεντίου. Latine apud Lipomannum T. V. & Surium ad 25. Nov. Græce MS. Lambec. VIII. p. 226. 282. 340.

Aliud Martyrium S. Æcaterinæ. τῆς βασιλείας καὶ ῥήτορος. Ἔτους λέ βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβοῦς καὶ παρανόμου βασιλέως Μαξεντίου. Auctor Athanasius ταχυγράφος, qvi se Catharinæ famulum fuisse profitetur. MS. Lambec. VIII. p. 388.

Aliud: Τοῦ παρανόμου καὶ ἀσεβεστάτου Μαξεντίου τυραννοῦντος τὴν βασιλείαν. Auctor incertus.

* Celsi,

a) Solenne est Svidæ, Simeonem Metaphrastam sub Logothetæ nomine allegare.

* Celsi. Vide infra, Nazarii.

Ceryci & Julittæ Martyrum.

Ἡγεμονεύοντος Ἀλεξάνδρου ἐν πόλει Ἰκονίῳ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 196.

Ἐπείπερ τῷ καλῷ σπέρματι εἴωθεν. Auctor Theodorus Episcopus.

Πευσαμένης τῆς σῆς τιμιότητος. Theodoro Iconii Episcopo Auctore Græce & Lat. cum notis Combefisii in triumphis selectis Martyrum p. 231. Paris. 1660. 8.

Ὥσπερ οὐκ ἔστι συνεχόμενον τῷ Κυρίῳ Ἰουδαῖον. Auctor Nicetas Rhetor. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Julii. Surium 16. Junii.

Charalampii, Antiochiæ in Pisidia Martyris sub Septimio Severo. Βασιλεύοντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 83. Latine ap. Bollandum 10. Febr. Jo. Davide Heuxtovio interprete.

Charissimi (Χαρησίμου) & Neophyti filiorum sive servorum S. Anthusæ. Κατὰ τὴν πλείωσιν τοῦ. Auctor incertus Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium pag. 648.

* Charitinæ. Ἐκράτει ποτὲ τὰ τῆς ἀσεβείας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 5. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 223. 248. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

* Charitonis Confessoris, Iconiensis Lycaonii, sub Aureliano Imp. Πολλοὶ τῆς διδασκαλίας τῶν εὖ καὶ ὡς Θεῷ φίλον. MS. Græce T. VIII. Lambec. p. 245. Latine apud Surium 28. Sept. & Lipomann. T. 6. Vide & infra, Justini.

Chioniæ. supra in Agape.

CHRISTI, vide infra, JESU.

Chrysanthi & Dariæ. Τὴν ἱστορίαν τῆς ἀθλήσεως τῶν προγεγονότων. Auctor Varinus & Armenius coævus. Vide Allatium pag. 110. de Simeonibus. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 185. Latine apud Surium 25. Octobr.

Jo. Chrysostomi Vita. Πάντες οἱ παλαιοὶ ἱστοριογράφοι. Auctor Georgius ArchiEpiscopus Alex. Græce T. 8. Savil. p. 157. - 265. Et cum Godfr. Tilemanni versione A. 1559. edita, Græce & Latine in Chrysostomi editionibus. MS. Lambec. VIII. p. 272. Meminit Photius Cod. 96.

Alia, antiqviore scriptore, Palladio Helenopolitano. Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρημάτων.

μάτων. Græce & Latine edidit Emericus Bigotius. Parif. 1680. 4. Latine Ambrosius Camaldulensis Venet. 1533. 8. Vide quæ supra, hoc Volumine p. 8. seq.

In Jo. Chrysostomum: ἀγαπητοὶ, ἀψευδὴς ὁ Θεός. Theodori, Episcopi Trimithuntis. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Certe gratias DEO fratres. Procli CPol. Latine inter ejus opuscula pag. 164. edit. Elmenhorstianæ: & in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 466. & in Proelo Vinc. Riccardi.

Catalogum Viginti scriptorum ex quibus Chrysostomi vitam tradidit Anonymus, vide apud Savilium T. 8. edit. Chrysost. p. 293. Lambecium VIII. p. 299. sq.

Thedoriti λόγους quinque in Chrysostomum refert Photius Cod. 273. Confer Jo. Garnerii auctarium Theodoriti p. 30. seq.

Epitome vitæ: *Hic Sanctus erat quidem genere Antiochenus.* Latine apud Surium 27. Januar. τὸ μὲν γένος Ἀντιοχεὺς ἦν ὁ ἅγιος. MS. Bibl. Coislinian. p. 196.

Ἀγαθὸν ὡς ὄντως καὶ δίκαιον. Auctoris incerti qui post Constantinum Porphyrog. scripsit. E MS. Græco Mich. Sophiani (de quo Lambecius VIII. p. 301.) edidit. Savilius T. 8. p. 293-371.

Ἀρετὴν ἀνδρὸς ἐπαινεῖν κελευόμενον. Leonis Imp. Latine ex Herveti versione apud Lipomannum T. 5. ad 13. Nov. & apud Surium 27. Jan. Græce T. 8. Savilii p. 267-290.

Ἔδει μὲν, ἔδει ὦ Ἰωάννη πάγχρυσε τὰς τῶν σῶν ἐγκωμίων. Jo. Damasceni. è MS. Telleriano Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 886.

* Vita & res gestæ Joannis Chrysostomi. Καὶ πάντων μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων ὁ βίος τοῖς εὐσεβέσιν ὠφελιμώτατος. Latine Herveto interprete apud Lipomannum T. 5. ad 13. Nov. & Surium 27. Jan. Græce in Chrysostomo Savilii T. 8. p. 373. 428. è duobus MSS. Bibl. Regis Galliæ. De MS. Vindobonensi vide Lambecium T. VIII. p. 297. sq.

* De transportatione reliqviarum S. Joannis Chrysostomi. ἀλλὰ πῶς ἄν τις ἡμᾶς ἀπαλλάξει αἰτίας καὶ μώμων.

Aliud auctore Constantino Porphyrog. Τί τερπνότερον ἢ νῦν ὁρωμένου θεάματος;

Aliud

Aliud Auctore incerto : ἥκει ἡμῖν ἡ λαμπρά.

In restitutionem reliqviarum ejusdem, ἥκασαι πάντως ὑμῖν, ὦ φιλόχριστ☉ πανήγυρις. Cosmæ Vestitoris. Plura huc spectantia notavi Volum. VII. hujus Bibl. p. 555. seq.

* Claudii. infra in Sebastiano.

S. Clementis Papæ. Τρίτ☉ ἀπὸ Πέτρε τ̃ κορυφαίε. Auctor fere σύγχρονος, si credimus Allatio pag. 112. de Simeon. Cotelerius Græce & Latine edidit in Patribus Apostolicis hoc initio : Τρίτον τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας προέστη. è MS. Bibl. Regiæ.

* *Trajani Imperatoris tempore.* Latine Lipomannus. T. 5. & Surius ad 23. Nov.

In S. Clementem. Ἀθλητικοὺς ἀγῶνας εὐφημεῖν θέλων. Auctor Leo Imp.

De miraculis S. Clementis. Ἐξελθόντος Φιλίππε τ̃ Ἀποστόλε τῆς Γαλιλαίας· Auctor Ephræmius Chersonis.

De miraculo S. Clementis in puerum. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτ̃. & aliud : Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτ̃. Auctor idem. Latine apud Surium 23. Nov. Hoc posterius è MS. Reg. descripsit & Gr. Lat. cum notis edidit in Patribus Apostolicis laudatus Cotelerius.

* Clementis Ancyrani Martyrium. Μετὰ διακοσιοστὸν ϗ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς τ̃ Κυρίε ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ ἀναλήψεως. Latine apud Surium & cum notis apud Bollandum ad 23. Janur. T. 2.

Clementis Ancyrani & Agathangeli. Οὗτος ὁ μακάριος Κλήμης ἦν ἐκ πόλεως. MS. Bibl Coislin p. 414.

Clementis Bulgarorum Episcopi. citat Allatius p. 259. contra Creyghtonum, seq.

Codrati Corinthii Martyris. Ἐμοὶ ϡ τὸν τ̃ μεγάλε μάρτυρος Κοδράτε. Auctor Nicephorus Gregoras.

* Codrati, Cypriani, Dionysii, Anecti, Pauli & Crescentis Corinthiorum Martyrum. *Omnes quidem sanctorum celebritates.* Latine apud Surium 10. Martii.

In Cœcum à nativitate. Τοῖς φιλῦσι τὸν Κύριον, ἑορτῆς ἐ λείπει καιρός. Leontii Presbyteri CPol.

Ἠκέσαμεν ἀρτίως τ̃ υἱῦ τῆς βροντῆς. Asterii Amaseni. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 106.

Πυλυσπέδαςόν ἐςι πᾶσιν ἀνθρώποις. Athanasii Alex. T. 3. Opp. edit. novæ p. 427. cum versione Holstenii.

In S. Cœnam Domini. τί τερπνότερον ἢ τί ἡδύτερον τοῖς φιλοθέοις. Theophili ArchiEpiscopi Alex. Confer, *in sanctam Quintam*.

Cononis. Ἔτι κρατήσαντος τὸ βασίλειον Αὐρηλιανῦ. Græce & Latine in Actis Sanctor. T. 7. ad 29. Maji p. 5.

In Constantinum Magnum. Τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἐνταῦθα σπυδῆς. Nicephori Gregoræ. MS. Lambec. VIII. p. 65.

In Constantinum M. & CCCXVIII. Patres Nicænos. Ἐννεκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανῦ βασιλείας. Anonymi Bibl. Coislinian. p.182.

Πείθεσθαι τοῖς ἡγυμένοις, ἐκ τῆς Ἀποςολικῆς ἐπιτρεπεὶς παραινέσεως, ὦ Θεόφιλε. Gregorii Presbyteri Cæsareæ Cappadociæ. Vide infra, in Nicænos Patres.

* Cornelii Centurionis. Μετὰ τὴν σωτήριον ἐπὶ γῆς τῦ Λόγυ ἐπιδημίαν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 13. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 240.

* Cosmæ Martyris. Vide mox in Cosma & Damiano.

Cosmæ Melodi. Τιμᾷν ἐςὶν ἄξιον τὺς ἐφευρηκότας τὰ κάλλιςα. Auctor incertus.

* Cosmæ & Damiani SS. Anargyrorum in Asia. Ἄρτι τῆς εὐσεβείας. Cal. Novembr. (*Rom.* Cal. Julii. *Arab.* 17. Octobr.)

* Τῇ θαυμαςῇ δυάδι τῶν σοφῶν ἀναργύρων. *As.*

Ἀςέρες μὲν αἰσθητοὶ τῷ ςερεώματι προδεικνύμενοι. Auctor Petrus Episcopus Argivorum. *As.*

Μετὰ τὴν κατὰ σάρκα τῦ Δεσπότυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ ἐπὶ γῆν ἔλλαμψιν. Auctor incertus, editus Gr. Lat. à Wagnereccio p. 230. *Rom.*

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σε, Κύριε τῶν δυνάμεων. Auctor Nicetas Philosophus, servus JEsu CHristi. id. p. 26. *As.*

Πάρεςιν ἡμῖν ἑορτὴ σήμερον ὥσπερ ἀςὴρ ἐπιτολή. Auctor incertus. id. p. 66. *As.*

Χάρις καὶ δωρεὰ ἰαμάτων. Auct. Metaphraste antiquior. id. p. 61. *As.*

Διοκλητιανῦ καὶ Μαξιμιανῦ τῶν δυσσεβῶν. id. p. 278. *Arab.*

Τὰς μεγάλας τῶν μεγάλων. id. p. 518. *Arab.*

Τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ βασιλεύοντος, πᾶσα πλάνη καὶ δαιμονικὴ λατρεία ἐλύθη. *As.* Auctor itidem incertus. MS. Lambec. VIII. p. 381, 394. Coislin. p. 195. & Cod. Barocc. 148.

Τὴν

Τὴν σὴν, ὦ τῶν καλῶν ἱερατὰ, θαυμάζειν. Auctor Georgius Metropolita Nicomed. Græce & Lat. T. 1. auctarii novi Combefis. p. 1191. & Wagnerecc. p. 170. *Af.*

Ἡ σεπτὴ καὶ μεγαλόδωρος τῶν ἁγίων αὕτη σκηνή. Auctor incertus, id. p. 302. *Arab.*

Decet ut omnium sanctorum. Latine apud Surium 27. Sept. *Af.*

Confer Lambecium T. VIII. p. 263. seq. & quæ in hos Sanctos Combefisius Bibl. Concionator. T. VIII. pag. 187. seq. necnon Syntagma Historicum veterum Græciæ monimentorum de SS. anargyris Cosma & Damiano, ab Allatio Roma transmissum, cum versione Sim. Wagnereccii & Reinholdi Dehnii, notisque. Vindobonæ 1660. 4. De cætero parum videtur credibile quod in Menæis 27. Octobr. traditur, tria fuisse paria Martyrum hisce nominbus, unum Arabum, alterum in Asia, tertium Romæ. Distinxi tamen his notis: *Af. Rom, Arab.*

* Crescentis Corinthii. supra in Codrato.

In Crucem JESU Salvatoris nostri. Vide infra, JESU.

* Decem Martyrum Sanctorum in Creta Insula. Ἄλλος μὲν ἄλλο τι τῆς θρυλλουμένης διεξιέτω Κρήτης. Latine apud Surium 23. Dec. & Lipomannum.

* Cypriani Corinthii. Vide supra in Codrato.

Cypriani Carthagin. Μικροῦ Κυπριανὸς διέφυγεν. Greg. Nazianzenus Orat. XVIII.

* Cypriani Antiocheni & Justinæ. 2. Octobr. Πολλὰ καὶ μεγάλα μετὰ τὴν Ἀντιόχου θαυμάζειν παρακαλοῦσιν. Latine apud Lipomannum. T. 6. ad 2. Octob. & Surium 26. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 247. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Aliud de iisdem, incerto auctore: Ὅσοι τοῖς τοῦ Χριστοῦ μυστηρίοις προκόπτετε, τοῖς ἐμοῖς δάκρυσιν ἐπιβλέψατε.

* Cyriaci anachoretæ, Lauræ S. Sabæ A. C. 557. defuncti. Τοὺς εὐλογοῦντάς σε. Græce MS. Lambec. VIII. p. 245. Latine apud Lipomann. T. 6. & Surium 29. Sept. Græce ex tribus MSS. Colbertinis in Analectis Græcis per Monachos Benedictionos Paris. post Monumenta Cotelerii editis pag. 100-127. cum versione Antonii Pouget, Monachi Benedictini. Paris. 1692. 4.

Cyriaci ejusdem. Τοῦ ἀναχωρητοῦ, τοῦ πάντων ἀναχωρητῶν ἀρίστου Κυριακοῦ. Auctor incertus.

Cyriacæ. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. MS. Bibl. Coislin. pag. 196.

Cyrilli Martyris, Cretensium Episcopi. Ὡς ἂν μὴ τὸν λόγον ἀνήρμοστον πρὸς τὴν διήγησιν ἐσόμενον. Auctor incertus qvi Cretensem se innuit.

Cyri & Joannis Anargyrorum & Thavmaturgorum Martyrum. ἄλλος μὲν ἄλλως τοὺς ἁγίους τιμήτωσαν. Auctor Sophronius Monachus Sophista Monasterii S. Theodosii in eremo prope Sanctam Civitatem, postea ArchiEpiscopus Hierosol. Præmittitur προθεωρία cujus initium: ὀφθαλμῶν ἀρρωστίας. Hujus, ut notat Allatius, mentio in septima Synodo, Actione IV. Citatur ab eodem Allatio contra Creyghtonum p. 517. seq.

* *Cyrus ille clara stella Martyrum.* Latine apud Surium 31. Januar.

Dadæ. infra in Maximo.

Dalmatii Monachi, (3. Aug.) qvi Theodosio Imperante & Concilii Ephesini (cujus ad eum Epistolæ exstant,) tempore claruit Vita Græce è noni sæculi Codice a) MS. Bibliothecæ S. Germani à Pratis, cum latina versione Anselmi Bandurii, in ejus notis ad Imperium Orientale pag. 697.-710. Incipit: Οὗτος ὁ ὅσιος Δαλμάτιος ἦν ζῶν εὐσεβῶς.

Alia cujus meminit Lambecius VIII. p. 102. Οὗτος ὁ ὅσιος Δαλμάτιος σχολάριος ὑπῆρχεν στρατευόμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ σχολῇ.

* Damiani Martyris. Vide supra, Cosmæ.

In Danielem & Susannam. Ἀεὶ τοῦ πνεύματος ἡ χάρις. Asterii Amaseæ Episcopi. Græce & Lat. T. 1. auctarii novi Combefis. p. 95.

* In Danielem Prophetam & tres pueros. Ἄρτι Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων. Latine apud Surium ad 21. Jul. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212.

Πρόφασις καιροῦ πάρεστιν, ἀγαπητοί. Cyrilli Alex. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Aliud Ephraimo Syro auctore: Διασκεψώμεθα τὰ κατὰ τὴν. Exstat Græce in edit. Oxoniensi Ephraimi p. 420.

Aliud

a) De illo Codice eximio qui memorias Sanctorum & aliarum rerum memorabilium mensis Augusti complectitur, vide Bandurium p. 647.

Aliud auctore incerto: Βέλομαι τοίνυν, ἀγαπητοὶ ὑφήγησιν ἀγαθήν.

* Danielis Stylitæ vita. ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀριστέων. Græce MS. Bibl. Coislinian. p. 212. Latine apud Surium ad XI. Decembr. & Lipomannum. Vide Tillemont T.16.memor. p. 439. seq. 779.

Πρόγε πάντων, ἀγαπητόι, δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς δοξάζειν. MS. Lambec. VIII. p. 309. sq. Auctor σύγχρονον se profitetur.

Dariæ Martyris. Vide supra, Chrysanthi.

In Davidem Θεοπάτορα, Hesychii Hierosol. sermo memoratur apud Photium Cod. 275.

In Dedicationem templi: Ἐγκαινίων πανήγυρις, ἀδελφοί. Leonis Imp.
Οἶδα ὅτι ἀγαπητὸν ὑμῖν ὦ λαὸς Θεῦ. Ejusdem

In Defunctos in Domino. Οὐδὲν ἀληθῶς. Andreæ Cretensis.
Τί τῦτο σήμερον, ἀγαπητοί; Anastasii Sinaitæ

Plura Combefisius in Bibl. Concionatoria T. 8. p. 401-469.

Demetrii μυροβλύτε Martyris. Ὅτι Μαξιμῖνος ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ Θεσσαλονικέων. Auctor incertus. Vide Photium Cod. 255. Latine, Anastasio Bibl. interprete, in Mabillonii Analect. T. I. p. 66.

Δημήτριος ἡμῖν τῦ τι συλλόγε. Auctor Philotheus Patriarcha CPol.

Δημήτριος τὸ γλυκὺ πρᾶγμα. Auctor Demetrius Chrysoloras.

Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σε, ὁ Θεός. Gregorii Palamæ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 153.

Εἰς τὸ τῶν θαυμάτων πέλαγος καθεῖναι. de miraculis Demetrii Martyris Nicetas Archi Ep. Thessalonicensis. Cod. 131. Barocc.

** Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκέλιος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 26. Octobr. & Surium 8. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 225.254. 380.260.262. Bibl. Coislinian. pag. 211. Cod. Barocc. 147.148.

Ἔφη ὁ σωτήριος λόγος. Auctor Leo Imperator.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτῦ. idem. MS. Bibl. Coislinian. p. 185.

Καιρὸς δὴ λοιπὸν καὶ κεφαλαιωδέστατα. Miraculum S. Demetrii in liberata ab obsidione Barbarorum Thessalonica, scriptum tempore Mauricii Imp. Vide Allatium de Simeonibus p. 97.

Aliud de revelata à Demetrio post id tempus excisione Thessalonicæ,

quod

quod prodiit inter scriptores post Theophanem, ut dixi Volumine VI. pag. 351.

Μαξιμιανὸς ὁ καὶ ἑρκύλιος ὑποτάξας Γοτθοὺς MS. Bibl. Coisl. p. 185. 195.

Μαριανός τις ἀνὴρ τῶν ἐν γένει. Narratio miraculorum S. Demetrii MS. ibid. p. 185.

Μαρτύρων ἔπαινος, ἔπαινος ὑπάρχει Θεοῦ. Encomium S. Demetrii. MS. ibid.

Ὁ λόγος τῶ μυροῤῥόα Δημητρίω τὰ θαύματα. Auctor Jo. Stavracius Chartophylax Thessalonicensis. MS. Bibl. Coislin. p. 211.

Ὅτι Μαξιμιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ Θεοσαλονίκῃ. Martyrium S. Demetrii MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Οὐδὲν οὕτω παρασκευάζει χαίρειν. Auctor Leo Imperator.

Παντὸς ἔργου τι καὶ λόγου καὶ διανοίας ἡγείσθω Θεός. Auctor Johannes Thessalonicensis Episcopus.

Πάρεστιν ἡ μνήμη Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος. Auctor Gregorius Diaconus & Referendarius.

Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων. Auctor Nicolaus Cabasilas.

Didymi. infra, Theodoræ.

Diodori Tarsensis. Ὁ σοφὸς οὗτος καὶ γενναῖος διδάσκαλος. Auctor Jo. Chrysostomus. Græce & Latine edidit Emericus Bigotius ad calcem Palladii de vita Chrysostomi. Paris. 1680. 4. pag. 229.

Diomedis, Medici sub Diocletiano & Maximiano passi Niceæ. Ὅσον μὲν ἔχει θαύματος. 16. Augusti. Auctor Metaphraste antiquior. MS. in Codice noni sæculi. Vide Bandurium p. 648. ad Antiqvit. CPol.
Χθὲς ἡμᾶς ἡ πανύμνητος. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 199.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Διομήδης. MS. Lambec. VIII. p. 199. sq.

Ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει Διομήδην τὸν μέγαν. Maximi Planudæ. Lambec. IV. p. 57.

Dionysii Areopagitæ. Ἡ μὲν πρόθεσις τῷ λόγῳ δικαία. Gregorii sive Georgii Cyprii, Patriarchæ CPol. MS. in Bibl. Vaticana, & Vallicellana. & Regis Gall.

Οὐρανίαν ὄντως καὶ θείαν ἰδεῖν. Michaëlis Syngeli presbyteri Hierosol. Exstat Græce & Latine cum versione Basilii Millanii à Lans-

Lansselio castigata in editione Dionysii Corderiana T. 2. p. 207-242. Græce prodierat separatim Paris. 1547. 4. apud Rob. Stephanum. Citat Svidas in Διονύσιος.

Μετὰ τὴν μακαρίαν καὶ ἐνδοξοτάτην. Methodii, sive ut alii Metrodori. Græce & Latine cum Petri Lansselii versione, ibid. p. 242-252. Conferenda etiam vita quam latine dat Surius ad 9. Octobr. quæ incipit: *Post beatum ac salutiferum Domini nostri JEsu CHristi.*

* Πάλαι μὲν ἐν τόποις ἴδε τὰ τῆς πίστεως. MS. Gr. Lambec. VIII. p. 222. sq. 247. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210. Latine apud Lipomann. T. 6. ad 3. Octobr. & Surium 9. Octobr. sed Græce & Latine cum Balth. Corderii versione ibid. p. 190-200. Citant vitam Dionysii à Metaphraste scriptam Græci in Concilio Florentino & scriptis pro eo editis, & Constantinus Meliteniotes de Spiritus S. processione Orat. 2. Vide Hanckium p. 456. de scriptoribus Hist. Byz. Alia in Dionysium Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 263. seq.

Dominatæ Martyris. Vide infra, in Senatore.

Domitii. πολλὰ τὰ τοῦ βίου τερπνά. MS. in Codice noni sæculi. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. p. 647.

Domnæ. Vide infra, Indi.

Donati Episcopi Rom. & sociorum Martyrum. μεγάλη τῶν ἁγίων ἡ δόξα, Σαλονιαῖε, θεοφιλέστατε ἀδελφέ. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad Maji XXII. Tom. 5. p. 144.

Dorothei Abbatis & Dosithei ejus discipuli Vita, auctore incerto: ὁ μακάριος οὗτος ἀββᾶς Δωρόθεος μονήρη βίον σὺν Θεῷ ἀσπασάμενος.

Dorothei junioris. ὃν παλαιοῖς ἄρα μόνον, ἀλλὰ καὶ καινοῖς διηγήμασιν ἔδει κοσμηθῆναι τὸν Πόντον. Auctor Joannes Euchaitensium Metropolita.

* Dorymedontis. Vide infra in Trophimo.

Dosæ presb. & Jæ virginis in Perside sub Rege Sapore, 4. Aug. ἐν τῷ πεντηκοστῷ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Σαβωρίου. MS. Lambec. VIII. p. 103.

Dosithei. Vide paullo ante, Dorothei.

Drestæ Martyrium à præsente, si auctori credis, scriptum. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ βασιλέως. Lege, Orestæ.

In sanctum Drosidem, Martyrem. Οἱ φιλόπονοι τῶν ποιμένων. Jo. Chrysostomi T. V. Ducæi p. 885. & T. II. edit. novæ p. 688.

Dulæ sancti Martyris. Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὅτε Σατανᾶς ὑπὸ τῶν ἀξίων αὐτοῦ ἐνωχεῖτο. Auctor incertus. Latine apud Surium 15. Jun.

Elevtherii Senatoris sub Maximiano 4. Aug. Ἡ τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων δόξα. MS. Lambec. VIII. p. 103.

* Elevtherii & Evanthiæ matris Martyrium. Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ῥωμαίων μὲν βασιλεύοντος. Latine apud Surium 18. April. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. Aprilis T. 2. pag. 986. Exstat & Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 212.

Aliud, auctore incerto Martyrium Elevtherii Episcopi & Anchæ matris ejus. Ἀδριανοῦ βασιλεύοντος ἔτους εἰκοστοῦ πρώτου.

Eliæ Prophetæ. Καὶ νῦν ἄρα τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑποθέσεων. Auctor Leo Imperator.

Πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 672.

* *Aliquando quidem duodecim tribus Israël.* Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 20. Julii.

Εἴδει μέν. Marci Hieromonachi, Cod. 145. Barocc.

In Eliam & viduam. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Jo. Chrysost. T. V. Savil. p. 646.

In Eliam & Jezabelem. οἱ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος κήρυκες. Jo. Chrysostomi. MS. p. 196. Bibl. Coislin.

Eliæ junioris, Heliopolitæ Agarenico mucrone Damasci sublati. οὗτος ὁ ἅγιος νεομάρτυς. Prodiit Græce & Lat. in lecta triade Martyrum CHristi p. 155. Paris. 1666. 8. cum versione & notis Combefisii.

In Eliseum & mulierem Sunamitidem. *Ex prophetarum numero alii.* apud Surium 14. Jun.

Ephraim Syri elogium, Κινεῖ με πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Auctor Gregorius Nyssenus, inter cujus scripta plus simplici vice Græce & Latine prodiit. T. 2. p. 1027.

* Ejusdem vita à Metaphraste scripta. Latine apud Surium 1. Febr. & in latinis Ephraimi editionibus. *Ephraim ille admirabilis.*

* Epi-

* Epimachi. Ἄρτι μὲν ἡ τῆς ἀσεβείας ἀχλύς. Græce MS. Lambec. T. 8. p. 256. 260. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Latine apud Surium 31. Octobr. & Lipomannum.

ὁ ἅγιος μάρτυς Ἐπίμαχος οὗτος ἦν ἀνήρ. MS. Bibl. Coislinian. p. 186.

Epiphanii Episcopi Cypri. Ἐπιφάνιος γένος μὲν ἦν. Auctor profitetur se Johannem Epiphanii discipulum. Habetur Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Maji. Surium 12. Maji. Græce & Latine T. 2. Operum Epiphanii p. 318. edit. Petavianæ.

Ejusdem Epiphanii. Δόξα τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ ζῆν Θεῷ. Auctor traditur Polybius Episcopus Rhinocurorum. Exstat Græce & Latine ibidem pag. 353. - 379.

* Epistemes Martyris. Vide infra, Galactionis.

Erotidis. supra, Capitolinæ.

* Evanthiæ. Vide Elevtherii.

Eudociæ Samaritanæ. Κατὰ τοὺς χρόνους Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως γέγονέ τις κόρη. Auctor incertus. Græce è MS. Vaticano prodiit in Actis Sanctor. ad Calendas Martii T. I. p. 875. & Latine Petro Possino. interprete p. 10.

* Eudocimi. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 29. Julii.

* Eudoxii, Romuli, Zenonis & Macarii. Τραϊανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως. MS. Græce. Lambec. VIII. p. 237. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium V. Sept.

* Evelasii. Vide Faustæ.

Eugenii & Macarii fratrum 22. Febr. Πολλὰ μὲν ἀδελφοὶ καὶ παράδοξα. MS. Lambec. VIII. p. 87.

* Eugenii & Mariæ ejus filiæ quæ Marini nomine pro Monacho vixit, Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν τις ἀνὴρ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ. 8. Febr. MS. Lambec. VI. p. 305. VIII. p. 82. Latine apud Surium 8. Febr.

* Eugeniæ Romanæ virginis & ejus parentum. Κομμόδου μετὰ Μάρκον τὸν αὐτοῦ Πατέρα τὸ Ῥωμαίων σκῆπτρον ἔχοντος. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Latine apud Surium, 25. Dec. & T. V. Lipomanni. Græce etiam habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

* Eugraphii. vide infra, Menæ.

* Eulampii & Eulampiæ. Ἄρτι τῆς θεογνωσίας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium, 10. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 224. 249. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Ἔτους ἑβδόμου τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Auctor incertus.

Euphemiæ Virginis Martyrium. 16. Sept. Ἐν τῇ Χαλκηδονέων πόλει ἦν ἀθροισμὸς τῶν χριστιανῶν. Πρίσκος ὁ ἀνθύπατος. Auctor incertus.

Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως: MS. Lambec. VIII. p. 212.

* Διοκλητιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος Πρίσκου τε περὶ τὴν Ἀσίαν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 16. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 240. 289.

Ἔκφρασιν τῆς Μάρτυρος Εὐφημίας à S. Asterio ſcriptam teſtatur Photius in Amphilochianis, cujus locum edidit Combefiſius T. 1. Auctarii novi p. 282. & Montfauconus p. 346. Bibl. Coislinianæ. Ἔκφρασιν ipſam exhibet Combefiſius p. 207. Incipit: πρώην μὲν ὦ ἄνδρες Δημοσθένην ἔχων ἐν χερσὶ τὸν δεινόν.

In Euphemiæ reliquiarum inventionem. Ἥκω τὸ ἐπίταγμα φέρων. Auctor Conſtantinus Epiſcopus Tii in Ponto. Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium. ad XI. Julii.

Euphraſiæ virginis. *Imperii habenas moderante Theodoſio.* Latine apud Surium 13. Mart.

Euphroſyni coqui martyrium. Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις. Cod. 147. Barocc.

Euphroſynes Virginis & ſub ficto Smaragdi nomine Monachi, patrisque ejus Paphnutii. Ἐγένετο ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλει ἀνὴρ ἔνδοξος ὀνόματι Παφνούτιος. MS. Lambec. IV. p. 200. ſeq. VIII. p. 365. Cod. 148. Barocc.

* Euphroſynes Alexandrinæ. Ἄρτι τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Θεοδοσίου τοῦ παιδός. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 25. Sept. Surium ad 1. Januar. & Bollandum ad XI. Febr. cum notis. Græce MS. Lambec. VIII. p. 244.

Alia ejusdem vita auctore incerto: Ἀγαπητοὶ, ἐγένετο ἐν τοῖς ἔτεσιν ἡμῶν.

Alia, itidem incerto auctore: Ἐγένετό τις ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων.

* Eupli Martyris. Κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græ-

ce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Gr. T. 1. pag. 194. seq. Latine apud Surium 12. August. *Diocletiano octies & Maximiano septies Coss.* apud Baronium ad A.C. 303. n. 146. seq.

Aliud ejusdem Martyrium. Τοῖς Κυρίοις ἡμῶν Διοκλητιανῷ τὸ ὄγδοον. Græce & Latine ibid. pag. 192. seq.

Epitome ejus Martyrii, ὁ ἅγιος μάρτυς Εὔπλους ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, διάκονος. Lambec. VIII. p. 126.

Eupraxiæ Virginis. Ἦν τις ἀνήρ. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 18. Martii T. 2. p. 727. Latine p. 265. incipit: *In diebus Theodosii Imperatoris piissimi.*

Eusebiæ Martyris Evchaitensis. Περὶ ταύτης γε μέντοι, περὶ ταύτης τῆς φιλομάρτυρος ἔγνωμεν οὐδέν τι σαφές. Auctor Joannes Evchaitensium in Helenoponto Metropolita.

* Eusebiæ quæ deinde Xenem se vocavit. ὁ καινὸς καὶ ξένος τῆς θαυμασίας ξένης βίος. Latine apud Surium 25. Januar.

Eusignii, Antiocheni. Ἰουλιανὸς, ὁ βασιλεὺς ἀρνησάμενος τὸν χριστόν. 5. Aug. MS. in Codice noni sæculi. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. p. 647.

Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀρβητίωνος. MS. Lambec. VIII. p. 103. seq. Auctor Eustochius Diaconus. id. p. 113.

* Eustathii στρατηλάτου Placiti antea dicti & uxoris ejus Theopistes & filiorum Agapii & Theopisti. Τραϊανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 20. Sept. & Surium Novembr. 2. Græce MS. Lambec. VIII. p. 242. Cæterum diversum ab hoc notabis qvod Bandurius testatur se in Codice noni sæculi reperisse ad 21. August. Bassæ & filiorum ejus Theogonii, (al. Θεογνίου vel Θεόγνιδος) Agapii & Pisti, qvod incipit: Βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ ἦν χρησμὸς ἄθεσμος.

Laudationem eorundem Nicetâ Paphlagone auctore edidit Græce & Latine cum notis Combefisius in illustrium CHristi Martyrum lectis triumphis p. 45. Τὸν ἀοίδιμον ἐν ἀθλοφόροις εὐστάθιον. Paris. 1660. 8.

Ἐν ταῖς ἡμέραις βασιλείας Τραϊανοῦ. Lambec. IV. p. 130.

Ἡ ἁγία μάρτυς Βάσσα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως. Lambec. VIII. p. 203.

Alia Eustathii & filiorum vita scriptore qui se coævum illorum profitetur. Πρόκειται μὲν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐπὶ φύσεως. Vide Allatium

p. 108. de Simeonibus. MS. Lambec. IV. p. 130. V. p. 25. VIII. p. 242. 243. 363. Cod. Barocc. 148. Bibl. Coislin. p. 212. Græce & Latine in iisdem lectis Combefisii Martyrum triumphis p. 1.

In Eustathium Antiochenum. Σοφός τις ἀνὴρ καὶ φιλοσοφῶν εἰδώς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 628. & T. II. edit. novæ Eruditiss. Montfauconi p. 603.

Alius Eustathius Martyr sub Constantino Copronymo in Carrhis Mesopotamiæ, filius Mariani Patricii. Historia Miscell. XXI. 39.

Eustratii & Sociorum Auxentii, Eugenii, Mardarii & Orestæ. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 227. 312. 394. Bibl. Coisliniana p. 565. Latine apud Surium 13. Dec. & apud Lipomannum. Cæterum Allatius Martyrium hoc & initium illius memorans pag. 83. libri de Simeonibus, notat auctorem illius non esse Simeonem Metaphrastem, cui illud p. 125. tribuit, sed Eusebii Monachi Sebasteni, qvi in extremo horum Actorum sibi illa à juvene qvodam extorta esse scribit.

* Euthymii Abbatis. Defuncti 20. Januar. A. C. 473. Καὶ παντὸς μὲν ἄλλου. Latine apud Surium 20. Januar. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesf. Græcæ T. 2. pag. 200-340.

Ejusdem vita scripta à Cyrillo Scythopolitano. Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἀληθῶς ἐναρέτῳ πατρὶ πνευματικῷ Ἀββᾷ. Epistola incipit; Πίστις προηγείσθω τῶν Εὐθυμίου. Vita ipsa: ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ. Græce & Latine in Analectis Græcis per Monachos Benedictinos post Cotelerii monumenta editis p. 1-99. è Codice Bibl. Colbertinæ. Paris. 1692. 4. Compendium Latine apud Bollandum 20. Jan. Confer quæ de Εὐθυμιακῇ ἱστορίᾳ Mich. le Qvien ad Damascen. T. 2. p. 879. ubi ex libro ejus tertio quædam afferuntur. Nec non Tillemontium T. XVI. memor. p. 76. seq. Lambecium quidem si audias, liber primus complectebatur vitam ipsius Euthymii, secundus vitam S. Sabæ, & tertius S. Johannis Silentiarii. vide Lambecium VIII. p. 306. 173. Sed negant id viri doctissimi Cotelerius & le Qvien.

Euthymii Episcopi Madytensis in Thracia, Thavmaturgi. Ἐπὶ λιμῷ δικαίως ἡμῖν οἶμαι. Auctor Gregorius Cyprius.

Eutychii Patriarchæ CPol. Θερμὸς ὁ ζῆλος εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Auctor Eustathius a) Presbyter. Latine apud Surium 6. April.

Stru-

a) al. Eustratius.

Stratonis, Philippi & Eutychiani 18. August. Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν Νικομηδείᾳ ὑπῆρχον. MS. Lambec. VIII. p. 200.

* Faustæ, Evelasii (Εὐηλασίῳ) & Maximini Martyrum Cyzic. sub Maximiano. Κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἦν ἡ ἁγία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 81. Latine apud Surium 6. Febr.

Febroniæ Martyris. Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως Ἄνθιμον τὸν ἔπαρχον. Acta hæc scripsit. (Θωμαΐς) Thomais Febroniæ famula, si veram nobis fabulam narrat. Græce MS. Lambec. VIII. p. 286. Latine apud Surium 15. Jun.

Aliud ejus Martyrium, Auctore incerto: Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως Ἄνθιμος ἔπαρχος.

Flori. Vide infra, Lauri.

Gabrielis Archangeli. Vide Archangeli.

* Galactionis Martyris & Epistemes. Τῆς πρὸς τῷ Λιβάνῳ ὄρει Φοινίκης. Latine apud Surium, 5. Nov. & Lipomannum.

Alia vita eorundem Sanctorum scripta ab Eutolmio eorum famulo. Διήγησιν ξένην καὶ παράδοξον.

* Georgii Martyris Cappadocis. Ἄρτι τῆς εἰδωλομανίας. Græce in Actis Sanctor. T. 3. April. appendice p. XV.

Aliud ejus Martyrium. Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων. Hoc à Georgii famulo scriptum Allatius pag. 85. de Simeonibus, ex verbis qvibusdam actorum colligit, cum pag. 125. Martyrium eodem initio adscripto retulisset inter Acta Metaphrastæ genuina, sub cujus nomine edidit etiam Latine Surius ad 23. April. & ante eum Lipomannus. Græce è MS. Mediceo legitur in Actis Sanctor. ad calcem Tomi III. pag. IX. & Latine Francisco. Zino interprete ad 23. April. pag. 117. cum notis. Lacunas è MS. Vindob. supplet Lambecius VIII. p. 348.

Aliud si subscriptioni fides compositum à famulo Pasicrate Martyrium S. Georgii: ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος βασιλεία. Vide Allatium de Simeonibus p. 95. MS. Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium 23. April. é Lipomanno.

In Georgium Martyrem Oratio. Ἔθος ἐστὶ τῶν λόγοις ἀγωνιζομένων. Græce è MS. Vaticano in calce Tomi 3. Act. Sanctor. Aprilis p. XXV. & Latine pag. 123. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. MS. Lambec. VIII. p. 71. 372.

Alia

Alia in eundem. Ἀεὶ μὲν λαμπρὰ καὶ πανεύφημα. Auctor Andreas Cretensis. Exstat Græce & Latine sed extrema parte mutila in Combefisii Andrea Cretensi pag. 175-188. & in Actis Sanctor. T. 3. ad 23. April. è MS. Vaticano p. XX. Latine apud Lipomannum & Surium 23. April. Confer Allatium de Georgiis pag. 304.

Προτρέπουσί μου πρὸς εὐφημίαν τὴν γλῶσσαν. Auctor Theodorus Quæstor.

Συγκαλεῖ πάλιν ἡμᾶς, ὦ φιλόχριστοι, ὁ φιλόστοργος. Arcadius Episcopus Cypri. MS. in Bibl. Coislin. p. 211.

Narratio miraculi S. Georgii, à præsente & vidente, si auctori fides, scripta de puero in captivitatem abducto & liberato cum copiarum præfectus esset Leo Phocas. Οἱ τῶν αὐτοῦ δωρεῶν ἀξιωθῆναι: Græcè è MSS. Vaticanis & Ambrosiano, in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 23. April. pag. XXXV. MS. Lambec. VIII. p. 361.

Narratio de alio miraculo ejusdem Georgii. Ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις τοῦ μεγάλου καὶ εὐσεβεστάτου βασιλέως ἡμῶν Θεοδοσίου. Græce è MS. Ambrosiano, ibid. pag. XXXIX. De MS. Vindobonensi pleniore vide Lambecium VIII. p. 355.

Aliud miraculum de imagine ejusdem Georgii. ibid. p. XLV.

De visione Saraceni cujusdam in Georgii templo. Ὁ στρατηγὸς Νικόλαος. Græce & Latine ex Fr. Isidori editione, ibid. pag. XLII.

In memoriam magni τροπαιοφόρου (h. e. Georgii) tertia Paschatos die celebratum. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Auctor Joannes Evchaitensium Metropolita.

Ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος. Incerti. MS. Bibl. Coislin. p. 196.

Ὡς εὐτυχὴς καὶ πάντα μακάριος. Auctor idem Metropolita. Conferenda etiam quæ de Georgio Martyre exhibet Combefisius T. VI. Bibliothecæ Concionatoriæ p. 437. seq.

Georgii Cyprii Patriarchæ CPol. vita ab ipsomet scripta, citatur ab Allatio p. 613. contra Creyghtonum.

Vita Georgii Cyprii qui fuit in Choziba. Γεώργιος τῷ μὲν γένει Κύπριος ὑπῆρχε. MS. Bibl. Coislin. p. 416.

Georgii Limniotæ Monachi sub Leone Isauro, 24. August. Οὗτος ὁ

ὅσιος

ὅσιος Γεώργιος. breve Martyrium ab auctore suppare scriptum quod integnum Græce dat Lambecius VIII. p. 213.

In Germanum Patriarcham CPol. Ἐγκαινίζεται μὲν ἡ σκηνή. Auctor Alanus. MS. Cod. Barocc. 131.

Germani Hegumeni Monasterii Cosinitres in confiniis Thraciæ. Μέγιστον εἰς παράκλησιν βίος ὁσίων. Græce è MS. Florentino in Actis Sanctor ad XII. Maji ad calcem Tomi 3. p. 7. & Latine ex versione Dan. Cardoni S. I. p. 162.

* Gervasii. Vide infra, Nazarii.

Glyceriæ, sub M. Antonino. Ἔτους πρώτου τοῦ βασιλεύοντος Ἀντωνίνου. Græce è MS. Palatino in Actis Sanctorum ad 13. Maji, in calce T. 3. pag. 12. & Latine p. 189. Latine etiam apud Surium 10. Maj. Exigua fide digna. Vide Tillemont. T. 2. memor. p. 311. 623.

Gordii Martyris. Νόμος ἐστὶ φύσεως. Latine apud Surium 3. Januar. Auctor Basilius Cæsariensis. Græce & Lat. inter ejus Opera T. 1. p. 515. Meminit Suidas, in Βασίλειος.

Gregorii Agrigentini. Σοφὸν καὶ ἀκατάληπτον χρῆμα. 23. Nov. Auctor Marcus Monachus & Hegumenus S. Sabæ.

Φοβερὸν καὶ ἀκατάληπτον θαῦμα. Auctor Leontius Presbyter & Hegumenus Monasterii S. Sabæ Romanæ urbis.

* Κάλλιστόν τι χρῆμα ἡ ἀρετὴ καὶ δόξαν ὅσην. citat Allatius p. 538. sq. de consensu. Latine apud Surium 23. Nov. & Lipomannum Tomo V.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ μέγας Γρηγόριος. MS. Lambec. VIII. p. 281. seq.

* Gregorii magnæ Armeniæ, & sociorum. Τῆς τῶν Περσῶν ἀρχῆς εἰς Πάρθους διαλυθείσης. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 30. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 246.

Gregorii Decapolitæ. Ἅπαν μὲν τῶν πάντων οὐδὲν οὕτω πέφυκε. Auctore incerto. MS. Bibl. Cotsliniana p. 211. in Codice Gr. de gestis Sanctorum Novembris.

Gregorii Dialogi vita refertur à Photio Cod. 252.

Gregorii Thaumaturgi. XVI. Nov. Μὴ θαυμάσῃς ὁ ἐμὸς μυσταγέτης. Auctor Mich. Psellus ad Protosyncellum.

Ὁ μὲν σκοπὸς εἷς ἐστιν. Auctor Gregorius Nyssenus. MS. Lam-

 bec.

bec. VIII. p. 278. 281. Latine apud Surium 3. Jul. Prodiit Græce & Lat. sæpius inter opera Nysseni & Thaumaturgi.

Ἱερὰ καὶ ὑπέρλαμπρος. Græce in Actis Sanctor. ad IX. Maji, T. 2. pag. 766. & Latine pag. 448.

Gregorii Theologi, a) Nazianzeni. Ὅσα μὲν τῷ παρόντι λόγῳ. Auctor Theodorus Metochita, generalis Logotheta.

Συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς, ὦ ἄνδρες, Γρηγόριος ὁ πάνυ. Auctor Gregorius Presbyter, Nazianzeni, ut in MS. Codice notatur, discipulus. Latine ex Billii verſ. apud Surium 9. Maj. Græce cum Billii verſione præmittitur Græcolatinis Nazianzeni editionibus. Primus verterat ſed fere Barbare, poſt annum CHriſti 900. Anaſtaſius quidam.

Aliam à Niceta Paphlagone ſcriptam addet Franciſcus Louvard ſive quisquis è docto Monachorum Benedictinorum cœtu novam Nazianzeni editionem eſt adornaturus.

* Guriæ, Samonæ & Abibi, & de eorum miraculo in puellam Euphemiam. Ἔτος μὲν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἀρχῆς ἑξακοσιοστὸν ἦν. Latine apud Surium 1. Nov. & apud Lipomannum.

Qomodo veſter animus ſe habet, ſacer grex. Auctor Arethas ArchiEpiſc Cæſarienſis. Latine apud Surium 15. Nov. & in T. 3. Lipomanni

Τοιοῦτος μὲν δὴ καὶ ὁ μάρτυς. Cod. Barocc. 147.

Ἔτους ἑξακοσιοστοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τῶν Μακεδόνων, ἐννάτῳ δὲ Διοκλητιανοῦ MS. Lambec. VIII. p. 275.

* Aliud eorundem Martyrium. Ὁ τοῦ θεοῦ λόγος ἀΐδιος συνὼν τῷ Πατρί.

Miracula Confeſſorum Samonæ & Guriæ, auctore incerto qui ſe non diu poſt ſcripſiſſe profitetur. Νῦν καιρὸς εὔκαιρος μετὰ τοῦ πνευματοφόρου Δαυίδ. MS. Lambec. VIII. p. 276. ſeq. 281. Bibl. Coislin. p. 195.

Hæmorrhouſæ Encomium ab S. Aſterio ſcriptum memorat Nicephorus CPol. in antirrheticis, apud Combefiſ. T. 1. auctarii novi p. 277. 278.

Heliconidis circa A. C. 244. Λυκιανὸς καὶ Παῦλος πᾶσι τοῖς κατ' Ἀσίαν καὶ Φρυγίαν. Græce è MS. Florentino cum Dan. Cardoni verſione in Actis Sanctor. ad XXVIII. Maji. T. 6. pag. 738. Acta fabuloſa.

Her-

a) Confer quæ exhibet Combefiſius T. 6. Bibl. Concionatoriæ p. 595-632.

Hermiæ sub M. Aurelio. Bollandus ad 31. Maj. adde Tillemont. T. 2. p. 316. & 625.

Hermæ, Serapionis & Polyæni. 19. August. ὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες γεγόνασιν ἐν Ῥώμῃ. MS. Lambec. VIII. p. 201.

* Hermogenis. Vide infra, Menæ.

* Hermyli & Stratonici. *Impio imperante Licinio.* Latine apud Surium 13. Jan.

* Hieronis & sociorum qui in Melitene Martyrium passi sunt. Ἱέρωνι τῷ γνησίῳ πατρὶς μὲν ἡ δευτέρα τῶν Καππαδόκων, πόλις δὲ Τύανα. Latine apud Surium 7. Novembr. & Lipomannum.

Hilarionis. Τῦ μακαριωτάτυ καὶ φίλυ θεῦ Ἱλαρίων☉. Auctor incertus. Vide Tillemont T. 7. memor. p. 564. sqq. 572.

Ἱλαρίων☉ τῦ θαυμασίυ ὁ βί☉ ὑπόθεσις. MS. in Bibl. Coislinian. p. 185.

* Ἐν Παλαιςίνῃ πόλις ἐςὶν ἐκ ἔλαττον ἢ πέντε καὶ τεσσαράκοντα ςαδίυς ἀπέχυσα Γάζης. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 21. Octobr. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 211. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262.

Hippolyti. Vide infra, Laurentii.

Hosii Episcopi Cordubensis 27. Aug. Οὗτ☉ ὁ Ὅσι☉ Ἐπίσκοπ☉ Κυδρύβης. Lambec. VIII. p. 217.

Hyacinthi Amastrensis Martyris Agarenico mucrone sublati. Ἔπρεπεν ἄρα πολλῶν καὶ τιμίων λίθων. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Lat. cum versione Francisci Combefisii & notis, in CHristi Martyrum lecta Triade p. 1. Paris. 1666. 8.

Hypatii Episcopi Gangrensis in Paphlagonia. 14. Nov. Ὁ πᾶσι τοῖς πέρασι τῆς γῆς γινωσκόμεν☉ ἐκ τῶν ἄθλων καὶ τῶν θαυμάτων γενναῖ☉ πρόμαχ☉ τῆς εὐσεβείας Καλλίνικ☉. MS. Lambec. VIII. pag. 275.

Κατὰ τὺς καιρὺς ἐκείνυς βασιλεύοντ☉ θελκιανῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ. id. p. 377.

Ὀκνεῖν μὲν ἔδει προσβαίνειν τοῖς ὑπὲρ δύναμιν. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Ὡς γλυκεῖα τῆς παρύσης ἡμέρας ἡ χάρις. MS. ibid.

Jæ. vide supra, Dosæ.

Jacobi Alphæi, Minoris Ἀδελφοθέυ Apostoli: & Episcopi Hierosol.

(à quo perperam nonnulli distinguunt, ut Combefisius ad Hippolytum de XII. Apostolis) *χθὲς καὶ πρώην ὁ μακαριώτατος*. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in auctario novissimo Combefisii T. 1. pag. 372. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 400.

* *Οὐχ οὕτω ἡδύ τι τῷ φιλαρέτῳ*. Græce MS. Lambec. VIII. p. 253. 259. seq. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Græce & Latine Combefis. p. 519. & in Actis Sanctor. Calendis Maji T. 1. p. 735 - 738. Græce ex Codice Regis Gall. & pag. 18 - 34. Latine. Latine etiam apud Lipomannum T. 6. ad 23. Octobr. & Surium 1. Maj.

Hesychii Hierosol. in Jacobum memorat Photius Cod. 275.

Jacobi Majoris Zebedæi filii, Apostoli. *Πρώην μὲν ἡμᾶς*. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd p. 391. Græce & Latine in Auctario novissimo Combefisii T. 1. pag. 347. Vide etiam ejusdem Bibl. Concionatoriam T. 7. pag. 396. seq. Tillemont T. 1. p. 347. seq. & de Jacobo Minore p. 405. seq.

Γλυκὴ μὲν αἴσθησις ἥδεται. Auctor Leo Centuripinus.

Jacobi Monachi Eremitæ. *Πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ψυχωφελῶν διηγήσεων τοῖς φιλοθέοις*. Auctor incertus. Latine apud Surium 28. Jan. sub Metaphrastæ nomine.

* Jacobi Persæ. *Ἀρκαδίου τὰ Ῥωμαίων διέποντος σκῆπτρα*. MS. Lambec. VIII. p. 284.

Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Auctor incertus.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦν ὁ μακάριος Ἰάκωβος οἰκῶν ἐν Βηλαβῇ τῇ πόλει. Auctor itidem incertus.

Jacobus Martyr cognominatus intercisus. Latine apud Surium 27. Nov. auctor incertus. Confer Nicephorum XIV. 20.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως καὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Itidem incertus Auctor.

Τῆς τῶν Ῥωμαίων καταυγασθείσης. Auctor incertus.

Jastesii, qui & Sozon dictus est, Martyrium. *Μαξιμιανοῦ ἡγεμονεύοντος τῆς Κιλικίας*. Auctor incertus.

In Jejuniorum principium. *Εὐλογητὸς ὁ Θεός*. Leonis Imp.

Ἰδοὺ ἡμῖν ἡ καλὴ τοῦ χρόνου ἐπέστη περίοδος. Ejusd.

Ὡς ἡδύ τι καὶ θεῖον. Ejusdem.

Παρακαλεῖτε, φησὶν, ἱερεῖς τὸν λαόν μου. Basilii Cæsareensis. MS. Lambec. IV. p. 95. VIII. p. 231. Græce & Lat. T. 1. Opp. Basilii p. 333.

Πρέπουσαν τῆς τῶν νηστειῶν ἀρχῆς. Anastasii Sinaitæ. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 907.

In Jejuniorum tertiam Dominicam. Vide mox, in JESU Crucis venerationem. Μεγάλη μὲν ἡ παροῦσα ἡμέρα καὶ περιφ. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Πάλαι μὲν οὖν ἡ τοῦ Μωυσέως ῥάβδος. Jo. Xiphilini. Exstat Græce & Latine in Tomo 2. Gretseri de Cruce pag. 330.

In Jejunii ultimam & magnam hebdomadem. Διηνύσαμεν λοιπὸν τῆς νηστείας τὸν πλοῦν. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 540.

I. In JESU CHRISTI Nativitatem.

Ἃ πάλαι Πατριάρχαι μὲν ὠδίνον. Joannis Chrysostomi. Edidit Græce & Lat. Petrus Pantinus. Antwerp. 1601. 8. Hinc in editionibus Chrysostomi Græca Savil. & Græcolatinis, & nova Monfauconiana T. 2. pag. 354.

Ἄῤῥητα τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας ὑπὲρ ἡμῶν. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Εἰς βάθος οἰκτιρμῶν ἐμπεσών, Basilii Cæsareensis.

Ἡ πηγὴ τῶν Εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. Jo. Chrysostomi. inter spuria T. 2. edit. novæ p. 809.

Θεοῦ ἐν σαρκὶ δοξάζομεν γέννησιν. Leonis Imp.

Θεῖος Ἀπόστολος ποτὲ γράφων. Joannis ArchiEpiscopi Nicæni Epistola ad Zachariam Catholicum Armeniæ. Græce & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 298.

Καλὴ μὲν ἡ τῶν ψαλμῶν λύρα θεόπνευστος ἢ τοῦ Πνεύματος. Procli Patriarchæ CPol. in ejus Orationibus Græce & Latine à Riccardo editis, etiam Combefisii Auctar. novo T. 1. p. 314.

Λαμπρὰ καὶ παράδοξος τῆς παρούσης ἑορτῆς ἡ ὑπόθεσις. Ejusdem. Prodiit Græce inter Procli opuscula p. 148. edente Ger. Elmenhorstio & additæ p. 180. Meursii emendationes. Deinde Græce & Latine in editionibus Riccardi & Combefisii p. 331.

Μυστήριον ξένον βλέπω. Athanasii Alex. T. 3. Opp. pag. 410. cum Monfauconi versione. Et in Chrysostomo Ducæi T. 6. p. 413.

Ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἐπιλάμψοι μοι τὸ πολυπόθητον φῶς. Heliae Monachi.

Ὁ μὲν πνευματικός. Amphilochii, Graece & Lat. in Amphilochio Combefisii p. 1.

Ὅτως ἐπεφάνη ἡμῖν ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις. Chrysostomi. T. V. Savil. pag. 851.

Ὁπόταν ἐκ χειμῶνος. Chrysost. T. 7. Savilianae edit. p. 400.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος. id. VII. 367.

Ὁπόταν τὸ ἔαρ ἐπέλθῃ τὰ τῶν σωμάτων στοιχεῖα. Joannis Episcopi Euboeae.

Ὁ τοῦ θεοῦ προαιώνιος καὶ ἀπερίληπτος καὶ παντοκράτωρ λόγος. Gregorii Palamae, Episcopi Thessalonicensis.

Οὐδ᾽ ἂν ἐν ἥπτῳ γένοιτο χεῖρον. Manuelis Palaeologi.

Παραγενομένης τῆς τοῦ Χριστοῦ ἑορτῆς. Eusebii Alex.

Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον. Procli Patriarchae CPol. inter ejus opuscula à Gev. Elmenhorstio edita. Lugd. B. 1617. 8. pag. 53. cum versione Theodori Peltani. Prodierat ante Romae: atque iterum deinde in Riccardi & Combefisii Proclo praela subiit.

Πολλαὶ καὶ διάφοροι πανηγύρεις. Procli Patriarchae CPol. Inter ejus Oratt. Graece Lat. editas à Vinc. Riccardo, & T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 327.

πολλοῖς καὶ διαφόροις ὅπλοις. Timothei presb. Antiocheni.

Τοῦ κατελθεῖν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Eusebii Alexandrini.

Χριστοῦ γέννησις ἡ μὲν οἰκεία a) Basilii M. T. 1. p. 584.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Gregorii Naz. Orat. XXXVIII.

II. In JESU Circumcisionem.

In Circumcisionem & Simeonem. *Οὐ μόνον φορεῖ σάρκα.* Dubium an Chrysostomi cui in quibusdam Codd. tribuitur. Vide Lambecium VIII. p. 52. seq. & eruditiss. Montfauconi edit. novam Chrysostomi T. 2. pag. 812.

In

a) Utraqve Basilii & Nazianzeni Homilia saepius Graece & Latine in Basilii & Nazianzeni Operibus prodiit. Utraqve etiam Graece & Latine praemissa est pluribus aliis Latinorum Patrum in festum Nativitatis Homiliis junctim peculiari volumine editis à B. Christiano Daumio, Cygneae 1670. 8. Confer Combefisium T. 1. Bibl. Concionatoriae Patrum.

In Circumcisionem & S. Basilium. Σκιὰν μὲν τῶν μελλόντων. Amphilochii. Græce & Latine in Amphilochio Combefisii. p. 10. Latine apud Surium 1. Januar. sub Metaphrastæ nomine.
In Circumcisionem: Πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν θεανδρικῶς. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. in Combefisii edit. p. 28.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι. Manuelis Calecæ.

III. In JESU Præsentationem in Templo, Hypapantem sive occursum Domini, & de Anna ac Simeone.

Ἡ μὲν ἑορτὴ λέγεται καθαρσίων. Hesychii presbyteri Hierosol.
Ἰδοὺ πάλιν ἑτέρα πανήγυρις. Germani Patriarchæ CPol. MS. Lambec. VIII. p. 52. & 387.
Μόνος ἐν ἀνθρώποις τέλειος ἄνθρωπος. Hesychii, sive ut alii, Timothei presbyteri Hierosol.
Οὐ μόνον φορεῖ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν. Chrysostomi. Lambec. IV. pag. 111. VIII. p. 73. inter spuria Chrysost. T. 2. edit. novæ p. 812.
Οὐχ οὕτω τῶν οὐρανῶν οἱ φωστῆρες ὡς τάς. Jo. Chrysostomi. Bibl. Coislin. p. 181.
Ὁ τῇ φρονήσει τῶν οὐρανίων μετέωρος. Nysseni Gr. Lat. T. 2. p. 876. Latine apud Surium 2. Febr.
Πάλαι ἱκανῶς. Methodii, Patarensis Episcopi.
Πάλαι Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις. Anastasii Antiocheni.
Πάλιν τοῖς εὐσεβέσι πανήγυρις. Jo. Zonaræ.
Πολλὴ μὲν λίαν ἡ σύνοδος. Cyrilli Alex. Bibl. Coisliniana p. 388.
Πολλοὶ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων τὴν παρθενίαν θαυμάζουσι. Amphilochii Episcopi Iconiensis. Latine apud Lipomannum T. 7. & Surium 2. Febr. & Græce cum versione Laur. Sifanii in T. 2. auctarii Ducæani Bibl. Patrum & cum nova versione in Amphilochio Combefisii p. 23.
Προφητικῶς ἡμᾶς καὶ τήμερον. Ejusdem Amphilochii. Græce & Lat. ibid. p. 36.
Τὰ τῆς παρούσης ἱερᾶς πανηγύρεως. Athanasii Alex. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 498. & T. 3. Athanas. p. 416. Sub Georgii Nicomediensis nomine MS. in Bibl. Coisliniana p. 388.
Φαιδρὰ τῆς ἑορτῆς τὰ προπύλαια καὶ φαιδρά. Macarii Chrysocephali, Philadelphiensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

φέρε

Φέρε ἀγαπητὲ τὸν τελευταῖον δίκαιον. Timothei presbyteri Hierosol. MS. Lambec. VIII. p. 74. Græce & Latine cum Laur. Sifani versione T. 2. auctarii Ducæani Bibl. Patrum. p. 844. ex edit. Colon. 1568. fol. ad calcem Theophylacti in Acta.

Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών. Cyrilli Hierosol. (in aliis Cyrilli Alex. vide Lambec. IV. p. 134. VIII. p. 174.) Latine apud Surium 2. Febr. Græce & Lat. cum ejusdem Sifani versione in auctario Ducæano T. 2. p. 849. & in Cyrillo Hierosol. edit. Thomæ Milles p. 318.

Χριστοῦ ἑορτὴν τιμῶμεν. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctarii novo Combefis. T. 1. p. 1639.

IV. In JESU Baptismum, Ἐπιφάνεια, τὰ ἅγια φῶτα.

Ἀγαπητοὶ, ἑορτάσαι θέλω, καὶ πανηγυρίσαι βούλομαι. Jo. Chrysostomi. memorat Gerh. Vossius p. 115. ad Thavmaturg.

Ἄνδρες φιλόξενοι καὶ φιλόχριστοι καὶ φιλάδελφοι. Gregorii Neocæsareensis. p. 101. edit. Gerh. Vossii

Ἐπειδὴ χθὲς τῆς Γενέσεως κυρίου. Auctor Eusebius Alex.

Ἡ πηγὴ τῶν εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. Jo. Chrysostomi. T. VII. Savil. p. 350. MS. Lambec. VIII. 383. inter spuria T. 2. edit. novæ p. 809.

Νῦν ἡμέρα, φωτοφανὴς καὶ σωτήριος. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Νῦν γνωρίζω τὴν ἐμὴν ἀγέλην. Gregorii Nysseni.

Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμός. Gregorii Naz. Oratio XXXIX.

Πάντα μὲν καλὰ καὶ καλὰ λίαν. S. Hippolyti Episcopi, T. I. Opp. p. 261. cum mea versione.

Πρώην μὲν ἐκ παρθενικῶν λαγόνων. Leonis Imp.

Χριστὸς τῷ κόσμῳ ἐπεφάνη. Procli CPolitani. Græce & Latine in ejus Oratt. à Riccardo editis & T. 1. auctarii novi Combefisiani. pag. 380.

V. In JESU Transfigurationem.

Αὐγῆς μὲν ἑωθινῆς φωτὸς προηγουμένων. Pantaleonis Diaconi CPol. Græce & Lat. in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 1767.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν σήμερον. Jo. Damasceni, licet Codices quidam Joanni Antiocheno tribuant. Vide editiones Damasceni Billianas Græcolatinas & novissimam V. C. Michaëlis le Quien

T. 2.

T. 2. p. 791. ubi legitur Græce & Latine. Etiam Græce MS. sub Damasceni nomine in Bibl. Coisliniana p. 182.

Δεῦτε φίλοι καὶ σήμερον. ab Allatio tribuitur Proclo Patriarchæ CPol. & inter Procli opuscula prodiit Græce & Lat. edita à Gev. Elmenhorstio Lugd. Bat. 1617. 8. p. 81. & in Riccardi editione Romana, & T. 1. Auctar. Novi Combefis. p. 390. Sed. in Codice noni sæculi cujus pag. 647. meminit Bandurius, & in MS. Cæsareo de quo Lambec. VIII. p. 53. refertur ad Chrysostomum. T. 7. Savil. p. 332.

Ἐκ τῆς χώρας θέρους χαρμονή. Ephraimi Syri. Exstat Latine T. 6. Lipomanni p. 164. & apud Surium ad 6. Augusti. & Græcè in edit. Ephraimi Oxoniensi p. 247. Latine vertit Gerh. Vossius.

Ἐπαινοῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θαυμάζομεν. Gregorii Palamæ. Græce & Lat. T. 2. auctar. noviss. Combefis. p. 106. & Latine T. 26. Bibl. Patrum Lugd. p. 209.

Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων διελέχθη. Io. Chrysostomi. Lambec. VIII. p. 116.

Ἐπειδὴ φαιδρὰ καὶ θεία πανήγυρις. Leonis Imp.

Ἠκούσας δεξιῶς ἀγαπητὲ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ λέγοντος. Jo. Chrysostomi. T. 7. Savil. p. 339. Lambec. IV. p. 134. VIII. p. 117.

Ἥλιος ἄρτι κατὰ γῆν ἐπαφιεὶς τὰς ἀκτῖνας. *Sol in terram modo emittens radios.* Basilii Seleuciensis. Latine in Tomo VI. Lipomanni p. 157. & apud Surium ad 6. Augusti. Græce MS. Lambec. VIII. pag. 116. Græce & Lat. in Basilii Seleuciensis Operibus, Orat. XL.

Ἥλιος ἀνίσχων τὰς οἰκείας ἀκτῖνας. Chrysost. T. 7. Savil. p. 345.

Ἡσαΐας ὁ προφήτης περὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Gregorii Palamæ. Græce & Lat. T. 2. auctarii noviss. Combefis. p. 112. & Latine T. 26. Bibl. Patrum Lugd. p. 211.

Θεὸς Κύριος ἐπ' ὄρους ἐπιφανέντα. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coisliniana. p. 181.

Οἱ μὲν εὖ εἰδότες ἀθλεῖν. Cyrilli Alex. Latine apud Surium ad 6. Augusti, & Lipomannum T. 6. pag. 166. b. Sub Pantaleonis Diaconi CPol. nomine edit. Græce & Latine Combefisius T. 1. Auctar. novi p. 1759.

Ὅσοι τῇ καινότητι τοῦ λόγου. Andreæ Cretensis. Latine apud Lipomannum T. 6. p. 159. & apud Surium ad 6. Augusti. Et Græce ac Lat. in Andrea Cretensi Combefisii p. 38.

Ὁ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς. Anastasii ArchiEp. Antiocheni. E MS. Regio Paris. Græce cum versione sua edidit Combefisius T. 1. Auctarii novi p. 866. Mutilam in fine supplet Lambecius VIII. p. 117. è MS. Cæsareo.

Πᾶσα μὲν σωτήριος ἑορτή. Leonis Imp.

Τίς ἄν με πρὸς ὕψος τῶν Ἰησοῦ μυστηρίων ἄγοι; Leonis Imp.

Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Anastasii Monachi Sinaitæ.

Videnda etiam quæ de hoc argumento exhibet Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ pag. 583 - 626.

VI. In JESU Proditionem.

Δεῦρο λοιπὸν υἱέ μου. Eusebii Alexandrini.

Ὥσπερ κανόνων παραδεδομένων παρατεθέντος. Leontii Presbyteri CPol.

VII. In JESU Passionem.

Ἤκουε οὐρανὲ, καὶ ὁ τῶν ἀγγέλων ἅπας κύκλος. Nic. Căbasilæ.

Ἥκει δὲ λοιπὸν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκμὴν τῶν ἄθλων ὁ λόγος. Joannis Geometræ.

Loqui timeo & narrationem plenam horroris. Ephraimi Syri. Latine apud Surium T. VII. ad 25. Martii

Μέγα μὲν οὐρανὸς δημιούργημα. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 447. & apud Gretserum de Cruce T. 2. p. 400.

Μεγάλα τῆς προσευχῆς τὰ χαρίσματα. Leontii presbyteri CPol.

Σήμερον ὁ Κύριος ἡμῶν. Gregorii Mytilenæi. edidit Græce & Lat. post opus de Cruce, Gretserus.

Συμφυὴς τῷ κόσμῳ καὶ σύγχρονος. Josephi Bryennii.

Τὸν τοῦ σταυροῦ λόγον ὁ μὲν θεῖος Ἀπόστολος. Mich. Pselli.

Φοβερὰ τῆς σημερινῆς παρατάξεως τὰ μυστήρια. Procli Patriarchæ CPol. inter ejus Orationes à Riccardo Romæ, & in Auctario novo Combefis. p. 411. Gr. & Lat.

VIII. In Crucem JESU.

Ἑορτὴν ἄγομεν σήμερον καὶ πανήγυριν. Ejusdem Chrysostomi. id. p. 438. & Chrysost. Savilii T. 5. p. 567.

Ἐπε-

Ἐπεδήμησεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Methodii Episcopi. Gretser. T. 2. de Cruce p. 500.

Καλῶς ἡμῖν καὶ σοφῶς. Chrysost. Savilii T. 5. p. 898.

Μέγα μὲν χρηστὸς δημιούργημα. Athanasii Alexandrini. Gretser. a) p. 420.

Πᾶσα ἑορτὴ καὶ πρᾶξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ephræmi Syri. Græce & Latine in Gretseri T. 2. de Cruce p. 472.

πεπλήρωται ἡμῖν λοιπόν. Sub nomine Chrysostomi edidit Hœschelius. A. 1587. & Gretser. pag. 460. & T. 5. Saviliusp. 906. Sed est potius Jo. Damasceni. T. 2. Opp. edit. Michaëlis le Quien pag. 810. Exstat & latine in Bibl. Concionatoria Combefis. & inter spuria Chrysost. T. 2. novæ edit. p. 816.

πολλάκις ἐζήτησα πρὸς ἐμαυτόν Jo. Chrysostomi. Gretser. p. 428. & T. 5. Savil. p. 563. T. 2. edit. novæ p. 397.

πολλοῖς καὶ διαφόροις ὅπλοις ὁ γεγυμνασμένος. Timothei presb. Antiocheni, apud Gretser. p. 408.

Σταυροῦ ἑορτὴ πρόκειται σήμερον. Josephi ArchiEpiscopi Thessalonicensis. Chrysost. T. 5. Savil. p. 819.

Τί εἴπω, ἢ τί λαλήσω; Chrysostomi. Gretser. p. 492. & T. 7. Savil. pag. 502. & inter spuria T. 2. edit. novæ p. 820.

Τοῦτο ἐστιν ἀδελφοὶ τὸ σημεῖον. Ejusdem Chrysostomi. Gretser. p. 482. & T. 7. Savil. p. 864. Lambec. IV. p. 106. VIII. p. 232.

In Crucis b) venerationem.

Ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα. Theodori Studitæ. Græce & Latine apud Gretserum T. 2. de Cruce pag. 287.

Ἆσμα καινὸν ᾄσωμεν λαοί. Incerti. Gretser. p. 190.

Ἧκεν ἡμῖν ἐνιαύσιος ἡμέρα. Jo. Chrysostomi. id. p. 270. & T. 5. Savil. p. 877.

Ἤρετό μέ τις πρόβλημα. Jo. Zonaræ.

Ἰδοὺ ἡ κλίνη Σολομῶν. Germani Patriarchæ CPol. id. pag. 294. Græce & Latine.

καὶ οἱ ἰατροὶ μέν. Sophronii Patriarchæ Hierosol. Gretser. p. 283; sed Latine tantum.

πρὸ τοῦ σωτηρίου σταυροῦ. Incerti. apud Gretser. p. 376.

προτυπῶν καὶ προδιαγράφων ὁ μακάριος Μωυσῆς. Philothei Patriarchæ CPol. Græce & Latine apud Gretser. p. 360. sed in Codice

a) Jac. Gretseri S. I. opus de Cruce prodiit Ingolstad. 1600. 4. & 1616. fol.

b) *Vide Jejuniorum Dominicam tertiam sive* μεσονήστιμον, & Combefisium T. 2. Bibl. Concionatoriæ.

dice Bibl. Coislinianæ p. 402. legitur inter Homilias Joannis Calecæ ArchiEp. CPol.

Σταυρȣ̃ πρόκειται σήμερον ἑορτή. Josephi ArchiEp. Thessalonicensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 401.

Τί δαὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῷ προκειμένῳ σιγήσομεν θαύματι. Theophylacti Bulgar. ArchiEpiscopi. Gretser. p. 384.

Φωτίζȣ, φωτίζȣ Ἱερȣσαλήμ. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Latine apud Gretserum pag. 308.

In Crucis c) exaltationem 14. Sept. Δαιμαμένη τινὰ ἡ μακαριωτάτη Ἑλένη ναὸν. Narratio Anonymi MS. Lambec. VIII. p. 361.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ὐδεὶς ἀναβέβηκε. Jo. Calecæ, Patriarchæ CPol.

Ἐμοὶ μὲν τὸ χαριέστατον ἁπάντων καὶ μάλιστα. Macarii Chrysocephali, ArchiEpiscopi Philadelphiensis. Græce & Latine apud Gretserum T. 2. de Cruce p. 210. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Ἐπειδὴ τῆς πρώτης καὶ θείας. Philothei Patriarchæ CPol. Gretf. pag. 174.

Ἀνήσωμεν ἀγαπητοὶ σήμερον. Andreæ Cretensis. Gretser. p. 108. & in Andrea Cretensi Combefisii p. 103. Hanc secundam partem esse orationis quæ incipit σταυρȣ̃ πανήγυριν ἄγομεν, observat Lambecius VIII. p. 288. & 380.

Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃. Callisti Patriarchæ CPol. edidit Gretserus Græce & lat. 4.

Ὁρῶ σήμερον τȣ̃ μεγάλȣ τȣ̃δε ναȣ̃. Theophanis Cerameí. idem Gretserus T. 2. de Cruce p. 132. & inter Homilias à Francisco Scorso utraque Lingva editas, quarta.

Πάλιν ἑορτῆς μυστήριον. Germani Patriarchæ CPol. Gretser. p. 156.

Πάλιν ὑψȣ̃ται σταυρός. Pantaleonis Presbyteri Byz. id. pag. 150. Chrysost. edit. Savilii T. 7. p. 661.

Πᾶσα μὲν ἡ ἀπὸ τῶν χειρόνων. Chrysost. T. V. Savil. p. 823.

Πρότερον ἐν ἱερᾷ διαγόντων ἀνθρώπων ἀγαλλιάσει. Leonis Imp. Gretser. pag. 142.

Πρὸ τȣ̃ σωτηρίȣ σταυρȣ̃. Incerti. Gretser. p. 184.

Σταυρȣ̃ πανήγυριν ἄγομεν. Andreæ Cretensis. id. Græce & Latine pag.

c) Confer quæ congessit Combefis. Tom. 2. pag. 125. seq. Bibl. Concionatoriæ.

pag. 94. & Latine sub Metaphrastæ nomine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 14. Sept. Græce & Lat. etiam in Andrea Cretensi Combefisii p. 96.

Σταυρȣ̃ πανήγυρις καὶ τίς ὁ σκιρτήσων; Sophronii Patriarchæ Hierosol. Gretser. p. 89.

Σταυρȣ̃ πρόκειται σήμερον ἑορτή. Josephi Patriarchæ Thessalonicensis. id. pag. 116.

Τὸν ςαυρὸν τιμῶν, ὁμολογȣμένως ςαυρωθέντα τιμᾷ. Nicetæ Paphlagonis. Græce & Latine in auctario novissimo Combefisiano T. 1. p. 440. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 424.

Τὸν τȣ̃ ςαυρȣ̃ λόγον. Mich. Pselli. MS. Cod. Barocc. 131.

Φέρε σήμερον, ὦ θεοφιλέςατον ἄθροισμα. Theophanis Cerameí, Tauromeniæ Episcopi. Græce & Latine apud Gretserum T. 2. de Cruce p. 124. & inter Homilias Theophanis à Francisco Scorso Paris. 1644. fol. editas, tertia.

In Crucis d) inventionem.

Ἐν ἔτει ἑβδόμῳ τῆς βασιλείας Κωνςαντίνȣ. Incerti, apud Gretserum Græce p. 540. Integriorem Codicem MS. memorat Lambecius VIII. p. 381. & 393. quinque foliis in folio. In Codice Bibl. Coislinianæ p. 402. Menandro Protectori tribuitur.

Ἔτȣς διακοσιοςȣ̃ τȣ̃ Σωτῆρος Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃ ζήτησις καὶ ἀνεύρεσις γέγονε. Auctoris incerti.

Ἔτȣς διακοσιοςȣ̃ τριακοςȣ̃ τρίτȣ. Incerti, Græce apud Gretserum p. 541-546.

Ἔτος ἐγένετο τριακοσιοςὸν τρίτον τȣ̃ πάθȣς. Incerti apud Gretserum. p. 526. Græce & Latine.

Τὴν κέλευσιν τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος δεξάμενος. Alexandri Monachi. Edidit Gretserus T. 2. de Cruce p. 1.

IX. In JESU Sepulturam.

Ἃ μὲν ἄν τις εἰκάσῃ τεκμήριον. Maximi Planudæ. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 70. Latine Joach. Axonio, Graviano interprete, T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 486.

d) Combefis. T. 6. pag. 530. seq.

Ἀναβάλλεταί μὲν ὁ Ἰησοῦς. Theodori, Alaniæ Episcopi.

Ἐπαινετὸς καὶ οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ὁ νόμος. Gregorii Episcopi Antioch. MS. Græce Bibl. Coislinian. p. 182. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 827.

Σάββατον μὲν ἐστι σήμερον. Germani Patriarchæ CPol. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1469. Græce & Lat.

Τί τοῦτο σήμερον, σιγὴ πολλὴ ἐν τῇ γῇ. Epiphanii Cyprii. T. 2. p. 159. Confer, Sabbato magno.

Ὦ φρικτοῦ μυστηρίου πάσῃ τῇ κτίσει. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1675.

X. In JESU resurrectionem.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Greg. Nazianzeni Orat. XLI.

Ἀνάστασις τοῦ ἐμοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1691.

Ἀνέστη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος. Eusebii Alex.

Ἀπεθέμεθα τῆς νηστείας τὸ φορτίον. Jo. Chrysostom. T. 5. Savil. pag. 581. & T. 2. edit. novæ p. 437.

Εἰ ταῖς Ἀγγέλων εὐνῇ. Athanasii Alex. Græce & Lat. in Combefisii Auctario Nov. T. 1. p. 531. & in Athanasio Montfauconi T. 3. p. 455.

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 916. MS. Lambec. VIII. p. 364

Εἰ τις Πατριαρχῶν εὐλογία. Nysseni T. 2. p. 814.

Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι. Nazianzen. Orat. XLII.

Εὔκαιρον καὶ παναρμόνιον. Leontii presbyteri CPol.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, εὐφημήσωμεν. Nysseni T. 2. pag. 869.

Ἡ μὲν ἀληθινὴ τοῦ σαββάτου κατάπαυσις. Id. pag. 866.

Καθὼς ἐνεχώρει διεσαφήσαμεν. Joannis Thessalonicensis de consonantia Evangelistarum. Græce & Lat. T. 1. auctarii Novi Combefis. p. 791.

Λαμπρὰ μὲν ἡ τοῦ Πάσχα πανήγυρις. Procli Patriarchæ CPol. Græce & Latine inter ejus Orationes à Riccardo Romæ, & Combefisio T. 1. Auctarii novi editas p. 427.

Μεγάλη

Μεγάλη τῆς ἡμέρας ἡ δύναμις. Macarii Chrysocephali.

Νικάτω καὶ λόγων ἄρουραν. Procli CPolitani Patriarchæ, post Riccardum edidit Combefis. p. 422.

Οἱ μὲν ἄλλοι Εὐαγγελισαὶ. Ejusdem. Riccardus & p. 431. Combefis.

Οἱ πένητες τῶν ἀνθρώπων φιλέορτοι. Nysseni. Bibl. Coisliniana p. 182.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Joannis Metropolitæ Euchaitorum.

Πάντες μὲν, ἀγαπητοὶ. Hesychii presb. Hierosol. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 743. Græce & Lat. & in Nysseni Operibus T. 2. pag. 832.

Περὶ δογμάτων ὑμῖν ἔμπροσθεν. Chrysost. T. 2. edit. novæ p. 422.

Συμβολα τῆς δεσποτικῆς Ἀνασάσεως. Leontii presb. CPol.

Σφόδρα μοι καὶ νῦν. Chrysost. T. VII. Savil. p. 500.

Τῆς παρούσης ἡμέρας τὰ εὐαγγέλια. Macarii Chrysocephali.

Φαιδρὰ τοιγαροῦν τοῦ τριημέρου τάφου τὰ ἄνθη. Procli Patriarchæ CPol. Edidit Riccardus & p. 416. Combefis.

Χαρᾶς ὑπόθεσις ἡ παροῦσα ὑπόθεσις. Macarii Chrysocephali.

Χριςὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν. Athanasii Alex. T. 1. Auctarii novi Combefi. id. p. 539. & T. 3. Athanasii edit. Montfauconi p. 458.

Etiam Nili λόγους β' ἐς Πάσχα, memorat Photius Cod. 276.

XI. In JESU assumtionem, quæ Cappadocibus ἡ ἐπισωζομένη. a)

Αἱ χάριτες μὲν ἐπὶ τῶν πρότερον χρόνων. Auctor Nicolaus Cabasilas.

Ἐπειδὴ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Auctor Eusebius Alexandrinus.

Εὐλογητὸς ὁ θεός. Εὔκαιρον σήμερον. Jo. Chrysostomi, T. VI. Ducæi p. 378.

Ἡ μὲν τῆς ἀνασάσεως μνήμη. Athanasii Alex. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 554. & T. 3. Athanasii edit. Montfauconianæ p. 551. Alii tribuunt Basilio Seleuciensi, Cæsariensi Codex Bibl. Coislinianæ p. 182.

Καὶ ὅτε τοῦ σαυροῦ μνείαν. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 595. & edit. novæ Montfauconianæ T. II. p. 447.

Τῇ μὲν ἀνασάσει τὸ θνητὸν κατεπόθη. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 1711.

Τρία

a) Vide Cangii glossar. & Montfauconi Bibl. Coislin. p. 182.

Τρία παράδοξα θαύματα. Jo. Chrysostomi. T. VI. Ducæi p. 375.

Φαιδρὰ μὲν πᾶσα ἑορτή. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 970.

Φαιδρόν μοι τὸ τῆς ἐκκλησίας θέατρον. Chrysostomi. T. 7. Savil. pag. 426.

Φέρε μοι νῦν τοὺς ἱερατικούς. Diadochi Episcopi Photices Epiri.

Ὡς γλυκὺς συνέμπορος. Greg. Nysseni T. 2. p. 873.

Nili λόγους τρεῖς εἰς τὴν ἀνάληψιν, memorat Photius Cod. 276.

XII. In JESU adventum secundum.

Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκούσατε. Ephraimi Syri. Exstat Græce in edit. Oxon. p. 247.

Ἀγαπητοὶ, μηδὲν προτιμησώμεθα. Ejusdem. ibid. p. 455.

Ἐνόμιζον μεγάλα τινὰ καὶ ὑπερφυῆ. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. pag. 782.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Eusebii Alexandrini.

Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος. Ephraimi Syri, edit. Græcæ Oxon. p. 359.

Plura Combefisius Tomo I. Bibliothecæ Patrum Concionatoriæ, sed ut in opere illo solet, Latine tantum.

XIII. In JESU imaginem.

In CHristi imaginem ad Abgarum missam, Οὐκ ἄρα μόνος ἀκατάληπτος ἦν. Constantini Porphyrogeniti. Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 490. Latine exstat in Tomo sexto Lipomanni pag. 190. seq. atqve inde apud Surium ad 16. Augusti. Græce & Latine in Combefisii fasciculo rerum CPol.

Παράδοξος ἡ πανήγυρις. Gregorii Archidiaconi & Referendarii Magnæ Ecclesiæ. Vide Allatium de Simeonibus p. 105.

De miraculo imaginis CHristi in puteo ad magnam Ecclesiam CPol.

Δεσποτικῶν καὶ παραδόξων θαυμάτων. MS. Lambec. VIII. p. 350. Auctor incertus.

Οὐδὲν οὕτως εὐφραίνειν οἶδεν. Auctor incertus. Græce & Lat. T. 2. auctarii Novi Combefis. p. 647.

In Imaginem in Chalcopratis. Δεσποτικῶν θαυμάτων ἀνάμνησις πάρεστι σήμερον. Auctor incertus. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 611.

Ima-

Imaginis CHristi Berytensis A. C. 765. Ἄρατε τοὺς ὀφθαλμούς. Athanasii T. 3. Opp. p. 344. junioris.

In Imaginem translatam à Germano Patriarcha CPol. Τοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ. MS. Coislin. p. 414.

* Ignatii τοῦ θεοφόρου Antiocheni. Ἄρτι Τραϊανοῦ τὰ τῆς Ῥωμαίων βασιλείας. Latine apud Surium & cum notis apud Bollandum 1. Febr. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Græce & Latine in Patribus Apostolicis Cotelerii. Vide & Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 168. seq.

Οἱ πολυτελεῖς καὶ φιλότιμοι. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 498. & T. II. edit. novæ Montfauconianæ p. 592.

Antiquiora Acta incipiunt Ἄρτι διαδεξαμένου. Hæc Latine edidit in Ignatiana appendice Usserius. Græce & Latine Ruinartus ac deinde alii ut dixi lib. 3. cap. 1. pag. 42.

Ignatii CPol. Patriarchæ vita scripta à Niceta Paphlagone. Πάντων μὲν ἁγίων τοὺς βίους. Ex Matthæi Raderi edit. Ingolstad. 1614. 4. Exstat Græce & Lat. T. 3. Concilior. Binii edit. 1618. parte 2. p. 692-724. T. VIII. Labbei p. 1180. T. V. Harduin. p. 943.

Ejusdem Encomium à Michaële Monacho presb. & Syncello. ὁ νέος οὗτος καὶ μέγας θεοφόρος Ἰγνάτιος. Id. Bin. p. 725. Lab. p. 1259. Harduin. pag. 1010.

In Imaginum restitutionem Dominica ὀρθοδοξίας. Τίς ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων; Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Τοῦ βασιλέως θεοφίλου. Auctor incertus. Græce, & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 716. MS. Lambec. IV. p. 171. VIII. pag. 349. seq.

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου Κύριε. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Latine in Tomo 2. Gretseri, de Cruce p. 549.

* Indæ, Domnæ & viginti millium Martyrum Nicomediæ. Ἄρτι Μαξιμιανοῦ δεύτερον ἔτος ἄγοντος ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ. Latine apud Surium, 26. Dec. & T. V. Lipomanni. Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 213.

Innocentium Martyrum Bethleemiticorum. Πάλιν ὁ τάλας ἐγὼ τὸν νοῦν. Auctor Joannes Monachus & presbyter Euboeæ.

Πάλιν ὁ γέρων ἐγὼ πρὸς τὸν λόγον ἄγομαι. Basilii Seleuciensis. Latine apud Surium 28. Dec. Lipomannum T. V. Græce & Lat. XXXVII. inter Homilias Basilii Seleuc.

Τίς θεὸς πλὴν τοῦ θεοῦ ἡμῶν. Cyri Germani CPol.

In Incorporeos. (Angelos) Καὶ πάλιν τῷ θείῳ Δαβὶδ πεὶ ἡμῶν. Georgii Hagiopolitæ.

Joachim & Annæ, parentum S. Mariæ. Ἡ χθὲς θεοτόκου γενεθλιακὴ πανήγυρις Auctor Cosmas Vestitor.

Joannæ in puteo. Ἦν τις γυνή. Cod. 148. Barocc. Infra, Joannis.

Joannicii, Τὰ ψυχωφελῆ καὶ θεάρεστα τῶν ἁγίων πατέρων ἀνδραγαθήματα. MS. Lambec. T. 8. p. 266. Auctor Sabas Monachus. Ex Vita Joannicii MS. loca multa Græce producit Cangius in appendice Glossarii Græci & notis ad Zonaram.

* Τὴν πρὸς ἀρετὴν ὁδὸν φέρουσαν τραχεῖαν εἶναι: Latine apud Surium 4. Nov. & Lipomannum.

* In Joannem b) Apostolum & Evangelistam. Ὅτι μὴ πολὺ τῶν Ἀγγέλων ἀφέστηκεν ἄνθρωπος. Latine apud Surium 27. Dec. Græce vero MS. Lambec. VIII. p. 244. & Latine ad calcem Oecumenii in Epistolas, & Arethæ in Apocalypsin, Paris. 1631. fol. Græcè ad calcem commentariorum Oecumenii excusorum Veronæ 1532. fol.

Ἀποστολικὴν ἐπιδημίαν εὐφημῆσαι. Auctor Macarius Chrysocephalus, ArchiEpiscopus Philadelphiensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Ἀπόστολος ὁ τὴν φαιδρὰν ταύτην συγκροτήσας πανήγυριν. Auctor Procopius Chartophylax.

Βασιλεύοντος τῶν Ἰουδαίων Ἀγρίππου. Narratio Apocrypha MS. Lambec. VIII. p. 375. Nessel. V. p. 175. n. 4.

Ἐζήτησαν οὖν οἱ παρόντες τὴν αἰτίαν. Narratio Apocrypha Græcobarbara incerti de actis & visionibus quas vidit Joannes Apostolus cum primum CHristus Petro & Apostolo apparuit. MS. Lambec. VIII. p. 361. Nessel. V. p. 127. n. 8.

Εὐαγγελιστῇ θεολόγῳ προσήκει ἄν αὐτός. Auctor Nicephorus Blemmidas.

Ὁ τὸν μέγαν τῆς βροντῆς γόνον προτρεπόμενος. Inter incerta ab Allatio rejicitur pag. 123. de Simeonibus: sed Auctor est Nicetas Paphlago. Exstat Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 393. Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. T. 1. p. 354.

Πάλιν ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης Chrysost. T. 7. Savil. p. 344.

Σαλπίσατε, φησὶν, ἐν νεομηνίᾳ. σάλπιγγος. Prochori Diaconi Apo-

b) Vide Tillemont. T. 1. memor. p. 358. 370. seq.

Apocrypha de Joanne Evangelista narratio, cujus pars Græce & Latine prodiit in Orthodoxographis A. 1569. integrior longe in Bibliothecis Patrum Latine. T. 2. edit. Lugd. p. 46-67.

Joannis Baptistæ c) & Prodromi sive Præcursoris.

Ἀλλ' ἔμοιγε τοῖς σοῖς ἐπιβαλεῖν ἐγκωμίοις. Auctor Theodulus Abbas.

Ἀρχὴ τοῦ κόσμου χαρᾶς τὰ πρὸς τὸν Ζαχαρίαν. Georgii Nicomediensis. MS. Lambec. VIII. p. 222.

Δίδου ἡμῖν ἡ φωνὴ τοῦ λόγου φωνήν. Auctor Sophronius, Archiepiscopus Hierosol.

Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν οὐδεὶς Ἰωάννου μείζων. Auctor Antipater Episcopus Bostrensis. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 24. Junii.

Ἦχος σάλπιγγος, λύρα πνευματική. Auctor Chrysippus Presbyter Hierosol.

Λύει κἀμοὶ τὴν γλῶσσαν ὁ Βαπτιστής. Auctor incertus. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1371. Græce & Lat.

Historia Apocrypha de Johanne Baptista. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γεννηθέντος τοῦ Ἰωάννου. MS. Bibl. Coislinianæ p. 413.

Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ πανήγυριν ἄγομεν. Jo. Chrysostom. T. 2. edit. novæ inter spuria p. 805. Primum ediderat Hoeschelius 1587. 8.

Οἱ ἀνθηρότατοι λειμῶνες. Joanne Chrysostomo, ut fert inscriptio, auctore edidit Græce & Lat. Pantinus Antw. 1601. 8.

* *Joannem Baptistam magnum illud decus orbis terrarum, laudare desiderare quidem licet omnibus, ut pro dignitate autem laudet.* Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 29. Augusti.

Hesychii presb. Hierosol. in conceptionem Prodromi. MS. in Bibl. Coislin. p. 196. initio mutila.

In Johannis Baptistæ conceptionem. Μωϋσῆς ὁ μέγας ὁ τοῦ θεοῦ. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 831. & inter spuria T. 2. edit. novæ p. 793.

Πολλοὶ μὲν ἤδη πολλάκις. Auctor Leontius Presb. CPolitanus.

Vita & obitus Joannis Baptistæ. 29. August. Πληρωθέντων ἐτῶν πεντακισχιλίων. Lambec. VIII. p. 219.

Τὴν τῆς πανηγύρεως χάριν. Pantaleonis Diaconi CPol. T. 2. auctarii Ducea-

c) Confer quæ exhibet Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ pag. 52. seq. & 90. seq. & quæ de Johannis Baptistæ capite & ejus reliquiis Tillemont. T. 1. memor. p. 108. seq. 519. seq.

Ducæani p.442. Græce & Lat. & T. 12. Bibl. Patrum Parif. 1644 1654. p.686.

In Joannis Baptistæ natalem.

Ἀηδόνι τινὶ πολυφώνῳ. Auctor Theodorus Studita. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 24. Iunii.

Ἀρχὴ τῶ κόσμῳ. Auctor Leo Imperator.

Εἰ μὲν ὁ τῦ λόγυ κήρυξ καὶ πρόδρομ☉. Auctor Theodorus Daphnopates, licet in Codice Vaticano 1074, ut Allatius notat, refertur ad Theodoritum Cyri Episcopum, atque in auctario operum Theodoriti Garneriano prodiit Græce & Lat.

Εὔκαιρος ἡμέρα ἑορτῆς. Chrysostomi T. 7. Savil. p. 389. Latine apud Surium 24. Junii.

Benedictus Deus. Ecce enim rebus ipsis ostensa sunt salutationes Johannis. Jo. Chrysostomi. Latine apud Surium 24. Maji.

Ἰωάννῃ τῇ φωνῇ τῦ λόγυ τὰς λόγυς. Auctor Macarius Chrysocephalus, MS. in Bibl. Coislinian. p. 181.

Χῶραι μὲν ἀποχειροτωθεῖσαι. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 387. cum Montfauconi versione.

In Joannis decollationem 29 Augusti. Ὥσπερ τις ἀνὴρ φιλέρημ☉. Anatolii Episcopi Thessalonicensis, notante Allatio. At Chrysostomo d) T. 7. Savil. p. 549. tribuitur & in Codice noni sæculi, de quo Bandurius p. 649. ad Antiquitates CPol. Chrysostomi sermonem de hoc argumento memorat Photius Cod. 274.

Ἔτι μὲν τῇ μνήμῃ τὰ Βαπτιστῦ κρατεῖ. Ejusdem Anatolii.

Ἔτυς τεσσαρακοςῦ δευτέρυ τῆς βασιλείας Αὐγύςυ. Auctor se profitetur Euripum, Johannis Baptistæ discipulum. Confer Tillemont. T. 1. memor. p. 518. edit. Parif.

Iterum furit Herodias. Joannis Chrysostomi. Latine apud Surium 29. Augusti, & in T. 6. Lipomanni pag. 203. b. Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται T. 7. Savil. p. 745.

Αὖθις κἀμοὶ τὴν γλῶτταν ὁ Βαπτιστής. Mich. Pselli. MS. Lambec. VIII. p. 218. sq. V. p. 18.

Ὁ λόγ☉ τῆς ἀληθείας φέρει μέν τινα καὶ τοῖς κατηγ. Jo. Chrysostomi ex commentar. in Matthæum. Bibl. Coislinian. p. 183.

Πάλιν ἡμᾶς ἡ μεγαλόφων☉ φωνή. Anatolii Thessalonic.

Πάλιν

d) Sub Chrysostomi nomine primus edidit Hoeschelius A. 1587, 8.

Πάλιν Ἰωάννης ὁ μέγας ὁ πρόδρομος. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coislinian. p. 181.

Πηδᾷ καὶ γῆρας ὡς τὰ πολλά, Andreæ Cretensis. MS. Græce Lamb. VIII. p. 218. Latine in T. 6. Lipomanni p. 205. b. & apud Surium 29. Augusti, at Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1327.

Τὴν τῆς Ἡρωδιάδος ὄρχησιν. Basilii Seleuciensis p. 160. edit. Commelin. MS. Lambec. VIII. p. 219.

Τίς δώσει Δαβίδι προφητικῇ διεσομῶσθαι. Leonis Imp. Alia collegit Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ p. 780-818.

Hesychii Sophistæ Byz. in Joannem Baptistam sermo desideratur in Codice Coislin. p. 183.

In Johannis descensum ad Inferos. a) Ἀναγκαῖον ἐςὶ πάλιν σήμερον. Auctor Eusebius Alexandrinus.

In capitis Johannis inventionem in urbe Emesena b) A.C. 453. 24. Febr. Μοναχοὶ δύο ἐκ τῆς ἑώας. Marcelli Archimandritæ. MS. Lambec. VIII. p. 89. Latine vertit Dionysius Exiguus.

* De tribus inventoribus capitis S. Joannis Baptistæ. Πάλιν ἡμῖν ὁ θεῖος ὑφέςηκε Πρόεδρος.

In Johannis manum allatam Antiochiâ. Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερὸς τοῦ Χριςοῦ ἐπεδήμησε πρόδρομος. Theodori Daphnopatæ. Latine sine auctoris nomine apud Lipomannum T. 6. p. 211. & Surium 29. Augusti.

Johannis Acatii, (qui male Aratzius apud Allatium p. 123. de Simeonum scriptis) Οὗτος ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὥρμᾶτο μὲν ἀπὸ τῆς Κωνςαντίνου. Auctor incertus. Allegatur ab Allatio ad Acropolitam p. 201. 202.

Alia ejusdem vita, Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω. Auctor incertus.

Joannis Calybetæ sub Theodosio juniore. Βίον καλὸν, ἀδελφοί μου, βούλομαι διηγήσασθαι. Auctor incertus qui se Synchronum profitetur. In alio Codice incipit: Βίον καὶ ἅγιον καὶ ἀμόλυντον καὶ ἐνάρετον ἀνδρὸς δικαίου βούλομαι διηγήσασθαι. MS. Lambec. VIII. p. 228. 395. Latine apud Surium 15. Januar. sub Metaphrastæ nomine. Βίον καλὸν καὶ ἐνάρετον καὶ ἄμωμον. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

a) Titulus sermonis est: περὶ τῆς παρουσίας Ἰωάννου εἰς τὸν ᾅδην. Crediderunt enim aliqui Johannem Christi præcursorem fuisse etiam apud inferos. Vide Allatium de libris Eccles. Græcor. pag. 303. seq. b) Vide Sozom. VIII. 21.

Res est sane tyrannica parentum amor Latine ex Græco Codice Vaticano apud Bollandum. 15. Jan. confer Tillemont T. 16. p. 57. seq.

Joannis Chrysostomi. Vide supra, Chrysostomi.

Joannis Climaci. Vide paullo post Joannis Sinaitæ.

Joannis Damasceni. Τοῖς τετηρηκόσι τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀῤῥύπωτον, Auctor Joannes Patriarcha Hierosol. Græce & Latine in nova Damasceni editione & apud Henschenium 6. Maji. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Latine ex Billii versione apud Surium 6. Maji.
Τῷ Ἰωάννῃ τὸν λόγον τῷ ἐκ Δαμασκοῦ τὰ ἐγκώμια. Auctor Constantinus Acropolita Logotheta. Apud Henschenium T. 2. Maji p. 731.

* Joannis Eleemonis, Patriarchæ Alex. Τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀναγράπτους τίθεσθαι πράξεις. Bibl. Coisliniana p. 584. Latine Gentiano Herveto interprete apud Surium & cum notis apud Bollandum ad 23. Januar. Græce MS. Lambec. VIII. p. 337.

Ex vita ejus scripta à Leontio Neapoleos Cypri Episcopo narratio de Petro publicano. Lambec. IV. p. 104. & VIII. p. 231. sq.

Ejusdem Vita Paralipomena à Leontio Episcopo Neapolitano Cypriorum Insulæ. Ὁ μὲν σκοπὸς εἷς ἐστιν ἡμῶν. MS. Lambec. VIII. p. 271. Latina Anastasii Bibliothecarii versio in Rosweidi Vitis Patrum & apud Bollandum T. 2. Januar.

Joannis Eleemonis Vita auctore incerto: Οἱ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ σπουδαίους ἄνδρας ἐγκωμιάζοντες. Allatio de Simeonibus pag. 123. hic Johannes per errorem calami dicitur Imperator.

Joannis Eleemosynarii vitam à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas pag. 278. Citatur etiam ab Allatio de purgatorio p. 73.

Johannis Gothi Episcopi vita. Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ Ἰωάννης Ἐπίσκοπος ἦν Γοτθίας. Auctor incertus.

Joannis Episcopi & Hesychastæ Abbatis Lauræ S. Sabæ vita auctore incerto: Πρῶτον, τίθημι τῷ λόγῳ τὸν Ἀββᾶν Ἰωάννην. Latine in T. 6. Lippomanni, ad 13. Maji. & apud Surium 13. Maj. sub nomine Cyrilli Scythopolitani.

Joannis Martyris. Vide supra, Cyri.

Johannis Monachi qui se in puteum injecerat. Ἦν τις γυνὴ φιλόχριστος ὀνόματι Ἰουλία. Auctor incertus. Exstat Græce è MS. Vaticano ad

ad calcem T. 3. Act. Sanctor. ad 30. Martii pag. 43. & Latine p. 832. ex versione Sirleti.

De Johanne Moscho narratio, præmissa ejus prato spiritali à nescio quo. Συνεγράφη ἡ βίβλος ἄυτη. T. 2. auctarii Ducæi p. 1053.

* Joannis propter CHristum pauperis. Τυραννικόν τι χρῆμα τεκόντων ϛοργή. Supra, Joannis Calybetæ.

Joannis Scholastici, Abbatis, *Sinaitæ* qui vulgo Climacus: Τὸ μὲν τίς ἡ ἐνεγκαμένη τὸν ἀγωνάδα. Auctor Daniel Monachus Ruthenus. Latine apud Lipomannum T. 2. p. 401. & Surium 30. Mart. Græce & Lat. ante Jo. Climacum Matthæi Raderi. Paris. 1631. fol.

Brevis de Joanne Climaco narratio Anonymi. Ἐλθόντος ποτὲ τοῦ Ἀββᾶ. Græce & Lat. in Climaco Raderi.

Epitome vitæ ejus in Menæis 30. Mart. Οὗτος ἑκκαίδεκα χρόνων ὑπάρχων. ibid.

Joannis Theologi. Vide supra, Joannis Apostoli.

* Joannis, Xenophontis F. Infra, in Xenophonte.

* Joannitii. Vide supra, Joannicii.

Jobi. Ἄγε δὴ καὶ σήμερον φίλε γνησιώτερον τοῦ ἀγωνιωτάτου Ἰώβ. Auctor Leontius presbyter CPol.

Εὔκαιρον ἐν τῷ παρόντι τὸν ἀήττητον Ἰώβ. Auctor idem Leontius.

Ὥσπερ οἱ κατὰ γῆν βασιλεύοντες. Basilii Seleuciensis.

Jo. Chrysostomi sermones IV. in Jobum.

Ἥκεν ἡμῖν ἐνιαυτός. T. V. Savil. p. 877.

Τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων. id. p. 953.

Φέρε καὶ ἡμεῖς ἀψώμεθα. id. p. 956.

Πανταχοῦ μὲν καὶ ἐπὶ πάντων. id. p. 963.

Ejusdem de patientia Jobi, Βούλεσθε προθῶμεν. T. VI. Ducæi p. 710.

In Jonam Danielem & tres priores. Φαιδρὰ σήμερον ἡμῖν ἡ πανήγυρις. Jo. Chrysostomi. T. VI. Savil. p. 824. & T. 2. edit. novæ Montfauconianæ p. 309.

Jonæ & Barachisii Martyrum. *Saborius Persarum Rex XVIII. anno regni sui.* Latine apud Surium 29. Mart. Auctor Esaias Adami F. auditor & spectator.

In Josephum Patriarcham. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ephraimi Syri. Exstat Græce in Ephræmi editione Oxon. p. 234. Latine vertit Gerhardus Vossius,

Vossius, & Ambrosius Camaldulensis; ex cujus versione legitur apud Surium XI. Dec.

In Josephum & descriptionem Mariæ. Ὥσπερ οἱ τὸν χρυσίτην. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 404. cum versione Holstenii. Et Latine T. 7. Lipomanni & apud Surium 25. Dec. De hoc Josepho Tillemont T. 1. p. 83. memor. H. E.

Josephi Hymnographi. Καὶ ἅπας μὲν βίος τῶν ἐναρέτων. Auctor Joannes Diaconus magnæ Ecclesiæ & Rhetor.

Irenæi, Sirmii Episc. sub Diocletiano. Ὅταν τρόποις ἀγαθοῖς Lambec. VIII. p. 206. Auctor incertus, Metaphraste antiquior, MS. in Codice noni sæculi sanctos Augusti mensis complexo, cujus meminit Bandurius p. 648. ad Antiquitates CPol.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς. Epitome quam Græce exhibet Lambecius VIII. p. 208. sq. ubi etiam brevis laus Irenæi Lugdunensis.

Irenes Martyrium, V. Maj. Κατὰ τοὺς προλαβόντας χρόνους ὑπῆρχεν βασιλεὺς ὀνόματι Λικίνιος MS. Lambec. VIII. pag. 286. Vide & supra, in Agape.

Isaaci Confessoris Abbatis CPol. Μετὰ τὴν προσκύνησιν τοῦ παναγίου καὶ προσκυνητοῦ σταυροῦ. Græce cum Dan. Cardoni versione in Actis Sanctor. ad XXX. Maji T. 7. p. 247. Eadem ni fallor quam veluti ineditam è MS. Colbert. allegat Bandurius p. 690.

Isaccius qui & Theophanes. infra in Theophane.

Isidoræ σαλῆς, Tabennesiotidis in Thebaide. Ἐν τούτῳ τῷ μοναστηρίῳ. Auctor Ephraim Syrus. Exstat in editione Oxon. pag. 419.

Isidori Martyris Alex. Ἰσίδωρον τὸν γενναῖον λόγος ἐγκωμιάσαι. Auctor Nicolaus Pepagomenus.

Κατὰ τὴν τιμίαν καὶ ἔνθεον διδασκαλίαν. MS. Lambec. VIII. p. 81. Latine ad Surium 5. Febr. ubi Metaphrastæ tribuitur.

Ἔτους πρώτου τῆς βασιλείας Φλαβίου Δεκίου. Græce è MS. Vaticano in calce T. 3. Maji pag. 72. & Latine Dan. Cardono interprete pag. 449.

Ismaëlis, Sabelis & Manuelis Martyrum. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου Ἰουλιανοῦ. Auctor coævum se profitetur.

* *Persecutores quidem alii & tyranni.* Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 17. Junii.

Ju-

Judæ Thaddæi Apostoli. ὁ μὲν μακάριος Ἰακώβ. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. T. 1. p. 415. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 415.

* Julianæ in urbe Nicomediæ Martyrium. Καὶ ἡ καλλίστη τῶν πόλεων ἡ Νικομήδους φημὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς ἄρξαντος. Latine apud Surium 16. Febr. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213.

Julianæ & Pauli, Ptolemaide. Ἀυρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς δόγμα ἔθετο. Auctor Metaphraste antiqvior. MS. in Codice noni sæculi, teste Bandurio. Latine apud Surium 17. Augusti.

In Julianum Martyrem. Εἰ ἐν τῇ γῇ τοιαῦται. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 621. & T. 2. edit. novæ p. 671.

Juliani Martyris & Basilissæ & sociorum. Ταῦτα δεῖ τὰ πάθη τῶν μαρτύρων. Auctor qvisqvis est coævum se profitetur. Vide Allatium de Simeonibus p. 110. Latine apud Surium 9. Januar. & plus dimidia parte integrior quidem quam dederat Lipomannus Tomo VII. mutilo usus Codice.

In Julittam Martyrem. Ἡ μὲν ὑπόθεσις τῆς ἐκκλησίας. Basilii M. Homilia inter ejus Opera T. 1. p. 367. Græce & Lat. Meminit Suidas in Βασίλ. Vide & supra, Ceryci.

* Justinæ. Vide supra, Cypriani.

Justini Martyris. *Quo tempore nefarii superstitionis idolorum propugnatores.* Vide quæ supra lib. V. c. 1. p. 52.

Justini ejusdem, Charitonis & sociorum. Ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀνόμων ὑπερμάχων εἰδωλολατρείας. Auctor incertus. Latine apud Surium 12. Jun.

In Juventinum & Maximinum Martyres. Ὁ μακάριος Βαβύλας. Joannis Chrysostomi Græce T. V. Savil. p. 533. & Græce ac Lat. T. 1. Ducæi p. 483. T. 2. Montfaucon. p. 578. Latine apud Surium 25. Januar.

Latomi Eulogii. Γέγονεν κατὰ τὴν Θηβαΐδα. Auctor Metaphraste antiquior. Vide Bandurium p. 649. ad Antiquitates CPol.

In S. Laurentium. Οἱ σώφρονες τῶν ἐραστῶν. Demetrii Cydonii. Cod. Baroccian. 90.

Laurentii Diaconi, Xysti Papæ & Hippolyti Tribuni. Τὰς μεγάλας τῶν μαρτύρων. MS. in eodem Codice noni sæculi. 8. August. & in Cæsareo de quo Lambecius VIII. p. 124.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι γεγόνασιν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως. MS. Lambec. VIII. p. 121.

Lauri & Flori in Urbe Ulpiana Dardaniæ, sub Hadriano. 18. August. Καλῶς διδάσκει ἡμᾶς. MS. in eodem Codice noni sæculi apud Bandurium. Auctor igitur Metaphraste Antiquior.

οἱ ἅγιοι Χριστοῦ Λαῦρος καὶ Φλῶρος. MS. Lambec. VIII. p. 200.

Lazari in Monte Galesino. Ὁ τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευμάτων. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. Vide Allatium de Georgiis p. 425.

In Lazarum quatriduanum. Δεῖπνον ἡμῖν πολυτελὲς Λάζαρος αὖθις. Hesychii presb. Hierosolymitani. MS. Lambec. VIII. p. 352.

Λάζαρος τὸν παρόντα συγκεκροτηκὼς σύλλογον. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. in Combefisii edit. p. 56.

Οὐδὲν, ὡς ἔοικε, τῆς ἀγάπης ἐστὶν ἰσχυρότερον. Leontii Episcopi Arabissi. Meminit. Photius Cod. 272.

Φέρε πάλιν εἰς μέσον τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην. Amphilochii Episcopi Iconiensis. Græce & Lat. in editione Combefis. p. 57.

Φιλῶ τὸ τῆ Ἐκκλησίας χαρίον. Hesychii Presbyteri Hierosol.

In divitem & Lazarum. Οὐ τοῖς ἀποφατικοῖς καὶ δογματικοῖς. Asterii Amaseni, Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 1. & T. 2. auctar. Ducæani p. 563. cum Phil. Rubenii versione, qui ediderat Antwerpiæ. 1615. 4.

Plures Chrysostomi homiliæ. Οὐ τὰ τυχόντα ὑμᾶς ὤνησεν. MS. Lambec. IV. p. 121. VIII. p. 324. Savil. T. V. p. 242. & T. I. edit. nov. p. 736.

Τῆς τοῦ Λαζάρου παραβολῆς τὸ τέλος. MS. id. & T. I. edit. nov. p. 751.

Μέγιστόν ἐστι διδασκάλιον id. IV. p. 104. 128. VIII. p. 232. T. V. Savil. p. 728.

Leonis & Paregorii, Pataris in Lycia Martyrum. Ποικίλαι μὲν τοῦ διαβόλου αἱ μηχαναί. Auctor incertus Græce MS. Lambec. VIII. p. 86. & Latine apud Sur. & Bollandum 18. Febr.

Leontii & sociorum. *Quo tempore Vespasianus.* Latine apud Surium 18. Junii è Sim. Metaphraste.

* Leucii, Vide infra, Thyrsi.

Longini Centurionis. Οἱ τῆς ἀθλήσεως νικηταί, οὐράνιοι τῆς πολῖται, οἱ τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται. Auctor horum Actorum præsentem se & videntem Martyrio Longini interfuisse profitetur. Sed illa ut fabulis refertissima Bollandus describere noluit, qui de aliis Longini Actis ab Hesychio Presb. Hierosol. compositis videndus T. 2. Martii p. 382. ad diem XV. cui adde Tillemontium ad Vitam JESU CHristi, nota 38. T. 1. memor. p. 477. seq. edit. Paris.

* Ejusdem Martyrium. Τοῦ θεοῦ λόγου διὰ Ἰουδαίων ἐκ παραδόσεως. Græce MS. Lam-

Lambec. VIII. p. 224. 251. 259. 262. Bibl. Coisliniana p. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 16. Octobr. & Surium 15. Martii.

* Lucæ Evangelistæ. Ἐι καὶ δικαίως μνήμην. Græce MS. Lambec. VIII. p. 224. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Græce & Latine in Combefisii Auctario novissimo T. 1. pag. 513. & ad calcem Arethæ in Apocalypsin Oecumenianis Commentariis subjuncti T. 2. p. 853. Paris. 1631. fol. Græce ad calcem commentar. Oecumenii p. 1009. Veronæ 1532. fol. Latine apud Lipomannum T. 1. & Surium 18. Octobr.

Μεγάλη τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἡ δύναμις. MS. Bibl. Coislinian. pag. 185.

Ὦ λαμπρότης, ὢ ἄκτισις, ὢ σήμερον. MS. ibid.

Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολοι καὶ Ἐυαγγελισταὶ Auctor incertus. Vide etiam quæ in Lucam Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 276. seq.

Οἱ μὲν ἅγιοι τοῦ θεοῦ μάρτυρες. MS. Bibl. Coislinianæ p. 195.

Πράξεων καὶ λογων ἅμιλλαν ὁρῶ. MS. ibid.

Lucæ junioris. Anachoretæ. Ὁ καλὸς τὰ πάντα καὶ μέγας Λουκᾶς. Auctore incerto. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. pag. 970. confer Dallæum VII. 12. de cultibus religiosis Latinorum.

* Luciani. Σαμόσατα πόλις τῆς Συρίας ἐστίν. Citat Svidas in ποθεινὸς Logothetam laudans. Græce MS. Lambec. VIII. p. 225. 251. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Prodiit Latine apud Lipomannum T. 6. 15. Oct. & apud Surium 7. Ianuar. & cum notis apud Bollandum ad 7. Jan.

Ὅνπερ χθὲς ἐδεδοίκειν. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 524.

Lucii. Ὁ ἅγιος μάρτυς Λούκιος γέγονεν ἀπὸ Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην. 22. August. MS. Lambec. VIII. p. 206.

Lucilliani Hieromartyris. Πάλαι μὲν ἐγκωμιάζειν. Auctor Photius scevophylax SS. Apostolorum & Logotheta. Græce Lat. cum Conr. Janningi versione T. 1. Act. Sanctor. Junii p. 276.-286.

Ejusdem & Sociorum. Βασιλεύοντος Αὐρηλιανοῦ ἦν ἀθροισμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Νικομηδέων πόλει. Auctor incertus. Hoc Martyrium consequi se non potuisse dolet Papebrochius quem vide T. 1. Actor. Junii p. 276.

* Macarii. Vide supra, Eudoxii.

Macarii Ægyptii. Μικρῦ Μακάριος διέφυγεν ὁ Αἰγύπτιος. Auctor Johannes Hagiopolita sive Hierosol.

Macarii Eremitæ. Παρακαλῦμεν οἱ ταπεινοί. Cod. Barocc. 147.

Macariorum duorum Ægyptii & Alexandrini Marcique Monachi, auctore Palladio Episcopo Cappadociæ. *Illa quæ de prædicabilibus & beatis referuntur viris.* Latine apud Surium 2. Jan. ex Palladii Hist. Lausiaca.

Macarii Patriarchæ Antiocheni vita scripta A. C. 1067. *Gemma regalis quam artificis manus.* Auctor Anonymus. Latine apud Surium 10. April.

In Maccabæos. 1. August.

Ἄπαντας μὲν ἂν ἐγκωμιάσαι. Jo. Chrysostomi T. 2. Edit. novæ p. 628.

Ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς βίβλοις αναγ. Gregorii Naz.

Καὶ τοῖς μάρτυσιν ἐρῶν τὴν τῶν ἔργων εὐφημίαν. Chrysost. T. 2. edit. nov. pag. 631.

Τί δαὶ οἱ Μακκαβαῖοι; Gregorii Nazianzeni Orat. XXII. Latine apud Surium 1. August.

Φιλοσοφώτατον λόγον ἐπιδείκνυσθαι μέλλων. Flav. Josephi.

Ὡς φαιδρὰ καὶ περιχαρής. Jo. Chrysostomi. MS. Lambec. VIII. p. 100. Latine apud Surium 1. August. Græce & Lat. T. 2. nov. p. 622.

Ex Chrysostomi homilia diversa ab iis quæ exstant locum producit Damascenus 2. de imaginibus T. 1. p. 384.

Macrinæ sororis suæ vitam scripsit Gregorius Nyssenus. Τὸ μὲν εἶδος τῦ βιβλίυ. Latine ex Zini versione apud Surium 19. Julii. Græce & Latine inter Nysseni opera in appendice.

Mamantis Martyris. 2. Sept.

Ἐγκαίνια τιμᾶσθε. Greg. Nazianzeni Orat. XLIII.

Κατὰ τὺς καιρὺς ἐκείνυς ἦν τις ἀνὴρ ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρᾳ. Auctor incertus.

Μάμας ὁ μέγας ὗτος τῦ χριςῦ μάρτυς καὶ περιβόητος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 2. Sept. & Surium 17. Augusti. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 234.

Οὐκ ἀγνοῶ τὸ μέγεθος. Auctor Basilius Magnus T. 1. Opp. p. 595.

Τὺς τῶν μαρτύρων πόνυς. Lambec. VIII. p. 221.

Manuelis Martyris. Vide Ismaëlis.

Marcelli Episcopi Apameæ Syriæ. 14. August. Νενόμικας πολλάκις ἢ τοῖς

ἀπὸ

ἀπὸ γῆς. MS. Lambec. VIII. p. 128. Auctor Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. p. 647.

* Marcelli Archimandritæ Monasterii Acoemetarum. Ἔννοιά μοι πολλάκις γέγονε, τί δήποτε μόνοι ποιηταὶ οἱ μὲν πολέμους καὶ ἔχθρας. Græce in MS. Bibl. Coislinianæ p. 213. Latine apud Surium 29. Dec. Lipomannum T. V. Logothetam h. e. Simeonem Metaphrasten in Marcelli vita laudat Svidas in ἀλκαία. Vide de hoc Marcello Tillemontium T. 16. memor. p. 51. seq.

Papæ Marcelli. *Tempore illo quo Maximianus rediit de partibus Africæ.* Latine apud Surium 16. Jan. ubi tribuitur Notariis Ecclesiæ Romanæ.

* Marcellini & Marci. Vide infra in Sebastiano.

Marci Evangelistæ a) Ὥσπερ οὐχ ὁμοίαν τῶν σωμάτων πάντων. Auctor Nicetas Rhetor Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario Noviss. T. 1. p. 429. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. pag. 419.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ προαιώνιος τοῦ Πατρὸς λόγος. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 3. April. pag. XLVI.

Πάλιν ἀποστολικὴ καταστράπτει πανήγυρις. Auctor Procopius Diaconus & Chartophylax. Latine in Bibl. Concionatoria Combefisii T. VI. & apud Surium 25. April. & Græce è MS. Vaticano cum Latina versione Jo. Francisci Albani, Urbinatis in Actis Sanctor. T. 3. Aprilis p. XLVIII. & Latine p. 350. Græce & Latine ante catenam in Marcum editam à Possino Rom. 1673. fol.

Tempore illo, cum Apostoli per omnem orbem. Latine apud Surium 25. April, sub Metaphrastæ nomine.

Marci Monachi, supra in Macariis duobus.

Marci Atheniensis, qui in eremo Thraciæ se exercuit: Διηγήσατό τις Ἀββᾶς Σεραπίων, ὑπάρχων ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ ἐρήμῳ. Auctor incertus. Exstat Græce è MS. Divionensi ad calcem T. 3. Act. Sanctor. ad 29. Martii pag. 40. & Latine p. 779.

* Martyrium SS. Marciani & Martyrii, Notariorum, sub Constantio. Ἐπεχωρίαζε μὲν καὶ πρότερον ἤδη τὸ τῶν Ἀρειανῶν δόγμα τῇ Ῥωμαί-

 ων

a) Longe plura de Marco Henschenius, ad V. Aprilis, Combefisius in Bibl. Concionatoria Tom. VI. pag. 448. seq. & D. Jo. Georgius Dorsheus noster in sceletomachia Pontificia.

ων ἐπιμελείᾳ. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 25. Octobr. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 211. Lambec. VIII. p. 254. 260. 262. & in Cod. Colbert. 1081. Reg. 2459. vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 628. 633. 634. 636. De iisdem Martyribus Sozomenus IV. 2.

Ἀγώνων ἱερῶν ἀθληταὶ καὶ λαμπρὰς. MS. in Bibl. Coisliniana. pag. 185.

Marciani. Vide infra, Nicandri.

Marciani Ægyptii & Sociorum Martyrum. Καλῶς ὦν ἀγαπητοὶ καὶ ὁ χορὸς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ μαρτυρήσας Θεῷ. Auctor incertus.

Marciani Martyris, Episcopi Syracusani. Φέρε τοίνυν ὦ ἠγαπημένε. Auctore incerto circa A. C. 700. scriptum elogium exstat Græce, cum Sirmondi versione in Actis Sanctor. ad 14. Junii Tom. 2. pag. 788.

* Marciani Presb. & Oeconomi Ecclesiæ CPol. *Sunt quidem multa quoque alia quæ hanc regiam exornant.* Latine apud Surium X. Januar. Confer Tillemont. T. 16. p. 161. seq. Bollandum ad X. Januar. p. 609.

B. Mariæ Virginis vita scripta ab Epiphanio Monacho & Presbytero. Περὶ τῆς κυρίας καὶ ἀληθῶς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Non admodum probat quæ de B. Virgine scripserint incerta fide Jacobus Hebræus, Aphrodisianus Persa, aut de ejus dormitione Joannes Thessalonicensis & alius Joannes qui Theologum se venditavit; Andream vero Hierosolymitanum, Cretensem Episcopum pro Vita, laudationem edidisse. Vide Allatium de Simeonibus pag. 106. seq.

B. Mariæ Virginis a) laudatio.

Θεοῦ τοῦ παντοδυνάμου πλούσιον ἡμῖν λόγον χορηγοῦντος. Auctor Josephus Bryennius.

Κλέπτει τοὺς πόνους τῶν ἐμπόρων. Auctor Proclus Patriarcha CPol. Græce & Lat. in ejus Oratt. à Riccardo editis & T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 346.

Παρ-

a) Confer Hippolyti Marraccii Bibliothecam Marianam Rom. 1648. 8. & Marialia ab eodem (sed Latine tantum) edita cum notis, ibid. 1650. & 1651. 8. in quibus Homiliæ S. Germani, Patriarchæ CPol. Leonis Imp. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonic. & Josephi Hymnographi.

Παρθενικὴ πανήγυρις. Auctor Proclus CPol. edidit post laudatum Riccardum, Combefis. p. 302. T. 1. auctar. novi.

Πᾶσαι μὲν αἱ μαρτυρίαι καὶ πανηγύρεις. Idem Proclus. Edidit post Riccardum, Combefis p. 339.

Πᾶσα μὲν εὐγνώμων γλῶσσα. Hesychii presb. Hierosol. edidit Ducæus T. 2. auctar. p. 421. & T. 12. Bibl. Patrum A. 1644. 1654. pag. 665.

Πᾶσα μὲν μνήμη δικαίων. Hesychii ejusdem Hierosol. edidit Ducæus T. 2. auctar. p. 417. cum Jo. Pici versione recusam T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 661.

Τὰς ἐκλαμπούσας μαρμαρυγάς. Epiphanius Episcopus Cypri, Græce & Lat. T. 2. Opp p. 291. & Latine ex Io. Pici versione apud Surium 8. Decembr.

Τὰς ἀνθαλῆ ῥάβδον Ἰεσσαί. Chrysippi presb. Hierosol. Exstat Græce & Lat. in auctario Ducæano T. 2. p. 424. & T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 668.

In Conceptionem S. Deiparæ Virginis 8. Dec.

Ἡδεῖα μὲν ἡ τῆς παρούσης εὐφροσύνης προσηγορία. Georgii Nicomediensis.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος. Ioannis Monachi & Presbyteri Euboeæ, clari circa A. C. 744. Vide Allatium de Io. Damasceni scriptis §. 68.

Οὐρανὸς καὶ γῆ ταῖς τῆς χάριτος μαρμαρυγαῖς ὑπερφαιδρύνεται σήμερον. Georgii Nicomediensis vel Iacobi Monachi ex monasterio Coccinobaphi.

Leonis Sapientis Orationem servatam in Bibl. Sfortiana memorat Baronius.

Plura Combefisius in Bibliotheca Concionatoria T. IV. p. 90. seq.

In B. Mariæ Nativitatem 8. Sept. : *vide supra, in Joachimo & Anna* &c.

Ἀγαλλιάσεως ἡμέρα. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Auctario Noviss. Combefisiano T. 1. p. 437. & Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 422.

Ἀκούω Μωυσέα τὸν μέγαν τὸ ξένον ἐκεῖνο θαῦμα τοῦ βάτου. MS. Lambec. VIII. p. 64. Auctor Nicephorus Gregoras.

Ἄλλοι μὲν ἄλλας ἑορτῶν ὑποθέσεις. Andreæ Cretensis. MS. Bibl. Coisliniana p. 388.

Ἀρχὴ

Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν ἑορτῶν ἡ παροῦσα πανήγυρις. Andreæ Cretensis. Græcè & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. pag. 1289. & in ejus Andrea Cret. p. 1.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Auctor Leo Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1605.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη. Joh. Damasceni. Græce & Lat. A. 1577. edidit Jac. Billius & emendatius Mich. le Qvien T. 2. Opp. Damasceni pag. 841. Latine etiam Combefisius. Notæ Petri Pantini exstant ad calcem concionum Græcorum Patrum Antw. 1601. 8. pag. 380.

* *Oportebat revera Virginem, sicut ipsa DEI ad homines venturi.* Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 15. Augusti.

Εἰ μετρεῖται γῆ σπιθαμῇ, Georgii Nicomediensis. Sive potius Andreæ Cretensis, sub cujus nomine Græce & Lat. edidit Combefisius T. 1. Auctarii novi p. 1305. Jlli tribuitur in MS. Lambec. IV. p. 88. VIII. pag. 379. 380. Bibl. Coisliniana p. 388. At sub Germani CPol. nomine cum versione Andreæ Schotti prodiit T. 2. auctar. Ducæi p. 450. & T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 694.

Ἐν ταῖς ἱστορίαις τῶν δώδεκα φυλῶν. Protevangelium tributum Jacobo Apostolo, qvod post Neandrum edidi Græce & Latine, notisqve illustravi in Codice Apocrypho Novi Testamenti. MS. Lambec. VIII. p. 52. 376. 379. 386.

Καὶ πρῶτα μὲν τὸν Θεόν. Nicolai Cabasilæ.

Λαμπρὰ μὲν καὶ περιφανής. Georgii Metropolitæ T. 2. Auctar. novi Combefis. p. 995.

Λαμπρῶς πανηγυρίζει ἡ κτίσις σήμερον. Theodori junioris Homologetæ, Monachi Studitæ. Sub Damasceni nomine cum versione Allatii edidit V. C. Mich. le Qvien T. 2. p. 849. Eidem tribuitur in Bibl. Coisliniana p. 388.

Μωυσῆς ἐκεῖνος, ὦ θάλασσα. Isidori Thessalonicensis.

Οὐδὲν ἡδύτερον ἢ χαριέστερον. Georgii Metropolitæ Nicomed. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 1015.

Οὐρανὸν ἡ γῆ ταῖς τῆς χάριτος μαρμαρυγαῖς. Ejusdem. ibid. p. 1043.

Πάλιν ἑορτὴ, καὶ πάλιν πανήγυρις. Andreæ Cretensis. Bibl. Coislin. pag. 388.

Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον. Procli CPol. Bibl. Coislin. p. 388.

Πασα

Πᾶσα μὲν ἑορτὴ καὶ πᾶσα πανήγυρις. Photii Patriarchæ CPol. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1583.

Συγκαλεῖ πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκείαν ἑστίασιν. Jacobi Monachi ex Monasterio Coccinobaphi. Græce & Lat. ibid. p. 1247. Plura collegit Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ p. 1-124.

Τὰς ἐκλαμπούσας τῆς θεοτόκου ἀκτῖνας. Epiphanii Cyprii. Bibl. Coislin. p. 388. confer T. 2. Epiphan. p. 291.

Φαιδρὸς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ χαρ- Cyrilli Alex. MS. Bibl. Coislin. p. 388.

In præsentationem sive εἰς τὰ εἰσόδια in ingressum in templum, quando B. Maria triennis templo reddita est. 21. Nov.

Αἱ τῶν θείων πανηγύρεων ἐλλάμψεις. Bibl. Coisliniana p. 388.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἑτέρα ἑορτή. Germani Patriarchæ CPol. MS. Lambec. IV. p. 129. VIII. p. 52. & Græce ac Latine inter Homilias veterum Patrum à Petro Pantino Antwerp. 1601. 8. p. 386. & T. 2. auctarii Ducæani p. 445. & T. 12. Bibl. Patrum A. 1644. 1654. p. 689. Et ex Combefisii recognitione in ejus auctario novo T. 1. p. 1411. Et Latine ex versione Herveti apud Surium 21. Nov. & Lipomannum. In MS. Godd. Bibl. Coislinianæ pag. 195. & 385. incipit: Ἰδοὺ πάλιν ἑτέρα πανήγυρις καὶ φαιδρά.

Καλὰς ἡμῖν ὑποθέσεων ἀρχάς. Georgii Chartophylacis. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1091. sub nomine Georgii Metropolitæ & ArchiEp. Nicomediensis. ita & Latine Surius ad 21. Nov. & Lippomannus & in MS. Græco Bibl. Coislin. p. 212. 388.

Πολλοὶ πολλάκις τὴν πεῖραν τῶν πολυτίμων. Jacobi Monachi ex Monasterio Coccinobaphi.

Τίς αὕτη ἡ ἀνατέλλουσα ὡς κρίνον; Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1619.

Φαιδρὰ καὶ παράδοξος ἡ παροῦσα πανήγυρις. MS. Bibl. Coislin. pag. 212. Tarasii Patriarchæ CPol.

Φαιδρὸν τὸ τῆς παρούσης ἑορτῆς τὸ σύνθημα. Georgii Monachi & Chartophylacis Magnæ Ecclesiæ CPol. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 1070.

In descriptionem sive censum S. Mariæ.

Ὥσπερ οἱ τὴν χερσαίαν γῆν. Athanasii Alex. *inter spuria edidit Clariss. Montfauconus* T. 3. p. 404. Vide & Supra, in Josepho.

In Josephi dubitationem & cum Maria colloqvium, *Καλὸς μὲν ὁ τῆς εὐπειθίας νόμος.* Georgii Nicomediensis.

In Salutationem a) ab Angelo factam.

Ἀρχὴ μὲν τῶν ὄντων Θεός. Mich. Pselli.

Βασιλικῶν μυστηρίων ἑορτὴν ἑορτάσομεν σήμερον. Jo. Chrysostomi. MS. memorat Gerh. Vossius p. 62. ad Thavmaturgum, atque se vidisse etiam ejusdem argumenti Orationes sive homilias unam ineditam Chrysostomi, tres Absolonis Abbatis, singulasque Theodori Studitæ, Amphilochii Iconiensis, Hesychii presb.

Εἴ ποτε δεῖ χαίρειν ἄνθρωπον καὶ σκιρτᾷν. Nic. Cabasilæ.

Εἰς δόξαν τῆς παντατίου Τριάδος. Josephi Bryennii.

Ἐμοὶ δὲ τῶν ζωγράφων ἐκείνους. Nicephori Gregoræ: MS. Lambec. VIII. p. 64.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐγούστου. Anonymi. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Ἑορτὰς μὲν ἁπάσας καὶ ὑμνῳδίας. Gregorii Episcopi Neocæsariensis. p. 66. edit. Gerh. Vossii.

Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρά. Andreæ Cretensis. Martino Hoppero interprete Latine apud Surium 25. Mart. Græce & Lat. in Orthodoxographis & in edit. Combefis. p. 11.

Ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι. Germani ArchiEpiscopi CPol.

Εὐαγγέλια, ἀδελφοὶ, Εὐαγγέλια. Sophronii Hierosol. MS. Bibl. Coislinian. p. 389.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων. Josephi Bryennii.

Θεὸς ὁ τὰ πάντα πρὶν γενέσεως. Ejusdem.

Μεγάλας τῶν ἐγκωμίων. Basilii Seleuciensis, inter cujus sermones sæpius prodiit Græce & Latine. Emendatior T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 570.

Νῦν ἡ τῆς βασιλίδος βασιλική. Joannis Damasceni. Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 835.

Jam tempus est, fratres Dilectissimi. Joh. Damasceni. Latine ex Arabico T. 2. edit. Michaëlis le Quien p. 833.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος. Joannis Monachi & presb. Euboeæ circa A. C. 744. clarus. MS. Lambec. V. p. 22. seq. VIII. p. 386.

Ομ

a) Confer Combefisii Bibl. Concionatoriam Patrum T. VI. p. 313. seq.

ὅσαι τῶν πόλεων βούλονται. Demetrii Cydonii. Cod. Barocc. 90.
ὅταν εὕρωσιν οἱ φιλοπόται οἴνου δαψιλείαν. Gregorii Nysseni.
Ὁ τῶν παρθενικῶν λαγόνων. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 1632.

Οὐ πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Joannis Geometræ.

Πάλιν χαρᾶς Εὐαγγέλια. Gregorii Episcopi Neocæsariensis, cui tribuit Gerardus Vossius p. 90. sive Joannis Chrysostomi, sub cujus nomine exstat MS. Bibl. Coislinian. p. 389. & 181. Lambec. VIII. p. 384. & 51. Græce inter supposititia T. 7. Savil. p. 537. post Hœschelii editionem: Latine apud Lipomann. & Surium 25. Mart. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 602. & T. 2. edit. novæ Chrysostomi Montfauconianæ inter spuria T. 2. p. 797.

Σήμερον ἀγγελικὴ παράταξις. Bibl. Coisliniana pag. 389. Gregorii Thaumaturgi. vide Gerh. Vossii edit. p. 50.

Σήμερον ἡμῖν ὦ ἄριστοι παῖδες. Anastasii Antiocheni ArchiEpiscopi. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 850.

Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια. Andreæ Cretensis. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1363. Græce & Lat.
Τῇ προτέρᾳ Κυριακῇ. Chrysostomi T. 7. Savil. p. 515.
Τῆς παρούσης τιμίας καὶ βασιλικῆς συνάξεως. Germani Patriarchæ CPol. in auctario novo Combefis. T. 1. p. 1424. Græce & Lat. Leontio CPol. tribuitur in MS. Bibl. Coislin. p. 196.

Τί πάλιν ἐπὶ γῆς ὁ μέγας βούλεται Γαβριὴλ ἡμῖν. Anastasii Antiocheni Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. pag. 862.
Τοὺς θείους ἱεροκήρυκας. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 393.
Χαίρετε τοῦτό μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα ἔπος. Jo. Geometræ, MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.
Χαίρω σήμερον τὴν ἐμὴν πανηγυρίζων χαράν. Jacobi Monachi ex Monasterio Coccinobaphi.

In S. Mariæ purificationem. Vide supra præsentationem JESU, & Bibl. Concionatoriam Combefisii T. VI. p. 173. seq.
Modesti Hierosol. in ὑπαπαντὴν memorat Photius Cod. 276.

In Visitationem Mariæ videnda quæ collegit idem Combefisius T. VIII. pag. 308-320.

In assistentiam B. Mariæ ad Crucem & sepulchrum: Ἡ τόδε τὸ πᾶν ἀρρήτοις λόγοις ἁρμονίας ἁρμοσαμένη. Josephi Bryennii.

P 2 Πρὸς

Πρὸς ὑψηλοτάτην πτερωτὴν ἡμῖν ὁ λόγος. Georgii Nicomediensis. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 1136.

Stans apud Crucem purissima Virgo. Ephræmi Syri. Latine apud Surium T. 7. ad 25. Mart.

Gratulatoria ad B. Mariam de Filii resurrectione. Φωνὴ ἀγαλλιάσεως προοιμιαζέτω σήμερον. Auctor Georgius Nicomediensis. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1175.

Χαίρετε. Τοῦτο μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον. Auctor Joannes Geometra.

Antiquissimum eorum cujus in *dormitionem* sive *assumtionem* S. Mariæ Homiliæ exstant, fuisse Modestum Patriarcham Hierosol. Photio Cod. 276. memoratum, & post septimi sæculi initia clarum, notat Mich. le Quien ad Damasceni T. 2. p. 857. ubi testatur se illam Modesti Homiliam descripsisse è MS. Codice Segvieriano. Citat iterum p. 820. Incipit: ἄφατος ἡ πανίερος γνῶσις τῶν σεπτῶν. Bibl. Coisliniana p. 389.

De Juvenalis Hierosolymitani oratione vide Nicephorum XV. 14. Hist.

VII. Ἔθος ἐστι τοῖς ἐρωτικοῖς. MS. Lambec. VIII. p. 132. Joannis Damasceni. Latine edidit Combefisius è versione Allatii. Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 882.

Εἰ δὲ οὐρανοῦ κάλλους καὶ αὐγὴν ἡλίου. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ λόγου μετὰ τὸν λόγον ὁ λόγος. Joannis Metropolitæ Euchaitorium.

VI. Ἔστιν μὲν ἀνθρώπων οὐδείς. Jo. Damasceni. Latine in T. 6. Lipomanni pag. 186. & apud Surium 15. August. Græce & Lat. Tom. 2. edit. Mich. le Quien p. 868. MS. Lambec. VIII. p. 132. Verterunt Raph. Volaterranus, Jac. Billius, Franciscus Combefisius.

Θαῤῥεῖν μὲν τὸν λόγον ἐκ' ὀλίγον. Joannis Geometræ, qui etiam ex Apocryphis collegisse quædam se haud diffitetur.

Μητρὸς Θεοῦ ἑορτὴν τιμῶμεν. Leonis Imp. Græce & Lat. T. 1. auctar. Bibl. Patrum nov. p. 1733. Alia collegit Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ p. 643. seq.

IV. Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς τὸ συνεχές. Andreæ Cretensis. MS. Lambec.

bec. VIII. p. 130. Latine in T. 6. Lipomanni pag. 182. b. & apud Surium 15. August. Græce & Lat. in Andrea Cretensi Combefisii p. 143.

V. Μνήμη δικαίων μετ ἐγκωμίων. MS. Lambec. VIII. p. 131. Joannis Damasceni. inter ejus opera Gr. Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 857. Latine verterunt Raph. Volaterranus, Jac. Billius, Combefisius.

II. Μυστήριον ἡ παρῦσα πανήγυρις. Andreæ Cretensis. MS. Lambec. VIII. p. 129. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 15. Augusti. Græce & Lat. in Combefisii Andrea Cretensi p. 131.

* Οἱ κατὰ καιρὸν Πεντηκοστῆς. Simeonis Metaphrastæ.

Οἱ τὴν ἐν πνεύματι θεωρίαν τῷ αὔλῳ. Andreæ Cretensis. MS. Bibl. Coislinian. p. 389.

VIII. Ὅσοι τὸ σεπτὸν ἐστὸ. Andreæ Cretensis. MS. Lambec. VIII. p. 130. Græce & Lat. in Combefisii Andrea Cretensi p. 115. Homilias quibus numeros Romanos præfixos vides, illas eo ordine in Codice MS. noni sæculi reperit Bandurius, quem vide p. 647. seq. ad Antiquitates CPol.

III. Ὁ χρεωστῶν πάντοτε τὸν ἴδιον. Germani CPol. Græce & Latine T. 1. auctarii novi Combefis. p. 1446. MS. Lambec. VIII. p. 53. & 130. ubi lacunam supplet.

Παυσάσθωσαν τῶν αἱρετικῶν οἱ ἀμαθεῖς. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 1. auctarii novi: & cum Andreæ Schotti versione T. 12. Bibl. PP. Paris. 1644. 1654. p. 703. & T. 2. auctar. Ducæi p. 459. MS. Lambec. VIII. p. 130.

Περὶ τῆς ἐν χρόνῳ μὲν γενομένης ἀκεραίως διαλύσεως, αἰωνίε δὲ εἰς ὑρανὺς ἀναλήψεως. Auctor incertus.

I. Τῆς ἁγίας ἐνδόξε Θεοτόκε. Narratio Apocrypha S. Johanni Apostolo tributa, de qua dixi in Codice Apocrypho Novi Test. Multa etiam de eadem Lambecius in itinere Cellensi, quod prælo subjici iterum A. 1710. curavi, & lib. VIII. de Bibl. Cæsarea p. 132-198. In MS. Bibl. Coislinianæ p. 196. incipit: Τῇ θαυμαστῇ καὶ ὑπερενδόξῳ καὶ ὄντως μεγ.

Φήμη καλὴ καὶ ἀγαθὴ λιπαίνει κατὰ τὸ γεγραμμένον ὀστᾶ. Ejusdem Germani. MS. Lambec. VIII. p. 131. Edidit Græce & Lat. Combefisius ad calcem Theodoti Ancyrani. Paris. 1675. 8.

Ὦ Θεῦ μῆτερ, καλὸν γάρ οἶμαι. Manuelis Palæologi.

In B. Mariæ ingressum in Sancta Sanctorum. Ἐπὶ τῶν μειζόνων ἢ κατὰ ἀνθρωπίνην δύναμιν. Gregorii Palamæ, ArchiEpiscopi Thessalonicensis. MS. Bibl. Coisliniana p. 153.

Εἰ ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται. Ejusdem Palamæ. id.

Θυμηδίας μὲν πᾶσα θειοτάτη πανήγυρις. Germani Patriarchæ CPol.

Ὁ χρεωστῶν πάντοτε τὸν ἴδιον εὐεργέτην ἀνυμνεῖν. Ejusdem.

Τῇ θαυμαστῇ καὶ ὑπερενδόξῳ παναγίᾳ. Joannis, Thessalonicensis Episcopi.

Τῇ προτέρᾳ Κυριακῇ τὴν ὀρθόδοξον ταύτην Ἐκκλησίαν. Joannis Discipuli.

In templum S. Mariæ ad perennem fontem & de Miraculis ibi factis. Εἶτα πηγῆς μὲν ἡδύ. Nicephori Callisti.

In templi S. Mariæ dedicationem, & reliquiarum venerationem, Zonæ & fasciarum. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. Auctor Germanus, Patriarcha CPol. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 31. Augusti. Græce & Lat. Combefisius in Manipulo rerum CPol. p. 232.

In venerationem ejus & encænia novi loculi in Chalcopratis. b) Πρόκειται σήμερον ἡμῖν εἰς προσκύνησιν. Euthymii Monachi. Latine apud Lipomannum T. 6. p. 217. & Surium 31. August.

In Zonam B. Mariæ, Τίς ὁ φαιδρὸς σύλλογος οὗτος; Germani Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 789. qui Andreæ Cretensi malit tribuere.

In depositionem pretiosæ vestis S. Deiparæ in Blachernis. Θεῖα τινὰ καὶ μεγάλα μυστήρια. Georgii Metropolitæ Nicomediensis. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 752. A Possevino tribuitur Theodoro Presbytero & Syncello Magnæ Ecclesiæ.

Narratio de miraculosa restitutione ectypæ imaginis Deiparæ Mariæ Romanæ quam ex archetypo picto ut ajunt à S. Luca Germanus Patriarcha fieri curaverat. Καὶ πάντα μὲν ὁ χρόνος Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 325. seq.

Miracula Deiparæ in Choziba. Ἀλλ' ἐπὶ τὰ θαύματα τῆς ἐνδόξου. MS. Bibl. Coislin. p. 416. Mariæ

b) De templo CPol. in Chalcopratis vide Tillemont T. 15. p. 182. & Cangii CPolim Christianam.

Mariæ Ægyptiacæ & Zosimæ. Μυστήριον βασιλέως κρύπτειν καλόν. Bibl. Coisliniana p. 126. 196. 401. Lambec. VIII. p. 231. Græcè è MS. Mediceo & Bavar. in calce Actorum Sanct. T. 1. Aprilis pag. XIII. & Latine pag. 76. Allatius Auctorem hujus vitæ ait esse Sophronium Patriarcham Hierosolymitanum, sub cujus nomine bis in Bibl. Coisliniana exstat & allegatur etiam in glossario Græcobarbaro Meursii. & Latine ex versione Pauli Diaconi Neapolitani apud Surium ad 9. April. Id vero negat Papebrochius, qui Mariam illam ad A. C. 421. revocat. Oratio Manuelis Palæologi Imp. quæ post vitam Mariæ hujus subjici consvevit, incipit: Ὁ λόγος οὗτος ὁ τῆς ὁσίας ἡμῶν τὸν βίον ἄριστα διαζωγραφήσας. Vitam Mariæ Ægyptiacæ à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

In S. Mariam Ægyptiacam: Ἀποστολικῆς ἐνθέου γραφῆς πέρας φθάνει. Maximi Holoboli Syncelli. MS. Bibl. Coislinian. p. 245.

Mariæ Antiochenæ & Anthemii. Τὸ γεγονὸς πρᾶγμα κατὰ τὴν μεγάλην Ἀντιοχείαν. Græce & Latine, interprete Antonio Francisco Destiene S. I. in Actis Sanctor. ad 29. Maji T. 7. p. 56.

Mariæ junioris sub Basilio Macedone. Ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν ἀγώνων. Auctor scripsit, cum Romanus esset Imperator & Euthymius Patriarcha CPol.

* Mariæ Eugenii filiæ quæ Marini sub nomine Monachum simulavit. Supra, in Eugenio.

* Marinæ sive Margaretæ Martyris: *Nihil æque lætificat & exhilarat animam bonam.* Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium. ad 17. Julii. Vide de hac si lubet Tillemontium T. 16. p. 167.

Τῆς ἀναστάσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor incertus. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

Ἐμοὶ μὲν καὶ ἱερανὸς εἶναι δοκεῖ τὸ τῆς Ἐκκλησίας σέβασμα. Auctor Theodorus Metochita, magnus Logotheta.

Καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἄρχει, ἧς ὁ Χριστὸς κεφαλή. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. MS. in Bibl. Vindobonensi. Lambec. VIII. pag. 71.

Marini vita per Theotimum. Τῆς ἀναστάσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν. Cod. Barocc. 148.

Marini

Marini Senis Anazarbei Cilicis sub Diocletiano. 8. August. Ὁ ἅγιος μάρτυς Μαρῖνος ὁ γέρων. MS. Lambec. VIII. p. 121.

Marthæ Hegumenæ Monasterii Deiparæ in Monembasio. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων ἐν τῷ κάτω μοναστηρίῳ. auctor Paulus Episcopus Monembasiæ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 586.

Martini Episcopi Franciæ. Κατὰ τοὺς καιροὺς Γρατιανοῦ καὶ Οὐαλεντινιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων συνέβη συναθροισθῆναι. 10. Nov. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 268.

Martiniani Monachi & Eremitæ in Palæstina sub Arcadio & Honorio de quo Tillemontius T. 12. pag. 37. seq. Ἔγγιστα τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης. Auctor σύγχρονος se Martiniani profitetur. MS. Græce Lambec. VIII. p. 84. & Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium & Bollandum 13. Febr.

* Ὃν τρόπον αἱ τῶν προλαβόντων νόσων σωματικῶν. Sim. Metaphrastæ.

In omnes SS. Martyres.

Αἱ μὲν Χριστοῦ πανηγύρεις ὅσαι τὸ φῶς. Auctor Constantinus Diaconus magnæ Ecclesiæ CPol. & Chartophylax, diversus, ut notat Allatius, à Constantino Acropolita & Tio. Meminit Septima Synodus Actione V.

Αἱ τῶν μαρτύρων ἑορταί. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 667.

Insipiens, rudis, imperitus pictor. Ephraimi Syri. Latine apud Surium 1. Nov. Ambrosio Camaldulensi interprete.

Βαβαὶ οὐ τὴν ἱερὰν πανήγυριν. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 711.

Ἔστιν ὡς ἔοικε καὶ παρὰ τῶν σφόδρα δυσμαθῶν. Asterii Episcopi Amaseæ. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 182. Loca duo è MS. Vindob. emendat Lambecius VIII. p. 373.

Πάλιν μαρτύρων μνήμη. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 984.

Φαιδρὰ καὶ ἐπέραστος ἀπάρχει. Ephraimi Syri. Exstat Græce in editione Oxon. pag. 411.

* In Decem Martyres Cretenses sub Decio.

Ἄλλος μὲν ἄλλο τι τῆς θρυλλουμένης διεξίετω Κρήτης. Latine apud Surium 23. Dec. & Lipomann. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 213.

In Decem Martyres sub Leone Isauro, Gregorium protospatharium, Julianum, Marcianum, Joannem, Jacobum Alexium, Demetrium, Leontium, Photium, Petrum & Mariam Patriciam, propter imaginem CHristi CPoli in porta ænea. Τοῦ τῆς πανυμνήτου καὶ

καὶ παντουργοῦ ζωαρχικῆς Τριάδος, ἑνὸς Χριστοῦ. 8. Augusti. MS. Lambec. VIII. pag. 118.

XL. Martyrum Sebastenorum.

Εἰκόνα μαρτυρικὴν διαγράψαι βούλομαι. Ephraimi Syri.

Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Λικίνιος. Latine apud Surium 9. Martii.

Joannis Chrysostomi sermonem memorat Photius Cod. 274.

Κατὰ τοὺς καιροὺς Λικινίου. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 348. IV. p. 74. & 101. Bibl. Coisliniana p. 196.

Μαρτύρων μνήμης τίς ἂν γένοιτο κόρος. Basilii M. inter ejus Opera T. 1. p. 526. Græce & Lat. Meminit Svid. in Βασίλειος. Latine apud Surium 9. Marti. Græce cum Gerh. Vossii versione & notis ad calcem Gregorii Thavmaturgi Mogunt. 1604. p. 75.

Οἱ μὲν ὁπλῖται Ῥωμαίων κατὰ νόμον. Gregorii Nysseni. T. 2. p. 931.

Eorum testamentum Græce MS. Lambec. IV. p. 97. Latine V. p. 410. De reliquiis inventis Sozomenus IX. 2.

In XLII. Martyres Amorienses. Ἐπὶ τὰ μαρτυρικὰ ἔπαθλα. Sophronii ArchiEpiscopi Hierosol.

Φαιδρὰ μὲν τῆς παρούσης ἑορτῆς. Evodii.

In Martyres Ægyptios. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅτι καὶ ἐξ Αἰγύπτου μάρτυρες. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 519. & T. 2. edit. novæ pag. 699.

De Martyribus XLIV. quos Saraceni interfecerunt in Laura S. Sabæ. ἄξιόν ἐστι τοὺς μηδέπω τῆς τῶν ἁμαρτημάτων. MS. in Bibl. Coislin. p. 416. Edidit Gombefisius. Græci eorum memoriam celebrant XV. Maj. Vide Epistolam ad Eustathium, Antiochi homiliis præmissam in Tomo I. auctarii Ducæani p. 1021-1024.

De Martyribus Lugdunensibus A.C.117. Epistola Ecclesiæ Lugd. & Viennensis apud Eusebium V. 1. seq. Hist. Οἱ ἐν Βιέννῃ καὶ Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας παροικοῦντες δοῦλοι Χριστοῦ. Latine apud Surium 2. Junii. & in Ruinarti Actis Selectis Martyrum p. 62.

Plures in SS. Martyrum Confessorumque plurium memoriam homilias exhibet Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 618. seq. sed ut in eo Opere semper facit, Latine tantum.

* Vita Matronæ Martyris Chiensis. Τὰς σώφρονας τὸν βίον καὶ φιλαρέτους. Latine apud Surium, 8. Nov. & Lipomannum. Græce habuit Rosweidus.

Ejusdem Encomium. Οὐ ξένα τῆς παρούσης ἡμῖν πανηγύρεως. Auctor Nilus, Metropolita Rhodi.

Matthæi Apostoli & Evangelistæ. Ματθαίου δὲ μνήμης τί ἂν γένοιτο χαριέστερον. XVI. Nov. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Latine ex Combefisii versione T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 410. Græce & Latine in auctario novissimo Combefisii T. 1. pag. 401. Vide etiam ejus Bibl. Concionatoriam T. VIII. pag. 161-186. & Tillemont. T. 1. memor. p. 386. sq.

Ἔδει μὲν ἡμᾶς μηδὲ δεῖσθαι. Jo. Chrysostomi Homilia 1. in Matthæum. MS. Lambec. VIII. p. 281.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν ἐν τῷ ὄρει κατὰ μόνας ἡσυχάζων. MS. Lambec. VIII. p. 278.

Ejusdem Apostoli Acta, incerto auctore: Ματθαῖος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς ἦν μὲν ἐκ πόλεως Ἱερουσαλήμ.

* Ἤδη μὲν τὴν περὶ τὸ πλάσαντος ἡμᾶς δεηθεῖσαν φυλάττοντες ἐντολήν. Latine apud Surium 21. Sept.

Matthiæ Apostoli. 9. August. Πῶς δαὶ ἄρξω τὸν ἱερὸν Ματθίαν. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in auctario Combefisiano noviss. T. 1. p. 422 Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 417. Vide & ejusdem Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 282. seq. Lambec. VIII. p. 124. Tillemont T. 1. p. 431. seq. & 685.

* Mauricii & LXX. cum eo militum, Apameæ in Syria. Μαρτύριον μνῆμα φιλοθείας καθέστηκεν ἔνδοξος. MS. Lambec. VIII. pag. 87. Latine apud Surium 18. Jul. Vide Bollandum ad 21. Febr.

In Maximum presbyterum. Ὅτι μὲν ἀπελείφθημεν ὑμῶν τὴν παρελθοῦσαν. Jo. Chrysostomi T. VIII. Savil. p. 80.

Maximi Homologetæ A. C. 662. defuncti vita citatur ab Allatio de purgatorio pag. 730. XIII. Augusti. Incipit: Καὶ πάλαι (leg. πάντων) μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων ὁ βίος λυσιτελὴς καὶ ὠφέλιμος. Auctor incertus. Lacinias produxerat Baronius è MS. Vaticanis & versione Petri Morini. Auctor Anastasius Apocrisiarius Maximi discipulus. Prodiit Græce & Latine in Tomo I. Operum S. Maximi ex edit. Combefisii, qui Latine vertit. p. 1--28. Paris. 1675. fol.

Acta & collationes sive relatio motionis factæ inter S. Maximum & socium ejus atque Principes in secretario. Incipit: Τῇ ἡμέρᾳ ᾗ προσήχθ-

ωεμίωθησαν. ante T. 1. Operum S. Maximi p. 29-86. Græce & Lat. nisi quod nonnulla tantum Latine ex Anastasii Bibl. versione.

Officium SS. Maximi a) & Anastasii ex Menæis XIII. August. p. 87-106.

Epitome certaminis. ὁ ὅσιος καὶ τελσμακάριος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος. MS. Lambec. VIII. p. 127.

Maximi, Dadæ & Quintiliani. Βασιλεύοντων τῶν ἀσεβεστάτων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Latine apud Surium 28. April. sub Metaphrastæ nomine. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis p. 974. & Latine Papebrochio interprete p. 126.

Maximi. Vide supra in Cæcilia.

Maximini, Vide supra in Juventino.

* Maximini. Vide Faustæ.

Melanes sive Melaniæ Romanæ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ διεγείρας τὴν σὴν τιμίαν κεφαλὴν, ἱερεῦ ὅσιε. Auctor coævum illi se profitetur.

* Ἦν ἄρα καὶ τοῦτο τῆς μεγίστης πάλαι καὶ ἐπιφανεστάτης. Latine apud Surium, 31. Januar. Græce habuit Rosweidus. Exstat & MS. in Bibl. Coisliniana p. 213.

Melchisedeci. Ἐν τῷ καιρῷ. Auctor fertur Athanasius Alex. T. 3. Opp. p. 239. videatur Codex Apocryphus V. T. p. 311. seq.

De Melchisedeco & Lotho. Οὗτος ὁ Μελχισεδὲκ λέγεται ἀπάτωρ. MS. Lambec. VIII. p. 262. Nessel. V. p. 128.

Meletii Ducis & CCLII. Martyrum acta fabulosa. Κατ' ἐκεῖνον καιρὸν διώκοντο οἱ χριστιανοὶ ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad 24. Maji T. 5. p. 436.

Meletii Episcopi Antiocheni. A. C. 381. defuncti 12. Febr. Ηὔξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀποστόλων. Licet in quibusdam Codd. Basilio tribuitur, Auctor Gregorius Nyssenus. T. 2. Opp. p. 1019.

Πανταχοῦ τῆς τιμίας καὶ ἱερᾶς ταύτης ἀγέλης. Auctor Jo. Chrysostomus, Latine apud Surium 12. Februar. Græce & Lat. T. 2. edit. novæ p. 367. citatur à Damasceno 2. de imag. & in Synodo 2. Nic. act. 4.

Memnonis, infra in Severo.

* Menæ, Hermogenis & Eugraphii Martyrium in Ægypto, Imperante Maximino. Μετὰ τὴν ἐπὶ γῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ παρουσίαν. Latine apud Surium ad X. Decembr, & apud Lipomannum: & Græce MS. Lambec. VIII. p. 227. Bibl. Coislin. p. 212.

a) Confer Volum. VIII. hujus Bibl. p. 729. seq.

τῆς ἐ Χριςῦ χάριτος αὐξανομένης. MS. Lambec. VIII. p. 309. sub Athanasii nomine. Bibl. Coislimiana p. 565.

Menæ sive Mennæ Patriarchæ CPol. sub Justiniano 27. August. ὄντος ὁ ἀοίδιμος Μηνᾶς. MS. Lambec. VIII. p. 216.

*Menæ Martyris Ægyptii in urbe Cotyæi. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Latine apud Surium, XI. Nov. & Lipomannum.

Ἐγένετο κατὰ τὴν πλάνην τῆς ἀσεβεστάτης. Auctor Timotheus, ArchiEpiscopus Alex. Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium 10. Nov.

Ἔτους δευτέρου τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ ἔτους πρώτου Γαΐου Οὐαλερίου Μαξιμιανοῦ. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. pag. 269. Cod. Barocc. 147.

* Menodoræ. Vide infra, Metrodoræ.

Mercurii Martyris Cæsareæ Cappadociæ. Καὶ κυβερνήτης μὲν πρὸς ἄνεμον. Auctor Nicephorus Gregoras.

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ βασιλεύοντος Δεκίου καὶ Βαλεριανοῦ. Auctor incertus. Latine sub Metaphrastæ nomine apud Lipomannum Tomo V. & Surium ad 24. Nov.

Methodii Patriarchæ CPol. Vita & res gestæ. Ἱεράρχην καὶ ἀσκητὴν ἅμα καὶ Χριςῦ μάρτυρα. Auctor incertus.

*Metrodoræ, Nymphodoræ & Menodoræ. Οὐδὲ γυναιξὶν οὐδὲ κόραις τὸ τῆς μαρτυρίας ἀποκέκλειςαι ςάδιον. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 10. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 238.

Metrophanis & Alexandri Episcoporum Byz. Ἐννεακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας. Scriptor coævum se profitetur. Confer Photium Cod. 256. sed & Tillemontium T. 7. memor. p. 657.

Michaëlis Archangeli, vide supra, Archangeli.

De Apocalypsi Archangeli Michaëlis. Τῶν θαυμάτων καὶ δωρεῶν. Auctor Archippus Prosmonarius.

Michaëlis Cerularii elogium scripsit Mich. Psellus, cujus editionem promisit Combefisius T. 1. auctar. noviss. p. 13.

Michaëlis Syngelli. Νόμος οὗτος ἤνθησε πάλαι παρ' Ἕλλησι. Auctor Nicephorus Gregoras.

Monachorum cædes in Sina & Raithu. Ἀπώμην ἐγὼ κατὰ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων. Nili Monachi narratio edita Latine apud Surium & Bollandum 14. Januar. Græce & Latine à Petro Possino. Parif. 1639.

1639. 4. Vide quæ ad Allatium de Nilis p. 26. seq. editionis à me curatæ.

Alia narratio ejusdem argumenti. Ἐγένετό μοί ποτε καθεζομένῳ. Auctor Ammonius Monachus. Græce & Latine cum notis in Combefisii triumphis selectis Martyrum p. 88--132. Paris. 1660. 8. adde Tillemont T. 7. memor. p. 574. & 782.

Vita Moysis, servi DEI, libris tribus. Μωϋσέως τῦ κατὰ μέν τινας. Auctor Philo Judæus Græce & Lat. inter Philonis opera. Latine ex Zini versione apud Surium 4. Sept.

Οἱόν τι πάσχουσιν οἱ τῶν ἱππικῶν. Auctor Gregorius Nyssenus T. I. p. 167-256.

In Moysis serpentem. χθὲς ἡμῖν ὁ λόγος πρόςε τὴν αἱρετικὴν πάλην. Severiani Gabalensis.

Moysis Æthiopis ex latrone anachoretæ. οὗτος ὁ μακάριος μωυσῆς τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ. 28. August. MS. Lambec. VIII. p. 218. ex Palladii Historia Lausiaca.

In mulierem peccatricem. ἱκανῶς ἡμᾶς πρώην. Amphilochii. Græce & Lat. in edit. Combefisiana p. 64.

In mulieres ungventiferas. Vide in JEsu sepulturam. Sermonem Modesti Hierosol. memorat Photius Cod. 276.

Myronis sub Decio, Presbyteri Achajæ. 17. Aug. Ἔτυς τρίτυ ἀνθυπατεύοντος Ἀντιπάτρυ. Auctor Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. pag. 647.

ὁ ἅγιος μάρτυς ἐξ χρισῦ Μύρων. MS. Lambec. VIII. p. 200.

Myronis Rhauciæ in Creta Episcopi. 9. Augusti ὁ ἅγιος καὶ θαυματυργὸς καὶ ἐξ χρισῦ ἱεράρχης Μύρων. MS. Lambec. VIII. p. 122. & 200.

Myronis Ephesi Metropolitæ. Καθάπερ ἐπὶ τῶν διὰ χρείας ἑκάςοτε. Auctor Neophytus Hieromonachus. Lambec. V. p. 198.

* Nazarii, Gervasii, Protasii & Celsi. Νέρωνος αὖθις (ἄρτι) τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος. Latine apud Lipomannum Tom. 6. ad 14. Octobr. Surium 19. Junii. Græce MS. Lambec. VIII. p. 250. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Neophyti Martyris. Κατὰ τὺς καιρὺς τῆς παρανόμυ αὐτοκρατορίας τῶν τυραννικῶν βασιλέων Διοκλητιανῦ καὶ Μαξιμιανῦ. MS. Lambec. VIII. p. 338. Auctores se coævos & à Neophyto ab Ethnicismo conversos profitentur.

Νεόφυτός τις δῆλ☉ Θεῦ ϰ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χρισῦ ἐκ γένυς χρισιανῶν ὑπῆρχεν. Auctor coævum se profitetur.

Aliud. Παραδόξων πραγμάτων δυσπαραδέκτ☉ ἡ διήγησις. Auctor Constantinus Acropolita, magnus Logotheta.

Nerei & Achillei. *Nisi studia Catholicorum.* Velut è Græco versa ab Anonymo exhibet Surius 12. Maj.

In Nicænos c) Patres. Πείθεσθαι τοῖς ἡγυμένοις ἐκ τῆς Ἀποςολικῆς ἐπιτραπεὶς παραινέσεως, ὦ Θεόφιλε. Auctor Gregorius Cæsareæ Cappadociæ presbyter. Exstat Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 10. Julii. Græce & Latine in Auctario novo Combefis. T. 2. p. 547.

In Nicænum Symbolum. Τὸ μὲν ἐν τῇ πίςει ςεῤῥόν τι καὶ βέβαιον. Theodoti Episcopi Ancyrani circa A. C. 430. quem Latine post Holstenium (cujus editio Græcolatina postuma lucem vidit Rom. 1669. 8.) vertit & notis illustratum utraque lingva edidit Combefisius. Paris. 1675. 8.

Nicandri & Marciani. Ἧκον ἐπὶ τὰ νικητήρια. Auctor incertus.

Nicephori Martyris Antiocheni A. C. 260. Ἦν τις πρεσβύτερ☉ ὀνόματι Σαπρίκι☉. Græce & Latine in Actis selectis Martyrum Theodorici Ruinarti pag. 239-245. editionis Wetstenianiæ Amst. Quod Simeoni Metaphrasti tribuit Lambecius VIII. p. 82. 380. incipit: Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν τις πρεσβύτερ☉. Latine apud Surium 9. Febr. Gallice in Honorati à S. Maria reflex. sur les regles & l'usage de la Critique T. 1. diss. 2. p. 225. sqq.

Nicephori Patriarchæ CPol. vitam scriptam ab Ignatio diacono memorat Svidas in Ἰγνάτι☉. prodiit Græce ad 13. Mart. T. 2. Act. Sanctor. p. 704. Latine p. 294.

Plurima profecto diversis occasionibus atque temporibus. Oratio Theophanis presb. & præpositi in ejus exilium & translationem reliquiarum. Latine apud Surium 13. Mart.

Nicetæ filii Imp. Maximiani. 15. Sept. Ἐγένετο ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις. MS. Lambec. VIII. p. 221.

Nicæ-

c) Vide & supra in Constantino. Et quæ in Tomo sexto Aloysii Lipomanni p. 118. b. & apud Surium 10. Jul. Latine legitur Oratio de iis quæ Nicææ gesta sunt, Incipit: *Nono decimo anno Imperii Diocletiani.*

Nicetæ Cæsareensis Bithyni Confessoris, sub Constantino Copronymo. Πρόκειται ἡμῖν μεγίστης ὠφελείας ὑπόθεσις. Auctor Theosterictus Monachus, Nicetæ discipulus. Latine apud Surium 3. Apr.

* Nicetæ Gothi. Νικητικοὺς ἀγῶνας τοῦ μάρτυρος Νικήτα. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Sept. & Surium 15. Sept. Græce MS. Lambec. VIII p. 240. 289. 380. IV. p. 62.

Nicolai. Ἐν τοῖς καιροῖς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἀκαταστασία ἐγένετο ἐν τῇ Φρυγίᾳ. Auctor incertus.

Nicolai. Ἐπειδήπερ χαίρει Θεός. Auctor Leo Imp.

* Nicolai Myroblyti, Thaumaturgi Myrensis in Lycia Episcopi. 16. Dec. Σοφόν τι χρῆμα ζωγράφου χείρ. MS. Bibl. Coislin. p. 212. Lambec. VIII. p. 288.

Leonis Imp. Oratio Gr. L. prodiit Tolosæ 1644. 4.

In eundem. Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ. Andreæ Cretensis inter cujus orationes Græce & Latine edidit Combefisius pag. 188-196.

Εὐλογητὸς εἶ κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ. MS. Lambec. VIII. p. 376. Auctor incertus.

Ὁ μὲν θεοπάτωρ Δαυίδ. Nicetæ Rhetoris Paphlagonis.

Ὄρθρος ἡμῖν φαεινότατος, Michaëlis Archimandritæ. MS. sine nomine scriptoris Lambec. VIII. p. 308. Plura Combefisius in Bibl. Concionatoria T. VI. p. 68. seq. Vide & Tillemont. T. 6. memor. p. 688. 823. seq. mentio hujus Nicolai in Historia Miscella XXIV. 8.

Narratio miraculi à Nic. Myrensi editi, 6. Dec. quo tres Stratopedarchæ Constantini M. Nepotianus, Ursus & Erpylio s. Erpelio ab injusto supplicio liberati sunt. Ἐν τοῖς καιροῖς κωνσταντίνου. MS. Lambec. IV. p. 122. VIII. p. 308. 376.

Nicolai Myrensis vita è Metaphraste & aliis collecta à Leonardo Justiniano, T. 1. Lipomanni & apud Surium 6. Dec. incipit: *Pataram scriptores tradunt.* Edita ab Aldo Venet 1502. 4. cum Juvenco, Aratore & aliis.

Translatio ex Myra Lyciæ ad Apuliæ opidum Barum jubente Ursone ArchiEp. A. C. 1088. Surius ad 9. Maji. *Universis CHristi Ecclesiis.*

Nicolai Studitæ. Οἱ τοὺς Ὀλυμπίους ἀγῶνας. Auctor Monachus Studita, sed à Nicolai & Photii ætate remotior. Græce & Lat. in T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 890.

Nico-

Niconis Episcopi & XCIX. cum eo Martyrum sub Decio, in Sicilia Qvintiano Præfecto. Κατὰ τὰς καιρὰς ἐκείνας ἡγεμονεύοντ© Κυντιανῦ τῦ ἀσεβεςάτε. Auctor Chæremonius Syracusanus, Niconis Discipulus. Exstat Græce è MSS. Vaticano & Ambrosiano in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 23. Martii pag. 18. & Latine cum notis pag. 444.

Niconis Thaumaturgi, cognomento pœnitentiam agite. Εἰ ϰ̓ νέῳ ἢ χρόνῳ, γνώμῃ δὲ μᾶλλον στῤῥῷ. Auctor incertus.

* Nicostrati. Vide infra in Sebastiano.

Nili Rossanensis Calabri. Ἡ χάρις τῦ κυρίε ἡμῶν ἰησῦ Χριςῦ. Prodiit cum versione Jo. Matthæi Caryophili Rom. 1624. 4. Auctor contubernalis & discipulus.

Nili Monachi, πολλοῖς μὲν MS. in Codice Barocciano 65. Auctor Petrus Lambardus.

Niphontis Armenopuli. Μυςήριον μὲν βασιλέως κρύπτειν καλόν. MS. Bibl. Coislinian. p. 416.

* Nymphodoræ. Vide supra, Metrodoræ.

In Oeconomum iniquitatis. Πολλάκις ὑμῖν εἶπον διαλεγόμεν©. Asterii Amaseni. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. pag. 22.

Onesimi, Paulo Apostolo discipuli, Χαῖρε καὶ γέν© ἰκετικοί. MS. Græce Lambec. VIII, p. 85, & Latine apud Surium 16. Febr. acta incertæ fidei. Vide Tillemont T. 1. memor. p. 607. edit. Paris.

Onuphrii & aliorum Eremitarum. Ἐν μιᾷ μὲν ἡμερῶν σπουδὴν ἐποιησάμην ἐγὼ ὁ ἐλάχις© Παφνύτι©. Auctor fertur Paphnutius Anachoreta. Exstat Latine in T. 6. Lipomanni, ad 1. Junii. & apud Surium 11. Junii. Græce MS. Lambec. VIII. p. 359. Aliam vitam Onuphrii à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

Orestæ Martyris. supra, Drestæ & Arestæ, & Eustratii.

In Origenem. Καλόν τι χρῆμα ἡ σιωπή. Gregorii Thaumaturgi pag. 169. edit. Gerh. Vossii.

Dominica ὀρθοδοξίας. Vide supra, Imaginum restitutio.

Pachomii. Ὁ λόγ© ταῦτα πάντα κτήσαντ© Θεῦ ἀλήθεια. Græce è MSS. Florentino, Vaticano & Ambrosiano, in Actis Sanctor. appendice ad T. 3. Maji pag. 25. * & Latine Dan. Cardono S. I. interprete pag. 295. ad 14. Maji. Laudat Allatius de purgatorio p. 929. seq. confer Tillemont. T. VII. memor. pag. 167. sqq. 469. sqq. 674. sqq. 692.

Alia

Alia ejus vita, juniore auctore: Αὐταρκῶς μὲν τὰ γραφέντα περὶ τοῦ ἁγίου. Græce in eadem appendice p. 51. * & Latine pag. 334.

Alia, incerto auctore memorata apud Allatium: ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ πηγὴ τῆς σοφίας. Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 14. Maji.

In Palmarum Dominicam.

Βασιλικὴν οἱ πιστοὶ σήμερον. Eulogii Archi-Episcopi Alex. (licet Codices quidam ut Bibl. Coislin. p. 402. Alex. Cyrillo tribuant) Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 651.

Ἐκ θαυμάτων ἐπὶ θαύματα. Jo. Chrysostomi. Savil. T. 5. p. 882. vide & Lambec. IV. p. 128. VIII. p. 353.

Ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ. Jo. Chrysostomi. T. 2. Savil. p. 830.

Ἐπήνεσε καὶ ἄλλο τέ ποτε βασιλέως γλῶσσα τὴν παροῦσαν πανήγυριν. Leonis Imp. Græce & Lat. T. 1. Bib. Patrum Auctar. novi Combefis. p. 1657.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Methodii. Græce & Lat. in Combefisii Methodio p. 430.

Ἤδη τῆς δεσποτικῆς πανηγύρεως προκύπτει τὰ χαρίσματα. Leontii Neapolitani, in aliis CPolitani presb.

Ἤδη τῆς πνευματικῆς ἀκολουθίας προλάμπει. Jo. Chrysostomi. MS. p. 197. Bibl. Coislin. T. VII. Savil. p. 334.

Ὁ μὲν νοῦς τῶν προκειμένων. Georgii Nicomediensis. Cod. Barocc. 40.

Σπουδαιότερος ὦ φίλοι καιρός. Procli Patriarchæ CPol. inter ejus Orationes à Vinc. Riccardo editas Romæ, & in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 399.

Τοὺς τῆς εὐσεβείας καθήκει μύστας μὴ τὴν χάριν μόνον ἀσπάζεσθαι. Leontii presbyteri CPol.

Φαιδρὸν ἀγαπητοὶ μυστήριον σήμερον. Athanasii Alex. In nova Collectione Patrum Montfauconiana Paris. 1706. fol. T. 2. p. 63.

Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυττε. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Χαῖρε σφόδρα κεχαριτωμένη θύγατερ Σιών. Epiphanii Archi Episcopi.

Χθὲς ἡμῖν τὴν κοινὴν ἀνάστασιν Λάζαρος. Josephi ArchiEpisco Thessal.

χθὲς ἡμᾶς μετὰ τοῦ δεσπότου Λάζαρος. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. p. 75. in Combefisii edit.

Ὥσπερ ἡ ἀμέτρητος ἄβυσσος. Titi Bostrensis. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 638.

Pamphili Cæsar. Valentis, Pauli, Seleuci, Porphyrii, Theoduli, Juliani & sociorum. Καιρὸς δὴ καλεῖ πρὸς ἅπασι τὸ μέγα καὶ περιβόητον. Auctor Sim. Metaphrastes ex Eusebio. MS. Lambec. VIII. p. 85. Græce, & apud Surium 1. Junii Latine. Græce & Lat. T. 1. Act. Sanctor. Junii p. 64-74. Vide Volum V. hujus Bibl. p. 101.

Pancratii Martyris qui Petri Apostoli ut ajunt discipulus, Tauromenii in Sicilia Episcopus fuit. Ἐγένετο μετὰ τὸ ἀνηληφθῆναι τὸν Κύριον. Auctor fabulosus Evagrius Monachus laudatus Theophani Cerameo homil. 57. qui se Pancratii discipulum & comitem profitetur. Græce MS. Lambec. VIII. p. 94. Latine vertit Sirmondus, sed non prodiit.

Pantaleonis Martyris elogium à Niceta scriptum Græce & Latinè edidit cum notis Fed. Morellus Paris. 1608. 8.

* Panteleemonis. Βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου καὶ παρανόμου.

Θαυμαστὸς ὁ a) Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Auctor Nicetas Rhetor.

Τῆς εἰδωλικῆς ἄλυος κατὰ πάσης διακεχυμένης τῆς οἰκουμένης. Auctor incertus. Exstat Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 27. Julii.

Paphnutii, supra, Euphrosynes.

* Paphnutii Anachoretæ & DXLVI. Martyrum. *Fuit imperatore Diocletiano Arianus quidam præses.* Latine apud Surium 28. April.

Papyli Diaconi, Carpi Episcopi Thyatirensis & Agathopodis Martyrium. Ἐπὶ βασιλείας Δεκίου. Auctor incertus.

* Μεμνῆσθαι τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντων MS. Lambec. VIII. p. 249. 258. 262. supra in Carpo.

In parabolam de eo qui in latrones incidit. Ἠκούσατε ἀδελφοὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Leontii Hierosolymitani.

Parasceves Virginis Martyrium. 14. Octobr. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τοῦ ἑλληνισμοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 363. Nessel. V. p. 128.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων Χριστοῦ. MS. Bibl. Coislin. p. 169.

Pare-

a) In Indice ad Allatium non Panteleemonis sed Pantaleonis hoc esse elogium innuitur. Ita & latina Martyrologia Pantaleonem nominant pro Panteleemone.

Paregoridis, vide supra, Leonis.

Parthenii Episcopi Lampsaceni sub Constantino M. clari Vita. Πόθῳ καὶ ἀγάπῃ κινέμϑ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς Κρισπῖνος. Auctor Parthenii discipulum se profitetur, nomine Crispinum. MS. Lambec. VIII. p. 82. Latine apud Surium & Bollandum 7. Febr.

Patapii Thebani Ægyptii, Abbatis Eremitæ. ὡς λαμπρὰν καὶ πνευματικήν. & alia oratio qvæ incipit Πάντα πιςεύειν ἄξιον. Utraque auctore Andrea Cretensi, inter cujus orationes Græce & Latine editæ à Combefisio, p. 196. & 216.

* Vita ejusdem. Οὐ πολλὰς Αἴγυπτος ἐπ' ἂν δὲ τέκῃ. Latine apud Surium 8. Decembr. & apud Lipomannum. Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 212.

In SS. Patres & Prophetas. Ἡ ποδηγῦσα πίςις εἰς τὴν ὁδόν. Athanasii Alex. Græce Lat. cum Holstenii vers. T. 3. Athanas. p. 450.

Patricii Episcopi Prusæi. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἡγεμονεύοντος Ἰυλίε τὲ ἀνθυπάτε. Græce in Actis Sanctor. ad calcem T. 3. Aprilis pag. LXV. & Latine ad 28. April. pag. 576. ex versione Jo. Ravensteinii, S. I.

In Paulum Apostolum Jo. Chrysostomi septem homiliæ de laudibus Pauli quas vertit Anianus.

1. Οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι. T. VIII. Savil. p. 33. T. II. edit. nov. p. 477.
2. Τί ποτέ ἐςιν ἄνθρωπος. ibid. p. 37. & 482.
3. Ὁ μακάριος Παῦλος τῆς ἀνθρωπίνης. id. 40. 486.
4. Ὁ μακάριος Παῦλος ὁ τήμερον. id. p. 42. 490.
5. Πῦ νῦν εἰσιν οἱ τὸν θάνατον αἰτιώμενοι. id. p. 49. 500.
6. Βούλεσθε τήμερον, ἀγαπητοί. id. p. 53. 506.
7. Ὅταν οἱ τὰ σημεῖα βαςάζοντες. id. p. 57. 512.

Τὰς τῶν ἁγίων βίους T. 7. Savil. p. 839.

Ἅπας μὲν ἐγκωμίων λόγος. Auctor Theodorus Daphnopates, qui è Chrysostomo collegisse se quæ de Paulo scripsit non diffitetur. Latine apud Surium 29. Junii. Ex Chrysostomo in Paulum confer quæ Photius Cod. 270.

Οὐδεὶς ἀσθενεῖ Παύλε ἀθλῦντος. Auctor Proclus CPol. Græce & Lat. in Proclo Vinc. Riccardi, & T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 454.

Παῦλος ὁ Ἀπόςολος Ἑβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος. Auctor Theodorus Scutariota.

Τῆς μὲν ἐπιγραφῆς τῶν Ἀποςολικῶν πράξεων. Auctor Theodorus Magister, (an Daphnopates?) qvi è Chrysostomo pleraqve

collegisse se scribit. Græce T. 7. Savil. p. 829. Videnda etiam quæ in Paulum Apostolum congessit Combefisius T. VII. Bibl. Concionatoriæ.

Pauli Corinthii, supra in Codrato.

Pauli Homologetæ sive Confessoris, Patriarchæ CPol. Κωνςαντῖν© τὴν Κωνςαντίνω ἀρχὴν, εἶτα τῆς ἀνατολῆς ἐγκεχείριζετο σκῆπτρα. Auctor incertus. Allegat Allatius contra Creyghtonum pag. 336. & Cangius ad Zonaram pag. 72. Vide Photium Cod. 257.

* Ἡνίκα Κωνςαντῖν© ὁ τοῦ μεγάλου Κωνςαντίνου τρίτ© υἱός. Græce habuit Rosweidus. Latine apud Surium 7. Junii.

Pauli & Julianæ, Ptolemaide. *Aurelianus Imperator per totum orbem terrarum contra Christianos edictum proposuit.* Latine apud Surium 17. Augusti. Vide supra in Juliana.

Pauli Latrensis. Μάτίω οἱ πολλοὶ τὸν χρόνον αἴτιον ἀξιοῦσιν εἶναι. Auctor Nicephorus Blemmidas. MS. in Bibl. Coisliniana p. 213. De monasterio S. Pauli Latris, Montfauconus lib. 2. Palæograph.

Ἐμοί γε λίαν ἡδὺ καὶ τὸ περὶ λόγους πονεῖν. Auctor incertus. citat Allatius p. 420 contra Creyghtonum.

Pauli Thebani, primi Eremitæ. *Inter multos sæpe dubitatum est.* Græca versio incipit: Ἐν πολλοῖς πολλάκις κινηθείς. Latine apud Surium, & Bollandum ad X. Januar. Auctor Hieronymus Monachus.

Alia Pauli Thebani vita è Græco Bavarico Codice versa Latine exhibetur in Actis Sanctor. ad X. Januar. incipit: *Vixit Beatus Paulus Decii & Valeriani &c.* Auctor sibi à S. Antonio quædam narrata memorat. De hoc Paulo Tillemont T. VII. memor. pag. 144. seq.

Vitam Pauli Thebani à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

Καὶ ζωγράφοις μὲν ἀρχετύπων ἐκεῖνα πρὸς μίμησιν. MS. Lambec. VIII. p. 340. seq. ubi prologus & cap. 1. Auctor non diu post vixisse se testatur.

Pegasii Martyris. Vide supra, in Acyndino.

* Pelagiæ Virginis Antiochenæ sub Diocletiano passæ. Γυναικείαν ἀρετὴν τῆς τῶν ἀνδρῶν. Gr. MS. Lambec. VIII. pag. 223. 249. 258. 262. Bibl. Coislinian. p. 210. Latine apud Lipomannum (Surius enim omisit) Tom. 6. ad 8. Octobr. Jacobum Diaconum in vita MS. S. Pelagiæ laudat Meursius in glossario Græcobarbaro. Ex illo

illo Latine quædam affert Surius ad 8. Octobr. Diaconum Heliopoleos appellans. Vide & Tillemont. Tomo. XII. memor. pag. 377. seq.

In Pelagiam Martyrem. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, καὶ γυναῖκες θανάτου λοιπὸν καταπαίζουσι. Jo. Chrysostomi. Latine apud Surium 9. Junii. ubi etiam alter Chrysostomi sermo. *Majore quidem theatro sancta Virgo.* T. 2. edit. Montfauconi p. 591. & prior Gr. Lat. p. 585.

Pelagiæ Tarsensis, *incerto Auctore*: Τοῦ πρώην διωγμοῦ ἀνακινηθέντος παρὰ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Græce e MS. Palatino, in Actis Sanctor. ad 4. Maji T. 1. pag. 747. & Latine pag. 747. atque apud Surium 4. Maji.

In Pentecostes Festum.

Ἐπέπτη καὶ νῦν θεία ἐπέστη πανήγυρις. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefisii Auctar. novo p. 1719. T. 1.

Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη. Jo. Chrysostomi ex commentar. in Johannem.

Μεγάλα ἀγαπητοὶ καὶ πάντα λογισμόν. Chrysostomi T. V. Savil. pag. 610. T. 2. edit. nov. p. 468.

Οἱ μὲν τοὺς γυμνικοὺς ἀγωνιστάς. Demetrii Cydonii.

Nullum est tam clarum celebritatis argumentum. Greg. Nysseni T. 1. p. 970.

Οὐρανὸς ἡμῖν γέγονε σήμερον ἡ γῆ. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 976.

Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανήγυρις. id. T. V. Savil. p. 602. & T. 2. edit. nov. pag. 457.

Πάσας ἑορτῆς ὑπόθεσιν φαιδροτέραν ὁ Δαυίδ. MS. Bibl. Coislinian. p. 182.

Πᾶσα μὲν ἡμέρα. Chrysostomi. T. VII. Savil. p. 582.

Περὶ τῆς ἑορτῆς βραχέα φιλοσοφήσωμεν. Greg. Naz. Orat. XLIV.

Πυκναὶ μὲν ἡμῖν ἀλλ' ἐπωφελῆ. Basilii Episcopi Seleuciensis.

Σήμερον ἀγαπητοὶ ἐπεφοίτησε. Procli CPol. Græce & Lat. inter orationes ejus Romæ à Vinc. Riccardo editas & T. 1. auctarii novi Combefis. p. 439.

Τὴν μὲν ἐν χθὲς ἐποίει πανήγυριν ἐπιδημῶν Παράκλητος. Leonis Imp. Plura Combefisius T. IV. Bibl. Patrum Concionatoriæ.

In mediam Pentecosten. Πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Δεσπότου. Leontii Episcopi Neapoleos Cypri. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. pag. 702.

Ὥσπερ ἡ φαεσφόρος σελήνη. Chrysostomi T. 7. Savil. p. 272.

Ὅπου δ' ἂν ὁ δεσπότης. Chrysost. T. 7. Savil. p. 372.

Τοῖς φιλοῦσι τὸν Κύριον, ἑορτῆς οὐ λείπει καιρός. Leontii ArchiEpiscopi Neapolitani, licet in Codice Vaticano 564. male refertur ad Leontium presbyterum CPol. ut notat Allatius p. 112. de Simeonibus. CPolitano tribuit etiam Combefisius qui Græce & Lat. edidit T. 1. Auctarii Novi p. 719.

Gesta in Perside. Βασιλεύοντος Ἀρενάτου τῆς Περσικῆς χώρας γέγονε φιλονεικία. Auctor Anastasius Episcopus Theopolitanus sive Antiochenus. Quanquam tempore Anastasii nullum fuisse regem Persarum Arenatum, sed Chosroën per annos XLVIII. ac deinde Hormisdam per annos XV. notat Henschenius T. 2. April. pag. 854.

* In Petrum & Paulum Apostolos. *Petrum & Paulum discipulos Domini laudare quidem est laudabile.* Latine in Tom. 6. Lipomanni, & apud Surium ad 29. Junii.

Ἐγένετο μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸν ἅγιον Παῦλον. MS. Lambec. VIII. p. 376. Bibl. Coislin. p. 196. Cod. Barocc. 147. Auctor incertus.

* *Non eos solum, qui fuere ab initio Patres artium.* ibid.

Καλὸν μὲν τὸ ῥόδον τῆς ἐαρινῆς. Auctor Hesychius Presbyter Hierosol. *Post multimoda & multifaria vitæ.* libri II. de passione Petri & Pauli sub nomine Lini Episcopi Rom. è Græco ut feruntur Latine T. 2. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. pag. 67-73.

Πᾶσαι μὲν αἱ συνήθεις. Asterii Amaseæ Episcopi. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 122.

Ἔδοκει μοι λέγειν τι περὶ τῶν Ἀποστόλων. Maximi Planudæ. Lambec. IV. pag. 54. VIII. pag. 71. licet sub Nysseni nomine Gretserus edidit.

Οὐρανοῦ καὶ γῆς ἅμιλλαν. Jo. Chrysostomi. Græce T. V. Savil. p. 992. Latine apud Surium 29. Junii.

Χαίρετε Χριστοῦ βασιλεῖς ἅγιοι ἀπόστολοι. Ephraim Syri. MS. Bibl. Coislin. p. 414.

Τίς ὁ τερπνὸς οὗτος ἦχος; Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. p. 327. T. 1. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 384.

πάλιν ἡμῖν ἡ φωνὴ ἀδιάλειπτος. Auctor Sophronius ArchiEpiscopus Hierosol.

In Petrum Apostolum & Eliam Prophetam. *Pauci hodierno die nostræ concioni,* Jo. Chrysostomi. Latine apud Surium 1. August. T. 2. edit. novæ Chrysost. inter dubia p. 730.

De Petro Apostolo Narrationem MS. initio mutilam memorat Lambec. VIII. p. 351. Vide & Tillemont T. 1. memor. p. 189. sqq. ac Bibliothecam Concionatoriam Combefisii T. VII. p. 156. 190. 308. 411.

In venerationem Catenæ S. Petri. Ὅσοι τῷ τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων θείῳ ἔρωτι γινόμενοι. Auctoris incerti. Latine sub Chrysostomi nomine apud Surium 1. August.

*Petri ArchiEpiscopi Alexandrini, Εἶχε μὲν ἡ Ἐπιφανὴς Νικομήδεια. Græce & Lat. cum notis Combefisii, in triumphis selectis Martyrum p. 189. Paris. 1660. 8. Vide Vales. ad Euseb. VII. 32. in addendis. *Ad corroboranda corda credentium,* Latine ex Anastasii Bibl. versione apud Surium 25. Nov.

Petri Aulani, *In illo tempore Petrus qui & Balsamus,* Latine ex Anastasii Bibliothecarii versione apud Surium 3. Januar.

Phanurii Martyris miracula ab Auctore qui Sec. VIII. vixit descripta. Οὗτος ὁ μέγας τῆς ἀληθείας μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Φανούριος. Græce & Latine in Actis Sanctorum ad 27. Maji T. 6. p. 693.

Pherbutæ Virginis. Τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν. Græce è MS. Regis Galliæ in Actis Sanctorum ad calcem T. 3. Aprilis & Latine ad 22. April. pag. 21.

Phileæ. infra, Philoromi.

* Philemonis. Vide infra, Thyrsi.

Philemonis, Apollonii, Ariani. Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Græce è MS. Regis Galliæ in Actis Sanctor. ad 8. Martii T. 1. pag. 895. & Latine p. 752.

Philetæri & Eubioti sub eodem Diocletiano Martyrium passorum. Πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ πανταχοῦ Græce è MS. Regis Galliæ, in Actis Sanctor. ad 19. Maji T. 4. pag. 313. cum latina Dan. Cardoni versione.

*Philippi a) Apostoli. Ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς λόγος ἀϊδίως συνὼν τῷ Πατρί. Latine apud Surium 1. Maji. Ἀπο-

a) Confer quæ exhibet Combefisius Bibl. Concionatoriæ T. 6. p. 464. seq. Vide & Tillemont. T. 1. p. 379. sq. & 647. ubi de Actis Philippi Apocryphis.

Ἀποστολικῶς μνησθῆναι ἠξιώμεθα χάριτος. MS. in Bibl. Coislinian. pag. 195.

Aliud: Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 379. qui etiam p. 387. narrationem de Philippi miraculis ex Græcorum Menæis adjunxit. Incipit: Οὗτος ὁ φανώτατος ἀστὴρ. Latine utraque in Bibl. Patrum Lugd. T. 27. p. 401. 405.

Πᾶσα μὲν μαρτύρων Χριστοῦ πανήγυρις. Auctor Michael Monachus.

Martyrium & Acta Philippi Apostoli, 14. Nov. incerto Auctore: Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως παρειληφότος τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. MS. Lambec. VIII. p. 275.

Philippi Nicomediensis. supra in Eutychiano.

Philippi presbyteri vita ab Eusebio Monacho descripta. Κατὰ τοὺς καιροὺς Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως. Græce in addendis ad Tom. 3. Act. Sanctor. Maji pag. 1. & Latine ex Jac. Sirmondi versione ad 12. Maji p. 28.

In Philogonium, ex caussarum patrono Episcopum Antiochenum. Ἐγὼ μὲν καὶ τήμερον παρεσκευαζόμην. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. pag. 505. & edit. novæ T. 1. pag. 492. MS. Bibl. Coislin. p. 213. Lambec. IV. pag. 114. V. pag. 19. VIII. pag. 128. Latine apud Surium 20. Dec. Vide & Tillemont. T. 6. memor. p. 201.

Philothei & Eubiothi. Vide Philetæri.

Phocæ Martyris. Ἐπεδήμησε πολλάκις. Auctor præsentem se fuisse profitetur.

Λαμπρὰ γέγονεν ἡμῖν. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. nov. p. 704.

Καλὴ καὶ συμφέρουσα τοῖς ἠσκημένοις. Asterii Amaseni Græce & Lat. inter Asterii Homilias à Combefisio editas pag. 170. T. 1. Auctarii Novi. Idem sermo in aliis Cod. incipit à verbis p. 171. Ἱερὸς μὲν καὶ θεσπέσιος ἅπας ὁ τῶν γενναίων μαρτύρων κατάλογος. Gr. MS. Lambec. VIII. pag. 243. Latine in Lipomanni Tom. 6. & apud Surium ad 22. Sept. vide supra Volum. VIII. p. 609.

Ἐν τοῖς καιροῖς τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους ἐν τῇ δυναστείᾳ τῶν ἀσεβῶν καιρῶν. Auctor incertus.

Photii, (al. Photini) Aniceti & sociorum, 12. August. Ἔτους δευτέρου Διοκλητιανοῦ. Auctor Metaphraste antiquior. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 647.

Διοκλη-

Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν Νικομηδείᾳ. Lambec. VIII. pag. 127.

Pionii, Patricius Prusensis Episcopus Glycæ pag. 17. laudatus.

Apostolus monet ut Sanctorum memoriam celebremus. Latine apud Surium è Metaphraste 1. Febr. vide quæ supra lib. V. cap. 1. p. 51.

Platonis Hegumeni Studitæ. Ῥήτορσι μὲν καὶ σοφισαῖς. Auctor Theodorus Studites, qui Platonem illum spiritalem suum parentem appellat. Græce & Lat. in Actis Sanctor. 4. April. Latine apud Lipomann. T. 7. & Surium 16. Dec.

* Platonis Martyrium. XVIII. Nov. Οὐ ξένα Γαλατῶν τα παρόντα, οὐδὲ ὁμολογητοῦ τῆς ἀληθείας ἀλλότρια. Latine apud Surium 22. Jul. Græce MS. Lambec. VIII. p. 278. seq. 281.

Pœmenis Abbatis in Thebaide 27. August. Ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ποιμὴν Αἰγύπτιος ἦν τῷ γένει. Lambec. VIII. p. 217. seq. de illo Pœmene Tillemont T. 15. p. 147. sqq.

Polyæni. supra in Herma.

Polycarpi Smyrnensis Episcopi. 26. Jan. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἡ παροικοῦσα Σμύρναν. MS. memorat Lambecius VIII. pag. 88. Epistola Ecclesiæ Smyrnensis apud Euseb. IV. 15. Hist. & in Ruinarti Actis Martyrum pag. 28. sqq.

Superiora repetam dicendo, sub Pionii nomine edita à Bollando 26. Jan. Latine, & recusa in Tentzelii diss. selectis part. 1. pag. 76. sqq. Vide Tillemont T. 2. pag. 341. seq. & quæ supra lib. V. capite 1. pag. 50.

* Polyeycti militis. A. C. 254. Εἴπερ τις ἄλλη καλλίστη τῶν διηγήσεων. MS. Lambec. IV. pag. 62. VIII. pag. 336. Latine apud Surium ad IX. Januarii.

Polyxenæ Martyris. Vide in Xanthippe.

Pontiani martyris Spoletini sub M. Aurelio. Latine apud Bollandum 14. Jan. adde Tillemont T. 2. p. 628.

Porphyrii qui passus est martyrium Cæsareæ Cappadociæ. Βασιλεύοντος τοῦ παρανόμου καὶ ἀσεβεστάτου Αὐρηλιανοῦ. Auctor incertus. Julium Metaphrastem in Porphyrii vita citat Meursius, glossar. in ῥυβαύκβος.

Porphyrii Gazæ Episcopi circa A. 421. Τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τοὺς ἄθλους. Auctor

Marcus Diaconus Porphyrii discipulus. Latine apud Surium & Bollandum 26. Febr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 93.

In Priscillam & Aquilam. Ἄρα ἐπαιδεύθητε μηδὲν εἶναι νομίζειν. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 321.

Probi (male Prothi apud Lipomannum) Tarachi (male *Jaradi* apud Allatium p. 125. de Simeonibus & Caveum ad A. 901.) & Andronici Martyrum Tarsi Ciliciæ A. C. 287. Ἐν ὑπατείᾳ Διοκλητιανοῦ σεβαστοῦ τὸ πρῶτον. Scripta feruntur hæc Acta á Marcione sive Marcio, Felice & Barnaba sive Barba aliisque præsentibus & videntibus quæ Pamphilo, Marcianus, Lysias, Agathocles, Parmeno, Diodorus sive Dioclerus, Felix, Gemellus, Athenion, Tarachus & Orosius redemerunt à quodam spiculatore nomine Sebasto. Hæc acta Græce cum veteri Latina versione quam Rosweidus primum Antwerp. 1607. 8. ediderat, vulgavit Emericus Bigotius ad calcem Palladii de vita Chrysostomi Paris. 1680. 4. p. 245-309. & post eum Theodoricus Ruinartus in Actis selectis Martyrum p. 423. seq.

* Eorundem trium Martyrum acta à Simeone Metaphraste descripta incipiunt : Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ ἀναξίως. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 12. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 249. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Procopii Martyris. Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἐβασίλευε Διοκλητιανὸς ὁ τύραννος. Auctor incertus. Meminit septima Synodus Actione IV. ut Allatio jam notatum.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

Προκοπίῳ τὴν θυσίαν ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν ταῦρον αὐτὸν ἰδών. Auctor Hesychius Presbyter Hierosol.

Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τὴν αὐτοκράτορα Ῥωμαίοις διέποντων ἀρχήν. Auctor incertus. Exstat Latine in T. 6. Lipomanni, 8. Iulii. & apud Surium 8. Jul. sub Metaphrastæ nomine.

Τέρπει μὲν καὶ λειμὼν πολυανθής. Auctor incertus.

Τῶν ἁγίων προπατόρων. a) (Dominica ante Nativitatis CHristi festum.) ἀποικίζει ὁ Θεὸς τὸν δίκαιον Ἀβραάμ. MS. Bibl. Coislin. p. 195.

* Protasii. Vide supra, Nazarii.

In

a) Vide Cangii glossar. in προπάτορες, & Continuatorem Theophanis Byz. p. 235.

In purpuram Sacerdotibus redditam. Οἱ σφόδρα τῶν ἱερωμένων αὐτοῖς ἐφιέμενοι. Jacobi Monachi ex Monasterio Coccinobaphi.

In sacram Quintam. Ἐπέστη τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἡ πανήγυρις. Procli Patriarchæ CPol. Inter ejus Orationes Græce & Lat. à Riceardo editas & in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 406.

Τοῦ Σωτῆρος τὰ πάθη πένθος μὲν Ἰουδαίων. Athanasii Alex. T. 3. p. 444. cum Holstenii versione.

Quintiliani, supra in Maximo.

Quizici, Supra in Ceryco.

Rebeccæ Martyris. Vide in Xanthippe.

In Romanum Martyrem. Πάλιν μαρτύρων μνήμη. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 611. Latine apud Surium 18. Nov. & apud Lipomannum è Metaphraste.

Παλαίστραι μὲν σώμασιν. Ejusdem, T. 2. edit. novæ p. 617.

* Romuli. Vide supra, Eudoxi.

Sabaitarum Patrum viginti, à Saracenis interfectorum A. C. 788. in Laura S. Sabæ. Ἄξιον ἐστι τοὺς μηδέπως τῆς τῶν ἁμαρτημάτων ἰλύος. Auctor Stephanus Monachus Sabaita, qui coævum se & jussu Abbatis Basilii scripsisse profitetur. Acta hæc exstant apud Henschenium Græce è MS. Petri Segvierii ad calcem T. 3. ad 20. Martii p. 2. & Latine p. 176. sq. cum notis.

Sabæ Gothi A. C. 372. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἡ παροικοῦσα ἐν Γοτθίᾳ. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis p. 966. & Latine pag. 87. Exstat & Latine apud Surium 12. April. & Metaphrastæ tribuitur.

Sabæ Hagiopolitæ sive Hierosolymitani Abbatis & Confessoris A. C. 531. defuncti vita à Cyrillo Scythopolitano circa A. C. 553. monacho Monasterii S. Euthymii ad Georgium a) Abbatem Lauræ Novæ descripta. Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Græcæ, T. 3. p. 220 -- 376. Latine apud Bollandum 20. Januar.

* Οὐδὲν οὕτω νικῆσαι ψυχὴν εἰς ἀρετῆς ἐπιθυμίαν. MS. Bibl. Coislin. p. 212. Lambec. VIII. p. 302. seq. & Latine T. 5. Lipomanni, & apud Surium ad 5. Decembr.

* Sabbatii. Vide infra in Trophimo.

a) Diversus hic à Georgio Lauræ ejusdem præposito ab Origenistis intruso, Lambec. VIII. pag. 306.

Sabbato magno. Ἐπιτάφιον ἑορτὴν τῦ Σωτῆρος. Amphilochii Iconiensis Episcopi. Græce & Lat. in editione Combefisiana p. 86. cum versione Petri Pantini, qui prior ediderat.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τῦ Κυρίυ. Jo. Damasceni. Gr. Lat. edidit Petrus Pantinus. Antwerp. 1601. 8. inde prodiit in editt. Damasceni A. 1603. 1609. & in novissima Mich. le Quien T. 2. p. 815. Paris. 1712. fol. Latine vero in Bibl. Concionatoria Combefis.

Ὦ φρικτῦ μυστηρίυ πάσῃ τῇ κτίσει. Leonis Imp.

Sabellii Martyris. Vide in Ismaéle.

* Sabini martyrium. *Imperante Diocletiano edictum.* Latine apud Surium 13. Martii.

Sadoth Episcopi & CXXVIII. ejus sociorum in Persia, Latine apud Surium 20. Febr. μετὰ τὸ πληρωθῆναι. MS. Lambec. VIII. p. 87.

* Samonæ. Vide supra, Guriæ.

* Sampsonis ξενοδόχυ. *Partim quidem magno Sampsoni.* Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium ad 27. Junii. de hoc Sampsone Bandurius p. 609. 610.

Samuelis Prophetæ. Οὗτος ὁ μακάριος Σαμυὴλ. MS. Lambec. VIII. p. 201.

In Sanctorum omnium Dominicam : καὶ τὸ λόγοις μὲν ἄλλως τὰ τῶν ἁγίων ἑκάστυ διεξιέναι. Philothei Patriarchæ CPol.

Πρότερον ἡ τῦ παναγίυ Πνεύματος ἐπαγγελίζεται πρὸς ἀνθρώπυς ἐπιδημία. Leonis Imp. Plura Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ p. 312 - 400.

In Sancta Sanctorum. Καθάπερ τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ. Isidori Thessalonicensis Archi Episcopi.

* Sebastiani & sociorum, Zoës, Tranquillini, Nicostrati, Claudii, Castoris, Tiburtii, Castalii, (Castuli) Marcellini & Marci. Πολλῶν κατὰ διαφόρυς καιρὺς κατὰ Χριςὸν καὶ τῶν ἐκείνυ μανέντων θεραπευτῶν Διοκλητιανός. MS. in Bibl. Coislin. p. 213.

Senatoris, Viatoris, Cassiodoræ & matris ejus Dominatæ Martyrum. Ἐν τοῖς καιροῖς Ἀντωνίνυ τῦ βασιλέως. Auctor se profitetur Florentium, Martyrum famulum.

Septem dormientium b) Ephesi. Βασιλεύοντος Δεκίυ. MS. Lambec. VIII. p. 375. Vide Photium Cod. 253. Latine apud Surium 27. Jul.

Sera-

b) De his Storsus p. 448. ad Theophanem Cerameum.

Serapionis. supra in Herma.

* Sergii & Bacchi Martyrum. Μαξιμιανȣ̃ βασιλεύοντος τȣ̃ τυράννȣ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 248. 258. 262. Bibl. Coislinian. p. 210. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 7. Octobr.

* Severiani militis. 9. Nov. vel Sept. Λικινίȣ τȣ̃ δυσσεβȣ̃ς βασιλεύοντος, Λυσίας τὸ τηνικαῦτα δȣξ ὤν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 9. Sept. Græce MS. Lambec. T. 8. p. 267. 238.

Severi & Memnonis. Ὁ ἅγιος Σεβῆρος ἦν ἀπὸ Σίδης. MS. Lambec. VIII. pag. 210.

Silvestri Episcopi Rom. Οἱ μὲν σεπτοὶ καὶ θεόπται Ἀπόστολοι. Auctor Joannes Zonaras, licet sub Simeonis Metaphrastæ nomine exstat Latine apud Lipomannum T. 5. & Surium 31. Dec.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλȣ τὴν ἐκκλησιαστικὴν συγγράφων. Græce ex MSS. Mediceo & Mazarino cum versione & notis edidit Combefisius Paris. 1659. 8. in lectis CHristi Martyrum triumphis.

Ὁ ἡμέτερος ἱστοριογράφος Εὐσέβιος ἡνίκα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔγραφεν ἱστορίαν. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 321. quem vide sis etiam V. p. 408. Florentinium ad Martyrologium Hieronymi p. 67. 315. Schelstrateni Antiquit. illustrat. p. 477. D. Dorshei tunicam CHristi inconsutilem n. 40-59. supra Volum. VI. p. 103.

Simeonis Justi θεοδόχȣ. Τὴν πρὸς τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς τῶν ὁμοδȣ́λων. Auctor Simeon qui se ταπεινὸν sive humilem a) appellat.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ ȣ̓ρανοὶ. Leontio Neapoleos Cypri Episcopo auctore. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 682.

a) Combefisius T. 1. Bibliothecæ Concionatoriæ hunc putat diversum à Metaphraste, illum nimirum qvem Græci νέον Θεολόγον vocant, qviqve Abbas fuit S. Mamantis ad Xylocercum seu in Xerocerco ut mavult Allatius, cujus Orationes XXXIII de fide & moribus Christianis atqve Monasticis Latinas fecit Jacobus Pontanus S. J. exstantqve Græce in Codice MSto Cardinalis Mazarini. & in Bibl. Coisliniana p. 406. una cum aliis viginti. id p. 407. & libro Moralium atqve Catechesi ad eos qui mundo nuper renunciarunt: nec non capitibus 32. id. p. 410. sq. Male Gretserus c. 19. libri de imaginibus non manufactis eum cum Simeone Metaphraste confundit, cujus & ætas diversa, & Monachatus prorsus ignotus sit. Nec refert τȣ̃ νέȣ Θεολόγȣ nuncupatio, qva etiam insignitus Simeon Metaphrastes. In ea qvippe liberales Græci paullo recentiores. Sic namqve etiam Hesychium nominatum ex Regio Codice tractatu de Dominica resurrectione Combefisius repræsentavit.

Simeonis Metaphrastæ. Τὸν μέγαν ἐν βίῳ καὶ λόγῳ Συμεών. Auctor Mich. Psellus. Græce cum versione sua edidit Allatius ad calcem libri de Simeonibus p. 221-235. addita ejusdem ἀκολουθίᾳ, sive officio sancto, memoriæ ejusdem Simeonis consecrato pag. 236-244. Latine apud Surium 27. Novembr. & Lipomannum.

Simeonis σαλοῦ. Οἱ τὸν διδασκαλικὸν πρὸς ἄλλους σπεύδοντες. Auctor Leontius Neapolitanus Cyprius. Exstat Latine T. 6. Lipomanni ad 1. Julii. & apud Surium, 1. Julii. sed Græce MS. memorat Lambecius VIII. pag. 99.

Simeonis Theologi, Abbatis S. Mamantis in Xerocerco vita scripta à Niceta Stethato, cujus epitomen vide in Combefisii notis ad Calecam T. 2. Auctarii noviss. p. 119. seq. usque ad 129. Nicetam illum Simeonis fuisse discipulum notat p. 133. Vita Simeonis junioris qui tempore Basilii & Constantini Prophyrogenitorum scripsit, incipit: Χρῆμα θερμὸν ἀρετὴ καὶ δεινὸν μὲν ἐμφυσῆσαι. MS. Bibl. Coislinian. pag. 410.

* Simeonis Stylitæ. b) 1. Septembr. Locum Græce producit Allatius pag. 47. de Simeonibus. Habuit etiam Græcè Rosweidus. Meminit Nicephorus XIV. 51. Hist. Prodiit Latine ex Guil. Gratii versione cum Jo. Bollandi notis in Actis Sanctor. ad V. Januar. Usus fuit Gratius MS. Regis Galliæ. Aliud sed mutilum Lambecius VIII. pag. 384.

Ejusdem vita scripta ab Antonio Monacho: ξένον καὶ παράδοξον μυστήριον ἐγένετο.

Eadem scripta à Theodoreto Episcopo Cyri: c. 26. Philothei. Συμεώνην τὸν πάνυ, τὸ μέγα θαῦμα τῆς οἰκουμένης. Mentio in septima Synodo, actione IV. ut Allatio jam notatum. Latine apud Surium V. Januar. & in Actis Sanctor. ad V. Januarii: Sed in his ex nova versione Gvil. Gratii Brugensis S. I. MS. Græce Lambec. VIII. p. 233. 221.

Simonis Zelotæ, Apostoli. Τί φαιδρὰ σήμερον ἡ ἡμέρα. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. T. 1. pag. 408. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 412. Adde quæ in Simeonem & Judam Apostolos idem Combefisius

b) Simeon Stylita Senior A. C. 460. defunctus centenario major (cui discipulus Daniel Stylita) colitur à Græcis 1. Sept. & Latinis 5. Januar.
Junior sub Justino Imp. clarus 24. Maj. 3. Sept. Scorsus p. 448. ad
tertius 26. Jul. Theophanem Ceramcum.

fisius Tomo 8. Bibl. Concionatoria pag. 290. seq. Tillemont T. 1. p. 423. sqq. 426. sqq.

Sinaitarum Monachorum. *Cum post incursionem Barbarorum.* auctor Nilus Monachus. Latine apud Surium 14. Jan. De aliis Latinis & Græco Latinis editionibus vide quæ dixi ad Allatium de Nilis p. 26. sq. Supra in Monachorum.

Siræ virginis in Persia A. C. 558. Auctore coævo. Πολλαὶ τῆς σωτηρίας ἀφορμαί. Græce è MS. Florentino cum versione Conradi Janningi in Actis Sanctor. ad 18. Maji, T. 4. p. 172-183.

Smaragdi, supra, Euphrosynes.

* Martyrium S. Sophiæ Italæ & illius filiarum Pisteos, Elpidis & Agapes. Μετὰ τὸ διαγγελθῆναι πανταχοῦ τὸ σωτήριον κήρυγμα. Græce MS. Lambec. VIII. p. 241. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 17. Sept. & Surium 1. Augusti.

Sophronii Hierosolymorum Antistitis. Οἱ τοῖς θείοις καὶ μακαρίοις πατράσι. Auctor Johannes Zonaras.

* Sosontis sive Sozontis Martyrium: Μαξιμιανοῦ τῆς βασιλείας (Κιλικίας legit interpres Latinus. ita & MS. Cæsareum) ἡγεμονεύοντος. MS. Græce, Lambec. VIII. p. 237. seq. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 7. Sept. Vide supra in Jattesio.

Spiridonis ArchiEpiscopi Trimithuntis in Cypro. 14. Dec. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. MS. Lambec. VIII. p. 310. Auctor Theodorus Paphi Episcopus 14. Dec. qui meminit alterius vitæ Spiridonis scriptæ Jambis & Triphyllio Episcopo tributæ de qua Svidas in Τριφύλλιος. Tillemont. T. 7. 242. & Rev. Urbanus Godfridus Siberus in diatriba de hoc Spyridione, edita Lips. 1718. 4.

* Vita Spiridonis ejusdem Thavmaturgi, Trimithuntis in Cypro Episcopi, Constantino imperante clari: Μέγιστον εἰς ψυχῆς ὠφέλειαν. Latine apud Surium 12. Dec. & apud Lipomannum. Græce MS. Bibl. Coislinian. p. 20.

Martyrium S. Stephani. Ἐγένετο κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μετὰ ἐπτὰ ἔτη χρόνου. Auctor incertus.

Stephani Protomartyris elogium. Ὡς ἱερὸς, ἀληθῶς καὶ καλός. Sub Procli Cpol. nomine Vinc. Riccardus, sub Asterii Amaseni rectius Combefisius edidit T. 1. Auctarii novi p. 283. ex testimonio Photii Cod. 271.

Οἱ μὲν ἔξωθεν Chryſoſt. T. VII. Savil. p. 581.

Πολλὰ καὶ θαυμαστά. id.

Σεμνύνει μὲν τοὺς εὐδοκίμους. id. p. 579.

Νόμος ἄνωθεν ἀθλητικός. Auctor Leo Imp.

Στέψωμεν ἄνθεσιν ἐγκωμίων Στέφανον. Jo. Chryſoſtomi T. 5. Savil. p. 864.

Πάντες μὲν οἱ τῶν μαρτύρων. id. p. 871.

Ὥσπερ ὁ ἥλιος πανταχοῦ μέν. Auctor Manuel Caleca.

Ὁ μὲν αἰσθητὸς ἥλιος ὑπὲρ γῆς ἀνατέλλων. Auctor Proclus CPol. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 443. Græce & Lat. & in Proclo Vinc. Riccardi.

Ὡς καλὴ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀκολουθία. Latine ex Zini verſione apud Surium 26. Dec. Auctor Gregorius Nyſſenus. T. 2. Opp. p. 786.

Narratio deportationis reliqviarum Stephani Protomartyris. Ἐγένετο μετὰ τὸ εἰσκομισθῆναι. Auctor profitetur ſe vixiſſe ætate Cyrilli Hieroſol. & Euſebii CPolitani Epiſcopi.

Alia narratio de ἀποκαλύψει ſive detectione earundem reliqviarum, Luciano Presbytero Hieroſol. auctore: Τοῖς κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἁγιωτάτοις. Latine apud Baron. ad A. 415. & Surium 2. Auguſti & in appendice ad Auguſtinum T. VII. Opp. edit. Benedictin. ubi & alia, & T. X. Lovan. Vide Gennadium de S. E. c. 46. & 47. atque ibi Miræum. Etiam Combefiſii Bibl. Concionatoriam T. 7. pag. 573. ſeq.

In easdem Protomartyris reliquias. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Σωτὴρ πάντων. Nicetæ Rhetoris. Exſtat Latine T. 6. Lipomanni ad XI. Auguſti.

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ πατὴρ (σωτὴρ MS. Lambec. VIII. p. 101.) πάντων τῶν ἐλπιζομένων. Mich. Pselli.

Stephani Papæ & ſociorum. Κατὰ τοὺς καιροὺς Οὐαλεριανοῦ. MS. in Codice noni ſæculi. Vide Bandurium p. 646. 647. ad Antiqvitates CPol. Latine apud Surium 2. Auguſti.

Epitome. Οὗτος ὁ ἅγιος καὶ ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς. MS. Lambec. VIII. p. 228.

Stephani junioris c) Martyris. ſub Conſtantino Copronymo A. C. 767. 28. Novembr. ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ πᾶσι τοῖς εὐσεβέσιν. Auctor Stephanus quidam Byzantinus, Martyre non multo junior. Vide Allatium de Simeonibus pag. 81. & adverſus Creyghtonum pag. 336.

Θεῖον

c) De hoc Historia Miſcella XXII. 39.

* Θεῖον τι χρῆμα ἡ ἀρετὴ καὶ πολλῶν ἀξία. MS. Lambec. VIII. p. 226. 285. locum allegat Allatius p. 336. contra Creyghtonum Latine apud Surium 28. Novembr. & Billio interprete inter Damasceni opera cujus esse non posse Billius docet.

Stephanidis. Vide, Victoris.

Stratonici. supra in Hermylo.

Stratonis. in Eutychiano.

De Susanna. αὕτη μὲν ἦν ἡ ἱστορία. Hippolyti Episcopi Romæ. Græce & Lat. in Auctario noviss. Combefis. T. 1. p. 51. atque S. Hippolyti operibus T. 1. p. 273.

Vide & supra in Danielem & Susannam. Ἤκουσε μὲν ὑμῖν εὐγνώμονες. Chrysostomi T. 5. Savil. p. 703.

Susannæ a) Martyrium, filiæ Artemii sacerdotis idolorum. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Μαξίμου ἦν τις ἱερεὺς τῶν ἑλλήνων. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 376. Cod. Barocc. 148.

Syncleticæ. Ἔδει πάντας ἀνθρώπους τῶν καλῶν μὴ ἀμυήτους ὑπάρχειν. Auctor Polycarpus Asceta vel Arsenius Pegadensis cui tribuitur etiam in MS. Coisliniano p. 200. Græce cum versione sua, sine nomine auctoris edidit Cotelerius Tom. 1. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 201-277. testatus pag. 754. in codice Vaticano tribui S. Athanasio. Latine ex Dav. Colvilli versione edidit Bollandus T. 1. Act. Sanctor. ad V. Januar. Græce & Latine etiam Montfauconus T. 3. Athanasii p. 681.

* Tarachi Martyris. Vide supra, Probi.

Tarasii Patriarchæ CPol. A. 806. Μέλλων ἀπείρῳ μεγέθει. Auctor Ignatius Diaconus, Svidæ etiam laudatus. Latine apud Surium & Bollandum 25. Febr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 92.

In Templi consecrationem. Οἶδα ὅτι ἀγαπητὸν ἡμῖν. Leonis Imp.

Terentii, Africani, & aliorum. Ex Latina Francisci Zini versione apud Lipomannum, Surium 10. April. qui Metaphrastæ tribuit; & in Actis Sanctor. T. 1. p. 861. Incipit: *Decius Romanorum Imperator.*

Thaddæi Apostoli. Ὁ μακάριος Λεββαῖος ὁ καὶ Θαδδαῖος... 21. August. MS. Lambec. VIII. p. 202.

Taisiæ sive Thaisiæ meretricis conversio. Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. MS. Lambec. VIII. p. 348. Auctor incertus.

a) alia Susanna Galinii filia sub Dioclet. & Maximiano, de qua Surius ad XI. August.

Thalelæi Medici. Ἐν ὑπατείᾳ τοῦ Νουμεριανοῦ. Græce è MS. Danielis Florentino, cum versione Papebrochii, ad XX. Maji T. 5. p. 180. * & alia acta minus fide digna è MS. Vaticano Græce cum versione Dan. Cardoni pag. 183. * Incipiunt: Κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ.

* Theclæ Martyris. 24. Sept. Ἄρτι τοῦ μεγάλου τῆς ἀληθείας Εὐαγγελιστοῦ τε καὶ κήρυκος. Græce & Latine edidit Petrus Pantinus. Antwerp. 1608. 4. Citat Svidas in ἄβαξι, ἀναίμονες, ὑπαγορεῦσαι. Græce MS. Lambec. VIII. p. 243.

Ἱστορία μὲν τὸ πονηθὲν τουτὶ σύγγραμμα. Auctor Basilius Seleuciensis. Exstat Græce & Latine editum à Petro Pantino. ibid.

Idem Basilius, à qvo gesta Theclæ etiam metro scripta testatus est Photius Cod. 168.

Ἀναβαίνοντος Παύλου εἰς Ἰκόνιον. Antiqviora Theclæ acta nescio quo auctore scripta & lecta Tertulliano, quæ primus Græce & Latine edidit Jo. Ernestus Grabe in spicilegio Patrum Tom. I. p. 95. Oxon. 1698. 8. recus. A. 1714. 8. Locum ab illo omissum vulgavit Thomas Hearne in appendice ad Jo. Lelandi collectanea T. VI. p. 68. 69. Oxon. 1715. 8.

Καλὰς ἡμῖν ἡ τοῦ πνεύματος χάρις. Johannes Chrysostomus, T. 2. novæ edit. p. 749. inter spuria.

Ἐπαγγετὸς ὁ τῆς Ἐκκλησίας θεσμός. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in Auctario novissimo Combefisii T. I. p. 445. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 426.

* Theoctistes Lesbiæ Vita, prima ex illis qvas Simeon Metaphrastes scripsit. Εἰκόνες καὶ πάλαι καὶ ἀνδριάντες. Loca Græce profert Allatius de Simeonum scriptis pag. 49. seq. Latina quæ exstat apud Surium 10. Nov. & Lipomannum, incipit: *Laudare quidem ea quæ sunt bona.*

Theodoræ pœnitentis Alexandrinæ. a) Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Ζήνωνος τοῦ βασιλέως καὶ Γρηγορίου ἐπάρχου ὄντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Auctor incertus.

* Ζήνων ἤδη τὴν αὐτοκράτορα Ῥωμαίοις διεῖπεν ἀρχήν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium XI. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 239. 320. seq.

Theo-

a) Aliam Theodoram Antiochenam celebrat S. Ambrosius lib. 2. de virginibus. Alia Theodora Alexandrina de qua Surius ad V. Aprilis. De illa Theodora pœnitente vide Tillemont. T. 16. memor. p. 165. seq.

Theodoræ Thessalonicensis. Ἐμοὶ δὲ πολλῶν τὰ σὰ θαυμαζόντων, Auctor Nicolaus Cabasilas.

Ἐπὶ βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad XXVIII. Aprilis T. 3. in appendice pag. LXIII. & Latine p. 573.

* Theodoræ & Didymi Martyris. *Diocletiano & Maximiano Imperatoribus, præside Alexandrinæ civitatis Eustrathio.* Latine apud Surium V. April.

* Theodori Grapti & Theophanis ejus fratris. Τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν ἄθλησιν ἑλομένων. Latine apud Surium 26. Dec. & Lipomannum T. V. Græce vero etiam cum Combefisii versione & notis in ejus manipulo rerum CPol. p. 191. Paris. 1664. 4. MS. in Bibl. Coislinian. p. 213.

In Theodorum lapsum. Εἰ καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς. Jo. Chrysostomi. T. I. edit. novæ p. 35.

Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ. Ejusdem. p. 1.

Theodori Martyris. Ἀλλ' οὐ πένθιμος ἡμῖν ὁ καιρός. Auctor Joannes Evchaitorum Metropolita.

Theodori τοῦ πεζοῦ (ejusdem cum priore) Παρ' ἡμῖν δ' οὖν οὐ σπάνια τὰ καλά. Auctor idem.

Theodori Militum præfecti. Sive Theodori Tyronis, Martyris, Heracleæ sub Imp. Licinio, primo Sabbato jejunii. Ἡμεῖς ὁ τοῦ Χριστοῦ λαός. Gregorii Nysseni. T. 2. p. 1002. MS. Lambec. IV. p. 26. 114. VIII. pag. 86. Latine ex Zini versione apud Surium IX. Nov. Heracleæ sub Imp. Licinio.

Ὥσπερ φαίνει ὁ ἥλιος τοῖς ὁρῶσιν, οὕτω ὁ περὶ τῶν μακάρων λόγος τοῖς ἀκούουσι. Latine apud Surium 7. Febr. Auctor profitetur se præsentem Martyrio illi adfuisse, nomenque adscribit ὁ ταχυγράφος Οὐάρος (alii Codices Αὔγαρος) Νοτάριος καὶ ἀποκοδικάλλων. Vide Allatium de Simeonibus p. 115. MS. Lambec. VIII. p. 81. 376. IV. p. 124. sq. Cod. Barocc. 147.

Μαξιμιανὸς καὶ Μαξιμῖνος βασιλεῖς ἐξαπέστειλαν διατάγματα. Auctor illo tempore vixisse se profitetur. Vide Allatium pag. 99. de Simeonibus. MS. Lambec. VIII. p. 86. 384. IV. p. 64. seq. 96. sq. Cod. Barocc. 147.

* Μαξιμιανῷ καὶ Μαξιμίνῳ τοῖς βασιλεῦσι. Latine apud Surium IX. Novembris, & Lipomannum.

Μαρτυρικὴ πανήγυρις σήμερον. Joannis Metropolitæ Evchaitensium.

Σὺ μὲν ὦ ἀγαθὲ, ὦ ὑπεραγάθε δῦλε Θεῦ. Auctor b) Constantinus Acropolita.

Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου Κύριε. Inter Chrysostomi homilias prodiit Paris. 1554. 8. Sed Auctor Nectarius Archi Episcopus CPol. Latine apud Lipomannum T. 5. & Surium 9. Novembr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 231. 349. & 86. & IV. p. 97. 124. seq. Bibl. Coislin. p. 401.

De miraculo circa Theodori Tyronis matrem captivatam à Dracone. Ὅσοι μὲν εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. MS. Lambecius VIII. p. 376.

Miraculum martyris Theodori, Ἦν τις ἀνὴρ πίστιν πολλὴν ἔχων. MS. Bibl. Coislinian. p. 196.

Theodori Studitæ. Πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων κατὰ διαφόρους χώρας. Auctor synchronus Michaël Monachus. MS. Græce in Bibl. Vaticana unde habuit quæ Latine Baronius ad A. 795. usque ad 826.

Ἕως μὲν ὦ παρόντος, ἀδελφοί μου. Auctor Naucratius Confessor. Græce & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 855.

Theodori Syciotæ, Archimandritæ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor incertus. Citatur hæc vita in Septima Synodo Actione IV. ut notat Allatius. Latine exstat apud Surium 22. April. sub nomine Georgii presbyteri & ejusdem mansionis præfecti ac discipuli.

Theodosiæ Martyris. Γυναῖκα μὲν ἀνδρείαν ποῦ τις ἄν. Auctor Constantinus Acropolita & magnus Logotheta. MS. Lambec. IV. p. 63. VIII. p. 372.

Theodosii Archimandritæ eremi prope Hierosolymam. Ἡ τρισυπόστατος καὶ ἀδιαίρετος μία οὐσία. Auctor Theodorus Episcopus Petrarum.

* *Inter tempora ver quidem est jucundissimum.* Latine apud Surium XI. Januarii.

Θεοδόσιος ὁ ἀξιομακάριστος. Auctor Cyrillus Monachus & Presbyter Scythopolitanus.

Theodotæ & liberorum ejus. Ὅσην οἱ Νικαεῖς εἰς τὴν. Auctor incertus ante Metaphrasten. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 648.

The-

b) Hic Constantinus etiam dictus novus Metaphrastes. Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 447.

Theodoti Ancyrani Martyris. Ἔδει μὲν ἡμᾶς πρὸς πεῖραν πολλῶν ἐκκλησιῶν. Auctor Nilus in Martyrio comes. Latine ex Sirleti versione edidit Lipomannus Tomo VII. & Surius 18. Maji. Græce è Codice MS. Vaticano cum Papebrochii versione & notis exstat in Actis Sanctor. ad 18. Maji T. 4. p. 147-165.

Theodoti sive Theoduli Lectoris & Agathopodis Thessalonicensis, Sæculo IV. Ἀεὶ μὲν ἐπανθοῦσαι. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. appendice ad T. 1. Aprilis p. XLII. & Latine p. 320. Latine sub Metaphrastis nomine apud Surium ad diem quartum Aprilis.

Theoduli Stylitæ. Ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad XX. Maji, Tomo 6. p. 756.

* Theophanis Grapti. Vide supra, Theodori Grapti.

* Theophanis Sigriani sive Siagreni circa A. C. 818. Ὥσπερ λειμὼν εὐανθής. Græce & Latine cum notis in Actis Sanctor. ad 12. Martii Tom. 2.

* Theophanis qui & Isaacius dictus est. *Quæ mercatoribus mundi pelagus & longinqua maria.* Latine apud Surium 12. Martii.

Theophanus sive Theophanonis Imperatricis. Πολλοὶ μὲν πολλάκις τῶν ἀρετῇ καὶ συνέσει. Auctor Nicephorus Gregoras. Citatur à Meursio in glossario Græcobarbaro in παρεμικιον.

Theophili Adanensis Oeconomi pœnitentia & conversio A. C. 835. scripta ab Eutychiano ejus famulo & Clerico Adanensi. Ἐγένετο κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. MS. Lambec. VIII. p. 75. Latine apud Surium 4. Febr. & ex Pauli Diaconi Neapolitani versione & Marbodi Episcopi Redonensis Metaphrasi metrica apud Bollandum 4. Febr. quam habes etiam in Marbodi operibus Paris. 1708. fol. cum Hildeberto editis p. 1507.

* Theopistes & Theopisti. Vide supra, Eustathii.

Therapontis Presbyteri. Πολλοί μοι τῶν λόγων ἡ πανήγυρις. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni in Actis Sanctor.

In Thomam Apostolum. c) Ἐπαρκητὸς ὁ ὑπὲρ τῶν ἁγίων πόθος. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Latine p. 397. Bibl. Patrum Lugd. T. 27. Græce & Latine in auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 364.

Εὐλογητὸς ὁ θεός. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 837.

Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν τὴν. Basilii Seleuc.

T 3 O

c) De S. Thoma Apostolo Tillemont T. 1. p. 394. sqq.

ὁ μὲν παλαιὸς ἀνθρώπων βίος. Auctor Basilius Seleuciensis.

Ἐγένετο μετὰ τὸ ἀναστῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, συνήθροισε. Auctor incertus.

Τῷ μὲν νόμῳ τῆς ἐκκλησίας. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 486. Citatur in Synodo VI. actione 10.

Ἥκω τὸ περιληφθὲν ὄφλημα. Chrysost. T. VII. Savil. p. 575.

* Πάλαι μὲν τὰς κατὰ γῆν διατριβὰς ἀνύοντες οἱ Ἀπόστολοι. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 6. Octobr. & Surium 20. Dec. Græce MS. Lambec. VIII. p. 248. 381. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210. respicit Theophanes Cerameus homil. XXV. 164.

Hesychii Presb. in Thomam encomium memorat Photius Cod. 269.

Periodi Apocryhæ Apostolo S. Thomæ tributæ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦμεν πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐν Ἱεροσολύμοις. Ex his nonnulla Græce & Latine dedi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 719. seq.

Plura in Thomam Apostolum vide Tom. VI. Bibl. Concionatoriæ Combefisianæ p. 96. seq.

* Thyrsi, Leucii, (Lucii) Philemonis, Callinici & Apollonii Martyrum in Bithynia sub Decio Imp. Τῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κοινωνίας σαρκός. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Latine apud Surium 14. Dec. & Lipomannum. Meminit Svidas, Logothetam laudans in καταπέλτης.

* Tiburtii. Vide supra in Sebastiano, & Cæcilia.

* Timothei Apostoli Vita. Τιμόθεον τὸν μέγαν ἤνεγκε μὲν ἡ Λυκαόνων. Latine apud Surium 22. & Bollandum 24. Januar. T. 2.

Martyrium Timothei Apostoli Auctore Polycrate, (ad calcem Codicis Canonum Ecclesiæ Rom. cum notis Petri Pithoei, Paris. 1687. fol. p. 366.) Incipit latina versio: *Multi multas historias & vitas.* Vide Photium Cod. 254. & quæ scripsi in Codice Apocrypho N. T. p. 812. seq.

* Martyrium ejusdem Timothei. Ἴσμεν πολλὰς ἱστορίας τε καὶ βίους. Vide Photium Cod. 254.

In eundem sermo. Τί δὲ Τιμόθεος; τοῦτον γὰρ μετὰ τοὺς Ἀποστόλους. Nicetæ Rhetoris & Philosophi.

Timothei Lectoris & Mauræ A. C. 286. Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ. Græcè è MS. Palatino in Actis Sanctor Tom. 1. Maji pag. 741. & Latine pag. 375.

Titi

Titi Apostoli. 4 Januar. vel 25. Augusti. Ἀποστολικῶν ἐγκωμίων ἐφάπτεσθαι. MS. Lambec. VIII. p. 214. Auctor Andreas Cretensis, inter cujus Orationes Græce & Latine edidit Combefisius. p. 155. Paris. 1644. fol.

Epitome vitæ Titi à Zena νομικῷ, discipulo ejus ut ajunt scriptæ. Τίτος ὁ ἀγιώτατος ἐκ Μίνωος τοῦ βασιλέως Κρήτης κατῆγε τὸ γένος. MS. Lambec. VIII. p. 213. seq.

Titionis Claudiopolitani. 24. August. sub Diocletiano. Ὁ ἅγιος μάρτυς Τιτίων ἦν ἐκ τῆς Μαντινείας. MS. Lambec. VIII. p. 212.

* Tranqvillini. Vide supra in Sebastiano.

In tres pueros. Καινὸν ὡς ἀληθῶς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 698.

* Trophimi, Sabbatii & Dorymedontis. Πρέσβυ τοῦ δυσσεβοῦς τὸ βασίλειον σκῆπτρον τῶν Ῥωμαίων διέποντος. Latine apud Lipomannum T 6. & Surium 19. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 241.

Tryphonis Campsadensis Martyris, sub Decio. Κρίνα ἐξ ἀγροῦ καὶ ῥεύματα ἐκ πηγῆς. Auctor Theodorus Lascaris Ducas.

* Τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος. MS. Lambec. VIII. p. 72. Latine apud Surium 1. Febr.

Ὁ βίος τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 72.

Μάρτυρος παραγέγονε μνήμη. Auctor Leo Imp.

De Tzangariensibus duobus clericis narratio. Δύο Κληρικῶν. Cod. 136. Barocc.

* Valeriani. vide Cæciliæ.

* Vari & sociorum Martyrium. Μαξιμιανοῦ τοῦ Τυράννου τὸ δυσσεβὲς ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην ἐκδόντος διάταγμα. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 19. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς. MS. Bibl. Coislinian. pag. 185.

Viatoris Βιάτωρος Martyris. Vide supra in Senatoris.

Victoris & Stephanidis. XI. Nov. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐν αἷς ἐδιώκοντο οἱ Χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ τότε Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνίνου ἐθνικοῦ τυγχάνοντος, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ τότε Δουκός. MS. Lambec. VIII. pag. 269. Latine sub Metaphrastæ nomine apud Surium 14. Maji.

Vincentii ArchiDiaconi Cæsaraugustani. XI. Nov. Ἱκανὸν καὶ τοῦτο δοκιμῆς τῷ ἁγιωτάτῳ μάρτυρι Βικεντίῳ. MS. Lambec. VIII. p. 270. Latine apud Surium 22. Jan. sub Metaphrastæ nomine.

Ursicii sive Ursicini XI. August. Μαξιμιανοῦ μετὰ Μαξιμιανόν. Auctor incertus ante Metaphrasten. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. p. 648. Lambecium VIII. p. 125.

Xanthippes Martyris, Polyxenæ & Rebeccæ. Τοῦ μακαρίου Παύλου ὄντος ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Auctor fertur Onesimus Pauli Apostoli discipulus.

* Xenes. Vide supra, Eusebiæ.

Xenophontis. Ἡ περὶ τῶν μακαρίων ἀνδρῶν βίων ἀναγραφή. Auctor incertus.

* Xenophontis & filiorum ejus, Arcadii & Joannis. Ξενοφῶν ὁ θαυμάσιος ἔφυ μέν.

Alia vita S. Xenophontis & sociorum, Auctore incerto: Διηγήσατό τις γέρων μέγας, ἦτοι Ξενοφῶν τις συγκλητικὸς ὑπὲρ πᾶσαν εὐπρέπειαν ὑπάρχων.

Xysti. Vide supra, Laurentii.

In Zacchæum: οἱ τῶν καλῶν ἐρῶντες. Jo. Chrysostomi. T. VII. Savil. p. 403.

Zachariæ Pontificis & Prophetæ, qui pater Johannis Baptistæ. 5. Sept. Μύστα τῶν ἀῤῥήτων ἱερουργημάτων Ζαχαρία. Auctor Cosmas Vestitor. Ὡς χρυσοῦν θυμιατήριον. Anonymi. MS. Lambec. VIII. p. 236.

* Zenobii & Zenobiæ ejus sororis. Αἰγαὶ πόλις ἐπὶ κόλπῳ μὲν τῷ Ἰονίῳ κειμένη. Græce MS. Lambec. VIII. p. 256. 260. 261. Bibl. Coislinian. p. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium, 30. Octobris.

Πόλις διάκειται ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κιλίκων. MS. Bibl. Coislinian. pag. 185.

* Zenonis. Vide supra, Eudoxi.

Zoës. Αὕτη ἡ μακαρία μάρτυς. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 2. Maji. T. 1. p. 739. & Latine p. 178.

* Vide & supra in Sebastiano.

Zosimi Martyrium. Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἐπὶ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ ἦν πολλὴ μανία. Auctor incertus. Latine apud Surium 19. Junii.

Ἐπιβάντος Δομετιανοῦ τοῦ Κόμητος. MS. Cod. Barocc. 148.

CAP.

CAPUT XXXIII.

De THEODORO Mopſveſteno, ejusqve fratre Polychronio: & de aliis Theodoris, centum amplius, qvi Græce ſcripſerunt.

Theodori Mopſveſteni ætas & vita. 1. *de ejus ſcriptis.* 2. *De Polychronio.* 3. *De aliis Theodoris qui Græce ſcripſerunt ordine Alphabetico: ubi ſpeciatim uberius de ſcriptis Theodori Abucaræ, Theodori Balſamonis, Theodori Grapti, atque integrum inſertum Theodori Meliteniotæ Proœmium Aſtronomiæ Græce & Latine. Nec non dictum de ſcriptis Theodori Metochitæ, Theodori Raithuenſis, Theodori Studitæ &c.*

I.

THEODORUS *Mopſveſtenus*, cujus perpauca licet (quod erunt qui doleant) hodie ſuperſunt, plurima tamen olim extitere ſcripta ac monumenta, præcipue quibus ſacras litteras fuit interpretatus, promeretur ut à nobis neutiquam indictus prætermittatur. Hic parentibus illuſtribus & opulentis natus Antiochiæ, a) frater *Polychronii* b) Apameenſis poſtea Epiſcopi: *Joannis Chryſoſtomi* amicus, cum ipſo & *Maximo*, c) Epiſcopo poſtea Seleucienſi, frequentavit in patria *Libanium* Rhetorices Magiſtrum, & poſtea Philoſophiæ ſub *Andragatho*, d) operam dedit. Cumque familiaris ſui Chryſoſtomi exemplo Monaſticam vitam amplexus fuiſſet admodum juvenis, etiam in illa confirmatus & à conſilio quod habuerat uxorem *Hermionem* ducendi revocatus eſt per eundem Chryſoſtomum circa A. C. 369. Epiſtolis ad Theodorum ἀσκήσεως ἐκπεσόντα ſcriptis fortaſſe compluribus, quarum duæ inſignes adhuc exſtant, * atque in luculenta quam nuper dare

a) Tillemont. T. XII. memor. Eccleſ. p. 435. ſeq. H. Noris lib. I. hiſtor. Pelagian. cap. 9.
b) Theodoret. V. 40. Hiſt. c) Sozom. VIII. 2. Socrates VI. 3.
d) Tillemont. p. 434. hoc colligens ex eodem Sozomeno.

* Nec plures lectæ ſunt a priſcis ſcriptoribus, è quibus Leontius Hieroſol. libro III. contra Neſtor. & Eutychen p. 696. F. de Theodoro: *hunc enim ajunt eſſe illum quem magnus Joannes utpote ex propoſito monaſtici inſtituti lapſum, & qui promiſſionem abjuraverat, duobus funibus fortibus & prælongis, lapſum in profundum intemperantiæ extrahere ſtuduit.*

cœpit eruditiſſ. Montfauconus, e) Chryſoſtomi nova operum editione, tomo primo ducunt familiam. Poſtea cum Chryſoſtomo ſacris litteris aſſidue operatus eſt, profecitque in *ἀσκήσει* egregie, Magiſtris cum eo communibus *Flaviano* Antiocheno, ** *Diodoro Tarſenſi* & *Craterio* uſus. f) Presbyterum *Antiochenæ* Eccleſiæ vocat Gennadius cap. 12. de Script. Eccleſ. & Sacras literas in Antiochena Eccleſia explanaſſe Leontius Hieroſol. teſtatur. Heſychius vero Hieroſol. in Eccleſiaſtica Hiſtoria g) Theodorum ait *Clericatui Antiocheno à prima ætate connumeratum*, poſtea ad ſæculares reverſum libidines, hinc iterum *in clericatu eſſe cœpiſſe, & Antiochiâ relicta in Tarſum traſmigraſſe, ex qua in Mopſveſtiam tranſierit.* Meletius qui Theodoro in Epiſcopatu Mopſveſteno ſucceſſit, Epiſtolâ ad Titum vicarium Dionyſii magiſtri militiæ per orientem, h) de Antiochena loquens Eccleſia, *cujus* inquit, *Theodorus exſtitit doctor commiſſus.* Facundus lib. X. cap. 1. *Beatus quippe Joannes Antiochenus & orientale Concilium dicunt, quod in expoſitionibus quas in omnibus Eccleſiis orientalibus faciebat* (Theodorus) *& quibus in regia Civitate* (CPoli ***) *valde eſſe comprobatus apparet, in conſpectu Sacerdotum & Imperatorum & populorum rectus inventus eſt.* Photius Cod. IV. Θεοδώρου Ἀντιοχέως libros pro Baſilio contra Eunomium commemorans, ſubjungit: ὁ δὲ Μόψου ἑστίας γεγονὼς Ἐπίσκοπος οὗτός ἐστιν οἶμαι. Similiter Cod. XXXVIII. Et Cod. CLXXVII. Θεοδώρου Ἀντιοχέως, ὁ Μοψυεστίας δέ ἐστιν, ὡς ἀπό τινων ἐπιστολῶν ἐμάθομεν. Igitur nec Theodorum Antiochenum, cujus toties in Catenis mentio occurrit, à Mopſveſteno diſtingvere auſim, licet id facere videam Combefiſium in Bibliotheca Concionatoria. In Tarſenſi Epiſcopatu quo minus Diodoro ſuccederet, prohibitus à Theophilo Alex. †) ſaltim in Epiſcopatu *Mopſveſtiæ* i) Civi-

e) Pariſ. 1718. Confutat etiam Montfauconus Tillemontii ſententiam, qui alteram parænesim Chryſoſtomi ad Theodorum lapſum non ad Mopſveſtenum, ſed ad alterum ætate provectiorem Theodorum ſcriptam eſſe opinabatur. Cæterum quæ fertur ſub Theodori lapſi nomine reſponſio ad Chryſoſtomum atque incipit: πάντοτε οἱ ἐν εὐδίοις λιμέσιν, tanquam Theodoro Mopſveſteno ſuppoſita & otioſi Græculi commentum inter ſpuria ab eodem laudato Montfaucono T. 1. p. 801. relata eſt.

** Facundus Theodorum amantiſſimum magni Flaviani diſcipulum vocat II. 2. VIII. 3. &c.

f) Sozom. VIII. 2. Socrates VI. 3.

g) Citatur in Actis Concilii quinti CPol. A.C. 553. habiti collatione V. T. 3. edit. Harduini p. 103. ſeq.

h) Apud Baluzium in nova collectione Concilior. p. 875.

*** auditus à magno Theodoſio. Vide Facundum lib. 2. cap. 2.

† Leontius Hieroſol. lib. 3. contra Neſtor. p. 696. T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd.

i) Μόψου Ἑστία, *Mopſi focus* ſive *Lares*, Mopſveſtia Ciceroni III. 8. Epiſt. eadem Pli-

Civitatis in Cilicia secunda successit Theodorus *Olympio* circa A. C. 394. k) atque Concilio CPol. illo anno celebrato, aliisque postea pluribus interfuit, donec A. 429. defunctus successorem habuit illum quem jam memorabam *Meletium*. l) Episcopatum ipse gessisse cognoscitur per annos XXXVI. scriptisque & voce præclarum in Ecclesia nomen sibi parasse per annos fere quinquaginta, Arianorum & Apollinaristarum sive Synusiastarum m) aliorumque hæreticorum strenuus debellator, ita tamen ut ipse Nestorii n) & Pelagii hæresi o) aliquando visus sit accedere, sed quas maculas statim retractatione publica p) iterum eluit, atque non modo vivus mansit in communione Ecclesiæ, in pacis ejus & honore defunctus: * sed etiam diu post obitum cum è sacris diptychis ejus nomen eradi q) & à Patribus Concilii quinti A. 553. r) Propter Nestorianos ad eum provocan-

nio V. 27. *Mopsos.*, ad Pyramum fluvium. Nomen habet à Mopso vate, Apollinis filio, perinde ut *Mopsopia* quæ deinde Pamphylia, & *Mopsucrene* sive Mopsi fontes. Mopsum divinis honoribus mactatum à Cilicibus auctor Tertullianus c. 46. de anima.

K) Olympius ille interfuit Concilio CPol. A 381. De anno Episcopatus suscepti ad Theodoro vide Pagium ad A. 423. n. 16. De anno obitus Rigberium sive Gerberonium ad Mar. Meccator. p. 214. 215.

l) Hujus Meletii aliquot exstant Epistolæ in collectione illa sive Synodico Cassinensi quod illustrandis Ephesini Concilii Actis post Christianum Lupum edidere Baluzius in nova collectione Concilior. & Garnerius in auctario ad Opera Theodoreti.

m) Theodoretus lib. V. Hist. cap. 40. Facundus VIII. 4. Jo. Christophorus Meisnerus, Schmidebergensis diss. de Theodoro Mopsvesteno §. 9: Witeberg. 1714.

n) Sirmondus ad Facundi lib. IX. cap. I. Petavius lib. 1. de incarnatione cap. II. Tillemont. T. XIV. p. 627. seq. T. XII. p. 451. seq. Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem T. I. p. 95. seq. 166. T. 2. p. 321. Acta Synod. V. collatione IV. Vigilius Papa in constituto A. C. 554. scripto, apud Baluzium in nova collectione Concilior. p. 1579.

o) H. Noris lib. I. Hist. Pelag. c. 9. Garnerius T. 2. p. 250. seq. 319. &c. D. Thomas Ittigius appendice diss. de hæresiarchis, p. 473. seq. Samuel Basnage T. 3. Annal. ad A. 428. 7. Rigberius ad Marium Mercatorem p. 103. 221. seq.

p) Tillemont T. XII. memor. p. 439. seq. * Facundus X. 1.

q) Vide Acta Synodi V. Collatione V. & VIII. Henrici Noris diss. de quinta Synodo cap. 5. Sam. Basnage ad A. 550. 7.

r) Inter celebrata illa *tria capitula* de quibus in Synodo quinta disceptatum, primum erat de condemnatione Theodori Mopsvesteni. Itaque collatione *quarta* illius Synodi colliguntur ex Theodori libris quæ à doctrina Ecclesiastica abhorrent: collatione *quinta*, sinistra Rabulæ Edesseni, Cyrilli Alex. Procli CPol. & aliorum de illo judicia afferuntur, & denique Collatione *octava* Theodorus scriptaque ejus damnantur, quod facit etiam Vigilius Papa in constituto cap. 27. De Basilii diaconi CPol.

vocantes ipsum & scripta ejus condemnari contingeret, reperti paullo ante illud tempus sunt, qui causam ejus tanquam innocentis agerent acerrime, s) atque magnis potius mactandum encomiis quam immiti anathemate feriendum censerent. A Syris qui plurima ejus in suam linguam translata habent, *mare sapientiæ* t) dicitur, & quoniam alienior ab allegoriis, diligentius litteram sacræ Scripturæ inquirit, *interpres κατ' ἐξοχήν.* u) A Nestorianis autem x) feria VI. hebdomadis V. post Epiphania, in festo commemorationis Doctorum Græcorum, recolitur memoria Diodori Tarsensis, Theodori Mopsvesteni & Nestorii. Et jam olim Diodori Tarsensis ac Theodori Mopsvesteni volumina contra Eunomium & Apollinarem à Nestorianis translata in *Syrorum* linguam * & *Armeniorum* atque *Persarum*, testis Liberatus capite X. breviarii. Et Leontius lib. 3. contra Nestor. & Eutychem p. 697. c. 22. T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd *Libros tuos* (Theodore) *ii, qui tuæ sectæ sunt, in sermonem Chaldaicum & Armenicum verterunt, qui heresin Ariana pejorem ac magis impiam gentibus tradiderunt.* Inter discipulos

libello quo disputavit *Theodori libros vitandos sicut Arii & Eunomii blasphemias*, vide Liberatum c. 10. breviarii. Scripta Theodori non ipsum Theodorum anathemati subjiciendum maluit Cyrillus Alex. Epist. ad Proclum CPol. p. 200. T. V. Opp. parte 2. Prolixus etiam in Theodoro reprehendendo Leontius Hierosol. libro 3. contra Nestor. & Eutychen: uti in eo defendendo Facundus.

† Vide Vigilii Papæ constitutum apud Baluz. p. 1578. & Liberatum c. 10. breviarii.

s) Consule *Theodoritum* libro & capite ultimo Historiæ. & Epistola 16. *Joannis Antiocheni* Epistolæ tres pro Theodoro Mopsvesteno memorantur apud Liberatum p. 49. edit. Garnerianæ. De *Andreæ Samosateni* contra Rabulam Edessenum defensione pro Theodoro, Synodicon Cassinense cap. 43. cui adde Pagium ad A. C. 435. n. 18. seq. Sed præ cæteris prolixus in Theodori innocentia vindicanda & meritis ejus & laudibus extollendis est *Facundus* in duodecim libris pro defensione trium Capitulorum Concilii Chalcedonensis, & in libro contra Mucianum Scholasticum & alios Necrodioctas sive mortuorum persecutores. Facundi scripta notis bene illustrata exstant in tomo secundo operum Jacobi Sirmondi, Paris. 1696. fol. Ex elogiis Theodoro tributis juvat adscribere hæc Johannis Antiocheni (non Cyrilli ut Pagius ad A. 423. n. 17.) in Epistola ad Proclum CPol. scripta & relata à Facundo II. 2. *Sed & qui bene de vita profectus est B. Theodorus, & quinque & quadraginta annis clare in doctrina præfulsit, & omnem hæresin expugnavit, nullam alicubi detractionem ab Orthodoxis in vita suscipiens, post longi temporis hinc discessum & post multa certamina, & post decem millia libros adversus hæreses conscriptos, & postea quam in conspectu sacerdotum & Imperatorum & populorum probatus est, periclitatur qua hæreticorum sunt sustinere, & illis proximus prædicari.*

t) Jo. Morinus de sacris Ordinationibus p. 501.

u) Eusebius Renaudot, T. 2. liturgiar. Oriental. p. 622. x) Id. p. 639.

* Arabicam quoque, ex Syriaca. id. p. 622.

los y) illius celebres idem *Nestorius* CPol. *Ioannes* Antiochenus, *Andreas* Samosatensis, *Maris* Persa, *Theodoretus* Cyrensis, *Rufinus* Syrus Palæstinæ provinciæ presbyter z) *Barsumas* Persa. a)

II. Theodori Mopsvesteni scripta.

Innumeros ei libros tribuit Facundus X. 4. & II. 2. affert verba modo commemorata Joannis Antiocheni, quibus ait eum *decem millia libros* b) *adversus hæreses* conscripsisse: sive decem millia per hyperbolem dixit de plurimis, unde apud auctorem appendicis ad Isidorum & Ildefonsum de Script. Eccles. cap. 4. legas, *ut prædicaretur, si referre fas est, mille voluminum summam in Græco conscripsisse adversus omnium hæreticorum errores*: sive numerum στίχων non voluminum habebat in mente atque decem millia computavit, quæ Gennadio sunt quindecim millia, cum libro de viris illustribus c. 12. narrat Theodorum Antiochenæ Ecclesiæ presbyterum virum scientia cautum & lingva disertum scripsisse *adversum Apollinaristas & Eunomianos de incarnatione Domini libros XV. ad quindecim millia versuum continentes.* Non enim de Theodoro Raithuensi, qui diu post Gennadium vixit, sed de Theodoro Mopsvesteno hæc esse intelligenda pulchre observavit Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 260. ex Facundi X. 1. qui ex alio Theodori scripto cui titulum dedit *de Apollinario & ejus hæresi*, hæc verba affert: *Ante triginta jam hos annos* (circa A. C. 385.) *de Incarnatione Domini Codicem conscripsimus usque ad quindecim millia versuum pertingentem, in quo Arii & Eunomii de hac re delicta, nec non etiam Apollinarii vanam præsumtionem per totum illud opus examinavimus.* Ex hoc opere fragmenta colligere licet ex eodem Facundo, ex Leontio Hierosol. contra Nestor. & Eutychem, ex Actis Synodi quintæ & ex Mario Mercatore qui libros quos Theodorus inscripserat

y) Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 319. De Nestorio speciatim confer H. Noris historiam Pelagianam lib. 2. cap. 4. & Petavium lib. 1. de incarnat. c. 7. De Mari Persa Lud. Doucinum Historia Nestorianismi Gallice edit p. 275. &c.

z) Garnerius T. I. ad Mercatorem p. 286. 366. &c.

a) Leontius lib. 3. in Eutychem cap. 21.

b) Hæc Jo. Antiocheni verba perstringens Pelagius II. Papa Epist. 3. ad Eliam & Episcopos Istriæ T. 3. Concilior. edit. Harduini p. 430. ubi ex Theodori scriptis quædam hæreticis suffragantia excerpserat, *Ecce*, inquit, *quales plus quam decem millia libros Theodorus scripsisse perhibetur. Pensate quæso, si non tanto acriora tormenta promeruit, quanto pluriora conscripsit.*

περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ μονογενοῦς, non dubitat vocare T. 2. p. 259. *adversus Dominum JEsum CHristum & ejus incarnationem.* Ab hoc opere diversus, ut videtur fuit Codex quem *Mysticum* appellavit, ex cujus libro XIII. quædam affert Facundus III. 2. ubi Paulus Samosatenus, *angelus Diaboli* dictus est à Theodoro. Nam & Facundus scriptum satis innuit diversum, dum titulo distinguit, & Hesychius Hierosol. citatus in Synodo V. collatione V. innuit *senectute jam cana debilitatum* Theodorum *mysticos* illos composuisse *sermones* quos *adversus Domini DEI apparitionem* appellat: at libros de incarnatione florenti ætate adhuc presbyter scripserat, unde à Garnerii sententia, qui pro eodem opere habet, recte recedit Tillemontius T. XII. memor. p. 446. Neque *libros Contra Eunomium pro S. Basilio* (sive XXV. ut apud Photium Cod. 4. sive XXVIII. ut Cod. 177. legitur) eosdem cum libris contra Apollinarium habuerim: licet ita suspicari placuit Eruditissimo Caveo, sed inscriptione & numero librorum non minus quam argumento duxerim fuisse diversos.

Βιβλιδάριον sive parvum volumen in *tres libellos* distinctum *de Magia Persarum* & quantum illi præstet Christiana pietas, ad Mastubium ex Armenia Chorepiscopum, memorat Photius Cod. 81. *Deliramenta contra Magusæos* vocat Leontius omnia Theodori deprimens p. 698. D. Meminit iterum p. 699. G. Hebed Jesu vocat *duos tomos adversus magiam.*

Non amplius quam decem & octo annos natus *interpretationes in S. Scripturæ libros* scribere cœpisse ab eodem Leontio Theodorus proditur, licet illi pro suo in illum odio non interpretatus sacros libros sed in eos insolenter *debacchatus* fuerit visus. *Hunc ajunt non amplius quam decem & octo annos natum in Scripturas debacchatum esse, non enim nisi debacchationes scripturarum, interpretationes quas in eas composuit, appellare possum.* Leontius lib. 3. contra Nestor. & Eutychen p. 696. F. Eodem loco in ejus Commentariis reprehendit, *quod labores sanctorum Doctorum qui in eis laborarant, nunquam irridere & illudere desiit.* Deinde quod *ausus est contra gloriam Spiritus S. cum omnes quidem Scripturas altas, quas sancti afflatu ejus tradiderunt, humiliter & demisse interpretans* (qui litteralem sensum scilicet loco mystici eruere volebat) *tum vero à numero sacrarum Scripturarum divinè præscripto & indicato eas separans.* Speciatim arguit librum Jobi & Epistolam Jacobi & alias deinceps aliorum Catholicas (secundam & tertiam Joannis, & Epistolam Judæ) ab illo rejecta. *Magnum DEI servum* Job, *columnam fortitudinis animatam & spirantem, duobus fere millibus versuum perscriptam convitiose arguebat, & Scripturam Spiritus S. de eo abre-*

abrogabat, quam Jacobus frater Domini in Epistola sua Catholica confirmans ajebat (V. 11.) Patientiam Job audivistis, & finem Domini vidistis. *Non enim aliunde neque patientiam audivimus, neque finem ejus spectavimus nisi ex Scriptura de eo. Ob quam causam, ut arbitror, ipsam Epistolam* Jacobi; *& alias deinceps aliorum* Catholicas *abrogat & antiquat: Non enim satis illi fuit bellum contra veterem Scripturam suscipere ad imitationem impietatis Marcionis, sed oportuit etiam contra Scripturam novam pugnare, ut pugna ejus contra Spiritum Sanctum clarior & illustrior esset.'* Plura deinde subjungit neutiquam minus gravia: *Inscriptiones Hymnorum & Psalmorum & Canticorum penitus ejecit, & omnes* Psalmos *Judaice ad Zorobabelem & Ezechiam retulit; tribus tantum ad Dominum rejectis. Immo & sanctorum sanctissimum* Canticum Canticorum *ab omnibus divinarum rerum peritis & ab omnibus Christianis laudatum, omnibus Ecclesiis cuncti orbis notum & à Judæis inimicis Crucis CHristi in admiratione habitum, libidinose pro sua & mente & lingua meretricia interpretans, sua supra modum incredibili audacia ex libris sacris abscidit. Et quid non erat acturus, qui in eo agebat impietatis inventor & pater?* Duos *igitur* libros Paralipomenon, *primum & secundum similiter, malum malo addens, & insuper* Esdram *repudiavit.*

In Hexaëmeron sive ἑρμηνείαν τῆς κτίσεως, commentarium septem τόμοις distributum memorat Photius Cod. 38. Ex quo aliqua in suos in Hexaëm. commentarios transtulit, sed & Theodorum passim oppugnat *Joannes Philoponus*, ut statim lib. 1. cap. 8. & 11. seq. Etiam in collatione IV. Concilii V. A. 553. habiti plura afferuntur loca Latine ex Theodori libro quarto & quinto *commenti de creatura*. Tom. 3. Concil. p. 85. seq. edit. Harduini.

Theodori Mopsvesteni fragmenta plurima occurrere in Catena Patrum Græcorum ad Pentatenchum Latine versa à Francisco Zephyro, scribit præstantissimus Caveus. Sed Theodori Heracleensis aliqua, plura etiam Theodoreti,* Theodori vero Mopsvesteni sive Antiocheni nulla ibi reperire potui. Theodori tamen Mopsvesteni nomen occurrit inter eos ex quibus collectæ Catenæ quæ exstant in Bibl. Coislin. MStæ *in Leviticum*: nec non *in Josuam, Judicum, Ruth & quatuor Regum* libros. Et in Catena Patrum *in Genesin* quam Latine vulgavit Aloysius Lipomannus. Hebedjesu in Catalogo librorum Chaldæorum p. 20. notat Theodorum commentatorem scripsisse commentarium in *librum Genesios* tribus tomis ad magnum Alphæam, ingenti concinnatum methodo & labore. *Davidem* quinque libris explicasse ad Cerdonem ** & fratrem ejus. *Duo-*

*) Theodoro Mopsvesteno assentivi more suo Theodoretum, notavit Petavius dogm. Theol. de Angelis p. 69.

** Confirmat Facundus IX. 1.

Duodecim Prophetas exposuisse duobus tomis ad Turim. In *Samuelem* uno commentatum esse tomo ad Mamrinum. In *Jobum* duobus tomis ad Cyrillum Alexandrinum. *Ecclesiasten* uno libro exposuisse, deprecante Porphyrio. In *Isaiam*, *Ezechielem*, *Jeremiam* & *Danielem* singulos singulis tomis commentatum esse atque per hos finem imposuisse suis lucubrationibus in Vetus Testamentum. *Matthaeum* uno tomo explicavisse ad Julium, *Lucam* & *Joannem* duobus tomis ad Eusebium. In *Acta Apostolorum* ad Basilium uno commentatum esse tomo. *Epistolam* quoque *ad Romanos* explicasse ad Eusebium: & *Duas Epistolas ad Corinthios* duobus tomis elucidasse deprecante Diodoro. Ad *Galatas*, *Ephes. Philipp.* & *Coloss.* Petro: ad *Titum*, *Philemonem* & *Hebraeos* Cyrino cuidam dedicasse, tomis quinque.

Fragmenta Theodori reprobantis librum *Job*, & docentis quod pagana sapientem ille habeat auctorem, exstant in collatione IV. Concilii V. T. 3. Harduin. p. 86. seq. In Catena ad Jobum edita nullam Theodori mentionem reperi.

Ex Commentariis ejus *in Psalmos* fragmenta plurima in Catenis à Dan. Barbaro & Balthasare Corderio editis. Nonnulla etiam apud Facundum IX. 1. & in Actis Concilii V. collatione IV. & V. atque in Vigilii Papae constituto, cap. 20. sqq. apud Baron. ad A. C. 553. num. 97. seq. Quando porro Theodoritus praef. in Psalmos ait *quosdam Prophetiam ita historiis adaptasse, ut Judaeis potius interpretatio suffragaretur quàm fidei alumnis*, videtur Theodorum perstringere, de quo Hesychius presbyter Hierosol. in Historia Eccles. a) *Prima autem elementa suae doctrinae ex Judaico vaniloquio incipiens codicem in Prophetiam Psalmorum conscripsit, omnes de Domino praedicationes abnegantem. Culpatus vero & periclitatus, contraria sibi dixit, non ex voluntate sed compulsus omnium querimoniis, & codicem ipsum delere pollicitus, latenter conservabat Judaicae impietatis viaticum. Igni enim sua commentaria simulans tradere, malitiose abscondere illecebram conabatur.* Eum itaque licet aliquando secutus est idem quem dixi Theodoritus, *deserit tamen ut plurimum* (Jo. Garnerii verba sunt in auctario Operum Theodoriti p. 184.) *idque justis de causis. Nam primo multa in*

Psalmis

a) In Actis Synodi V. Collatione V. T. 3. edit. Harduin. p. 104.

Psalmis de CHristo dicta detorquet alio: deinde adolescens duodeviginti annorum Davidem interpretatus est, cum plus haberet audaciæ quam eruditionis. Postea ejusmodi expositione invidiam multorum sibi conflavit quasi Judæis faveret: denique ipse suum juvenile opus non admodum probabat, ut infectum mallet. Ingenue tamen fatendum quod res est, ea nonnunquam in Catenis legi ex Theodoro in Psalmos, quæ ostendant ab ipso litteralem sensum feliciter expositum fuisse, ut mirabile sit in adolescente tantam Scripturæ intelligentiam existere potuisse. Ideoque dolent viri docti b) quod eruditi hujus Scriptoris, qui sub egregio Magistro, Diodoro Tarsensi una cum S. Chrysostomo condiscipulo sensum literalem S. Scripturæ adeo studiose scrutari didicit, nihilamplius ex commentariis illis ad nos pervenit quam quæ à Catenarum collectoribus sunt excerpta ac servata. Quod autem non evacuaverit omnes in CHristum factas Prophetias, nec Judaicæ impietati aut Manichæorum errori voluerit suffragari, qui Judæos etiam diserte in Commentario ad Psalmos oppugnavit, docere instituit Facundus loco citato. Apud V. Cl. Tho. Galeum fuit MS. argumentum prolixum Theodori Mopsvest. in Psalmum XLV. in quo teste Caveo breviter percurrit Historiam Judæorum à tempore captivitatis usque ad Antiochum & Oniæ fugam in Ægyptum. Idem Caveus ex Catena MS. in Psalmos, in qua sæpe idem Theodorus vocatur ad partes, notat illum *valde diligentem fuisse in conferendis veteribus versionibus & exemplaribus, utilemque valde fuisse ejus operam.* Locum ex commenmentario in Psalmum octavum affert Leontius lib. 3. contra Nestor. p. 704.

Ex commentario in *Canticum Canticorum* fragmenta leguntur in Collatione IV. qvintæ Synodi T. 3. p. 88. seq. edit. Harduini, ex quibus confirmatur quod præter Leontium, cujus verba superius adduxi, Pelagius II. Papa sive qui illius nomine Epistolam tertiam ad Eliam & Episcopos Istriæ scripsit Gregorius Magnus, *cum Theodorus*, inquit, *Canticum Canticorum vellet exponere, Salomonem per hunc librum Æthiopissæ Reginæ blanditum esse professus est, quod Theodoritus reprehendens, nomen quidem Theodori sup.*

b) Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ Novi Test. cap. 31. p. 446. *il est facheux que nous n'ayons rien aujourdhuy des Commentaires de ce savant homme, qui avoit étudié sous un si bon maitre avec S. Chrysostome le sens literal de l' Ecriture, que ce que nous en ont laissé les Compilateurs des Chaines Grecques dans leurs recueils.* Vide sis etiam Villalpandum ad Ezechielem, T. 1. p. 3. seq. & Rich. Simonem lib. 1. Hist. Criticæ Novi Test. c. 22. p. 270. seq. & reponse à la defense des sentimens de quelques Theolog. de Hollande p. 56.

suppressit, sed tamen vesaniam patefecit. Et Georgius Pachymeres ad Dionysii Areopag. Epistolam IX. p. 169. ait Mopsvestenum *ἀφρόνως τὸ ᾆσμα διαβεβληκέναι imprudenter Canticum calumniatum esse.*

In duodecim Prophetas commentarius Theodori Antiocheni integer foliorum 223. servatur Græce MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio T. 4. p. 160. Θεοδώρου Ἀντιοχέως ἑρμηνεία εἰς τοὺς Προφήτας. Ἑρμηνεία Ὠσηὲ Προφήτου. Εἰς ἔλεγχον τῶν ἀβασανίστως ἐπιβάλλειν ταῖς προφητικαῖς ἐπιχειρούντων φωναῖς, καὶ μὴν καὶ πρὸς κατασκευὴν τῶν ἑξῆς ἀρξάμεθα τῆς τῶν προφητικῶν σαφηνείας Θεοῦ διδόντος, ἀπὸ τοῦ Ὠσηὲ τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, ὃν καὶ πρῶτον εἶναι τῷ χρόνῳ συμβέβηκε τῶν λοιπῶν προφητῶν. Τοῦ γὰρ μακαρίου Δαυὶδ &c. In Malachiam desinit his verbis: *ὡς ἂν μὴ μένοντες ἐπὶ τῆς ἀσεβείας φοβερᾶς αὐτοῦ τῆς παρουσίας παραδῶσιν ἐπὶ ἀφανισμῷ παντελεῖ τῶν μοχθηρῶν γινομένης.* Habuit eundem in sua gaza etiam Rev. Abbas Gerasinus Blachus, & Venetiis vidisse se testatur illustris vir Scipio Maffei in Epistola ad eruditissimum Blanchinum. Exstat etiam in Bibl. Medicea atque jam ante aliquot annos editionem ejus sperare jussit Anselmus Bandurius Magliabecahi successor dignissimus. Vide Diarium Italicum celeberrimi Montfauconi pag. 39. seq. & 46.

In Matthæum liber *quartus* citatur in collat. quarta Synodi quintæ p. 84. edit. Harduin. Alia ex eodem opere fragmenta p. 79. 82. 85. & in Vigilii Constituto apud Baron. ad A. 553. & apud Facundum III. 4. & IX. 2. Plura etiam in Catenis ad Matthæum ineditis, etiam in editis, Possiniana præcipue, in qua etiam Theodorus Antiochenus Epistola ad Anastasium Consulem citatur ad Matthæi XV. 28.

In Marcum Catena Possiniana Theodorum Mopsvestenum laudat p. 62. 91. & 179. fortasse ex iis quæ ad Matthæum scripserat aliqua excerpens.

In Lucam, Catena Corderiana ad cap. XI. sect. 60. Acta Synodi quintæ collat. IV. p. 77. edit. Harduin. & eundem locum notans Vigilius in Constituto apud Baron. ad A. C. 553.

In Joannem plurima exstant Theodori fragmenta in Catena Corderiana, quorum nonnulla etiam examinat Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ Novi Test. c. 31. p. 446. seq. Nonnulla etiam ex libro *sexto* & *septimo* afferuntur in actis quintæ Synodi p. 75. 76. 81. & à Vigilio: Vide etiam Facundum IX. 3.

De miraculis CHRISTI, εἰς τὰ θαύματα λόγοι quorum secundus citatur à S. Maximo T. 2. Opp. p. 91. & in Concilio Lateranensi A. 649. actione V. T. 3. edit. Harduin. p. 895.

In Acta Apostolorum ex libro primo Commentarior. Theodori locus affertur in Actis Synodi V. p. 76. & apud Vigilium. In Catenis ineditis ad Acta & Epistolas Catholicas inter eos è quibus collectæ illæ sunt Theodori Ancyrani, Theodori Heracleotæ & Theodori presbyteri ac Monachi nomen reperio, non Theodori Antiocheni sive Mopsvesteni.

In *Epistolas Pauli*, Catenæ ineditæ Patrum Græcorum, nomen Theodori Mopsvesteni laudant. Vide eruditiss. Montfauconi Catalogum Bibl. Coislin. p. 273. 274. Atque nominatim ex Commentario in Epistolam *ad Romanos* quædam afferuntur à Facundo III. 6. & Vigilio: in *I. ad Corinthios*, & *I. ad Timotheum* ab eodem Vigilio: In Epistolam *ad Hebraeos*, in Vigilii constituto & in Actis Synodi V. p. 81. & 83. T. 3. Concilior. edit. Harduini. Quod vero Epistolas Pauli omnes fuse explicatas à Theodoro scripserit Theodoritus, in ejus præfatione commentarii in Epistolam Apostoli, quam laudat eruditissimus Caveus, non reperio, licet Rich. Simoni c) assentior, qui Theodori Commentarios ab eo consultos perinde ut Chrysostomi non dubitat. Memorat etiam Leontius libro 3. contra Nestor. ejus interpretationem in Epist. *ad Galatas*, loco illo quo in alia etiam Theodori scripta invehitur p. 699. *Si quis vero non adhibuerit fidem & ei vacat & est animus, quærat quæ vane elaboravit in Genesim, & in librum contra Job, & pravam interpretationem in Epistolam ad Hebræos, & in Epistolam ad Corinthios & ad Galatas & quæ contra Magusæos scripsit & præmeditationem excæcantem in sacros Psalmos & quæ pro Eunomio contra Basilium scripsit, sic ego voco totam ejus apologiam omni accusatione plenam. Item enarrationes turbidas & blasphemas in Evangelium Matthæi, Joannis & Lucæ & ipsorum sanctorum Apostolorum & Evangelistarum superbas quas ausus est reprehensiones & alia ejus opera, ne singula enumerem.*

Ex *interpretatione Symboli (Nicæni) CCCXVIII. sanctorum Patrum* locus affertur in Actis Synodi V. collat. IV. p. 81. & in Vigilii constituto. Leontius vero arguit eum fidem Synodi Nicænæ non solum mutilasse, sed omnem penitus destruxisse & aliam præter illam tradidisse pag. 697. B.

Ad Baptizandos liber, è quo plura fragmenta in Actis Synodi V. collat. IV. p. 82. seq. Vide etiam Facundum IX. 3. qui *ad baptizatos* vocat, & Garnerium ad Marium Mercatorem T. 2. p. 262.

c) Lib. 3. Hist. Crit. N.T. c. 22. p. 314.

Symbolum sive *expositio fidei*, exstat in Actione sexta Concilii Ephesini T. 1. edit. Harduin. p. 1515. & Actione 1. Concilii Chalced. T. 2. pag. 247. & collatione quarta Synodi V. T. 3. p. 89. & cum Marii Mercatoris versione T. 2. edit. Garnerianæ p. 251. adde 284. & T. 1. p. 95. Theodori esse, negavit Facundus III. 2. & Nestorio tribuit Manuel Caleca lib. 2. contra Græcos, Bellarminus III. 5. de CHristo & Petavius lib. X. de incarnat. c. 9. §. 4. Sed Theodorum auctorem faciunt præter Marium Mercatorem Leontius *l.* c. & Justinianus Imp. libro pro Acephalis apud Facundum III. 5. Confer Garnerium T. 2. p. 256. seq. & Leonem Allatium in Vindiciis Synodi Ephesinæ & S. Cyrilli c. 17. p. 66. sqq.

Tomi V. contra allegoricos ab Ebed Jesu Metropolita Sobensi in Catalogo librorum Chaldæorum memorantur, atque ad eosdem respicere videtur Liberatus quando c. 24. breviarii ait Theodorum *multa opuscula* edidisse *contra Origenem*, exosumque inde & accusabilem habitum ab Origenistis. Vide Tho. Itigii appendicem diss. de hæresiarchis p. 471. *Librum ad Cerdonem de allegoria & historia contra Origenem*, vocat Facundus III. 6. in odium inde Origenianorum incurrisse similiter testatus. Nec dubium est Theodorum in commentariis etiam suis ad libros sacros, sensui litterali adeo studiose adhærentem, Origenis allegoricas explicationes passim repudiasse ac rejecisse.

Missa sive *Liturgia* ex Syriaco versa Latine exhibetur ab Eusebio Renaudoto T. 2. collectionis Liturgiarum Orientalium * p. 616 - 621. Etiam Leontius Theodorum reprehendit eo nomine lib. 3. contra Nestor. & Eutychen p. 697. C. quod *aliam Missam effutivit præter illam quæ à Patribus tradita est Ecclesiis, neque reveritus illam Apostolorum, nec illam magni Basilii, in eodem Spiritu conscriptam.* Sed si non aliam vidit Liturgiam Theodori Leontius, quam qualem Renaudotus edidit, certe falsum est, quod illi impingit, *blasphemiis non precationibus mysterium sacræ Eucharistiæ opplevisse.* Hunc puto esse *librum de Sacramentis*, ab Hebed Jesu memoratum.

Cætera quorum Hebed Jesu meminit, sunt; *tomus de sacerdotio*, *duo de Spiritu S. unus ad monachos*, *unus de obscura locutione*, *unus de perfectione regiminis*: alius *de assumente & assumto*, item *liber margaritarum* qui continet ejus *Epistolas*, demum *tractatus de latione Legis*, quo finem suis lucubrationibus imposuit. Ἐκ τῆς πρὸς Δόμνον ἐπιστολῆς nonnulla affert Anastasius in ecloge χρήσεων δογματικῶν, & ex illa Sirmondus ad Facundi IX. 3. Ex Epistola ad Artemium presbyterum Alexandrinum, Facundus III. 5.

* Prodiit Paris. 1716. 4.

Restat ut pauca dicam de opere in *quinque libros* distributo, quo *Hieronymum* (illum enim sub nomine Ἀράμ d) velut Syrum Orientalem ex Occidente licet oriundum, at in Syria adversus Pelagianos commentatum perstringit) *Augustinum* aliosque peccati originalis defensores Theodorus e) oppugnavit, Πρὸς τοὺς λέγοντας φύσει καὶ οὐ γνώμῃ πταίειν τοὺς ἀνθρώπους. *adversus eos qui natura non voluntate peccare homines affirmant.* De hoc opere videndus Photius Cod. 177. cujus verba magnus Salmasius p. 177. libri de Hellenistica perperam ita accepit, ac si Theodorus Mopsvestenus aliam versionem Bibliorum Graecam post veteres interpretes molitus fuisset. Sed de Hieronymo ibi sermo, cujus versionem Bibliorum Latinam Theodorus apud Photium perstringit. Fragmenta ex hoc opere occurrunt apud Marium Mercatorem T. 1. p. 97. sq. T. 2. p. 357. Hebed Jesu *duos libros* memorat *adversus eos qui asserunt peccatum situm esse in natura.*

III. Theodori Mopsvesteni Frater POLYCHRONIUS, Antiochiae natus atque Asceta Cyrensis, S. Zebini discipulus aemulusque f) Ecclesiam deinde Apameensem in Syria Episcopus g) egregie administravit, emendatae vitae splendorem cum doctrinae gratia & sermonis venustate conjungens. Defunctus est ante Concilium Ephesinum A. C. 431. habitum, cui successor Polychronii Alexander Episcopus Apameensis subscripsit. Non plane certum videtur hunc esse Polychronium cujus commentarii *in Jobum* multa & praeclara fragmenta servata exstant in Catena Patrum Graecorum in Jobum Graece & Latine vulgata a Patricio Junio Lond. 1637. fol. Meminit & Codex Graecus MS. de quo Lambecius III. pag. 188. Polychronii in illud Jobi XXXVIII. 7. ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ᾔνεσάν με μεγάλῃ φωνῇ πάντες ἄγγελοί μου.

In Proverbia passim Polychronii expositiones occurrunt in Catena Patrum Graecorum ad Proverbiorum librum, quae Latine ex Theodori Peltani versione prodiit Antwerp. 1614. 8.

d) Vide H. Noris lib. 1. hist. Pelagian. cap. 9. Tillemont. T. XII. p. 443. seq. Garnerium ad Marium Mercatorem T. 1. p. 99. Guil. Caveum in historia literaria Script. Eccles. ubi de Theodoro. Tho. Ittigium appendice de haeresiarch. p. 469. 476. seq. & Rich. Simonem lib. 3. Hist. Critic. Novi Test. p. 444. seq.

e) Θεοδώρου Ἀντιοχέως, ὁ Μοψουεστίας δὲ ἐστιν οὗ· ὑπό τινων Ἐπιστολῶν ἱμαθοιμεν. Phot. Cod. 177.

f) Theodoritus Hist. religios. cap. 24.

g) Theodorit. Hist. Eccles. lib. V. cap. ult. Nicephorus XIV. 30.

In Ecclesiasten Polychronius Diaconus Græcè MS. in Bibl. Bavarica teste Joanne Meursio. Fuit etiam in Escurialensi, teste Labbeo p. 177. & 386. Bibl. novæ MSS. Exstant & Polychronii fragmenta quædam in Catena ad Ecclesiasten Græca inedita quam Oxoniæ Bibliotheca servat Bodlejana.

In Canticum Canticorum cum Eusebii & Pselli expositionibus Polychronianam Græce edidit Jo. Meursius Lugd. Bat. 1617. 4. Inscribitur: ἐξήγησις διαφόρων εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων ὑπὸ Πολυχρονίου.

De Polychronii ἐξηγήσει in *Jeremiam*, *Ezechielem* & *Danielem* non repetam quæ dixi Volumine VII. hujus Bibl. p. 753. ubi etiam de Polychronio *presbytero CPol.* apud Sozom. IX. 2. Polychronio *Hierosol. Episcopo* cujus meminit Petrus Damiani Opusc. VI. cap. 17. T. 3. p. 46. & de Polychronio *Monothelita* &c. Hisce ex Actis Conciliorum addi possunt Polychronius Episcopus *Antipatridis* in Palæstina qui Synodo Chalcedonensi A. 451. interfuit, Polychronius *Arcopolitanus* itidem Palæstinæ Episcopus qui A. 536. subscripsit Epistolæ missæ ad Joannem CPol. Polychronius *Daulis* Episcopus in Hellade, qui interfuit Concilio Rom. A. C. 503. Polychronius *Epiphaniensis* in Cilicia, qui Concilio Chalcedonensi subscripsit A. 451. Polychronius *Heracliæ* Cariæ qui interfuit Concilio Ephesino A. 431. Polychronius Episcopus *Prusæ* in Bithynia qui interfuit sextæ Synodo A. C. 681. Polychronius denique presbyter ac prior monasterii *Æsbrii* qui subscripsit Concilio sub Mena A. 536.

IV. THEODORI VARII

Scriptis Græcis clari, plures quàm centum, quibus alii etiam nonnulli in veterum scriptis memorati adjiciuntur, asterisco distincti.

Theodorus *Abbas*, ex cujus ore Leontius Byz. testatur se excepisse quæ libro de sectis tradidit, is enim inscribitur σχόλια ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου c) τοῦ θεοφιλεστάτου ἀββᾶ, καὶ σοφωτάτου φιλοσόφου, τούτου θείαν καὶ

c) Ejusmodi σχόλια de hæresi Arii, ex ore hujus Theodori, MSta Græce extant in Codice Bibl. Vindob. de quo Lambecius III. p. 63. Sed explicatio τῶν θείων καὶ δεσποτικῶν κανόνων sive sacrorum hymnorum, cujus pars in isthoc Codice occurrit, non auctorem agnoscit eundem Theodorum, ut scripsit Clarissimus Caveus, sed longe juniorem Cyrum Theodorum Prodromum, qui circa duodecimi sæculi initia floruit, de cujus scriptis dixi Volum. VI. hujus Bibl. p. 844. seq. Diversus ab utroque Theodorus

καὶ ἐξωτικὴν φιλοσοφήσαντας γραφήν, *scholia ex ore Theodori, religiosissimi Abbatis, doctissimique Philosophi, Divinis pariter externisque litteris eruditi excepta.* De Leontio ipso qui post A. C. 610. scripsit, ejusque lucubrationibus dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 451. hoc loco itaque juvat tantum cum lectore communicare indicem scriptorum in illo de sectis libro lectu haud indigno memoratorum.

Index Scriptorum & Hæreticorum

Quorum apud Leontium Byz. libro de Sectis mentio, ad paginas edit. Græcolatinæ Basil. 1578. 8.

Augu-

ὁ κανόνων ποιητὴς apud Codinum in Originibus CPol. num. 104. intelligitur esse Theodorus Studita de quo infra, & cujus Theodori Monachi Canonem sive hymnum catanycticum ad Christum memorat MS. Lambecius V. p. 268.

Index Scriptorum & Hæreticorum, in libris Leontii adversus Nestorium & Eutychen,

ad paginas T. IX. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. 1677. fol.

Augu-

Synodus

THEODORUS *ABUCARA*, h. e. *pater* sive Episcopus *Caræ* a) (incertum an *Cara* in Palæstina b) an vero Καῤῥὰν sive Charan c) in

a) Cotelerius ad homil. V. Clementin. T. 1. Patrum Apostol. p. 662. *Videtur dictus Abucara nomine Arabico, quod significat* Patrem, *hoc est Episcopum urbis Cara.*

b) *Guilelmus Tyrius narrat urbem, quæ Cara vocaretur, exstitisse in Palæstina trans Jordanem, quæ Metropolita Rabbatha subjecta esset. Quidni hujus civitatis præsul Theodorus noster fuerit, qui ut ex capite IV. operum ipsius discimus, ab Epistolis Arabicis fuit Thomæ Patriarchæ Hierosolymitano, ut Epistolam ejus ad Armenios Arabice scriberet, uti Græce Michaël, Patriarchæ hujus Presbyter & Syncellus.* Hæc V. C. Michaël le Quien ad Damascenum T. I. p. 391. cui in eo non audeo assentiri quod Theodorum facit ab Epistolis Thomæ, qui Patriarchatum haud obtinuit ante A. C. 802. Atque ex inscriptione Opusculi quarti Abucaræ potius suspiceris illud scriptum jam ante aliquod temporis fuisse compositum ab Theodoro, lingva Arabica, deinde vero ob solidam succinctamque perspicuitatem jussu Thomæ fuisse Græce versum à Michaële Syncello, & ad Armenios transmissum.

c) in Mesopotamia) Johannis Damasceni circa A. C. 756. defuncti d) discipulus: Theologiæ ac Philosophiæ * Arabicæque peritus linguæ, & Scriptis adversus Judæos, Muhumedanos, Nestorianos & Jacobitas Severianos & Origenistas clarus fuit circa A. C. 770. adeoque à Theodoro Cariæ e) in Thracia & Laodiceæ postea Episcopo, Photii amico primum f) deinde desertore & in Synodo octava A. C. 869. Ignatii secuto partes, haud dubie distinguendus, perinde ut à Theodoro Rhaituensi, g) qui circa A. 660. claruit, & à Theodoro Hagiopolitano sive Antiocheno h) sub cujus nomine opuscula quædam Abucaræ Canisius publicavit.

Z Edita

c) Hoc placuit Coteletio, & ante Coteletium Turriano, atque longe præferendum illorum sententiæ qui Theodorum nostrum cum Cariæ Episcopo confundunt. De hac Charan sive Carris Mesopotamiæ, erudite B. Tho. Ittigius diss. ad Theodori Abucaræ opusculum XVII. §. V. & VI.

d) De Damasceno dictum superiore volumine VIII. p. 772. seq. Abucara autem in titulo opusculi XVIII. profitetur se illud accepisse διὰ φωνῆς Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Neque hoc solum sed alia quoque ut XXXV. & XXXVII. quemadmodum palam est illa conferenti cum Damasceni scriptis, & disceptatione cum Saraceno T. I. edit. clarissimi Lequinii p. 467. seq.

* Inscriptio opusculi XXVII. Θεοδώρου φιλοσόφου Ἐπισκόπου Καρῶν &c. Opusculi XXXIV. τοῦ Θεολόγου περὶ χρόνου, τοῦ αὐτοῦ Ἀβουκαρᾶ.

e) Cum hoc Theodoro nostrum confundere primum docuit Gretserus ad opuscula Abucaræ à se edita, quem secuti sunt Ducæus in Auctario Bibl. Patrum, Lambec. V. p. 77. & 358. Nesselius part. I. p. 254. IV. p. 153. VI. p. 113. Caveus in Historia literaria scriptorum Ecclesiast. ad A. 867. Hendreichius in Pandectis Brandenburg. pag. 24. aliique.

f) Vide Nicetam in vita Ignatii T. V. Concil. edit. Harduini p. 980. seq. & Concilium A. 869. CPoli celebratum Actione II. p. 1035. & IV. p. 1050.

g) Cum hoc confunditur ab Antonio Possevino in apparatu sacro, ubi de Theodoro Abucara dicere cum cœpisset, *vide autem* inquit, *in verbo Theodorus in Cœnobio Raithu, est enim idem.* Dubius etiam hærebat Gretserus in nota ad Opusculum XXVI. quod in altero Codice Bavarico tribuitur Theodoro Raithuensi. Hæc sententia etiam placuit viro docto de quo Andreas Arnoldus præf. ad S. Athanasii syntagma Doctrinæ: *Redit in memoriam virum doctum in Anglia ad sæculum septimum retulisse Abucaram &c.*

h) Ut Theodorus Hagiopolitanns non diversus est ab Antiocheno (Antiochia enim passim ἁγιόπολις vel Θεόπολις) ita Antiochenus idem cum Mopsvesteno, de quo supra abunde dictum. Quæ vero sub Theodori Hagiopolitani nomine Latine exhibuit Henricus Canisius T. IV. Antiquæ Lect. part. I. p. 281. sqq. tria opuscula, à Turriano è Græcis translata atque sub eodem nomine recusa in Bibliothecis Patrum,

Edita Theodori Abucaræ opuscula.

Majores numeri præmissi Gretserianam, minores editionem Genebrardi respiciunt.

17. I. ὅτι πέντε ἐχθροὺς ἔχομεν ἐξ ὧν ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἐλυτρώσατο. *Dialogus de quinque inimicis*, morte, Diabolo, meledicto Legis, peccato & inferno *à quibus nos CHRISTUS liberavit*. Edit. Ingolstad. p. 376. Vertit præter Genebrardum Franciscus Turrianus. Incipit: Πάντες θανατηφόρους ἐχθροὺς ἔχομεν.

II. Διάκρισίς τε καὶ διασάφησις τῶν περὶ ἃς οἱ φιλόσοφοι καταγίνονται φωνῶν, καὶ ἔλεγχος τῆς τῶν Ἀκεφάλων, Σευηριανῶν ἤτοι Ιακωβιτῶν ψυχοφθόρου αἱρέσεως. *Explanatio vocum * quibus Philosophi utuntur, & confutatio hæresis Acephalorum, Severianorum, id est Jacobitarum.* p. 386. Incipit: Τοῖς τῶν ἀληθινῶν δογμάτων ἐραςαῖς τε καὶ προασπισαῖς. Vertit Turrianus.

1. III. Διάλογος γενόμενος πρὸς τὸν τοῦ δρόμου Ἐμέσης (λογοθέτην) αἰτησάμενον ἀποδοθῆναι αὐτῷ ἀπολογισμοῦ ὅτι ἐστι Θεός. *Dialogus cum præfecto cursus publici Emeseno qui petierat ut ratiocinatione demonstraret DEum esse.* p. 414. Incipit: ἄπειρος, ὦ οὗτος, ἀπόδειξιν. Verterunt Genebrardus & Turrianus. De MS. Cæsareo vide Lambecium V. p. 78.

IV. Ἐπιςολὴ περιέχουσα τὴν ὀρθὴν καὶ ἀμώμητον πίςιν. *Epistola continens* de CHristo *fidem orthodoxam* Chalcedonensis Concilii, *missa à* B. Thoma *Patriarcha Hierosolymitano ad hæreticos in Armenia, Arabice vero dictata* (ἀπαγορευθεῖσα Ἀραβιςὶ) *à Theodoro Abucara, & in græcum sermonem translata à Michaële Presbytero & Syncello Ecclesiæ Hierosolymitanæ.* p. 428. Incipit: Χριςὸς

Parif. 1654. Tomo IV. & Colon. 1622. in supplemento, sive Tomo XV. illa inter Theodori Abucaræ scripta num. XXVII. XXVIII. XXIX. fide MSS. Codicum edere non dubitarunt Gretserus ac Ducæus, primum *de Nomine DEI*, alterum *de DEO & Deitate*, & tertium *contra Nestorianos*. Fefellit memoria Jo. Mollerum V. C. qui in homonymoscopia p. 521. illa tria opuscula sub Theodori Raithuensis nomine à Canisio publicata fuisse affirmat.

* Distinguit Theodorus inter vocabula Philosophice accepta & Logice. φιλοσοφικὰ ὀνόματα appellat quæ rem ipsam denotant, ut sunt, Petrus, homo, animal; λογικὰ quæ conceptionem Logicam, ut individuum, persona, species, genus, natura &c. Sic. Opusc. XXVIII. p. 514. distinguit inter κατηγορούμενα οὐσιωδῶς & ἐπουσιωδῶς.

Χριστὸς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν. De MS. Cæsareo vide Lambecium V. p. 13. Vertit Turrianus.

V. Responsio brevis ad quæstionem, Διὰ τί λεγόμενον ὅτι &c. *Quare sicut dicimus humanitas CHristi est ipsa humanitas Petri & Pauli, & uniuscujusque hominis, non sic dicimus, corpus CHristi quod suminus & participamus, idem est Petri & Pauli & cujusvis corpus?* p. 451. Etiam hoc memorat MS. Lambec. V. p. 78. Vertit Turrianus.

VI. Παράδειγμα *Exemplum quo ostenditur quomodo macula peccati Adami, & per incarnationem Salvatoris nostri, expiatio ad universum genus humanum pervaserit.* Vertit Turrianus. p. 452. Incipit: Φασὶν οἱ γεηπόνοι, sive ut in MS. Cæsareo apud Lambecium: Οἱ γεωργικοί.

4. VII. Περὶ τῆς πάλης τοῦ Χριστοῦ μετὰ διαβόλου. Dialogus *De luctatione CHristi cum diabolo.* Incipit p. 452. Χριστὸς Θεὸς ὢν καὶ πρὸς τὸν Διάβολον παλαίσας. Verterunt Turrianus & Genebrardus. MS. Græce Lambec. V. p. 78.

3. VIII. Ἐρώτησις Ἀράβων πρὸς χριστιανόν. *Interrogatio Arabum contra Christianum.* p. 458. Incipit. Ἐρεῖ μοι, χριστὸς Θεός σου ἐστίν. Vertit Turrianus, itemque Genebrardus.

7. IX. Ἐρώτησις Ἀγαρηνοῦ πρὸς τὸν αὐτόν: *Quæstio, ab Agareno, eidem Christiano proposita.* p. 460. Incipit: Εἰπέ μοι οἱ Ἰουδαῖοι τὸν χριστόν. Verterunt Turrianus & Genebrardus.

8. X. Πρὸς Ἰουδαῖον, *adversus Judæum dissertatio.* p. 462. Incipit: ὁ Ἰουδαῖος, ἐγώ σοι, φησίν. Vertit præter Genebrardum Turrianus.

9. XI. Πρὸς Νεστοριανόν. *adversus Nestorianum*, de eo, Math. XXVIII. 18. *Data est mihi omnis potestas.* p. 466. Vertit Turrianus & Genebrardus.

XII. Ἐρώτησις πρὸς Νεστοριανόν, Interrogatio contra Nestorianum. p. 468. incipit: Τίς τὸ καθ' ἡμῶν Χειρόγραφον. Vertit Turrianus

11. XIII. Ἐρώτησις Interrogatio altera adversus Nestorianum. Incipit: Τέσσαρά εἰσιν τὰ τοῦ Χριστοῦ. Verterunt Turrianus, & Genebrardus.

12. XIV. Διάλογος πρὸς Νεστοριανόν. *Dialogus cum Nestoriano.* Incipit: Διὰ τί θεοτόκον τὴν Μαρίαν ὀνομάζετε; Vertit Turrianus. p. 470. itemque Genebrardus.

XV. Πρὸς Νεστοριανόν. *Ad Nestorianum.* p. 472. Incipit: Διὰ τί λέγεται ὁ χριστὸς Χριστός; Vertit Turrianus.

2. XVI. Ἐρώτησις ἀπίστου. *Quæstio ab infideli Abucara proposita.* p. 474.

p. 474. Incipit : Οὐχί, φησιν· ἐν πᾶσι καὶ πανταχοῦ τὸν θεὸν εἶναι λέγεται. Vertit Turrianus, & Genebrardus.

XVII. Ἠρωτήθη παρὰ πιστοῦ, ** πῶς τοῦ Χριστοῦ τρανῶς ἀποφηναμένου &c. *Quæstio à fideli proposita, quomodo cum CHristus clare pronunciet* (Joh. III. 5.) qui non est natus ex aqua & Spiritu S. non intrabit in regnum cœlorum : *fieri potest, ut qui ante adventum ejus fuerunt justi, non baptizati in id ingrediantur?* Vertit Turrianus. Incipit : Ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἐκείνων ἐβαπτίσθη. p. 476. Abucara respondet CHristum pro illis baptizatum esse, & aquam è latere CHristi fluentem eos sanctificasse. Quam ipsius responsionem singulari diatriba ad examen revocavit B. D. Thomas Ittigius *de baptismo fidelium ante CHristi adventum defunctorum per aquam quæ ex ejus latere fluxit. Lipsiæ 1698. 4.* atque in Enneade ejus dissertationum ibid. 1702. 8.

XVIII. Ἐκ τῶν πρὸς τοὺς Σαρρακηνοὺς ἀντιρρήσεων, διὰ φωνῆς Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. *Ex concertationibus cum Sarracenis, ex ore Johannis Damasceni.* Hoc opusculum Græce & Latine primus edidit Michaël le Quien Paris. 1712. T. 1. Operum Jo. Damasceni p. 472. Nam Gretserus tantum ediderat p. 478. ex versione Turriani, cum Græcum in Codicibus Bavaricis non reperisset. Incipit : Εἰπέ μοι ὦ Ἐπίσκοπε.

XIX. Ὅτι ὁ Μωάμεθ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ. *Mahometem non esse ex DEO.* p. 480. Incipit : Ἔθος τοῖς τῶν Σαρρακηνῶν ὑποκριταῖς. Vertit Jacobus Gretserus.

XX. Ὅτι ὁ Μωάμεθ ἐχθρὸς ἦν τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ δαίμονος ἠνοχλεῖτο. *Quod Mahometus fuerit hostis DEI & à Dæmone obsessus*, p. 482. Incipit : Εἰ πάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν κτίσεως. Vertit Gretserus.

XXI. Ἐρώτησις ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐλαττόνων κηρύγματος βεβαιοῦται τὸ Χριστιανῶν δόγμα. *Dogma ad confirmationem Christianismi ex vocibus humilibus & abjectis prædicationis Evangelii.* p. 484. Vertit Turrianus. Incipit : Τῶν ἐλλογίμων Σαρρακηνῶν.

XXII. Τὸν εὐλογούμενον ἄρτον εἶναι σῶμα Χριστοῦ. Dialogus cum Sarraceno, ostendens *Panem mystica benedictione fieri corpus CHristi.* p. 490. Vertit Turrianus. Incipit : Διὰ τί, Ἐπίσκοπε, ἐμπαίζεις ἡμᾶς.

10. XXIII. Ὅτι ὁ Χριστὸς γεγονὼς ἄνθρωπος, Θεὸς ἀληθινός ἐστι. *Quod CHristus homo factus sit simul verus DEus.* p. 492. Vertit Genebrardus. Incipit : Ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι οὐ δύναται ὁ υἱός.

XXIV.

** Ita Codex Bavaricus, Gretsero teste, Al. παρ' ἀπίστου.

XXIV. Περὶ μονογαμίας. *De una uxore ducenda.* p. 491. Incipit: Πόθεν ὑμῖν ὦ Ἐπίσκοπε φαίνεται ἡ μονογαμία. Vertit Turrianus.

5. XXV. Ἀπόδειξις ὅτι ἔχει ὁ Θεὸς υἱὸν ὁμοούσιον, συνάναρχόν τε καὶ συναΐδιον. *Demonstratio quod DEus habeat Filium consubstantialem, ut ipse carentem principio & coaeternum.* Hoc opusculum primus Græce & Latine edidit Jo. Baptista Cotelerius ad lib. V. Constitutionum Apostol. cap. 7. T. 1. Patrum Apostol. p. 307. Nam Gretserus tantum Latine p. 497. ex Turriani versione dederat. Incipit: Τῶν Ἀγαρηνῶν τὸ φρόνημα. Vertit etiam Genebrardus.

XXVI. Διάλεξις ἀποδεικνύουσα ὅτι ὁ Πατὴρ ἀεὶ γεννᾷ, ὁ δὲ Υἱὸς ἀεὶ γεννᾶται. *Dialogus demonstrans quod Pater semper generat, Filius autem semper generatur.* p. 500. In altero Codice Bavarico perperam tribuitur Theodoro presbytero τῆς Ῥαϊθοῦ. Incipit: πότερόν σοι δοκεῖ; Vertit Turrianus.

XXVII. Περὶ Θεοῦ ὀνομάτων. *De nominibus DEI.* p. 502. cum Turriani versione, quam perinde ut duorum quæ sequuntur opusculorum vulgaverat H. Canisius Tomo IV. Antiquæ Lect. retuleratque ad Theodorum Hagiopolitanum. Incipit: τὸ Θεὸς ὄνομα ἀπὸ τίνος ἐνεργείας εἴρηται;

XXVIII. Διάλεξις αἱρετικοῦ πρὸς ὀρθόδοξον περὶ θεοῦ καὶ θεότητος. *Dialogus haeretici & Orthodoxi de DEo & Deitate.* p. 506. Incipit: πότερόν σοι δοκεῖ; ταυτόν ἐστι Θεός. Vertit Turrianus, sed ita ut postremam partem, quam ex Codice Bavarico addidit vertitque Gretserus, ignoraret.

XXIX. Διάλεξις πρὸς Νεστοριανόν. *Cum Nestoriano disputatio.* p. 514. Incipit: ἰδοὺ πάρεστιν ἀγών. Vertit Turrianus.

XXX. Διάλεξις πρὸς Ἰακωβίτην. *Disputatio cum Jacobita* p. 518. Incipit: Πότερόν σοι δοκεῖ, ὁ χριστὸς Θεός. Vertit Turrianus.

14. XXXI. Ἐρώτησις Ὠριγενιαστῶν πρὸς πιστόν. p. 520. *Quæstio quam Origenista Fideli proponit.* Vertit Genebrardus. Incipit: Ποία δικαιοσύνη, δέκα ἢ πεντήκοντα χρόνους ἁμαρτήσαντός τινος.

6. XXXII. Contra Sarracenos Theopaschitas p. 522. ex Genebrardi versione, Græca enim Gretserus non reperit. Incipit: *Aliq in conventu Sarracenus.*

13. XXXIII. Διάλογος πρὸς Νεστοριανόν. p. 524. *Dialogus cum Nestoriano.* Incipit: Εἰπέ μοι, τὸ Χριστὸς ὄνομα. Vertit Genebrardus.

XXXIV. Περὶ χρόνου. *Tempus an sit in tempore?* p. 524. Incipit: ὁ χρόνος ἐν χρόνῳ ἢ οὐκ ἐν χρόνῳ. Vertit Jacobus Gretserus.

XXXV. Ἐρώτησις, *Disceptatio* cum Sarraceno *de auctore boni & mali.* p. 526. Incipit: Τίνα λέγεις αἴτιον καλῶ τε καὶ κακῶ; Vertit Gretserus.

XXXVI. Ἐρώτησις, *Verbum DEI num creatum an increatum?* p. 532. Incipit: Τὰ λόγια Κυρίου κτιστά εἰσιν ἢ ἄκτιστα. Vertit Gretserus. Idem in controversiam vocatum nostra ætate. Vide Rev. *Georgii Nitschii* Beantwortung der Frage/ ob die Heilige Schrifft GOtt selbst sey. Gothæ 1714. 4.

XXXVII. Ἐρώτησις, *quæstio duplex*, una *de Maria θεοτόκῳ, vivatne an mortua sit*: altera *num DEus etiamnum creet?* p. 534. Incipit: ἣν λέγετε θεοτόκον, ἀπέθανεν ἢ ζῇ; Vertit Gretserus.

XXXVIII. Ἐρώτησις, *uter major, sanctificans* (Johannes baptista) *an sanctificatus?* p. 534. τίς ἐστι παρά σοι μείζων. Vertit Gretserus.

XXXIX. Πρός τινα ἐρωτήσαντα αὐτόν. *Ad aliquem qui percontatus fuerat de distinctione mundorum & immundorum esculentorum, quatenus illa in Novo Testamento observaretur?* Incipit: Εἰ ἀποχὴν καὶ μετάληψιν ἀναθάρτων. Vertit Gretserus. Subjicitur p. 538. scholion *Arethæ* de eodem argumento, ἄλλως, Ἀρέθα. notatque Gretserus se in altero Bavarico Codice aliquoties dissertatiunculis Abucaræ hoc pacto subnotata quædam reperisse. Et adscripsisse quoque ad oram suæ versionis, aliquot hujusmodi scholia Arethæ Episcopi Turrianum, illius ut videtur Arethæ seculo decimo clari, de quo dixi Volumine VII. p. 791. seq.

XL. ἐκ τοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου Ἐπισκόπου Καρῶν περὶ τοῦ Ἀδάμ. Φωτίου. *Photii excerptum ex eodem Theodoro Episcopo Carrarum, de Adami corpore an passibili?* p. 541. Incipit: χρὴ εἰδέναι. Vertit Gretserus.

XLI. Τί ἐστι θάνατος; καὶ πῶς θανατοῦται ὁ θάνατος; (δοξάζει γὰρ καὶ τοῦτο ἡ ἐκκλησία) καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκομεν. *Quid sit mors, & quomodo mors morti dedatur (nam & hoc docet Ecclesia) &, ecce morimur*, p. 540. Incipit: θάνατος οὔτε οὐσία ἐστίν. Vertit Gretserus.

XLII. Σύντομος διδασκαλία περὶ θείων ὀνομάτων, τῶν τε κοινῶν Τριάδος, καὶ τῶν ἰδικῶν ἑκάστου τῆς Τριάδος. *Brevis doctrina de Divinis nominibus, tam communibus sanctissimæ Trinitatis, quàm propriis cujusque Personæ.* p. 542-547. Incipit: ἐστι ὀνόματα κοινὰ διὰ τῆς ἁγίας Τριάδος διήκοντα. Vertit Gretserus.

Hæc opuscula XLII. ad calcem Hodegi Anastasiani utraque lingva primus Ingolstadii edidit *Jacobus Gretserus* S. I. 1606. 4. unde recusa sunt Latine quidem in Bibliotheca Patrum edit. Coloniensis A. 1618. Tomo IX. & Lugdunensis A. 1677. Tomo XVI. Græce & Latine vero in auctario Ducæano Paris. 1624. Tomo I. & in Bibliotheca Patrum Paris. 1644. & 1654. Tomo XI. Ex illis XLII. opusculis *Gilbertus Gene-*

bar-

bardus Latine verterat hæc quindecim, quæ cum Gretseriana editione sic licebit conferre:

Genebr.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.
Gretser.	III.	XVI.	VIII.	VII.	XXV.	XXXII.	IX.	X.	XI.	XXIII.	XIII.	XIV.	XXXIII.	XXXI.	I.

Exstant ex Genebrardi versione in Bibliotheca Patrum Parisiensi A. 1575. Tomo V. & A. 1579. Tomo IV. Etiam tria ex his opusculis Latine, *Francisco Turriano* interprete, in lucem emiserat H. Canisius Tomo IV. Antiquæ Lectionis, nimirum XXVII. XXVIII. & XXIX. Ingolstad. 1603. 4. recusa in Bibliothecæ Patrum Coloniensis supplemento sive Tomo XV. A. 1622. vulgato, & in Parisiensi A. 1654. Tomo IV. His denique accedit

XLIII. Περὶ ἑνώσεως καὶ σαρκώσεως, καὶ ὅτι ἡ μὲν ὑπόστασις ἐσαρκώθη, ἡ δὲ φύσις τῆς Θεότητος ἡνώθη τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐν ὑποστάσει τοῦ Θεοῦ λόγου. *De unione & incarnatione, quodque Persona fuerit incarnata, Divina autem Natura Humana unita in Persona DEI Verbi.* Hoc opusculum ex MS. Bodlejano primus edidit Latinamque versionem adjunxit *Andreas Arnoldus* Norimbergensis, Paris. 1685. 8. ad calcem Syntagmatis doctrinæ ad clericos & Laicos sub S. Athanasii nomine, & Valentiniani ac Marciani Impp. Epistolarum binarum ad Leonem M. Incipit: ἡ μὲν σάρκωσίς ἐστιν ἐνανθρώπησις. Idem Opusculum MS. in Bibl. Cæsarea memoratur à Lambecio V. p. 78.

* Theodorus *Ægyptius* Episcopus, Martyr sub Diocletiano. Eusebius VIII. 13. p. 308.

Theodorus *Alaniensis* sive Alaniæ Episcopus, cujus sermo in CHristi sepulturam, qvi incipit: ἀναβάλλεται μὲν ὁ ἥλιος. Allatio memoratur, libro de Simeonibus. p. 82.

Theodorus *Alexandrinus* Monachus post sæculi sexti clarus initia (non demum A. 601. ut clariss. Caveo visum) & Severianorum addictus partibus, cujus ἔλεγχον sive confutationem Themistii Agnoëtarum Patroni, & adversus ejus responsionem Vindicias tribus libris scriptas memorat Photius Cod. 108. De hoc Theodoro Alexandrino Facundus II. 3. Alius Theodorus Alexandrinus Episcopus cui A. 610. Joannes Eleemosynarius successit.

Theodorus *Anagnostes* sive Lector, scriptor Historiæ Eccles. de qvo dixi Volumine VI. p. 128. seq.

Theodorus Anagnostes JCtus, cujus Græcam Synopsin Canonum citat Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Mystagog. p. 398. &c.

* Theo-

*Theodorus *Amathuntis* Cypri Episcopus, apud Baron. ad A. C. 614. n. 15. Vide, *Trimithuntis*.

*Theodorus *Antecessor*, in Pandectarum procemio laudatus inter cæteros JCtos. De hoc Corippus: *hinc Theodorus adest patria gravitate Magister*.

Theodorus *Antidensis* sive Antidorum Episcopus, cujus expositionem Græcam Missæ laudat Allatius de purgator. p. 108. & contra Creyghtorum p. 159. & contra Hottingerum p. 11. 87. sq. 120. 132. & de consensu p. 1185. Ejusdem ad Basilium Phytiæ Episcopum p. 1142.

Theodorus *Antiochenus*, idem cum Mopsvesteno, de qvo supra.

Theodorus *Antiochenus Episcopus*, vide in *Hagiopolitano*.

*Theodorus M. Antonii liberorum pædagogus perfidus. Plutarch. in Antonii vita p. 953.

Theodorus *Asinaeus* è Porphyrii schola, teste Photio, Cod. 242. p. 563. Platonicus Nemesio c. 2. ubi citatur ejus liber ὅτι ἡ ψυχὴ πάντα τὰ εἴδη. Hunc Proclus laudat passim Commentariis in Platonis Timæum & alibi. Vide supra T. VIII. p. 551.

*Theodorus *Atheniensis* pictor, de qvo Laërtius II. 104. meminit ex Menodoto.

Theodorus *Atheniensis* Episcopus, qvi post Marcum Ephesium primus classicum in Florentinam Synodum cecinit.

Theodorus ἄθεος aliis θεὸς, Aristippi μητροδιδάκτου & Anniceridis, Dionysiique Dialectici discipulus, ut narrat Laërtius: Zenonis qvoqve Citiei, Brysonis & Pyrrhonis teste Svida in θεόδ. Philosophus cujus sectatores θεοδώρειοι; Vide Laërtium II. 86. 97. seq. IV. 23. VI. 97. & de scripto περὶ θεῶν qvod ad hunc Theodorum referebatur, id II, 97. & qvæ notavi ad Sextum Empiricum lib. IX. sect. 51. Qvidam nihil à Theodoro scriptum affirmarunt, ut patet ex Laërtii I. 19. At Svidæ si credimus, ἔγραψε πολλά, *multa scripsit*.

THEODORUS BALSAMON (à Georgio a) & Michaële b) Balsamone

a) *Georgii* Balsamonis Græci qvi in Cardinalis Salviati familia vixit, Carmina & soluta oratione qvædam exstare scripsit Lilius Gyraldus de Poëtis sui temporis, dialogo II. Salviatus ille obiit Ravennæ A. 1553. Ex scriptis hujus Balsamonis nec ego qvicqvam vidi, nec à Gyraldo, aut diatriba de Georgiis p. 383. ab Allatio qvicqvam commemoratur.

b) *Michaël* Balsamo magnæ Ecclesiæ CPol. Chartophylax & Archidiaconus, Synodo Florentinæ A. C. 1438. subscripsit sed invitus ut ipse postea professus est in *anaphora cleri CPolitani* qvam reversus CPolim composuit & ex qva loca affert Allatius de consensu utriusqve Ecclesiæ III. 2. & 3. Inter alia p. 922. legas Balsamonem hunc conqverentem minas contra

mone diſtingvendus) in Eccleſia patria CPolitana varias dignitates c) obiit, Patriarchatus qvoqve Antiocheni titulo atqve inſigniis decoratus, licet Antiochia in Latinorum fuiſſet poteſtate jam ab A. 1100. d.) Etiam ſpes illi ab Imp. Iſaacio Angelo Comneno e) facta eſt, qvod A. C. 1191. Nicetæ Muntani in Patriarchatu CPolitano eſſet ſucceſſurus, modo ipſe utpote legum & canonum peritiſſimus * demonſtraret translationem Epiſcoporum de ſede una in aliam iisdem neutiqvam repugnare. Qvod cum demonſtraſſet, translationisqve jus Imperatoriis etiam litteris confirmatum eſſet, non tamen Antiochenus Balſamon ſed Doſitheus Hieroſolymitanus translatus ad Conſtantinopolitanam ſedem, & ad Patriarchatum hunc evectus fuit. f) Maxima tamen haud dubie Theodori Balſamonis eſt gloria, qvod conſiliis & ſcriptis promeruit, ut unus omnium ſua ætate juris omnis, Eccleſiaſtici maxime conſultiſſimus haberetur, *ἀνὴρ ὑπὲρ τοὺς τότε πάντας νομοτριβής*, g) ſive ut Joannis Citri Epiſcopi h) verbis dicam, *τρίβων ἐς ἀκριβὲς τῶν νομικῶν καὶ κανονικῶν νομοθεμάτων, καὶ παρὰ πᾶσιν ἐν τούτοις περιαδόμενος*, *accurate percallens leges civiles & canonicas conſtitutiones, & hoc nomine omnium ore decantatiſſimus.* Philotheo Patriarchæ CPol. in refutatione ſcriptorum ab Harmenopulo anathematiſmorum ** *σοφὸς νομοφύλαξ ὁ ἐν νόμοις τε καὶ κανόσι πολυμαθέστατος καὶ σοφώτατος*, *eruditus nomophylax & in legibus ac canonibus ſumme inſtructiſſimus & ſapientiſſimus.*

 Vixiſſe

Græcos præſentes jactatas Pontificis, *ἀπειλὴν μονονουχὶ διαῤῥήδην βοῶσαι*, *aut una cum Papa ſentirent, ſicque largiſſimis donis, gratiis ac dignitatibus cumulati in Patriam redirent .: aut fame & ſiti confecti exſiccatique poſtmodum occulta neci addicerentur.* *πείνῃ καὶ δίψῃ πρότερον ταριχευθέντας ὕστερον ἀφανεῖ θανάτῳ παραπεμφθῆναι ἡμᾶς.* Alius qvoqve fuit Balſamon Theſſalonicenſis, clarus circa A. 1350. cujus Epiſtolam ad Nicephorum Gregoram edidit Græce & Latine Jo. Boicinus V. Cl. ante T. 1. Hiſt. Byz. Gregoræ Pariſ. 1702. fol.

c) Diaconi magnæ Eccleſiæ CPol. Nomophylacis, Chartophylacis ſive ſigilli Patriarchalis & archivi cuſtodis, & præpoſiti ædis S. Mariæ ad Blachernas. Vide Gvil. Beveregium prolegom. ad Tom. I. Synodici.

d) Baron. ad A. 1100. num. 9.

e) Nicetas Choniates in Iſaacio Angelo lib. 2. c. 4. p. 440. * *ὡς νόμους καὶ κανόνας ἀκριβωσάμενος.* id.

f) *Καὶ ὁ μὲν Ἀντιοχείας πάλιν Ἀντιοχείας ἐώμενος, καὶ ὁ Δοσίθεος ἀπὸ τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων θώκου εἰς τὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγόμενος.* id.

g) Nicetas l. c.

h) Reſponſis ad interrogationes Conſtantini Cabaſilæ Dyrrhachii Archiep. qvas Balſamone jam defuncto ſcripſit, libro V. Juris Græco Rom. p. 333. Qvanqvam non in omnibus tuto ſeqvendas Balſamonis ſententias libere ibidem Joannes profitetur. ** id. lib. IV. p. 288.

Vixisse adhuc, & ad Marci Patriarchæ Alexandrini qvæstiones i) respondisse traditur A. C 1203, paullo ante scilicet qvàm CPolis à Latinis caperetur: sed Allatius k) qvidem numerum illum non dubitat corruptum esse, ut sane est necesse, cùm Georgius cujus Patriarchæ tempore Marcus Alex. Balsamonem consuluisse eodem loco traditur, jam diem obierit A. 1198. l) Idem Allatius non uno in loco m) in Balsamonem ut Latinæ Ecclesiæ infamatorem & schismatis Græcorum defensorem fervidum acriter ut solet, Baronii exemplo invehitur.

Septuaginta circiter annis post *Jo. Zonaram* Canonibus Ecclesiasticis illustrandis animum appulit Balsamon, qvi passim libenter ejus verbis & sententiis n) utitur, & semel laudat etiam de nomine, in scholiis ad Epistolam Canonicam S. Athanasii T. 2. Synódici Beveregiani p. 37. *ὑπερφυέστατος ἐκεῖνος Ζωναρᾶς σοφῶς καὶ ὑπερδεξίως καὶ ὡς οὐκ ἄν τις κρειττόνως ἡρμήνευσε.* Unde falluntur qvi cum Natali Alexandro o) Balsamonem ante Zonaræ tempora floruisse, verisimilius putant: atqve si ætatis rationem qvæ ipsi probe erat cognita habere voluisset Eruditiss. Beveregius, Zonaræ scholiis Balsamoniana, ut fit in MS. Basil. non hæc illis in præclaro illo suo Synodico præmisisset. Sed auctoritati & eruditioni Balsamonis primum locum concedere maluit. Itaqve idem Balsamoni & Zonaræ scholiis subjecit scholia *Alexii Aristeni*, magni Oeconomi, licet & ille (post Zonaram qvidem sed) ante Balsamonem scripserit, & ab eo laudetur ad Can. VI. Apostolicum & ad Trullanum XXXVII.

Theodori Balsamonis Scripta.

I. *Scholia in Canones* Conciliorum Patrumqve, *&* hisce præmissum *Photii* Patriarchæ *Nomocanonem*, sive Legum Imperatoriarum & Ecclesiasticorum Canonum Concordiam. Hoc præcipuum opus, jussu Imperatoris

i) lib. V. juris Græco Rom. p. 362.

k) lib. 2. de consensu utriusqve Ecclesiæ cap. 13. §. 4. Idem monuit Beveregius in prolegom. ad T. 1. magni Synodici pag. XI.

l) Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 736.

m) de consensu utriusqve Eccles. p. 703. & de interstitiis ordinum apud Græcos p. 128. seq.

n) *Corrector & plagiarius Zonaræ* dicitur Balsamon à Nortono Knatchbull in notis ad Actor. XIV. 23. Confer W. E. Tentzelii diss. de duplici baptismo Constantini Magni §. 16.

o) Natalis Alex. Hist. Eccles. Sec. XI. & XII. p. 517. T. VI. edit. in fol. *Balsamonem ex Zonara mutuatum, falsò conjicere videntur eruditi viri: immo potius hunc ex Balsamone hausisse dixerim, quem ante ipsum floruisse verisimilius est.*

toris Manuelis Comneni, qvi A. 1180. obiit, & Patriarchæ CPol. Michaëlis Anchiali A. 1177. defuncti susceptum à Balsamone adhuc Diacono, qvod Patriarcha jam Antiochenus ad umbilicum perduxit & Georgio Xiphilino (ab A. 1192.) Patriarchæ CPol. dedicavit. Totum primus Latine ex Jo. Tilii Codice versum edidit *Gentianus Hervetus* Paris. 1561. fol. Græce & Latine cum Herveti versione Fronto Ducæus ibid. 1620. fol. Integriore Codice in *Nomocanone* usus est *Henricus Agylæus*, cum cujus versione (eam A. 1561. fol. Basileæ excuderat Oporinus) emendata hinc inde ac suppleta Nomocanonem Photii, Balsamonis scholiis illustratum Græce ex Cod. Bibl. Palatinæ vulgavit *Henricus Justellus* Paris. 1615. 4. atqve secundis curis collata editione Anni 1620. & Mazariniano Codice, nec non Photii præfatione ex MS. Bibl. Bodlej. præmissa, Paris. 1661. fol. in Bibliothecæ Canonicæ Tomo secundo p. 785. Scholia vero *in Canones* Conciliorum ac Patrum longe integriora ex Codicibus Bodlejano, Ætonensi & Basileensi Amerbachiano habemus Græce & Latine vulgata in laudato *Gvil. Beveregii* Synodico Oxon. 1672. fol. duobus Volum. una cum scholiis Jo. Zonaræ & Alexii Aristeni in eosdem canones & Matthæi Blastaris syntagmate Canonum Legum, Alphabetico. De Codice insigni Cæsareo hujus operis vide Lambecium VI. p. 51. seq.

II. *Τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων συλλογή.* *Constitutionum* Imperatoriarum *de rebus Ecclesiasticis libri III.* 1.) ex Codice, 2) ex Digestis & Institutt. atqve 3) ex Novellis. Sub *Paratitlorum* nomine edidit *Jo. Leunclavius* Latine Francof. A. 1593. 8. Sed Græce cum Leunclavii versione & duobus notatorum libris, *Caroli*qve *Annibalis Fabrotti*, qvi versionem cum Græcis MSS. contulit, notis prodierunt in H. Justelli Bibl. Canonica T. 2. p. 1223. Paris. 1661. fol. Vide & Fabrottum ad Constantinum Manassem p. 193. ubi de Codice MS.

III. Responsa varia & Imperatoria edicta caussas Ecclesiasticas spectantia, qvæ exstat in libro secundo Juris Græco Romani à Marqv. Frehero Græce & Lat. editi Francof. 1596. fol. ubi Balsamonis nomen occurrit:

1) *Περὶ τοῦ ἐφειμένον εἶναι τῷ βασιλεῖ, ἀνάγειν τὰς ἐπισκοπὰς εἰς μητροπόλεις.* p) *Qvod Imperatori permissum sit Episcopatus in metropoles erigere.* p. 130.

2. *Περὶ γάμου θείας καὶ ἀνεψιᾶς μετὰ θείου καὶ ἀνεψιοῦ.* q) *De nuptiis amitæ & fratris filiæ legitime cum filio fratris & patruo ineundis* p. 138.

 3. Περὶ

p) Cum versione Latina *Enimundi Bonefidii* exstat in ejus Jure Orientali lib. 1. Gr. p. 64. Lat. p. 46. Paris. 1573. apud Henr. Stephanum, 8.

q) id. Gr. p. 40. Lat. p. 29.

3. Περὶ τῶν ψηφισθέντων εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐκκλησίας. r) *De electis ad orientales Ecclesias* p. 158.

4. Περὶ δικαστηρίου τῶν κληρικῶν s) *de foro clericorum.* p. 139.

5. Περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ δικαίου ἐπὶ τὰ μοναστήρια. t) *De jure Patriarchico in Monasteria.* p. 140.

6. Περὶ διδασκάλων. u) *De Doctoribus* p. 143.

7. Περὶ δικαιωμάτων τῶν ἁπανταχοῦ ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ κατοχῇ τῶν ἀκινήτων. x) *De instrumentis omnium quæ ubique Ecclesiarum ob possessionem immobilium.* p. 149.

8. Περὶ ἡμερῶν ἀπράκτων y) *de feriis* p. 160.

IV. *Responsa ad quæstiones LXIV. canonicas*, sive de jure Ecclesiastico, propositas à *Marco* Alexandrino Patriarcha. Prodierunt in jure Orientali cum versione *Enimundi Bonefidii* edito A. 1573. 8. apud Henricum Stephanum, libro tertio, Græce p. 237-300. & Latine p. 263-309. Et in Jure Græco Romano *Marquardi Freberi* libro quinto p. 362-394. (Francof. 1596. fol.) ubi p. 388. lacuna supplenda κυρίου Νικολάου, ut ex Balsamonis Canonum collectione observavit Cotelerius T. 1. ad Patres Apostolicos p. 326.

V. Μελέται ἤτοι ἀποκρίσεις *Meditationes sive Responsa* 1) χάριν τῶν Πατριαρχικῶν προνομιῶν· *de Patriarcharum Privilegiis.* T. VII. juris Græco Rom. p. 442.

2) Χάριν τῶν δύο ὀφφικίων, τοῦ τε χαρτοφύλακος καὶ τοῦ πρωτεκδίκου, *de duobus officiis, Chartularii ac Primi Defensoris.* p. 453.

3) Χάριν τοῦ λαληθέντος συνοδικῶς ζητήματος, περὶ τοῦ εἰ χρὴ τὸν αὐτὸν καὶ ἕνα δυσὶ δισεξαδέλφαις συνάπτεσθαι, *de disceptata in Synodo quæstione, num unus & idem duabus sobrinis jungi debeat* p. 463.

4) Ἐπιστολὴ χάριν τῶν διδομένων θυμιαμάτων παρὰ τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κατηχήσεως. *Epistola de incensis quæ à Patriarcha dari solent eo die quo Catechesis habetur.* p. 470.

5) Μελέτη χάριν τῆς εἰς τοὺς θείους ναοὺς τῶν μοναστηρίων γινομένης μετακλήσεως διὰ σημαντηρίων τριῶν. *Meditatum de convocatione quæ fit ad sacras Monasteriorum ædes per tria signa.* p. 476.

6) Ἐπιστολὴ χάριν τῶν ὀφειλουσῶν τελεῖσθαι νηστειῶν ἑκάστου ἔτους, πεμφθεῖσα πρὸς τοὺς Ἀντιοχεῖς. *Epistola de jejuniis quæ peragi debent per singulos annos, missa ad Antiochenses*, & primum Græce ac Latine edita à Jo. Baptista Cotelerio T. 2. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 492-514. Parif. 1681. 4. *Tomum Synodicum*

r) Gr. Bonefidius p. 62. Lat. p. 45. s) id. Gr. p. 75. Lat. p. 54. t) id. Gr. p. 71. Lat. p. 51.
u) id. Gr. p. 61. Lat. p. 44. x) id. Gr. p. 109. Lat. p. 79. y) id. Gr. p. 80. Lat. p. 58.

dicum appellat Balſamon ad interrogata Marci Alex. qvæſt. 55. & paucis mutatis etiam ad *Theodoſium Sarpejotem*, Monachum in valle S. Auxentii miſſum à ſe teſtatur in *reſponſo Synodi CPol. ſub Nicolao Patriarcha ad qvæſtionem 3. Monachorum qvorundam*, cujus partem Latine tantum ad Herveto editam Græce è MSS. Regis Chriſtianiſſ. dedit idem Cotelerius in notis ad Conſtitutiones Apoſtol. lib. V. cap. 20.

7) Ἐπιϛολὴ χάριν τῶν ῥασοφόρων *Epiſtola de raſophoris* * ſive Monachis ad *Theodoſium* Monachum καθηγητὴν τῶν κατὰ Παπίκιον μοναϛηρίων præpoſitum Papicii Monaſteriorum. Edita ad eodem Cotelerio T. 3. monument. p. 473-494. Pariſ. 1686. 4.

Nicolaus Comnenus Papadopoli in prænotionibus Myſtagogicis p. 3. citat. Athenagoræ teſtimonium ex Balſamonis *reſponſ. ad Epiſc. Cypri*, qvo monet Ordinationis negotium negotiorum omnium in Eccleſia maximum ac diviniſſimum ab ipſis fuiſſe habitum Apoſtolis.

Theodorus *Byzantius* λογοδαίδαλος, ſive Rhetor, cujus apud Platonem & alios multos mentio. ὁ ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. Laërt. II. 104. οὔτε ἐν ταῖς τέχναις ἀκριβὴς οὔτε ἐξέτασιν ἱκανὴν ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκὼς λόγοις judice Dionyſio Halic. ubi de Iſæo. Ejus contra Thraſybulum & Andocidem Svidas commemorat.

Alius Theodorus *Byzantius* Rhetor, idem Diaconus & ſectâ Monothelita, cujus dubitationes confutantur à S. Maximo Confeſſore T. 2. Opp. p. 116. ſeq.

* Theodorus *Campedonenſis*, monachus S. Galli qvi Latine vitam S. Magni Præceptoris ſui ſcripſit, editam ab Henr. Caniſio T. V. Lect. Antiqv. p. 911. & Goldaſto T. 1. rerum Alemann. Vide Sandii notas ad Voſſium de Hiſtoricis Latinis.

* Theodorus *Cancellarius* apud S. Maximum Confeſſorem T. 2. p. 259.

* Theodorus *Cantuarienſis* Archiepiſcopus A. C. 690. defunctus, cujus *Pœnitentiale* cum notis Jacobi Petiti prodiit Pariſ. 1679. 4. duobus Vol. Non integrum tamen ſed ex prolixiore opere tantum excerpta edidiſſe notat Caveus in Hiſt. litteraria. Integrum MS. in Vaticana

* ῥασοφόροι etiam ῥασενδύται, raſo ſive viliore panno induti. Vide Cangii gloſſar. & Cotelerium III. monument. p. 659.

Bibl. evolvit Baronius, a) & in Angliæ Bibliothecis Speelmannus, qvi summaria Capitum LXXVIII. edidit Conciliorum Angliæ Tomo I. *Capitula CXX.* de variis ritibus Ecclesiæ Græcæ & Latinæ, in qvorum calce legas: *expliciunt judicia Theodori Græci & Episcopi Saxonum*, edita à Luca Dacherio T. XI. Spicilegii, & in Tomis Concilior. editionis Labbeanæ T. VI. p. 1875. atqve Harduinianæ T. 3. p. 1771. Brevis *Epistola ad Æthelredum* Merciorum Regem apud Wilhelmum Malmesbur. lib. 3. de gestis Pontificum Anglor. & in T. 6. Concil. edit. Labbean. p. 1383. & Harduin. T. 3. p. 1821.

Theodorus *Chius* Stoicus. Laërt. II. 104.

Theodorus *Colophonius* cujus poëma *ἀλῆτις* citatur à Polluce IV. 55. Theodori sive Philonis *ἡ τοῦ νεὼ ποίησις*. id. X. 188.

Theodorus *κρίθινος*, iconomachus, condemnatus in Synodo octava Actione VIII. A. C. 869. vide infra, in *Galata*.

Theodorus *Comicus*. Hesychius in *πελεθόβαψ*. *Θεόδωρος ὁ Κωμικὸς ὁ ὑποκριτὴς οὕτως ἐπεκαλεῖτο. Τινὲς δὲ ποιητὴν αὐτόν φασιν γεγονέναι.*

Theodorus *Constantini* Porphyrogeniti pædagogus, sub decimi sæculi clarus initia, cui Lambecius IV. p. 11. seqq. tribuendas esse observat qvæ in Bibl. Vindobonensi MStæ exstant, hasce Orationes qvinqve:

1. *Πρὸς τὸν μέγαν οἰκονόμον τὸν τοῦ Πατριάρχου ἀδελφόν.* Incipit: *μικρόν μοι πρός σε τὸν μέγαν, τὸ τοῦ λόγου δῶρον τοῦ θεοῦ ἄνθρωπε.*

2. *Πρὸς τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἀτακτήσαντας.* Incipit: *ποῦ ποτέ εἰσιν οἱ τὸ αὐστηρὸν ἡμῖν ὀνειδίζοντες.*

3. *Ὑπὲρ Εὐνούχων.* Pro evnuchis in gratiam fratris, evnuchi. Incipit: *εὕρηκά σοι τῆς εὐνουχίας συνήγορον ἄμισθον.* Præmissa duplici *προθεωρίᾳ.*

4. *Πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Κωνσταντῖνον.* Incipit: *Δῶρόν τι καὶ ἐγώ, βασιλεῦ, τοῦτο δίδωμι.*

5. *Πρὸς τοὺς μαθητάς.* Incipit: *ἔδει μέν με λέγειν ὦ παῖδες.*

* Theodori *CPolitani* Patriarchæ tres: unus è presbytero, A. C. 676-678. & 683-686. alter Spatharocandidati F. 821. & tertius Theodorus Copas Irenicus, A. 1215.

Theo-

a) ad A. LI. n. 24. & alibi. Hadr. Baillet jugemens des Savans T. 2. part. 2. p. 568. *le present que Mr. Petit a fait au public, seroit plus complet, s'il nous avoit donné sur quelque Manuscrit qui eust esté entier, tel qu'est celuy de la Bibliotheque du Vatican, qui a esté lu & loué par Baronius, & deux autres qui sont en Angleterre, dont parle Speelmann.*

Theodorus *Cronus* dicitur qvibusdam, qvi rectius Diodorus. Vide qvæ lib. 3. cap. 31. ubi de variis Diodoris.

Theodoris *Curopalata*, Smyrnæus. infra in Smyrnæo.

Theodorus *Cutula* Thessalonicensis, æqvalis Nicephori Gregoræ defuncti A. 1359. ad qvem Epistolas scripsit, ex qvibus est qvam Græce & Lat. dat V. Cl. Joannes Boivinus ante Tomum I. Historiæ Byz. à Gregora scriptæ Paris. 1702. fol.

Theodorus *Cynulcus* sive Cynicus, qvem Athenæus loqventem inducit in Dipnosophist.

Theodorus *Cynopolita* Ægyptius Rhetor; cujus Ethopœiam sub Severi Alex. nomine editam habemus. vide qvæ dixi lib. IV. c. 30. p. 412.

Theodorus *Cypri* Episcopus citatur in Catena MS. Patrum Græc. ad Matth. X. Vide infra, *Trimithuntiu*.

Theodorus *Cyrenæus* Geometra qvem audivit Plato. Laërt. II. 103. III. 6.

Alius Theodorus Cyrenaicus qvi Atheis vulgo ad scribitur de qvo supra, in atheo. Videndus etiam Allatius, ad Socratis Epistolas p. 226. seq. Hic est qvem conqvestum narrat Plutarchus, dicta sua qvæ dextra porrigeret, ab auditoribus suis sinistra accipi. p. 468. de animi tranqvillitate.

Theodorus *Cyzicenus*, sive Cyzici Metropolita, cujus sermo in S. Blasium incipit: Βλάσιον τὸν μέγαν ἐν ἱεράρχαις. Allatius de Simeonibus p. 84.

Theodorus *Daphnopates* sive *Daphnopata* in Historia Byz. citatur à Jo. Scylitze & Cedreno. Ei vitam Theodori Studitæ tribuunt qvidam Codices, qvæ edita est velut auctore Michaële Monacho.

Theodorus *Diaconus* Byz. vide in Byzantio.

Theodorus *Diaconus* Alex. qvi in Concilio Chalcedonensi A. C. 451. libellum obtulit adversus Dioscorum Episcopum Alex. in Actione tertia jam dicti concilii T. IV. edit. Labbei p. 395. & Harduin. T. 2. p. 321.

Theodorus *Diaconus* Rom. cujus mentio apud Palladium in S. Chrysostomi Vita.

Theodorus Archidiac. *Edessenus* sub Sæculi XII. initia clarus, cujus *capitula CII.* Græce & Latine in thesauro suo ascetico vulgavit Petrus Possinus Paris. 1684. 4. Qvinqvaginta tantum Latine ante lucem viderant in Bibliothecis Patrum.

* Theodorus *Ephesius* pictor, cujus Laërtius II. 104. meminit ex Theophanis libro de pictura.

Theodorus *Epigrammatum* Poëta. Laërt. II. 104. Theodori Epigrammata duo in Anthologia.

* Theo-

Theodorus *Erechthiensis*, pater Isocratis Rhetoris teste Plutarcho & Photio, apud qvos Ἐρεχθιέως pro Ἀρχιερέως legendum ex Stephano in Ἐρεχθία notat Menagius p. 119. ad Laërt.

Theodorus *Gadarenus* Rhetor, cujus auditor Rhodi fuit Tiberius Imp. vide supra lib. IV. c. 32. p. 488. citatatur à Qvintiliano, Theone in progymnasm. Longino, Fortunatiano aliisqve. Vide Grangæum ad Juvenal. VII. 177. Casaubonum ad Sveton. Tiber. c. 57. Ab hoc fuit etiam Theodorea secta, Straboni & aliis memorata. Scripta ejus apud Svidam: libri tres *περὶ τῶν ἐν φωναῖς ζητουμένων. Περὶ ἱστορίας α΄. Περὶ θέσεως α΄. Περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως β΄. Περὶ πολιτείας β΄. Περὶ κοίλης Συρίας α΄. Περὶ ῥήτορος δυνάμεως α΄.*

Theodorus *Gasta* iconomachus, qvi cum Theodoro Crithino subjicitur anathemati in Concilio CPol. A. 869.

Theodorus *Galata* cujus testimonium contra imagines affert & oppugnat Nicephorus CPol. in antirrheticis MSS. Hic est Theodorus qvi à qvibusdam dictus a) *crithinus* sive *hordeaceus*, per contemtum, ut Dinarchum appellabant Demosthenem κρίθινον, teste Hermogene.

THEODORUS GAZA *Thessalonicæ honesto loco natus, Amurathe Græciam omnem victricibus armis qvatiente in Italiam* aa) *venit, acumine fertilitateqve ingenii nemini secundus, qvum Græcos omnes lingva peritia eruditoqve judicio superaret.* Victorino *autem* Feltrense b) *magistro usus, usqve adeo copiose & diligenter Latinas litteras didicit, ut longe omnium Latinissime scriberet, nec plane dignosci posset, an exactius & certius ab eo Latina Græce, an ipsa Græca Latine verterentur.* Historias *enim* Aristotelis de Animalibus c) & Theophrasti de Plantis *ita Latinas fecit, ut Romana Lingva facultatem, qvum nova vocabula sollerter effingeret, audaci sed generosa translatione locupletavit. Tanta porro felicitate librum* Marci Tullii de senectute *Græcum reddiderit, ut peritissimi præter adæqvatos sensus ipsam qvoqve Ciceronis eloqventiæ Majestatem scite & graviter repræsentantem admirentur. Transtulit etiam* Problemata Aristotelis & Hippocratis Aphorismos,

a) Vide Acta Concilii CPol. A. C. 869. habiti T. V. edit. Harduini p. 878. 881. 915.

aa) Circa A. 1430. Vide Rev. Christiani Frid. Boerneri diss. 2. de exulibus Græciæ iisdemqve litterarum in Italia instauratoribus Lips. 1705. 4.

b) Hujus Victorini Feltrensis non memini me scriptum aliqvod typis editum videre. Atqve in monumentis illorum temporum altum de eo silentium.

c) Ipse qvidem Gaza profitetur libros se illos *non minus eleganter Latine expressisse qvàm Aristoteles Græce scripsit.* Cæterum Gvil. Rondeletio judice (p. 124. libri de insectis & Zoophytis 4, 18.) dum Latinam lingvam locupletiorem reddere studet, & Græca maxime fugiens

rismos, *ut præstantissimis auctoribus ad perspicuam fidem, nec obscure ad salutem humani generis sua dignitas redderetur. His vigiliis sacerdotium in magna Græcia, commendante Bessarione* d) *prometruit, quod certe satis esset moderato frugiqve homini & adversus omnis luxuriæ voluptates invicto, nisi neglecta ratione totius redditus rapacibus Græculis & Brutiis rei familiaris curam demandasset. Novissime qvum nobilissimas lucubrationes in membranis accurate perscriptas Xysto* e) *Pontifici detulisset, nec pecunia vel ipsius librarii præmio digna redderetur,* f) *indignatus subagreste judicium,* Effugere hinc lubet, *inqvit*, postqvam optimæ segetes in olfactu præpingvibus asinis sordescunt: *atqve ita in Brutios* g) *ad Sacerdotii sacram sedem contendit. Nec multo post plane senex fato functus est, nec iniqva qvidem*

Bb

Latinis omnia exprimere voluit, aliqvando tenebras rebus ipsis offundit, ita ut de ipsis difficile ancepsqve judicium reliqverit. Alia in eo reprehendit Jul. Cæsar Scaliger ad Aristotelem de Plantis lib. 2. p. 411. cujus locum dedi lib. III. cap. XI. p. 313.

d) Lepidus error Jo. Christophori Rudigeri, qvi sub Adolphi Clarmundi nomine vitas clarorum Virorum Germanice edidit parte IV. p. 56. in Gazæ vita: So wohl der Patriarch zu Constantinopel Bessarion, als auch der Cardinal Nicenus waren seine bekandten und guten Freunde / durch deren recommendation er in magna Græcia ein sacerdotium bekommen. Bessario in Epitaphio suo audit Episcopus Tusculanus S. R. E. Cardinalis Nicænus, Patriarcha CPolitanus. Adeoqve Cardinalis Nicænus neutiqvam diversus à Bessarione qvi titulum Patriarchæ CPol. & Archiep. Nicæni tenebat, rem aliis reliqverat. Clarmundum deceperunt Boissardi verba male intellecta lib. 1. imaginum p. 141. *Bessarioni Patriarchæ CPol. & Cardinali Nicæno familiaris fuit & amicus.*

e) Sixto IV. A. 1476. cum ante id tempus Nicolao V. A. 1455. defuncto opus idem, interpretationem suam librorum Aristotelis de animalibus, ipsius susceptam jussu destinasset & Epistola præfixa consecrasset.

f) Qvinqvaginta aureos tulisse narrat Jo. Pierius Valerianus lib. 2. de infelicitate litteratorum p. 159. *cum se totum inauratum iri* à Pontifice *sperasset. Studiis* itaqve *indignatus suis quod tam parca sibi laborum & vigiliarum suarum merces tributa esset, nummos eos primum in Tiberim abjecit, mox ipse hujus indignitate rei exulceratus, insolabili contabuit ægritudine.* Tho. de Pinedo ad Stephanum Byz. p. 306. *Thessalonica, hodie vulgo Italis* Golfo di Salonichi *fuit patria Theodori Gazæ, Græcis & Latinis litteris eruditissimi, qui libros Aristotelis de historia animalium Latii jure donatos Sixto summo Pontifici dedicavit, ac ei auro & holoserico pulcre ornatos obtulit, quos cum Pontifex vidisset, interrogavit quanti constaret ornatus ille? Gaza quadraginta coronatis constare dixit: quos ei Sixtus reddi jussit, ac præterea nihil, cum vir ille in tanta paupertate vixisset, ut nisi eum Dux Ferrariensis ad se vocasset, fame ipsi moriendum fuisset.* Hæc iisdem verbis Leonhardus Cozzandus lib. 1. de magisterio antiqvorum Philosophorum p. 119.

g) Romæ mortuum esse scribit Matthæus Palmerius in Chron. & in iconibus Boissardus: sed in Calabriam secessisse atqve ibi obiisse præ moerore tradit etiam Jos. Scaliger in secundis Scaligeranis. Isaac Bullart, Academ. des Sciences T. 1. p. 274. Et Jovio qvam Palmerio

dem forte, qvum in Græcia natus & educatus in Italia, tanqvam de utraqve lingva bene meritus in magna Græcia tumularetur. Hæc de Gaza Paulus Jovius in Elogiis. Annum qvo obiit, ex Matthæi Palmerii aliorumqve Chronicis constat fuisse 1478.

Theodori Gazæ scripta Græca.

1. *Grammatica Græca* * *libri IV.* Venet. 1495. fol. *Græce* una cum Apollonio Dyscolo & aliis Grammaticis (de qvibus dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 13.) & Florentiæ 1515. 8. in ædibus Philippi Iuntæ una cum Georgio Lecapeno de constructione verborum, & 1526. 8. Item Venetiis 1525. 8. cum aliis Grammaticis (de qvibus Volum. VII. p. 15.) & Paris. 1529. 8. 1540. 8. Basil. 1549. 8.

Latine Liber primus & secundus Erasmo interprete Colon. 1525. 8.

Græce & Latine libri IV. cum interpretatione Latina ab Erasmo, Conr. Heresbachio, Jac. Tusano & Cornel. Croco, Basil. 1522. 4. 1529. 4. 1540. 8. & Liber IV. cum versione & explanationibus Eliæ Andreæ Paris. 1551. 4.

2. *Liber de Mensibus Atticis, Græce* cum Grammatica editus Venet. 1495. fol. Florent. 1515. 8. 1526. 8. Venet. 1525. 8. Basil. 1540. 4. Paris. 1550. 8.

Græce & Latine cum versione Joannis Perelli Basil. apud Rob. Winterum, 1536. 8. & in Uranologio Petaviano Paris. 1630. fol. Amst. 1703. fol.

Latine Perello interprete Paris. 1535. 8. atqve in thesauro antiqvitatum Græcarum Jacobi Gronovii Amst. 1699. fol. Tomo IX. Vide si placet qvæ de hoc argumento & Gazæ sententia notavi in Menologio sive libello de mensibus centum circiter populorum edito Hamburgi 1712. 8. pag. 52. seq.

3. *Epistola* ad Franciscum Philelfum *de Origine Turcarum*, cum Leonis Allatii versione in ejus συμμίκτοις T. 2. p. 382-392. Colon. 1653. 8. Verterat etiam Seb. Castalio Basil. 1556. qvam editionem in Catalogo memoratam Bodlejano non vidi. Plures Gazæ Epistolas atqve in his unam vel alteram ad Demetrium Sguropulum memorat Allatius contra Creyghton. p. 18.

Græcè

maluit assentiri Lambecius VI. p. 278. Apud eundem Gazæ imagini ære descriptæ subjectum legitur hoc distichon:

Altrix Roma, parens cui Græcia, Græcia magna
Fit tumulus, lingua gaza utrimque vocor.

* Simlerus scribit Sambucum Gazæ Grammaticam aliam ab edita habuisse. Videtur Gaza citari in scholiis Græcis ad Euripidis Orestem v. 1525.

Græce versa è Latinis.

4. *Ciceronis liber de Senectute*, in editione Ciceronis Aldina 1523. 8. edente Jo. Baptista Egnatio, & in editione Sturmiana Argentoratensi, aliisqve. Sed & separatim Græce & Latine Ingolstadii 1596. 8.

5. *Ciceronis de Somnio Scipionis*, in iisdem operum M. Tullii editionibus. Et separatim Basil. 1528. 4.

E Græcis versa Latine.

6. *Aristotelis libri IX. Historia animalium. De partibus animalium libri IV. & de generatione animalium libri V.* Venet. 1476. fol. atqve Basil. 1533. fol. & in Græcolatinis, ac qvibusdam Latinis operum Aristotelis editionibus.

7. *Aristotelis problemata*, Venet. 1493. fol. Basil. 1537. fol. & in Latinis qvibusdam & in Græco latinis Philosophi editionibus.

8. *Theophrasti Historia plantarum libri X.* Venet. 1504. fol. Basil. 1533. fol. & Paris. 1529. 8. apud Wechelum, & in Græcolatina Theophrasti operum editione Lugd. Bat. 1613. fol. & in Theophrasti Historia plantarum vulgata Græce & Lat. cum commentariis Jo. Bodæi à Stapel. Amst. 1644. fol. Ambo Heinsius & Bodæus Gazæ versionem ad Græca subinde castigarunt. Nam Gazam dum Plinii vestigiis pressius insistit etiam errores ejus qvandoqve secutum potius qvam Theophrasti fidem, notatum Jo. Matthiolo lib. IV. Epistol. Medicinar. f. 147.

9. *Alexandri* (dubium an Aphrodisei) *problematum libri II.* Venet. 1501. fol. ac deinde sæpius. Vide Volum. IV. hujus Bibl. cap. 25. p. 74.

10. *Æliani liber de instruendis aciebus*, Latine Colon. 1524. 8. Paris. 1532. & sæpius cum scriptoribus rei militaris Latinis Vegetio, Frontino &c. & in Græcolatina libri hujus editione Franc. Robortelli, qvi & ipse versionem suam adjunxit, Venet. 1552. 4. & in operibus Æliani, utraqve lingva editis à Conrado Gesnero, Tiguri 1556. fol.

11. *Jo. Chrysostomi Homilia V. de incomprehensibili DEI natura*, leguntur in Latinis mellitissimi Doctoris editionibus, & in Græcolatina Ducæi T. 1. p. 291. Nam eruditiss. Montfauconus in sua edit. T. 1. p. 444. ut παραφραστικῶς adornatam & verbis ac qvandoqve sententiis redundantem omisit novamqve versionem adornavit.

Inedita.

12. *Dionysii Halicarnassei* de compositione orationis & elocutione, qvomodo fiant epithalamia, epitaphia & panegyrica, Gazam Latine vertisse testatur Volaterranus lib. XV. commentar. Urban. f. 157. & ex eo

Gesnerus: Sed neminem vidi qvi illam interpretationem editam memorasset. Uti nec versionem *Aphorismorum Hippocratis*, laudatam Paulo Jovio in elog. Vel qvod refert Labbeus in Bibl. nova MSS, p. 115. *Theodori Gaza in illud*, omnia a natura fieri, *in Codice Regio 56. cum prolegomenis Rhetorica.*

13. *Mauritii libri de re militari.* De his Gaza præf. ad Alphonsum Regem, præmissa homiliis Chrysostomi jam memoratis: *Qvam ob rem post Mauritii illos de re militari libros qvos anno superiori obtuli tibi, ut judici peritissimo eorum qvæ Imperator ille & gessit & scripsit, has qvinqve Orationes Joannis Chrysostomi converti &c.*

Theodorus *Geometra*, & aliarum Mathematicarum disciplinarum peritus, qvem loqventem inducit Plato in Theæteto. Vide supra in Theodoro Cyrenæo.

Theodorus *Grammaticus* cujus Ἀττικὴ γλῶσσαι citantur ab Athenæo.

Theodorus *Graptus*, a) Theophanis Grapti frater, qvorum cum aliis γραπτοῖς διομολογίοις à Græca Ecclesia 27. Dec. qvotannis celebratur memoria, scripsit *Epistolam ad Jo. Cyzicenum Episc.* qvam dat Allatius contra Creyghtonum p. 709-715. Occurrit & in Theodori hujus vita (de qva dixi supra p. 147.) p. 204. Nam qvæ sub ejus nomine de *Imaginum cultu* exstat disputatio in Combefisii Originibus CPol. p. 159-182. revera Nicephorum CPol. auctorem habet. Vide V. Cl. Jo. Boivinii notas ad Niceph. Gregoram p. 793. seq. & 796. Ex *oratione* Theodori *de dormientibus* nonnulla affert Allatius de purgatorio p. 211. servata à Gregorio Hieromonacho in Synopsi dogmatum. *Vita S. Nicephori CPol.* à Theodoro composita MS. in Bibl. Regis Christianissimi teste Montfaucono palæographiæ Græcæ p. 72.

Theodorus primùm dictus qvi deinde notus sub nomine *Gregorii* Thavmaturgi, de qvo dixi lib. V. cap. 1. §. 28. p. 247.

Theodorus *Hagiopolites*, idem cum Antiocheno qvi postea fuit Episcopus Mopsvestiæ de qvo supra. Sed fuit etiam alius qvidam Theodorus Antiochenus Archiepiscopus, ex cujus Synodico pro cultu imaginum qvædam

a) *Grapti*, γραπτοῦ sive *inscripti* nomen tulit Theodorus ac similiter ejus frater Theophanes, qvoniam Theophilus Imperator (qvi A. C. 842. obiit) ipsorum frontibus, qvod pro imaginum cultu cum tanta animorum contentione pugnaverant, jussit punctim cæsa cute ad carnem & insperso atramento, inscribi jambos ignominiosos *Christoduli*, qvi tum alibi tum in Combefisii fasciculo rerum CPol. p. 206. leguntur. Vide Cangii glossar. in γραπτοί, & Nic. Rayæum diss. præliminar. ad Acta Sanctor. T. 2. Junii p. XXI.

qvædam affert Theodorus Studita antirrhetico secundo T. V. Opp. Sermondi p. 124.

Theodorus *Heracleensis* in Thracia Episcopus qvi Synodo Antiochenæ A. 341. interfuit, & de cujus scriptis dixi supra T. VIII. p. 412.

Theodorus *Hermopolites*, Græcus JCtus, cujus scholia in Leges laudat Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Mystagog. p. 402.

Theodorus *Hexapterygus*, mathematicus de qvo Georgius Acropolita c. 32. Histor. Byz.

Theodorus *Hierapolites*, qvi περὶ ἀγώνων scripserat (teste Athenæo) *de certaminibus* Gymnicis an Musicis? vide Jonsium lib. 1. cap. 16.

Theodorus *Hierosolymitanus* Patriarcha, cujus Synodica exhibetur in Actis Synodi secundæ Nicænæ T. 3. edit. Binianæ Concil. p. 532.

Theodorus *Iconiensis* Episcopus, cujus Epistola de Martyrio SS. Cyrici ejusqve matris Julittæ Græce & Lat. cum notis publicata à Combefisio in lectis triumphis Martyrum CHRISTI, Paris 1660. 8. p. 231-241.

Theodorus Iconomachus. Vide supra, in *Galata*, & *Gaftus*.

Theodorus *Iliensis* ἐν β' τρωϊκῶν. Svid. in παλαίφατος Ἀβυδηνός.

Theodorus *Imperator*, vide infra, *Lascaris*.

* Theodorus *Lalius* Episcopus Feltrensis sive Tarvisinus, defunctus Romæ A. 1464. cujus *replicam* seu *confutationem appellationis Gregorii de Heimburg à Pii II. bulla contra se emissa ad Concilium generale* exhibet Goldastus in Monarchia Imperii T. 2. p. 1595. Francof. 1614. fol. Appellatio illa Heimburgii una cum Theodori replica, illiqve opposita apologia habentur inter Gregorii de Heimburg scripta junctim edita, Francof. 1608. 4.

Theodorus *Lector* CPoli, Justino & Justiniano imperantibus clarus, de cujus scriptis dixi volumine VI. hujus Bibl. p. 128. seq.

Theodorus lapsus, ad qvem Jo. Chrysostomus scripsit, idem cum Theodoro Mopsvesteno.

Theodorus *Lascaris* Imperator ab A. C. 1205. ad 1222. Orationes ejus duas, laudes Patris Joannis Ducæ & Nicææ urbis complexas promisit Joannes Boivin V. C. Orationem in S. Tryphonem Martyrem memorat Allatius qvæ incipit: χεῖνα ἐξ ἀγρῶ καὶ ῥεύματα ἐκ πηγῆς.

* Theodorus *Lascaris*, Imperator junior ab A. 1255-1259.

Theodorus *Logotheta*. Vide infra in Metochita & Muzalone.

* *Fl. Mallius* sive *Manlius* Theodorus doctus & Christianus Vir, cui S. Augustinus dedicavit librum de vita beata, & cujus consulatum A. C. 399.

 diserto

disserto carmine celebravit Poëta Claudianus. Illius Theodori vitam ab Alberto Rubenio scriptam edidit Jo. Georgius Grævius Ultrajecti 1694. 12. Ejusdem librum Latine scriptum & adhuc ineditum *de rerum natura* memorat Salmasius præf. ad Ampelium, atqve edere voluit Maussacus; Huic Mallio Gevartius præter rem tribuebat Astronomicon libros Manilii Poëtæ, de qvo dixi in Bibl. Latina.

Theodorus *Mathematicus*, vide in Solensi, in Asinæo & Cyrenæo.

Theodorus *Mazarensis* presbyter in Sicilia ad qvem scribit S. Maximus Confessor T. 2. p. 134. Sive hic sive alter ille Rhaitu, fuit Theodorus presbyter, cujus librum pro γνησιότητι scriptorum qvæ sub Dionysii Areopagitæ nomine feruntur, memorat Photius Cod. 1.

Theodorus *Mechanicus* cui Proclus inscripsit librum de providentia & fato, qvem dedi Volum. VIII. p. 465.

Theodorus *Mechanicus* junior sub Justiniano cui librum suum de sphæra dicavit Leontius (de qvo dixi lib. III. 18. 4.)

Theodorus *Medicus*, Athenæi Pnevmatici discipulus. Laërt. II. 104. idem forsan cujus aliqvot locis meminit Aëtius.

Theodorus Medicus junior, ad qvem Libanii & Chrysostomi Epistolæ.

Theodorus Medicus ad qvem scribit Synesius Epist. 115. & fortasse 7.

Theodorus Moschion sive Muscienus Medicus qvi citatur ab Alexandro Tralliano p. 81. De hoc infra in Medicis libro VI.

* Theodorus Priscianus, cujus Medica scripta Latina exstant, Gratiano & Valentiniano II. imperitantibus clarus de qvo dixi in Bibl. Latina IV. 12.

Theodorus a) *Meliteniota*, magnus Sacellarius magnæ Ecclesiæ CPol. scripsit tribiblon Astronomicam Syntaxin adhuc ineditam, cujus prooemium & caput primum ex Bibl. Is. Vossii edidit ac latine vertit Is. Bullialdus ad calcem Ptolemæi de judicandi facultate & animi principatu. Paris. 1663. 4. Illud cum breve sit raroqve obvium, lectu dignum tamen, & de Ptolemæo singularia qvædam doceat, hoc loco integrum subjicere volui.

ΘΕΟΔΩ-

a) Suspicor Theodorum hunc ætate non multum distare à *Constantino Meliteniota* Joannis Becci sive Vecci Patriarchæ CPolitani λατινόφρονος Archidiacono, qvi cum præsule suo post A. 1284. exul obiit. De illo vide Allatium de consensu utriusqve Ecclesiæ p. 773. seq. Ejus de unione Latinorum & Græcorum, & de processione Spiritus S. librum Græce & Latine dedit idem Allatius in Græcia Orthodoxa T. 2. p. 642. & 765-921. Rom. 1659. 4. Vide & Allatium de Nilis p. 26. de purgatorio p. 626, 684. &c.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΜΕΛΙΤΗΝΙΩΤΟΥ,
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΝ.

ΘΕΟΣ ἡγείσθω παντὸς ἔργου τε καὶ λόγου, φησί τις τῶν παλαιῶν σοφῶν, κἀγὼ μετ᾽ αὐτὸν νυνὶ, τῆς παρούσης συντάξεως, καὶ συνεξαγαγέτω μοι θεία τῶν λόγων ἄνωθεν ἐπίπνοια, χεῖρα προτείνων τε καὶ ἐπιρωννὺς ἐν παντὶ τῷ πράξαντι Θεός. Θεὸς ὃ θεῖον τῷ ὄντι δῶρον, καὶ οἷον οὔθ᾽ ἧκεν, οὔθ᾽ ἥξει πρὸς αὐτὸν τοῖς καθ᾽ ἡμᾶς, κατεπέμφθη φιλοσοφία, ἐνέργεια νοῦ μακαρία γε οὖσα καὶ ἀσχολία, τὰς περὶ σῶμα πάσας ὅσον οὐδ᾽ ἐς εἰπεῖν λόγῳ λαμπρῶς ὑπεραίρουσα. Τῶν μὲν ἐρχομένων χαμαὶ καθάπαξ ἀπανιςᾶσα, τῶν ὁρωμένων δ᾽ ὑπεράνω ἰθεῖσα, καὶ κοινωνοὺς τῶν ὀλύμπου πραγμάτων τοὺς αὐτῆς τροφίμους ποιοῦσα περὶ γῆν ςρεφομένους ἔτι, καὶ τὸ δὴ μέγιςον εἰς μίμησιν ἥκοντας, ὅσον ἐφικτὸν, τοῦ Θεοῦ. Ἣν ὑμνοῦσι μὲν οἵ τε τρόφιμοι ταύτης, καὶ ὅσοιπερ ἀπὸ τῆς συνναόυ ταύτῃ ποιητικῆς. ὑμνοῦσι δὲ λογοποιοί τε, καὶ οἷς τὸ τὴν γλῶτταν ἑλληνίζειν σπουδὴ, πλὴν εἰ μή που τις μανίαν ἀπαραγόρητον μαίνεται, οὕτω μέγα καὶ θεῖον τι χρῆμα,

THEODORI MELITENIOTÆ,

& Magni Sacellarii magnæ Ecclesiæ

PROOEMIUM IN ASTRONOMIAM.

Isaaco Bullialdo interprete.

A veterum ſapientum qvodam dictum, *Omnis operis & ſermonis dux ſit Deus*; qvem ego imitatus dico, hujus, qvam aggredior, conſtructionis, cœleſtibus deſuper ſermonibus inſpiratis dux ſit, operantemqve comitetur & adiuvet, qvi manum ſuam auxiliatricem & confortantem in omnibus adverſis porrigit Deus. Deus, inqvam, qvi donum revera divinum, qvale nunqvam largitus ipſe eſt, aut largietur, Philoſophiam noſtris hominibus dedit: qvæ beata mentis operatio cum ſit ac qvies, omnes corporeas actiones & operationes ſplendore ſuo, præterqvam qvod dici qveat, ſuperat & vincit. ſupra qvidem terreſtria erigendo, ſupraqve viſibilia collocando alumnos ſuos, terram adhuc incolentes rerum cœleſtium participes reddit, & ad Deum, qvantum aſſeqvi id licet, imitandum promovet. Qvam cum ipſius alumnis qvotqvot Poëticam, cum ea templum commune habentem, colunt, hymnis celebrant. Oratores, qviqve Græcè loqvi ambiunt, niſi inſania incurabili agantur vexenturqve, laudes

ejus

σοφία. καὶ οὕτως ὑπερφυῶς ἐννοῆσαι, ὡς μηδὲ ἔχειν εἰπεῖν μήτε τι τῶν παρ' ἡμῖν ἕτερον πάμπληθες ὑπερέχειν τῶν ἄλλων, οὔκουν οὐδὲ γέγονεν, οὐδ' ἄλλῳ τῳ μηδενὶ τὸ πρόσρημα τοῦτ' ἐπενεγκεῖν, * οὔτ' ἄλλου μᾶλλον σοφίας ἀνθρώπῳ προσήκειν. Οὔκουν οὐδ' ἔστιν ἄλλως, μὴ σοφίας ὑπούσης, τῷ ὄντι καταφανῆναι κάλλιστον καὶ ἄνθρωπον ἀληθῶς λόγῳ τι χρώμενον, καὶ τούτῳ τῶν λοιπῶν μετεχόντων τοῦ ζῆν διαφέροντα.

II. Τῆς τοίνυν σεμνοτάτης φιλοσοφίας τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν θεωρήματα τοῦ θεολογικοῦ δίχα πάντων ὑπεριδρυμένου, τὸ κράτιστον καὶ κεφάλαιον· καὶ πάρεστι τὸ τῆς ὑπερνεφοῦς ἀστρονομίας ὑπερβάλλον ὁρᾶν. ἢ τῶν ἄλλων ὅσα καθάπαξ ἐπίπροσθεν. ὕλην μὲν ὑποβέβληται κατὰ τὸν εἰπόντα τὸ μακάριον οὐρανοῦ σῶμα, παρέχει δὲ τήν τε αἰτίαν τῇ λοιπῇ μαθηματικῇ θεωρίᾳ, καὶ ὅλως τὴν γένεσιν, ἀριθμόν τε ἤδη κόσμῳ γεννῶσα τὸν σύστοιχον, καὶ ἁρμονικοὺς λόγους καὶ μουσικήν. Τά τε τῶν γραμμῶν οὐσιοῦσα πάθη, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, δημα-

ejus canúnt & prædicant, adeo magna divinaqve res est sapientia. Tamqve eximiè ac excelsè de ea sentiendum, ut aliud qvicqvam eorum, qvæ apud nos mortales valdè multa sunt, cæteris præstare qvisqvam dicere neqveat. Neqve contigit, ut ullus alia de re qvalibet hoc elogium protulerit, *nullam* scilicet *homini rem magis qvam sapientiam convenire.* Nullo itaqve alio modo, qvàm si sapientia subsit, hominem pulcherrimum, & ratione vera utentem, ob eamqve cæteris animantibus viventibus præstantiorem excellentioremqve ostendere possibile est.

II. Philophiæ igitur summo cultu ac veneratione proseqvendæ Theoremata, qvæ ad rerum cœlestium contemplationem pertinent, Theologiæ scientia supra cæteras seorsimqve ab iis sedes sublimiores interim occupante, præcipua inter alia sunt; principatumqve obtinent; inqve illis nubes, & cuncta meteora superantis Astronomiæ excellentiam speculari licet. Qvæ cum cæteras omnes scientias antecellat, materiam qvidem, seu objectum in qvo versatur, cœli corpus, beatum cuidam dictum, proponit; ipsaqve causa est & omnino genitrix contemplationum, qvæ in cæteris Matheseos partibus sunt; cum & numerum ejusdem cum mundo ordinis & naturæ, rationes Harmonicas

* οὐδὲν ἄλλο.

γώγοὺς ὐρανίους καὶ σοφιστὰς ἐν αἰθέρι τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα· Μὴ * κατ' ἐπιψαύειν γαίης ποσὶ δοκοῦντας, ὅταν ἄστρων κατὰ νοῦν ἀμφιδρόμους ἰχνεύωσι ἕλικας·

III. Εἴπω τὸ μεῖζον καὶ τελειότερον, οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Καὶ ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα, φησὶ πρὸς Ἰὼβ ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἄστρων, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν, ᾔνησάν με φωνῇ μεγάλῃ πάντες ἄγγελοί μου καὶ ὕμνησαν. Τί τ' ἄλλα; Ἀβραὰμ ὁ μακάριος τῶν Ἀσσυρίων ἐκφὺς τῇ πολυθέῳ καθάπαξ ἐνισχημένος πλάνῃ, πρῶτος, εἴη δὲ εἰπεῖν καὶ μόνος, τὸν τῶν ὅλων ἔγνω ποιητὴν καὶ θεὸν πολυΐστωρ ὢν καὶ πανσυνετος, φησί τις ἀνὴρ ἱερός, ἀποπροσποιούμενος μὲν τὸ τῶν Ἀσσυρίων ἐγχείρημα, τὴν δὲ τῆς ἀληθείας κατάληψιν ἀρκεῖν ἡγούμενος ἑαυτῷ πρὸς πᾶσαν εὐετηρίαν, ἐπεὶ καὶ μόνην οἶδεν εὐδαιμονίαν ** φιλοσοφία τὴν τῆς ψυχῆς εὐεξίαν· καὶ μέντοι καὶ τὴν ἀληθῆ περὶ Θεοῦ κτησάμενος γνῶσιν, τοῖς κατ' οὐρανὸν θεάμασι τὸν ἡγεμόνα νοῦν ἀκριβῶς ἐπιστήσας·

monicas & Musicam producat generetqve; linearumqve proprietates & affectiones stabiliat, atqve, ut ita dicam, Oratores cœlestes & Sophistas æthereos homines reddat; qvi, cùm circumvertentes se astrorum revolutiones mente investigarint, pedibus terram calcare amplius se non putant.

III. Qvod maximum verò perfectissimumqve est dicam, Cœli enarrant gloriam Dei, & opus manuum ejus annunciat firmamentum; qvo autem momento astra creata sunt, qvi eorum multitudines numerat, & omnibus iis nomina vocat, Deus ad Jobum dicit, magna voce omnes Angeli mei laudaverunt me hymnisqve celebrarunt. Qvid plura? *Abraham* ille beatus in Assyria natus, Deorumqve plurimorum falso cultu & errore implicitus, primus, liceat etiam dicere solus, universorum creatorem & Deum agnovit; cum ipse multiscius, utqve vir qvidam sacer ait, omnium intelligens esset; abdicatoqve Assyriorum instituto, ad felicitatis abundantiam copiamqve rerum omnium, veritatis comprehensionem sibi sufficere existimavit; solam siqvidem unicamqve beatitudinem Philosophiam, qvi animæ bonus rectusqve habitus est, ipse noverat. Veram siqvidem de Deo scientiam & cognitionem fuit adseqvutus, ubi mentis, qvæ pars in

Cc homine

* ποτ' ** φιλοσοφίαν † Psalm XIX. 1. Job. XXXVIII. 7.

κράτιστος ὢν τὰ τοιαῦτα, καὶ ξύμπασαν ἀστρονομίαν ἔχων τὴν ἐπιστήμην.

IV. Ἔχω καὶ τόδε προσθῆναι, καὶ ὄντως ἐπὶ καιρόν· Πολιτεύεται μὲν γὰρ τῇ καθ' ἡμᾶς φύσει δι' ἡμᾶς ὁ Σωτήρ· μυρίων δὲ ὅσων θαυμάτων χρησάμενος ἐπιδείξεσι, τέλος ἐξ τῶν Ἰουδαίων ἐπιθεμένου τούτῳ φθόνου κακῶς, ἑκὼν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀνάγεται, καὶ πάσχει σαρκί· Τότε τοίνυν πρός γε τοῖς ἄλλοις παραδόξως γεγενημένοις καὶ σκότος ἡλίου καταχεόμενον ἦν τοῖς ἠκριβωκόσι ἀκριβῶς τὰ οὐράνια, πάντων μάλιστα παρέχον μανθάνειν θεὸν εἶναι τὸν ξύλῳ μετεωρισθέντα τῆς καταδίκης· τὴν μὲν γὰρ ἑκάστοτε γιγνομένην ἐκλειπτικὴν φαντασίαν τοῦ τῆς ἡμέρας ὀφθαλμοῦ λαμπροτάτου, ἐκ τῶν περὶ τὴν συνοδικὴν συζυγίαν τῆς σελήνης ἐπιπροσθήσεων ἔστιν ὁρᾶν τῷ τῆς φύσεως ἀποτελουμένην ὅρῳ, καὶ μόνης κεκτημένην χρόνον οὐδέποτε. ἥν γε μὴν καὶ τὸ πρῶτον ἔκλειπον μέρος, τοῦτ' αὐτὸ καὶ πρώτως ἀναπληρούμενον, ὥσπερ αὐτὸ τελευταίως ἐπισκοτούμενον, ἀνακαθαιρόμενον ὕστατον· ἀλλὰ καὶ ἄλλο τ' ἄλλοις ἀνθρώπων ἐπὶ διαφόρων μερῶν φανταζόμενον τῆς γῆς. Τὴν δὲ ἐν τῷ Σωτῆρος πάθει γεγενημένην, ἔν τε πανσελήνῳ τεσσαρεσκαιδεκάδι νομικοῦ θυομένου φάσκα, * τελε-

* Πάσχα

homine principalis est, accurata diligentiqve applicatione theorematibus cœlestibus perfectissimè perceptis universæ Astronomiæ peritiam acqvisivit.

IV. Hoc etiam addere, idqve opportunè, possum. Salvator eqvidem naturam nostram propter nos induit; infinitis verò editis miraculis, Judæorum ipsi insidiantium malitia & invidia tandem comprehensus in crucem volens sponteqve sua agitur, & in carne patitur. Præter cætera autem qvæ inopinato insolitoqve more contigerunt, tenebras Soli superfundi, iis etiam, qvi rerum cœlestium apprime periti erant, discernentibus, accidit; qvod omnium maxime ad illum, qvi in ligno condemnationis sublatus erat, cognoscendum, qvod Deus ipse esset, causas præbuit. Solis enim, qvi diei oculus est splendidissimus, eclipsim per Lunæ in Synodicis conjunctionibus interpositionem juxta naturæ leges factam, at sine mora in tenebris semper, cernere qvandoqve datur; qvæ insuper prior deficit pars, prima quoqve lumini restituitur; vicissimqve qvæ ultimo obscuratur loco, postrema etiam emergit: atqve etiam diversis in terræ climatibus, aliis aliisqve hominibus varia & inæqvali magnitudine eclipsis apparet. Qvæ verò sub passionis tempus, qvando Legale Pascha mactabatur, in plenilunio Luna Soli ex diametro oppo-

σθῆναι σὺν θαύματι τῆς σελήνης οὔσης ἐκ διαμέτρου, κἀκεῖθεν δραμούσης ἀχρόνως πρὸς σύνοδον. Καὶ αὖθις αὖ τῆς προτέρας τυχούσης ἐκτόπως στάσεως, καὶ τοῖς ὅλαις ἐπὶ τρισὶν ὅλαις ὥραις οὕτω διαμεῖναι μετὰ τὸν τοῦ πρώτου ἐκλείποντος χρόνον, τοῦ δ' αὖ ὕστερον πρώτου πρὸς δὲ καὶ ζόφον πᾶσαν κατὰ ταὐτὸν τὴν ὑφ' ἡλίου ἀνίσχοντος ἄχρι καὶ δυομένου μεγάλως ἐκπλήττοντα, καὶ τὸ θεῖον δεικνύοντα τῆς τοῦ σταυρωθέντος ἰσχύος, μόνος ἂν εἰδείη σαφῶς ὅ γ' εἰς τοὔσχατον ἀστρονομίας ἰὼν ἔνθεν τοι καὶ γνοίη μάλα ἀκριβῶς, εἰ μὴ συντίθοιτο ἐθελοκακεῖν. χρώμενος * ὡς περὶ παιδοτρίβῃ, τῇ τῶν οὐρανίων ἐπιστημονικῇ θεωρίᾳ, τἀληθὲς ἤδη προαγγελλούσῃ μὴ ψιλὸν ἄνθρωπον εἶναι, θεάνθρωπον δὲ ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον. Εἰ δὴ καὶ τὸ νυκτερινὸν τότε σκότος ἐν μεσημβρίᾳ, μὴ συμβὰν, ἧπερ δοκεῖ τῇ τέχνῃ, φύσεως πάντως ἀκολουθίᾳ, Θεοῦ δὲ θαυμασίως προστάγματι.

V. Ὥστε ἔξεστι μὴν ὄντως ὡς θεσπέσιόν τι χρῆμα καὶ κάλλιστον, τὴν ἐν ἀνθρώποις τιμιωτάτην καὶ θειοτάτην τῆς λοιπῆς θεωρίας ἔχουσα τάξιν, τὴν ὑπέρσεμνον ἀστρονομίαν καὶ ἄνω βαίνουσαν προσειπεῖν, ἀλλὰ καὶ τρόπον κήρυκος σεβασμιωτάτου παρ' ἡμᾶς ἥκειν πρὸς τοῦ Θεοῦ, πᾶσι, δεικνῦσαν τοῖς καλῶς ξυνορῶσι τὸ

* ὡσπερεὶ.

opposita, & illinc ad conjunctionem incessanter currente, incidit, conjuncta miraculo fuit visa. Statum rursus, qvi in principio fuit, hæc eclipsis mirabiliter retinuit; ita ut ab initio & post solidas per tres horas deficiens & obscuratus totus Sol permanserit. Tenebras porro, qvæ terrarum orbem ab Oriente ad occasum protensum terruerunt, qvæqve virium ac potentiæ crucifixi magnitudinem ostendêre, solus inconsuetas fuisse noverit, qvi ad Astronomiæ intimos penitissimosqve recessus penetrarit. Ex qvibus, nisi data opera malignus esse qvis velit, cœlestium contemplatione scientifica, qvæ non hominem simplicem, sed Deum hominem in ligno pendentem declarat & prædicat, tanqvam præceptore usus veritatem hanc certè admodum cognoverit. Tenebræ siqvidem nocturnæ, qvæ meridiano tempore contigerunt, secundum Astronomicæ artis dogmata naturæ leges non secutæ, sed jubente ac præcipiente Deo sunt portentosè obortæ.

V. Tanqvam ergo rem aliqvam revera admirabilem ac pulcherrimam, qvæ inter homines scientiasqve cæteras locum maximè sublimem & divinis proximum occupat, Astronomiam supra modum venerandam, adqve superiora scandentem appellare, qvinetiam præconis vices adorandi obeuntem à

δέον, καὶ λαμπρῶς ἀπαγγέλλουσαν ὑπὲρ ἀνθρώπων αὐτὸν γενόμενον ἄνθρωπον Θεὸν αὖθις μένοντα, καὶ τῷ τῆς σαρκὸς προσλήμματι πᾶσαν ἐπὶ σταυροῦ τὴν φύσιν ἀνανεούμενον. Ἀστρονομίαν καὶ γὰρ πρὸς Θεοῦ δι᾽ ἀγγέλου παλαιὸς λόγος καὶ ἀληθῶς ἔχων δεδόσθαι τοῖς ἐκ τοῦ Σήθ, εἴπερ δή.

Deo ad nos profectam dicere possumus, omnibus rectè considerantibus qvod oportet monstrantem, ac clarè annuntiantem, ipsum pro hominibus hominem factum, Deumqve rursus manentem carnis etiam adsumptione omnem in cruce naturam renovare. Astronomiam enimverò vetus veraqve narratio est à Deo per Angelum *Sethi* posteris traditam esse qvod pro comperto qvidem habeatur.

VI. Τὸ μὲν οὖν τοὺς γινομένους ἑκάστοτε σχηματισμοὺς τῶν κινήσεων ἡλίου τε καὶ σελήνης, καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων πρός τε ἀλλήλους καὶ τὴν γῆν θεωρεῖν, τό, τε δι᾽ ἀστρονομίας προγνωστικὸν, τοῦτο δὴ * ταῖς ἀληθείαις εἰδέναι τέλος· Περὶ ὧν ἡ σπουδὴ τῷ Πτολεμαίῳ ἐν τοῖς τελεσθῆναι πρὸς τοῖς δέκα βιβλίοις τῆς μεγάλης συντάξεως, καὶ γνῶσιν ἡγεῖσθαι ταῦτα διὰ φιλοσοφίας ἐπιστημονικὴν περί τινων ὑπὸ Θεοῦ παρηγμένων φύσεων ὅπῃ τε ἔχει, καὶ ὅπως ταῦτα φέρεται, θεϊκοῖς πειθαρχοῦντα πάντως ὅροις τε καὶ προστάγμασι, μέγα δέδεικται πολλαχόθεν, καὶ ὡς ἀληθῶς ὑπερμέγα τε καὶ ὑπερσπούδαστον.

VI. Occurrentium igitur subinde motus Solis & Lunæ cæterarumqve stellarum inter se & ad terram configurationes, contemplari &, qvæ per Astronomiam habetur, prænotionem; qvi veritatum noscendarum finis est, in qvibus asseqvendis tredecim Magnæ constructionis libris compositis operam suam *Ptolemæus* locavit; eaqve scientificam Philosophiæ regulis existimare de qvorumdam à Deo productorum naturis notionem, qvomodo ipsa se habeant, & qva ratione divinis præceptis & decretis prorsus obseqvendo ferantur, magna & ardua multis argumentis demonstrata res est, utqve verum dicam, supra modum magna & summo cultu veneranda.

VII. Τό γε μὲν τὰς δραστικὰς τούτων ποιότητας, καὶ τὴν φυσικὴν τῶν συσχηματισμῶν αὐτῶν ἰδιοτροπίαν, αἰτίαν τῶν περὶ ἡμᾶς συμπτωμάτων τίθεσθαι, καταψευδομένους

VII. Qvalitates autem ipsorum activas, & naturalem configurationum peculiarem modum, causam eorum, qvæ hominibus accidunt, cœlestibus corporibus falsa tribuendo

* τὰς ἀληθείας.

τῶν οὐρανίων, κἀκ τῆς τούτων κινήσεως τὰς γενέσεις πλέκειν, καὶ τὰ ξυμβαίνοντα, κἀντεῦθεν δοκεῖν τὴν τῶν μελλόντων ἔχειν εἰδέναι πρόγνωσιν, ὃ δὴ τῆς ἀστρολογικῆς, τῆς δ᾽ αὐτῆς καὶ μαθηματικῆς λαχούσης ἐξαιρέτως κεκλῆσθαι, πολυασχόλου ματαιότητός ἐστι, τῇ τῶν ἄστρων κινήσει τὰ ἡμέτερα συμφερούσης· Τοῦτο τοίνυν πρὸς τὸ μηδὲν ὑγιὲς κεκτῆσθαι καὶ ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ πρὸς πλάνην φέρει καὶ βυθὸν ἀπωλείας τοῖς εὐσεβεῖν ἐθέλουσι πάντα λυμαινόμενον. Ταῦτ᾽ ἄρα καὶ νόμοι θεῖοι, καὶ θεοσεβείων καὶ θεοπρεπῶν θεσπίσματα διδασκάλων σύν γε τοῖς τὴν μαγικὴν κακοτεχνίαν, καὶ Θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς καὶ ἀθέως * ἐξησκημένην, καὶ μαθηματικούς, εἴτουν Ἀστρολόγους ὡς εἰκὸς ἀποτροπιάζονται· ἅτε δὴ πρὸς τὰ ἄνω κεχηνότας γε μάτην, καὶ τῇ τούτων κινήσει τὴν ἡμετέραν προσαρτῶντας ζωήν, θεομαχοῦντας ἄντικρυς, καὶ βαίνοντας ὄντως ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ἐπὶ κακῷ δήπου τῆς σφῶν αὐτῶν κεφαλῆς, ἐν ἴσῳ δ᾽ εἰπεῖν καὶ ψυχῆς.

VIII. Ἀλλ᾽ ἐκείνους μὲν οὕτω πάντας δὲ ἀξίως τῆς ἡμετέρας ἐξωθοῦσιν αὐλῆς οἱ καλῶς αὐτῆς προϊστάμενοι. ἐγὼ δὲ τούτοις ὅσα καὶ

* ἐξησκημένοις

do ſtatuere; exqve illorum motu genethliaca themata contexere; & accidentia deducere, indeqve prænotionem futurorum haberi poſſe, qvod ad Aſtrologiam, Mathematicæ ſingulari eximioqve nomine inſignitam, pertinet, exiſtimare, otioſæ ſtultitiæ ad aſtrorum motus, tanqvam ad cauſas, humanas actiones referentis opus eſt. Illius igitur artis, qvæ ad qvicqvam boni ſaniqve nihil confert, qvæqve nullam cum veritate affinitatem habet, cognitio in errorem, corruptionis perditionisqve abyſſum, piè agere volentibus valde pernicioſum, abducit. Talia igitur, unà cum Magiæ pravam artem, qvæ hominem à Deo longè projicit, improbe & ſpreto Numine exercentibus, Mathematicisqve, videlicet Aſtrologis, & leges divinæ, & magiſtrorum Dei cultorum, divinoqve ſpiritu afflatorum oracula jure merito averſantur abominanturqve. Illi qvippe ad corpora ſuperiora oſcitante ore fruſtra reſpicientes, ab eorum motu vitam noſtram pendere, Deum adverſo vultu impugnando, poſitoſqve terminos tranſiliendo, ſtatuunt; unde tandem in caput ſuum perniciem animàmqve pariter ſuam accerſunt.

VIII. Sic itaqve omnes illos ex noſtris caulis, qvi rectè illis præſunt paſtores, merito expellunt. Horum etiam ego, utpote filius Patrum nu-

ταῖς πατράσι ἑπόμενος τοῖς ἱεροῖς τροφεῦσι καὶ παιδευταῖς, καὶ παρ' οὐδὲν μὲν ἄγων, καὶ διαπτύων δυοῖν τῶν τῆς ἀστραθεάμονος σοφίας εἰδῶν τὸ δεύτερον, ὡς ἐπίβουλόν τε καὶ σφαλερὸν, καθὸ τὰς τῶν ἐμπεριεχομένων μεταβολὰς διὰ τῶν τῶν ἀστέρων συσχηματισμῶν ἀποτελουμένας οἱ περὶ ταῦτα κομψοὶ τηνάλως φασὶν ἐπισκέπτεσθαι, καὶ λίαν ἐπικινδύνως. τὸ πρότερον δὲ τῇ τάξει τε καὶ δυνάμει, καὶ φέρεται γὰρ τὰ πρῶτα κατὰ τῶν ἄλλων, πρὸς μεγίστην ὄνησιν φέρον, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀστέρων κινήσεις ἔχον ἐν λόγῳ τιθέμενος, ἔδοξα πρὸς εὔχρηστον τῆς θεωρίας ὑπομνηματισμὸν ἐμαυτοῦ τε χάριν καὶ τῶν γε προτρεψάντων ἐκ παλαιοτάτων συνήθων, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βίβλῳ τοῦ παρόντος συντάγματος, ὡς ἐν κεφαλαίοις, ψηφοφοριῶν εἰσαγωγὴν προεκθέσθαι, καὶ ὑποτυπώσασθαι, πρός τε τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην μάλα συντείνουσαν· ἧς πέρι πλεῖστα συγγράμματα διεξοδικώτερον εἴργασται τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ, Θέωνί τε καὶ Πάππῳ τοῖς μαθηματικοῖς, καὶ Ἰωάννῃ Γραμματικῷ τῷ τῆς Ἀλεξάνδρου πολίτῃ· Ἔστι δὲ ἃ ταύτης καὶ παρ' ἡμῶν προσεξεύρηται. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τὰς τῆς μεγάλης συντάξεως ψηφοφορίας τῶν τε πλανωμένων

triciorum & pædagogorum vestigiis insistendo, duarum, qvæ circa astra versantur, scientiarum alteram nullo in pretio habeo, utqve deceptricem ac fallacem intutamqve aversor: qvatenus qvæ in mundo mutationes accidunt, ab astrorum positu & configuratione immitti asserunt, qvi eam præcipuè jactant, ac maximo cum periculo profitentur. Ordine verò & facultate primam, primas enim partes hæc adversus alias sibi vindicat, utilissimam ac maximè conducibilem, in astrorum motibus rimandis solummodo versantem plurimi faciens, in *primo* hujus operis *libro*, ut Theoriæ explicationem & in illam commentarium, tam mei, qvam hortatorum mihi ab antiqvo familiarium causa faciliorem exhiberem, calculi absolvendi isagogen præmittere, & compendiose declarare decrevi, qvæ ad ea, qvæ secundo ac tertio libro continentur, percipienda valde conducat. Qvo de calculo in diffusioribus amplioribusqve commentariis Philosophus *Syrianus*, *Theon* & *Pappus*, & *Johannes Grammaticus* civis Alexandrin' tractarunt; cui calculi subducendi methodo à nobis reperta qvædam adjecta sunt. In *secundo* verò *libro* calculi in Planetis ac fixis instituendi Magnæ constructionis modum planiori methodo tractare exemplisqve faciliorem reddere; simulqve numerandi rationes

καὶ ἀπλανῶν, μεθοδικώτερον ἐφοδεῦσαι καὶ ὑποδείγμασιν εὐχερῶς ἐργάσασθαι, ἀναγράψασθαι ἅμα καὶ τὰς τῶν προχείρων κανόνων ψηφοφορίας ὡς ἐν ὑποδείγμασι, καὶ δεῖξαι τὴν ἀμφοτέρων ἐν ἅπασι συμφωνίαν. Εἶτα καὶ τὴν τρίτην τὰς τῶν Περσικῶν προχείρων κανόνων ψηφοφορίας περιέχουσαν συμπεράναι τῆς παρούσης συντάξεως, ἥπερ ἀστρονομικὴ τρίβιβλος τοὔνομα. Τοῖς μὲν ἄλλοις πάντως ἀχρεία καὶ παροράσθαι δικαία. Ἀλλὰ τοῖς γε πρὸς τὸν λόγον κεκινηκόσιν ἡμᾶς ἑταίροις χρήσιμος, καὶ τῆς τοιαύτης θεωρίας ὑπόμνησις, καὶ μάλιστά γε τῷ συνταξαμένῳ Θεοδώρῳ τῷ Μελιτηνιώτῃ, ἐκφύντι μὲν ἤδη τῆς Κωνσταντίνου καὶ νέας Ῥώμης, τελοῦντι δὲ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ διακονίαν, * καὶ τῆς ἀξίας συγκλήτου τῆς ἱερᾶς μεγάλῳ Σακελλαρίῳ καὶ διδασκάλῳ τῶν διδασκάλων τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, καὶ Ἀρχιδιακόνῳ τοῦ εὐαγοῦς βασιλικοῦ κλήρου. Καὶ δὴ τῆς ἀστρονομικῆς τριβίβλου ταύτης ἡ πρώτη, ἡ ψηφοφοριῶν εἰσαγωγὴ περιέχει ταυτί.

tiones in canonibus manualibus exhibitas per exemplorum modum in eo describere, amborumq; in omnibus consensum ostendere statui. Hujus verò nostræ constructionis *libro tertio, Persicarum Tabularum* manualium numeros & calculum includemus, opusqve nostrum *Astronomicam Tribiblum* appellabimus; cæteris qvidem aliis inutilis erit & jure despectui prorsus habenda. In hanc tamen theoriam commentarius non solum sociis amicisqve, qvi ad scribendum hortatores impulsoresqve fuere, utilis erit; sed & mihi ejus authori *Theodoro Meliteniotæ*, qvi Constantinopoli, seu novæ Romæ olim natus, sũ inter ministrantes in Christo relatus, & Senatorii ordinis sacri honoribus adeptis Sacellarius magnus factus; & sanctissimæ Magnæ Dei Ecclesiæ Doctor Doctorum, ac sancti Imperatorii Cleri Archidiaconus. Hujus itaqve Astronomicæ Tribibli primus Liber, qvi & ad computationes introductio est, hæcce continet:

Τοῦ αὐτοῦ κεφάλαιον α΄.

Τί ἐστιν ἀστρονομία, καὶ παρά τινων εὑρεθεῖσα τὸ ἐξ ἀρχῆς ἦλθεν εἰς Ἕλληνας ὕστερον. Τίς τε ὁ σκοπὸς τῆς μαθηματικῆς καὶ μεγάλης συντάξεως.

EJUSDEM CAPUT I.

Qvid sit Astronomia, & à qvibus primum inventa ad Græcos postea devenit. Qvis etiam Mathematicæ & magnæ constructionis sit scopus.

IX. Ἀστρονομία ἐστὶ τέχνη περὶ τὰ οὐράνια σώματα καταγινομένη, τέλος

IX. Astronomia ars est, qvæ circa cœlestia corpora occupatur &

versatur

ἔχουσα τὸ γνῶναι τὰς κινήσεις αὐτῶν. Ἔτι δὲ ἀστρονομία ἐστὶ γνῶσις ποσοῦ συνεχοῦς ἀεικινήτου. Σφαιρικὴ δὲ καὶ ἀστρονομία καλεῖται, παρωνομασθεῖσα ἔκ τε τῆς πρώτης καὶ τιμιωτέρας σφαιρικῆς θεωρίας, τῆς περὶ τῆς πάντα περιεχούσης οὐρανίου σφαίρας, καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἀστέρων θεῖον τῷ ὄντι καὶ κάλλιστον οὖσα μάθημα. ἅτε δὴ καὶ περὶ τὰ θεῖα καταναγομένη καὶ τὰ οὐράνια. καὶ μόνη, καθά φησι Πτολεμαῖος ἐν τῷ τοῦ πρώτου πρώτῳ τῆς μεγάλης συντάξεως, περὶ τὴν τῶν ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἐχόντων ἐπίσκεψιν ἀναστρεφομένη, διὰ τοῦτο οὖσα δυνατὴ καὶ αὐτὴ περὶ τὴν οἰκείαν κατάληψιν, οὔτε ἄδηλον οὔτε ἄτακτον οὖσαν, ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχειν, ὅπερ ἐστὶν ἴδιον ἐπιστήμης. Εὕρηταί γε μὲν τὸ τοιοῦτον ὑπέρσεμνον ὄντως μάθημα παρὰ τῶν τοῦ Σὴθ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀδὰμ ἀπογόνων· ὡς ὅ, τε παλαιὸς ἐκ πατρῶν λόγος ἔχει, καὶ ἀληθῶς ἔχει. Καὶ μέν τοι καὶ Ἰώσηπος φιλαλήθης ἀνὴρ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν ἀρχαιολογίᾳ συγγράφεται.

versatur, cujus finis est eorum motus cognoscere. Astronomia etiam continuæ qvantitatis semper motæ cognitio est. Astronomia qvoqve Sphærica vocatur à prima, eaqve digniore, Sphærica doctrina denominata, qvæ sphæram cœlestem omnia ambitu suo complectentem contemplatur; A stellis qvoqve in ea existentibus *(Græco nomine)* appellata, divina revera & pulcherrima est disciplina. De divinis qvippe cœlestibusqve rebus cogitando, circa contemplationem eorum, qvæ eodem semper se modo habent, ut libri 1. magnæ constructionis cap. 1. *Ptolemæus* asserit, sola etiam versatur; qva de causa in proprii objecti comprehensione, qvæ nec obscura nec confusa est, tantum pollet, ut sibi semper similis & immutabilis permaneat, qvod scientiæ proprium est. A *Sethi* qvidem Adami liberorum unius posteris hæc est omni veneratione major inventa disciplina; qvod qvidem veterum patrum monumenta veritati consona docent: idqve *Josephus* veritatis studiosus profecto & amans antiqvitatum Judaicarum lib. 1. scripsit.

X. Μιμηταὶ γὰρ οὗτοι τοῦ ἑαυτῶν γεγονότες γεννήτορος, σοφίαν μὲν τὴν περὶ τὰ οὐράνια καὶ τὴν τούτων διακόσμησιν ἐπενόησαν, πρῶτοι γραμμάτων ἐφευρόντες τύπους καὶ τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ,

X. Enimverò cùm hi sui parentis imitatores essent, de cœlestibus eorumqve ordine & ornatu philosophari cogitarunt: primiqve literarum typos, cœli signa, anni partium conversiones & septimanas invenerunt, fixisqve stellis ac Planetis nomina

καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τοῖς ἀπλανέσι τῶν ἀστέρων ἐπιθέντες ὀνόματα καὶ τοῖς πλανωμένοις· ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ διαφυγεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ εὑρημένα, μηδὲ πρὶν εἰς γνῶσιν ἐλθεῖν φθαρῆναι, προειρηκότος Ἀδὰμ ἀφανισμὸν ἔσεσθαι τῶν ὅλων, τὸν μὲν κατ' ἰσχὺν πυρός· τὸν δὲ ἕτερον κατὰ βίαν καὶ πλῆθος ὕδατος, στήλας ποιησάμενοι δύο· τὴν μὲν ἐκ πλίνθου· τὴν ἑτέραν ἐκ λίθου, ἀμφοτέραις τὰ εὑρημένα προσενέγραψαν, ἵνα τῆς πλινθίνης ὑπὸ τῆς ἐπομβρίας ἀφανισθείσης, ἡ λιθίνη μείνασα ἅπαντα δοίη μαθεῖν τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἐγγεγραμμένα· δηλοῦσα καὶ πλινθίνην ὑπ' αὐτῶν ἀνατεθῆναι· ἣν δὴ καὶ μέχρι κατὰ τὴν Συρίδα γῆν ἄχρις ἐκείνου φησὶ, λέγων δὴ τὴν λιθίνην· τῆς δὲ γῆς ἐπομβρίᾳ κατακλυσθείσης, καὶ μόνου Νῶε περισωθέντος, ἀρχηγοῦ τε καταστάντος δευτέρου κόσμου· καὶ δὴ τῶν ἀπ' ἐκείνου, διὰ τὴν ἣν ἐπηρμένοι τόλμαν οἰκοδομούντων τὸν πύργον, συγχυθέντων τὴν γλῶτταν, ἅτε δὴ κακῶς καὶ ἀθέως ὁμοφωνούντων, μόνος Ἀρφαξὰδ τὴν οἰκείαν διατηρήσας, Χαλδαίων πρόγονος· οἱ δὲ φύσεως ἀγαθῆς γεγονότες, καὶ τὰ ἐπὶ λιθίνης στήλης εὑρόντες ἐγγεγραμμένα, τὴν τῶν οὐρανίων συνεγράψαντο ἐπιστήμην. τοσοῦτον θαυμασθέντες παρὰ πᾶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, ὥστε καὶ τοὺς αὐτῶν φιλοσόφους περὶ ἀστρονομίαν

mina imposuere. Ne verò illa inventa hominibus perirent, & antequam forent cognita evanescerent, cum universi deletionem ruinamque duplicem, vi ignis alteram, alteram infinita aqvarum copia futuram prædixisset Adamus, columnis duabus exstructis erectisqve, una qvidem lateritia, lapidea altera, inventa sua utriqve inscripserunt; ut, si lateritia ab ingentibus profusisqve imbribus corrumperetur, lapidea superesset, ex qva possent homines cuncta inscripta addiscere, atqve lateritiam ab ipsis qvoqve fuisse erectam & consecratam: qvam etiam, lapideam dico, ad illa usqve tempora in Syria stare ac permanere ait. At cum diluvio terra cooperta fuisset, ac solus Noë, secundi mundi Princeps factus, servatus fuisset, ejusqve posteri audacia, qvam animo præsumpserant, turrim ædificassent, ipsorumqve lingvæ confusæ perturbatæqve fuissent, qvod iniqve spretoqve Deo in ipsum conjurassent, propriam nativamqve *Arphaxadus* retinuit, & Chaldæorum nationis parens authorqve fuit. Hi verò indolem bonam ingeniumqve nacti, qvæ lapideæ columnæ inscripta erant, inventis, cœlestium scientiam conscripsere. Qvorum tam eximia fuit sapientia, ut eos omnes homines sint admirati, adeo ut ipsorum Philosophi in rebus Astronomicis ut plurimum occupati, ex-

τὸ πλέον ἔχοντας, καὶ γενεθλιαλογεῖν ἤδη προσποιουμένους, Χαλδαίους προσαγορεύεσθαι.

XI. Στράβων γεωγράφων φησί, τῷ κοινῷ τοῦ ἔθνους ὀνόματι κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζομένους οἰκοῦντας μὲν τῆς Βαβυλωνίας χώραν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν ἀφωρισμένην πλησιάζουσαν τοῖς τε Ἄραψι, καὶ τῇ κατὰ Πέρσας λεγομένῃ θαλάσσῃ· εἰς πλείω δὲ φῦλα διῃρημένους· καὶ τοὺς μὲν Ὀρχηνούς, τοὺς δὲ καλουμένους Βορσιππηνοὺς καὶ ἄλλους ἄλλως, ὥσπερ καθ' αἱρέσεις ἄλλα καὶ ἄλλα περὶ τῶν αὐτῶν ἔχοντας δόγματα. ἐν οἷς ἄλλοι τε πλεῖστοι γεγόνασιν ἀξιόλογοι ἄνδρες, καὶ μάλιστα Ζωροάστρης καὶ μετ' ἐκεῖνον Ὀστάνης· ὅ, τε Κιδηνᾶς καὶ Ναβουριανός, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Σουδῖνος· ἀλλὰ καὶ Σέλευκος ὁ ἀπὸ Σελευκίας Χαλδαῖος καὶ οὗτός ἐστιν· ἐκ τούτων τὸ παλαιὸν ὁ μέγας γενόμενος Ἀβραάμ, καὶ πρῶτος θεὸν τῶν ὅλων δημιουργὸν ἐγνωκώς τοῖς τε τῆς γῆς καὶ θαλάσσης παθήμασι, καὶ * τοῖς περὶ τὸν Ἥλιον καὶ Σελήνην, καὶ πᾶσι τοῖς κατ' οὐρανὸν συμβαίνουσι λογισάμενος· καὶ τούτῳ δὴ προσδραμὼν ἑτοίμως καλοῦντι, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀκολουθήσας κατάγοντι κἀκεῖ τοῖς λογιωτάτοις Αἰγυπτίων διαφόροις ἔθεσι χρωμένοις, καὶ τὰ παρ' ἀλλήλοις ἐκφαυλίζουσι νόμιμα καὶ διὰ τοῦτο δυσμενῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι, συντυχὼν ἑκάστοις

* τοῖς

qve figuris natalitiis coeliqve thematibus prædicendi artem professi, Chaldæi sint etiam appellati.

XI. Strabo in libris suis Geographicis scribit, communi gentis nomine per excellentiam appellari incolas Babylonicæ Arabibus & mari Persico vicinæ regionis, qvæ ipsis in plures classes divisis ad habitandum fuit attributa & seposita; eorumqve alios Orchenos, alios Borsippenos, alios diversis nominibus vocatos fuisse; qvatenus variis sectis addicti de rebus iisdem diversimodè sentiebant. In qvibus plurimi alii celebres & laude digni floruerunt viri qvorum præcipuus *Zoroaster*, & qvi illum seqvutus est *Ostanes* claruere; *Cidenas* deinceps & *Naburianus*, qvibus *Sudinus* accensetur; verum etiam *Seleucus* Seleucia oriundus est qvoqve Chaldæus. Ex ea gente magnus *Abraham* olim ortus Deum universi creatorem; ex variis, qvæ in terra & mari cernuntur affectionibus & proprietatibus, exqve omnibus, qvæ circa Solem & Lunam & coelum accidunt, ratiocinando primus cognovit, ad qvem, cum vocaret ipsum, celeri cursu accessit, & in Ægyptum deducentem seqvutus est. Ubi cum Ægyptiorum, qvi consuetudinibus diversis studentes, invicemqve alii aliorum leges despectui habentes, mutuis inter se odiis & inimicitiis certabant, fuisset sapientissi-

mis

αὐτῶν διαφωνεῖ μὲν τοὺς ἐπαινοῦντα λόγους περὶ τῶν ἰδίων κενοὺς, καὶ μηδὲν ἔχοντας ἀληθὲς ἀποφαίνων· θαυμάσαντες δὲ παρ' αὐτῷ ἐν ταῖς συνουσίαις ὡς συνετώτατος καὶ δεινὸς ἀνὴρ οὐ νοῆσαι μόνον ἀλλὰ καὶ πεῖσαι, λέγων περὶ ὧν ἂν διαχειρήσειε διδάσκων, τήν τε ἀριθμητικὴν αὐτοῖς χαρίζεται, καὶ περὶ ἀστρονομίας παραδίδωσιν.

mis congressus; aversatusqve, qvos de propriis unusqvisqve suis opinionibus fecerunt, sermones, nihil veri in se habere eos ostendit. In colloqviis itaqve virum admirati, utpote prudentissimum, & intelligendi facultate non solum, sed etiam persuadendi vi, qvandocumqve verbo docere inciperet, pollentem, Arithmeticam & Astronomiam ab ipso benigne tradente acceperunt.

XII. ὄντοι δὲ γνωριμώτατοι διὰ σοφίαν ἐν πᾶσι γενόμενοι, καὶ τὸν Ἑρμῆν, ὃν δὴ καὶ τρισμέγιστον ὀνομάσθαι φησὶ, ἄνδρα τὸν ἐν αὐτοῖς ἄκρον ἐν μαθηματικοῖς, πολλούς τε σὺν ἐκείνῳ καὶ ἄλλους Αἰγυπτίου παῖδας, τοὺς καλουμένους παρ' ἐκείνοις προφήτας ἴσχον· οὐκ ἀθαύμαστον ἐπὶ πᾶσιν ἐπὶ παιδείᾳ λαχόντας ὄνομα, οἱ τὸ πρῶτον Ἀβραὰμ τῷ πατριάρχῃ καὶ Χαλδαίῳ τῷ ὄντι σοφῷ μαθητεύσαντες. περὶ γὰρ τῆς μετὰ παρουσίας εἰς Αἴγυπτον τούτων ἀμαθῶς εἶχον φησὶ, * ἐκ Χαλδαίων τοῦτ' ἐφοίτησαν εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν ἦλθε καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Πυθαγόρας γὰρ ὁ Μνησάρχου ὁ Σάμιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Ἡγησιβούλου ὁ Κλαζομένιος, ἔτι τε Θάλης ὁ Μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθήνησι νόμων εὑρετὴς, καὶ μὴν καὶ Πλάτων ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ἀχθέντες τῆς Αἰγύπτου φιλομαθίας χάριν παρελθόντες, καὶ παρ' αὐτῶν ἐν-

* καὶ ἐκ

XII. Hi verò apud omnes gentes cum ob sapientiam celebritate nominis inclaruissent, *Hermetem*, qvem ter maximum appellari dicit, virum inter ipsos summum Mathematicum, multosqve simul alios Ægypti indigenas, prophetas dictos apud se habuerunt. Neqve mirum famam eruditionis consequutos esse, qvi Patriarchæ *Abraha* Chaldæi revera sapientis discipuli primo fuerant, ab eoqve edocti. Anteqvam enim in Ægyptum fuisset ipse profectus, Mathematicas disciplinas, *Josepho* teste, nesciebat gens illa; qvæ ex Chaldæa in Ægyptum delatæ, ad Græcos postea pervenerunt. *Pythagoras* siqvidem Samius Mnesarchi F. *Pherecydes* Syrus, *Anaxagoras* Clazomenius Hegesibuli F. *Thales* præterea Milesius, *Solon* qvoqve, qvi Atheniensibus leges condidit & scripsit, qvinetiam *Plato* Aristonis F. addiscendi cupiditate ducti ad Ægyptios abierunt, & ab ipsis in scientiis Mathematicis erudi-

 ti,

προαχθέντες· τὴν μαθηματικὴν τοῖς ἄλλοις παραδεδώκασιν ἐπιστήμην. Καὶ δὴ πολλοὶ μὲν ἐν Ἕλλησι καὶ ἄλλοι γεγόνασι τὴν τοιαύτην εἰς ἄκρον ἐξησκηκότες θεωρίαν, καὶ Χαλδαίους πολλῷ τῷ μέσῳ καὶ Αἰγυπτίους ὑπερβάλλοντες· καὶ μάλιστα πάντων δὲ πάντων μάλιστα φιλόπονός τε καὶ φιλαλήθης ἀνὴρ Ἵππαρχος, ὥς φησι Πτολεμαῖος. Καὶ μέντοι Πάππος τε καὶ Θέων οἱ Πτολεμαικοὶ * φάναι διάδοχοι.

XIII. Ὁ δὲ δὴ Κλαύδιος οὑτοσὶ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαΐδος μὲν ἐκφὺς τῆς ἐν Θηβαΐδι καλουμένης Ἑρμαίου, Αἰλίῳ δὲ ** Ἀντωνίῳ βασιλεῖ Ῥωμαίων σύγχρονος γεγονὼς, κατὰ πάντων τὰ πρῶτα φέρεται, πάσης μὲν, ὡς αὐτὸς γράφων ἐν πρώτοις παραδηλοῖ, μαθηματικῆς ἐπιμελὴς θεωρίας, ἐξαιρέτως δὲ καὶ τῆς περὶ τὰ θεῖα κατανοουμένης, καὶ τὰ οὐράνια. καὶ ταύτην ἐν τρισὶ καὶ δέκα τοῖς τῆς μαθηματικῆς καὶ μεγάλης συντάξεως κάλλιστά τε καὶ ὑψηλότατα παραδιδοὺς βίβλοις, καὶ μὴν μετὰ τοσῆσδε τῶν ὀνομάτων εὐφημίας καὶ χάριτος καὶ ῥυθμοῦ καὶ τόνου, ὡς ὑπερβάλλειν σχεδὸν τοὺς ὁρμωμένους ἐντεῦθεν καὶ γλώττης μόνης ἀττικιζούσης δοκεῖν φροντίζειν· ἣ δὴ καὶ μεγάλη καλεῖσθαι μόνη τῶν ἁπασῶν ἐκληρώσατο, διά τε τὴν σεμνότητα καὶ τ' ἀξίωμα τῶν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων λόγων τῶν ἐν αὐτῇ, περὶ τὴν κατ' οὐρανὸν θεωρίαν ἐχούσαν τὸν σκοπόν.

ti, aliis postea eas tradiderunt. Multi præterea alii Græci in ejusmodi theoretica scientia summè exercitati claruerunt, & longo intervallo post se relictos Chaldæos & Ægyptios superarunt. Præcipuus verò omnium tum veritatis amantissimus *Hipparchus* à Ptolemæo laudatus. *Pappus* eqvidem & *Theon* Ptolemæi successores clari fuere.

XIII. *Claudius* verò hic *Ptolemæus* in Thebäidis urbe Ptolemaïde Hermii appellata natus, Ælio Antonino Romano Imperatori coævus, primas in omnibus partes obtinet: cum, ut ipse in primis libris ostendit, in omnibus Mathematicæ partibus addiscendis, ea præcipuè qvæ res divinas cœlestesqve contemplatur, sedulus ac diligens fuerit. Qvam tredecim Mathematicæ & Magnæ constructionis libris accuratissimè, & demonstrationibus maximè sublimibus, tanta cum nominum aptitudine, ornatu, gratia, rythmo ac tono tradidit, ut etiam illos superet, qvi hisce ducti & impulsi solius Attici leporis curam habere, eumqve sectari videntur. Qvæ etiam propter majestatem dignitatemqve sublimium & grandium, qvi ea comprehenduntur, qviqve cœlestium rerum contemplationem scopum habent, sermonum *Magnæ* nomen inter omnes una sortita est.

XIV.

* Bullialdus leg. Φανοὶ ** Ἀντωνίνῳ

XIV. Περιέχει μὲν γὰρ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις δυσὶ βιβλίοις τὴν τε καθόλου τῆς γῆς ὅλης σχέσιν πρὸς ὅλον τὸν οὐρανόν. καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ τῆς τοῦ λοξοῦ κύκλου θέσεως, καὶ * τῶν τόπων τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. ἔτι τε τὴν πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν καθ' ἕκαστον ὁρίζοντα παρὰ τὰς ἐγκλίσεις γινομένης ἐν ταῖς τάξεσι διαφορᾶς. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ βιβλίῳ τὴν ἡλιακὴν κίνησιν· ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὴν σεληνιακήν. ἐν δὲ τῷ ἕκτῳ τὰ ταύταις ἐπισυμβαίνοντα· συνοδικάς τε φημὶ καὶ πανσεληνιακὰς συζυγίας, καὶ τοὺς ἄλλους οὓς πρὸς τὸν ἥλιον ἡ σελήνη ποιεῖται σχηματισμούς. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς ἐκλειπτικὰς φαντασίας καὶ τὰ παθήματα· ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ καὶ ὀγδόῳ τὰ περὶ τῆς τῶν ἀπλανῶν καλουμένων σφαίρας. ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς πέντε βιβλίοις τὰ περὶ τῶν πέντε πλανητῶν προσαγορευομένων. ἕκαστα δὲ τούτων, ὥς φησιν ἐν τῷ τοῦ πρώτου δευτέρῳ, δεικνύσιν ὁ σοφὸς Πτολεμαῖος, ἀρχαῖς μὲν καὶ ὥσπερ θεμελίοις εἰς τὴν ἀνεύρεσιν χρώμενος τοῖς ἐναργέσι φαινομένοις, καὶ ταῖς ἀδιστάκτοις τῶν τε πρὸ ἐκείνου καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνον τηρήσεων. τὰς δὲ ἐφεξῆς τῶν καταλήψεων ἐφαρμόζων διὰ τῶν ἐν ταῖς γραμμικαῖς ἐφόδοις ἀποδείξεων.

XIV. Primis autem duobus libris, totius orbis terrarum ad universum cœlum habitudinem universalem; rationem porro positionis obliqvi circuli zodiaci, locorumqve & situum terræ nostræ habitabilis; differentiam præterea in ordinandis illis per singulos horizontes ex inclinationibus variis ortam explicat & ostendit. Tertio libro Solis motum, ut & qvarto & qvinto Lunarem expendit & determinat. Sexto qvæ utrisqve simul contingunt; Synodicas nempe syzygias & plenilunia; aliasqve Solis & Lunæ ad invicem habitudines & configurationes à se observatas. Eclipses præterea, easqve concomitantia accidentia & circumstantias declarat. Septimo & octavo qvæ ad sphæram fixarum pertinet stellarum exeqvitur. Postremis tandem qvinqve libris, qvinqve Planetarum appellatorum motus examinat & contemplatur. Unumqvodqve verò eorum, ut cap. 2. libri 1. ipse scribit doctus Ptolemæus, manifestis clarisqve phænomenis, certisqve & nulli dubio obnoxiis, qvæ ab anterioribus priscisqve Astronomis, qvæqve sua ætate factæ fuerant, observationibus, pro principiis ac veluti fundamentis adhibitis, ostendit. Qvæ verò ex illis colliguntur & comprehenduntur, linearibus demonstrationibus aptè accommodata explanat.

* τῶν τόπων

THEODORUS METOCHITA cum paullo antiqviore Georgio Metochita a) non confundendus, sub Andronico Palæologo seniore amplissimæ magni Logothetæ dignitate functus est ab A. C. 1314. & filiam suam Irenem b) Joanni Palæologo panhypersebasto, Constantini Palæologi, qvi Andronici Imp. frater erat, filio nuptui collocavit: Postea cum Andronicus junior, senioris ex Michaële filio nepos avum imperio exspoliasset A. 1327. Theodorus qvoqve dignitate imminutus & exul, mox liberatus iterum exilio, CPoli in monasterio Choræ qvod ipse instauravit vixit atqve extinctus est A. C. 1332. die decimo tertio Martii, post Andronicum seniorem cui fidelis & amicus fuerat, defunctum trigesimo c). Nicephorus Gregoras qvi virtutem illius atqve eruditionem Patroni ac Doctoris sui encomiis mactat in Historiarum opere, lib. VII. VIII. IX. X. & funebri illum oratione decoravit, hoc qvoqve ei posuit epitaphium: d).

ὃς πάρος ἐν σοφίῃ μέγα κῦδος ἦεν γε θηλέων
Βαιὸς ὅδι λάας τῷγε κέκευθε νέκυν.
Δῆμος σεπτῶν μυστάων ὀλολύξατε πᾶσαι,
ὤλετο κεῖνος ἀνήρ, ὤλετο πανσοφίη.

Magno

a) Hic Georgius Metochites Jo. Vecci Archidiaconus, λατινόφρων & ideo cum eodem Becco atqve Joanne Meliteniota ejectus in exilium circa A. C. 1283. ab Andronico Palæologo. De eo Pachymeres & è recentioribus Allatius de Georgiis p. 346. qvem vide sis etiam de consensu p. 769. seq. p. 773. & adversus Creyghtonum p. 617. 625. & Michaëlem Nau in Ecclesiæ Romanæ Græcæqve vera effigie p. 82. qvi Theodorum Metochitam Georgii filium fuisse scribit. Confundit utrumqve Vossius de Hist. Græcis II. 29. de Hist. Græc. Meursium præf. ad Metochitam secutus. Ex Georgii Metochitæ scriptis pro Latinis adversus Græcos partem Allatius vulgavit, ut *refutationem trium capitum Maximi Planudis*, in Græcia Orthodoxa T. 2. p. 922-958. *Refutationem Manuelis Cretensis, Nepotis*, id. p. 959-1074. Ex Oratione *de unione Ecclesiarum*, fragmentum p. 429. contra Hottinger. Ex Oratione *de dissidio Ecclesiarum* id. p. 458. 462. Ex *libro IV. de processione Spiritus S.* Combefis. T. 2. auctarii novi Bibl. Patrum p. 1018-1026. (ubi de S. Maximi loco Epist. ad Marinum Cypri presb. disputatur.) Ex *libro V.* Allatius libro de purgatorio p. 668-677. & contra Hottinger. p. 511. De illis qvinqve libris sive Orationibus Allatius de Consensu p. 771. Citantur etiam plura à Nic. Comneno in Mystagogicis prænotionibus ut *explicatio regularum S. Nicephori* CPol. Patriarchæ p. 20. *Oratio de sacris mysteriis* p. 396. *Ecthesis Historiarum & Orationes contra Georgium Cyprium*. p. 410. Argumentum Trium Orationum contra Cyprium exponit Allatius de Consensu p. 772.

b) Joannes Cantacuzenus lib. 1. cap. 43. Nicephorus Gregoras lib. 7. cap. 11.

c) Nicephorus Gregoras lib. X. cap. 2. ubi etiam Monodia ejus in Metochitam inserta legitur qvam cum Hieron. Wolfii versione Meursius Metochitæ suo præfixit.

d) Jo. Boivin ad Gregoram p. 773. & Bandurius Antiqvitat. CPol. lib. VII. p. 180.

Magno hominum decori cujus sapientia nuper
Certe erat, huncce levis jam lapis ecce tegit.
Musarum veneranda cohors, complangite cuncta,
Ille vir interiit! Pansophia ipsa jacet!

Laudibus illis præter Gregoram & Jo. Cantacuzenum fidem facit etiam Thomas Magister in προσφωνηματι ad Metochitam, & in Epistola ad eum scripta, ubi vocat μουσῶν ἑλικῶνα, λόγων ἑστίαν, φιλοσοφίας τέμενος, ῥητορικῆς ὄφελος, καὶ συμπάσης ἁπλῶς λογικῆς ἐπιστήμης, ὡς δεῖ συντόμως εἰπεῖν, πρυτανεῖον. *Heliconem Musarum, Vestam politiorum literarum, Philosophiæ templum* (al. μένος *robur ac spiritum*) *Artis oratoriæ columen, & ceteræ liberalis doctrinæ universæ, ut verbo dicam, publicum prytaneum.* p. 204. Inter alia etiam exqvisitam Astronomiæ peritiam in illo celebrat, qvam disciplinam ex eo hausisse se profitetur Gregoras VIII. 7. & ex tenuibus quæ à Bryennio edoctus fuerat principiis ad summum fastigium produxisse Metochitam scribit Jo. Cantacuzenus lib. 1. c. 11. p. 37. Illa vero Thomæ Magistri Epistola una cum προσφωνήματι Græce & Latine vulgata est à Laurentio Normanno V. C. inter alias ejus orationes & Epistolas Upsal. 1693. 4. p. 178. & 202. Hunc Metochitam falso tradi à Margunio in Ecclesiastico dogmate sensisse cum Latinis, observat Nicolaus Comnenus Papadopoli in prænotionibus Mystagogicis p. 9. & salius, in testimonio Græciæ.

Quanquam in summa dignitate constitutus multos annos negotia publica curanda habuit, curavitque ex Andronici Imp. voto diligentissime, tamen multa & præclara scripsit, semper lucubrationes interponens diurnis Reip. curis: e) Ex his multa penitus interciderunt, paucissima viderunt lucem, pleraque adhuc latent inedita in Bibliothecis,

e) Gregoras lib. VII. cap. 11. Historiæ de Metochita: βιβλιοθήκη γὰρ ἦν ἔμψυχος οὗτος καὶ τῶν ζητουμένων πρόχειρος εὐπορία - - ἔξεστι δὲ καὶ πᾶσι τοῖς βουλομένοις τεκμηριοῦσθαι τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν ἐξ ὧν συντετάχει πολλῶν τε καὶ πολλῆς καὶ ποικίλης γεμόντων τῆς ὠφελείας βιβλίων &c. *Erat enim viva Bibliotheca, & eorum quæ scire velles, parata copia - - verum qua dicendi facultate præditus fuerit, cui libet æstimare promtum est ex plurimis libris quos multa & varia frugi plenos composuit. Jam quod in eo viro maxime mireris, cum tanta molestia premerent, tantum negotiorum publicorum æstus incumberet, cum curæ aliæ alia animum ejus fluctibus inundarent, nihil unquam fuit quod eum à lectione & scriptione revocaret. Sed ea dexteritate in utrisque versabatur, ut à mane usque ad vesperam in pa-*

cis, sive carmine sive prosa: in quibus versus duriores, f) & prosam asperam g) auresqve radentem notavit paullo delicatius lectorum judicium.

Edita Theodori Metochitæ Scripta.

Παράφρασις *Paraphrasis in* Aristotelis *libros VIII. Physicorum, libros III. de anima, libros IV. de cælo, libros II. de ortu & interitu*, cæteraqve qvæ parvorum naturalium nomine veniunt, *librum de memoria & reminiscentia, de somno & vigilia, de insomniis, de divinatione per somnum, de motu animalium, de brevitate & longitudine vitæ, de senectute & juventute, vita & morte: & Librorum IV. meteorologicôn*. Hæc Paraphrasis Græce necdum lucem vidit, Latine autem versam à *Gentiano Herveto* Aurelio, Simon Schardius primum excudi curavit Basileæ 1559. 4. apud Nicolaum Brylingium cum præfatione Philippi Bechii Medici. Deinde recusa Latine est Ravennæ 1624. 4. Nam Parisiis primum vulgatam fuisse, nescio unde accepit Labbeus * qvi nec annum nec formam dicere potuit, & à se primum in lucem editam Brylingius in fronte sui libri diserte profitetur.

Historiam Romanam à Julio Cæsare ad Constantinum Magnum, qvam ab Andrea Schotto acceperat sub Theodori Metochitæ nomine, Græce addita versione sua & brevibus ad calcem libri notis vulgavit *Joannes Meursius* Lugd. Bat. 1618. 4. Sed ab eodem Labbeo ** & Theop. Raynando † atqve Vincentio Richardo †† observatum fuit illam non esse Metochitæ, sed librum tertium Annalium Michaëlis Glycæ à pag. 204. edit. regiæ usqve ad 245. ubi Galerii Maximiani infelix obitus describitur.

Scripta

latio Remp. administraret, & qui huic rei ita sedulo ita acri studio vacaret, quasi à litteris prorsus alienus esset. Sero inde digressus, adeo totus in litteris erat, ὥσπερ ἂν εἰ σχολαστικός τις ἦν; quasi scholasticus esset, neque cum Rep. negotii quicquam haberet.

f) Io. Boivin ad Gregoram p. 773. g) Gregoras lib. VII. c. 11. p. 168.

* Labbeus in conspectu Platonis & Aristotelis interpretum, p. 15.

** Labbeus ad Glycæ annales Paris. 1660. fol. p. 364.

† Raynaudus de bonis & malis libris Lugd. 1653. 4. p. 156.

†† Richardus ad Matthæum Cantacuzen. in Canticum Canticorum. Rom. 1624. fol. p. 630.

Scripta Theodori Metochitæ inedita.

I. Περὶ νεωτερικῆς κακοηθείας. *De mala recentiorum consvetudine.* De hoc libro adscribam testimonium Græci hominis doctissimi Nicolai Comneni Papadopoli pag. 9. prænotionum Mystagog. *Inter plurima monumenta tum sapientiæ tum eruditionis, queis vir hic plane doctus Græciam nostram jam pene ad extremam paupertatem Scientiarum redactam auxit atque ditavit, potissime laudandus est aureus libellus περὶ νεωτερικῆς κακοηθείας, quem nostra ætate Latinum fecit Arcudius. Ibi enim ita de sacris institutis recentiorum more corruptis facundissime queritur, ut trecenta vulnera* h) *Ecclesiæ à corruptoribus illata demonstret.* Loca passim ex hoc libro idem Comnenus utraque lingva affert ut p. 403. & alibi, sed integrum vel Græce prodiisse vel versionem Petri Arcudii vidisse lucem, mihi hactenus incompertum.

II. *Historia sacra libros duos, & Constantinopolitanæ unum* habuit Joannes Meursius & publici juris facturum se promisit in præf. ad suum Metochitam. Videntur autem hi tres fuisse ex illis λόγοις Theodori Metochitæ *decem & octo* de variis materiis, sed præcipue ad Historiam de vitis Sanctorum & ad Historiam Imperii CPol. & ipsius urbis CPol. pertinentibus, qvi servantur in Bibl. Cæsarea, ipso illius ævo (ut testatur Lambecius VII. pag. 154.) pereleganter exarata in membrana, & ex quibus loca affert Reinoldus Dehnius S. I. in notis ad Martyria Cosmæ & Damiani pag. XVIII. ex oratione de laudibus Nicææ urbis, & altera de Marina Martyre: & pag. XLVIII. ex oratione de Greg. Nazianzeni laudibus. Promittit eodem loco Lambecius se accuratius illos λόγυς descripturum libro octavo, sed aliorum Codicum copia & multitudine prohibitus id præstare non potuit.

III. *Capita Philosophica & Historica Miscellanea CXX.* MSS. Græce in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. pag. 149. seq. & inter Codices MStos Bibl. Augustæ Vindelicor. memorantur ab Hœschelio pag. 52. & B. D. Reisero nostro pag. 74. & inter Codices Bibl. Coislinianæ p. 222. seq. ab Eruditiss. Montfaucono: lectuque dignissima judicantur à Tho. Reinesio in Epistolis ad Nesteros pag. 19. qui Nesteri codice usus narrat illa continere *Philosophica è Physicis, Ethicis & Politicis desumta plurima, historica nonnulla. Num. CXI. Historiarum cognitionem cuivis litterato maxime necessariam & rem in communi vita utilissimam esse docet. Criticen exercet cum de*

h) postremum est de garrulitate.

de Xenophonte cap. XIX. De Platone & Aristotele cap. XII. II. V. X. XXI. XXV. & alibi: de Plutarcho c. LXXI. de Philone cap. XV. de Josepho cap. XIV. de Dione Prusaensi cap. XVIII: de Synesio cap. XVII. disserit. Ad Oratoriam pertinent Θρῆνοι, *quos adpellat, super statu Imp. Romani infelice c. XXXVII. - - XL. super humana vita miseriis c. XXVII. & instabilitate fortunæ c. CXVII. de qua ipse optime dicere potuit, qui de summo honorum fastigio (erat enim magnus Logotheta, ab Imperatore secundus) in extremam egestatem decidit - - vir plane summus & major sæculo suo.* Ut ad opus integrum vel excerpta ex eo in lucem proferenda lectorum si possim aliquem excitem, adscribam titulos capitum integros, (quos Græce tantummodo Lambecius dedit,) cum Latina versione.

Πίναξ τῆς παρούσης βίβλου τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου μεγάλου λογοθέτου κυρίου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΤΟΥ.	*Index præsentis libri à sapientissimo & eruditissimo compositi magno Logotheta Domino THEODORO METOCHITA.*
Κεφάλαιον ά. Προοίμιον, ἐν ᾧ καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν νῦν λέγειν.	CAp. 1. Procemium, ubi etiam de eo, quod nunc non licet loqui quæ sentias. *confer c. 9.*
β'. Περὶ μνήμης, καὶ ὅτι ἀναγκαῖον.	2. De memoria & quam necessaria illa sit.
γ'. Περὶ τῆς ἀσαφείας τῶν Ἀριστοτέλους συνταγμάτων.	3. De scriptorum Aristotelis obscuritate.
δ'. ὅτι πάντες ἥττηνται δοξοσοφίας.	4. Quod omnes gloriæ studio ducuntur.
έ. Περὶ Ἀριστοτέλους δοξοσοφίας καὶ περὶ τῶν Μαθηματικῶν.	5. De Aristotelis gloriæ studio & de Mathematicis.
ς'. ὅτι πολὺ πάντες ἥδονται οἷς ἂν συνεθισθῶσιν.	6. Quod omnes multum delectantur iis quibus adsveverunt. *Confer c. 32.*
ζ'. Περὶ τῆς εἰς τὸν Πυθαγόραν πάντων τῶν σοφῶν εὐλαβείας, καὶ περὶ τοῦ μαθηματικοῦ.	7. De veneratione qua omnes sapientes Pythagoram prosecuti sunt, & de Mathematica ejus peritia.
ή. ὅτι πᾶσι σύνηθες τοῖς σοφοῖς εἰρωνεία καὶ τὸ χαριεντίζεσθαι, καὶ Πλάτωνι μάλιστα καὶ Σωκράτει.	8. Quod omnibus Sapientibus in more positum ironia & facetiis uti, Platoni maxime ac Socrati.

9. Quod

θ'. ὅτι οὐκ ἔστιν, ὡς νοεῖ τις, λέγειν.	9. Quod loqui quæ sentias non licet.
ι'. ὅτι ἀνευλαβῶς ἅπαντες οἱ σοφοὶ πρὸς τοὺς πρὸ αὐτῶν ἐχρήσαντο, ἐν ᾧ καὶ περὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.	10. Quod omnes sapientes sine verecundia auctoritatem priorum neglexerint, ubi & de Platone atque Aristotele.
ια'. Περὶ Ἀριστοτέλους, καὶ τῆς εἰς τὸ φυσικὸν καὶ λογικὸν εὐδοκιμήσεως τοῦ ἀνδρός.	11. De Aristotele, & laude Viri in naturali atque rationali disciplina.
ιβ'. Ἔτι περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ περὶ τοῦ φυσικοῦ κατ' αὐτὸν καὶ λογικοῦ.	12. Adhuc de Aristotele ejusque Physica ac Logica.
ιγ'. Περὶ Πλάτωνος καὶ τοῦ μαθηματικοῦ τῆς σοφίας, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἁρμονικοῦ.	13. De Platone & Mathematica Philosophiæ parte & maxime de Harmonica.
ιδ'. ὅτι οὐκ ἐξ ἀρχῆς τέλειον κατέστη τὸ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.	14. Quod non ab initio statim perfecta fuit Mathematica Scientia.
ιε'. Περὶ Ἰωσήπου.	15. De Josepho.
ιϛ'. Περὶ Φίλωνος.	16. De Philone.
ιζ'. ὅτι πάντες, ὅσοι ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαιδεύθησαν, τραχύτερον τῷ λέγειν χρῶνται.	17. Quod omnes qui in Ægypto instituti fuere, asperiore dicendi genere usi sunt.
ιη'. Περὶ Συνεσίου.	18. De Synesio.
ιθ'. Περὶ Δίωνος.	19. De Dione.
κ'. Περὶ Ξενοφῶντος.	20. De Xenophonte.
κα'. Περὶ τῶν Ἀριστοτελικῶν βιβλίων τῶν μετὰ τὰ φυσικά, καὶ περὶ τοῦ βιβλίου Ἑρμογένους τοῦ περὶ μεθόδου δεινότητος.	21. De libris Metaphysicorum Aristotelis, & Hermogenis libro de vi dicendi comparanda.
κβ'. Περὶ τοῦ ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ ἀστασιάστου.	22. De certo & stabili in scientia Mathematica.
κγ'. Περὶ τοῦ ἐν τῇ φυσικῇ θεωρίᾳ ἀβεβαίου.	23. De incerto in Physica speculatione.
κδ'. ὅτι διὰ τὸν πρὸς ῥητορικὴν πόλεμον ἀεὶ διαλόγοις ὁ Πλάτων χρῆται.	24. Quod Plato dialogis semper utitur propter bellum quod Rhetoricæ indixit.
κε'. ὅτι διὰ τὴν πρὸς Πλάτωνα μά-	25. Quod Aristoteles singulare stu-

 dium

θʹ. ὅτι οὐκ ἔστιν, ὡς νοεῖ τις, λέγειν.

ιʹ. ὅτι ἀνευλαβῶς ἅπαντες οἱ σοφοὶ πρὸς τοὺς πρὸ αὐτῶν ἐχρήσαντο, ἐν ᾧ καὶ περὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

ιαʹ. Περὶ Ἀριστοτέλους, καὶ τῆς εἰς τὸ φυσικὸν καὶ λογικὸν εὐδοκιμήσεως τοῦ ἀνδρός.

ιβʹ. Ἔτι περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ περὶ τοῦ φυσικοῦ κατ' αὐτὸν καὶ λογικοῦ.

ιγʹ. Περὶ Πλάτωνος καὶ τοῦ μαθηματικοῦ τῆς σοφίας, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἁρμονικοῦ.

ιδʹ. ὅτι οὐκ ἐξ ἀρχῆς τέλειον κατέστη τὸ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ιεʹ. Περὶ Ἰωσήπου.

ιϛʹ. Περὶ Φίλωνος.

ιζʹ. ὅτι πάντες, ὅσοι ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαιδεύθησαν, τραχύτερον τῷ λέγειν χρῶνται.

ιηʹ. Περὶ Συνεσίου.

ιθʹ. Περὶ Δίωνος.

κʹ. Περὶ Ξενοφῶντος.

καʹ. Περὶ τῶν Ἀριστοτελικῶν βιβλίων τῶν μετὰ τὰ φυσικά, καὶ περὶ τοῦ βιβλίου Ἑρμογένους τοῦ περὶ μεθόδου δεινότητος.

κβʹ. Περὶ τοῦ ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ ἀστασιάστου.

κγʹ. Περὶ τοῦ ἐν τῇ φυσικῇ θεωρίᾳ ἀβεβαίου.

κδʹ. ὅτι διὰ τὸν πρὸς ῥητορικὴν πόλεμον ἀεὶ διαλόγοις ὁ Πλάτων χρῆται.

κεʹ. ὅτι διὰ τὴν πρὸς Πλάτωνα μά-

9. Quod loqui quæ ſentias non licet.

10. Quod omnes ſapientes ſine verecundia auctoritatem priorum neglexerint, ubi & de Platone atque Ariſtotele.

11. De Ariſtotele, & laude Viri in naturali atque rationali diſciplina.

12. Adhuc de Ariſtotele ejusque Phyſica ac Logica.

13. De Platone & Mathematica Philoſophiæ parte & maxime de Harmonica.

14. Quod non ab initio ſtatim perfecta fuit Mathematica Scientia.

15. De Joſepho.

16. De Philone.

17. Quod omnes qui in Ægypto inſtituti fuere, aſperiore dicendi genere uſi ſunt.

18. De Syneſio.

19. De Dione.

20. De Xenophonte.

21. De libris Metaphyſicorum Ariſtotelis, & Hermogenis libro de vi dicendi comparanda.

22. De certo & ſtabili in ſcientia Mathematica.

23. De incerto in Phyſica ſpeculatione.

24. Quod Plato dialogis ſemper utitur propter bellum quod Rhetoricæ indixit.

25. Quod Ariſtoteles ſingulare ſtudium

μθ'. Ὅτι ἔνιοι διὰ μικρογνωμοσύνην τινὰ καὶ οὐ λογισμῶν κρίσει ἀποτρέπονται τὰ πράγματα, καὶ τοῦτο πάντως οὐδ' ἐπαίνου τινὸς ἄξιον.

ν'. Ὅτι ἔστιν ὁμοίως ἥδεσθαι καὶ δοκεῖν εὐπραγεῖν καὶ ἐν μεγίσταις ὑποθέσεσι καὶ ἐν ἥττοσι, καὶ διαφόροις πολιτεύμασι, εὐπράττοντας.

να'. Ὅτι μέγας ἐπιτειχισμὸς τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν οἰκείαν νοερὰν ἐνέργειαν τὸ σῶμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

νβ'. Περὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις πᾶσι φιλαυτίας, καὶ ὅπως ἐπάγονται πάντως τὸ πλέον δοκεῖν ἢ εἰσιν.

νγ'. Ὅτι ἀπορεῖν ἔστιν ὅπως οἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὖ ξυνέλαχον ἐξ ἀρχῆς τοῦ βίου εἰς τέλος, οἱ δὲ τοὐναντίον.

νδ'. Ὅτι πολὺ τὸ ἐναντιολογεῖν ἀνθρώποις οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτούς.

νε'. Ὅτι οὐκ ἔστι παρ' ἀνθρώποις ἀπλανὴς σχεδὸν κρίσις οὐδ' ἀπαθής.

νς'. Ὅτι ἔστιν ἀεὶ ὅπως ποτέ τις πράττοι παρασκευῇ γνώμης εὐλόγως ἀντανιστᾶν ἑαυτὸν ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις.

νζ'. Ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων πλάττονται φιλόσοφον πρόσχημα καὶ παραφρόνησιν * τῶν τυχηρῶν καὶ

* ita lege pro περιφρόνησιν.

49. Quod aliqui ex animi abjecti vitio, non judicio mentis negotia refugiunt, idque omnino neutiquam dignum laude esse.

50. Quod similiter homines possunt læti esse ac felices sibi videri in maximis rebus & parvis, variisque vitæ civilis generibus, si bene ac feliciter rem gerant.

51. Magnum esse munimentum animæ ad intellectuales operationes corpus & quæ ad illud pertinent.

52. De falso amore sui qui est in omnibus hominibus, & quomodo omnes adduci se patiuntur ut majoris sibi videantur esse quam vere sint.

53. Quod non satis constat quare aliqui homines vitam commodam sortiti sunt ab initio ad finem: usque, alii contraria omnia.

54. Quod in multis adversantur homines non modo aliis hominibus sed etiam sibimet ipsis.

55. Quod nullum propemodum est in homine certum ac sine affectibus judicium.

56. Quod semper est aliquid, etiamsi maxima quis fortunæ felicitate utatur, si modo mentis judicium sanum adhibuerit, quod æquabilitatem animi in eo possit conservare.

57. Quod nonnulli simulant speciem Philosophi & contemtum bonorum fortunæ, rebusque secun-

dis

λζ. Θρῆνοι ἐπὶ τῇ τῶν Ῥωμαϊκῶν πραγμάτων ἐλαττώσει καὶ μεταβολῇ τῆς μεγάλης ἐκείνης εὐδαιμονίας.

37. Lessus super rerum Romanarum imminutione & mutatione magnæ illius felicitatis.

λή. Θρῆνοι τῶν κατὰ τὴν ἕω τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς κακῶς πραξάντων.

38. Comploratio de rebus in Orientali Romanorum imperio infeliciter gestis.

λθ΄. Θρῆνοι ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι οὐκ ἔνι παραβάλλειν τὰ ἐκεῖ πάντα τοῖς ἀλλαχοῦ Ῥωμαϊκοῖς.

39. Lessus alius ejusdem argumenti, & quod omnia illa (Orientalis Imperii) non possint pristinis Romanis conferri aut æquiparavi.

μ΄. Θρῆνοι ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν μοναχῶν ἐκεῖσε βέλτιον εἶχεν ἢ ἀλλαχόθι πη.

40. Lessus alius ejusdem argumenti, & quod Monachorum quoque res ibi melius se habuere quam aliis in locis.

μά. Ὅτι ἔθος ἀνθρώποις τὰ παρελθόντα τοῦ βίου ποθεῖν, κἀκείνων ἥδιστα μεμνῆσθαι.

41. In more esse mortalibus præterita vitæ desiderare, illorumque libentissime meminisse.

μβ΄. Ὅτι σφόδρα ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐποπτεία τῆς κτίσεως.

42. Quod valde jucunda est hominibus rerum creatarum consideratio.

μγ΄. Ὅτι ἡδίστη ἡ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κατ' οὐρανὸν ἐποπτεία.

43. Quod jucundissima contemplatio sit cœli rerumque cœlestium.

μδ. Ὅτι ἥδιστον θέαμα ἡ θάλασσα.

44. Quod jucundissimum sit spectaculum mare.

με. Ὅτι εἰκάζειν ἂν εἴη τοὺς ἐν τῷ ἱλαρῷ συνόντας σεμνότητι τῷ τῆς θαλάττης ἐν γαλήνῃ θεάματι.

45. Quod honesta hilarite vitæ utentes conferre licet spectaculo tranquilli maris.

μϛ΄. Ὅτι πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων ποθεινὸν τὸ ἀπράγμον τοῦ βίου.

46. Multis hominibus desiderabilem videri vitam non negotiosam ac desidem.

μζ΄. Ὅτι πλείοσι περισπούδαστον ἡ περὶ τὸ πράττειν ἀσχολία.

47. Quod plures procul desidia dant operam negotiis.

μή. Ὅτι πλεῖστα δυσχερῆ καὶ ἀνιαρὰ τοῖς μετὰ τοῦ πολλὰ πράττειν βιοῦσι, κἂν εἰ δοκῶσιν εὖ πράττειν.

48. Quod plurima molesta obveniunt & gravissima iis qui vitam multis negotiis implicatam ducunt, etiamsi bene rem gerere videantur.

μθʹ. Ὅτι ἔνια διὰ μικρογνωμοσύνην τινὰ καὶ οὐ λογισμῶν κρίσει ἀποτρέπονται τὰ πράγματα, καὶ οὔτο πάντως οὐδ' ἐπαίνου τινὸς ἄξιον.

49. Quod aliqui ex animi abjecti vitio, non judicio mentis negotia refugiunt, idque omnino neutiquam dignum laude esse.

νʹ. Ὅτι ἔστιν ὁμοίως ἥδεσθαι καὶ δοκεῖν εὐπραγεῖν καὶ ἐν μεγίσταις ὑποθέσεσι καὶ ἐν ἥττοσι, καὶ διαφόροις πολιτεύμασιν εὐπραττόντας.

50. Quod similiter homines possunt læti esse ac felices sibi videri in maximis rebus & parvis, variisque vitæ civilis generibus, si bene ac feliciter rem gerant.

ναʹ. Ὅτι μέγας ἐπιτειχισμὸς τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν οἰκείαν νοερὰν ἐνέργειαν τὸ σῶμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

51. Magnum esse munimentum animæ ad intellectuales operationes corpus & quæ ad illud pertinent.

νβʹ. Περὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις πᾶσι φιλαυτίας, καὶ ὅπως ἐπείγονται πάντως τὸ πλέον δοκεῖν ἢ εἰσιν.

52. De falso amore sui qui est in omnibus hominibus, & quomodo omnes adduci se patiuntur ut majores sibi videantur esse quam vere sint.

νγʹ. Ὅτι ἀπορεῖν ἔστιν ὅπως οἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὖ ξυνέλαχον ἐξ ἀρχῆς τοῦ βίου εἰς τέλος, οἱ δὲ τοὐναντίον.

53. Quod non satis constat quare aliqui homines vitam commodam sortiti sunt ab initio ad finem: usque, alii contraria omnia.

νδʹ. Ὅτι πολὺ τὸ ἐναντιολογεῖν ἀνθρώποις οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτούς.

54. Quod in multis adversantur homines non modo aliis hominibus sed etiam sibimet ipsis.

νεʹ. Ὅτι οὐκ ἔστι παρ' ἀνθρώποις ἀπλανὴς σχεδὸν κρίσις οὐδ' ἀπαθής.

55. Quod nullum propemodum est in homine certum ac sine affectibus judicium.

νϛʹ. Ὅτι ἔστιν ἀεὶ ὅπως ποτέ τις πράττοι παρασκευῇ γνώμης εὐλόγως ἀντανιστᾶν ἑαυτὸν ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις.

56. Quod semper est aliquid, etiamsi maxima quis fortunæ felicitate utatur, si modo mentis judicium sanum adhibuerit, quod æquabilitatem animi in eo possit conservare.

νζʹ. Ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων πλάττονται φιλόσοφον πρόσχημα καὶ παραφρόνησιν * τῶν τυχηρῶν καὶ

57. Quod nonnulli simulant speciem Philosophi & contemtum bonorum fortunæ, rebusque secun-

dis

* ita lege pro περιφρόνησιν.

τῶν κατὰ τὸν βίον εὐπραγούντων, ἀγανακτοῦντες αὐτοί τινος εὐετηρίας καὶ βασκαίνοντες.

dis in vita affluentium, cum ipsi illis invident atque aliqua felicitatis parte exciderunt.

νη'. Πότερον ἄμεινον ἀνθρώπῳ τὸ γενέσθαι ἢ τὸ μὴ γενέσθαι, καὶ ὅτι ἄμεινον τὸ γενέσθαι.

58. Meliusne ſit homini eſſe quàm non eſſe? & quod præſtet eſſe.

νθ'. Ὅτι πολὺ παρ' ἀνθρώποις τὸ περιαυτολογεῖν.

59. Quod frequens ſit apud homines ut libenter de ſe & rebus ſuis loquantur.

ξ'. Ὅτι ἄπορον, εἰ ἔστι τις ἀνθρώποις καθάπαξ γαλήνη κατὰ τοὺς λογισμούς.

60. Dubium eſſe an unquam ſerenitas mentis plena hominibus obtingat.

ξα'. Ὅτι οὐκ ἔξω λόγου παντάπασι δόξειεν ἄν, εἶναι τὰ τῶν Ἐφεκτικῶν ἐναντιουμένων πρὸς πᾶσαν κατάληψιν, καὶ ὅτι καὶ Πλάτων καὶ Σωκράτης ἀρχὰς εἰς τοῦτ' ἔδωκαν.

61. Quod non usquequaque videatur à ratione alienum admittendas Scepticorum objectiones quas omni perceptioni opponunt, & quod Plato ac Socrates principia ad hoc ſuppeditaverunt.

ξβ'. Περὶ τῶν ἐμπιπτόντων πράγμασι, τῶν μὲν διὰ φιλόπραγμον ἦθος φαῦλον, τῶν δὲ διὰ ἀμαθίαν καὶ ἀπρονόητον τὴν τύχην.

62. De iis quæ negotiis ſe objiciunt ſive propter vitioſum morem hominum alienis ſe admiſcentium, ſive ob illorum inſcitiam, ſive inopinatam fortunam.

ξγ'. Περὶ τῶν ἐλπίδων, καὶ ὅτι τρόπον μέν τινα βιωφελέστατον ἀνθρώποις τὸ κατ' αὐτὰς χρῆμα, τρόπον δέ τιν' αὖθις καθάπαξ νεμεσητὸν καὶ κατεγνωσμένον.

63. De ſpe, & quod jam ſit res hominibus utiliſſima, jam iterum noxia & rejicienda.

ξδ'. Ὅτι ἥδιστον ἀνθρώποις ἐν τοῖς οἰκείοις καὶ συνήθει διατριβῇ ὁτιοῦν πράττειν εὖ καὶ τιμᾶσθαι.

64. Quod jucundiſſimum ſit homini in ſuis negotiis & conſveto vitæ genere, qualecunque etiam illud ſit, bene & cum honore rem gerere.

ξε'. Ὅτι πολλάκις ἔνιοι συμπίπτουσι τοῖς ἑαυτῶν δόγμασι καὶ κρίσεσι, καὶ ὄλλυνται δίκης σφέτερα.

65. Sæpenumero aliquos adverſari ſuis ipſorum opinionibus ac judiciis, & propria jura intervertere.

ξς'. Ὅτι τινές εἰσι ταχεῖς πιστεύειν

66. Quod aliqui facile credant providen-

τῇ προνοίᾳ διὰ τὰ φαινόμενα κατὰ λόγον ἀπαιτᾶν τοῖς χρηστοῖς τε καὶ πονηροῖς ἐκ τοῦ προχείρου; καὶ αὖθις ἀπιστεῖν τῇ προνοίᾳ διὰ τἀναντία τούτοις.

videntiam cum vident in præsenti bonis & malis ita fieri ut merentur: Alii viciſſim non credant ob hisce contraria.

ξζ΄. Ὅτι θαυμασίως πολλάκις εἴωθε ταῖς μεγίσταις πράξεσι καὶ εὐτυχίαις τάχιστα ἀκολουθεῖν δυσπραγήματα χαλεπὰ καὶ μηδὲν ἧττον ἀνυπονόητα.

67. Quod ſæpius ſolent poſt maximas res geſtas & fortunam pulcherrimam mira mutatione celeriter ſequi infortunia graviſſima & non minus inſperata.

ξη΄. Ὅτι οὐκ ἔστιν ὅλως ἐν ἀνθρώποις ὁμοφροσύνη.

68. Quod omnino non eſt inter homines animorum & opinionum concordia.

ξθ΄. Ὅτι πολὺ νοσοῦσι ταῖς προσπαθείαις ἄνθρωποι, καὶ οὐκ ὀρθῶς ὁρῶσιν.

69. Quod plurimum laborant hominesaffectibus, nec ſatis recte vident.

ο΄. Ὅτι χρήσιμα τὰ ἐκ τοῦ μαθηματικοῦ καὶ γεωμετρικοῦ τῆς φιλοσοφίας εἴδους διά τά τε ἄλλα πλεῖστα τῷ βίῳ καὶ διὰ τὰ τῶν μηχανικῶν ἔργα.

70. Quod ex Mathematica & Geometrica parte Philoſophiæ utilitates plurimæ redundent in vitam humanam, tam aliæ tam quæ in operibus mechanicis conſpiciuntur.

οα΄. περὶ Πλουτάρχου.

71. De Plutarcho.

οβ΄. θεωρία εἰς τὸ ἔπος, τὸ, λάθε βιώσας.

72. Diſputatio de dicto: *qui bene latuit bene vixit*:

ογ΄. εἰ προσίσταται τῷ Χριστιανικῶς ζῆν τὸ μετὰ πολλῶν ζῆν καὶ ἐν πολλοῖς πράγμασι ζῆν.

73. Num Chriſtianæ vitæ repugnet vivere inter multos & multis implicatum negotiis.

οδ΄. Ὅτι τὸ μὴ μετὰ πολλῶν βιοῦν πραγμάτων εὐκολίαν φέρει εἰς τὴν τήρησιν τῶν τῆς Χριστιανικῆς εὐσεβείας νομίμων.

74. Quod non multis impeditum vivere negotiis, faciliorem reddat Chriſtianæ pietatis præceptorum obſervationem.

οε΄. Ὅτι καὶ τοῖς ἐγκοινοπολιτευομένοις ἔξεστι καλῶς βιοῦν τῇ ἀρετῇ καὶ τοῖς τῆς θεοσεβείας νομίμοις.

75. Quod etiam Remp. gerentibus & negotia vitæ curantibus integrum eſt probam vitam ducere Virtutemque ac Pietatis colere præcepta.

76.

ος'. Εἰ γαμητέον ἐστὶν, ἢ μὴ, τοῖς ἐπιμέλειαν ἔχουσι καὶ φροντίδα τῆς κατ' ἀρετὴν ζωῆς.

76. Num conjugium ineundum sit, nec ne, iis quibus curæ cordique est secundum virtutis præscriptum vivere.

οζ'. Ὅτι παντὶ τρόπῳ τῷ πολιτικῷ ἀντιποιητέον τῆς εἰρήνης.

77. Quod omni modo pax sectanda sit viro Remp. gerenti.

οη'. Ὅτι καὶ πρὸς τὸ πολεμεῖν παρασκευαστέον τῷ πολιτικῷ.

78. Quod idem etiam ad bellum instructus esse debeat.

οθ'. Ὅτι μὴ διὰ τὰς ἀτυχίας καὶ τὸ κακῶς πολλάκις πράττειν ἀποτρεπτέον τοῦ πράττειν.

79. Propter sinistræ casus fortunæ, & quia sæpius infeliciter res gesta est, à regerenda deterreri nos non oportere.

π'. Ὅτι τῶν φιλοσόφων οἱ πλεῖστοι ἢ πάντες σχεδὸν περὶ τὸ λέγειν διέτριψαν μόνον, μὴ χρήσιμοι γινόμενοι ταῖς περὶ τὸ πολιτικὸν θεωρίαις.

80. Quod plerique Philosophorum & tantum non omnes in præceptis modo tradendis hæserunt, nec sui usum præbuere in gerenda Rep.

πα'. Ὅτι πάντες σχεδὸν τῶν ἐν Ἕλλησι φιλοσοφησάντων τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέσχοντο.

81. Quod omnes ferme Græcorum Philosophi à gerenda Republica & civilibus negotiis abstinuerunt.

πβ'. Ὅτι ἐπιμελητέον βασιλεῖ μάλιστα περὶ τὸ πορίζεσθαι χρηματισμοὺς τῇ ἀρχῇ.

82. Principi maxime esse curandum, ut illi suppetant sumtus ad Imperium gerendum necessarii.

πγ'. Ὅτι μὴ καθάπαξ ἑαυτὸν δοτέον τῇ περὶ τὸ χρηματίζεσθαι ἐπιμελείᾳ τὸν βασιλέα καὶ πάντα τρόπον σπουδαστέον εἰς τοῦτο.

83. Non tamen uni huic curæ dare se debere Principem ut pecunias corroget, neque omni modo in hoc solum elaborandum.

πδ'. Ὅτι ἐπιμελητέον ἀνεμεσήτως περιουσίας καὶ πλούτου τῷ πολιτικῷ.

84. Quod viro Remp. gerenti cura impendenda sit comparandis citra reprehensionem opibus atque divitiis.

πε'. Ὅτι οὐ καθάπαξ παντὶ τρόπῳ προσέχειν ἄξιον τὸν νοῦν τῷ πλουτεῖν.

85. Indignum esse à Viro Remp. gerente animum ad hoc applicari penitus & unicè, ut ditescat.

πς'. Ὅτι πάντες ἄνθρωποι σχεδὸν φιλοπλουτίας ἥττηνται.

86. Quod omnes propemodum homines divitiarum amore ducantur.

πζ΄. Θεωρία ἐξ ὑποδείγματος περὶ τῆς κατὰ τὰ ἀνθρώπινα ἀστασίας.

87. Consideratio, ab exemplo repetita, de inconstantia rerum humanarum.

πή. Θεωρία ἐξ ὑποδείγματος περὶ τῆς τοῦ λογικοῦ χρήσεως.

88. Consideratio ab exemplo, de usu facultatis rationabilis.

πθ΄. Θεωρία ἐξ ὑποδείγματος περὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς κυριότητος τοῦ νοός.

89. Consideratio ab exemplo, de sensibus & mentis in illos dominio.

ϙί. Θεωρία ἐξ ὑποδειγμάτων περὶ τῆς κατὰ νοῦν ζωῆς.

90. Consideratio ab exemplo de vita secundum mentem.

ϙά. Θεωρία ἐξ ὑποδείγματος περὶ τῆς κατὰ τὴν ὕλην τῇ γενητῇ φύσει ἐναντιενεργείας.

91. Consideratio ab exemplo, de contraria genitæ naturæ in materia operatione.

ϙβ΄. Ὅτι διὰ τὸ ἀπρόσκοπον τῆς Χριστοῦ πίστεως ἔοικεν ᾠκονομήθη τὸ τῆς μοναρχίας κράτος Αὐγούστῳ τε τῷ Καίσαρι καὶ τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ.

92. Augusto Cæsari & magno Constantino Monarchiam & Imperium traditum esse divinitus, ut CHristi fides sine offensione posset propagari. *Confer infra cap.* 109.

ϙγ΄. Ἐπισημασία ὅπως ἡμῖν ἐν μνήμῃ καὶ λόγῳ τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων πάντα καὶ μέγιστα καὶ ὅσα βραχέος ἄξια λόγου.

93. Annotatio, ut memoriæ & animo se offerant res Græcorum omnes maximæ & minoris momenti.

ϙδ΄. Ὅτι χρήσιμον τοῖς πεπαιδευμένοις ἡ ἀποχώρησις καὶ ἀποστροφὴ τῶν πραγμάτων, ἐξ ὑποδείγματος.

94. Quod utile sit bene institutis, negotiorum se molibus subducere ac subtrahere, exemplo monstratum.

ϙέ. Θεωρία ἐξ ὑποδειγμάτων περὶ τοῦ νοὸς καὶ τῆς τῶν αἰσθήσεων χρήσεως.

95. Consideratio ab exemplis repetita, de mente & sensuum usu.

ϙϛ΄. Περὶ δημοκρατίας.

96. De Democratia.

ϙζ΄. Περὶ ἀριστοκρατίας.

97. De Aristocratia.

ϙή. Περὶ βασιλείας.

98. De Regno.

ϙθ΄. Περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας.

99. De Republica Atheniensium.

ρ΄. Περὶ τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας.

100. De Lacedæmoniorum Republica.

ρά. Ὅπως οὐ μόνον Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν κοινοπολιτείαις ἐχρήσαντο.

101. Quod non modo apud Græcos sed & multas alias Gentes fuerint æqui juris Respublicæ.

ρβʹ. Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἅπαντα σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔθνη οὐ καιπολιτείαις, ἀλλ' ὑπὸ δεσποτῶν ἤγοντο.

102. Quod ab initio usque omnes ferme Gentes in Asia non habuerint Respublicas, sed Dominis paruerint.

ργʹ. Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς Κυρήνη Ἑλληνὶς ἐν Λιβύῃ.

103. Quod urbs Græca Cyrene in Libya ab initio (Regem habuerit.)

ρδʹ. Περὶ Καρχηδόνος καὶ τῆς κατ' αὐτὴν πολιτείας.

104. De Carthagine & Rep. Carthaginiensi.

ρεʹ. Περὶ Καρχηδόνος ἔτι, καὶ ὅπως διὰ τὰ μέγιστα εὐπραγήσαι καθάπαξ ἐντεῦθεν ἡ πόλις αὐτὴ ὤλετο.

105. De Carthagine iterum, & quomodo per maximas res secundas urbs illa simul semelque periit.

ρϛʹ. Περὶ τῆς Ῥώμης, καὶ ὅπως ἐκ μικρῶν ἀρχομένοις τὸ κράτος καὶ μέγεθος ἀρχῆς κατ' αὐτὴν συνέστη.

106. De Roma, & ut ex parvis initiis in tantam potentiam & Imperii magnitudinem evaserit.

ρζʹ. Περὶ Νύμα Πομπηλίου δευτέρου βασιλέως τῆς Ῥώμης, καὶ ὅπως τηνικαῦτα κατὰ καιρὸν βασιλεὺς ᾑρέθη.

107. De Numa Pompilio, secundo Rege Romæ, & quod ex temporis illius usu electus tunc Rex fuerit.

ρηʹ. Ὅπως Ῥωμαῖοι ἐκ μικρῶν τὴν ἀρχὴν πραγμάτων μετὰ τὰ πρὸς Πύῤῥον καὶ Καρχηδονίους ἑξῆς πολέμια εἰς μέγα προῆλθον ἀρχῆς κράτος καὶ φρόνημα σχεδὸν παγκόσμιον.

108. Quomodo Romani ex parvis initio rebus deinde post bella cum Pyrrho & Carthaginiensibus gesta maximum consecuti sint Imperium potentiamque maximam, ut totius fere orbis terrarum principatum jam conciperent animo.

ρθʹ. Ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ μεγίστη μοναρχία ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἔοικεν ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας γενέσθαι εἰς εὐδρομίαν τοῦ σωτηριώδους χριστιανικοῦ δόγματος.

109. Quod maxima Romana Monarchia in Orbe videatur constituta Divinæ Providentiæ consilio, ut salutare Christianum dogma tanto faciliores progressus haberet.

ρίʹ. Περὶ Σκυθῶν.

110. De Scythis.

ριαʹ. Ὅτι χρήσιμον τοῖς περὶ λόγους σπουδάζουσιν ἡ περὶ τὸ ἱστορικὸν ἐπιμέλεια.

111. Quod eloquentiæ studiosis utile sit Historiarum studium.

ριβʹ. Περὶ τοῦ ἀνιδρύτου καὶ μὴ διαρκοῦς εἰς τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐξ ὑποδειγμάτων.

112. De rebus humanis neutiquam firmis neque in perpetuum constantibus, documentum ab exemplo.

ργ΄. Περὶ Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οὐκ ὄγκῳ πράξεων ἢ τύχης περιφανεῖς ἦσαν τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀστειότητι φύσεως καὶ ἤθους καὶ γνώμης εὐγενείᾳ.

113. De Græcis, & quod initio non magnitudine rerum gestarum aut fortunæ celebres extiterunt, sed elegantia ingenii morumque & animorum nobilitate.

ριδ΄. Ὅπως κατὰ καιρὸν Ἐπαμεινώνδας καὶ Πελοπίδας ἀρίστω ἄνδρε καὶ στρατηγὼ, κατὰ ταυτὸν γεγόνασιν τῇ πατρίδι.

114. Quod oportune eodem tempore Patriæ suæ exorti fuerint duces virique duo fortissimi Epaminondas & Pelopidas.

ριε΄. Ἔλεγχος εἰς τὸ ἀνίδρυτον καὶ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ ὅτι, εἰ δή τι ἄλλο, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδου βίοτον τοῦτο παρίστησιν, ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ τὸν Πολιορκητὴν ἐπικληθέντα Δημήτριον, ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὐμενῆ.

115. Documentum inconstantiæ & vicissitudinis rerum humanarum, si quod aliud, suppeditari in vita Alcibiadis, similiter in vita Demetrii cognomento Poliorcetæ & Eumenis.

ρις΄. Εἰς τὸ ἄστατον τῆς τύχης, ἐξ ὑποδείγματος.

116. In fortunæ instabilitatem, ab exemplo.

ριζ΄. Θεωρία ἐξ ὑποδειγμάτων, ὅπως τινὲς ἀπὸ μεγάλων πράξεων καὶ μεγάλης τύχης ἀλλάττουσιν εἰς ἀπραξίαν ἢ τὸ πράττειν ταπεινῶς.

117. Consideratio ab exemplis repetita, quomodo aliqui à magnis rebus gestis magnaque fortuna pervenerunt ad vitam plane desidem vel humilia negotia.

ριη΄. Ὅτι τῶν ἐπιμελῶς κτηθέντων ἀποβολὴ οὐ καταλαίπωρος οὐδ' ἐπιρραστωνευομένη.

118. Quod bonorum quæ cum cura comparavimus jactura nec misera nec ignaviæ semper tribuenda sit.

ριθ΄. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος τοῦ βίου ἄκρατος ἀνιάρωτος εὐδαιμονία, καὶ ὅτι δεῖ τὰς τῶν μεγάλων εὐτυχιῶν ὑποβλέπεσθαι μεταβολάς.

119. Quod non contingit hominibus ab exordio ad finem usque Vitæ sincera sine omni luctu felicitas, & quod magnarum rerum secundarum vicissitudines ac mutationes oportet suspicari.

ρκ΄. Ὅπως πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνεπιστήμονές * εἰσιν ὡς ἀληθῶς τῆς τοῦ βίου χρήσεως, ἐξ ὑποδειγμάτων.

120. Quod multi hominum veri vitæ usus ignari & imperiti sint, exemplorum documentis demonstratum.

IV.

* ita leg. pro ἐπιστήμονες.

IV. Ineditæ etiam dicuntur exstare Theodori Metochitæ *γνωμικαὶ σημειώσεις* ac V. Mathematica & VI. Commentarii in *Ptolemai* magnam Syntaxim, qvæ asservari in Hispania commemorantur: VII. Paraphrasis in *Aristotelis* libros de partibus animalium, MS. in Italiæ Bibliothecis, ut ex Gesnero notavit Meursius.

Theodorus *Milesius*, Stoicus. Laërt. II. 104.

Theodorus *Modenus* cujus Epistolas qvasdam Græcè MStas in Bibl. Cæsarea memorat Nesselius parte IV. p. 118.

Theodorus *Monachus* subinde allegatur in Catena Græcorum Patrum ad Matthæum T. 1. p. 35. 63. 215.

Theodorus *Monachus* ad qvem scribunt S. Nilus & Isidorus Pelusiota. Alius S. Antonii discipulus Athanasio memoratus. Alius S. Pachomii successor de cujus scriptis dixi Volumine VIII. p. 412. Alius ad qvem S. Maximus T. 2. p. 151. infra, in Rhaythuensi.

Theodorus *Monachus* alius de qvo supra in Edesseno. Cæterum scholion sive hypomnesticon de Epistola præsagiente tempus obitus S. Maximi & Anastasii, qvod auctores habet Theodorum & Theodosium monachos orientales B. Maximi familiares, non à Combefisio in Actis S. Maximi p. LXXX. editum fuit Græcè & Latine ut tradit ad A. 668. præstantiss. Caveus, sed Latine tantummodo, perinde ut à Sirmondo inter Anastasii Collectanea p. 251. Paris. 1620. 8. & in Sirmondi Operibus 1696. fol. T. 3. p. 601. In illo p. 608. legas hæc verba: Data vero est nobis vere minimis, Theodosio scilicet & „ Theodoro, germanis & sine dolo fratribus humilibus & peccatoribus, „ Monachis per Gregorium Monachum & Abbatem Monasterii S. „ Joannis Baptistæ regionis Albanorum, qvod appellatur Batararu, „ mensis Augusti die XX. Indictionis XI. qvæ præteriit nos qvi rever- „ tebamur à regione sæpe dicta Lazorum. „

Theodorus *Monachus* cujus Canon sive hymnus catanycticus inter alia cantica Ecclesiastica Græce MS. exstat in Bibl. Cæsarea teste Lambecio V. p. 268. non diversus à Theodoro Studita, de qvo infra, hoc capite.

Theodorus *Monothelita*. Vide in Byzantio & Pharanita.

Theodorus *Mopsvestenus*, de qvo supra.

Theodorus *Moschion* sive *Muscienus*. Vide supra in Medico.

Theodorus *Muzalo*, post Georgium Acropolitam magnus Logotheta sub Mich. & Audronico Palæologis, cujus Epistolæ qvædam ad Gregorium Cyprium Patriarcham CPol. MStæ exstant in Bibl. Cæsarea.

Theodorus *notarius* Romanus, νοτάριος ἡγεμονάριος τῆς Ἀποστολικῆς καθέδρας in Concilio Lateranensi A. C. 649.

Theodorus *pædagogus* Constantini Porphyrogeniti. supra in Theodoro *Constantini*.

Theodorus ὁ Πανάγιος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένους. de familia Attica qvæ à Ceryce * Mercurii F. genus ducebat. Etymolog. Magnum in ἡμεροκαλλές.

Theodorus I. *Papa* Theodori Episcopi Hierosol. filius ab A. 642. 3. Nov. ad 20. April. 649. cujus Latinè exstant nonnulla in causa Pyrrhi Monothelitæ, inter Anastasii Rom. collectanea à Sirmondo edita Paris. 1620. 8. in Conciliis Labbei T. V. p. 1777. & Harduini T. 3. p. 614. & T. 3. Opp. Sirmondi p. 493. Vide & Eutychii Annales T. 2. p. 336.

* Theodorus II. *Papa* ab A. 898. 12. Febr. ad 3. Mart. ejusdem anni.

Theodorus *Paphensis* sive Paphi in Cypro Episcopus, qvi scripsit vitam S. Spyridonis. Vide supra, p. 143.

* Theodorus pathicus. Hesychius: Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς εὐρυπρώκτους ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ ἐν τῆς ἑαυτοῦ ὥρας προσηταιρημένου.

Theodori *Pediasimi* Encomium in Josephum Hymnographum, Descriptio Ecclesiæ Serrarum (σερρῶν) & descriptio Martyrum Theodororum, MS. in Bibl. Cæsarea.

S. Theodorus *Pentapolitanus* Episcopus, citatus à S. Damasceno de imaginibus T. I. edit. Leqvinianæ p. 382. sq.

Theodorus *Petrensis* sive Petrarum Galileæ Episcopus, cujus Canonicon sive scriptum qvo Canonibus Synodicis lucem attulit, citat Nic. Comnenus Papadopoli p. 398. prænot. Mystagog. Vitam Theodosii Archimandritæ Palæstini qvæ incipit: ἡ τελεσιουργὸς τριὰς καὶ ἀδιαίρετος μία οὐσία, Allatius de libris Eccles. Græcor. p. 24. & de Simeonibus p. 7. & 95.

Theodorus *Pharanites* Episcopus Monothelita cujus περὶ οὐσίας καὶ φύσεως, ὑποστάσεώς τε καὶ προσώπου memoratur apud S. Maximum Confessorem T. 2. p. 71. Sergii Arsenoitarum in Ægypto Episcopi ad eum literæ. id. p. 183. λόγος πρὸς Σέργιον, & alius εἰς τὰς ἑρμηνείας τῶν πατρικῶν χρήσεων. ex qvibus fragmenta in Concilio Lateranensi A. 649. T. VI. Labbei p. 163. seq. & T. 3. Harduin. p. 766. seq. Alia ex Epistola dogmatica ad Paulum hæreticum cujus initium: ὅταν μὲν τὸν καιρὸν, in Actione X. Concil. CPol. A. 680. T. VI. Labbei p. 840. &

T. 3.

* vide Vossium de Hist. Græcis, lib. III. p. 418.

T. 3. Harduin. p. 1246. ubi suscipit henoticam Zenonis & anathematizat Synodum Chalcedonensem, & tomum Leonis Papæ.

Theodorus *Phocæus* qvem de tholo qvi fuit in Delphis scripsisse testatur Vitruvius lib. VII. cap. I.

Theodorus *Phonascus*, cujus Φωνασκικὸν βιβλίον memorat Laërtius II. 103.

* Theodorus *Pictor*, cujus ex Ptolemone meminit Laërtius II. 104. Alii tres de qvibus supra, in Ephesio & Atheniensi & mox in Samio.

Theodorus Platonicus Galen. T. 3. edit. Græcolat. Paris. p. 232. Vide in Solensi. Alius supra, in Asinæo.

Theodorus poëta qvem Svidas ait scripsisse Διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.

* Theodorus malus Poëta qvem perstringit Martialis XI. 94.

Theodori *Potacii* Monodia in Imp. Andronicum Palæologum, MS. in Bibl. Cæsarea.

* Theodorus *præfectus* Augustalis ad qvem scribit Isidorus Pelusiota.

Theodorus *Presbyter*, Asceta, de qvo dixi volumine VIII. p. 412. Idem fortasse ad qvem scribit S. Nilus.

Theodorus *Presbyter ἐν Μαζαρίῳ* Siciliæ, ad qvem scribit S. Maximus T. 2. p. 134. Alius Theodorus presbyter & Abbas, Martini I. Papæ apocrisiarius. Baron. ad A. 649. n. 65.

Theodorus *Priscianus*, supra in Medico.

Theodorus Prodromus cujus ἐξήγησιν *Canonum Conciliorum* (adhuc, qvod sciam, ineditam) passim citat Nic. Comnenus Papadopoli in prænotionibus Mystagogicis, eum ante nongentos annos scripsisse opinatur p. 409. adeoqve diu ante Balsamonem, Zonaram, Aristenum: Hunc antiqvissimum Canonum interpretem vocat p. 28. & p. 345. laudans ejus testimonium vocat *virum Juris consultissimum, sapientissimum, qvo Magistro Nicetas Paphlago* a) *gloriatur, cujus dicta summis laudibus efferre Nicephorus Blemmydes* b) *cujus sententias omnium probatissimas palàm affirmat cum Balsamone* c) *Aristenus*, d) *Blastarius*, e) *Harmenopulus*, f) *caeteriqve omnes qvi Canones interpretati sunt nostros, qvem Theologum maximum, & simpliciter κατ' ἐξοχὴν Magistrum ipse appellat Margunius* g).

Theo-

a) in explicat. Psalmi IV. in fine. b) in explic. Psalmi 2. c) in Epist. ad Episcopos Cypri. d) In procemio nomocanonis ad Manuelem Imp. e) in compendio Syntagmatis, elementi γ. f) in ecthesi Canonum 20, hoc est Nicænorum. g) in procemio notarum ad Canones & alibi sæpe.

Theodorus Prodromus junior, circa duodecimi sæculi clarus initia, de cujus scriptis editis & ineditis dixi Volum. VI. hujus Bibl. p. 815. seq.

* Theodorus protosecretarius prætorii præfecti CPol, cujus mentio in hypomnestico de obitu S. Maximi & Anastasii T. 3. Opp. Sirmondi p. 602.

Theodorus ψάλτης apud Ælian. VII. 40. de animal.

Theodorus *protospatharius* in Actione IX. Concilii VIII. A. C. 869.

Theodorus *Ptochoprodromus* idem cum Prodromo juniore.

Theodorus *Quæstor* cujus orationem in S. Georgium Martyrem Allatius memorat. Incipit: προτρέπουσί μου πρὸς εὐφημίαν τὴν γλῶσσαν.

THEODORUS *Rhaithuensis*, ὁ τῆς Ῥαιθοῦ a) in Laura sive monasterio *Rhaithu* ad Elim sive LXX fontes in Palæstina medio seculo septimo b) Presbyter, cujus Svidas meminit in Μάνης, composuit libellum, sive ut Allatius c) appellat, Orationem dogmaticam, qvæ inscribitur προπαρασκευὴ εἰς καὶ γυμνασία τοῦ βουλομένου μαθεῖν τίς ὁ τρόπος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ οἰκονομίας, καθ' ὃν πέπρακται καὶ τίνα τὰ πρὸς τοὺς ταύτην μὴ ὀρθῶς νοοῦντας λεγόμενα παρὰ τῶν τῆς ἐκκλησίας τροφίμων. *Præparatio & meditatio in ejus gratiam qui discere cupit quomodo facta sit incarnatio Divina, & qva ab Ecclesiæ alumnis contra eos qui non recte de ea senserunt dicta sint.* In hac diserte rejicit falsas opiniones Manetis, Pauli Samosateni, Apolinarii, Theodori Mopsvesteni, Nestorii, Eutychis, illisqve Ecclesiæ opponit definitionem, qvam ubi porro explicat, Severi Antiocheni etiam & Juliani Halicarnassei Eutychianas explodit. Combefisio idem hic visus est Theodorus Monachus ad cujus qvæstiones respondet S. Maximus confessor T. 2. Opp. p. 151. Et apud Baronium ad A. C. 657. in indice operum S. Maximi diserte memoratur Epistola scripta *Theodoro presbytero Lauræ Raithu de Essentia & Natura*, etsi in Combefisii editione hoc non reperio. Incertum idemne Theodorus presbyter de cujus scripto, qvo Dionysio Areopagitæ vindicare scripta qvæ sub ejus nomine ambulant voluit, ὅτι γνήσια ἡ τοῦ ἁγίου Διονυσίου βίβλος, videndus Photius Cod. 1.

Editio-

a) Ῥαιθῷ in Codice Leidensi S Climaci. Alibi Ῥαιθοῦ, ut etiam in narratione de Monachis Sinaitis in Combefisii lectis triumphis CHristi martyrum p. 88. Perperam vero qvi presbyterum Rhætum sive Rhætensem appellant, velut ex Rætia Germaniæ. De Johanne & Daniele Rhaithuensi dictum Volum. VIII. p. 616. 617.

b) non circa A. 460. ut Bellarminus. c) Allatius de processione Spiritus S. p. 251. 502. &c.

Editiones libelli Theodori Raithuensis, de incarnatione Verbi.

Latina ex *Godfridi Tilmanni* versione, sub titulo: Isagoge in V. libros Anastasii Antiocheni, sive exercitatio seu corollarium de incarnatione Domini. Paris. 1556. 8. & in Bibliotheca Patrum Paris. 1589. Tomo I. & 1609. nec non Colon. 1618 T. V. & Lugd. 1677. T. VIII, p. 334.

Græco Latina, cum *Theodori Bezæ* versione Genev. 1576. & 1580. 4. & inter Bezæ opera Theologica junctim edita ibid. 1582. fol. T. 3. p. 390-398.

Cum *Rob. Balforei* Scoti versione & castigationibus è MS. Codice Petri Stellæ, ad calcem Gelasii Cyziceni Historiæ Concilii Nicæni Paris. 1599. 8. sed in editione Gelasii Commeliniana Theodorus est omissus. Notandum porro in Balforei editione primum Græce lucem vidisse extremam partem à Beza omissam, qvæ clausulæ loco male assuta legitur Gregorii Nysseni magnæ Orationi Catecheticæ, ut jam notavi Volum. VIII. p. 153. Eandem agnoscunt cæteri duo interpretes Tilemannus ac Turrianus.

Cum versione *Francisci Turriani* S. I. in auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. fol. T. I. p. 319. & in Bibliotheca Patrum Paris. A. 1644. & 1654. Tomo XI.

Theodorus *Rhetor* cujus meminit Aristoteles in Epitome Rhetorum apud Laërtium II. 104. De aliis Theodoris Rhetoribus supra in Byzantio, Cynopolita, & Gadareno qvi *Rhodius* dici maluit, qvod Tiberium Imp. Rhodi docuisset.

Theodorus Rhodiorum strategus ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. Svid. in παιωνίῳ δέρματι.

Theodorus ὁ τὰ περὶ ῥωμαίων πεπραγματευμένος. Laërt. II. 104.

Theodorus *Sabbaita*, cujus capita ascetica centum, MSS. in Bibl. Coisliana.

* Theodorus *Samius* Nicosthenis discipulus, pictor. Plin. XXXV. 11.

Theodorus *Samius* architectus, qvi svasit carbones fundamentis Ephesii templi substerni, teste Laërtio II. 103. de illo Rhœci an Teleclis filio plura Menagius ad laudatum Laërtii locum. Videndum, idemne Theodorus cujus volumen de æde Dianæ, qvæ erat Ephesi, laudat Vitruvius lib. VII. cap. I.

Theodorus *Samosatenus* subdiaconus, cujus mentio in S. Basilii Epist. 280. incertum idemne Theodorus ad qvem Epistola 328.

Theodorus *Samothrax* ex qvo Ptolemæus Hephæstion libro VII. apud Phot.

cod. 190. narrat Jovem natum, septem continuos dies risisse, indeqve septenarium numerum pro perfecto æstimatum.

Theodorus ὁ Σαντaβαρηνὸς dictus à Niceta in Vita Ignatii patriarchæ CPol. T. V. Concil. edit. Harduinianæ p. 1005. Photii amicus & ab eo in exilio ordinatus metropolita Patrarum. Ab aliis dictus ἀφανῆς πόλεως Episcopus, civitatis qvæ nusqvam existeret. Neqve enim ad Patrarum sedem occupandam, celebris in Achaja Civitatis Theodorus ille tunc admittebatur.

Theodorus *Scholasticus*, ad qvem Isidori Pelusiotæ Epistolæ.

Theodorus *Scythopolitanus* Episcopus, cujus libellum oblatum Imperatori Justiniano & SS. Patriarchis Eutychio, Apollinario, Domnino & Eustachio Græce & Latine vulgavit eruditissimus Montfauconius in Catalogo Bibl. Segvierianæ sive Coislinianæ. p. 94-96. Parif. 1715. fol.

Theodorus *Sebastenus* citatur à Joanne Scylitze & Georgio Cedreno in Hist. Byz.

Theodorus *Sida* Episcopus in Historia Byz. citatur ab eodem Scylitze & Cedreno.

Theodorus *Smyrnæus*, Curopalata & ὕπατος φιλοσόφων, cujus excerpta pro Græcorum doctrina contra Latinos, & ἐπιτομὴ τῶν ὅσα περὶ φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν ἀρχῶν τοῖς παλαιοῖς διείληπται, MS. in Bibl. Cæsarea.

Theodorus *Solensis*, ἐξηγήσατο τὰ μαθηματικὰ τοῦ Πλάτωνος. Plutarch. de oraculorum defectu p. 427.

Theodori *Stoici*: Chius, Milesius & tertius sine patriæ notatione, apud Laërtium II. 104.

Theodorus *Stratelates* sive militũ præfectus martyr sub Licinio. Supra p. 147.

THEODORUS *Studites*, Studii, sive monasterii à Studio a) qvodam Romano CPoli conditi Abbas, natus in eadem urbe est A. C. 759. & in avunculi sui *Platonis* adhuc superstitis b) locum archimandrita primum Saccudiensis monasterii in suburbano patrio factus A. 794. Hinc Tarasio patriarcha non auso Imperatori Constantino VI. resistere, qvum repudiata Conjuge sua Maria Theodoten ille duxisset, Theodorus & Constantinum & Tarasium communione Christianorum indignos esse palam pronunciavit, atqve inde Thessalonicam exul abire jussus A. 796. sed mox anno proximo post Constantini mortem magno cum honore revocatus ab Irene & Abbas Studio præfectus fuit. Post id tempus gravissime ferens

a). Vide Michaëlem Monachum in Theodori Studitæ vita p. 22. seq.

b) Plato Theoctistæ, Theodori matris frater diem obiit A. 812. ætatis 97.

ferens Nicephorum è Laico Patriarcha CPol. A. 806. factum & Josephum Oeconomum restitutum, novam à Patriarcha secessionem fecit: unde Synodó adversus ipsum coacta A. 809. c) iterato exilio afficitur, restitutus post biennium à Michaële Rancabe A. 811. Deniqve Leonis Armeni edicto adversus imaginum cultum publicato A. 814. ad certamen pro imaginibus accenditur, qvod maxima animi contentione acerrime gessit, omnem ingenii & doctrinæ vim in hoc profundens, nec dubitans pro hac causa novas exilii varii ac longioris, carcerisqve durissimi ærumnas per plures annos tolerare, donec à Michaële Balbo restitutus est A. 821. Hinc cum Thomæ rebelli adversus Michaëlem favere visus esset, urbe iterum excessit A. 823. & in vicina Acritæ promontorio peninsula S. Tryphonis obiit A. 826. d) XI. Novembr. qvo die Græci memoriam ejus celebrant. Successorem habuit in Abbatia Studii, *Naucratium*, cujus Epistola Encyclica de Theodori obitu Græce & Latine * edita est à Combefisio T. I. auctarii novi Bibl. Patrum p. 855-882. additis etiam notis. Græcis νέος ὁμολογητὴς, Labbeo præter rem Martyr: à Creyghtono e) male etiam cum Theodoro Grapto confunditur. Ex Vita ejus à *Johanne* vel alio qvodam Græce scripta locum affert Allatius de interstitiis ordinum apud Græcos p. 181. & de libris Ecclef. Græcor. p. 138. atqve alibi. Ea ipsa porro est qvam Latine versam à *Jac. Sirmondo* habuit *Baronius*, ac pleraqve ex eadem adduxit Tomo nono Annalium: integram vero Græce & Latine ex Codice Bibl. Collegii Jesuitarum Paris. sub *Michaëlis* Monachi nomine edidit *Jacobus de la Baune* S. I. in tomo qvinto operum Sirmondi Paris. 1696. fol. pag. 1-88. testatus in alio Codice *Theodoro* Daphnopatæ tribui. Idem vir doctissimus monet de Theodori rebus præterea in Sanctorum Actis consulendas vitam S. *Platonis* 4. April. S. *Nicolai Studitæ* 4. Febr. S. *Nicephori* Patriarchæ CPol. 13. Mart. *Nicetæ* Hegumeni Mediciensis auctore Theosterioto ejus discipulo 3. April. S. *Tarasii* Patriarchæ 25. Febr. & S. *Theophanis* Sygriensis Abbatis 12. Mart. Idem de scriptis Theodori editis atqve ineditis non indiligenter egit, cujus observationibus meas adjunxi.

c) Vide Chronicam synopsin S. Theodori Studitæ Actorum, scriptis illius Tomo V. Operum Sirmondi præmissam à Jacobo de la Baune S. I.

d) Vide Pagium ad A. 826. n. 17. & T. 5. Opp. Sirmondi p. 88.

* Latine exstat etiam in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XIV. p. 908.

e) Vide Allatium adversus Creyghtonum p. 707.

Scripta Theodori Studitæ edita.

In eodem Tomo qvinto Operum Sirmondi, luculentis typis atqve emendate excusa, atqve locuplete instructa indice exhibentur Græce & Latine hæc Theodori Studitæ scripta:

1. *Oratio pro sacris Imaginibus*, habita coram Leone Armeno, qvam auctor vitæ Theodori integram exhibet p. 42 - 46. cum versione *Sirmondi*.

2. Διαθήκη, *Testamentum*. p. 80 - 88. cum versione ejusdem *Sirmondi* qvam ediderat *Baronius* ad A. 826. n. 51. seq. Exstat etiam ex versione *Joannis Livineji*, (qvi Sirleti Card. codice usus fuerat,) una cum Theodori sermonibus Catecheticis Latine versis Antwerp. 1602. 8. & in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. 1677. T. XIV. p. 895. Edidit præterea Latine *Christ. Woldenbergius* una cum libro suo de testamentis veterum, Rostoch. 1651. 4. Græce etiam *Jacobus Tollius* in insignibus Itineris Italici, Trajecti ad Rhen. 1696. 4. ex Codice Lipsiensis Bibl. Paulinæ, qvam præfectus ejus dignissimus Joachimus Fellerus ὁ μακαρίτης cum ipso communicaverat. Sed Latinam versionem qvam addidit p. 179. male tribuit Sirmondo, nihil illa putidius esse, nihil puerilius p. 191. professus: nam Livineji esse, non Sirmondi, qvi conferet reperiet.

3. Βίβλος δογματικὴ ἐν ᾗ τρεῖς λόγοι κατ' ἀντιρρητικοί. *Liber dogmaticus continens disputationes tres refutatorias adversus Iconomachos, pro cultu Imaginum*. p 89, 106, 132 - - - 168. Memorat auctor Vitæ p. 28. Primum & secundum vertit *Sirmondus*, tertium *Jacobus de la Baune*.

4. Ἔλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῶν ἀσεβῶν ποιημάτων, *Refutatio & subversio carminum acrostichon Jambicorum compositorum ab Iconomachis Joanne, Ignatio, Sergio & Stephano*, qvæ ipsa præmittuntur partim, partim subjiciuntur p. 169 - 199. Vertit *Jacobus de la Baune*.

5. Προβλήματά τινα πρὸς εἰκονομάχους. Problemata qvædam adversus Iconomachos p. 200 - 205. Vertit idem *Baunius*.

6. Κατὰ εἰκονομάχων κεφάλαια ἑπτά. Capita septem contra Iconomachos. p. 206 - 215. Eodem *Baunio* interprete.

7. Ἐπιστολὴ πρὸς Πλάτωνα περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν εἰκόνων. *Epistola ad Platonem Archimandritam de cultu sacrarum imaginum*. p. 215 - 220. Interprete eodem Baunio.

8. *Epistolarum libri duo*, qvorum prior LVII. posterior CCXIX. *complectitur. p. 221. 370-753. Ex his sparsim qvasdam exhibuerat Baronius à *Sirmondo* Latine versas, Libri *prioris* qvidē XXXVIII. & LIII. ad A. 787. n. 58. 59. IV. & V. ad A. 795. I. II. III. ad A. 796. VII. ad 801. XVI. XXVI. XXX. ad 806. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVIII. XXXI. ad A. 808. XXXII. usqve ad XXXVI. nec non XXXVIII. XXXIX. XLIII. XLVIII. LI. LIII. ad A. 809. & LVI. ad A. 811. Libri *posterioris* vero CXXVII. ad A. 787. n. 63. I. II. V. VIII. XVIII. ad A. 814. IX. X. ad A. 815. IV. XI. XXI. XXII. XXIII. XXV. XXVI. XXXI. XXXII. XXXIV. XL. XLI. XLV. L. LV. LIX. LXX. LXXXVII. CLXXXI. ad A. 816. XII. XIV. XV. XVI. XVII. ad A. 817. XIII. XXX. XXXV. XXXVII. XLIV. LV. LVIII. LXI. LXVI. LXVIII. XCIV. C. ad A. 818. XXXVIII. LXII. LXIII. ad A. 819. LXXI. ad A. 820. LXXIII. LXXIV. LXXIX. LXXX. LXXXVI. XC. XCII. CVI. CXXI. ad A. 821. CXXVII. CXXIX. CXCIX. CCIV. ad A. 823. CXVI. CXXXVIII. CLXVII. ad A. 825. Qvas non ex Sirmondi versione apud Baronium reperit, illarum interpretationem ipsemet adjunxit editor *Jacobus de la Baune*. Libri secundi Epistolam CCXV. responsiones ad XVII. interrogata complexam ad Methodium Monachum, sub *Nicephori CPol.* nomine vulgavit Græce & Latine Cotelerius T. 2. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 453. Sed Theodoro etiam tribuitur in Codice Bibl. Coislinianæ, de qvo illustris Montfauconus p. 325.

9. *ἴαμβοι εἰς διαφόρους ὑποθέσεις*. p. 753-776. Carmina brevia & Epigrammata jambica varii argumenti CXXIII. Sirmondo magnam partem Interprete. Horum prima XXIX. videntur in vita Theodori Studitæ p. 25. signari *παραγγελίας ἔγγραφοι διὰ στίχων ἰάμβων*. Ultimo loco alterius nescio cujus auctoris in Theodorum Epigramma Græcum subjicitur versibus Hexametris, in qvo inter alia laudatur qvod Studitas Monachos docuit sacros hymnos concinere *ὑμνοπόλων θεότευκτον ἀγήγερε ὥριον ᾠδήν*. Ex carmine CXV. constat Theodorum anteqvam Monachus fieri eligeret uxorem fuisse *Annam*, qvæ cum marito deinde in voluntarium cœlibatum consensit, & liberos ex illo susceptos monasticæ vitæ mancipavit.

 Index

* Multa in his Epistolis emendari & lacunas suppleri posse è Codice MS. Bibl. Segvierianæ sive Coislinianæ, CCLXXII. insuper ineditas exhibente, notat Eruditiss. Montfauconus, p. 144. Qvanqvam vero titulus illius Codicis tantum promittit Epistolas à Theodoro scriptas tempore primi & secundi exilii *τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἐξορίας*: tamen in eo reperiuntur etiam qvæ in alio Codice inscribuntur *ἐξορίας τρίτης tertii exilii*, apud eundem Montfaucon. p. 314. seq.

Index eorum ad qvos scriptæ ſunt THEODORI STUDITÆ EPISTOLÆ.

numeri minores, denotant paginas editarum: majores numerum ineditarum Epiſtolarum in Codice MS. Bibl. Coislianæ DXLVIII. Epiſtolas complectante.

Gelasio

Irenæ

Thad-

* Vide Cangii appendic. ad Glossarium Græc. p. 7.

Scripta edita Theodori Studitæ, qvæ cum operibus Sirmondi non prodiere.

10. Δογματικὴ περὶ τιμῆς καὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. *Oratio dogmatica de honore atqve adoratione sanctarum Imaginum.* Græce cum Jo. Damasceni Orationibus de imaginibus Rom. 1553. 8. & Latine *Godfrido Tilmanno* interprete Antwerp. 1556. 12. Atqve utraqve Lingva inter Damasceni opera Basil. 1575. fol. p. 674. Et Latine iterum in Bibliotheca Patrum Paris. 1589. & 1644. 1654. Tomo III. altero interprete, ibiqve notatur, illius Orationis locum citari à Gennadio, qvi antea Georgius Scholarius, in expositione qvinqve capitum Synodi Florentinæ contra Græcos cap. 5. sect. 12.

11. Ἐπιτάφιος εἰς Πλάτωνα τὸν ἑαυτοῦ πνευματικὸν πατέρα. *Oratio funebris in S. Platonem Patrem suum spiritalem.* Hanc à Gvil. *Sirleto*, postea Cardinale redditum Latine vulgarunt *Aloysius Lipomannus* tom. VII. de vitis

Sanctorum Patrum p. 275. & ex Lipomanno *Laur. Surius* ad XVI. Decembr. nec non alter *Laurentius, de la Barre* in Historia Christiana Patrum p. 118. Paris. 1583. fol. Deniqve Græce ex Bibl. Regis Christianissimi & Vaticana dedere *Henschenius* & *Papebrochius* ad calcem Act. Sanctor. T. 1. April. p. XLVI. & Latine ex nova interpretatione p. 366.

12. *Λόγος εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ ἐν τῇ μεσονηστίμῳ.* *Oratio in adorationem pretiosæ & vivificæ Crucis in media Quadragesima.* Prodiit Græce cum *Jacobi Gretseri* versione, in hujus opere de Cruce T. 2. p. 287. Ingolstad. 1600. 4. (edit. in fol. p. 1405.) Incipit: *ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα.* Latine T. XIV. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 900.

13. *Κανὼν εἰς τὴν σταυροπροσκύνησιν.* *Canon* sive *Hymnus in adorationem Crucis*, sub Theodori Studitæ nomine editus Græce & Latine ab eodem *Gretsero* T. 3. p. 487.

14. *Κανὼν ψαλλόμενος εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, ποίημα τοῦ ἁγίου πατρὸς Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.* *Canon* sive *hymnus* Odis octo constans *qui canitur in erectione sanctarum imaginum; opus S. P. Theodori Studitæ.* Exstat Græce & Latine, *Federico Metio* interprete apud *Baronium* ad A. 842. Et Latine in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XIV. p. 898. Sed monet doctissimus Cardinalis, Theodori nostri non esse hymnum hunc, utpote qvem non ante restitutas imagines sacras ad redditam Ecclesiæ pacem, proindeqve pluribus post Theodori mortem annis scriptum fuisse apparet. Itaqve Combefisius putat junioris esse Theodori, qvi post Naucratium Studio præfuit.

15. *Ἡ μικρὰ λεγομένη Κατήχησις*, *Catechesis qvæ dicitur parva*, CXXXIV. sermonibus brevibus & extemporalibus distincta. Memoratur in Theodori Studitæ vita p. 27. & Græce MS. exstat in variis Bibliothecis, Cæsarea Lambec. VIII. p. 295. Bodlejana Oxoniensi, Segvieriana sive Coisliniana & Lipsiensi Paulina. Fuit etiam apud Raphaëlem Trichetum du Fresne; Latine prodiit ex *Joannis Livineji* Canonici Antwerpiensis versione, Antwerp. 1602. 8. & in Bibliothecis Patrum edit. Colon. Tomo IX. & Paris. 1644. 1654. Tomo II. atqve Lugd. T. XIV. Hujus *κατηχήσεως* lectio Monachis commendatur in Triodio & Menæis Græcorum & in Typico Irenes Augustæ in Analectis Græcis Monachor. Benedictin. p. 210.

16. *Ἐγκώμιον περὶ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου*, *Encomium S. Bartholomæi Apostoli*, qvod Græce exstat MS. in Codice Colbertino 340. Latine ex veteri *Anastasii* versione edidit Lucas Dacherius Tomo tertio spicilegii Paris. 1659. 4. & Franciscus Combefisius in Bibliotheca Concionatoria T. VII. p. 749. Paris. 1662. fol.

18.

18. Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. *Encomium S. Apostoli & Evangelistæ Joannis Theologi.* Latine à se versum vulgavit idem Combefisius in jam laudata Bibliotheca.

19. *Sermo brevis in Dominicam quartam Quadragesimæ* sive *Jejunii.* Latine ex *Joannis Livineji* versione prodiit sæpius cum Theodori Studitæ Catechesi, de qva jam dixi. Incipit: *Fratres, Patresque; S. Spiritus nos benignitas.* Livinejus in Codice MS. hunc sermonem reperit notatum numero octavum & sexagesimum.

20. *Capitula qvatuor de vita ascetica*, qvæ Græce & Latine vulgata sunt à *Petro Possino* S. I. in thesauro Ascetico Paris. 1684. 4. Capita qvinqve MSta in Bibl. Cæsarea memorat Lambecius IV. p. 146.

21. Ἐγκώμιον εἰς τὴν τρίτην εὕρεσιν τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου προδρόμου. *Encomium in tertiam inventionem venerandi capitis* * *sancti præcursoris Joannis Baptistæ.* Cum versione *Francisci Combefisii* edidit *Carolus du Fresne*, sive *Cangius*, in libro cui titulus: *traité Historiqve du chef de S. Baptiste.* Paris 1666. 4.

22. Τροπάρια, κανόνες &c. *Troparia, Canones* sive *hymni* &c. Complura generis hujus, Studitæ inscripta nomine, in Octoëcho, Menæis & aliis Græcorum libris Græce edita sunt. Itaqve nostrum intellige; Theodorum Monachum, cujus Canon catanycticus sive hymnus de nocte decantandus ad CHristum Servatorem memoratur MS. apud Lambecium V. p. 268. Ποιητὰς τῶν κανόνων Theodorum Studitam & Josephum (Episcopum Thessalonicensem) ejus fratrem laudat Codinus Origg. CPol. c. 104. p. 50. Nicephorus Callistus in Synaxario: Πρῶτος δὲ πάντων &c. *Primus autem omnium illud, tres odas inqvam, in typum, ut arbitror, sanctæ & vivificæ Trinitatis excogitavit magnus Poëta Cosmas in magna sanctaqve Passionis Domini & Dei & Servatoris nostri JEsu CHristi hebdomade - - ex qvo & reliqvi Patres & inter eos præcipue* Theodorus & *Josephus Studitæ eum æmulati, in aliis sanctæ magnæ Quadragesimæ hebdomadibus componentes, proprio Studiorum monasterio tradiderunt, odas istas magis ac magis producentes ac concinnantes.* Clari etiam apud Græcos hymnorum & cantionum auctores Theodorus Ducas Lascaris Imperator, cujus κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον describitur in Paracletico p. 181. Theodorus item Cœtonita, Theodorus Santabarenus &c. ne dicam de Theodoro Prodromo, qvi hymnos Cosmæ

* De inventione capitis S. Joannis Baptistæ confer Cangii CPolin Christianam lib. IV. p. 101. Eliæ du Pin Bibl. scriptor. Eccles. T. XVIII. p. 142. edit. Amst. & memorias Trevultianas A. 1708. p. 418. seq.

& Damasceni commentario illustravit. Sed de Theodori Studitæ scriptis dicere pergamus, cui nonnulli viri docti tribuunt etiam vitam *Theophanis* Confessoris, qvam Latine ediderunt Lipomannus, Surius, Henschenius ad 12. Martii, & Combefisius è Barberino codice descriptum Græce cum Latina versione præmisit Chronico Theophanis edito Paris. 1655. fol. Tribuitur illi etiam in Codicibus qvibusdam *Oratio in natalem S. Deiparæ*, qvæ incipit: λαμπρῶς πανηγυρίζει ἡ κτίσις σήμερον. Sed plurium Codicum auctoritate asseritur Joanni Damasceno, inter cujus opera prodiit Græce & Latine cum versione Allatii T. 2. edit. novæ p. 849.

Scripta Theodori Studitæ inedita,

qvæ à Jacobo Baunio in elencho operum ejus commemorantur.

23. Ἡ μεγάλη καλουμένη κατηχητικὴ &c. *Magna catechesis * tribus membris seu partibus comprehensa: liber complectens catecheses collectas ex omnibus catechesibus sancti Patris nostri confessoris Theodori Studitæ, quæ & recitari debent diebus Dominicis; qvarta & sexta feria, & in majoribus festis totius anni, sicut & composita sunt.* meminit auctor vitæ p. 27. d. Extat hæc in Regio Græco codice Paris. 2340. Ibi autem post illas catecheses, ita legitur: Θεοῦ τὸ δῶρον ἡ γραφὴ δὲ Ἀρσενίου· ἐτελειώθη μηνὶ Ἰουνίῳ, δωδεκάτῃ, Ἰνδικτ. ιδ. ἔτους ϛχμδʹ. βασιλεύοντος Ἰωάννου τοῦ Πορφυρογεννήτου. *Donum Dei istud scripsit Arsenii manus, absolutum mense Junio, die duodecima, Indictione* XIV. *anni* VI MDC. XXXXIV. *regnante Joanne Porphyrogenneto*: qvi annus incidit, ex supputatione Græcorum, in annum Christi MCXXXVI. qvo Calo-Joannes Alexii Comneni F. Isaaci N. decimum nonum Imperii annum agebat.

24. Πανηγυρικὴ βίβλος &c. *Panegyricum volumen in dies festos Domini, necnon Deiparæ, & S. Joannis Baptistæ.* ita Auctor Vitæ p. 27. e. Huc referri possunt fortasse, I. Λόγος κατηχητικὸς τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ κυριακῇ τοῦ πάσχα. *Sermo catecheticus magna Dominica die Pascha*: qvi extat in Vaticano Græco codice 1587. unde ab Arcudio descriptum habuimus. II. Βυκο-

* Fuit etiam in Bibl. Scorialensi, in Mediceam autem venit ex Gerasini Blachi apparatu librario de qvo Combefisius in Bibl. Concionator.. *Rev. Abbas Gerasimus Blachus duplo fere plures* (qvam ediderat Livenejus) *sermones Theodori Catecheticos extare ad me scribebat, in quibus majores illos fuisse nullus dubito. At spretum nostris tantum ἑρμαιον, hoc solum arente munificentia Gallica, sic aliàs effusa: Magno interim Duce totam Viri Græcorum supellectilem sibi addicente.* In Bibl. Coisliniana sive Segvieriana sermones Catechetici qvi Theodoro Studitæ tribuuntur exstant ad CLXX. Vide Eruditiss. Montfauconi Catalogum illius Bibl. p. 376. 386. seq.

Ἐγκώμιον εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ἁγίας δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου. *Encomium in dormitionem sanctæ dominæ nostræ Deiparæ* : qvod extat in Vaticano Græco codice 1671. unde Arcudii manu pariter descriptum vidimus. III. Λόγος εἰς τὸ γενέσιον τοῦ ἁγίου προφήτου, προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. *Sermo in Natalem sancti prophetæ, præcursoris & Baptistæ Joannis.* Extat in Sfortiano codice 86. unde ab Arcudio transcriptus. Eumdem sermonem Sirmondi qvoqve manu Græce descriptum habemus. IV. Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς τοῦ μεγάλου Βαπτιστοῦ &c. *Encomium in Decollationem magni Baptistæ ac præcursoris CHristi* : qvod extat in Vaticano Græco codice 1671. unde descriptum ab Arcudio. Sirmondi etiam manu exaratum habemus. V. *De Inventione capitis S. Joannis Baptistæ*, in codd. Regiis 66. & 1045. VI. Ἐγκώμιον εἰς τὴν τρίτην εὕρεσιν τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου προδρόμου *Encomium in tertiam inventionem venerandi capitis sancti Præcursoris* : qvod extat in Regio codice 273. & in Sirmondi apographo. Editum est, ut dixi, Græce & Latine, Francisco Combefisio interprete, in libro Gallico V. CL. Du-Cangii, de S. Joannis Baptistæ capite. VII. Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν θεολόγον. *Encomium in S. Apostolum & Evangelistam Joannem Theologum* : extat in Regio codice 273. unde a Sirmondo descriptum habemus. VIII. *De Veneratione crucis.* in codd. Regiis. 143. & 276.

25. Ὁ περὶ τὴν μητέρα ἐπιτάφιος. *Theoctistæ matris laudatio funebris.* In Vita Theodori pag. 4. b. Extat in Metaphrastæ codice MS. Colbertino 450. in mense Decembri.

26. Ἐπιτίμια κοινὰ τῆς ὅλης ἀδελφότητος. *Pœnitentiæ communes universæ fraternitati.* meminit Auctor vitæ p. 25. c. Extant autem in Vaticano Græco codice 430. tum in apographis Sirmondi & Arcudii.

27. Σχόλιον εἰς τὰ μερικὰ ἀσκητικὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου. *Scholium in particularia ascetica magni Basilii.* Græce descriptum habemus manu Sirmondi. Descripsit etiam Arcudius ex Vaticano Græco codice 431.

28. Ἐκ τοῦ ὅρου * περὶ τῆς ἑβδομάδος τῆς τυροφάγου. *Ex Regula de hebdomade Tyrophagii.* Græce descripsit Sirmondus ex Canonario Bibliothecæ Cardinalis Columnæ.

29. Σύντομος διδασκαλία τοῦ Στουδίτου Θεοδώρου. *Brevis institutio Theo-*

dori

* Apud Lambecium VIII. p. 451. Ἐκ τῶν ὅρων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου καὶ Ὁμολογητοῦ, τοῦ Στουδίτου, περὶ τῆς ἑβδομάδος τῆς τυροφάγου, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μὴ μετέχοντες τυροῦ, ἀναθέματι καθυποβάλλονται.

dori Studitæ. Extat in Græco libro MS. 32. Collegii Jesuitarum Parisiensis, cui titulus: Διδασκαλία πάνυ ὠφέλιμος ἐκτεθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων. *Institutio valde utilis exposita a SS. Patribus.*

30. Ὑποτύπωσις τῆς καταστάσεως τῆς μονῆς τῶν Στουδίου. *Constitutiones monasterii Studitarum.* Græcum viri docti apographum habemus.

31. Πραγματεία περὶ τῆς καθόλου οἰκονομίας. *Opus de Dispensatione in universum.* Contra Mœchianos * haud dubie. Meminit ipse Theodorus Lib. I. Epist. XLIX. pag. 349.

32. Τετράδες sive Σύνταγμα, μηδὲν ἐξ ἑαυτοῦ &c. *Quaterniones* sive *Syntagma* (adversus Mœchianos) in qvo nullam prorsus sententiam propriam, sed duntaxat divinorum Patrum documenta & præcepta profert contexitqve Theodorus, sicut ipse ait Lib. I. Epist. XLIII. pag. 333.

33. Τετράδια. &c. *Quaterniones, in qvibus impia Iconomachorum dogmata exponuntur confutanturqve:* missi a Theodoro ad Patriarchas Alexandrinum, Antiochenum & Hierosolymitanum, atqve ad varia monasteria: sicut liqvet ex Theodori Lib. II. Epist. XIV. pag. 401. d. 404. e. 407. d. 411. b.

34. Στηλιτευτικὸς &c. *Invectiva adversus Iconomachos.* Meminit hujus operis sui Theodorus ipse initio Antirrhetici primi, pag. 89. b.

35. Βιβλιδάκιον καὶ τετράδες δεκατέσσαρες, ἐφ' οἷς εἰσι λόγοι καὶ βίοι τῶν ἀδελφῶν, ἐμμέτροις στίχοις. *Libellus & quaterniones qvatuordecim, qvibus continentur Sermones & Vita Fratrum, versibus metricis.* Memorat Theodorus Lib. II. Epist. LXI. pag. 484. d.

36. Τριώδια τῇ ἁγίᾳ τεσσαρακοστῇ &c. *Triodia in sanctam Quadragesimam.* Mentio fit in vita. pag. 69. a.

37. Βίβλος διὰ στίχων ἰάμβων, τήν τε πλάσιν τοῦ γενάρχου &c. *Liber versibus jambicis, de primi hominis creatione & lapsu, deqve Caino, Enocho, Noemo &c. & de universa Iconomachorum hæresi.* Auctor Vitæ, pag. 28. a.

38. Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, περὶ τῆς τῶν ἐν βρώμασι ποσότητος καὶ ποιότητος. *S. Patris nostri Theodori Studitæ de qvantitate & qvalitate ciborum.* in Cod. XLVI. Græc. Hist. Eccl. MSs. Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis. Vide Lambecium lib. VIII. p. 456.

39. *Hymnus de vita & solitudine S. Joannis Baptistæ.* meminit Michael in Theodori vita pag. 28. a.

40. *Peri-*

* Mœchianos appellat Theodorus eos qvi adulterio copulatas Constantini VI. Imperatoris nuptias dispensatione factas legitimas affirmabant.

40. *Pericopæ quædam breviores :* una, *De pœnis quibus parentes multandi sint, si infans intra septimum, aut si intra quadragesimum diem, mortuus sit absqve baptismo.* In Canonario Collegii Jesuitarum Parisiensis. Aliæ duæ, in veteri collectione Græci cujusdam *de Processione Spiritus sancti contra Latinos*, qvæ in cod. Reg. inscribitur *Confessio de Trinitate.* Hæc duo fragmenta Græce Sirmondus descripsit ex codice Vallicellano.

His addi potest doctiss. Baunio præterita

41. *Oratio de vita & laudibus magni Arsenii*, ex qva locum affert Allatius libro de purgatorio p. 733.

Theodorus *Syceota* sive Syceonis archimandrita, cujus vita citatur in actis Synodi secundæ Nicænæ p. 574. T. 3. Concil. edit. Binianæ. Vide supra, p. 148.

*Theodorus Laicus, *Synnada* in Phrygia concionatus, ut narrat Eusebius VI. 19. Hist.

Theodorus *Syracusanus*, scriptor τακτικῶν. Laërt. II. 104. Incertum an idem de qvo Livius XXIV. 5. & Valerius Max. III. 3. *in Theodoro, viro gravissimo, Hieronymus Tyrannus frustra tortorum manus fatigavit.*

Theodorus *Syracusius* cognomine χελιδών, in Actis Synodi secundæ Nicænæ T. 3. edit. Binianæ p. 693.

De Theodoro *Tabennensi* monacho & Abbate in Ægypto, Tillemontius T. 7. memor. Eccles. p. 469-499. Idem de pluribus Theodoris solitariis videndus T. 12. p. 364. 369. 370.

Theodorus *Tarsensis* Episcopus, freqventius Diodorus, de cujus scriptis supra Volum. VIII. p. 358. seq.

* Theodorus *Thebanus*, ἀνδριαντοποιὸς sculptor apud Laërtium II. 104.

Theodorus ποιητὴς τραγῳδίας apud Laërtium II. 104. τραγῳδὸς Pausan. p. 90. edit. Lipsiensis. Idem τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς apud Aristotelem VII. ult. Politicor. & Plutarchum. Vide Perizonium ad Ælian. XIV. Var. Histor.

* Theodorus *Tribunus* ad qvem scribit S. Nilus.

* Theodorus *Trichinas* ab aspero cilicio qvo tegebatur appellatus idemqve thavmaturgus, de qvo martyrologia & menologia 20. April.

Theodorus *Trimithuntis* Cypri Episcopus, cujus Homilia in laudem Jo. Chrysostomi memoratur ab Allatio, qvæ incipit : ἀγαπητοὶ, ἀψευδὴς Θεός.

Theodorus *Tripolites* Sphæricorum scriptor vocatur à Menagio p. 119. ad Laërt. qvi aliis rectius Theodosius.

* Theodorus *Tyanensis* in Cappadocia metropolitanus ad qvem videntur datæ Nazianzeni Epistolæ. Vide Tillemontium memor. T. XII. p. 437.

* Theodorus *Tyro* Martyr sub Licinio. Vide supra p. 147. seq.

* Theodorus *Vicarius* ad qvem Epistola Theodoreti qvadragesima.

His porro accedunt Theodori *incerti*, ut qvem περὶ νομοποιῶν, de Terpandro & aliorum nomorum Musicorum scriptoribus: & alius qvem περὶ ποιητῶν scripsisse testatur Laërtius II. 104. alius deniqve qvem ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων laudat II. 65.

Theodorus ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ citatur à Scholiaste Aristoph. in Nubes v. 397. & ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ à Scholiaste Apollonii lib. IV. v. 264. fortasse Theodorus Samothrax intelligitur.

Theodorus citatus ab Eustathio ad Odysseæ θ′, p. 1602. 23.

Theodorus laudatus à Stobæo p. 149. & 403. florileg. & p. 429. *pro Elpidiphoriana*.

Theodorum ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν allegat Plutarchus in parallelis minoribus p. 311.

Deniqve Theodoros vocant nonnulli, qvi aliis rectius sunt *Diodori*, vel *Theodosii*, ut supra in Crono & Tripolite jam monui: vel *Theodoti*, ut Theodotus Ancyranus Gennadio, Honorio & Possevino est Theodorus: vel deniqve *Theoduli*, ut Theodulum presbyterum in Cœlesyria (cujus *de consonantia S. Scripturæ* Gennadius c. 91. de S. E. memorat) Honorius Augustod. lib. 2. c. 90. vocat Theodorum, Trithemius autem confundit cum longe juniore Theodulo de cujus *Ecloga* versibus scripta Latinis Hexametris Sigebertus c. 134. ut ad Trithemii cap. 185. annotavi. At Possevinus duos ex uno illo Gennadii facit Theodoros presbyteros. Cæterum Catena *in Epist. ad Romanos* qvæ Latine ex *Jo. Loniceri* versione exstat in Orthodoxographis utrisqve & in Patrum Bibliothecis sub Theoduli nomine, & Græce in Codice Bibl. Coisliniana p. 267. neutiqvam diversa est ab illa qvam sub *Oecumenii* titulo Græce & Latine habemus.

CAPUT

CAPUT XXXIV.

De PHILONE Carpasio, ISIDORO Pelusiota, Nestorio, Eutyche & aliis Sæculi V. Scriptoribus atque Hæreticis.

Scriptores Saeculi V. de quibus jam dictum in hac Bibl. 1. De Philone Carpathio. 2. de Isidoro Pelusiota, variisque Isidoris. 3. de Antiocho Ptolemadis Episcopo, variisque Antiochis. 4. De Severiano Gabalensi & Severianis aliis. 5. De Theodoto Ancyrano, variisque Theodotis. 6. De Antipatro Bostrensi, Candido Isauro &c. 7. De Simeone stelite. 8. De Joanne Hierosolymitano. 9. De Nestorio ejusque sectatoribus & oppugnatoribus. 10. De Eutyche. 11. Index scriptorum & Epistolarum qua in Actis Concilii Ephesini & Chalcedonensi atque in Synodico adversus tragœdiam Irenai occurrunt. 12.

I.

CUm de quam plurimis scriptoribus Græcis, qui sæculum à nato CHristo quintum ingenio & doctrina sua illustrarunt, in hac Bibliotheca alibi dixerim, de *Adriano* quidem hoc ipso Volumine IX. p. 381. de *Andrea* Cæsariensi VII. p. 791. *Aniano* Chronologo VI. p. 135. *Asterio* Amaseno VIII. p. 607. *Basilio* Cilice VI. p. 114. & Seleuciensi VIII. p. 130. *Jo. Cassiani* Græca Epitome, VII. p. 551. *Cyrillo* Alexandrino VIII. p. 553. *Diadocho* VIII. p. 348. *Eudocia* I. p. 357. *Eustathio* Epiphaniensi VIII. p. 189. *Euthalio* Sulcensi id. p. 367. *Eutherio* Tyanensi VII. p. 446. *Firmo* VII. p. 442. *Gelasio* Cyziceno VIII. p. 371. *Gregentio* IX. p. 14. *Heliodoris* Emeseno & Antiocheno VI. p. 784. 798. *Heraclide* IX. p. 16. *Joanne* Ægeate VI. p. 113. *Malcho* Philadelphiensi VI. p. 236. *Marco* Asceta VIII. p. 349. De *Nilo*, ad Allatii librum de Nilis, Volumine V. hujus Bibl. De *Palladio* IX. p. 1. *Panodoro* Chronologo VI. p. 135. *Philippo* Sidete VI. p. 112. *Philostorgio* VI. p. 114. *Polybio* S. Epiphanii discipulo VII. p. 415. *Polychronio* VII. p. 753. & IX. p. 165. *Proclo* CPol. VIII. p. 600. *Socrate* & *Sozomeno* VI. p. 117. 121. *Synesio* VIII. p. 221. *Theodoreto* VII. p. 430. *Theodoro* Mopsvesteno IX. p. 153. *Victore* Antiocheno VII. p. 769. & *Zosimo* Historico VI. p. 605. Lubet jam præsenti capite succincte complecti eos, qui ad idem sæculum quintum pertinent, sed indicti hactenus à me præteriti fuere.

II. PHILONIS *Carpathii* his verbis mentio fit apud Svidam: Φίλων Καρπάθιος. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων. *Philo Carpathius; Scripsit commentarium in Canticum Canticorum.* Qvi autem S. Epiphanii discipulus, circa qvinti sæculi initia floruit Philo, non *Carpathi* in Cycladibus sed *Carpasii* sive *Carpasiæ* a) Cypri civitatis ab eodem ordinatus Episcopus fuit. Polybius Rhinocurorum Ægypti Episcopus in vita S. Epiphanii c. 49. b) Ἦν δέ τις κληρικὸς ἀπὸ Ῥητόρων, τοὔνομα Φίλων, ἀνὴρ ὅσιος· Χρεία δὲ ἦν ἐπὶ τῆς πόλεως τοῦ Καρπασίου καθίσαι Ἐπίσκοπον ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἦν δὲ οὗτος Διάκονος. Τοῦτον οὖν ἀπὸ ἀποκαλύψεως Θεοῦ χειροτονεῖ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Καρπασίου. *Erat qvidam ex Oratoribus clericus,* Philo *nomine, vir sanctus. Opus autem erat, in civitate Carpasii in sede collocare Episcopum. Eratque is Diaconus. Hunc ergo ex DEI revelatione Episcopum ordinat Epiphanius in sede civitatis & Ecclesiæ Carpasii.* Sub ejus nomine fertur *Commentarius in Canticum Canticorum*, ad Eustathium presbyterum & Eusebium Diaconum, qvi Latine duntaxat lucem hactenus vidit è latina versione *Stephani Salutati* sive *Salviati*, Pisciensis, Paris. 1537. 8. apud Robertum Stephanum, atqve inde insertus est Bibliothecis Patrum Parisiensibus, Coloniensi ac deniqve Tomo V. edit. Lugdunensis. Recte monent viri docti hunc Philonis fœtum, si genuinum, ex parte saltim minus sincerum, valdeqve interpolatum à Salviato fuisse editum, qvia multa illi inserta ex commentario Gregorii I. nec satis cum cæteris cohærentia, ut jam Bellarmino observatum. Genuinum Philonis Commentarium Græce è Codice Bigotiano editurum pridem in se recepit vir doctissimus Anselmus Bandurius Monachus Benedictinus & post Magliabecium hodie præfectus dignissimus thesauri librarii Medicei. Fragmenta complura Philonis hujus occurrunt in expositione Cantici Canticorum qvam Eusebii Cæsar. nomine (cum longe junioris c) scriptoris sit) Græce edidit Joannes Meursius Lugd. Bat. 1617. 4. Nusqvam autem Philo Carpathius sed tantum Philo ibi appellatur. Fragmentum Philonis in illud Matth. V. 13. *Vos estis sal terra* è Catena MS. Mazariniana dedit Combefisius in Bibl. Concionatoria. Citatur etiam Philo Episcopus aliqvoties in Catena Patrum ad Pentateuchum, Latine versa à Francisco Zephyro p. 77. 82. b. 83. Hæc de scripto-

a) Καρπασία Stephano & aliis, Plinio *Carpasium*, in Notitia Græca Episcopatuum Καρπασος. Vide Meursium in Cypro p. 28. Harduinum ad Plin. V. sect. 35. T. 1. p. 614. & Holstenium ad Stephanum Byz. p. 162. Olympius, Carpasiæ Episcopus Philonis successor interfuit conciliabulo Ephesino A. C. 431.

b) T. 2. Operum Epiphanii p. 360. c) Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 95. & VII. p. 753.

scriptore isthoc paullo explicatius præsenti loco tradere volui, licet illius jam meminerim lib. IV. cap. 4. cum Philones varios recenserem.

III. Præclarissimis Ecclesiæ luminibus & utilioribus scriptoribus merito accensendus venit ISIDORUS *Pelusiota*, Monachorum in Pelusio Ægypti monte degentium Abbas d) constantiæ, sanctimoniæ & doctrinæ laude pariter conspicuus, & non modo tempore e) Concilii Ephesini A. 431. celebrati adhuc superstes, sed circa A. 449. demum * vel 450. provecta ætate, cum Ægyptum jam Eutychis turbasset hæresis, defunctus: de cujus vita & laudibus agunt Græci in Menæis 4. Febr. Acta Sanctorum T. I. Febr. p. 468. seq. & cujus industriæ non habeo qvod addam, Tillemontius T. XV. memor. p. 97. seq. *Jo. Chrysostomi* Doctoris sui A. 407. defuncti ut strenuus adversus Cyrillum Alex. aliosqve defensor extitit & lib. 2. Epist. 42. laudator, ita dicta ejus & sententias libenter suas ipsum facere & passim imitari notavit Conradus Rittershusius tam in notis ad Isidorum, qvam in sacrarum lectionum libris, IV. 16. seqq. V. 13. VI. 13. VII. 7. De eo Svidas: Ἰσίδωρος πρεσβύτης ὁ Πηλουσιώτης, ἀνὴρ λογιμώτατος, φιλόσοφός τε καὶ ῥήτωρ. Ἐπιστολὰς ἑρμηνευούσας τὴν θείαν γραφὴν ,γ γέγραφε, καὶ ἑτέρας ζ, καὶ ἄλλα τινά. *Isidorus presbyter, Pelusiota, vir eruditissimus, Philosophus & Orator. Scripsit Epistolas ter mille quibus sacram Scripturam interpretatur, & alias septies mille, nec non alia quadam.* Sic habere codices emendatos testatur Sirmondus f) ad Facundi II. 4. cui pulchre convenit qvod in Menologiis & apud Nicephorum X. 54. legas Isidorum multa scripsisse ὠφελείας ἁπάσης ἔμπλεω, *omnigena utilitatis plena*, μάλιστα δ' ἐπιστολὰς χάριτος παντοίας μεστὰς, θείας τε ἅμα καὶ ἀνθρωπίνης ὡσεὶ χιλιάδας δέκα, δι' ὧν πᾶσαν τε γραφὴν σαφηνίζει, καὶ σύμπαν ἦθος παιδεύει, διδασκαλικώτερον ποιούμενος τὴν ὑφήγησιν. *potissimum autem Epistolarum omnis generis divina simul & humana gratia refertarum prope millia decem, in qvibus Scripturam omnem clarius exponit, & hominum mores instituit, qvippe qvi dicendi genere ad docendum accommodato in eis utatur.* Facundus vero bis mille tantum habuisse in suo Codice se innuit lib. 2. cap. 4. *Nam vir etiam sanctissimus & magna in Ecclesia gloria Isidorus presbyter Ægyptius Pelusiota, qvem duo millia Epistolarum ad ædificationem Ecclesiæ multi scripsisse noverunt, qvi etiam pro vita ac sapientia sua meritis ut pater ab ipso Cyrillo & honoratus est & vocatus, sic ei scribit* g) &c.

d) Ἰσίδωρος ὁ ἐκ Πηλουσίου ὄρους καθηγησάμενος. Niceph. XIV. 53.
e) Concilii Ephesini tempore scriptæ sunt lib. I. Epist. 310. ad Cyrillum Alex. & 311. ad Theodosium.
* Tillemont. T. 15. memor. p. 116. seq.
f) T. 2. Opp. Sirmondi p. 458.
g) Facundus deinde producit Latine qvæ inter Isidori Epistolas exstant lib. I. 370. & 310.

Annotatqve Sirmondus Facundo fuisse ejusmodi Codicem, qvalem vetus interpres Epistolarum Isidori ineditus commemorat his verbis: *Has omnes B. Isidori presbyteri & Abbatis Pelusiota recensui & transtuli ex Epistolis ejus duobus millibus qva sunt per qvingentas distributa in Acœmetensis monasterii* (CPoli) *codicibus vetustissimis qvatuor.* Similem Codicem Epistolarum Isidori bis millenarum χιλιάδων δύο Græcum in Bibl. Cæsarea Vindobonensi exstare testatur Lambecius T. I. p. 149. Neqve dubito assentiri præclaro Tillemontio, h) qvi in illa Monachorum Acœmetarum collectione non alias extitisse Epistolas putat, qvam qvas libris qvinqve digestas & utraqve lingva editas habemus, in illis etiam primus liber qvingentis absolvitur, & universæ sunt bis millenæ ac duodecim. Hæ duodecim autem plures numerantur, qvia interdum una in duas discerpta est ut lib. I. 271. 272. qvæ iterum repetita 303. nec non lib. IV. Epist. 206. 207. Nonnullæ etiam positæ bis ut lib. I. 29. & IV. 188. Idem Lambecius T. V. p. 245. Codicem alium Epistolarum mille Isidori de interpretatione S. Scripturæ commemorat, earundem cum editis. Sed aliam collectionem Epistolarum MCXLVIII. Venetiis in Bibliotheca S. Marci vidisse se refert Sixtus Senensis libro IV. Bibl. Sanctæ, qvem eundem Codicem sæculo decimo qvarto exaratum memorans eruditiss. Montfauconus in Diario Italico p. 42. testatur continere Epistolas MCC ad interpretationem S. Scripturæ facientes & digestas esse secundum ordinem librorum Veteris & Novi Test. qvorum loca interpretatur. Addit Cardinalem Barbadicum morte præventum edendi hujus Codicis provinciam alii reliqvisse, qvam à viro aliqvo docto occupari tanto magis videtur exoptandum, qvo magis est credibile plures in hoc Codice latere Epistolas Isidori adhuc ineditas, cum primæ etiam initium à Sixto Senensi proditum ἐπειδὴ κυκλικῶς δεῖ χρόνε τὸ σχῆμα, nulli ex editis congruat, ut doctissimo Caveo in Historia literaria scriptorum Eccles. jam notatum. Aliam collectionem Epistolarum Isidori MDC in Codice Bibliothecæ Cryptoferratæ A. C. 986. scripto, idem Montfauconus reperit, ut p. 336. narrat. Isidori Epistolas plures laudat Leontius Byz. ut supra p. 174. annotavi. In illis unam ad Theonem qvam in editis diu incassum qværas. Michael qvoqve Glycas Epistola LXXXIV. ad Joannicium i) citat Isidorum Pelus. ὅτως ἐν Ἐπιστολαῖς λέγοντα *qvi ad hunc modum in Epistolis loqvutus sit*: ὥσπερ τὸ σῶμα τῦ Κυρίυ ἀποκεισὸν τοῖς ὀδῦσι τῦ ἅδυ, φθορὰν μὲν τηνικαῦτα ἐδέξατο, διαφθορὰν δὲ ὐκ εἶδεν, ὅτω καὶ νῦν αὐτὸ τὸ σῶμα τῦ Κυρίυ τοῖς ὀδῦσιν ἀποπίπτον τοῖς ἡμετέροις,

h) T. XV. memor. p. 847.

i) Mich. le Qvien ad Damascenum p. 654.

ροις, φθορὰν μὲν ὁμοίως ὑφίσταται, διαφθορὰν δὲ οὐκ ἔγνω, ἀλλ' εὐθέως ἀφθαρτιζόμενον τῇ τῆς ψυχῆς οὐσίᾳ δίδοται μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς αἰῶνα συμπαραμένει ταῖς τῶν δικαίων ψυχαῖς. *Quemadmodum Domini corpus, cum in inferi dentes cecidisset, corruptionem quidem admisit, non tamen omnigenam vidit: sic & in præsenti ipsummet corpus Domini dum dentibus nostris subjicitur, pari modo atqve corpora nostra corruptionem subit, sed non absolutam. Qvin potius deposita statim corruptela, animæ substantiæ traditur: sed & non solum traditur, verum perpetuo perstat cum animis justorum.* Freqventer etiam loca ex Isidori Epistolis afferuntur in Catenis ad libros S. Scripturæ non editis modo sed & illis qvæ ineditæ in Cæsarea, Bodlejana Coisliniana & aliis Bibliothecis adservantur, nec non in Niconis aliorumqve Græcorum scriptorum Collectaneis & inter Apophthegmata Patrum apud Coteler. T. I. monument. p. 488. Epistolarum editarum Isidori præstantissima editio est Græcolatina Parisiensis A. 1638. fol. qvinqve digesta libris, qvorum *primus* Epistolas 500, *secundus* 380, *tertius* 413 complectitur. Hos tres Græce vulgarunt cum *Jacobi Billii* versione & sacrarum observationum libris duobus Paris. 1585. fol. Billii versio recusa in Bibliotheca Patrum edit. Colon. Tom. V. parte 2. *Qvartus* liber habet Epistolas 230. cum tribus prioribus editus primum à *Conrado Rittershusio*, qvi versionem qvarto huic libro, & universis qvatuor, notas, indices, singularumqve Epistolarum argumenta adjunxit. *Qvintum* librum Epistolas 570. complexum debemus *Andreæ Schotto* S. I. qvi eum ex MSS. Bibl. Vaticanæ *Græce* cum notis edidit Antwerp. 1623. 8. argumentaqve Epistolarum addidit & Latine à se versum vulgavit Rom. 1624. 8. Græce etiam & Latine ut Rittershusianæ editioni adjungi posset recusum Francof. 1629. fol. Hinc ut dixi Parisiensis librorum qvinqve *Græcolatina* ἔκδοσις vidit lucem A. 1630. fol. qvæ Rittershusii & Schotti notas ad voluminis calcem subjectas, & argumenta operi præmissa exhibet. Libri qvinqve etiam ex Billii, Rittershusii & Schotti versione una cum argumentis recusi sunt in Tom. VII. Bibliothecæ Patrum Lugd. 1677. sed notæ prætermissæ. Aliqvot locis Epistolarum Isidori, libri primi maxime lucem affert Bonaventura Vulcanius notis ad Cyrillum Alex. adversus Anthropomorphitas editum Lugd. Bat. 1605. 4. testatus Billium doctissimum virum extremam versioni suæ manum non adhibuisse, & postumum ipsius foetum adeo male habitum à lucripeta typographo in lucem extrusum esse. Longe plura autem adhuc emendanda supersunt in libri qvinti versione, in qvo Schottus interpres passim a sententia Isidori recedit & aberrat. Cæterum si nova adornanda harum Epistolarum editio fuerit,

non

non parum nitoris & ornamenti ad eam accedet ex labore *Francisci Arcudii* Græci Calabri, postea Episcopi Nuscani, qvi ab Emin. *Francisci* Cardinalis *Barberini* liberalitate ad hoc invitatus universos qvinqve libros cum MSS. contulit, sex antiqvis Codicibus usus: duobus Vaticanis, totidem Altaëmsibus, qvinto Sfortiano & sexto Barberino. Collationes illas Isidorianas à Carolo Morono, præfecto Bibliothecæ Barberinæ secum communicatas è marginibus Parisiensis editionis, qvibus illas Arcudius adscripserat, enotavit, & singulari volumine edidit *Petrus Possinus* S. I. Rom. 1670. 8. Excerpta insignia ex Isidori Epistolis exhibet Lud. Elias du Pin Tomo IV. Bibliothecæ scriptor. Eccles. Indicem eorum ad qvos Isidorus scripsit, dedi Volumine V. ad calcem libri Allatiani de Nilis. Ex scriptis Isidori deperditis fuit ὁ πρὸς Ἕλληνας λόγος *liber adversus Græcos* sive *Gentiles*, cujus meminit libro 2. Epist. 137. & 228. priore loco testatus in illo se solvisse qvæstionem, cur bonis viris mala fiant: in altero divinandi artem apud illos jactatam confutasse. Unde verisimile est diversum ab hoc scripto, non ut doctissimo du Pinio videbatur unum idemqve fuisse λόγον, sive, ut ipse ait, potius appellandum λογίδιον, lib. 3. Epist. 233. commemoratum περὶ τοῦ μὴ εἶναι εἱμαρμένην. *quod fatum non sit.* Qvæ vero Evagrius lib. 1. cap. 15. memorat scripta *ad Cyrillum* Alex. non alia qvam Epistolas ejus qvas scripsit Cyrillo, interpretor, à Facundo etiam II. 4. & Nicephoro XIV. 53. laudatas. Neqve aliud qvicqvam ex illis inferre vult Evagrius, qvam Isidorum & Cyrillum uno tempore vixisse. γέγραπται δὲ πρὸς Κύριλλον τὸν ἀοίδιμον, ἐξ ὧν μάλιστα δείκνυται τοῦ θεσπεσίου συνακμάσαι τοῖς χρόνοις. Illud vero Evagrii de Isidoro τοῦ κλέος εὐρὺ κατὰ τὴν ποίησιν, cum Joanne Lango non accipiendum de poëtica illius laude, ac si poëmata composuisset Isidorus: sed ut à Billio jam annotatum, verba οὗ κλέος εὐρὺ *cujus decus ingens*, ex Homeri poësi mutuatus Evagrius est ad Isidori virtutem celebrandam.

Isidori alii.

S. Isidorus *Agricola*, qvem patronum colunt Hispani Madritenses, & cujus encomium scripsit Antonius Sanderus, editum Antwerp. 1623. 8.

Isidorus *Ægeates* cujus Epigramma legitur in Anthologia p. 327. edit. Wechel.

Isidorus monachus & presbyter *Alexandrinus* A. C. 404. de qvo Bollandus XV. Januar. qvi alios etiam Isidoros Ægyptios sanctitate conspicuos commemorat T. 1. p. 83. 84. & 1015. Tillemont. T. VIII. memor. p. 787. seq.

Isido-

Isidorus *Anazarbi* Episcopus, qvi Synodo Trullanæ interfuit A. C. 706.
Isidorus *Asturicensis* qvi subscripsit Concilio Bracarensi A. 675.
Isidorus *Balneoregiensis* in Italia, interfuit Concilio Romano A. 1059.
Isidorus *Basilidis* hæretici filius, de cujus libro περὶ προσφυοῦς ψυχῆς, Salmasius p. 166. ad Simplicium. De aliis hujus Gnostici scriptis dixi lib. V. cap. 1. p. 200.
Isidorus *Buchiras*, infra in CPolitano.
Isidorus *Cæsaraugustanus* à Josepho Pellizerio confictus. Vide infra in Hispalensi juniore.
Isidorus *Characenus*, de cujus stathmis Parthicis dixi lib. IV. cap. 2. p. 34. seq.
Isidorus *Chronographus* nugivendulus qvem citat Damascenus Orat. 3. de imaginibus.
Isidoros *Cordubenses* Episcopos duos, unum ad A. C. 384. auctorem Chronici, & commentarii in Lucam: alterum ad A. 423. & 430. qvi allegoriarum librum ad Orosium scripserit, comminiscitur pseudo Dexter in Chronico. Sed allegoriarum liber Isidori Hispalensis est, & per commentarium in libros Regum qvem Isidoro Cordubensi tribuit Sigebertus duodecimi sæculi scriptor c. 51. de Script. Eccles. videtur qvæstiones ejusdem Isidori Hispal. in libros Regum intellexisse, ita ut ne unum qvidem nedum duos illos Isidoros Cordubenses extitisse unqvam putet Nic. Antonius lib. 5. Bibl. Vet. Hispanæ c. 2. p. 188. seq. & lib. 6. c. 4. p. 330.
Isidorus Buchiras, *CPolitanus* Patriarcha ab A. 1341. qvo Synodo * interfuit Palamicæ, ad 1349. Alius, Isidorus Hieromonachus A. 1460. Alius titulo tantum Patriarchæ usus circa A. 1473.
Isidorus *Cynicus*, Sveton. Nerone c. 39.
Isidorus *Cyrrhensis* subscripsit Concilio CPol. A. 381. Hic ipse est cui A. 423. successit Theodoretus. Vide Tillemont. T. XV. p. 217. seq.
Isidorus *Edessenus* interfuit Synodo Trullanæ A. C. 706.
Isidorus *Gazæus*, Procli & Marini discipulus, Platonicus cujus vitam scripsit Damascius apud Photium Cod. CCXLII. De eodem Svidas in Συριανὸς, Ἰσίδωρος, Μαρῖνος, Σαραπίων &c.
Isidorus *Gnosticus* hæreticus. Supra in Basilid.
Isidorus *Gordoservorum* in Bithynia Episcopus qvi interfuit Synodo Trullanæ A. 706.
Isidorus *Hispalensis* Episcopus ab A. C. 595. ad 636. cujus vitam scripsit

 Lucas

* Vide Harduini Concilia T. VII. p. 1640. & Jo. Boivinum in Nicephori Gregoræ vita.

Lucas Tudensis apud Henschenium ad 3. Aprilis, T. I. p. 327. seq. Vide & p. 900. seq. & Jo. Mabillonium in Seculo secundo Benedictin. De hujus Isidori vita & scriptis accurate Nicolaus Antonius in Bibl. vetere Hispana lib. V. cap. 3. seqq.

Isidorus *Hispalensis* junior, qvi simul Cæsaraugustanus Episcopus fuerit, confictus à Josepho Pellizerio, Chronicon & historiam Alanorum illi tribuente, qvam Isidoro illi veteri unicoqve qvam Ecclesia Hispalensis novit, vindicat Nic. Antonius lib. V. cap. 4. & lib. VI. cap. 3.

Isidorus *de Isolanis* Ord. Prædicator. auctor vitæ S. Veronicæ, editæ Mediolani A. 1518. & recusæ in actis Sanctor. 13. Januar. T. 1. p. 887. seq. De aliis ejus scriptis consules Possevinum.

Isidorus *Kioviensis* & totius Russiæ Episcopus qvi vicem Patriarchæ Antiocheni gessit in Synodo Ferrariensi & Florentina A. 1438. & 1439. de qvo Allatius contra Creyghtonum p. 266. seq. & Henricus Warthon appendice ad Hist. literariam Cavei ad A. 1438. Ejus *Epistola lugubris de capta à Turcis CPoli*, A. 1453. scripta & inter Epistolas Turcicas ab Nicolao Reusnero edita Francof. 1598. 4. lib. IV. p. 104.

Isidorus *Mercator*, Eulogii Cordubensis frater, circa A. C. 850. cui collectionem Epistolarum decretalium Episcopis Romanis primorum seculorum suppositarum (Isidoro Hispalensi à nonnullis falso adscriptam) tribuit David Blondellus in Pseudo Isidoro sive censura jam dictarum Epistolarum Genev. 1628. 4. De eadem collectione videndus Petrus de Marca lib. VII. Concordiæ Sacerdotii & Imperii cap. 20. & lib. III. cap. 5. Idem observat eam allegari in Synodo Rhemensi A. 992. Isidorum Setubensem sive Setubitanum Episcopum ejus auctorem facit Chronicon Juliani Toletani & Luitprandi ad A. C. 681.

Isidori duo *Milesii*, architecti sub Justiniano Imp. laudati Procopio de ædificiis Justiniani lib. 1. cap. 1. & lib. 2. c. 2. & 3.

Isidorus *Pacensis* in Lusitania (Pacis Juliæ, hodie * *Beja,*) Episcopus cujus continuatio Chronici Isidori Hispalensis ab A. C. 610. ad 754. prodiit curante Prudentio Sandovalio Pampilonensi Episcopo una cum Chronicis Idatii, Sebastiani, Sampiri & Pelagii: Pampelonæ 1615. 1634. fol. Epitoma Imperatorum, vel Arabum Ephemeridis una cum Hispaniæ Chronico. Vide Nic. Antonii Bibl. Hispanam veterem lib. VI. cap. 3. & novam T. 2. p. 206. & Cardinalem d' Agvirre qvi accura-

* non *Badajoz*, ut in Catalogo Bibl. Barberinæ p. 578.

accuratiorem editionem promisit è Codicibus MSS, notit. Concil. Hispaniæ p. 163.

Isidorus *Peccator*, supra, in Mercatore.

Isidorus *Pergamenus* Rhetor, cujus mentio apud Laërtium in Zenone VII. 34.

Isidorus *præfectus* Orientis A. C. 416. de qvo Jac. Godofredus in prosopographia Codicis Theodosiani.

Isidorus *Rhodius* Episcopus, subscripsit Synodo CPol. A. 681.

Isidorus *Ruthenus* supra in Kioviensi.

Isidorus *Samius* Episcopus, interfuit Synodo Trullanæ A. 706.

Isidorus *Scetensis* in Ægypto Monachus. Supra in Alexandrino.

Isidorus *Setabiensis* sive *Setabitanus* qvi Synodis Toletanis interfuit A. C. 681. & 688.

Isidorus *Scholasticus*, cujus Epigramma legitur in Anthologia p. 553. edit. Wechel.

Isidorus *Sethroiti* in Ægypto Episcopus qvi subscripsit Concilio Chalcedonensi A. C. 451.

Isidorus *statuarius* cujus Herculem laudat Plinius XXXIV. 8.

Isidorus *Thessalonicensis* Metropolita circa A. 1461. clarus, qvi celebratur in Triodio Græcorum Dominica Orthodoxiæ sive 1. Qvadragesimæ; & in Synodico Thessalonicensi apud Allatium p. 187. libri de Simeonibus. Ejus *homilias qvatuor in Deiparam* vulgavit sed Latine tantum cum notis *Hippolytus Maraccius* in Mariali S. Isidori, Rom. 1651. 8. Unam ex illis *in festum præsentationis* (Allatio p. 97. de Simeonibus, *εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων*) itidem Latine Combefisius in Bibl. Concionatoria, notans paullo verbosiorem esse. Cæteras tres, 1. *in annunciationem*, 2. *nativitatem* & 3. *dormitionem S. Mariæ* memorat idem Allatius de Simeon. p. 94. 100. & 87. apud qvem etiam aliarum ineditarum mentio ut p. 83. *Εἰς τὴν σωτήριον κατὰ σάρκα καὶ θείαν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ*, & p. 100. *Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων.* *Commentarios in Evangelium Lucæ* in Bibl. Vaticana MSS. exstare pridem tradidit Sixtus Senensis lib. IV. Bibl. sanctæ.

Isidorus *Zoarenus* in Palæstina Episcopus, qvi subscripsit Concilio CPol. sub Mena A. C. 536.

IV. ANTIOCHUS Syrus, Ptolemaidis in Palæstina Episcopus ob eloqventiam Chrysostomus k) appellatus, sed præcipuis Joannis Chrysostomi

k) Sozom. VIII. 10. Niceph. XIII. 9.

ſoſtomi inimicis accenſitus à Palladio, l) interfuit Synodo ad Qvercum A. C. 403. contra Jo. Chryſoſtomum congregatæ de qva Photius Cod. 59. & Jus Græco Romanum lib. IX. p. 554. Obiit adhuc ſub Arcadio hoc eſt non poſt A. 408. Scripſit, ut ait Gennadius c. 20. de Scriptoribus Eccleſ. *adverſus avaritiam* unum & longum volumen, & *in curatione cæci* qvi à Salvatore illuminatus eſt, homiliam compunctione timoris DEI & humilitatis plenam. Ex his, & ex aliis qvos habuit plures ſermonibus nihil ad nos pervenit. Apud Theodoritum dialogo II. p. 200. & in Concilio Chalcedonenſi part. 3. cap. 1. (T. 2. Harduin. p. 651.) citatur hoc ejus dictum: *μὴ συγχέῃς τὰς φύσεις, καὶ οὐχὶ ναρκήσεις περὶ τὴν οἰκονομίαν. Non confundas* (in CHriſto) *Naturas, & non attonitus hærebis circa diſpenſationem.* Expoſitionem *in Pſalmum XLI.* qvæ inter Joannis Chryſoſtomi opera legitur, huic Antiocho, vel alicui ſeqvioris ævi tribuendam ſuſpicatur Thomas Bruno in diſſ. de Therapevtis Philonis p. 201. In Catena ad Matthæum T. 1. p. 239. affertur locus Antiochi de reſurrectionis veritate per Moyſis & Eliæ apparitionem confirmata. Et in catena ad Johannem p. 444. de latere CHriſti lancea perfoſſo, ut gladius diſtrictus paradiſi aditu nos prohibens removeretur. Alia loca Gelaſius ſervavit libro de duabus Naturis citans ſermones *in Nativitatem* CHriſti & *in Paſcha*: alia Ephræm apud Photium Cod. 288. alia Leontius contra Neſtorium & Eutychen: alia deniqve Cyrillus Alex. libro ad Reginas T. 6. p. 49. & inſerto parti 1. Actorum Concilii Epheſini T. 3. Labbei p. 118.

Ab hoc Antiocho diſtingvendus ANTIOCHUS *τῷ μὲν γένει Γαλάτης ἀπὸ κώμης λεγομένης Μεδοσαγᾶ, διακειμένης ἐν τοῖς μέρεσι τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀγκύρας ὡς ἀπὸ σημείων εἴκοσι* * *gente Galata, ex vico Medoſaga, viceſimo ab Ancyra civitate lapide*: MONACHUS Lauræ ſive Monaſterii S. Sabæ, qvod ſtadiis octoginta verſus meridiem ab Hieroſolymis diſtabat, qvi ſcripſit non diu poſt cladem urbi illatam, & *ἐμπρησμὸν τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν τοῦ ἁγίου σταυροῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μετάστασιν ἐν Περσίδι* m) *conflagrationem ſanctæ urbis Hieroſolymæ & crucis ſanctæ CHriſti DEI noſtri translationem in Perſidem* A. C. 614. n) Rege Perſarum Chosroë belligerante adverſus Heraclium Imp. De eadem calamitate meminit in exomologeſi his verbis p. 1248. *Ἤλθοσαν ἔθνη*

εἰς

l) Palladius de vita Jo. Chryſoſtomi p. 49. adde Socratem VI. 11. & Hiſt. tripartitam X. 10.

* Lambec. III. p. 140. ex nota Codicis MS. Cæſarei.

m) Antiochus capite CVII. Idem *χαλδαϊκὸν χειμῶνα* tempeſtatem Chaldaicam adhuc vigentem commemorat in præfat. & *παρουσίας τῶν Χαλδαίων* capite XVIII.

n) Vide Baronium & Pagium ad illum annum.

εἰς τὴν κληρονομίαν σου καὶ ἐμίαναν &c. *Venerunt gentes in hereditatem tuam & polluerunt templum tuum, in quo mysterium perfectum est dispensationis unigeniti tui, & sanctuarium tuum igni succenderunt : quia & Hierusalem posuerunt in pomorum custodiam. Morticinia servorum tuorum in medio juxta ac in circumitu Hierusalem passim disjecta sunt, nec erat qui sepeliret. Fortitudinem nostram ornamentum ac decus, salutis inquam nostræ spem, nempe crucem CHristi, tradidisti fidei adversariis,* & p. 1250. ἡ πόλις τοῦ ἁγίου σου ἐγενήθη ἔρημος &c. *Civitas Sancti tui in solitudinem redacta est, & gloria Sion incendio conflagravit, simulque monumenta gloriæ nostræ universa conciderunt.* Hujus Antiochi extat opus dignissimum lectione & refertum monitis saluberrimis quod inscribitur: Πανδέκτης τῆς ἁγίας γραφῆς, *Pandectes S. Scripturæ* distinctus *capitibus* sive ut Latinus interpres contra Auctoris mentem appellat, *homiliis* CXXX. o) Antiochus ipse in Epistola præmissa operi ad *Eustathium* Abbatem monasterii Atalinæ, civitatis Ancyræ Galatiæ testatur epitomen se hanc divinarum Scripturarum concinnasse *digestam* εἰς ἑκατὸν τριάκοντα κεφάλαια ἡνωμένα τε καὶ διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων ὡς μὴ σύγχυσιν καὶ φυρμὸν ὑπομεῖναι τὸν ἀναγινώσκοντα, *in capita centum & triginta, cohærentia inter se & distincta ne lectori confusionem afferant.* Alludens ad dictum Bartholomæi p) Apostoli, qui Theologiam ἡνωμένην τε καὶ διακεκριμένην esse pronunciavit, cujus dicti etiam mentionem facit Antiochus capite 1. p. 1029. auctore non nominato, quem nominatim appellat Dionysius sub Areopagitæ ambulans nomine lib. de mystica Theolog. capite 1. Idem Antiochus in clausula libri quam Græce edidit Lambecius III. p. 139. Τὸ χρέος τῆς παρ' ὑμῶν ἀποταγῆς ἀποπληρῶσαι, τίμιε πάτερ Εὐστάθιε, τὸν πανδέκτην τῆς θεοπνεύστου γραφῆς ἔστειλα τῇ ὑμετέρᾳ θεοφιλίᾳ περιστήσας εἰς σωτήρια κεφάλαια, ὃν δεχόμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ἐλεεινότητος, ἵνα εὕρω ἔλεον ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ. *Ut debitum quod jussum tuum mihi imposuit implerem, honorande Pater Eustathie, hunc pandectem inspiratæ divinitus Scripturæ misi vestræ DEum amanti dignitati, salutaribus eum capitibus comprehendens. Eum igitur a me quæso accipe, & indesinenter pro me misero apud DEum hominum amatorem intercede, ut in adventu boni hominumque amatoris DEI misericordiam inveniam.* Capita singula materiam aliquam moralem pertractant, ita ut totum opus pulchrum systema Theologiæ moralis absolvat contextum ex meris dictis sacrorum scriptorum & vetustorum

o) male 190. in Eliæ du Pinii Bibl. scriptor. Eccles. T. VI. p. 13 male etiam *centum quinquaginta* in Latina versione præfationis ad Pandectem.

p) vide Codicem Apocryphum Novi Test. p. 341.

ſtorum Eccleſiæ doctorum Hermæ aliorumqve, licet hi de nomine vix usqvam laudentur. Prodiit primum cum ſubjuncta *Exomologeſi* Latine ex *Godfridi Tilmanni* Carthuſiani Monachi interpretatione Pariſ. 1543. 8. atqve inde in Bibliothecis Patrum, Pariſ. 1579. Tomo II. & Colon. 1618. Tomo VII. & Lugd. 1677. Tomo XII. At Græce primus dedit *Fronto Ducæus* addita Tilmanni verſione in Tomo 1. q) Auctarii Bibl. Patrum Pariſ. 1624. unde utraqve lingva recuſus Antiochi Pandectes eſt in Bibliotheca Patrum Morelliana Pariſ. 1644. 1654. Tomo XII. Qvam vero inter Conciones Græcorum Patrum Antwerp. 1601. 8. cum verſione ſua p. 148-167. Petrus Pantinus vulgavit homiliam S. Antiochi ad Euſtathium *περὶ λογισμῶν de cogitationibus*, & in Colonienſi ac Lugdunenſi Bibl. Patrum editioni Pandecti Antiochi ex Pantini editione ſubjicitur, nihil aliud eſt qvam ejusdem Pandectis caput LXXXI. Ex capite CXXX. adſcribam elenchum hæreſium, qvas rejicere ſe ac deteſtari Antiochus profitetur.

Οὕτως καὶ ἡμεῖς, ἤτοι ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, πιστεύομεν, ὡς καὶ οἱ μεγάλοι φωστῆρες, καὶ διδάσκαλοι τῆς ἀληθείας, Ἀθανάσιος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Ἰωάννης, καὶ Κύριλλος, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως· καὶ τοὺς μὴ οὕτως φρονοῦντας ἀποστρεφόμεθα καὶ ἀναθεματίζομεν, μετὰ τῶν ὑπογεγραμμένων αἱρέσεων, τῶν μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, κατὰ διαφόρους καιροὺς παραφυέντων· ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα· Σιμωνιανοὶ, Μενανδριανοὶ, Σατορνιανοὶ, r) Βασιλειδιανοὶ, Νικολαῗται, Γνωστικοὶ, Καρποκρατιανοὶ, Κηρινθιανοὶ, Ναζωραῖοι, Ἀβιωναῖοι, s) Οὐαλεντιανοὶ, Σεκουνδιανοὶ, Πολεμαῖοι, t) Μαρκώσιοι, Κολορβάτιοι, Ἡρακλεωνῖται, Ὀφῖται, Καϊανοὶ, Σαθιανοὶ, u) Ἀρχοντικοὶ, Κερδονιανοὶ, Μαρκιωνισταὶ, Λουκιανισταὶ, Ἀπελιανοὶ, Σευηριανοὶ, Τατιανοὶ,

Sic nos ſive Catholica Eccleſia credimus, qvemadmodum & magna illa Eccleſiæ luminaria ac doctores veritatis, Athanaſius, Baſilius, Gregorius, Joannes, Cyrillus magnæ Alexandrinorum civitatis Epiſcopus. Qvare illos qvi præter horum dogmata ſenſerunt, averſamur, repudiamus, & execramur, cum ſubſcriptis hæreſibus qvæ ſuccedaneis temporibus adnatæ ſunt poſt Domini adventum. Ejusmodi hæreticorum nomina ſunt hæc 1. Simoniani. 2. Menandriani. 3. Saturniliani. 4. Baſilidiani. 5. Nicolaitæ. 6. Gnoſtici. 7. Carpocratiani. 8. Nazaræi. 9. Hebionæi. 10. Valentiniani. 11. Secundiani. 12. Ptolemæi. 13. Marcoſii. 14. Colorbaſiani. 15. Heracleonitæ. 16. Ophitæ. 17. Caiani. 18. Sethiani.

q) male T. II. in Hendreichii pandect. Brandenb. p. 208.

r) Σατυρνιλιανοὶ ut apud Epiphan. & Damaſcen.

s) Ἐβιωναῖοι, Οὐαλεντινιανοί. t) Πτολεμαῖοι. u) Σηθιανοί.

Εγκρατιςαὶ, κατὰ φρυγαςῶν, x) καὶ Μοντανιςῶν, καὶ Ασκοδρουγιτῶν, Πεπουζιανοὶ, ἢ Πρισκιλλιανοὶ, οἱ Κεκεντιλιανοὶ, y) οἷς συνάπ]ονται Αρτοτυρῖται, Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, Αλογοι, Αδαμιανοὶ, Σαμψαῖοι, οἱ καὶ Ελκεσαῖοι, καὶ Θεοδοτιανοὶ, Μελχισεδεκιανοὶ, Σαρδισιανοὶ, z) Νοητιανοὶ, Οὐαλήσιοι, Καθαροὶ οἱ καὶ Ανάβιτοι, a) Αγγελικοὶ, Αποςολικοὶ, οἱ καὶ Αποτακτικοὶ, Σαβελλιανοὶ, Ωριγενιανοὶ, οἱ καὶ Αἰσχροποιοὶ, Ωριγενιανοὶ ἄλλοι τε, καὶ Αδαμαντιανοὶ, Παῦλος Σαμοσατέως, b) Μανιχαῖοι, Ιερακῖται, c) Μελιτιανοὶ, Αρειανοὶ, οἱ καὶ Αρειομανῖται, Αυδιανοὶ, Φωτινιανοὶ, Μαρκελλιανοὶ, Είμιάριοι, d) Πνευματομάχοι, Αεριανοὶ, Αετιανοὶ, οἱ καὶ Ανομοιοι, Εὐνομιανοὶ, Εὐδοξιανοὶ, Διμοιρῖται, οἱ καὶ Απολιναρῖται, Αντιδικομαριαμῖται, οἱ εἰς ὄνομα τῆς αὐτῆς Μαρίας κολλυρίδας ποιοῦντες· Μεσαλιανοὶ, οἱ καὶ Εὐχῖται. ἕως τῶν ὧδε ὁ ἅγιος Επιφάνιος ἐξέθετο. μετὰ δὲ τούτους γεγόνασιν, Εὐάγριος, καὶ Δίδυμος, τὰ Ωριγένους φρονοῦντες πρὸς ὕπαρξιν, * καὶ ἀποκατάςασιν, Θεόδωρος ὁ Μομψουεςίας, καὶ Διόδωρος, καὶ ὁ Νεςόριος ἐν φρονήματι δύο υἱοὺς λέγοντες. τούτοις συμφωνεῖ Μαρὶς ὁ Πέρσης· καὶ ἡ λεγομένη Ηβα e) ἐπιςολή. μετὰ τούτους

Sethiani. 19. Archontici. 20. Cerdoniani. 21. Marcioniſtæ. 22. Lucianiſtæ. 23. Apelliani. 24. Severiani. 25. Tatiani. 26. Encratitæ. 27. Cataphrygaſtæ & Montaniſtæ, Aſcodrugitæ. 28. Pepuſiani. 29. Priſcilliani, Qvintilliani, qvos conſeqvuntur Artotyritæ. 30. Teſſares-kai-decatitæ. 31. Alogi. 32. Adamiani. 33. Sampſæi, qvi & Elceſæi. 34. Theodotiani. 35. Melchiſedechiani. 36. Bardeſiani. 37. Noëtiani. 38. Valeſii. 39. Kathari, qvi & Anabiti. 40. Angelici. 41. Apoſtolici, qvi & Apotactiotæ. 42. Sabelliani. 43. Origenarii: qvi & Æſchropœi. 44. Origeniani alii qvi & Adamantii. 45. Paulus Samoſatenſis. 46. Manichæi. 47. Hieracitæ. 48. Meletiani. 49. Ariani, qvi & Ariomanitæ. 50. Audiani. 51. Photiniani. 52. Marcelliani. 53. Semiariani. 54. Pneumatomachi. 55. Aëriani. 56. Aëtiani, qvi & Anomœi, & Eunomiani, & Eudoxiani. 57. Dimœritæ, qvi & Apollinaritæ. 58. Antidicomarianitæ: Iſti faciunt ad invidiam nominis, inter placentulas qvas vocant, collyridas Mariæ. 59. Meſſaliani. 60. Euchitæ. Hucuſqve Sanctus Epiphanius expoſuit. Poſthæc hæreſeôn portenta fuerunt hi, Evagrius & Didymus qvi ſecundùm dogmata Origenis, puta præexiſten-

x) lege οἱ Καταφρυγαςῶν. y) Κυντιλλιανοὶ. z) Βαρδησιανοὶ
a) Ναβάτιοι Novatiani. vide Coteler. 1. monument. p. 776.
b) Παυλιανιςαὶ ἀπὸ Παύλου τοῦ Σαμοσατέως.
c) Ιερακῖται, Μελετιανοὶ. d) Ημιάρειοι. * προΰπαρξιν. e) Ἴβα.

Εὐτυχὴς, φαντασίαν, καὶ δόκησιν, καὶ σύγχυσιν φρονῶν· ᾧ τινι ἕπεται Διόσκορος, Θεοδόσιος, Γαϊνὸς, Τιμόθεος ὁ Ελυρος *, Πετρος, ὁ τὸ, ὁ σαυρωθεὶς, εἰς τρισάγιον ἐπινοήσας, Πέτρος ὁ Μουγγὸς, Σεβῆρος ὁ Ακέφαλος, Σωτήριχος, ἐκ Σαμαρίας Καππαδοκίας, Φιλόξενος ἱερᾶς πόλεως, Αμφιλόχιος ὁ Πισίδης, Ιάκωβος ὁ Σῦρος, καὶ Ιουλιανός. καὶ εἴ τις κατ' αὐτοὺς τοιοῦτος.

* Αἴλυρος.

existentiam atqve restitutionem senserunt. Theodorus Mopsvestenus, Diodorus & Nestorius qvi suo sensu duos astruunt esse filios. His concinit Mares vir Persa, & Epistola qvæ dicitur, Iba. Secundum hos, Eutyches imaginationem, opinionem & confusionem sentiens: qvem qvidem seqvuntur Dioscorus, Theodosius, Cajanus, Timotheus qvi & Ælurus, Petrus qvi & illud commentus est: nempe, ut trishagio hymno accederet qvartus σαυρωθεὶς id est, crucifixus. Petrus Mungus, Severus ille Acephalus, Soterichus ex Cæsarea Cappodociæ, Philoxenus Hierapolitanus, Amphilochius Pisidiæ, Jacobus Syrus, & Julianus: & si qvis secundum hos talis fuerit.

Si qvis novam editionem hujus pandectis curare velit; operæ pretium fuerit conferre Codices MStos ut Cæsareum de qvo Lambecius III. p. 138. seq. & Coislinianos qvorum meminit Montfauconus p. 189. 190. (ubi etiam prologum ab alio auctore præmissum exhibet Græce & Latine) & p. 297. &c. Lambecius in Cæsareo illo Codice etiam reperit Pandecti præfixam βίον σύντομον Εὐφροσύνε μαγείρε *narrationem compendiariam vitæ S. Euphrosyni, coqvi cœnobialis*, incertum qvo auctore, & necdum editam, & aliam περὶ Εὐχαρίςε κοσμικε̃ *de Evcharisto*, Ægyptiaci cujusdam vici accola, qvam Latine dedit Herib. Rosweidus in libro sexto de Vitis Patrum p. 496. *Duo qvidam Patrum rogabant DEum ut ostenderet eis* &c. qvem totum sextum librum Antiocho nostro velut auctori Lambecius tribuendum incerta conjectura conjicit.

Alius ab his Antiochus ad qvem varia opuscula feruntur sub S. *Athanasii* nomine, ut qvæstiones ad Antiochum qvas Athanasio qvi ab A. 1302. ad 1313. Patriarcha Alex. fuit, scriptas affirmabat Oudinus in triade dissertationum diss. II, p. 83. seq. 97. 100. & diss. III. p. 50. seq. in eo haud dubie falsus, cum qvæstiones ad Antiochum à Mich. Glyca qvi ante A. 1150. scripsit,

psit, p. 91. & 97. Annalium memorentur. Διδασκαλία ad Antiochum edita primum Græce & Latine ab Eruditiss. Montfaucono T. 3 Opp. Athanasii p. 252. & scriptum *de pœnis inferni* p. 264. inscribitur πρὸς Ἀντίοχον δουκᾶν.

Alii Antiochi.

Antiochus *Ægeus* sive *Ægeates*, infra, in Sophista.

Antiochus *Alexandrinus* cujus περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν laudat Athenæus XIII. p. 482. idem fortasse auctor libri περὶ τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν, cujus librum secundum laudat Ptolemæus Hephæst. apud Photium Cod. 190.

Antiochus *Arcæ*, Ἀρκαίων in Phœnicia Episcopus interfuit Concilio Chalcedonensi A. 451. Interdum vitiose Aloenensis pro Arcensi scribitur ut Harduino notatum.

Antiochus *Ascalonita* cognomento *cygnus*, qvem secum habuit Lucullus, audivere Cicero, Varro, M. Brutus: qvintæ auctorem Academiæ in qvam Stoicorum placita transtulit teste Sexto Empirico lib. 1. Pyrrhon. c. 33. unde Stoicis à qvibusdam accensetur, ab aliis rectius Academicis. De illo dixi lib. 3. cap. 3. & 15. & ad Empiricum qvi etiam laudat ejus libros τῶν Κανονικῶν.

Antiochus *Astrologus* cui Isagogen in Ptolemæi tetrabiblum Græce & Lat. cum Hieronymi Wolfii versione Basil. 1559. fol. sub Porphyrii nomine editam tribuit Thomas Gale p. 304. ad Jamblichum de mysteriis Ægyptiorum, allegans MS. illius isagoges Codicem, *e qvo corruptissima*, inqvit, *multa in editis emendare licet*. In illa isagoge p. 194. Antiochus de nomine laudatur. Antiochi apotelesmatica sive thesaurus apotelesmatum MS. in variis Bibliothecis. Vide Lambecium VII. p. 257. Labbeum Bibl. non MSS. p. 121. 385. &c.

Antiochus *Aureliopolitanus* in Lydia Episcopus qvi cum Antiocho Episcopo *Capitoliados* Palæstinæ & Antiocho *Memphite* interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Antiochus *Bostrensis* in conciliabulo Ephesino A. 431.

Antiochus *Cilix*, infra, in Sophista.

Antiochus *Cynicus*. infra, in Sophista.

Antiochi nescio cujus *Epigrammata* Græca unum in Sophistam ostentatorem lib. 1. Anthologiæ p. 186. alterum in hominem animo & corpore turpissimum lib. 2. p. 244. & tertium ibidem, in Galatia nihil non exitiosum hominibus nasci.

Antiochus *Historicus.* Vide in Sophista & Syracusano.

Antiochus *Laodicenus*, Scepticus qvi Zeuxidem audivit. Laërt. IX. 106. 116.

Antiochus *Macra* in Lydia Episcopus qvi interfuit Synodo Photii A. 879.

Antiochi *Medici* diætam qva octogesimum ætatis annum integris sensibus viribusqve superavit, laudat Galenus libro V. ὑγιεινῶν T. 4. edit. Basil. p. 269. seq. Citatur Antiochus sæpius ab Aëtio, Ægineta & eodem Galeno.

Antiochus *Memphites* Episcopus interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Antiochus Pacius *Ophthalmicus* Galeno memoratus.

Antiochus *Rhesanas* in Mesopotamia Episcopus qvi interfuit Concilio Nicæno A. C. 325. & Antiocheno A. 341.

Antiochus *Samosatenus* qvi interfuit Concilio CPol. A. 381.

Antiochus *Scepticus.* supra in Laodiceno.

Ad Antiochum *Scholasticum* exstant Isidori Pelusiotæ Epistolæ.

Antiochi *Sophistæ* βιβλίον, ἀγορὰ ἐπιγραφόμενον citatur à Phrynicho p. 32. Ejusdem ut videtur Antiochi mentio apud Pollucem VI. 99. & in Græcis ad Hermogenem scholiis p. 13. De hoc Ægeate Cilice Sophista & *Cynico* videndi Philostratus lib. 2. de Sophist. p. 568. seq. qvi præter declamationes alia ejus φροντίσματα & (qvam laudat in primis) *Historiam* commemorat, tum Dio Cassius lib. LXXVII. p. 878. & ex eo Svidas in Ἀντίοχ☉· αὐτόμολ☉·.

Antiochus *Syracusanus* Xenophanis F. scriptor πάνυ ἀρχαῖ☉· & Timæo antiqvior qvi rerum Sicularum historiam libris IX. à Cocalo ad Olympiadem LXXXIX. & σύγγραμμα περὶ ἰταλίας composuit. De eo Vossius lib. IV. Hist. Græc. p. 456. seq. Ejus nonus historiarum citatur etiam à Clemente Alex. p. 22. protreptici, & Theodorito in curatione Græcar. affect. p. 115. In Bibl. Græca doctissimi Meursii Antiochus Xenophanis à Syracusano male distingvitur, qvod ipse haud dubie si librum vivus potuisset edere, emendasset.

Antiochi *Syriæ Reges* fuere duodecim, de qvibus Jo. Vaillantius in Seleucidarum Imperio ex numismatibus illustrato, ut Usserium aliosqve Annalium V. T. scriptores & interpretes librorum Maccabaicorum prætercam. I. *Soter*, Seleuci F. ante CHristum natum ab A. 283. ad 262. II. Θεὸς ab A. 262. ad 247. Magnus qvi etiam *Philometor* Seleuci secundi frater ab A. 224. ad 187. IV. *Epiphanes* ab A. 176. ad 164. V. *Eupator* ab A. 164. ad 162. VI. *Balæ* F. ab A. 145. ad 143. VII. Antiochus *Sidetes* ab A. 138. ad 131. VIII. *Grypus* ab A. 123. ad 97.

IX.

IX. *Cyzicenus* ab A. 114. ad 97. X. *Pius* A. 95. XI. Seleuci sexti frater A. 94. XII. *Dionysius* A. 87. seq. ante CHristum natum. Ex his tertius, cujus theriacam laudant ex Eudemo Galenus lib. 2. de antidotis c. 14. Plinius lib. XX. cap. ult. & Plinius Valerianus de re Medica IV. 18.

Antiochiani Corinthi Hieronicæ Apollinis τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις πραχθέντων ἀφήγησιν narrationem de rebus ipsius ætate in Armenia, Mesopotamia & Media à Romanis gestarum ut ineptam perstringit Lucianus libro de scribenda historia T. 2. p. 623. seq. edit. Amst.

V. SEVERIANUS Gabalorum in Syria Episcopus, Johannis Chrysostomi amicus primùm, mox æmulus & inimicus, r) qvo ipso non levem maculam adspersit nomini suo, laudisqve haud parum amisit, licet ob eloqventiam & ipse à qvibusdam Chrysostomus s) appelletur. Obiit Theodosii junioris, qvem sacro baptismo tinxerat, temporibus, t) adeoqve post A. C. 408.

Hujus Severiani Homilias XIV. *in Genesin* MStas se habere testatus est Alexander Brassicanus præf. in Salvianum. Ex illis *sermones VI.* Εἰς κοσμοποιΐαν de Mundi creatione Græce edidit *Henricus Savilius* inter S. Chrysostomi scripta T. VII. p. 587. Græce & Latine *Franciscus Combefis* in auctario novissimo Bibl. Patrum T. 1. p. 211. Paris. 1672. fol. Ex his desumta fragmenta observat Caveus qvæ in Catena Patrum in Pentateuchum, à Francisco Zephyro vulgata latine, ad Historiam creationis adducuntur. Nam cætera pleraq; ad reliqvos Moysis libros Severi potius sunt qvam Severiani.

Homilias LXXXVIII. Severiani in homiliario qvodam MS. Bibl. Ambrosianæ exstare testatur Mabillonius T. 1. Musei Italici p. 13. alias etiam in Codice Bibl. Casinensis de qvo idem p. 124. Apud Oecumenium in 1. ad Corinth. VI. p. 416. edit. Veronens. citatur ὁ ἐν ἁγίοις Σευηριανὸς τεύχει ιζ΄. λόγῳ γ΄. κεφαλαίῳ ιθ΄. Idem in cap. VII. p. 423. ὁ Σευηριανὸς ἔστιξεν οὕτως.

Εἰς τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν, *in serpentem aneum*, homilia incipit: Ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος ἀδελφοί, & Græce edita inter tributas Chrysostomo T. VII. Savil. p. 448.

r) Socrates VI. 11. & 14. Sozom. VIII. 10. Niceph. XIII. 9. Palladius in vita Chrysost. E recentioribus Tillemont, T. XI. memor. p 171. seq. Godfridus Hermantius in Jo. Chrysostomi Vita &c. s) Rich. Montacutius T. 1. Orig. Ecclesiast. p. 112.

t) Gennadius c. 21. de script. Eccles. in Codice vetustissimo Corbejensi: *Severianus Gabalitana Ecclesia Episcopus - - moritur minore Theodosio, filio suo in baptismate, imperante.*

p. 448. Oratio secunda è decem qvas Chrysostomi nomine in lucem dederat Card. Sirletus. Sed Severiano asserunt Jo. Damascenus, Hadrianus Papa cum Synodo Parisiensi, ut notatum Sirmondo ad Ennodium Ticinensem p. 88.

Εἰς τὰς σφραγῖδας τῶν βιβλίων *de sigillis librorum* homilia qvæ incipit: μέγα τῆς ψυχῆς ἐφόδιον, & legitur T. VI. Ducæi p. 138. cum versione Jo. Jac. Beureri, & Græce T. V. Savil. p. 689. Severiano vindicatur Theodoreti & Hadriani Papæ auctoritate.

Sermo *de pace*, in Ecclesia CPol. habitus A. 401. cum à Jo. Chrysostomo susceptus est, tantum Latine exstat T. VII. Savil. p. 948. Incipit: *In adventu Domini & Salvatoris nostri.*

Εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν, *In incarnationem CHristi* Homilia qvæ incipit: ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ, edita Græce T. VII. Savil. p. 307. videtur Severianum auctorem habere & sub ejus nomine Latine exhibetur à Combefisio in Bibl. Concionatoria. Severiano etiam tribuunt viri docti homiliam *de Nativitate CHristi* qvæ occurrit Græce T. V. edit. Savil. p. 846. & incipit: μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον. In neutra harum leguntur qvæ ex Severiani homilia in Nativitatem affert Theodoritus dialogo secundo.

De Cruce Homiliam & in illud, *tu es qvi venturus es* vulgavit Græce Savilius inter dubia Chrysostomi T. V. p. 898. Incipit: καλῶς ἡμῖν καὶ σοφῶς. Eam MS. Mazariniano usus idem Combefisius ex Damasceni auctoritate Severiano vindicavit & Latine à se versam edidit T. 1. Bibl. Concionatoriæ p. 36. qvi utraqve etiam lingva vulgavit Paris. 1656. 4. cum aliis qvibusdam Chrysostomi. Idem testatus est homiliam *in dedicationem Crucis* ex qva fragmentum produxit Gretserus, integrum exstitisse in Bibl. Scorialensi. Qvartum Severiani λόγον εἰς τὸν σταυρὸν citat Damascenus 3. de imagg. T. 1. p. 385. & εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ σταυροῦ p. 327. 343. 365.

Ex styli similitudine Homilias longe plures Severiano sed non satis tuta conjectura tribuunt viri docti, ut videre licet apud Eliam du Pin T. 3. Bibl. Eccles. & Tillemontium T. XI. memor. p. 587. seq. Illam vero *de morte innocentum* homiliam qvæ incipit: *Zelus qvo tendat, qvo prosiliat livor*, & inter sermones Petri Chrysologi legitur CLII. atqve inter Patrum homilias ab Alcuino collectas, neutiqvam Severiani esse sed Latini scriptoris, ex ipso filo orationis arguit Combefisius, qvi tamen homiliam *de SS. Trinitate* qvæ incipit: οἱ κατὰ τῆς ἁγίας & inter suppositas Chrysostomo extat T. 1. edit. novæ p. 832. (Savil. T. VI. p. 955. & Ducæi VI. p. 160.) nec non alias plures tomo sexto Ducæi obvias, Severiano potius qvàm Joanni Hierosolymitano tribuendas contendit.

Seve-

Severiani κατὰ τῶν αἱρετικῶν citat Damascenus in parallelis sacris T. 2. p. 385. seq. 789. *Contra Novatum* Gelasius lib. de duabus CHristi naturis. At Gennadius c. 21. de script. Eccles. *Legi*, inqvit, *ejus* expositionem in Epistolam ad Galatas, *&* de baptismo & epiphaniæ solennitate libellum *gratissimum*. Citatur etiam Severianus apud Oecumenium in caput 1. Epist. ad Galatas. Et in Anastasii Sinaitæ hodego cap. 16. p. 302. affertur, locus Severiani in Coloss. II. 2. Alia ex Catenis in V. T. libros fragmenta illius Græce & Latine dedit Combefius Auctar. noviss. p. 291-297. poteratqve longe plura afferre nisi jure metuisset pleraqve qvæ in Catenis sub Σεβηρ. Ἀντιοχ. nomine exstant, ut in illa ad Jobum, Severi potius esse qvam Severiani.

Severiani alii.

Severianus in Africa Episcopus & confessor sub Genserico. Vide Prosperi Chronicon p. 746. Aëtio II. & Sigisvulto COSS. (A. C. 437.) Alius Severianus in Africa Episcopus qvi interfuit Concilio Sardicensi A. 347. Nec non Ceramussensis itidem Africa, qvi interfuit Collationi Carthag. A. 411.

Severianus Aphrodisiadis in Caria Episcopus, qvi interfuit Concilio CPol. A. 553.

Severianus Arethusius in Syria Episcopus qvi subscripsit Epistolæ missæ ad Concilium CPol. sub Mena A. 536.

Severianus eruditione & Critica laude insignis, cujus è Damascio meminit Svidas in Νόμος.

Severianus Gabalensis in Gallia Episcopus qvem ajunt fuisse ante medium Sæculi III. & celebrari in qvibusdam Martyrologiis 25. Januar. Ei sunt qvi tribuunt sermonem *de paralytico*, qvi est inter Petri Chrysologi sermones qvinqvagesimus. Incipit; *CHristum in humanis artibus*. Alius Severianus in Gallia Episcopus subscripsit Concilio Regiensi A. 439.

Severianus Pelagianus Episcopus cujus filius Agricola in Angliam hæresin illam intulit, ut narrat Prosper ad A. 429. Florentio & Dionysio COSS.

VI. THEODOTUS in Gennadii & Honorii Codicibus atqve inde apud Possevinum male *Theodorus*, Sophronio Hierosol. Patriarchæ apud Photium Cod. 231. ὁ ἐν ἁγίοις Θεόδοτος, ubi Photius addit, ne de alio Theodoto accipias, Ἀγκύρας ὅτος ἐπιςάτησε, *Ancyra* (Galatiæ urbe) *ille præfuit*. S. Cyrilli Alex. συναγωνιςὴς dicitur in Actis septimæ synodi Act.

VI. Certe inter fortes Nestorii adversarios strenue decertavit A. 431. in Synodo Ephesina, in cujus Actis parte IV. habentur Græce & Latine hæ tres ejus homiliæ:

I. *In die Nativitatis CHristi*, Incipit: λαμπρὰ καὶ παράδοξος. T. 3. Labbei p. 988. & T. 1. Harduin. p. 1644.

II. *In Natalem Salvatoris*. Incipit: λαμπρὰ τῆς παρούσης ἑορτῆς. T. 3. Labbei p. 1008. & T. 1. Harduin. p. 1654. memoratur in Actis Synodi septimæ actione 6.

III. *Contra Nestorium*, in die S. Joannis Evangelistæ. Incipit: ὅπερ ἐστὶ τοῖς σώμασι ἡμῶν ἰατρός. T. 3. Labbei p. 1024. & T. 1. Harduin. p. 1665. Huic homiliæ qvadrat qvod Gennadius c. 55. de Script. Eccles. ait Theodotum cum adhuc Ephesi versaretur scripsisse adversus Nestorium *librum redargutionis & refutationis dialectica quidem arte ordinatum sed auctoritate sacrarum scripturarum detextum. Multis enim adsertionibus usus est anteqvam Scripturarum testimonia poneret.* Præterea ex illius scriptis exstant:

IV. Εἰς τὸ Σύμβολον τῶν ἁγίων ἐν Νικαίᾳ πατέρων τῶν τιή. *Expositio Symboli sanctorum CCCXVIII. Patrum Concilii Nicani.* Hic titulus est in Codice MS. ex qvo primum Latina versione donatum à *Luca Holstenio*, utraqve lingva vulgavit & Clementi IX. Pontifici Max. dicavit *Franciscus* Cardinalis *Barberinus*. Rom. 1669. 8. *Franciscus* vero *Combefis*, qvi cum nova versione & notis suis, subjuncta S. Germani Patriarchæ CPol. homilia in Mariæ dormitionem, iterum edidit Paris. 1675. 8. maluit inscribere *librum adversus Nestorium* sive *Nestorii ex Scriptura & fide Concilii Nicani confutationem*. Scriptus est ad Lausum ut suspicor qvi ipsi p. 90. φιλὴ κεφαλή. Ex hoc libro locus qvi exstat p. 11. edit. Rom. citatur in Catena MS. Bibl. Barberinæ ad Actor. III. 15. Etiam in Actis Synodi VII. actione 6. inter Theodoti hujus scripta memoratur ἑρμηνεία εἰς τὸ σύμβολον τῶν ἐν Νικαίᾳ ἁγίων πατέρων.

V. Εἰς ἁγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸν Συμεῶνα. *In S. Deiparam & Simeonem.* Incipit: προφητικὸς ἡμᾶς καὶ τήμερον. Edita ab eodem Combefisio Græce & Lat. inter S. Amphilochii Iconiensis opera p. 36. At neqve hujus est, neq; ut Sirmondo & Labbeo visum Amphilochii Sidetæ, sed ut ex Nicephori CPol. antirrheticis adhuc ineditis viri docti observavere, Theodoti Ancyrani, sub cujus nomine eandem Latine ad MS. Mazarinianum recensitam exhibet idem Combefisius in Bibl. Concionatoria.

Scripta

Scripta Theodoti deperdita vel certe inedita.

VI. *De Spiritus S. Deitate libri III.* Theodotus ipse in Symbolum Nicænum pag. ult. *ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς ἐν παρέργῳ νῦν εἰρήσθω περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, ἐντελέστερον ἡμῶν περὶ τῆς θεϊκῆς δεσποτείας αὐτοῦ διηλεγμένων ἐν τρισὶν ἑτέροις βιβλίοις, οἷς ἐντυχὼν ξυνδοξαζόμενον Πατρὶ καὶ Υἱῷ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον παρὰ τῆς θείας διδαχθήσῃ γραφῆς. Verum illud obiter nunc dictum sit de Spiritu S. de cujus divina Majestate plenius in aliis tribus libris disputavimus: quos si legeris, Spiritum S. pari honore cum Patre & Filio conglorificatum in sacris litteris, disces.*

VII. *Οἱ πρὸς Λαῦσον λόγοι κατὰ Νεστορίου, ἐν τόμοις ἕξ. Contra Nestorium libri sex* ad Lausum. memorantur in Actis septimæ Synodi actione VI. Tomo IV. edit. Harduin. p. 405.

VIII. *Λόγοι* sive *Homiliæ* sex in iisdē Actis septimæ Synodi, sive secundæ Nicænæ A. C. 787. celebratæ memorantur, 1) *εἰς τὰ φῶτα in sacra lumina.* Hanc una cum aliis tribus ineditis habuit ex membranis antiqvis & probatis descriptum Combefisius, ut ipse in notis ad Theodotum p. 77. testatur.

2) *Εἰς τὸν Ἠλίαν καὶ τὴν χήραν, in Eliam & viduam.*

3) *Εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ Ἰωάννην. In S. Petrum & Joannem.*

4) *Εἰς τὸν χωλὸν τὸν καθήμενον πρὸς τὴν ὡραίαν πύλην. In claudum sedentem ad speciosam portam.*

5) *Εἰς τοὺς τὰ τάλαντα λαβόντας, in eos qui talenta acceperant.*

6) *Εἰς τοὺς δύο τυφλούς. in duos cæcos.*

Iconoclastæ adversus Iconomachos hoc Theodoti Ancyrani laudabant testimonium: *τὰς τῶν ἁγίων ἰδέας οὐκ ἐν εἰκόσιν ἐξ ὑλικῶν χρωμάτων ἀναμορφοῦν παρειλήφαμεν, ἀλλὰ τὰς τούτων ἀρετὰς διὰ τῶν ἐν γραφαῖς περὶ αὐτῶν δηλουμένων εἶόν τινας ἐμψύχους εἰκόνας ἀναμάττεσθαι δεδιδάγμεθα, ἐκ τούτου πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτοῖς διεγειρόμενοι ζῆλον. Ἐπεὶ εἰπάτωσαν οἱ τὰς τοιάσδε ἀναστηλοῦντες μορφὰς, ποίας ἐκ τούτων ἄρα καταπολαύουσιν ὠφελείας, ἢ ἐν ποίᾳ διὰ τῆς τούτων ἀναμνήσεως ἀνάγονται πνευματικῇ θεωρίᾳ, ἀλλ' εὔδηλον ὡς ματαία ἡ τοιαύτη ἐπίνοια καὶ διαβολικῆς μεθοδείας εὕρημα.* Postrema verba etiam esse Theodoti, non ut Dallæus II. 5. de imaginibus p. 227. suspicabatur, Patrum CPolitanorum, patet ex Nicephori CPol. antirrheticis & Theodori Studitæ Epistola II. 36. ad Naucratium T. 5. Opp. Sirmondi p. 442. ubi ad eundem Theodoti locum conantur respondere, non ut Synodi septimæ patres, negare illum esse Theodoti.

Alii

Alii Theodoti.

Theodotus *Alabandensis* in Caria Episcopus qvi cum Theodoto Claudiopolitano A. 451. interfuit Concilio Chalcedonensi.

Theodotus ab A. C. 421. *Antiochenus* Episcopus, qvem Apollinaristas non paucos ad Ecclesiam reduxisse testatur Theodoritus V. 38. Hist. De illo videndus Henricus Noris in Historia Pelag. lib. 2. cap. 4.

Theodotus *Cassiteras*, Flavianus Melissenus, Patriarcha CPol. ab A. 815. ad 821.

Theodotus *Chius*, Rhetor qvi Ptolemæum ultimum Ægypti Regem docuit, eiqve fuit auctor ut Pompejum nec reciperet apud se nec dimitteret sed interficeret, caputqve Pompeji Cæsari hoc aversanti obtulit ipse postea interfectus jussu Bruti. Vide Plutarchum Pompejo p. 660. Cæsare p. 730. & Bruto p. 999.

Theodotus *Claudiopolitanus* in Ponto Episcopus: supra in Alabandensi.

Theodotus *Coriarius* patria Byzantinus, auctor Theodotianorum, qvi sæculo secundo hæresin suam sparsit, de qva appendix Tertulliani de præscriptione adversus hæret. cap. ult. Hippolytus contra Noëtum, Eusebius V. 28. Hist. Hieronymus contra Helvid. Epiphanius & Damascenus hæresius 54. Philastrius c. 50. Augustin' & auctor prædestinati c. 33. &c. E recentioribus Jo. Pearsonius Vindic. Ignatii parte 2. p. 23. Sirmondus T. 2. Opp. p. 474. seq. D. Mich. Waltherus diss. *JEsus ante Mariam*, §. 10. seq. & Thom. Ittigius ὁ μακαρίτης de hæresiarchis Apostolicæ & Apostolis proximæ ætatis p. 259. seq.

Theodotus *Euroea* in Epiro Episcopus qvi interfuit Concilio CPolitano sub Mena A. 536.

Theodotus *Gordenorum* Episcopus in Lydia qvi subscripsit Synodico Sardensis Concilii misso ad Leonem Imp. post A. 451.

Theodotus *Grammaticus* citatur in Etymologico magno, voce ἐρίγανον.

Theodotus *Hierapolitanus* in Syria Episcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. 381.

Theodotus *Medicus* Atheniensis cujus apud Aristidem Rhetorem mentio T. 1. p. 485. 502. 525. &c.

Theodotus *Montanista* apud Eusebium V. 3. & 16. Hist. Pacianum Epist. 1.

Theodotus *Philosophus*, cujus qvartus adversus Epicurum liber citatur à Laërtio X. 5. Alius Philosophus hoc nomine cujus vitam tribus libris scripsit Tribonianus Sidetes, Triboniani JCti Justiniano imperitante æqvalis, de qvo Svidas in τριβ.

Theo-

Theodotus *Phœnicius* Historicus, cujus scripta in Græcam lingvam transtulit *Lætus* scriptor φοινικικῶν teste Tatiano p. 171. Clemente Alex. I. Strom. p. 326. & Eusebio X. 11. præparat. Evangel. etsi in Tatiani codicibus pro Læto est χαῖτος, in Eusebii ἄιτος. Hujus Theodoti mentionem facit Josephus I. contra Apionem p. 1051.

Theodotus pictor, de qvo Nævius apud Festum in *penum*.

Theodotus *poëta* Græcus qvem ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων laudat Eusebius IX. 22. præparat. & ex eo novem Hexametros affert de urbe Sicima, qvi emendatius leguntur apud Grotium ad Johann. IV. 5.

Alius Theodotus *poëta* de qvo vetus interpres ad Ovidii Ibin v. 467. *Theodotus poëta fuit, qvi cum liberius in Mnesarchum Regem scripsisset, ab eo crudeliter in Apollinis æde cæsus est. Alii dicunt Tyrrhenos, cum cepissent Liparium castrum, fortissimum illorum de castro, Phœbo mactasse, unde Gallus:*

Theudotus in belli Phœbo datur hostia, qvamvis
Neqvaqvam sit homo victima grata Dei.

Verba Ovidii sunt:

Victima vel Phœbo sacras macteris ad aras
Qvem tulit à sævo Theudotus hoste necem.

ubi Domitius Calderinus annotat se reperisse Theodotum Bactrianorum regem ab Arsace Rege Parthorum fuisse mactatum. Sed Justinus XLI. 4. Theodotum illum (qvi Straboni Διόδοτος lib. XI. p. 515.) mortuum scribit, ab Arsace fuisse mactatum non scribit.

Theodotus *Palaensium* Cypri Episcopus, interfuit Synodo Nicænæ secundæ A. 787.

Theodotus *Pythagoreus*, qvi ne conscios conjurationis proderet, lingvam dentibus demorsam in tyranni faciem inspuit, ut ex Timothei Pergameni libro de Philosophorum fortitudine narrant Clemens Alex. IV. Strom. p. 496. & Theodoritus VIII. de curat. Græcar. affect. p. 120.

Theodotus *Seleuciensis* in Isauria Episcopus, interfuit Concilio CPol. A.C. 553.

Theodotus *Sidonius* (Straboni XVI. p. 757. Διόδοτος) frater Boëthi Peripatetici Philosophi, Philosophus & ipse.

Theodotus *Sophista* qvi Lolliani & Herodis Attici pridem auditor deinde æmulus, primus Athenis docuit stipendio ab Imperatore Marco Antonino accepto decem mille drachmarum, ab eodem celebratus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος. Vide Philostratum lib. 2. de Sophist. c. 2. p. 566. seq.

Theodotus *Tarentinus*, inter Pythagoricos memoratur à Jamblicho.

Theodotus *Trapezita*, auctor Melchisedecianorum de qvo B. Doctor meus Thom. Ittigius diss. de hæresiarchis p. 261. Huic utpote Valentini sectæ faventi non Goriario ejus æqvali tribuendas esse *eclogas* qvæ ad calcem operum Clementis Alex. leguntur, & cum Combefisii versione à me exhibitæ sunt lib. V. hujus Bibl. cap. 1. sententia est clarissimi Turneminii, in memoriis Trivultianis A. 1717. p. 389. seq.

Theodotæ Atheniensis, cum Socrate colloqvium refert Xenophon 3. ἀπομνημονευμ. p. 782. seq. Alia ni fallor de qva Soranus Epistola ad Cleopatram: *Dabo tibi commentarios Theodotæ & aliorum de vitiis & de curatione mulierum* &c.

VII. ANTIPATER Bostrensem in Arabia Ecclesiam rexit statim post Constantinum Episcopum qvi Concilio Chalcedonensi A. 451. interfuit, siqvidem paucis post Concilium annis ad Antipatrum jam Episcopum literas dedit Leo Imperator T. 2. Concilior. Harduini p. 690. Ad eundem scripsisse S. Euthymius traditur ab auctore vitæ Euthymii in T. 2. p. 281. monument. Cotelerii, cujus adde sis notas p. 636. seq. & Acta Sanctor. Junii T. 2. p. 685.

1. Præcipuum ac celeberrimum ejus opus fuit *ἀντίῤῥησις contra Pamphili Apologiam pro Origene*. Incepit à verbis: ἐγὼ μὲν ἀρχόντως ἐνόμιζον γεγραφηκέναι, ut notatur in Actis Synodi Nicænæ secundæ A. 787. celebratæ, Actione V. Tom. VII. Labbei p. 367. (Harduin. T. 4. p. 304.) ubi fragmenta qvædam è libro primo exstant. Longe plura & ampliora ἐκ τῆς κατὰ τῶν βλασφημιῶν Ὠριγένους πραγματείας κεφαλ. ιέ, ις', servavit Jo. Damascenus in parallelis sacris T. 2. edit. novæ p. 764. ad 772. Vide etiam Cyrillum Scythopolitanum in vita S. Sabæ, T. 3. monument. Cotelerii p. 362. ubi narrat Gelasium præpositum ut succrescenti Origenianismo occurreret, Antipatri opus in Ecclesia publice legendum ordinasse. Τὸ σύγγραμμα τοῦ ἐν ἁγίοις Ἐπισκόπου Βόστρων Ἀντιπάτρου, τὸ κατὰ τῶν Ὠριγένους δογμάτων ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγινώσκεσθαι παρεσκεύασεν. Mentio iterum p. 364.

2. Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν καὶ εἰς τὴν σιγὴν Ζαχαρίου, καὶ εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Homilia *in S. Johannem Baptistam, silentium Zachariæ & salutationem sanctissimæ Deiparæ*. Incipit: Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν. MS. in Bibl. Cæsarea. Lambec. V. p. 18. Vidit etiam in Italiæ Bibliothecis Allatius qvi ejus meminit p. 89. libri de Simeonibus. Habuit

&

& Tho. Galeus. Si recte memini, (neqve enim liber jam ad manus,) Latine eam dedit Combefisius in Bibl. Concionatoria.

3. Εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια. MS. apud eundem Galeum.

4. Εἰς τὴν αἱμοῤῥοῦν, *in mulierem sanguinis profluvio laborantem.* Incipit, ὅτι μὲν πρώτη ἡ Ἰουδαίων κλῆσις. Locus ex illa affertur in Actis Synod. Nicænæ secundæ actione IV. Tom. VII. Labbei p. 208. (Harduin. T. 4. p. 169.)

Citatur qvoqve Antipater ab Andrea Cæsariensi in Apocalypsin serm. 22. p. 124. Maximo ad cap. 7. Dionysii de Eccles. Hierarchia &c. Sunt etiam qvi ejus Homiliam in annunciationem B. Virginis & in Nativitatem CHristi commemorant.

Antipatri alii.

Antipater *Acanthius*, Grammaticus ut videtur, qvem citat Ptolemæus Hephæstion lib. 1. apud Photium Cod. 190.

Antipater Mathematicus sive *Astrologus* Vitruvio IX. 7. memoratus.

L. *Cælius* Antipater Romanam historiam scripsit ad L. Ælium Stilonem Varronis Magistrum in compendium missam à M. Bruto. De illa Vossius lib. 1. de Hist. latinis cap. 8. Pauca qvædam ejus λείψανα in fragmentis veterum Historicum Latinor.

Antipater *Cauni* in Lycia Episcopus interfuit Concilio Chalcedonensi A. 451. alius ut videtur Antipater Caunenus in Concilio Rom. A. 503.

Antipater sive Antipas *Ascalonita* pater Herodis Magni Judæorum Regis, de qvo multa Flav. Josephus.

Gallus Antipater qvi scripsit vitam Aureoli Tyranni. Vide Trebellium Pollionem in Claudii vita c. 5. qvi eum ob adulationem *ancillam honorum & historicorum dehonestamentum* appellat.

Antipater *Grammaticus*. Schol. Aristoph. ad aves. Vide Jonsium lib. 1. c. 13.

Antipater *Hierapolitanus* audivit Sophistas Adrianum & Pollucem, Zenonemqve Atheniensem. Imp. Severi ab Epistolis fuit in qvibus scribendis excelluisse eum Philostratus testatur, qvi narrat etiam æmulum fuisse & inimicum Heraclidis Lydii, & liberos Imperatoris instituendos ipsi datos fuisse, lib. 2. de Sophist. p. 606. seq. Idem Philostratus hæc de ejus scriptis: Ὀλυμπικοὺς τι ἡμῖν διῆει καὶ Παναθηναϊκοὺς λόγους. Καὶ ἐς ἱστορίαν ἔλαβε τὰ Σεβήρου τοῦ βασιλέως ἔργα. In numo Fulviæ Plautillæ Augustæ, qvæ uxor Caracallæ fuit, ex altera

parte legas ἐπὶ στρατηγοῦ Ἀντιπάτρου Ἱεροπολιτῶν. Vide Harduini numos urbium illustratos p. 212.

Antipater *Jolai*, Rex Macedoniæ, de cujus scriptis dixi inter Aristotelis discipulos lib. 3. cap. 11.

Antipater *Macedo* junior, cujus Epigrammata leguntur in Anthologia.

Antipater *Medicus* inter methodicos memoratus Galeno lib. 1. methodi medendi c. 7. citatur & alibi ab eodem Galeno, Cœlio Aureliano, Aëtio &c.

Antipater ὀνειροκριτικῶν scriptor laudatur ab Artemidoro IV. 67.

Antipater *Paliurensis* de qvo Meursius in Bibl. Græca, non diversus est ab Antipatri Jolai, Rege Macedoniæ. Paliura Antipatri patria, Macedoniæ civitas.

Antipater Plutarchi æqvalis ab eo memoratus in Convivalibus qvæstionib⁹.

Antipatri *Præsidis* ἢ ἡγεμόνος Epistola ad S. Basilium & Basilii ad Antipatrum 203. seq.

Antipater libro tertio περὶ Ῥόδου, citatur à Stephano Byz. in Ἀρμενία. Confer. Vossium de Historicis Græcis lib. 3. p. 324.

Antipater *Rhosi* in Cilicia Episcopus, qvi Concilio Antiocheno interfuit, A.C. 363.

De Antipatris Stoicis *Sidonio*, *Tarsensi*, & *Tyrio* duobus dixi lib. 3. cap. 15. Antipatri ἑταῖρον Sosigenem memorat Alexander Aphrodiseus libro de mixtione p. 142.

Antipater *Thessalonicensis* cujus, qvemadmodum Sidonii Epigrammata exstant in Anthologia. Citat & Etymolog. magnum in καυσία, Stobæus &c.

Antipater *Trapezuntius* qvi subscripsit relationi in Synodo CPol. sub Mena A. C. 518.

CANDIDI Isauri, Christiani scriptoris & Concilio Chalcedonensi faventis *libros tres Historiarum* ab tempore Leonis in Imperatorem evecti A. C 457. usqve ad Zenonem A. 491. defunctum, desideramus præter excerpta servata à Photio Cod. 79. qvæ tomo primo Scriptorum Historiæ Byz. post excerpta de legationibus cum notis suis dedit Philippus Labbeus. Paris. 1648. fol. Vide si placet qvæ de hoc Candido notavi Volumine VI. p. 239.

Alius Candidus qvi temporibus Impp. Commodi & Severi clarus scripserat in Hexaëmeron, teste Eusebio V. 27. Hist. Ejusdem meminit Hieronymus de Script. Eccles. c. 48.

Candidus

Candidus Valentinianus, Origenis æqvalis, cujus meminit idem Hieronymus libro secundo adversus Rufinum.

Candidus Arianus qvi post medium sæculi qvarti vixit, & Latine scripsit *libellum de generatione divina* ad Marium Victorinum, qvi addita Victorini confutatione lucem vidit ad calcem commentariorum Bernhardi Ziegleri in Genesin Basil. 1548. fol. & cum reliqviis Victorini editis junctim ab Andrea Rivino Lips. 1652. 8. Fragmentum Epistolæ Candidi ad Victorinum unacum Victorini responsione exstat apud Jo. Mabillonium Tomo IV. Analect. p. 155. Alia Candidi Epistola, qva Victorino scribendorum librorum qvatuor contra Arianos ansa data fuit, legitur in hæresiologia Jo. Heroldi p. 171.

Candidus Fuldensis, qvi præter Chronicon Fuldense scripsit vitas Bungolfi & Ægilis Abbatum Fuldensium, ex qvibus hæc edita est à Christophoro Browero in sideribus illustrium & sanctorum virorum Germaniæ, Mogunt. 1616. 4. & à Jo. Mabillonio Sæcul. Benedictino qvarto part. 1. p. 226. Vide Vossium de Hist. Lat. Claruit hic Candidus circa A. C. 820.

VII. SIMEON a) Stylites sive anachoreta columnaris & cionita dictus à κίονι, ϛύλῳ sive columna, in Syria prope Antiochiam, in qvam ascendit A. C. 419. & in ea vixit usqve ad A. 460. b) longævitate c) non minus qvam singulari sanctimoniæ laude insignis: cujus memoriam celebrant Græci 1. Septembr. d) & de cujus vita & rebus consulere juvabit Jo. Bollandum in Actis Sanctor. ad V. Januarii, Tomo I. p. 261. seqq. qvi p. 264. Latinam exhibet versionem vitæ ab *Antonio* Monacho, Simeonis discipulo scriptæ, (qvæ etiam occurrit in Herib. Rosweidi vitis Patrum lib. I. p. 131.)

a) Simeonem Stylitem cum Simone Petro Apostolo inscite confundit blasphemus liber תלדות ישו p. 23. edit. Wagenseilianæ.

b) Jo. Garnerius auctario Opp. Theodoriti p. 197. seq.

c) Franciscus Baco Verulamius in historia vitæ & mortis: *Vita religiosa & in sacris occupata videtur ad longævitatem facere. Sunt in hoc genere vitæ otium, admiratio & contemplatio rerum divinarum, gaudia non sensualia, spes nobiles, metus salubres, mærores dulces, denique renovationes continuæ per pænitentias & expiationes: quæ omnia ad diuturnitatem vitæ potenter faciunt. Quibus si accedat diæta illa austera quæ massam corporis induret, spiritus humiliet, nihil mirum si sequatur longævitas insignis, qualis fuit Pauli Eremitæ, Simeonis Stylitæ & complurium aliorum monachorum ex eremo & anachoretarum.*

d) Vide Lambecium VIII. p. 220. & 232.

nec non p. 274-285. aliam Nicephoro XIV. 51. laudatam auctore *Simeone Metaphraste* itidem Latine ex versione *Gvil. Gratii* Brugensis S. I. qvæ Græce exstat MS. in Bibl. Cæsarea, teste Lambecio VIII. p. 233. De eodem Stylite Theodoritus in Philotheo c. 26. Evagrius lib. 1. c. 13. seq. Theodorus Lector, auctores vitæ, S. Euthymii, S. Theodosii, S. Auxentii, S. Danielis Stylitæ &c. è recentioribus Tillemontius T. XV. memor. p. 347-391. Leo Allatius libro de Simeonibus p. 10. seqq. D. Theoph. Spizelius in veteri Academia JEsu CHristi p. 121. Jo. Henricus Ursinus T. 2. Analector. p. 177. &c.

Multa, inqvit Allatius, hunc virum scripsisse certum est. Nonnullæ ejus pro Concilio Chalcedonensi, aliisqve negotiis Ecclesiasticis Epistolæ à Scriptoribus memorantur. 1) *Prima* sit ea, qvam ad Imperatorem Theodosium ob Judæis Synagogas à Christianis antea ablatas, & tunc redditas, adeò acriter scripsit, ut Theodosius & mandata revocaverit, & auctorem consilii de restituendis Synagogis magistratu abdicaverit. Meminit Evagrius Histor. lib. 1. cap. 13. & Nicephorus Callistus lib. 14. cap. 51. 2) *Secunda* pro Synodo Chalcedonensi ad Leonem Imperatorem. Evagr. lib. 2. c. 10. & Nicephor. Histor. lib. 15. cap. 19. 3) *Tertia*, pro eadem Synodo ad Basilium Episcopum Antiochenum, qvæ integra apud Evagrium & Niceph. exstat. 4) *Qvarta* ad Eudociam Imperatricem in eodem argumento. Nicephor. lib. 15. cap. 13. qva vel solâ Eudocia ab Eutychiano errore ad rectam fidem reducitur. 5) Professio Catholicæ Fidei (nisi eadem sit cum Epistola 2. ut bene conjicit doctiss. Caveus,) Meminit Eulogius Alexandrinus Episcopus apud Photium. Cod. 230. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τῷ μοναδικῷ διέλαμπον βίῳ τὸ φρόνημα αὐτῶν ἐγγράφως ἀνομολογῆσαι ὁ Λέων διετάξατο, ὃ καὶ προθύμως πεπράχασι τῶν ἀρχιερέων τὸν ἀριθμοῦ εἰς χʹ ἐπὶ χιλίοις συγκεφαλαιωθέντος μηδενὸς ἐπιγνωμονήσαντος, μεθ' ὧν καὶ ὁ μέγας Συμεὼν, ὁ ἐν τῷ στύλῳ τὸν ἀγγελικὸν ἐκεῖνον βίον διαγωνισάμενος. *Nec non iis, qvi in religiosa, & monastica vita celebres habebantur, præcepit Leo, uti sententiam suam scripto profiterentur, qvod Episcopi numero mille sexcenti promptè pæne executi sunt, nemine, qvi aliter sentiret, deprehenso: à qvibus stetit & Simeon, qvi in columna cælitum vitam æmulabatur.*

Præter hæc Allatio memorata, exstat Latina versio brevis sermonis *de morte assidue cogitanda* qvæ incipit: *Animadvertite, fratres mei.* T. VII. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. p. 1228. Eadem occurrit & in aliis Bibl. Patrum editionibus, ut Coloniensi Tom. V. parte 2. & Parisiensi A. 1589. 1644. 1654. Tomo II. & in appendice ad edit. 1675.

Fuit

Fuit & *Simeon Stylites Junior* Thavmaſtorites, qvi vixit ab Anno qvarto Juſtini ſenioris (CHriſti 521.) ad annum decimum qvintum Mauritii (CHriſti 596.) per annos 75. de qvo Conradus Janningus in Actis Sanctor. ad 24. Maj. Tomo V. p. 307. ſq. ubi exhibetur Græce cum Janningi verſione vita hujus Simeonis laudata Nicephoro Calliſto XVIII. 24. & ſcripta à *Nicephoro* Magiſtro ſive Rhetore Antiocheno, cognomite Οὐρανῷ, deſcripta vero ex MS. Bibl. Vallicellanæ. Compoſuit & vitam hujus Simeonius *Arcadius* qvidam, Cypri Archiepiſcopus, qvæ intercidit. Vide Tomum V. Maji p. 306. In eodem p. 403 - 431. habes etiam Græce è MS. Florentino cum Janningi verſione vitam coævo auctore ſcriptam B. *Marthæ*, qvæ hujus Simeonis mater fuit. In ea p. 426. ſeq. occurrit Simeonis *Epiſtola ad Stavrophylacem*. Memoratur & ᾠδὴ *pro terra motu ſiſtendo* p. 348. ne de aliis *precum formulis* dicam p. 423. *Epiſtola ad Juſtinum Juniorem*, p. 378. Moriturus commendat *Canonem* ſuum ſive *regulam*, p. 401. De *Epiſtola ad Evagrium* vide p. 396. ſeq. & Evagrium VI. 23. Hiſt. De *Epiſtola ad Juſtinianum* contra Neſtorianos & Eutychianos, atqve alia pro imaginibus, Allatium libro de Simeonum ſcriptis p. 18. ſeq. ubi etiam de *troparis* ejus ſive *hymnis* & *precibus*.

Simeon deniqve *Stylites* tertius, presbyter & Archimandrita, cujus memoriam Græci recolunt die 26. Jul. de qvo Allatius laudati libri p. 22. Omitto alios Stylitas veterum celebratos ſcriptis, ut *Theodotum Stylitem* de qvo Acta Sanctor. ad 28. Maji T. VI. p. 755. ſeq. *Joannem Stilitem* de qvo vita Simeonis Stylitæ junioris T. V. Maji p. 311. *Nicetam Stylitem*, de qvo Ephemerides Moſcorum, iconibus illuſtratæ 24. Maj. ante Acta Sanctor. T. 3. Maji p. 28. *Danielem Stylitem* de qvo ſupra p. 71. Lambecius VIII. p. 233. & Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Myſtagog. p. 60. b. & *Petrum Stylitem* à Conſtantino Copronymo male habitum de qvo Theophanes & Cedrenus ad A. C. 770. De horum Stylitarum ἀσκήσει qvædam non protrita Jacobus Gretſerus libro primo rerum variarum. Columnam ipſam in qva Simeon Senior tot annos exegit, his verbis deſcribit Johannes Phocas in Allatii συμμίκτοις p. 5. Χερσὶ λαξευτῶν &c. *Lapicidarum opera, ſummitate montis admirandi* (inter urbem Antiochiam & mare) *alte exavata, monaſterium ex uno conflatum compaginatumqve lapide exſtruxit: in media Monaſterii* Ἧς μέσον αὐτοφυῆ λαξεύσας κίονα ἐν αὐτῷ τὰς βάσεις ἔθετο *inter exciſos lapides ſua ſponte nata columnâ gradus fixit*, ſuper petram, *ut ſacro eloqvio traditur*, pedibus firmatis, *verſus exorientem ſolem templum pulcherrimum DEO erexit, in qvod diſcipulos convocabat: atqve ita ſub dio*

ipſe

ipſe commorans, illi tota nocte in templo ſtantes, ut decebat ſanctos, debitum DEO cultum offerebant.

IX. JOHANNES Hieroſolymitanus, S. Cyrilli in Epiſcopatu Hieroſolymitano ſucceſſor a) ab A. C. 386. usqve ad A. 416. qvo diem obiit. Hic pro Origenis cauſa, cujus mortui famæ patrocinari ſtudebat, graviſſimas cum Epiphanio & Hieronymo inimicitias ſuſcepit, & modo Ario, modo Pelagio b) favere fuit viſus obtrectatoribus ſtudii ſui: adverſus qvos teſte Gennadio cap. 30. de Script. Eccleſ. ſcripſit *librum* c) *quo oſtendit Origenis ſe ingenium, non fidem ſecutum.* Sed illo pridem deperdito, ecce tibi hominem lepidum, Petrum Waſtelium, Aloſtanum Carmelitam, qvi ſub nomine *Joannis Nepotis Sylvani, Hieroſol. Epiſcopi XLIV.* qvem Carmelitam fuiſſe pejerat, Carmelitis ſuis gratificaturus promit veluti verſum è Græco magnum volumen, alio non ſane minore vindiciarum comitatum, Bruxellis 1643. fol. in qvo hæc Joannis ſcripta venditantur, qvæ illius eſſe nemo veterum ſcripſit, nullus fide dignus Codex MS. docuit:

I. *Liber de inſtitutione primorum Monachorum* in Lege veteri exortorum & in nova perſeverantium ad *Caprafium* Monachum, interprete *Aymerico* Patriarcha Antiocheno. T. 1. p. 1 - 32. Idem hoc eſt cum illo qvod Trithemius vocat volumen inſigne *de principio & profectu Ordinis Carmelitici*, tribuitq; Johanni Patriarchæ Hieroſol. & Carmelitæ, qvi vixerit circa A. C. 770. Habetur etiam in Bibliothecis Patrum Pariſ. 1589. & 1644. 1654. Tomo IX. & Colonienſi T. IV. & Lugd. T. V. nec non in Operibus Thomæ à Jeſu, Carmelitæ Colon. 1684. fol. T. 1. p. 416. Prolixam pro illo libro Apologiam, Baronio & Bignæo oppoſitam, poſt Petrum Waſtelium d) T. 2. p. 1 - 210. ſcripſit M. Antonius Alegre in paradiſo Carmelitici decoris

a) Vide Epiſcoporum Hieroſolymitanorum ſeriem in Riccioli T. 3. Chronologiæ reformatæ p. 19. & in Actis Sanctor. T. 3. Maji, & T. 7. p. 969. ſeq.

b) Vide Oroſii librum de arbitrii libertate, qvem Petrus Waſtelius in vindiciis ſive Tomo II. Operum Joannis Hieroſol. p. 568. ait rectius inſcribendum: *adverſus Joannem Epiſcopum Hieroſol. affirmantem ſenſu Catholico dici, quod cum adjutorio & gratia DEI poſſit homo eſſe ſine peccato*, & Oroſio prorſus abjudicat Neſtorianiqve eſſe hominis contendit. Sane Pelagium oppugnaſſe Joannes Hieroſol. diſerte traditur ab Auguſtino Epiſt. 186. edit. novæ (vet. 106.) cap. X. & ab Arianiſmo ipſe eum abſolvit Hieronymus (deniqve Joanni reconciliatus) Epiſt. 61.

c) Ad Theophilum Alex. vide Waſtelii vindicias Joannis Hieroſol. p. 530. ſeq. & qvi de Joannis illius vita accurate agit, Tillemontium T. 12. memor. Eccleſ. p. 186. & 197. De Hieronymi ſcripto contra Joannem p. 197.

d) Waſtelii Apologeticus pro Joannis Hieroſol. Monachiſmo in Carmelo, & pro libro de inſtitutione primorum Monachorum prodierat ſeparatim Bruxell. 1611. 8.

ris p. 576. sqq. Lugd. 1639. fol. & Daniel à Virgine Maria in Vinea Carmeli p. 671-685. Antwerp. 1662. 4. At non Johannis Hierosol. sed Latini & longe recentioris esse scriptoris, præter Carmelitas vix qvisqvam eruditorum dubitat. Vide Papebrochium ad T. 1. April. p. 780. seq. & tractatu præliminar. ad T. 3. Maji p. XX. seq. & Conradi Janningi Apologiam pro Papebrochio contra Sebastianum à S. Paulo, præmissam Actis Sanctor. T. 1. Junii §. 49. seq. p. XL.

II. *In Strategemata Beati Job*, sive in prima tria capita libri Jobi, commentariorum *libri III.* T. 1. p. 33-106. Non diversi sunt à libris tribus in Jobum qvi inter *Origenis* scripta sæpius Latine prodierunt, qvos neqve Origenis neqve Ioannis Hierosolymitani, sed Latini scriptoris esse existimavit præter Erasmum, Rob. Cocum & Albertinum Is. Casaubonus in Casaubonianis p. 143. Vide tamen qvæ Huetius p. 273. Origenianor. ubi conjicit auctorem esse Arianum aliqvem ex iis qvi Luciani martyris discipulos se ferebant.

III. *In S. Matthæum* ab initio Evangelii ad cap. XIII. 14. & à capite XIX. ad finem capitis XXV. commentarius. T. 1. p. 107-324. Opus imperfectum in Matthæum, inter *S. Chrysostomi* scripta toties editum, de qvo dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 646. Illud ut Joanni Hierosolymitano vindiget multa sed non satis clare aut solide disputat Wastelius T. 2. p. 212-342.

IV. Fragmenta *ex commentario ad prima capita undecim S. Marci*, à B. Thoma Aqvinate sub S. Chrysostomi nomine laudata (in Catena aurea ad Evangelistas.) T. 1. p. 325-339. Hæc qvoqve sola pæne conjectura ductus Hierosolymitano suo tribuit Wastelius, qvem primum Joannis Chrysostomi breviatorem fuisse hariolatur T. 2. p. 373.

V. *Fragmenta ex commentario in Lucam*, qvæ sub ejusdem Chrysostomi titulo extant partim in ejus operibus, partim in Catena Græca Corderiana LX. Patrum, & S. Thoma Aqvinate (in continuo Evangelico sive Catena aurea qvam vocant, super eundem Lucam.) T. 1. p. 340-380.

VI. *Homiliæ LXII.* fere omnes inter Chrysostomi Opera sæpius editæ. 1. *in Josephum de castitate*, ex Frontonis Ducæi versione p. 381. Græce prima verba siqvis reqvirat, nam Wastelius ut dixi omnia latine tantum dedit hæc sunt : οἱ ἐκ πελάγους μεγάλου. Chrysost. T. VI. Ducæi p. 115.

2-6. *in Jobum*, ex versione Lælii Tifernatis. p. 383. Ἦκεν ἡμῖν ἐνιαύσιος. T. VI. Ducæi p. 67.

7. fragmentum *proœmii in Psalmos*, interprete Gentiano Herveto. p. 399.

8-10. *In Psalmum* II. III. XIV. interprete eodem Herveto, p. 400. 402. 405.

11. 12. *In Psalm.* L. ex veteri interpretatione. p. 409. 416.
13. *in Psalm.* XCV. ex versione Erasmi. p. 423.
14. 15. 16. *in Psal.* C. Godfrido Tilmanno & CXVIII. ac CXIX. Herveto interprete. p. 428. Hæc Chrysostomi in Psalmos Græce & Latine leguntur tomo Ducæi tertio.
17. *de tribus pueris & fornace Babylonica*, ex versione Ducæi. p. 444. καινὸν ὡς ἀληθῶς. Chrysost. T. VI. Ducæi. p. 126.
18. *de Susanna*, interprete eodem Ducæo. p. 447. Ἤκομεν ὑμῖν ἐυγνώμονες. Chrysost. T. VI. Ducæi p. 120.
19. *in decollationem S. Joannis Baptistæ*, ex veteri versione p. 450.
20. *de vitandis scandalis.* T. 1. p. 453.
21. *de divite & paupere & de eleemosyna facienda.* p. 454.
22-34. *In Marcum* homiliæ qvatuordecim, sub Jo. Chrysostomi nomine incerto interprete pridem vulgatæ à Godfrido Tilmanno. p. 455. Has in Latinis Chrysostomi editionibus licet reperire.
35. 36. 37. 38. *in Lucam* homiliæ qvatuor. p. 475. itidem in Latinis Chrysostomi editionibus obviæ.
39. 40. *in Johannem* duæ, incerto interprete. p. 486.
41. tertia in Johannem, interprete Ducæo. p. 489.
42. *In laudem Crucis*, ex versione Godfridi Tilmanni. p. 496. τί εἴπω, ἢ τί λαλήσω. T. VI. Ducæi p. 241.
43. *de Eucharistia* in encæniis, incerto interprete p. 496.
44. *In ascensionem CHristi*, interprete Gerh. Vossio p. 498. Φαιδρόν μοι τὸ τῆς ἐκκλησίας. T. VI. Ducæi p. 383.
45. *de Pentecoste* p. 499. οὐρανὸς ἡμῖν γέγονε σήμερον ἡ γῆ. T. VI. Ducæi p. 192.
46. 47. *de Spiritu S.* incerto interprete. p. 502. & 506. χθὲς ἡμῖν, ὦ φιλόχριστοι T. VI. Ducæi p. 173.
48. *de CHristi divinitate & Ecclesia.* p. 514.
49. *de fide & lege naturæ* p. 516. πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος. T. VI. Ducæi p. 149.
50. *In præcursorem Domini.* p. 522. ex Petri Pantini versione. οἱ ἀνθηρότατοι λειμῶνες. T. VI. Ducæi p. 261.
51. *De Ecclesia sive turture.* p. 524. Ἡ τρυγὼν ἡ φιλέρημος. T. VI. Ducæi p. 104.
52. *In principes Apostolorum Petrum & Paulum*, interprete Gerhardo Vossio. p. 526. Οὐρανὸς καὶ γῆς. T. VI. Ducæi p. 264.

53. In

53. *In S. Thomam Apostolum*, interprete Ducæo. p. 528. τῷ μὲν νόμῳ τῆς ἐκκλησίας. T. VI. Ducæi p. 271.
54. *in sanctos XII. Apostolos*, ex versione Gerh. Vossii. p. 529. Εἰκότως καὶ σήμερον. T. VI. Ducæi p. 268.
55. *in S. protomartyrem Stephanum*, ex versione Ducæi. p. 530. στέψωμεν ἄνθεσιν. T. VI. Ducæi p. 274.
56. 57. 58. *de pœnitentia*, interprete Lælio Tifernate. p. 535. 538. 542.
59. *de David*, eodem interprete. p. 549.
60. *de persecutione* qvam passus erat Episcopus à Novatianis. Incerto interprete p. 551. πολὺς ὁ χειμών. T. VI. p. 248.
61. *de vanitate hujus seculi.* Joachimo Perionio interprete. p. 552. προτρέπεται καὶ κόλπος. T. VI. Ducæi p. 98.
62. *In cæcum à CHristo sanatum*, interprete Ducæo. p. 557. πολλαὶ καὶ διάφοροι. T. VI. Ducæi p. 482.
63. *de pseudoprophetis & falsis doctoribus*, ex versione Gerh. Vossii. p. 563. ἀδυνηρὸς ὁ λόγος. T. VII. Savil. p. 211. & VI. Ducæi p. 396.

X. NESTORIUS Germanicienfis Syrus, Diodoro Tarsensi & Theodoro Mopsvesteno usus Magistris est, de qvorum scriptis dixi Volum. VIII. p. 358. & IX. p. 157. seq. Ex presbytero hinc Antiocheno factus A. C. 428. Sisinnii successor Episcopus CPolitanus, nec diu post maximis in Ecclesia motibus imprudenti pertinacia sua, & eloqventiæ suæ præfidens, materiam præbuit, ac qvi restiterat magno Zelo Arianis, Qvartadecimanis, Macedonianis & Manichæis, ipse hæreseos reus actus in Synodo Ephesina atqve exauctoratus est A. C. 431. successore dato Maximiano: obiitqve in exilio non ante A. 439.

Scripta ejus celebri edicto * Theodosii junioris cremari flammis jussa, & servari prohibita sunt, unde non mirum, licet *infinitos tractatus diversarum hypotheseon*, hoc est ut ego interpretor sermones sive homilias com-

* In Actis Concilii Ephesini T. 3. edit. Labbei p. 1209. (T. I. Harduin. p. 1716.) Καὶ μηδένα τολμᾶν τὰς αὐτοῦ Νεστορίου τοῦ ἀθεμίτου τε καὶ ἱεροσύλου ἀσεβεῖς βίβλους &c. *Decernimus præterea ne quis impios nefarii sacrilegique Nestorii libros, quos de sacra orthodoxorum religione & adversus dogmata Episcoporum, qui in sacra Ephesina Synodo convenerunt, edidit, habeat, aut legat aut transscribat*: ἃς δεῖ σπουδῇ πάσῃ ζητήσαντας δημοσίᾳ ἐμπίμπρασθαι *quos etiam omni studio ac diligentia undecunque conquisitos publice concremari volumus.* Plures ejusmodi sanctiones Imperatorum, præsidumqve in Provinciis adversus Nestorii & Nestorianorum scripta congessit Jacobus Gretserus lib. 1. de jure prohibendi libros malos cap. 9.

compoſuerit teſte Gennadio c. 53. de S. E. nihil fere qvicqvam ejus ætatem tuliſſe, præter pauca illa qvæ ſcriptis adverſariorum & Conciliorum Actis inſerta ad nos pervenere. Illæ ſive *Epiſtolæ ſive Homiliæ* maximam partem infra in Indice, qvem ſub extremum hujus capitis exhibeo, ſcriptorum in Actis Concilii Epheſini & Chalcedonenſis occurrentium à me commemorabuntur. Ex Catena inedita ad Pſalm. XXXIV. hunc nuper locum non contemnendum produxit Vir illuſtris Scipio Maffeus, ** qvem cum verſione mea adſcribam : Νεσορίου. *Τὸ καθεύχεσθαι τῶν ἐχθρῶν δι' ἓξ αἰτίας φασὶ - - - - - - - ἀναβελτιωθῆναι τοὺς ἐχθροὺς βουλόμενον· τύπτεται γὰρ ἀδόκιμον χρυσίον καὶ καθαρισθήσεται. δεύτερον, ἵνα ὧδε μαστιζόμενοι καὶ πολεμούμενοι κουφότερον πειραθῶσι τῆς αἰωνίου. Τρίτον ἵνα ταῖς τούτων μάστιξι ἄλλους ἀρετῇ σωφρονίζων. Πανοῦργος γὰρ ἰδὼν ἄφρονα μαστιζόμενον, κραταιῶς αὐτὸς παιδεύεται. Τέταρτον, τὸν βίον λοιμοῦ καὶ νόσου ἀπαλλάττων, Πέμπτον ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι αὐτῶν μαθητεύσωσι, τὰς ἐπενεχθείσας πληγὰς φοβηθέντες· ἕκτον ἵνα μὴ εἴπωσί τινες, ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς τοῦ Δαβίδ, μὴ αὐτὸν ἐκδικεῖ καὶ σώζει; οὐκ ἔστι γὰρ σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Πολεμηθῆναι δὲ τοὺς πολεμοῦντας εὔχεται οὐχ ὡς μισάνθρωπος, ἀλλ' ὡς μισοπόνηρος. NESTORII. Imprecationes adverſus inimicos ajunt fieri à Davide ob ſex cauſas. Prima, quo meliores illi reddantur. Nam & aurum impurum percutiendo purgatur. 2) ut in hac vita puniti & afflicti, leniora æterna experiantur. 3) ut horum caſtigatione alios erudire ſibi contingat. Nam prudens ſi viderit ſtultum puniri, inſigne exinde capit documentum ſibi. 4) ut vitam hanc malis & calamitatibus liberet. 5) ne alii malos imitentur, ſed pœnas illis inflictas timeant. 6) ne ſint qui dicant : ubi eſt DEus Davidis, numqvid illum vindicat ſervatque? non eſt illi ſalus in DEO ſuo. Optat vero adverſariis ſuis adverſa evenire, non tanqvam inimicus hominum ſed malitiæ.*

Neſtorii liber *περὶ ἐνανθρωπήσεως, de incarnatione Domini,* qvem ſexaginta duobus divinæ Scripturæ teſtimoniis pravo ſenſu ſuo conſtructum Gennadius teſtatus eſt cap. 53. de Scriptoribus Eccleſ. Garnerio † videtur idem eſſe qvem oppugnat Cyrillus Alex. in libris contradictionum T. VII. Opp. varia ex illis loca ad verbum repetens, qvæ etiam exſtant in Actis Synodi Epheſinæ. Teſtatur autem in præfat. libri primi Cyrillus in Volumen illum Neſtorii multos fuiſſe congeſtos ſermones, per elementa litterarum ordine diſpoſitos. Neſtorii libros duos ab Heſychio Hieroſol. flammis traditos memorat Jo. Moſchus in prato cap. 46.

Symbolum non Neſtorii ipſius ſed Theodori potius eſt Mopſveſteni. Vide qvæ ſupra p. 164.

In

** Giornale de letterati d'Italia T. 26. p. 64.

† Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 322.

In Ebed Jesu Catalogo librorum Chaldæorum n. 29. *Nestorius composuit plures libros, qvi autem remanserunt ex illis, sunt isti : Liber tragœdiæ*, liber Heraclidis & epistola ad Cosmam qvi translati sunt tempore Pauli : Ejus prolixa Liturgia qvam traduxerunt Thomas & Maraba, & liber unus Epistolarum, item ille alter variarum interpretationum ac sermonum.* Ex his *Liturgia* illa Syriace adhuc exstat edita una cum aliorum aliis tredecim in Missali Chaldaico ad usum Ecclesiæ Maronitarum excuso Rom. 1592. Loca ex illa afferuntur à Rich. Simone in notis ad Gabrielem Philadelphiensem. Latine versam ex Syriaco dedit vir præclarissimus Eusebius Renaudotus in Tomo I. collectionis Liturgiarum Orientalium Paris. 1716. 4. qvi etiam eruditam de Liturgiis Nestorianorum dissertationem subnexuit. Vide & Bibliothecam selectam Rich. Simonis editam Gallice T. 2. p. 284. seq. & Io. Bonam lib. 1. rer. liturgic. cap. 9.

Joannes Garnerius T. 2. ad Marium Mercatorem p. 324. notat duos sermones qvos Combefisius T. 1. auctarii novi Bibl. Patrum *S. Athanasio* adjudicat, *de resurrectione & unum de ascensione CHristi*, charactere Nestorii se prodere, florido nempe ac interdum poëtico, metaphoris efferente sese & apostrophis qvasi animato : Scripturæ testimoniis iisqve literali sensu acceptis, nisi qvando ad hæresin detorqventur, subinde distincto. *Habent*, inqvit, *hunc ipsum characterem sermones alii, opinione forsan plures, sive qvi* Asterio, Amphilochio, Basilioqve Seleuciæ *tribuuntur, sive qvi rejecti inter spuria* Chrysostomi, *nullum præferunt parentis nomen ; sive tandem qvi genuinos inter Chrysostomi tractatus fraude facta ipsis qvoqve doctis operum Chrysostomi censoribus, latent. Neqve vero id mirum, cum Nestorius Chrysostomi stylum imitari summo studio conatus sit, eaqve se imitatione commendabiliorem populo fecerit.* Perqvam tamen lubricum est, sine MStorum codicum vel dignorum testium fide homilias, vel scripta qvævis alia, certis auctoribus ex sola qvam tibi persvaseris characteris nota assignare.

Sermo in illud Matth. IV. 6. *si filius DEI es, dejice teipsum*, qvi incipit: ἥλιος μὲν ὑπὲρ γῆς ἀνασχὼν ὑψωθεὶς, inter Chrysostomi dubia Græce editus à Savilio T. VII. p. 301. *Nestorio* vindicatur ex testimonio Marii Mercatoris, inter cujus opera post partem ex Latina Mercatoris interpretatione, integrum Græce cum nova versione vulgavit Garnerius T. 1. p. 85. Nonnulla ejus loca illustrat Combefisius notis ad S. Maximum T. 2. p. 485. seq. Idem *Asterii* esse conjicens vulgaverat Latine in Bibliotheca Concionatoria ad Dominicam I. Qvadragesimæ. Codices qvidam *Ephraimo* Syro tribuunt. Vide Tillemont. T. VIII. memor. p. 758.

* Irenæi Nestoriani.

De Nestorio, ejusqve hæresi scriptores veteres Græci.

Acta Synodi *Ephesinæ* præcipue, in qva primùm damnatus Nestorius A. 431. tum etiam *Chalcedonensis*. A. 451. & CPol. A. 553. & sub Mena A. 536. &c. Codex Encyclicus, Synodicon Casinense &c.

Cyrilli Alex. scripta varia tomo præsertim sexto & septimo de qvibus Volum. VIII. hujus Bibl. cap. 27. p. 567. seq.

Theodoritus libro IV. hæreticar. fab. cap. 12. & Epistola ad Sporacium contra Nestorium, aliaqve scripta * qvibus etiam Cyrillum oppugnavit, Oppugnatus contrà non modo à Cyrillo sed & à *Rabula* Edesseno: ut pro Theodoreto vicissim scripsit *Andreas* Samosatenus. Sed Rabulæ & Andreæ lucubrationes, qvemadmodum & qvæ contra Nestorianos & Eutychianos Syro sermone scripserat *Isaac* Antiochenus & *Samuel* Edessenus presbyteri, memorata Gennadio c. 66. & 82. de script. Eccles. pridem interciderunt.

Proclus CPol. de cujus scriptis dixi Volum. VIII. cap. 28. p. 601. seq.

Theodotus Ancyranus de cujus scriptis dictum supra, p. 270. seq.

Evagrius, *Theodorus Lector*, &c. in Hist. Eccles.

Theodorus Raithuensis libro de incarnatione CHristi, de qvo supra p. 231.

Anastasius Antiochenus in Hodego, de qvo dicturus sum capite 35.

Johannis Maxentii circa A. C. 520. clari capitula sive anathematismi contra Nestorianos, dialogi contra eosdem, aliaqve scripta, qvorum Latina tantum versio tulit ætatem, edita in Orthodoxographis Basil. 1555. & 1569. fol. & in Josiæ Simleri scriptis veterum Latinis de una persona & duabus naturis Domini Tigur. 1571. fol. & in Bibliothecis Patrum Paris. 1575. Tom. V. & 1589. Tom. IV. & 1644. 1654. Tomo III. & Colon. 1618. Tomo VI. & Lugd. 1672. Tom. IX. Hunc cum Joanne Scythopolitano pleriqve eundem faciunt. Ejus stylum laudat Photius Cod. 95. pro Synodo Chalcedonensi bene scripsisse testatus Cod. 231.

Leontius Byz. libro de sectis, qvi Græce & Latine exstat, & *Leontius* Hierosol. libris adversus Nestorium & Eutychen, qvorum Latinam tantum versionem editam habemus, Græca in variis Bibliothecis occurrunt MSta,

* vide Volum. VII. hujus Bibl. cap. 11. p. 438. seq. Nestorio præluserant Theodorus Mopsvest. & Diodorus Tarsensis. Eidem favere videbantur præter Theodoritum Jo. Antiochenus, Andreas Samosatensis, Eutherius Tyanensis, Ibas Edessenus &c. Nestoriani postea dicti Tetraditæ, Timotheani à Timotheo Æluro; & Feliciana hæresis (à Felice Urgellensi. Sec. VIII.)

MSta, ut dixi Volum. VII. p. 453. Indicem scriptorum in utroqve opere laudatorum habes supra p. 167. & 172.

Justiniani Imp. adversus tria capitula edictum A. 545. & Epistola ad Synodum CPol. A. 553. Concil. Labei T. V. p. 454. & 684. & Harduini T. 3. p. 268. 321.

Jo. Damascenus hæresi 81. & libro contra Nestorianos. T. 1. Opp. p. 555. edit. novæ.

Euthymii Zigaboni, sub seculi duodecimi initia clari panoplia part. 2. tit. 14. edit. Latinæ, (Græcæ κεφάλ. ιϛ.) Vide Volum. VII. p. 463.

Nicetæ Choniatæ thesaurus orthodoxæ fidei tomo octavo, adhuc inedito.

Nicephorus Callistus Hist. Eccles. lib. 14. seq.

Ex scriptoribus Arabibus *Eutychius* Tomo secundo Annalium, qvi singularem librum suum contra Nestorianos memorat p. 79.

Latini.

Marii Mercatoris opuscula, illustrata à Rigberio sive Gabr. Gerberonio, Bruxell. 1673. 12. & T. 27. Bibl. Patrum Lugd. Et à Steph. Baluzio Paris. 1684. 8. & copiosissime à Jo. Garnerio. ibid. 1673. fol.

Leonis ab A. 440. ad 461. Papæ Rom. Epistolæ ad Flavianum CPol. ad Leonem Imp. &c. qvæ Latine sæpius editæ (inter Leonis opera ac postremum curante Paschasio Qvesnello, Paris. 1675. 4. & Lugd. 1700. fol.) occurrunt etiam cum Græca versione in Actis Concilii Ephesini & Chalcedonensis.

Auctor prædestinati, hæresi 89.

Auctor appendicis ad *Augustinum* de hæresibus c. 90. de *Timotheanis*, à Timotheo Æluro.

Johannis Cassiani de incarnatione CHristi libri VII. contra Nestorium, ad Leonem Episc. Rom, eo hortante scripti circa A. 430. qvod opus multis adhuc locis medicam manum desiderare monuit Vossius Epist. 404.

Prosperi Aqvitani Elegia, qvam inscripsit epitaphium Nestorianæ & Pelagianæ hæreseos, exstat in nova editione operum Prosperi, Paris. 1711. fol. p. 198.

Vincentius Lerinensis in Commonitorio.

Capreoli Episcopi Carthag. Epistola ad Constantium & Vitalem Hispanos edita à Sirmondo T. 1. Var. Opusc. Paris. 1630. 8. & T. 1. Opp. Sirmondi p. 361.

Fausti

Fausti Rejensis Epistola ad Gratum Diaconum scripta ante A. C. 449. & edita primum à Petro Pithoeo A. 1586. & recusa cum aliis Fausti in Tomo VIII. Bibl. Patrum Lugd. Vide Tillemontium T. XVI. memor. p. 411.

Gelasii Papæ Rom. ab A. C. 492. ad 496. de duabus in CHristo naturis adversus Eutychen & Nestorium μονόβιβλον Photio laudatum qvi ejus Græcam versionem legisse se innuit Cod. 102. *Præclarum volumen* vocat Gennadius c. 94. de S. E. Latine exstat divisus in capita XXIX. & in eo adducuntur testimonia Doctorum Ecclesiæ *Ignatii* ex Epist. ad Ephesios, *Eustathii* Antiocheni confessoris contra Arianos, *Hippolyti* Episc. & Martyris in memoria hæresium, *Athanasii* e libris contra Arianos & Epist. ad Epictetum, & ex libris adversus hæreticos. *Eusebii* Episcopi Palæstinensis cognomento Pamphili in expositione Psalmi XVII. *Gregorii Naz.* in natalem Domini & Epist. ad Cledonium & ad Nectarium. *Basilii* Cæsar. ex lib. contra Eunomium & de gratiarum actione. *Gregorii* Nysseni contra Eunomium, *Amphilochii* Iconii Episc. ex libro ubi exponit, Pater meus major est me. *Antiochi* Episcopi Ptolemaidis, *Severiani* Episc. Gabalorum contra Novatum, *Ambrosii* Episcopi Mediol. *Joannis* Episcopi CPol. in Evangelium secundum Joannem, & in Crucem: & *Damasi* Episcopi Rom. contra Arianos. Prodiit in Jo. Sichardi antidoto adversus hæreses, Basil. 1528. fol. & in Jo. Heroldi hæresiologia, ibid. 1556. fol. & in Josiæ Simleri scriptis veteribus Latinis de una persona & duabus naturis Domini & Servatoris nostri JEsu CHristi, Tiguri 1571. fol. nec non in Bibliothecis Patrum, Paris. A. 1589. & 1644. 1654. Tomo IV. & Colon. A. 1618. T. V. parte 3. & Lugd. A. 1672. Tomo VIII.

Vigilii Tapsitani in Africa Episcopi qvi circa A. C. 484. * claruit, adversus Nestorium & Eutychen libri V. prodiere primum Tiguri 1539. 8. Deinde in hæresiologia Heroldi, & in Josiæ Simleri collectione jam laudata, nec non in Bibliothecis Patrum Paris. & Colon. Hinc cura Georgii Cassandri Colon. 1575. 8. & inter Cassandri opera junctim edita Paris. 1616. fol. p. 514. subjunctis Variis Lectionibus ex codice veteri Petri Pithoei. Deniqve ex Petri Francisci Chifletii recensione, una cum aliis Vigilii scriptis, Divione 1664. 4. & Tomo VIII. Bibl. Patrum edit. Lugdun.

Fulgentius Ruspensis in Africa Episcopus A. C. 533. defunctus in libris tribus ad Trasimundum Vandalorum Regem, qvos cum aliis Fulgentii scriptis

* Vide Tillemont. T. XVI. memor. p. 614. seq. & Sirmondi Opera T. 3. p. 1013.

scriptis post Jo. Molanum, Jac. Sirmondum & Theophilum Raynaudum recensuit vir doctus cui praeclaram editionem Paris. 1684. 4. debemus. Vide Acta Erud. A. 1685. p. 543. seq.

Boëthii liber de duabus Naturis & una persona CHristi adversus Eutychen & Nestoriū, compositus occasione Epistolæ qvam Episcopi Orientales A. C. 512. scripserunt ad Symmachum Episcopum Romæ de Eutychianis motibus, & dicatus Johanni qvi deinde Episcopus Romanus primus hoc nomine & martyr. Laudat hunc librum Hincmarus, Remensis T. I. p. 521. & una cum aliis qvibusdam Boëthii scriptis edidit Renatus Vallinus Lugd. Bat. 1656. 8. recusum ad calcem Consolationis Philosophiæ variorum notis illustratæ ibid. 1671. 8.

Facundus Episcopus Hermianensis Provinciæ Africanæ in libris XII. qvos circa A. 547. scripsit pro defensione trium Capitulorum Concilii Chalcedonensis ad Justinianum Imp. cum notis editos à Sirmondo Paris. 1629. 8. & recusos in ejus operibus Tomo II. Paris. 1696. fol. atqve ibidem Philippo Priorio curante ad calcem Optati, 1675. fol. & in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. Tomo 10.

Liberati Archi-Diaconi Carthaginiensis, & trium Capitulorum promachi *breviarium* sive circa A. C. 553. scripto consignata Historia certaminis Nestoriani & Eutychiani, qvam notis illustratam edidit Jo. Garnerius Paris. 1675. 8. In utraqve editione Conciliorum Petri Crabbe, Colon. 1538. T. 2. p. LXII. b. ad LXVI. & Colon. 1551. T. 2. p. 121-128. subjiciuntur Liberato appendicis loco qvædam Epistolæ & loca veterum, qvæ à Garnerio & in aliis Conciliorum editionibus sunt omissa. Qvæ non alibi in actis Concilior. Ephesini & Chalcedonensis reperi, illa infra in indice scriptorum, qvem in illa acta composui, suis locis à me annotantur.

De Nestorio ejusqve hæresi scriptores recentiores.

Ephesinam Synodum improbantes.

Godfridus Arnoldus in Historia hæresium, Germanice vulgata & Belgice.

Auctor libri Arausione A. 1645. editi *de supposito*, in qvo Nestorium contra Ephesinam Synodum & Cyrillum Alex. defendit, est *David de Rodon*, licet alii scriptum illud tribuerunt Ægidio Gallardo.

Petrus Balius, tomo tertio dictionarii Historici in *Nestorius* & *Rodon*.

Elias Saurin in libro contra Petrum Jurieum edito Trajecti ad Rhen. 1697. 8. *Justification de la doctrine du Sieur Elie Saurin* parte 2. capite 13. seq.

Ephesinam Synodum probantes.

Natalis Alexander Seculo V. diss. 23. vide etiam p. 63. seq. 219. seq. edit. in folio. Paris. 1699.

Baronius & cæteri Annalium & Historiæ Eccles. scriptores Sæculo V.

Guil. Beveregius ad Synodicum p. 103. seq. 216. &c.

Georgii Calixti dissertatio de hæresi Nestoriana, eiqve opposito Concilio Ephesino Helmstad. 1640. 4.

Abrabam Calovii Exercitatio de Nestorianismo antiqvo & novo. Witeb. 1681. 4. respondente *Simone Frid. Wolfbarto* qvi ejusdem Exercitationis defensionem A. 1683. edidit adversus *Jo. Simonis* diss. de hæresi Nestoriana vulgata Francofurti ad Viadrum 1683. 4.

Centuriæ Magdeburgenses Centur. V. capite V. & IX.

Histoire du Nestorianisme en VI. livres, avec des remarqves sur les Autheurs anciens & modernes qui en ont traité, par le P. *Louis Doucin*, S. I. à Roterdam 1698. & à Utrecht 1716. 4. pag. 558. Ludolphi Neocori Bibl. novorum libror. A. 1698. p. 129. Acta Erud. A. 1699. p. 166.

Jo. Fabricius Theologus tunc Altdorfinus hodie Helmstadiensis celeberrimus in scylla Theologica capite XII.

Jo. Forbesius Instruct. Historico Theol. lib. 2. cap. 6.

Jo. Simonis Franci de Nestorio disputationes III. Witeberg. 1670. 4.

Wolfgang. Franzii Oratio de initiis & progressu certaminum Nestorianorum & Eutychianorum Witeb. 1605. 4.

Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem Tomo secundo, Paris. 1673. fol. & ad Liberatum, ibid. 1675. 8. nec non in auctario ad opera Theodoreti. Paris. 1684. fol.

Jo. Frid. Kœnigii Historia Nestorianismi. Gryphiswald. 1653. 4. Stralsund. 1655. 4.

Christiani Kortholti diss. de Nestorianismo, præside D. *Caspare Mauritio* nostro τῷ μακαρίτῃ habita Rostochii 1662.

Jo. Christiani Letschii historia Nestorianismi. Witeb. 1688.

Samuel Maresius in senione dissertationum Theologicarum, auctorem libri de supposito oppugnans: qvod factum etiam à *Georgio Stannario* Theologo Marpurgensi in fasciculo diss. p. 156. sqq.

Henricus Noris in Historia Pelagiana libro II. atqve in diss. de uno è Trinitate, carne passo, & apologia Monachorum Scythiæ ab Anonymi scrupulis vindicata.

Jo.

Jo. Pearsonius ad Symbolum Apostolicum p. 291. edit. Latinæ.

Dionysius Petavius libro I. dogmat. Theol. de incarnatione Verbi cap. 7. seqq. & III. 3. seqq. IV. 3. 11. V. 7. 10. 14. seqq. ad 19. & XV. 3. p 524. seq. & libro VI. qvo auctorem libri de supposito peculiariter confutat.

Lud. Elias du Pin Tomo IV. Bibliothecæ scriptorum Eccles.

Petrus Pratorius in brevi historia certaminum Nestorio atqve Eutyche ducibus mysterium Incarnationis Filii DEI oppugnantium.

D. Frid. Rappolti opera Theolog. p. 1289. seq.

Justus Wesselus Rumpaeus in diss. de DEO bimestri contra Nestorium ejusqve asseclas. Gryphiswald. 1704. 4.

Casp. Sagittarius introductione in Hist. Eccles. T. 1. p. 1086 - 1097. T. 2. p. 693.

D. Jo. Adami Scherzeri parallelismus Calvino Nestorianus Lips. 1679. 4. *Frid. Petri* Nestorianismus Calvinianorum. Francof. 1612 4. &c.

Jo. Schrœderus de Nestorianismo & Eutychianismo Witeb. 1594. Francof. 1603. Giess. 1612. 8. contra *Josephum Grabium*, cum præfat. D. *Ægidii Hunnii*, cujus etiam videnda præfatio in Epistolam ad Ephesios.

Theophilus Spizelius in veteri Academia JEsu CHristi p. 182. sqq. & alii vitam S. Cyrilli Alex. tradentes.

Tillemontius Tomo XIV. memor. Historiæ Eccles.

Nestoriani adhuc plurimi hodie sunt qvi Nestorii colunt memoriam, licet hæreseos ipsi impactæ minus fortasse rei, Christiani in oriente cis & ultra Euphratem, in Persia, India, Tartaria: de qvibus consulere juvabit Abrahamum Bzovium ad A. C. 1330. n. 21. sqq. 52. seqq. Faustum Naironum * in Evoplia fidei Catholicæ Romanæ Historico dogmatica, Rom. 1694. 8. Aub. Miræum ad Gennadii de scriptoribus Eccles. cap. 53. ex Leonardo Abele: Rich. Simonem in Historia Critica fidei & rituum Oriental. Gallicè edita capite VII. Joannem Morinum præf. ad ritum Ordinationis Nestorianorum in Opere de sacris Ecclesiæ Ordinationibus p. 364. sqq. (434. sqq.) Eusebium Renaudotum in Collectione Liturgiarum Orientalium & in tomo qvarto operis qvod inscribitur *la perpetuité de la foi de l' Eglise Catholiqve touchant l' Eucharistie*, ** excuso Paris. 1711. 4.

* Acta Eruditor. T. 2. supplement. p. 554.

** Memoir. de Trevoux. 1712. p. 746. sqq.

XI. Index Scriptorum & Epistolarum,

In Actis Concilii Ephesini A. 431. & Chalcedonensis A. 451. celebrati, nec non in Codice Encyclico * & in Synodico Casinensi adversus tragœdiam Irenæi Tyrii Nestoriani.

E. paginas Tomi I. at C. paginas Tomi II. Conciliorum Harduini denotat, S. paginas collectionis Concilior. Baluziana.

Abbibi Episc. Dolichii ad Alexandrum, Theodoretum, Marcum, Davidem, Acilinum. *Pervenit ad me.* S. pag. 837.

Acacii Berrhoënsis propositiones de pace facienda. E. p. 1634. S. 756. Epistola ad Alexandrum Hierapolitanum. *Sicut pridem.* S. 746. *Rediit ab Alexandria.* S. 757. Confessio fidei. *Credo in unum DEum.* S. 930.

Acacii Melitenes Episcopi Homilia Ephesi habita. *Ὁρῶντί μοι ἀγαπητοί.* E. 1640. Epistola ad Cyrillum Alex. *Quoniam didici.* S. 785. 918.

Ægyptiorum Episcoporum ad Impp. Valentinianum & Marcianum. *τὴν ἐξ ἀρχῆς παραδοθεῖσαν.* C. 416. ad Leonem Imp. *A superna gratia.* C. 691. ad Anatolium CPol. *Sicut paterni pontificatus.* C. 696. ad Leonem Imp. pro Timotheo Æluro. *Scriptum est, omni poscenti.* C. 700.

Agapiti, Episcopi Rhodi ad Leonem Imp. *Desuper regna sceptri.* C. 736.

Alexandri, Andreæ & Theodoreti ad Helladium Tarsi Episc. *Scientes quantam curam.* E. 1635. S. 756. Vide infra, Orientalium.

Alexandri Apameensis Episc. ad Alexandrum Hierapol. *Volebam tuæ colloqui sanctitati.* S. 834. Alexandri ad Joannem Antioch. *Sapientissimo Salomoni.* S. 838.

Alexandri, Theodoreti, Heliadæ, Abbibi, Maræ, Davidis & Acilini provinciæ Euphratesiæ Episcoporum ad Episcopos Syriæ, Ciliciæ & Cappadociæ. *Propheta quidem Jeremias.* S. 831. Ad Augustas. *DEus pietate ornavit vestrum Imperium.* S. 837.

Alexandri Hierapol. ad Acacium Berrhoënsem. *Arbitror Dominum CHristum.* S. 762. ad Andream Samosatensem. *Credat mihi religiositas tua.* S. 764. *Legens quæ nuper.* S. 768. *Venit finis.* S. 799. *De hoc Ecclesiastico.*

* De hoc Codice dixi Volum. VII. p. 416. & de Synodico p. 442. Acta Concilii Ephesini habentur in Tomo I. Concil. Harduini: & Chalcedonensis Tomo II. Codex Encyclicus incipit in eodem Tomo p. 689. Synodicon Casinense in collectione Baluziana.

Caroli

Eunomii

Nunc

Nunc autem iidem ipsi velut ex somno. E. 1714. *Ipse Salvator & Dominus noster.* S. 782. Ad præfectum & Magistrum. Εἰς ἔσχατον κακόν. E. 1544.

ad Præpositum & Scholasticum. οὐδὲν λοιπόν. E. 1544. ad præfectum Antiochum. *Insatiabile quiddam nequitia est.* E. 1632. S. 740.

ad Firmum Cæsareæ Episc. *Affectus quidem qui secundum DEum est.* E. 1347. S. 691.

ad Nestorium. τὸν ἐμαυτοῦ σκοπόν. E. 1338. Ad Proclum CPol. *Et prius & nunc.* S. 892.

Ad Theodoretum. *Quis loquetur potentias.* S. 793. *Quoniam quæ inter nos.* S. 826. Ad Taurum patricium. *Literas magnificentiæ.* S. 827. Hypomnesticum ad clerum Hierapol. *Audivi supplicationem vestram.* S. 883. Relatio ad Imp. per Palladium Magistrianum. Τοῦτο, εὐσεβεῖς βασιλεῖς, τοῦτο. E. 1540. alia: ἡ διαλάμπουσα ὑμῶν εὐσέβεια. E. 1545. alia Comiti Irenæo exhibita. μόγις μοι νῦν ἐγένετο. E. 1548. Epistola ad Sixtum Rom. Cyrillum Alex. & Maximianum CPol. καὶ σπουδὴ καὶ σκοπὸς πᾶσι. E. 1688. ad Orientales Episcopos. *Obtinuit pietas.* S. 686. ad Imp. Theodosium. *Scientes quia vestrum pietate ornetur Imperium.* E. 1633. S. 741. ad Theodosium & Valentinianum. *Gratiæ vestræ pietatis.* S. 876. *Opportunum nunc.* S. 797. ad Osroënæ provinciæ Episcopos. *A multis & dignis fide.* S. 749. ad Helladium Tarsi Episc. *condelector tua religiositati.* S. 752. ad clerum & populum Tarsensem. *Fama quadam novelli facti.* S. 753. ad Alexandrum Hierapol. *Qui me vocavit ad CPolin.* S. 754. *Literas tuæ religiositatis.* S. 779. *Arbitratus summe.* S. 780. *Placuit piissima.* S. 830. homilia Chalcedone dicta. E. 1571. S. 740. *Sancta lex est quæ.* Synodicum decretum contra Rabbulam Edessenum. E. 1633. Vide & supra, Ephesinum Conciliabulum.

Joannis CPolitani (Chrysostomi) ἐκ τῆς ὁμιλίας περὶ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. C. 304. ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. C. 652. ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. C. 653. ad Theodorum Mopsvestenum. *Si esset quidem venire possibile* (in appendice ad Liberati breviarium, T. 2, Concilior. Petri Crabbe, Colon. 1551. p. 121.)

Joannis Comitis Sacrensis ad Imperatores. *Cum sciam conducibile pietati.* E. 1555. S. 708.

Irenæi Comitis Epistola ad Orientales. μόγις μοι νῦν ἐγένετο. E. 1548. S. 716. idem Irenæus post Cyrum & Beronicianum Tyri Episcopus; contra

 quem

Leoni

Nestorii ex Epistola ad Alexandrum Hierapolitanum fragmenta in Actis Synodi V. CPoli A. 553. habitæ.

Epistola ad Antiochum præfectum prætorianorum. *Suscepimus tuæ magnitudinis literas.* E. 1631. S. 721.

ad Cælestium Romanum. *Fraternas nobis invicem debemus collocutiones.* E. 1307. & in Mercatore Garnerii T. 1. p. 66. *Sæpe scripsi beatitudini tuæ propter Julianum, Orontium* &c. E. 1309. & in Garnerii Mercatore T. 1. p. 69. *Didici honestissimum Cyrillum.* in Garnerii Mercatore T. 2. p. 80.

ad Cælestium Pelagianum presb. *Noli ægre ferre.* In Mercatore Garnerii T. 1. p. 71.

ad Cyrillum Alex. *οὐδὲν ἐπιεικείας χριστιανικῆς βιαιότερον* (inter Cyrilli Epistolas tertia T. VI. p. 21. & in Garnerii Mercatore T. 2. p. 44.) *τὰς μὲν καθ' ἡμῶν ὕβρεις.* E. 1277. (inter Cyrilli Epistolas qvinta T. VI. p. 25. & in Garnerii Mercatore T. 2. p. 57.)

ad Joannem Antiochenum. *Omnem rem facilius.* E. 1331. S. 688.

ad Scholasticum, Evnuchum Theodosii Imp. *Admiror amatricem DEI.* E. 1552. S. 706. Alias tres Nestorii Epistolas habuit Evagrius & ex illis qvædam affert lib. 1. cap. 7. Confer Garnerium ad Mercatorem T. 2. p. 324. seq.

Sermo, *Cum diversis diversa expediant.* E. 1333. S. 689.

Apud Marium Mercatorem hi sermones Nestorii occurrunt Latine:

I. *Doctrina pietatis est sensatorum* T. 2. edit. Garnerianæ p. 5.

II. *Non clamoribus probo erga me studium nostrum.* p. 8. *οὐ ταῖς κραυγαῖς κρίνω.* Græce apud Cyrillum.

III. *Ampliorem in CHristum injuriam.* id. p. 11. *πλείονα τὴν εἰς αὐτὸν κατασκευάζοντες ὕβριν.* Græce apud Cyrillum.

IV. *Amatores CHristi populos.* id. p. 26. contra Proclum CPol. de cujus sermone dixi Volumine VIII. hujus Bibl. p. 601.

V. *Sæpe illos rogavi.* id. p. 29. *ἠρώτησα πολλάκις αὐτούς.* Græce apud Cyrillum.

VI. *Apostoli nomen in CHristo audientes.* id. p. 31. *Ἀποστόλου γὰρ ἀκούοντες.* Græce apud Cyrillum.

VII. *Contumelias qvidem in me hæreticorum.* id. p. 34. Fragmenta Græce apud Cyrillum.

VIII. *Libenter hic ab illis hæreticis.* id. p. 65. *Ἡδέως ἂν ἐνταῦθα.* Græce apud Cyrillum.

IX. *Audite dictis intenti.* id. p. 66. *Ἀκούσατε λόγων προσέχοντες.* Græce in Actis Concil. Ephesini. E. 1417.

X.

ad

Titi Comitis domesticorum ad Meletium Mopsvestenum. *Multa & diversa.* S. 872. ad Alexandrum. *Quemadmodum sanctitatem tuam.* S. 879. ad Libianum Euphratesiæ judicem. S. 881.

Tranqvillini, Alexandri, Helladii & aliorum Episcoporum contestatio ad Cyrillum Alex. E. 1349.

Valentini Episcopi Philippopolis ad Leonem Imp. *Cum & ante imperium.* C. 707.

Valentiniani ad Theodosium de Concilio celebrando. *παραγενομένυ μυ ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ.* C. p. 36.

Valentiniani & Marciani ad Leonem Rom. *εἰς τῦτο τὸ μέγισον βασίλειον.* C. p. 41. Ad omnes Episcopos: *τῶν πραγμάτων ἁπάντων.* C. p. 45. ad Anatolium CPol. ibid. ad Nicænam Synodum qvæ translata deinde Chalcedonem est: *Studii nostri est.* C. p. 47. ut Chalcedonem se conferat. *σπεύδοντας ἡμᾶς.* C. p. 50. alia: *ἤδη μὲν καὶ δι' ἑτέρων.* C. p. 52. alia *Βασσιανὸς, ὁ εὐλαβέσατος.* C. 546.

Valentiniani & Valentis ad Nicænos. *εἰ καὶ ἡ σπυδή.* C. 568.

Valentiniani ad Nicomedienses: *ἡ περὶ τὰ πριβιλήγια.* C. 569.

Varadati Monachi ad Leonem Imp. *Terribiles literas Imperii vestri suscipiens.* C. 768.

Zenobii, Zephyriensis in prima Cilicia Episcopi ad Alexandrum Hierapolitanum. *Personali qvidem præsentia.* S. 876.

XII. Ex EUTYCHIS a) Presbyteri & Archimandritæ CPolitani scriptis, nihil ad nos pervenit præter ea qvæ in indice præcedente p. 299. à me memorata, in Actis Concilii Ephesini & Chalcedonensis & in Synodico Casinensi leguntur. Ipse qvidem Eutyches jam senex, dum Nestorio nimis fervide adversatur, Cyrilli Alex. dictis b) præcipue incautius abreptus, *de imperitia magis* ut ait S. Leo, *quam de versutia* in contrariam incidit hæresim, qvæ damnata est c) in Concilio CPol. A. 449. & Chalcedonensi

A. C.

a) Hic Eutyches hæreticus (licet Cyrillo etiam ipse notus atqve amatus) non confundendus cum Eutyche Diacono, qvo usus Cyrillus Alex. in Concilio Ephesino. Vide Tillemont. T. XV. memor. p. 487. Fuit & Eutyches Grammaticus, discipulus Prisciani, de qvo dixi in Bibl. Latina. Alius Eutyches Philosophus memoratur Marco Antonino X. 31. Alius Miletopolitarum strategus Eutyches Alexandri F. in numo Commodi & in veteri lucerna apud Clariss. Bellorium in notis ad numismata apibus insignita.

b) Cyrillum Eutychi errandi occasionem præbuisse notat Petavius dogmat. Theolog. de incarnat. p 73. edit. Paris. & lib. IV. cap. 6. qvi Cyrilli dicta exponit IV. 7. seq.

c) Vide Natalem Alex. Sec. V. p. 74. seq. edit. in fol.

A. C. 451. De eadem, illorum Acta Conciliorum, & pleriqve scriptores supra in Nestorio a me laudati consuli poterunt, & præter eos Leonis Magni scripta ac Petri Chrysologi ad Eutychen Epistola, Rusticus diaconus disputatione adversus Acephalos inter alia adversus hæreses veterum scripta & in Bibliothecis Patrum sæpius edita: Eustathius Berytensis qvi Concilio Chalcedonensi interfuit, in Apologia pro tomo Leonis Rom. adversus Timotheum Ælurum, ex qvo breve fragmentum dat Possevinus Tomo 1. Apparatus sacri, & Henric. Canisius Tom. IV. Lect. Antiqv. Joannes Scythopolita contra ἀποσχιστὰς sive Eutychianistas apud Photium Cod. 95. Eusebius Thessalonicensis Episcopus adversus Andream inclusum, id. Cod. 162. Joannes Damascenus libro de Trisagio & in institutione adversus Acephalos, & de natura composita adversus eosdem, & de duabus in CHristo voluntatibus & operationibus: S. Maximus & Theodorus Abucara in variis scriptis: Auctor breviculi historiæ Eutychianistarum apud Sirmondum T. 1. Var. Opusc. E recentioribus D. *Jo. Hulsemanni* Exercitatio ad Concilium Chalcedonense Lips. 1651. 4. *Theophili Alethæi* sive qvi sub eo latet nomine D. *Matthiæ Zimmermanni* Superintendentis Misenensis historia Eutychiana, Lips. 1659. 4. qvâ inter alia calumniam Eutychianæ hæreseos ab Ecclesia nostra Lutherana removet, qvod facit etiam B. D. *Abraham Calovius* in diss. de Eutychianismo Lutheranis impacto Witteb. 1680. 4. *Joach. Meisteri* Oratio de Eutyche & ejus erroris sectatoribus, Gorlic. 1583. 4. &c.

Eutychi suffragatus DIOSCORUS, à qvo *Dioscoriani* ac *Dioscoritæ* dicti & *Ægyptii*. Hic in Episcopatu Alexandrino A. 444. successit Cyrillo, depositus postea in Concilio Chalced. A. 451. præcipue qvod excommunicationem adversus Leonem Papam Rom. dictare præsumserat. Vide Sirmondum ad Facundi V. 3. & scripta in Concilio Chalced. adversus Dioscorum exhibita à Sophronio, Theodoro & Athanasio presb. Alex.

Ad Eutychianam qvoqve hæresim postea prolapsi Anthimus CPol. *Severus* Antiochenus, à qvo *Severiani*, sive *Severitæ* & *Corrupticolæ*: & *Theodosius* Alex. à qvo *Theodosiani*, aliis nominibus etiam Διακρινόμενοι sive *hæsitantes* item *Acephali*, *Monophysitæ*, *Schematici*. Nec ab his alieni qvi dicuntur *Jacobitæ*, *Julianistæ* à Juliano Halicarnassensi, *Cajanitæ* à Cajo sive Cajano, *Semidalitæ*, *Phantasiastæ*, *Aphthartodocetæ*, *Angelitæ*, *Contobabolitæ*, * *Nagrinitæ*, *Tetraditæ*, *Agnoëtæ*, *Damianistæ*, *Petritæ*, *Cononitæ*, *Monothelitæ* &c.

* Apud Niceph. XVIII. 49. Κοντοβαβδῖται.

CAPUT

CAPUT XXXV.

De ANASTASIO Sinaita & aliis Anaſtaſiis.

Anaſtaſius monachus Sinaita, à duobus Epiſcopis Antiochenis Anaſtaſiis diſtingvendus. 1. *ejus hodegus.* 2. *Index ſcriptorum & hereticorum in hodego memoratorum.* 3. *qvæſtiones & alia ſcripta.* 4. *Index ſcriptorum laudatorum in qvæſtionibus.* 5. *Scripta Anaſtaſii prioris Antiocheni edita,* 6. *inedita & deperdita.* 7. *alii Anaſtaſii.* 8.

I.

ANASTASIUS presbyter & Monachus Palæſtinus in monte *Sina,* a) apud Nicephorum b) & in Martyrolog. Rom. 21. April. atqve alios inde recentiores qvam plurimos idem habetur cum Anaſtaſio, qvi poſt Domninum ab A. 561. *Epiſcopus* Theopolitanus ſive *Antiochenus* fuit, & Juſtiniani Imp. edicto c) pro Aphthartodocetarum Juliani Halicarnaſſei & Cajani ſententia edito, qvi CHriſti corpus ante reſurrectionem incorruptibile fuiſſe ſtatuebant, conſtanter reſtitit, ac poſtea à Juſtino juniore d) A. 570. affectus XXIII. annorum exilio, reſtitutus demum anno undecimo Mauritii e) poſt Gregorii Antiocheni mortem A. C. 593. f) & diem obiit A. 599. altero Anaſtaſio in Epiſcopatū ſuccedente, g) qvi à Judæis poſtea in tumultu interfectus & exuſtus fuit A. 609. h) de qvo Martyrologia 21. Dec. Sed rectius ab utroqve horum diſtingvitur Anaſta-

a) Anaſtaſ. hodego p. 78. Ἀναστασίου ἐλαχίστου πρεσβυτέρου τοῦ ἁγίου ὄρους Σινᾶ. p. 72. Ἀναστασίου ἐλαχίστου μοναχοῦ. & p. 202. Ἐγὼ Ἀναστάσιος μοναχὸς ἁγίου ὄρους Σινᾶ ὁμολογῶ &c. Nicephorus XVIII. 44. Τούτῳ δὴ τῷ Ἀναστασίῳ διὰ τὸ ἐν Σινάῳ φιλοσοφῆσαι, καὶ Σιναΐτης ἐστὶν ἐπώνυμον.

b) Nicephorus XVII. 29. καὶ τῇ Θεουπολιτῶν μετὰ Δομνῖνον Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Σινάου χειροτονηθέντος. adde XVIII. 44.

c) Evagrius IV. 40. Niceph. XVII. 30. d) Evagrius V. 5. Niceph. XVII. 36.

e) Evagrius VI. 24. Niceph. XVIII. 26. & 44.

f) Lambecius VII. p. 169. g) Nicephorus XVIII. 44. & 56.

h) priorem Anaſtaſium Epiſcopum exuſtum à Judæis ſcribit Nicephorus XVIII. 44. qvod refellit Baronius ad Martyrolog. Rom. 21. April. & ad A. 599. n. 10. & A. 609. n. 3.

Anastasius Sinaita, Μωσῆς νέος * à Græcis recentioribus dictus, qvi aliqvo tempore post scripsisse se Hodegum clare indicat, ubi p. 198. refert narrata sibi ab Alexandrinis qvæ gesta sint post tempora beati Eulogii Papæ Alexandrini, qvi A. C. 608. i) obiit. Deinde p. 296. testatur Patriarcham Alexandrinum Theodosianorum eo, qvo scribebat, tempore fuisse Johannem, qvem constat Patriarchatum illum tenuisse ab A. 677. ad 686. k) Itaqve recte diversum faciunt Sinaitam ab Antiocheno utroq; David Blondellus libro de Eucharistia veteris Ecclesiæ, qvi Rothomagi Claudio Sarravio curante A. 1640. lucem vidit: Edmundus Aubertinus de sacramento Eucharistiæ p. 893. & 930. Jo. Dallæus lib. 1. de scriptis Dionysii c. 33. p. 188. Allatius lib. de Simeonibus, Henschenius ad 21. April. T. 2. p. 852. Matthæus Larroqvanus Hist. de l' Evcharistie part. 2. c. 11. p. 531. Antonius Arnaldus lib. 2. de transsubstantiatione à Græcis sæculi VII. VIII. IX. & X. credita contra Jo. Claudium cap. 7. p. 282. (Perpetuité de la foy T. IV.) Rich. Simon lib. 2. Bibl. selectæ Gallice editæ cap. 2. & Jo. Baptista Solerius in appendice de institutis Copto Jacobiticis, post tractatum de Patriarchis Alexandrinis, T. V. Junii. ut Antonium Pagi, aliosqve jam prætercam.

II. *Anastasii Sinaitæ scripta.*

ὁδηγὸς *Dux viæ* adversus Acephalos, Severianos & Theodosianos unam in CHristo naturam tantum admittentes, qvos omni genere argumentorum & sacræ Scripturæ ac veterum Patrum testimoniis oppugnat, & objectiones ipsorum l) dissolvit, cum illis coràm in Syria & Ægypto, præsertim Alexandriæ testatus se plus simplici vice disceptasse. Patrum dicta pleraqve è memoria adscripsisse se, scriptis eorum in eremo destitutum, non diffitetur. m) Primus hunc librum ex Codice Augustano edidit, latina versione donavit & Marco Velsero, cujus beneficio Codicem MS. utendum acceperat, Græce & Latine vulgatam consecravit *Jacobus Gretserus* S. I. Ingolstadii 1606. 4. Latine recusus est in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. 1677. Tomo IX. p. 810. At Græce ab primæ tempore editionis nunqvam iterum prodiit, unde operæ pretium esset novam illius ἔκδοσιν

 concin-

* Richard. Simon T. 2. Bibl. choisie p. 29.

i) Vide Baron. ad A. 608. n. 9.

k) Euseb. Renaudot historia Patriarcharum Alex. p. 177.

l) Anastas. hodego p. 96. 152. 156. &c.

m) Id. p. 166. ἴσασιν ὅτι ἐν ἐρήμῳ καθήμενοι ἡμεῖς καὶ ἀπορῶντες τῶν διδασκαλικῶν βίβλων, ἀπὸ στήθους τὰς χρήσεις ἐγράψαμεν.

concinnari ab aliqvo erudito Viro, qvi opus novo studio recenseret ad Codices MSS. qvi mirum inter se diversi exstant in variis Bibliothecis, ut Cæsarea * & Regis Christianissimi, Colbertina aliisqve. Nam Gretserus unico usus Codice nec semper sensum est assecutus, & in Græcis multa emendanda reliqvit meliusqve digerenda, qva de re nemo dubitabit qvi Richardi Simonis novam Bibliothecam selectam Gallice editam Tomo 2. cap. 2. legerit. Idem narrat se ad MStos qvosdam libros, Gretseri editionem contulisse, multaqve in illa emendasse, & studio suo recensitam in lucem iterum dare voluisse. Sed huic ejus proposito fata intercesserunt. Qvanqvam autem aliena qvædam huic libro assuta non negaverim, ut ἔκθεσιν περὶ πίστεως, qvæ p. 10. legitur, & in duobus Hodegi MStis, ut Regio uno Paris. & Colbertino non exstat, in aliis Codd. exstat sub nomine Jo. Damasceni, qvemadmodum & definitiones p. 22. seq. & 48. obvias: (Vide Mich. le Qvien ad Damascenum T. 1. p. 661. 662.) Tamen præfationem & scholia non Collectori nescio cui cum Simone, sed Anastasio ipsi libenter tribuerim.

* Vide Lambecium III. p. 64. & 164. IV. p. 204. Aubertinum & Rich. Simonem locis citatis.

INDEX SCRIPTORUM

& Hæreticorum qvorum mentio in Anastasii Hodego.

Ad paginas editionis Ingolstadiensis.

Amphi-

* Fugit hic locus B. Dorſchéum in Indice iniquitatis p. 52.

Joannes

Mna-

2. Memorat Anastasius in Hodego δογματικὸν τόμον p. 2. sub Flaviani CPol. nomine à se editum p. 192. 194. nec non τόμον ἀπολογητικὸν ad populum p. 118. & σύνταγμα adversus Nestorium, hæresim ejus fuse & διὰ πλάτους oppugnans. Sed ex his omnibus nihil lucem vidit: nescio an alicubi adhuc delitescant MSta, certe Possinus Henschenio scripsit solius Anastasii Sinaitæ operum Catalogum in Bibl. Vaticana servatorum implere quatuor magnas paginas. Quanquam Antiocheni Anastasii scripta cum scriptis Sinaitæ & aliorum fortasse Anastasiorum communiter à librariis & Catalogorum auctoribus confunduntur.

3. Sub Anastasii Sinaitæ & Patriarchæ Antiocheni nomine etiam *Ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις περὶ διαφόρων κεφαλαίων Quæstiones & responsiones CLIV. de variis argumentis* Græce & Latine ex tribus Codd. Vaticanis editæ sunt ab eodem *Jacobo Gretsero*, Ingolstad. 1617. 4. Latine recusæ in Bibl. Patrum edit. Lugd. T. IX. p. 957. Sed Patriarcham Antiochenum à Sinaita Monacho, Hodegi auctore diversum esse jam notavi, & sub Sinaitæ nomine quæstiones diserte laudantur à Philippo solitario qui A. C. 1105. scripsit, in dioptra fidei Christianæ ad Callinicum Monachum libro IV. p. 150. Producturus enim quæstionem quæ in hisce est numero XCV. *fidelem*, inquit, *& DEo afflatum testem dabo nomine Anastasium, cognomento Sinaitem, docentem & scribentem clare super his quæ interrogatus fuerat.* Viderit itaque *Gentianus Hervetus* qui XCIII. quæstiones ex his Latine vertit, ediditque, in Bibliothecis Patrum sæpe recusas, sub nomine Anastasii Nicæni: haud dubie MStum Codicem suum secutus, cui præter Philippi testimonium tot alii refragantur, qui Anastasio Sinaitæ has quæstiones tribuunt, ut videre licet apud Lambecium III. p. 197. ubi memorat Codicem ex quo suppleri possunt quæstiones sex quæ post XLII. in Gretseriana desiderantur, & in Hervetiana Latine tantummodo exstant: & in Montfauconi Bibl. Segvieriana sive Coisliniana p. 188. & 189. ubi CLVI. quæstiones numerantur & p. 193. ubi male *Athanasii quæstiones* excusum pro *Anastasii*: & p. 304. 305. ubi notatur Anastasium Sinaitam in quæstionibus illis citari, quod in editis non reperio. Memorat tamen quæst. 95. se scripsisse librum singularem *de diversis hominum inclinationibus, & DEum illarum, quatenus ad vitia vergunt, auctorem non esse.* Περὶ τούτου εἴρηται μὲν ἡμῖν ἐν ἰδίῳ πονήματι ἐν ᾧ ἀρξάμενοι ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς τὰς χώρας μέχρι τῆς δύσεως, καὶ πάλιν ἀπ᾽ αὐτῆς δὴ κύκλῳ μέχρι τοῦ βορρᾶ καὶ καθεξῆς καὶ ἕως αὐτὴν τὴν ἀνατολὴν, ἐδείξαμεν ὡς οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν τόνδε τὸν ἄνθρωπον σώφρονα, ἕτερον δὲ πάλιν πόρνον &c. Collectæ sunt hæ quæstiones à Sinaita ex variis scriptoribus, quibus deinde à nescio quo ex aliis * junioribus nonnulla volunt esse addita: quemadmodum plura etiam scriptorum variorum aliorum fragmenta illis subjiciuntur in Codice Barocciano & in uno Regis Christianissimi, quæ in editis non Herveti modo sed quoque Gretseri desiderantur. In quæstione 117. numerum ἑπτακόσιοι χρόνοι corruptum arbitror pro ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Quæstionem 42 ex Hippolyto in Canticum Canticor. & quæstionem 52. ex Isidoro Pelus. petitam

* Ita præter alios Allat. de libris Eccles. Græcor. p. 274. Nullus tamen in editis quæstionibus citatur junior Anno 680, quem Anastasius Sinaita potuit attingere.

titam notat Lambecius III. p. 197. Qvæstionem 153. ex Hesychio presbytero, observat præter Lambecium Cotelerius ad T. 3. monument. p. 531. & qvæstionem 144. ex Irenæo, id. p. 542. Fragmenta qvæ in his Anastasianis qvæstionibus servata occurrunt, Eusebii, Hippolyti, Severi Antioch. Cyrilli Alex. Basilii, Epiphanii, & Chrysostomi Græce ex Bibl. Medicea Reginæ Matris in usum Academiæ Mussipontanæ edita separatim cum notis sunt A. 1592. 4. *Nic. Alemanni* breves sed eruditas notas ad qvædam Qvæstionum loca exhibet Gretserus in præfat. Gretseri animadversiones in Bibl. Patrum edit. Lugd. T. IX. mala confusione non raro verbis Anastasii permixtæ sunt.

V. Index Scriptorum & Hæreticorum qvi in Anastasii Sinaitæ qvæstionibus memorantur.

in

4. Εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγωγὴν τῆς ἑξαημέρου κτίσεως, λόγοι ιβ. *Anagogicarum contemplationum in Hexaëmeron libri XII.* ad Theophilū, qvem carissimum filium suum appellat. Ex hoc opere, qvod Sinaitæ diserte tribuit & sæpius laudat Annalium scriptor Michaël Glycas, solus liber ultimus Græce hactenus editus est Lond. 1682. 4. cum versione & castigationibus *Andreæ Dacerii*, & præmissa editoris *Petri Allixii* expostulatione de suppressa incassum Jo. Chrysostomi ad Cæsarium Monachum Epistola a Theologis aliqvot Parisiensibus. Priores undecim libri tantum Latine incerto interprete exstant in Patrum Bibliothecæ Appendice Paris. 1579. & in aliis edit. Paris. ac Colon. & in novissima Lugdunensi T. IX. p. 858. Græca passim asservantur in Bibliothecis ut in Regia Paris. in Bavarica, in Bibl. Collegii novi Oxon. aliisqve: & in qvibusdam Codicibus male referuntur ad Cyrillum Alex. ut in Cæsareo de qvo Lambecius IV. pag. 198. seq. Loca Græca ex illis produxere Ducæus notis ad Basilium in Hexaëmeron, Allatius contra Hottingerum p. 158. ad Eustathium Antiochen. p. 136. &c. aliiqve, novissime Viri Clarissimi Montfauconus in Hexaplis Origenianis ad Genesin, Michaël le Qvien ad Damascenum T. I. p. 174. & Jo. Ernestus Grabe in spicilegio Patrum, T. 2. p. 195. 243. qvi Græcos hosce libros editurum etiam se recepit p. 245. sed male hoc opus refert ad Anastasium Patriarcham Antiochenum. Laudat Anastasius Commentarios in Hexaëmeron, *Ambrosii*, *Ammonii* qvem probatissimum ἐξηγητὴν Ecclesiæ Alexandrinæ appellat, & laudaverat etiam in Hodego

p. 278.

p. 278. *Basilii*, CHristi fluvii *Joannis Chrysostomi, Cyrilli* Alex. *Epiphanii, Eusebii* Emeseni, p. 895. E. *Eustathii* Antiocheni qvem doctorem Synodi Nicænæ & Martyrem appellat p. 903. H. (male *Epistathio* pro *Eustathio* p. 860. F. in edit. Latina Lugd. T. IX. Bibl. Patrum) *Gregorii Nysseni* & *Justini* Martyris atqve Philosophi. p. 887. D. 893. G. 895. A. *Severiani* Gabaleotæ (ita legendum p. 895. E. pro Severo,) *Theodori* vere mirabilis Antiocheni ibid. & p. 896. F. & *Theophili*. Præterea citat *Clementem* Stromateum p. 893. G. Dionysium Apostolicum mystam in sua Theologia p. 891. A. *Gregorios* duos Cappadoces, (Nyssenum & Theologum Nazianzenum) *Irenæum* Lugdunensem, p. 910. B. *Olympiodorum* Diaconum Alexandrinum qvam urbem scriptis suis illustrasse eum notat p. 884. H. *Pantænum* Alexandrinum, *Papiam* Hierapolitanum Joannis Evangelistæ discipulum, *Philonem* Philosophum & tempore æqvalem Apostolis p. 893. G. 892. B. & *eum qui Hexapla composuit*, (Origenem) ibid. & lib. XII. p. 7. *incursum Origenem anagogiis & spiritualibus contemplationibus usum inexplebiliter* reprehendit p. 895. D. seq. & jure Synodica damnatum sententia statuit. adde p. 901. E. 917. G. 920. E. H. *Theodoretum* Cyrensem laudat p. 896. F. atqve ibidem infelicem pronunciat *Origenem* qvod cum multos & utiles labores emiserit in Ecclesia, & omnem veterem & novam Scripturam ad verbum sit interpretatus, postea tamen, sicut etiam *Eusebius* Palæstinæus, à veritate exciderit. De *Methodio* Origenem oppugnante vide p. 910. E. H. Per priscum Judæum p. 894. E. Philonem videtur intelligere, eundemqve significare p. 898. E. Memorat & Deum ab Orpheo dictum μονάδα p. 864. D. Freqventes cum Judæis disceptationes extemporales sibi intercessisse refert lib. 6. p. 884. A. & *secundum suum adversus Judæos librum* commemorat p. 884. F. Facit & mentionem variorum hæreticorum, qvos verbis Mosis de DEO & Paradiso minus recte intellectis ait emersisse lib. VII. p. 894. B. *Aliis quidem statuentibus Deum habere formam corporis, Aliis autem serpenti magnas offerentibus gratiarum actiones, quod per ejus consilium & factam prævaricationem, ex muliere sit generatum totum genus humanum, qui qvidem merito etiam appellantur* Ophitæ, *id est Serpentini*. adde 910. B. 912. G. Manichæi *autem simul & viri & mulieres nudi congregantur in suis Ecclesiis ad imitationem Adami & Evæ. Alii autem ut increatam ignis adorarunt naturam, propterea qvod nulla inferatur ignis mentio in universa sex dierum creatione. Alii aqvam coluerunt tanqvam increatam, quoniam non scriptum est*, Et dixit DEUS fiat aqva. *Alii, ex qvibus sunt* Persæ, *cum sororibus & matribus contraxerunt matrimonium, propterea qvod nostri primi parentes conjungerentur cum suis matribus & sororibus. Sunt etiam qvadam*

hæreses quæ DEum accusant, quod non prohibuerit ne malignus Evam seduceret per serpentem. Alia autem rursus hæresis decrevit bestiarum quoque animas esse ratione præditas, quæ possunt orationem audire & excolere, cum audiissent DEum benedicentem volucribus & piscibus, & execrantem serpentem, & adducentem ad Adamum bestias & volucres & jumenta, ut sciat quidnam ea nominet. Manichæorum errorem, *mendacem DEum qui locutus est Vetus Testamentum*, blasphemantium, perstringit p. 900. A. 902. H. 917. G. Simonis Magi lib. XII. p. 19. Hæresin Encratitarum p. 917. G. Præterea p. 895. D. citatur Hebræorum liber non redactus in Canonem qvi dicitur *Testamentum protoplastorum*, in qva traditum fuit qvadragesima die Adamum positum in Paradiso, *sicut etiam*, inqvit, *videtur cuidam historico Chronographo Pyrrhoni, & quibusdam expositoribus.* Hujus Pyrrhonis Chronographi ex Anastasio etiam mentionem facit Glycas p. 82. Annalium. Matthæi Evangelium ex sermone Hebraico à Luca & Paulo in lingvam Græcam translatum ait Anastasius p. 900. D. Aqvilæ interpretationem Genes. II. 18. Ποιήσομεν αὐτῷ βοηθὸν κατέναντι αὐτοῦ perstringit p. 902. H. acerbius qvam ille qvidem promeruerat, ut ad illum Geneseos locum notavit in Hexaplis suis eruditissimus Montfauconus. Iterum Symmachus & Aqvila advocantur p. 909. F. ad Genes. III. 1. & 5. p. 909. F. 913. E.

5. *In Psalmum sextum* Homiliæ duæ, lectu dignæ qvarum prior incipit: πρέπουσαν τῆς τῶν νηστειῶν ἀρχῆς. Posterior: πρέπουσα διδασκαλία μετανοίας. Priorē cum versione *Philippi Sveveuzelii* S. I. vulgavit Henricus Canisius T. 3. Lection. Antiqvar. p. 87-122. Utramqve *Franciscus Combefisius* in Tomo I. auctarii novi Paris. 1648. fol. p. 907. 943 - 976. qvi posteriorem eruit è MS. Regis Christianissimi versionemqve suam adjunxit. Anastasii Sinaitæ liber in Psalmum sextum laudatur à Nicephoro XVIII. 44. ὁ εἰς τὸν ἕκτον ψάλμον λόγος ταῖς εἰσβάσεσι τῶν νηστειῶν ἐκδοθείς.

6. In Dominica qvinta jejuniorum, περὶ τῆς ἁγίας συνάξεως καὶ περὶ τοῦ μὴ κρίνειν καὶ μνησικακεῖν. *De sacra Synaxi, & de non judicando, deqve oblivione injuriarum.* Incipit: ἀεὶ μὲν ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάρις. Ex Bavarico Codice cum versione *Achillis Statii* Lusitani edidit Henricus Canisius Antiqv. Lect. T. 3. p. 60-86. deinde recensitum ad Regios Codices cum nova versione suo *Franciscus Combefisius* auctar. nov. T. 1. p. 881. Combefisii versio recusa T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 943. Fragmenta ex Statii versione adhuc tum inedita produxerat Baronius ad A. 599. n. 9. seq. Porturegalenses in perpetuitate fidei Catholicæ de transsubstantiatione, hoc scriptum malunt tribuere juniori nescio cui *Anastasio Nicæno*, qvod

ex Joanne Climaco qvædam de judicio temerario repetit. Sed merito Combefisius illa ratione parum passus est se moveri, ut non potius fidem haberet consensui Codicum MSS. illud Sinaitæ constanter tribuentium. Vide Lambecium IV. p. 135. 168. & Montfauconi Bibl. Coislinianam p. 419. Accedit qvod Anastasium Sinaitam non est dubium post Jo. Climacum scripsisse.

7. Περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα, *de homine ad imaginem DEI condito*. Græce & Latine prodiit sub nomine Anastasii presbyteri Sinaitæ, ad calcem Philocaliæ Origenis Græce & Latine, cura *Joannis Tarini*. Paris. 1618. 4. Idem sermo etiam inter Gregorii Nysseni opera lucem vidit T. 1. Opp. Paris. A. 1615. p. 854 - 866. & A. 1638. T. 2. p. 22. cum *Frontonis Ducæi* versione, cum qva lucem viderat Ingolstad. 1596. Incipit : οἱ τὴν ἑαυτῶν ἀπλανῶς τοῦ προσώπου. Sane auctorem Nysseno juniorem vix qvicqvam svadeat. Licet Anastasio alii maluerunt tribuere. Vide Tillemontiū T. IX. memor. p. 741. & 605. ubi hoc scriptum putat esse particulam majoris operis qvo difficilia S. Scripturæ loca auctor illustrabat, qvod mihi neutiqvam verisimile videtur.

8. Εἰς μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. *In CHristi transfigurationem* sermo diversus à duobus qvos de hoc argumento habemus Anastasii Antiocheni. Incipit: ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Meminit Allatius lib. de Simeonibus p. 116. & citat Joannes Cyparissiota.

9. Εἰς τοὺς κοιμηθέντας ἐν Κυρίῳ. *In eos qui in Domino obdormiverunt*. Incipit : τί τοῦτο σήμερον ἀγαπητοί. Meminit Allatius p. 111. libri laudati de Simeonibus & MS. in Bibl. Cæsarea Lambecius IV. p. 136.

10. *In novam Dominicam & Thomam* Apost. & *de S. Theodori Ducis* (de qvo Henschenius ad VII. Febr.) imagine laudatur à Joh. Damasceno de imaginibus.

11. Περὶ ἀναστάσεως *de resurrectione* citantur à Mich. Glyca in Annalibus p. 86. 89. 94. 102. diversa à sermone de resurrectione qvi exstat Anastasii Antiocheni.

12. *Capita Ascetica* MSS. in Bibl. Coisliniana p. 574. Incip: Οὐαί σοι ψυχή.

13. *De anima*, Incipit : *ὅτι μὲν οὐ δεῖ τὰ σεσιωπημένα τῇ θείᾳ γραφῇ. id. p. 585. Etiam Anastasio Sinaitæ tribuunt nonnulli ἐκλογὴν sive scriptum distributum in capita XXXV. qvod Græce & Latine cum Philocalia Origenis edidit *Joannes Tarinus* Paris. 1618. 4. sub titulo *incerti Philosophi Christiani Græci de anima celebriores opiniones*. Vide Casparem Barthium ad Claudia-

* Est inter editas qvæstiones LXXXIX.

num Mamertum p. 137. qvi idem scriptum Latine ex Tarini versione Claudiano subjunxit p. 472 - 532. Incipit : Τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων αἱ μὲν ἄλογοι, αἱ δὲ λογικαί.

14. Sermonem *de diversis modis Salutis & pœnitentiæ* servari MS. in Bibl. Vaticana, notavit ante Oudinum Possevinus in apparatu, sed puto eum vidisse qvod habemus inter Anastasii qvæstiones qvæstione CIV.

15. Περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς αἱρέσεων καὶ τῶν Συνόδων γενομένων κατ' αὐτῶν, qvod MS. memorat Lambecius VIII. p. 443. non videtur diversum ab iis qvæ edita leguntur capite IV. & V. Hodegi.

16. *Dæmonem excidisse, qvod noluerit adorare hominem.* Est inter editas qvæstio CXXVI.

17. Labbeus Bibl. nova MSS. p. 82. memorat in Bibl. Regis Christianissimi servari Anastasii Sinaitæ *de fide redemtionis*, ad Ecclesiam qvæ est in Babylone, (exstat p. 78. seq. Hodegi) nec non *in spiritum blasphemia: & de vera adoratione & an quotidie communicandum corpori CHristi.* Et qvæstiones duas 1. *si forte rerum potirentur Judæi, infideles, haeretici, an pro eis orandum in Ecclesia.* (hæc inter editas est qvæstio CX.) 2. *de Judæis vita functis ante adventum CHristi, an sint anathematizandi.* (inter editas qvæst. CXI.) Licet sunt qvi has qvæstiones habent pro duobus libris adversus Judæos, tamen non dubito diversum ab his fuisse opus qvod scripsisse se testatur Anastasius Sinaita libro VI. in Hexaëmeron p. 884. F. allegans qvæ *secundo adversus Judæos libro* scripserat.

18. Video etiam ab aliis memorari ejus βίους πατέρων ἁγίων * *Vitas Patrum qui in monasteriis montis Sina & vicinis locis sunt versati:* nec non *Encomium Ægypti, & de opificio hominis libros duos. Contemplationem Mysticam passionum CHristi. & in Psalmum XIII.* & Qvæstionem *adversus eos qvi dicunt tres essentias in divinis.* Hæc qvalia sint dicent qvibus ea vidisse licuerit.

VI. Anastasii Antiocheni Episcopi ** A. 599. defuncti scripta edita.

1. Περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ὀρθῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων λόγοι ε. *de Orthodoxa fide sermones V.*

ά. Περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος. *de S. Trinitate.* Incipit : τὸν περὶ τῆς ὑγιοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἀληθῶν.

β'. Περὶ

* Διηγήσεις διάφοροι περὶ τῶν ἐν Σινᾷ ἁγίων πατέρων. MS. in codice Colbertino 4726. Cangius glossar. Græcobarb.

** de illo supra p. 312.

β'. Περὶ ἀπεριγράπτου. *de incircumscripto.* πάντα τολμᾷ γλῶσσα δολία.

γ'. Περὶ θείας οἰκονομίας. *de Divina Incarnatione.* ἱκανῶς ἡμῖν τῶν περὶ θεολογίας.

δ'. Περὶ πάθους καὶ ἀπαθείας Χριστοῦ. *de passione & impassibilitate CHristi.* δείξας ἑαυτὸν διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ.

ε'. Περὶ ἀναστάσεως. *de Resurrectione.* Ἀλλὰ γὰρ οὐ περὶ τούτων μόνον.

Hi quinque sermones Græcè MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. p. 167. seq. Etiam in Vaticana, aliisque. Latinam *Francisci Turriani* S. I. versionem vulgavit Petrus Stevartius in suo auctario Lectionum Antiquarum Henr. Canisii, Ingolstad. 1616. 4. pag. 460-516. unde recusa est in Tomo IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 923. Alia *Godfridi Tilmanni* interpretatio prodierat Paris. 1556. 8. atque inde in Bibliothecis Patrum Parisiensibus.

2. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν *in Annuntiationem* B. Mariæ Virginis *sermones II.* prior incipit: σήμερον ὑμῖν ὦ ἄριστοι παῖδες. Posterior: Τί πάλιν ἐπὶ γῆς ὁ μέγας βούλεται Γαβριὴλ ἡμῖν. Græce vulgavit Johannes Meursius in Variis divinis p. 19. & 33. Lugd Bat. 1619. 4. Latine exstant in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. Tomo IX. pag. 939. 940. & in tomo sexto Bibl. Concionatoriæ Combefisii. Græce & Latine in Tomo primo Auctarii novi ejusdem Combefisii p. 850. Paris. 1648 fol.

3. Εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. *Sermo in transfigurationem Domini nostri JEsu CHristi.* Incipit: ὁ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς. Latine in Tomo IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. pag. 941. & in Bibliotheca Concionatoria Combefis. Tomo VII. Græce & Latine in Tomo primo auctarii novi Combefisiani pag. 866. sed extrema parte mutila pag. 881. quæ sic suppleri debet, ἀναγκαίως οὖν ἐνετείλατο τοῖς μαθηταῖς σιωπῆσαι τὰ ὁραθέντα, μέχρις οὗ φθάσας αὐτὸς καταπαλαίσει τὸν θάνατον, ἵνα μὴ γένωνται ἐν ἔθει τοῦ ἀπιστεῖν τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις οἱ ἀκούοντες. Μετὰ γὰρ τὴν ἀνάστασιν τοῦ πρωτοτόκου σὺν παῤῥησίᾳ τὴν πάντων ἐδημοσίευον ἀνάστασιν, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν παχυτέρων ἐπὶ τὰ πνευματικὰ σώματα μεταστοιχείωσιν, ἐπαγγελλόμενοι ἅπασιν ὅτι ὥσπερ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει, καὶ θάνατος αὐτοῦ οὐ κυριεύει, οὕτως καὶ ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσει τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ μετασχηματίσει τὰ σώματα ἡμῶν ἐπὶ τὸ πνευματικὸν καὶ ἄφθαρτον. Καὶ εἰ ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν, ἁρπαγησόμεθα

μεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτως πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Lambec. VIII. p. 117.

4. Ἔκθεσις σύντομος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. * *Expositio compendiaria orthodoxa fidei* per qvæstiones & responsiones. Incipit: ποίας θρησκείας εἶ ἄνθρωπε; Χριστιανός εἰμι. Καὶ τί ἐστι Χριστιανός; ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν Græce edidit versionemqve Latinam addidit Theodorus Beza Genev. 1570. 8. una cum libris V. Athanasii de Trinitate, Basilio contra Eunomium & Phœbadio. Ex Anastasii Antiocheni & Cyrilli Alex. scriptis ab aliqvo conflatam hanc ἔκθεσιν non dubitat Henschenius T. 2. April. p. 854. Edita qvoqve separatim curante Jo. Fuchtenio est Helmstad. 1613. 8. & MS. memorat Lambecius VIII. p. 471.

5. Περὶ τῶν ἁγίων τριῶν τεσσαρακοστῶν *de sanctis tribus quadragesimis*. Incipit: ἤδη μὲν ἡμᾶς. Græce & Latine edidit Cotelerius T. 3. monument. p. 425 - 431. Paris. 1686. 4. MSto Codice Regio usus.

VII. Anastasii Antiocheni scripta inedita vel deperdita.

6. *Relatio ad Justinianum Imp.* contra Aphthartodocetas. Evagr. IV. 40.

7. *Ad Monachos prima & secunda Syriæ*, de eodem argumento. id.

8. Λόγος συντακτήριος sive *sermo valedictorius ad Antiochenos* cum à Justiniano in exilium mittendus esset. id.

9. Alius εἰσιτήριος sive *auspicatorius* qvando ad eos anno XI. Mauricii, CHristi 593. ab exilio rediit, qvam legisse se testatur Nicephorus XVIII. 44. Labbeus in Bibl. nova MSS. p. 82. testatur in Bibl. Regis Galliæ exstare MS. Anastasii sermonem cum ad suam rediret sedem.

10. Alius εἰρηνικὸς *de pace*, habitus circa idem tempus feria qvarta sanctæ hebdomadis & eidem memoratus Nicephoro: Hic adhuc servatur MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. p. 168. qvi ad eam alludere putat Gregorium Magnum lib. IV. Epistola 37. Incipit: Εἰρήνην καὶ πάλιν εἰρήνην, καὶ τρίτον εἰρήνην.

11. *Epistola ad Scholasticum* qva ad objectum sibi dubium (ἀπορίαν) respondet, citatur in Actione qvarta Synodi septimæ T. VII. Labbei p. 247. (Harduin. T. IV. p. 202.) Incipit: Ἐν τῷ μόνον ἐρωτήσαντι.

12. Περὶ

* Oudinus p. 151. de script. Eccles. suspicatur idem esse opusculum Anastasii qvod exstat in Bibl. Florentina sub titulo *de rectis veritatis placitis*.

12. *Περὶ σαββάτου καὶ πρὸς Συμεὼν ἐπίσκοπον Βόστρης. De Sabbato & ad Simeonem Episc. Bostrensem* citatur à Jo. Damasceno Orat. 2. & 3. de imaginibus T. 1. edit. novæ p. 344. 386. & in Synodo Nicæna secunda Actione IV. T. VII. Labbei p. 249. (Harduin. T. IV. p. 203.) incipit: *Εἰ πατέρας δεῖ κατὰ τὸ λόγιον.*

13. *Adversus Joannis Philoponi διαιτητὴν* sive librum *περὶ ἑνώσεως*, qvem *arbitrum* inscripserat, ex qvo Anastasii opere fragmentum Latine ex Turriani versione vulgavit Gretserus præf. ad Hodegum. Laudat & S. Maximus T. 2. p. 124. 125. 126.

14. *Εἰς ὑπαπαντήν, In Visitationem Mariæ. Πάλαι Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις βαστάζει τὸν Συμεών.* Meminit Allatius libro de Simeonibus p. 104.

15. *Græca versio Epistolarum Gregorii Magni*, qvem vide sis lib. X. Epist. 22. & plures ad eundem Gregorium & alios *Epistolæ*.

16. *Pro Leonis* Magni, Episcopi Rom. *Epistolâ, ὑπὲρ τῆς ἐπιστολῆς Λέοντος Πάπα τοῦ τῆς Ἀποστολικῆς μνήμης.* Citatur in Synodo Lateranensi A. 649. actione V. Male *ἐπισκοπῆς* pro *ἐπιστολῆς* excusum T. VI. Labbei p. 308. qvod apud Harduinum T. III. p. 885. emendatum.

17. *Διήγησις περὶ τοῦ πάπα Ῥώμης Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου καὶ θαυματουργοῦ, Narratio de Papa Gregorio.* Incipit: *Διηγήσατο ἡμῖν τις πρεσβύτερος ὀνόματι Πέτρος.* MS. Lambec. VIII. p. 425.

18. *Ἀπόδειξις ὅτι μέγα καὶ ἀγγελικὸν τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Demonstratio historica, magnam & Angelicam esse summi Sacerdotis dignitatem, nec Sacerdotem judicari posse à Laico, sed tantum à majori Sacerdote.* MS. Lambec. III. p. 196. IV. p. 65. & 169. VIII. p. 425. Bibl. Coisliniana p. 295. & Labbei Bibl. nova MSS. p. 82. Incipit: *Ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ Φίλωνος τοῦ φιλοσόφου εὗρον τι τοιοῦτον.* Philonis hujus mentio etiam apud Glycam in Annalibus, qvi ex ejus Historia Ecclesiastica profert nonnulla p. 282. seq.

19. *Sermones* varii, *in Dominicam Palmarum*, *in decollationem Johannis*, & *encomium S. Nicolai Episcopi*, MSS. in Bibl. Regis Christianissimi, teste Labbeo p. 82. Bibl. novæ MSS.

20. *Ἐξήγησις περὶ τῶν ἐν Περσίδι πραχθέντων.* Narratio de disceptatione Christianorum præsulum cum Ethnicis sive Græcis & Judæis, judice Aphrodisiano Regis Persarum Archimagiro, cui etiam se Anastasius interfuisse dicit, & qvidem solum ex Romani Imperii Episcopis. Incipit: *Βασιλεύοντος Ἀρρενάτου τῆς Περσικῆς χώρας.* Memorat Allatius p. 83. de Simeonibus, & Gretserus reperit in eodem Codice Augu-

Augustano ex qvo Anastasii Sinaitæ Hodegum edidit : exstat etiam in Codice Regis Gall. 1370. teste Labbeo, sed Gretserus hanc narrationem ait olere nescio qvid fabularum, ut difficile creditu sit ex Anastasii Antiocheni officina prodiisse. Monuit etiam Henschenius T. 2. April. p. 854. illius tempore nullum fuisse Regem Persarum Arenatum sed post Chosroën qvi annis duodeqvinqvaginta præfuit, Hormisdam regnasse annis qvindecim.

21. Anastasii, Damasceni & aliorum ἐρωτήσεις περὶ πίστεως MSS. Lambec. VIII. p. 356. Incipit : τί πίστεως Χριστιανὲ καὶ πῶς;

22. Κεφάλαια sive capita centum ad Sergium Scholasticum citantur in Joannis Antiocheni eclogis asceticis MSS. apud Lambecium V. p. 105.

23. Definitiones, κεφάλαια ἐμφιλόσοφα ρνβ' CLXII. ἅτινα ἐν τοῖς θείοις δόγμασι διαπαντὸς ἐμφέρεται. MSS. in Bibl. Cæsarea. Incipit ἐπειδήπερ χωρὶς ὀρθοδόξου. Vide Nesselium parte IV. p. 45. n. 14.

VIII. Alii Anastasii, ultra qvinqvaginta.

Anastasius Abbas Scythopoleos in secunda Palæstina metropolis, de qvo Jo. Moschus in prato cap. 50.

Anastasius Abbas monasterii S. Euthymii in Palæstina, de qvo Jo. Damascenus* initio libelli de Trisagio T. 1. p. 481. & Baronius ad A. C. 749. Hujus esse videtur *liber contra Judæos* qvem Latine ex Turriani versione edidit H. Canisius T. 3. Antiqvar. Lect. p. 123 - 186. Ait ille scriptor annum octingentesimum & amplius agi ex qvo Judæos dispersit DEus, & Titum atqve Vespasianum ad vastandam urbem vocavit. Oracula CHristi ante 800 annos prædicta compleri & perfici. Turrianus hunc citans lib. 1. de Ecclesia & ordinatione Ministrorum : *Athanasius*, inqvit, *in sermone de nativitate & eum secutus Anastasius Abbas qvi postea fuit Patriarcha Antiochenus in libro contra Judæos.* Sed utroqve Patriarcha Antiocheno junior fuit, qvemadmodum & Anastasio Sinaita, qvem & ipsum contra Judæos scripsisse notavi p. 329. & 332.

Anasta-

* Verba Damasceni sunt : γράμμασιν ἡμῖν κατεμήνυσεν ὁ Θεοσεβέστατος ἡμῶν ἀδελφὸς ὁ Ἀββᾶς Σέργιος ὁ ἀστὸς καὶ συνήθης καὶ φίλος διὰ τοῦ γνησίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀββᾶ Ἰωβ, ὡς ὁ ἱερώτατος ἡμῶν πατὴρ ὁ Ἀββᾶς Ἀναστάσιος ὁ κλεινὸς τῆς εὐαγοῦς μονῆς Εὐθυμίου τοῦ μάκαρος καθηγεμὼν, χρήσεις τινὰς τῶν ἁγίων Πατέρων προκεκόμικε δῆθεν εἰς τὸν Υἱὸν μόνον ἀναφερούσας τὸν τρισάγιον ὕμνον.

Anastasius *Æsinus* sive *Esinas* in Marchia Anconitana Episcopus interfuit Concilio Rom. A. 853.

Anastasius Episcopus *Ancyranus* in Galatia scripsit ad Leonem Imp. & interfuit Concilio CPol. A. 460.

Anastasius *Apolloniadis* sive Theotocianorum in Asia minore Episcopus, qvi subscripsit synodo CPol. A. 680.

Anastasius *Aqvæ Nobensis* in Numidia Episcopus interfuit Conventui Africano A. C. 484.

Anastasius *Aracblenorum*, infra, Rachlenorum.

Anastasius *Arcopolitanus* in Palæstina Episcopus, Ephesinæ interfuit Synodo celebratæ A. 449.

Anastasius *Beneventanus* in regno Neapolitano Episcopus interfuit Concilio Arelatensi A. 314.

Anastasius *Bibliothecarius* Romanus, Abbas & presbyter, clarus temporibus Pontificum Nicolai I. (qvi ab A. 858. ad 867.) Hadriani II. (qvi fuit & A. C. 867. ad 872.) Joanne VIII. (qvi ab A. 872. ad 882.) & fortasse etiam seqvutorum. Multa ex Græcis Latio reddidit *rudiori plerumqve stylo & semibarbaro, qvanqvam* ut Combefisius in Bibl. Concionatoria recte judicat, *nec ipso inutili, plerisqve in mediis illius ævi auctoribus Græcis nobis futuris perobscuris nisi lucem ille scientia qvam sermone peritior vel ita nobis reddens affudisset.* Præterea scripsisse ipse traditur *vitas* qvorundam *Pontificum* usqve ad Nicolaum I. ut Moguntinæ editionis curatores annotant, additas veteri ut est credibile Pontificali, & deinde à Gvilelmo Bibliothecario aliisqve continuatis. Vide Lambecium de Bibl. Vindob. T. 2. p. 924. seq. Jo. Ciampinum examine libri Pontificalis & Frid. Spanhemium de Johanna Papissa cap. VII. §. 3. T. 2. Opp. p. 650. Prodiit Moguntiæ 1602. 4. & cum Historia Ecclesiastica Anastasii Paris. 1649. fol. Antonii Dadini Alteserræ notæ & observationes ad Anastasium de Vitis Pontificum Paris. 1680. 4. Locum de Johanna Papissa in recentioribus duntaxat Anastasii Codicibus reperiri & ex Martino Polono (qvi A. 1270. obiit) tantum non ad verbum insertum viri docti annotant. Vide Launojum parte IV. Epist. 8. p. 355. edit. in fol. & Gvil. Beneventutum in diss. de nummo Johannis VIII. apud Jo. Clericum T. XXIII. Bibl. selectæ p. 59.

Ex Græcis versa ab Anastasio Bibliothecario.

Chronologia Nicephori CPolitani A. 828. defuncti, ab orbe condito ad suam usqve ætatem, in Bibliothecis Patrum sæpius edita & ab Antonio

Contio illustrata ut dixi Volum. VI. p. 153. In hujus calce legitur *Stichometria* librorum sacræ Scripturæ & Apocryphorum quæ etiam occurrit in Operibus Petri Pithœi, Paris. 1609. 4.

Historia Ecclesiastica ex eodem *Nicephoro, Georgio Syncello* & *Theophane* Confessore contracta ad Joannem urbis Romæ Diaconum (qui deinde A. 872. Papa Joannes VIII.) Cum notis Caroli Annibalis Fabrotti prodiit inter scriptores Historiæ Byzantinæ, Paris. 1649. fol.

Acta Synodi sextæ CPoli *in Trullo* habitæ A. 680. in Concilior. Tom. III. Binii, & VI. Labbei & III. Harduini. Auctorem veteris versionis esse Anastasium notavit Labbeus de S. E. T. 1. p. 63.

Acta Synodi septimæ, sive *Nicana secunda*, A. 787. celebratæ ad eundem Johannem, jam Pontificem. in Concilior. Tom. III. Binii & T. VII. Labbei, & Harduin. T. IV.

Acta Synodi octava A. 869. habitæ CPoli, cui ipse interfuit, ad Hadrianum II. Pontificem. in iisdem Concilior. Tom. III. Binii & T. VIII. Labbei & Harduini T. V.

Collectanea ad controversiam & Historiam Monothelitarum spectantia, quæ prodierunt Jacobo Sirmondo curante in ejus variis Opusculis T. 1. Paris. 1620. 8. deinde recusa in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XII. p. 831. & in Operibus Sirmondi T. 3. ex parte etiam ante Tomum primum Operum S. Maximi junctim editorum à Franc. Combefisio.

S. Maximi & Joannis Scythopolitani scholia in Dionysium, quem Areopagitam appellant. Versio Anastasii necdum edita est quod sciam, sed Epistolam A. 875. illi præfixam ad Carolum Calvum, vulgavit Jac. Usserius in Epistolis Hibernicis p. 45. qui Joannis scholia alibi *observat illa ipsa esse quæ Dionysio Alex. ab quibusdam tribuuntur, atque in editis permixta legi cum scholiis S. Maximi.

Vita Dionysii ejusdem, scripta à Methodio. Etiam hæc nusquam vulgata mihi occurrit, sed tantum Epistola quam ad eundem Carolum Anastasius præmiserat, contra eorum sententiam qui Dionysium primum Parisiorum Episcopum ab Areopagita distingvunt. Hæc edita est à Surio ad VIII. Octobr. Petro Francisco Chifletio in diss. de uno Dionysio, aliisq;. Passio S. Dionysii Areopagitæ per Anastasium Bibliothecarium MS. fuit in Bibl. Caroli de Montchal, teste Labbeo p. 207.

Encomium S. Bartholomæi Apostoli scriptum à Theodoro Studita, ex Anastasii versione dederunt Lucas Dacherius T. 3. spicilegii & Franciscus Combefisius in Bibl. Concionatoria Tomo VII.

Passio

* in Bibl. Theologica MS. Vide Caveum in Joanne Maxentio ad A. 520.

Paſſio S. Demetrii Martyris, incerto auctore, apud Jo. Mabillonium T. 1. Analect. p. 65.

Vita *Petri Alexandrini* & Paſſio *S. Acacii* ſociorumqve ejus, qvarum in vita Johannis VIII. à Papebrochio edita mentio, & Vita *Joannis Eleemoſynarii* ſcripta à Leontio qvam juſſu Nicolai Pontificis vertiſſe Anaſtaſium teſtatur Sigebertus c. 103. de Script. Eccleſ.

Epiſtola S. Cyrilli Alex. ad Gennadium, qvam ab Anaſtaſio verſam notat Hendreichius in pandectis Brandenburg. p. 163. ſicut & *narrationem miraculi Berytenſis* de imagine CHriſti à Judæis transfixa A. C. 765.

Hiſtoriam de Joſaphat & Barlaam qvæ ex Græco verſa legitur in ſcriptis Joannis Damaſceni, Anaſtaſio velut interpreti, incerta conjectura tribuit Caſpar Barthius notis ad Hermæ Paſtorem p. 910.

Alius Anaſtaſius Bibliothecarius, & Cardinalis S. Marcelli circa A. 848. ſed deinde qvod qvinqve annos ab Eccleſia ſua abfuiſſet, ſemel iterumqve exauctoratus condemnatusqve: ut ab altero Anaſtaſio in vitis Pontificum traditur, qvem cum hoc multi confundunt. De tertio Anaſtaſio Bibliothecario infra, in Cardinali.

Anaſtaſio Epiſcopi *Cæſareæ* Palæſtinæ, qvi ſub extremum ſæculi undecimi floruit, *περὶ τῆς νηστείας τῆς ὑπερενδόξου Θεοτόκου de jejunio Deiparæ* (MS. Lambec. VI. p. 60. & VIII. p. 450.) Græce & Lat. T. 3. monumentor. Cotelerii. p. 432 - 437. Ejusdem *de artziburio* * adverſus Armenios Græcè ad calcem Typici S. Sabæ. Ejusdem *περὶ τῶν ἑπτὰ ἑβδομάδων τῶν νηστειῶν*, MS. Lambec. VIII. p. 450.

Anaſtaſios *Cardinales* invenio ſeptem, in his duos præ ceteris memorandos, unum qvem eundem nonnulli faciunt cum Anaſtaſio Bibliothecario, de qvo ſupra dictum; & alterum Monachum ut ajunt *Caſſinenſem* & Bibliothecarium Stephani II. (aliis III. ut Clariſſimo Caveo in Hiſt. literaria) qvi fuit Papa ab A. 752. ad 757. Huic Anaſtaſio tribuunt hiſtoriam an fabulam de translatione partis reliqviarum S. Benedicti & ſororis ejus Scholaſticæ.

Anaſtaſius *Cnoſſiæ* Epiſcopus. Vide Gnoſſi.

Anaſtaſius *Comnenus* recentis ætatis Archimandrita, cujus mentio apud Allatium de purgatorio p. 865. ſeq. 881. 883.

Anaſtaſius ex Eccleſiæ CPol. Syncello in locum Germani Patriarcha CPolitanus ab A. 730. ad 754. Ejus Synodica ad Gregorium II. rejecta, & ipſe velut Iconoclaſta excommunicatus teſte Theophane, & in Hiſt.

* Ita Armenii appellant jejunium ſuum. Vide Cangii gloſſar. in ἀρτζιβούριον.

Eccles. Anastasio Bibliothecario. Confer Allatium de consensu II. 1. p. 475. Synodicum Pappi c. 138.

Anastasius *Consul* A. C. 517. diversus fuit ab Imperatore, nec Imperator Anastasius Consulatum gessit anteqvam Imperii fasces capesseret. Vide Pagium ad A. 517. num. 2.

Ad Anastasium *Diaconum* qvemadmodum & Anastasiam Diaconissam & ad Anastasiam ὑπάτισσαν sive Consulis conjugem exstant Severi Antiocheni Epistolæ MSS. in Bibl. Coisliniana. Vide ejus Catalogum p. 56.

Anastasius *Eleutheropolitanus* in Palæstina Episcopus subscripsit Synodo Hierosolymitanæ A. 536.

Anastasius Episcopus in Palæstina Gabenus interfuit eidem Synodo Hierosolymitanæ A. 536. celebratæ.

Anastasius Gnossi in Creta Episcopus interfuit Synodo Nicænæ secundæ A. 787. Ad hunc Theodori Studitæ Epistolæ.

Anastasius *Hierosolymitanus* interfuit Synodo CPol. in trullo habitæ A. C. 680. allegatur a Manuele Caleca de essentia & operatione T. 2. auctar. noviss. Combefis. p. 26. Κατὰ γὰρ τὸν θεῖον Ἀναστάσιον Ἱεροσολύμων, τελχῶς λέγεται ἡ ἐνέργεια. Combefisius p. 131. mendum esse putat pro Σιναίῳ, sive Sinaita, sine gravi causa, ut existimo.

Anastasius *Iconoclasta*, supra in CPolitano.

Flavius Valerius Anastasius Dyrrhachenus, cognomento Dicorus *Imperator* Orientis ab 7. April. A. C. 491. ad 10. Jul. 518. de cujus laudibus Procopius c. 19. Anecdot. Hic Professionem fidei misit ad Constantinum Episcopum urbis Romæ per Scholasticum Patritium exarchum. Vide Anastasium Bibliothecarium in vita Constantini Papæ.

Flavius Artemius sive Anastasius II. *Imperator* Orientis à festo Pentecostes A. 713. ad A. 715. qvo captus à Theodosio III. Adramytteno Thessalonicamqve relegatus, & deinde ab Imp. Leone III. capite minutus est. Vide Nicephori CPol. breviar.

Anastasius *Jotapensis* in Isauria Episcopus interfuit Synodo Hierosol. A. 536. & CPol. sub Menna eodem anno celebratæ.

Anastasius *Linoæ* in Bithynia & alter Anastasius *Mæoniæ* in Lydia Episcopus interfuere Synodo CPol. A. 680.

Anastasius *Martyr*, cujus Encomium scriptum à Georgio Piside tradunt qvidam Svidæ Codices in Γεώργιος. Vide supra, p. 53. & Volum. VIII. p. 787. infra, in Persa.

Anastasii duo, S. *Maximi* Confessoris discipuli Lambec. VIII. p. 444. Horum alter Anastasius Rom. Eccles. *Apocrisiarius* de obitu S. Maximi

scripsit

ſcripſit ad Theodoſium Gangrenſem presb. & vitam atqve Acta hujus Magiſtri ſui Maximi compoſuit. vide eundem Lambec. VIII. p. 127. Sirmond. T. 3. Opp. p. 573. 602. & in tomo primo Operum S. Maximi edit. Combefiſianæ, & qvæ notavi Volum. VIII, hujus Bibl. p. 729. nec non Baronium ad A. 656. ubi eadem Acta Maximi ab Anaſtaſio prodita exhibet Latine ex verſione Petri Morini, qvi ea tranſtulit ex tribus Codicibus Vaticanis. Anaſtaſii *Monachi* ad commune Monachorum collegium Calaritanum, legitur T. 1. Opp. S. Maximi p. XLIII.

Anaſtaſius *Monachus* circa A. 520. cujus mentio in appendice ad vitam S. Jo. Climaci.

Anaſtaſius *Narnienſis* in Umbria Epiſcopus interfuit Concilio Romano Lateranenſi A. 649.

Anaſtaſius Epiſcopus *Nicaenſium* metropolitanus ſubſcripſit A. 520. relationi Synodi CPol. de ordinatione Epiphanii Epiſcopi & Concilio interfuit ſub Menna habito CPoli A. 536. In Bibl. Coisliniana p. 389. exſtat MS. *ὑπόθεσις καὶ ἑρμηνεία τοῦ ψαλτηρίου τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ψαλμῶν ἀπὸ φωνῆς Ἀναστασίου μητροπολίτου Νικαίας.* Et p. 244. Catena MS. in Pſalmos collecta tum ex aliis tum ex Anaſtaſio Nicæno. Sub Anaſtaſii Nicæni nomine qvæſtiones varias & reſponſiones edidit Hervetus, qvæ in aliis Codicibus & in editione Gretſeri rectius referuntur ad Anaſtaſium Sinaitam. Sed de his ſupra p. 324.

Anaſtaſius *Nicopoleos* in Epiro Epiſcopus interfuit Synodo ſextæ ſive Trullanæ CPol. A. 680.

Anaſtaſius notarius *ῥεγεωνάριος* Romanus in Synodo Lateranenſi A. 649.

S. Anaſtaſius *Perſa*, monachus in monaſterio S. Abbatis Anaſtaſii non procul Hieroſolymis, occiſus A. 628. de qvo Surius & Bollandus ad 22. Jan. Vide ſupra in Martyre.

Anaſtaſius *Polemonienſis* in Ponto Epiſcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. 680.

Anaſtaſius *præfectus* magni montis Antonii, de qvo in vita S. Joannis Eleemoſynarii.

Anaſtaſius *presbyter* qvi Romæ cauſam Honorii Papæ ſciſcitatus eſt, de qvo S. Maximus Confeſſor T. 2. p. 132.

Anaſtaſius presbyter de qvo Jo. Moſchus in prato c. 48. 49.

Anaſtaſius presbyter tit[illegible] Anaſtaſiæ qvi interfuit Concilio Rom. A. 495. 499.

Anaſtaſius *prior* monaſterii Romanorum CPoli, ſubſcripſit Synodo ſub Menna A. 536.

Anastasius *Protospatharius*, ad qvem Theodori Studitæ Epistola.

Anastasius *Rachlenorum* sive Arachlenorum in Phœnicia maritima Episcopus interfuit Concilio CPol. generali qvinto, A. 553.

Anastasius I. Episcopus Romanus ab A. 398. ad 401. de qvo Henschenius ad 27. April. T. 3. p. 491. sqq. & Tillemontius T. XII. memor. Ex Epistolis tribus qvæ sub ejus nomine in Conciliorum tomis leguntur genuina est illa *ad Joannem Hierosol.* qvam habes etiam inter Hieronymi Epistolas & Jo. Garnerii notis illustratam T. 1. Opp. Marii Mercatoris p. 109. seq. De suppositis ei Epistolis Blondellus in pseudo Isidoro p. 557. seq.

Anastasius II. Episcopus Rom. ab A. 496. ad 498. cujus fragmenta Epistolæ ad Ursicinum dat Baluzius in nova collect. Concilior. p. 1457. & Harduinus T. 2. Concil. p. 951. apud qvem p. 947. etiam legitur Epistola Anastasii Papæ *ad Anastasium* Imp. Non alteram *ad Clodoveum* Francorum Regem qva ei Christianam fidem exordio Pontificatus sui susceptam gratulatus est, omisit. Eam dedere Dacherius T. V. spicileg. p. 582. & Labbeus T. IV. Concil. p. 1282. Carolus le Cointe T. 1. Annal. Ecclesiast. Francor. &c. *Libros de Trinitate*, & alios qvos Platina è Gvilelmo Bibliothecario commemorat, nemo hactenus in lucem protulit.

Anastasius III. Episcopus Rom. ab A. 912. ad 914. cujus Epitaphium habet Baronius ad A. 912. 1. *Vatis Anastasii reqviescunt membra sepulchro* &c.

Anastasius IV. Episcopus Rom. A. 1153. & 1154. cujus Epistolæ IX. in Conciliis Labbei T. X. p. 1132. & decima ad Episcopos & abbates provinciæ Burdegalensis (qvam Baluzius ad Marcam de concordia sacerdotii & imperii vulgaverat) p. 1851. Eædem Epistolæ decem apud Harduinum T. VI. parte 2. p. 1323. qvi alias duas, alteram ad Archi-Episcopum Bracarensem, & alteram ad Hyacinthum Cardinalem qværere jussit apud Odoricum Raynaldum ad A. M CCXXXIX. n. 54. seq. ubi male in margine Raynaldi notatur Anastasius II. pro IV.

Anastasius *Senogalliensis* in Ducatu Urbinate Episcopus subscripsit Pauli I. Papæ constituto A. 761.

Anastasius *Tabiensis* sive *Taviensis*, Ταβίας in Galatia Episcopus, vicem gerens Metropolitani Dorothei Ancyræ, adfuit Concilio CPol. A. 553.

Anastasius *Tenedi* insulæ in Cycladibus Episcopus interfuit Concilio Ephesino A. 431. & Conciliabulo A. 449.

Anastasius *Theotocianorum* Episcopus, supra, Apolloniadis.

Anastasius *Tiberiopolitanus* in Phrygia Pacatiana Episcopus interfuit Synodo CPol. A. 680.

Anasta-

Anastasius *Tiburtinus* (Tivoli) in Campania Romana Episcopus interfuit Concilio Romano A. 595. & alius A. 721.
Anastasius *Ticini* in ducatu Mediolanensi Episcopus interfuit Romano Concilio celebrato A. 680.
Anastasius *Triū Tabernarū* in Latio Episcopus interfuit Concilio Rom. A. 853.
Anastasius *Tripoleos* in Lydia Episcopus interfuit Synodo generali septimæ sive Nicænæ secundæ A. 787.
Anastasius *Tudensis* in Gallæcia Hispaniæ provincia Episcopus Toletanæ interfuit Synodo A. 633.
Anastasius *Tyrai* in Pisidia Episcopus interfuit Synodo Photianæ A. 879.
Anastasius *Ungrorum* sive Hungarorum Archiepiscopus A. 1007. subscripsit diplomati Johannis Papæ XVII. qvod in vita S. Henrici edidit Gretserus & è Gretsero Harduinus T. VI. Concil. p. 770.
De S. Anastasia utraqve Romana dixi supra p. 53. Et de Anastasia Diaconissā & Anastasia Consulis conjuge p. 340. in Anastasio Diacono.

CAP. XXXVI.

De SEVERO Antiocheno, OLYMPIODORO Alex. & Zacharia Scholastico.

Severus Antiochenus 1. *Ejus scripta.* 2. *alii Severi.* 3. *Olympiodorus Alex.* 4. *Olympiodori alii.* 5. *Index scriptorum in Olympiodori commentariis ad Meteora laudatorum.* 6. *Zacharias Scholasticus.* 7.

I.

SEVERUS Sozopolitanus in Pisidia, ex causidico Berytensi Monachus ac post Flavianum A. C. 513. Episcopus *Antiochenus*, sed qvoniam Synodo Chalcedonensi adversabatur ob Eutychianam hæresin depositus primo anno Justini Imp. (CHRISTI 519. Antiocheno 567.) successorem nactus Paulum & hoc defuncto Euphrasium. Deinde edicto Justiniani iterum condemnatus, contra Aphthartodocetas ita depugnavit, ut caput daret contrariæ hæresi qvæ ab ipso dicta est Severianorum sive corrupticolarum de qva videndus Damascenus c. 84. & è recentioribus Natalis Alex. Sec. VI. p. 400. & Garnerius ad Liberatū p. 140. Vita Severi hujus qvam olim legit Evagrius III.

33.

33. & Liberatus cap. 19. breviarii, intercidit. Interciderunt & Acta Synodi adversus eum celebratæ CPoli A. 518. sub Joanne Patriarcha, de qva mentio in Actione V. Concilii sub Menna A. 536. Ex scriptis Severi ipsius qvæ olim extitere qvam plurima, sola fere ad nos fragmenta pervenerunt.

II. Severi Antiocheni scripta.

Commentarii in Jobum, Matthæum, Lucam, Joannem, & alios *S. Scripturæ libros*, è qvibus plura fragmenta passim in Catenis Græcorum Patrum editis atqve ineditis leguntur jam sub *Severi*, jam sub *Antiocheni*, jam ut apud Thomam Aqvinatem sub *Græci*, jam sub *Severiani* nomine. Etiam in Catena Corderiana ad Lucæ VII. 38. pro *Servio* ex MS. Mazariniano *Severum* reponendum monet Combefisius in Bibl. Concionatoria, in qva ex iisdem plura produxit Latine, nihil in illis hæretici observasse se testatus, qvoniam nimirum Catenarum collectores heterodoxa de industria omiserunt, ut Catenæ in Joannem auctor fecisse se disertis verbis professus fuit, qvam eandem cautionem etiam adhibuere in aliis, ut Apolinario, Theodoro Mopsvesteno, & Origene, Eusebio, Theodoro Heracleensi, Diodoro Tarsensi &c.

Severi Πῶς νοητέον τὴν τοῦ Κυρίου τριήμερον ταφήν. *de concordantia Evangelistarum circa ea qvæ in sepulchro Domini contigerunt*, MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio III. p. 44. Integrum Græce & Latine ex Codice Bibl. Coislinianæ exhibet celeberrimus Montfauconus in Catalogo Codicum illius Bibl. p. 68 - 75. Confer Anastasii Sinaitæ qvæstionem 152.

Λόγοι sive sermones quam plurimi, ex quibus fragmenta in MSS. Bibl. Coislinianæ ἀπὸ λόγου ιδ. ιέ. &c. usque ad ρξ sive 160. Etiam in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. 1. p. 438. ἀπὸ λόγου ξβ. Vide Eruditiss. Montfauconi Bibl. Coislinianam, p. 53. & p. 61. ubi ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὸ Φωτιστήριον, *in Baptismum*, εἰρημένου.

Ἐκ τῶν ἐνθρονιαστικῶν αὐτοῦ λόγων εἰς τὴν τῶν νηστειῶν τεσσαρακοστήν. *Ex ejus inauguralibus sermonibus, in S. Quadragesimam*, dictus in parasceve eam præcedente, in Cassiani Ecclesia. Incipit: Νόμος ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῶν σωματικῶν παλαισμάτων. Fragmentum in Damasceno V. C. Mich. Lequien T. 1. p. 504.

Ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὸ τρισάγιον καὶ τὸν Εὐαγγελισμόν. fragmentum MS. apud eundem virum doctissimum.

Απο-

Ἀπολογητικοὶ plures in Codicibus Coislininianis memorantur, nisi, ut eruditiss. Montfauconus verisimiliter conjicit, pro ἀπολογητικοῦ κ'β legendum ἀπὸ λόγου κ'β, & sic ρης'. ό. ρ'β. Apologeticum Severi etiam citari in Catena Regia Paris. ad Cantica S. Scripturæ, testatur Combefisius.

Προσφωνητικὸς λεχθεὶς ἐν Δάφνῃ ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Εὐφημίας. citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. T. VI. Labbei p. 316.

Κατὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ τοῦ Καισαρέως. *Contra Joannem Cæsareensem, Grammaticum* citatur λόγ. γ'. κεφάλ. ιζ. Hujus Joannis Apologia Synodi Chalcedonensis contra Timotheum memoratur in Anastasii Hodego p. 90. & 96. Severi contra Johannem, in Catena ad Cantica S. Scripturæ, & in Actis Synodi Lateranensis A. 649. habitæ. *Joannis Scythopolitani* Episcopi ἐκ τοῦ λόγου ή κατὰ Σευήρου αἱρετικοῦ κεφ. γ'. citatur in Synodo Lateranensi A. 649. T. VI. Labbei p. 308 *Nicias* Monachus contra Severum apud Photium Cod. 50. *Eulogius* Alex. contra Timotheum, Severum & Theodosium. id. Cod. 225. seq.

Κατὰ κωδικίλλων Ἀλεξάνδρου συντάγματα. *Libri adversus codicillos Alexandri.* citatur in Catena inedita Bibl. Coislinianæ ad Octateuchum.

Περὶ τῶν δύο φύσεων *de duabus naturis* liber octavus citatur in collectione testimoniorum sub Joannis Damasceni nomine.

Φιλαλήθης *contra Synodum Chalcedonensem*, citatur ab Anastasio in Hodego p. 94. 96.

Apologia τοῦ Φιλαλήθους. Vide Montfauconi Bibl. Coislinianam p. 54. & Labbei conspectum Operum Jo. Damasceni p. 54.

Ἀποκρίσεις πρὸς Εὐπράξιον κουβικουλάριον. *Ad Eupraxium Cubicularium responsiones.* Montfaucon. p. 68. & Lambec. III. p. 43.

Σύνταγμα κατὰ τῆς διαθήκης Λαμπετίου. *adversus Lampetii Massaliani testamentum.* Photius Cod. 62.

Κατὰ τῶν προσθηκῶν Ἰουλιανοῦ σύγγραμμα, *scriptum adversus Juliani* (Halicarnassei) *additamenta.* in Catena ad Jeremiam Ghisleriana T. 2. p. 759. Plura etiam fragmenta in Codicibus Coislinianis ἐκ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν συγγραμμάτων.

Κατὰ Φιλικισσίμου *contra Felicissimum* citatur λόγ. δ', κεφάλ. ζ'.

Ὅτι ἀπαθὴς ὁ Λόγ. MS. apud V. C. Michaëlem le Quien.

Ὑπακοὴ εἰς τοὺς μάρτυρας. *in martyres.* Vide Montfauconi Bibl. Coislin. p. 44. & 54.

Σύνταγμα εἰς τὸ, ἅγι. ὁ θεός, *in illud: Sanctus DEus.*

Διάλογος πρὸς Ἀναστάσιον. *Adversus Anastasium dialogus.*

Βίβλος τῶν ὑποσημειωθέντων ἰδιοχείρως διαφόρων κεφαλαίων. Ὑποσημείωσις δευτέρα, in Damasceno novæ edit. T. 1. p. 505. Incipit: ὅτι δεῖ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀδιαλείπτως νηστεύειν.

Epistolas Severi *Synodicas* quibus Chalcedonensi Synodo anathema dixit, memorat Evagrius III. 33. 34. nec minus ἐνθρονιστικὰς sive sub auspicium Episcopatus sui scriptas, nec non rescriptas singulis Patriarchis responsorias IV. 4. & Liberatus c. 19. breviarii. Quamplurium aliarum Epistolarum fragmenta in Codicibus MSS. Coislinianis, ut docet Eruditiss. Montfauconus p. 55. seq. & 44.

ad Ammonium. Ad Ammonium Presbyterum. Ad Ammonium Scholasticum. Ad Ammonium & Petrum.

ad Anastasiam ὑπάτισσαν sive Consulis uxorem. Ad Anastasiam Diaconissam.

ad Anastasium Consulem (A. C. 517.) Ad Anastasium Diaconum.

ad Andronicum Cœnobiarcham.

ad Photium & Andream.

ad Anthimum (CPol. Episcopum, hæreticum Monophysitam) Synodica Epistola Incipit: τῶν πρὸς τὴν σὴν θεοφιλίαν. Citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. Actione V. & in Synodo CPol. A. 680. Actione X. Hujus Anthimi ad Theodosium, & Theodosii ad Anthimum & Severum memorat Evagrius IV. 11.

Ad Cives Antiochenos. Evagr. IV. 4.

ad Antonium Episcopum.

ad Archimandritas.

ad Auxonem.

ad Bericianum, πρὸς Βερικιανόν.

ad Bostrenos.

ad Cæsariam.

ad Cæsarium.

ad Comites, Vide Montfauconi Bibl. Coislinianam pag. 56. & 138.

ad Constantinum. Ad Constantinum Episcopum. Ad Constantinum ἀπὸ ὑπάτων, sive exconsulem.

ad Didymum ἐρωτήσαντα εἰ χρὴ τῶν γεγηρακότων πρεσβυτέρων περικοπῆναι τὰς σιτήσεις καὶ παρασχεθῆναι ἄλλοις τοῖς δυναμένοις ἀντ' αὐτῶν λειτουργεῖν. *num oporteat presbyteris senibus annonas adimere & conferre aliis qui munia sacra obire possunt.*

ad

ad Edessenos. πρὸς Αἰδεσηνούς. al. πρὸς Ἐδηνούς.
ad Eleusinium citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. Meminit & Liberatus c. 19. breviarii.
Ad Episcopos. Ad Episcopos ἑορταστική, δείκνυσιν ὅτι τύπος ἦν τῶν μελλόντων κατὰ ἑορτὴν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων γίνεσθαι, τὰ ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ πεπραγμένα, *Epistola festalis, ostendens ea quæ à Davide gesta sunt, figuram esse eorum quæ summi Sacerdotes in festis facturi erant.*
ad Euphemium Consulem.
ad Eutychium Episcopum. Liberatus c. 19. breviarii.
ad Flavianum Episcopum. id.
ad Heraclianum.
ad Joannem Ducem (ἡγούμενον) Epistolæ III. Ad Joannem tribunum citatur in Catena ad Cantica S. Scripturæ. Ad Joannem militem.
ad Joannem Episcopum Alexandrinum, (hæreticum Monophysitam.) Citatur in Concilio Lateranensi A. 649. actione V. T. VI. Labbei pag. 319.
ad Isidorum Comitem.
ad Julianum Episcopum (Bostrensem.)
ad Justinianum Imp. & Theodoram Augustam. Evagr. IV. 11. Nicephor. XVII. 8.
ad Leontium Chartularium.
ad Magnam citatur in Catena Regia Paris. ad Cantica S. Scripturæ & in Codicibus Coislinianis.
ad Marinum Episcopum. Ad Sergium & Marinum. πρὸς Σέργιον καὶ Μαρίνον Ἐπισκόπους in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. 1. p. 414.
ad Maronem Episcopum. Ad Maronam Liberat. cap. 19. breviar.
ad Metram πρωτεύοντα.
ad Misaëlem Diaconum. Ad Misaëlem cubicularium.
ad Monachos. πρὸς μονάζοντας. in Catena ad Jeremiam T. 3. p. 20. 21. Ad Monachos qui in monasterio Isaaci. πρὸς τοὺς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἰσάακος.
ad Nephalium. Anastasius in Hodego p. 92. 100. 322. 326. De hoc Nephalio vide Evagrium III. 33.
ad Niciam Episcopum.
ad Oecumenium. Citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. T. VI. Labbei p. 316. Ad Oecumenium Comitem Epistola II. quæ incipit: ἔστι καὶ ἡμῖν ἐκ τῆς Θεοπνεύστου γραφῆς. in Actis Synodi CPol.

 A. 680.

A. 680. Tomo VI. Labbei p. 834. Ad Oecumenium Scholasticum Isauriæ. Liberatus c. 19.

ad Orthodoxos Constantinopolitanos.

ad Paulum diaconum Persam (hæreticum Nestorianum) citatur in actis Synodi Lateranensis A. 649. in quibus etiam ejusdem Pauli fragmenta, & in Actis Synodi CPol. A. 680. Incipit: τὸν μὲν Ἀπόστολον Παῦλον.

ad Ammonium & Petrum. Ad Petrum Monachum.

ad Phream & Eupraxium Cubicularium.

ad Photium. Ad Photium & Andream. Ad Photium πρεσβεύοντα.

ad Probum.

ad Prosdocium Medicum.

ad Sergium, in Catena ad Jeremiam T. 2. p. 477. ad Sergium Patriarcham. ad Sergium Episcopum. ad Sergium & Marinum. ad Sergium Grammaticum tres Epistolæ. Ex una fragmentum in Actis Synodi Lateranens. A. 649.

ad Simplicium. Anastasius in Hodego p. 322.

ad Solonem Episcopum, contra Evchitas. Incipit: ἦλθεν εἰς τὴν ἐμὴν μετριότητα.

ad Soterichum Episcopum. Evagr. III. 44.

ad Theodorum Archiepiscopum, in Catena ad Jeremiam T. I. p. 83.

ad Theodosium Alexandrinum. Citatur in Actis Synodi Lateranens. A. 649. & CPol. A. 680. meminit & Evagrius IV. 11.

ad Thomam Episcopum Germaniciæ. Vide Montfauconi Bibl. Coislin. p. 68.

ad Timotheum Archiepiscopum Alexandrinum.

Si Abulpharajum audimus, Severus non longe afuit à Catholica Synodi Chalcedonensis sententia. Ita enim ille p. 148. Historiæ Dynastiar. *Hoc tempore* (Anastasii Imp.) *innotuit* Severus *Patriarcha Antiochenus, qui libros multos composuit ad adstruendum sententiam de natura una è naturis duabus divina & humana sine mixtione, confusione aut corruptione, verum ita ut eo quo fuerant modo manerent, sicut natura hominis duabus naturis anima & corporis constat, & corpus duabus naturis materiæ & forma, ita ut nec anima in corpus mutetur, nec materia in formam vel contra.*

Librum de ritibus Baptismi & sacra Synaxis apud Syros Christianos receptis, è Syriaco Latine vertit & utraque lingua vulgavit *Guido Fabritius* Boderianus, Antwerp. 1572. 4. tributum D. *Severo, Alexandrino quondam*

dam Patriarcha. Sed in Codice Guidonis Syriaco auctor tantum *Mar Severus Patriarcha* nuncupatur. Et *Male*, inquit Rich. Simon ad Gabrielem Philadelphiensem p. 290. *ritus ille in editis exemplaribus tribuitur Severo Patriarchæ Alexandrino. Codex MStus quem consului, præfert nomen Severi Patriarchæ Antiocheni, & in multis ab edito discrepat, Asservatur in Bibliotheca C. V. Claudii Hardy.*

III. Severi alii.

Severus *Alexandrinus*, Jacobita, sæculo decimo declinante Asmonæorum Episcopus cujus meminit Elmacinus III. Hist. Saracen. p. 306. Ex ejus historia Patriarcharum Alexandrinorum Arabice scripta & adhuc inedita afferunt plura Abraham Ecchellensis parte 1. Eutychii vindicati, Bartholomæus Herbelotus in Bibl. Orientali & Eusebius Renaudotus in Historia Patriarcharum Alexandrinorum. Scripsit & adversus Eutychii, cujus æqvalis fuit, annales teste eodem Ecchellensi; qvi narrat opus illud Severi MS. extare in Vaticana Bibl.

Sub Severi Alexandrini Patriarchæ nomine Gvido Fabricius Boderianus Antwerp. 1572. 4. Syriace & Latine vulgavit librum de ritibus baptismi & sacræ Synaxis apud Syros receptis: verum is, ut jam notavi, Antiochenum potius qvam Alexandrinum Episcopum habet auctorem.

Arrianus Severus JCtus, auctor librorum de interdictis.

Severus Cabulensis in Thracia Episcopus Arianus, qvi subscripsit decreto Synodi Sardicensis Orientalium A. 347. Omitto alios Severos Episcopos qvorum in subscriptionibus Conciliorum mentio occurrit.

Severus *prætor Asiæ*, temporibus Imp. Antonini philosophi, memoratus Aristidi Rhetori T. 1. p. 572. 600. &c.

Severus ad qvem duo Epistolarum volumina scripserat Lactantius, teste Hieronymo c. LXXX. de Script. Eccles. & cap. CXI. *Aqvilius Severus* (alii legunt *Attilius*) *in Hispania, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo Epistolarum scribuntur libri.*

Severus *Balearis* insulæ (hodie Minorcæ) Episcopus, cujus Epistolam de Judæorum in illa insula conversione & miraculis per S. Stephani protomartyris reliqvias factis vulgavit Baronius ad A. C. 418. n. 49. Vide Nic. Antonii Bibl. veterem Hispan. T. 1. p. 188.

Cæcilius Severus.

C. Cassius Severus Parmensis, cujus leguntur nonnulla in catalectis veterum Poëtarum.

Catilius Severus JCtus Hadriani Imp. temporibus

Gabriel Severus, Metropolita Philadelphiensis A. 1577. qvi diu Venetiis vixit & plura scripsit pro Græcorum ritu & doctrina, qvæ infra commemorandi dabitur locus.

Imperator L. Septimius Severus Pertinax ab A. C. 193. ad 211. & Alexander Severus ab A. 222. ad 235. & Severus Lucanus post Majorianum ab A. 461. ad 465. ne dicam de Severo Cæsare qvem Galerius contra Maxentium misit A. 305. occiso Ravennæ A. 307.

Severo *Malacitano* in Hispania Episcopo & A. 584. à Leuvigildo rege Ariano misso in exilium & defuncto A. 589. tribuunt nonnulli sermonem LXXIV. & LXXV. Petri Chrysologi de resurrectione. Nam qvæ memorat Isidorus Hisp. c. 30. de Scriptoribus Eccles. liber contra Vincentium Episc. Cæsaraugustanum Arianum, nec non Annulus sive libellus de virginitate ad sororem, nusqvam edita sunt, qvod sciam.

Severus *Milevitanus* in Africa Episcopus cujus exstat Epistola ad S. Augustinum.

Severus *presbyter* qvi interfuit Conciliis Rom. A. 495. & 499.

Severus Episcopus *Ravennæ*, de qvo Martyrologia & Sanctorum Vitæ 1. Febr. & Tillemontius T. VII. memor. p. 708. seq. Omitto alios Severos Martyres, ut Romanum de qvo ad 8. Novembr.

Severum virum eruditum sibi familiarem laudat Martialis XI. 58.

A. Septimius Severus Lyricus poëta, Vespasiani clarus temporibus, qvem auctorem *Moreti*, inter Virgilii Catalecta sæpius editi habent Joseph. Scaliger, Caspar Barthius, & qvi cum notis ad calcem Copæ edidit Jo. Weitzius Francof. 1642. 8.

Severus *Sanctus Endelechius* Aqvitanicus Orator & Poëta Christianus, Romæ clarus circa A. C. 376. qvo tempore grassabatur illa lues hominum pariter & boum cujus meminit S. Ambrosius X. in Lucam T. 1. p. 1506. & qvam Severus singulari carmine choriambico *de mortibus boum* descripsit, qvod post alias editiones, novissime Jac. Gronovio curante cum Jo. Weitzii & Wolffgangi Seberi notis editum est separatim Lugd. Bat. 1715. 8.

Severus *Sophista* Romanus tempore Anthemii Imp. de qvo Damascius apud Photium Cod. 242. & Svidas in Σεβῆρος.

Severus *Sulpicius* insignis scriptor, de qvo dixi in Bibliotheca Latina.

Valerius Severus JCtus temporibus Antonini Pii.

IV. OLYMPIODORUS Diaconus Alexandrinus laudatur ab Anastasio Sinaita libro VII. in Hexaëmeron, ὁ πολὺς τὰ θεῖα Ὀλυμπιόδωρος, * *in rebus divinis præclarus Olympiodorus*: mox eidem dicitur φιλόσοφος ὁ τὴν Ἀλεξανδρέων τοῖς λόγοις καταφωτίσας, ὡς ταύτης διάκονος, *Philosophus qvi Alexandriam suis illustravit libris, ut qvi esset ejus Diaconus.* ** In ejusdem Anastasii qvæstionibus, qvæstione XVI, p. 186. affertur locus Ὀλυμπιοδώρου ἐκ τῶν εἰς Ἰώβ, ex Olympiodori *commentario in Jobum.* Hinc non infra sæculi septimi medium detrudendam Olympiodori ætatem recte colligas, cum Anastasius Sinaita scripserit circa A. 680, ut supra p. 313. & 324. annotavi. Hujus Commentarii in Jobum magna pars servata est in Catena Græcorum Patrum ad Jobum de qva non repetam qvæ dixi Volum. VII. p. 737. seq. Olympiodori scholia lectu digna *in Ecclesiasten* Latine ex versione Latina *Zenobii Acciajoli* Florentini viderunt lucem Paris. 1511. 4. Basil. 1536. 1551. 8. atqve in Orthodoxographis & in Bibliothecis Patrum. Eadem Græce & Latine primum edita sunt in auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. fol. T. II. p. 602. & inde in Bibl. Patrum Morelliana Paris. 1644. 1654. Tomo XIII. *In librum Esdræ* scripsisse se innuit p. 630. ὡς ἐν τῷ Ἔσδρᾳ ἐσημειωσάμεθα. Ex pluribus scriptoribus collecta esse, vel illud ἄλλως, ἄλλως subinde repetitum docet. Nominetenus tamen scriptor in illis nullus allegatur nisi *Symmachus* ad cap. 7. & 9. & in margine ad cap. 4. *Cyrillus*, qvod postremum suspicor esse ab interprete. *In Jeremiæ Prophetiam & Threnos* qvam plurima etiam Olympiodori in Catena Patrum ad Jeremiam Ghisleriana habemus, de qva itidem dicere me memini Volumine VII. p. 760. seq.

V. Olympiodori alii.

Olympiodoro usum se testatur Plinius indice libri XII. Historiæ Nat. Jonsius putat fuisse Medicum: Harduinus rerum Alexandri magni scriptorem.

Olympiodorum τὸν τῶν Ἀθηναίων προστατήσαντα citat Laërtius in Diogene Cynico VI. 23.

Olympiodorus Atheniensis insignis ductor militum cujus meminit Plutarchus in Aristide p. 327. Inter Alexidis Comœdias fuit Olympiodorus laudata Laërtio III. 28.

Olympiodorus Theophrasti discipulus. Laërt. V. 57.

Olym-

* Græce produxit I. E. Grabe T. 2. spicilegii Patrum p. 245.

** Diaconus dicitur etiam in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. I. p. 277.

Olympiodorus Alexandrinus scriptor Chemicus, qvem cum Thebano Historico eundem pleriqve faciunt. Vide Lambecium VI. p. 181. seq. Chemicum ejus scriptū integrum producere animus est infra libro VI.

Olympiodorus Alexandrinus Philosophus Peripateticus qvem audivit Proclus teste Marino in Procli vita cap. 9. καὶ φοιτᾷ μὲν ἐπὶ λόγους Ἀριστοτελικοὺς παρ' Ὀλυμπιόδωρον φιλόσοφον ὃ κλέος εὐρύ. Eodem loco Marinus & è Marino Suidas in Ὀλυμπιόδωρος filiæ meminit qvam Proclo nuptui collocare voluit Olympiodorus Pater. Obiit Proclus A. C. 485.

Olympiodorus junior itidem Alexandrinus, prioris fortasse nepos, cujus sunt commentarii qvos habemus *in Aristotelis qvatuor libros Meteorologicon*, distributos in πράξεις sive lectiones (να') LI. editosqve Græce cum Fed. Turrisani præfatione ad Cardinalem Herculem Gonzagam, Venet. apud Aldi filios. 1551. fol. ante Jo. Philoponum in 1. Meteorologicon. Et Latine Jo. Baptista Camotio interprete Venet. 1551. 1567. fol. Cometæ ætate sua conspecti anno Diocletiani σπά. 281. (CHRISTI 565.) meminit lib. 1. p. 12. b. Alexandriæ suæ p. 37. b. ὥσπερ ἡ ἡμετέρα πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια λέγω, κεκόσμηται. Cæterum in Latina versione p. 10. post v. 25. ante verba *Ad hunc igitur modum*, desideratur Græcæ editionis totum folium sextum & multa alia turbata, ut praxis sexta & septima (qvæ incipit à verbis p. 22. b. *Postea qvam de rebus iis*) confusæ in unum, pro octavâ septima numerata. Πράξεις XI. XII. XIII. etiam in Græco desunt. & cum πράξει XXII. numeri etiam in Græcis confusi & omissi usqve ad XXXIII.

VI. Index scriptorum in Olympiodori Commentariis ad Meteorol. memoratorum.

Numeri, πράξεις sive lectiones denotant.

Ὁ Ἀφρο-

 Hactenus Index in Olympiodor. ad Meteora.

Olympiodorus Platonis admirator ad qvem scribit Isidorus Pelusiota II. 256. Epist.

Diversus ut videtur ab his omnibus est Olympiodorus Platonicus, cujus exstant commentaria in varios *Platonis* libros, sed adhuc inedita omnia, *in Alcibiadem priorem*, *in Gorgiam*, *in Phædonem & Philebum*, qvæ omnia Græce supersunt MSta vel in unica Bibl. Cæsarea. Pleraqve etiam ex legato Holsteniano in Bibl. publica hujus Urbis Hamburgensis, ne de aliis Italiæ, Angliæ, Galliæ & Germaniæ etiam nostræ dicam. Sola ex πράξει prima in Alcibiadem priorem excerpta lucem

vidit

vidit *Vita Platonis*, qvæ (lecta pridem Bessarioni lib. 1. contra calumniatorem Platonis c. 3.) cum *Jacobi Windeti* versione & notis subjicitur notis virorum doctorum in Laërtium, Tomo secundo editionis Wetstenianæ p. 582 - 588. sed ibi male tribuitur Olympiodoro qvem Thebanum Photius appellat, qviqve Historiam suam Theodoro juniori inscripsit, defuncto A. 450. Nam in hac Vita citatur Proclus, in commentariis vero ad Platonem ex qvibus ut dixi excerpta est ista vita; etiam longe junior Damascius qvi Procli discipulos auscultavit. Commentarii *in Phadonem* ἀνέκδοτον Græcum nactus sum è sectione Bibliothecæ Gudianæ, in qvo ab Olympiodori discipulis ex ejus lectionibus adnotata sunt qvæ Platoni à variis Philosophis objectantur, cum singulorum resolutione & ad ea responsione. Titulus est: περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἐναντίων λόγου διάταξις τοῦ ἡμετέρου καθηγεμόνος Ὀλυμπιοδώρου. In illo præter Plotinum, Jamblichum, Syrianum, sæpius etiam laudatur Proclus, & ὁ ἐξηγητής atqve Olympiodorus ipse, ὁ ἡμέτερος καθηγεμών. Memorabilia in primis in hoc commentario qvæ afferuntur ἐκ τῶν χαιρωνέως sive ex Plutarcho, & Stratonis Lampsaceni dubia qvæ Platonicæ de reminiscentia animarum sententiæ, & aliis qvibusdam ejus dogmatibus opposuit. Olympiodorus in Phædonem Platonis citatur à Casaubono contra Baron. & in notis ad Persium atqve alibi.

Olympiodorus, Hippodromi Sophistæ pater, qvem alendis eqvis Thessalos omnes anteivisse scribit Philostratus II. 27. de Sophistis.

Olympiodorus Ægyptius Thebanus, Ethnicus librorum XXII. Historiæ ad Theodosium juniorem (ab A. C. 407. ad 425.) scriptor, qvorum argumenta refert Photius Cod. 80. ipsum enim opus intercidit. Hunc ipsum putabat Jonsius lib. 3. c. 18. de scriptoribus Hist. Philosoph. esse Olympiodorum cui Hierocles librum de Providentia & fato dicaverat, judicemqve eum constituerat disceptationis suæ, καὶ αὐτὸν ἔχοντα τοῦ φιλοσοφεῖν ἔρωτα, οὐ μὴν οὐδὲ τῆς πολιτικῆς σοφίας ἄπειρον. Idem Phot. Cod. 214.

Olympiodorus tibicen, Epaminondæ magister, teste Aristoxeno apud Athenæum lib. IV.

VII. ZACHARIAS Scholasticus, (non diversus fortassis à Zacharia Rhetore, cujus *Historiam Ecclesiasticam* ab auspiciis Imperii Marciani usqve ad Anastasium sive ab A. C. 450. ad 491. sed ἐμπαθῶς nec sine partium

Nestorianorum studio scriptum memorant Evagrius atqve Nicephorus: †) Philosophiæ operam dedit Alexandriæ, atqve deinde Beryti jus Civile excoluit, factus interjecto tempore Episcopus Mytilenes, Lesbi insulæ metropolis, sicut habetur in titulo libri ejus: Ζαχαρίȣ σχολαςικȣ Χριςιανȣ τȣ γενομένȣ μετὰ ταῦτα ἐπισκόπȣ Μυτιλήνης. Non interfuit Concilio qvinto CPol. A. 553. ut post Canisium, & Possevinum tradunt Aubertus Miræus in auctario de scriptoribus Eccles. p. 28. Oudinus p. 127. Tillemontius T. IV. memor. p. 408. Elias du Pin, aliiqve: nam in illo Concilio jam successoris ejus Palladii, Episcopi Metropolitani mentio cujus vicem agebat Joannes Episcopus Cuissenorum Civitatis. *. Sed præsens adfuit in Concilio CPol. qvod celebratum est sub Menna A. 536. in cujus Actis plus simplici vice hic Zacharias, metropolita Mytilenæus memoratur. Ex ejus scriptis ad nos pervenere:

1. Ἀμμώνιος. *Ammonius* sive Dialogus cum qvodam Ammonii Alexandrini Philosophi discipulo, qvi studii Legum causa Berytum se contulerat, & Ammonii sententiam de mundi æternitate propugnabat. Ὅτι ȣ συναΐδιος τῷ Θεῷ ὁ κόσμος, ἀλλὰ δημιȣργημά αὐτȣ τυγχάνει. *Qvod mundus non sit DEO coæternus, sed ejus opificium.* In hoc dialogo exponit Zacharias qvæ de eodem argumento disputaverat Alexandriæ cum *Ammonio* illo Procli discipulo, & *Gessio* Jatrosophista sive Medicæ artis doctore. ** Mentio etiam in hoc dialogo p. 333. *Eustathii* Episcopi *Beryti*, qvi Synodo Ephesinæ A. 449. & Chalcedonensi A. 451. interfuit. Pythagoram & Platonem p. 341. notat fabulam de metempsychosi accepisse ab Ægyptiis. Mundum hunc visibilem, post res invisibiles μετὰ τὴν τῶν ὄντων δημιȣργίαν productum contendit p. 362. Hujus Dialogi Latina versio à *Gentiano Herveto* concinnata, mihiqve nunqvam visa, traditur in Catalogo Bibl. Barberinæ vidisse lucem Venetiis A. 1556. Alia *Gilberto Genebrardo* auctore sæpius prodiit in Bibliothecis Patrum, etiam in novissima Lugdunensi T. IX. p. 759. Sed & idem libellus editus fuit Græce & Latine cum versione & notis

† Evagrius II. 2. III. 5. 6. 7. 18. Niceph. XVI. 5. 6. 9. &c. Hujus Zachariæ Rhetoris historiam adhuc recentibus temporibus servatam CPoli ex Constani Varini & Joannis Suzi Catalogis librorum MSS. annotavit Antonius Verderius. Nemo tamen qvod sciam fuit hactenus qvi eam viderit, nedum in lucem protulerit.

* Europe Savante A. 1718. Avril p. 233. 234.

** p. 329. τῶν φοιτητῶν (τȣ Ἀμμωνίȣ) ὁ κορυφαιότατος Γέσσιος, ὃς νῦν αὐχεῖ τὴν Ἱπποκράτȣς τȣ Κώȣ καὶ Γαληνȣ τȣ ἐκ Περγάμȣ σοφίαν, καὶ τῶν ἰατρικὴν φιλοσοφȣντων διδάσκαλος περὶ τὸν Νεῖλον προκάθηται.

notis *Joannis Tarini* ad calcem Philocaliæ Origenis, Parif. 1619. 4. Cum ejusdem Tarini (non Turriani, ut in Cavei Hist. litteraria fcriptor. Ecclef. excufum) verfione notisqve & notis *Casp. Barthii* Lipfiæ 1654. 4. post Æneæ Gazæi Theophraftum, five dialogum de animarum immortalitate: Fallitur enim Gefnerus, Simlerusqve qvi Zachariæ Theophraftum tribuunt. Exftat præterea Zachariæ Ammonius Græce & Latine cum verfione Genebrardi & *Frontonis Ducai* notis in Tomo priore auctarii Bibl. Patrum Parif. 1624. p. 331. & in Bibliotheca Patrum Morelliana A. 1644. 1654. Tomo XI. (notis Ducæi rejectis ad calcem Tomi XIII.)

2. *Difputatio contra ea quæ de duobus principiis à* Manichæo *quodam fcripta & projecta in viam publicàm reperit, Juftiniano Imperatore.* Scriptum breve unius paginæ, qvod exftat Latine ex *Francifci Turriani* verfione in Henrici Canifii Antiqvis Lect. T. V. p. 143. Ingolftad. 1604. 4. & in Bibliothecis Patrum Colon. 1618. T. VI. & Parif. 1644. 1654. T. IV. parte 2. & Lugd. T. IX. p. 794. Græce MS. Romæ in Collegio Jefuitarum.

3. Inter eos qvi *Ariftotelem* commentariis illuftrarunt, Zacharias refertur in Codice Bibl. Coislinianæ de qvo Clariff. Montfauconus p. 598.

Zachariæ qvidam alii.

Zacharias Hierofolymitanus Patriarcha cujus *Epiftola de abductione fua in Perfidem* (A. C. 614.) Latine verfa exftat in Bibliotheca Patrum T. XII. edit. Lugd. p. 984.

Zacharias Papa Romanus ab A. 741. ad 752. de qvo Acta Sanctorum XV. Martii, T. 2. p. 406. feq. Exftat ejus *Græca verfio dialogorum Gregorii Magni*, in editione Operum Gregorii Rom. 1590. & (suppletis ex Canifii Antiqvar. Lect. T. 3. p. 24. fex & dimidio qvæ in priore deerane libri tertii capitibus) Parif. 1640. & in noviffima, qvæ Benedictinorum cum lucem vidit, ibid. 1705. Tomo II. Aliorum Gregorii fcriptorum verfiones Græcæ ab eadem Zacharia concinnatæ (qvas olim legit Photius Cod. 252.) interciderunt.

Zacharias Monachus Præmonftratenfis * apud S. Martinum Laudunenfem & Chryfopolitanus Epifcopus circa A. 1157. clarus Latine fcripfit *Commentarium* non contemnendum *in Concordiam Evangelicam* five Monoteffarum Græci fcriptoris Ammonii Alex. libris IV. qvi ex veteri editione Colonienfi 1535. fol. recufus exftat in Bibliotheca Patrum Colon. Tomo XII. parte 1. & Lugd. T. XIX.

* Vide Alberici, monachi trium fontium Chronicon in illuftris Leibnitii acceffionibus Hiftoricis editum ad A. 1157. cujus locum Caveus ante me obfervavit.

Zacharias Scordilius Μαρafaρᾶ, Cretensis, Vicarius Patriarchæ CPol. cujus *περὶ τῶν τῆς συγγενείας βαθμῶν συνοπτικὴ συλλογὴ ἐκ διαφόρων, de gradibus cognationis synoptica collectio* lucem vidit Græce Venet. 1588. 8. Idem fortasse Zacharias sacerdos Cretensis cujus responsiones duodecim pro Græcis ad interrogationes Claudii Gvisii, Cardinalis Lotharingiæ exstant Græce MS. in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium V. p. 239.

Zacharias Gerganus auctor *χριστιανικῆς κατηχήσεως* Romanis oppositæ & in decem libros distributæ, quam oppugnandam in se suscepit Jo. Matthæus Caryophilus, Archiepiscopus Iconiensis. Hic Urbano VIII. inscripsit & Græce ac Latine Rom. 1631. 4. edidit *ἔλεγχον τῆς ψευδοχριστιανικῆς κατηχήσεως Ζαχαρίου τοῦ Γεργανοῦ ἀπὸ τὴν Ἄρτην*, in quo Zachariam sexcentis onerat conviciis, & LXX. blasphemiarum reum peragere nititur, quod in quibusdam D. Luthero nostro accedere potius (hoc est ipsi p. 325. *Λουθερολάτρης* esse) quam Pontificiis placitis assentiri maluit.

CAP. XXXVII.

De JOHANNE PHILOPONO Grammatico.

Joannis Philoponi ætas & vita. 1. alii Joannes Grammatici. 2. Ejus libri VII. in Hexaëmeron. 3. Index scriptorum in illis laudatorum. ibid. Disputatio de paschate. 4. Contra Proclum de æternitate Mundi. 5. in Porphyrii Isagogen & scripta varia Aristotelis, commentarii. 6. Scripta alia edita. 7. inedita & deperdita. 8.

IOANNES Alexandrinus, Christianus, à multitudine scriptorum miraque contentione laboris in studiis quibus animus ejus inquies pascebatur, PHILOPONI nomen tulit, GRAMMATICUM ipsemet se fuit professus a) fortasse quoniam Gram-

a) Grammaticum passim vocat Simplicius in libros de Cœlo, & *τῆς γραμματικῆς βίβλοις προσκείμενον.* p. 12. & p. 17. *Εἰ γραμματικός ἐστιν ὥσπερ ἑαυτὸν ἐπιγράφει.* & p. 17. b. *ὁ γραμματικὸν ἑαυτὸν λέγων.* & p. 27. b. *ὁ γραμματικὸν ἑαυτὸν ἐπιγράφων.*

Grammaticam Alexandriæ publice docuit. In Philosophia præceptorem habuit *Ammonium* Hermeæ, cujus pleraqve commentariis Philoponi permixta leguntur. * Ætatem qva scripsit satis perspicue tradit Commentario in librum IV. Physicorum, ubi de tempore disputare incipit S. 2. *Φαμὲν γὰρ ἐνεστηκέναι νῦν καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ μῆνα καὶ ἡμέραν. Ἐνιαυτὸν Διοκλητιανοῦ ἔτος τλγ΄, μῆνα Παχὼν, ἡμέραν δεκάτην. dicimus præsentem jam esse annum, mensem & diem. Annum qvidem Diocletiani* 333. b) CHristi 617.) *mensem Pachon* (Majum) *diem decimam.* Etiam libros in Hexaëmeron dedicavit Sergio qvi A. 610. Thomæ in Archiepiscopatu CPol. successit, defunctus A. 639. Cumqve A. 641. Amrus c) Saracenorum dux cepisset Alexandriam, Joannes Philoponus ab eo rogavit ut libros Philosophicos qvi in Gazophylaciis sive Bibliothecis regiis reperirentur, sibi concederet, tulit vero responsum hoc injussu Galiphæ Omari fieri non posse. At Omarus ab Amro consultus respondit : d) *Qvod ad libros quorum mentionem fecisti: si in illis contineatur qvod cum libro Dei* (Alcorano) *conveniat, in libro Dei est quod sufficiat absqve illis : quod si in illis fuerit, quod libro Dei repugnet, neutiqvam est illis opus, jube igitur e medio tolli.* Jussit ergo Amrus dispergi eos per balnea Alexandriæ, qvibus calefaciendis per spatium semestre consumti sunt. Propter placita varia à Catholicis doctrinis abhorrentia male passim audit Philoponus, Chalcedonensis synodi dogmatisqve de resurrectione eorundem corporum oppugnator, e) auctorqve sectæ Tritheitarum, f) confutatus à Georgio Piside, g) Nicia, h) aliisqve, & in Concilio CPol. A. 681. i) inter alios hæreticos condemnatus.

II. Alii

* Vide qvæ de hoc Ammonio dicta sunt libro IV. cap. 26.

b) Petrus Petitus Miscell. Observatt. III. 18. p. 191. male ponit annum Diocletiani 233, & CHristi 576.

c) Vide Simonis Ockely librum Anglice editum : *conquest of Syria, Persia and Ægypt by the Saracens*, Lond. 1708. 8.

d) Abulpharajus Historia Dynastiar. p. 114.

e) Phot. Bibl. cod. 21. 22. 23. 55. 75. &c.

f) Nicetas Byz. in Allatii Græcia Orthodoxa T. 1. p. 715.

g) vide Nicephorum XVIII. 48. & Nicetam lib. 10. thesauri Orthodoxæ fidei.

h) de hoc infra, p. 390. De Theodosio contra Philoponum Photius Cod. 22.

i) Actione XI. T. 3. Harduin. p. 1288. *Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς ὁ τὴν ἐπωνυμίαν Φιλόπονος, μᾶλλον δὲ ματαιόπονος, Κόνων τε καὶ Εὐγένιος οἱ τρεῖς τῆς τεληθείας τελεσκατάρατοι πρόμαχοι.*

II. Alii Joannes Grammatici.

Joannem Grammaticum à Philopono male distinguit V. C. Melchior Leydeckerus diss. 2. de Archæologia sacra §. 11. p. 25. ad calcem Tomi I. de Rep. Hebræorum, notatus eo nomine in memoriis litterariis Trevoltianis A. 1708. p. 620. Fuit tamen præter Philoponum etiam Joannes Grammaticus, *Cæsareensis* cujus Apologiam pro Synodo Chalcedonensi contra Timotheum memorat Anastasius in Hodego p. 90. & 96. & contra qvem scripsit Severus Antiochenus, ut p. 345. annotavi : nec non Joannes Grammaticus cujus manu descriptum A. C. 925. commentarium Hieroclis in carmina Pythagoræ servari in Bibl. Cæsarea testatur Lambecius VII. p. 132. Ne dicam de Joanne *Charace*, cujus de Græcis encliticis vocibus scriptum exstat, de Joanne *Galeno* sive *Pediasimo*, de Joanne *Tzetza* &c.

Scripta Joannis Philoponi edita.

III. Τῶν εἰς τὴν Μωϋσέως κοσμογονίαν ἐξηγητικῶν λόγοι ζ'. *Commentariorum in Mosaicam Mundi creationem libri VII.* ad *Sergium* CPol. patriarcham qvem τῶν ἐν ἀρχιερεῦσι Θεῷ τελούντων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα appellat, ejusqve hortatu suscepisse se hoc opus testatur. Prodierunt Græce & Latine cum versione *Balthasaris Corderii* S. I. qvi Codicem Bibl. Cæsareæ à Seb. Tegnagelio nactus, illos vulgavit Viennæ Austriæ 1630. 4. Non satis diligenter ubiqve in Græcis describendis versatum esse editorem testatus est Lambecius, qvi ex eodem Codice novam hujus operis editionem daturum se promisit cum notis in supplemento qvod meditabatur Bibliothecæ Patrum. Vide Lambecium lib. I. p. 138. seq. & III. p. 75. Statim in procemio pro οὐκ ἂν ἐκτῶς qvod Corderius vertit *cum ab externis illis*, legendum οὐκ ἀνεκτῶς, *intolerabili more* : Ut alia doctissimo Cotelerio in notis ad monumenta Ecclesiæ Græcæ, aliisqve viris eruditis notata omittam. Insigne hoc Philoponi opus est, Photio pridem lectum & laudatum Cod. 43. & 240. atqve ex solo hoc propemodum integram versionẽ Aqvilæ, Symmachi & Theodotionis ad primum Geneseos caput datur colligere, ut videre licet lib. 3. hujus Bibl. cap. 12. atqve in eruditiss. Montfauconi Hexaplis Origenianis, incredibili & solertissimo studio ex omni antiqvitate editorum atqve ineditorum monumentorum erutis & concinnatis. Passim in his Philoponi libris laudatur Basilius k) & adversus Theodorum Mopsvestenum defenditur, qvem lib. 1. c. 12. ait πλεῖστα μυθολογεῖν ἐν τοῖς εἰς τὴν Γένεσιν

σιν καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ συγγράμμασι. Theodoretum Theodori argumentis libenter uti notat lib. I. c. 14. & Theodori ὑπερασπιστὴν nuncupat lib. I. c. 18. & lib. 2. c. 15. citaqve ibidem & lib. I. c. 16. ejus solutiones εἰς τὰ τῆς παλαιᾶς γραφῆς ἀπορούμενα, qvæ adhuc supersunt. De Moysis fide & auctoritate insignis locus lib. 2. cap. 13. Τὸ ἀξιόπιστον δὲ τοῦ προφήτου καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς τῶν Ἑλλήνων σοφοῖς καὶ τοῖς τιμωμένοις ὑπ' αὐτῶν χρηστηρίοις διωμολόγηται, καὶ γὰρ αὐτὸν τηλικούτων τεραστίων ἐργάτην ἐποίησεν ὁ Θεὸς, καὶ τῆς ἐποψίας ἠξίωσε τῆς αὐτοῦ, ὑποφήτην τε θείων νόμων γενέσθαι, καὶ τῆς τῶν μελλόντων προῤῥήσεως πληρωτήν τε τῶν ὑποσχέσεων κατέστησεν, ὧν τοῖς αὐτοῦ προπάτορσι περὶ τοῦ παντὸς ἔθνους κατεπηγγείλατο, διὰ τούτων πιστὸν τοῖς ἀνθρώποις συνέστησε, τῶν κατὰ θείαν ἐπίπνοιαν ὑπ' αὐτοῦ λεχθήσεσθαι μελλόντων περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως. *Quin & auctoritas fidesqve Propheta ab ipsis quoqve Græcorum sapientibus, celeberrimisqve illorum oraculis celebrata fuit. Etenim DEus ipsum tantorum prodigiorum patratorem reddidit, & sui conspectu dignatus est, nec non Legum Divinarum & prædicationū futurorum interpretem & executorem constituit promissionum qua progenitoribus ejus de universa gente promissa fuerant, quibus rebus etiam sibi apud homines fidem conciliavit quoad ea qua ex mente DEI de Mundi origine dicturus erat.* De Salomonis Ecclesiaste lib. 3. c. 10. ἠθικώτερον τῷ Σολομῶντι τὸ βιβλίον ἢ φυσικῶς διεσκεύασται, *liber iste magis ad morum quam ad naturæ rerum vanitatem arguendam compositus est.* Plura in eandem sententiam lib. 7. cap. 3. Aspidis pro patrio Deo ab Ægyptiis cultæ mentio lib. 4. c. I.

k) Basilium laudat pag. 2. 6. 7. 14. 15. 24. 28. 29. 75. 108. 111. 134. 162. 170. 176. Theodorus Mopsvestenus oppugnatur p. 15. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 33. 35. 39. 40. 44. 45. 47. 50. 74. 77. 78. 80. 84. 85. 90. 91. 95. 113. 119. 213. 223. 225. 226. 227. 229. 232. 233. 236. 237. 240. 241. 242. 243. Citantur præterea Anaxagoras. 72. Aristoteles 17. 55. 73. 106. 142. 145. 152. 153. 168. 177. 254. ὁ φυσικώτατος. 58. (Physici 72. 164. 253.) ἐν τῷ λάμβδα τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ πραγματείας 102. 104. Athanasius. 134. Democritus. 72. Dionysius Areopagita ὁ μετὰ φιλοσοφίαν ἄκραν τῇ εὐσεβείᾳ τὸν Ἀθήνησι τῆς ἐκκλησίας θρόνον κοσμήσας. 134. Epistola ad Polycarpum Episc. 89. 117. Empedocles. 72. Eusebii Hist. Ecclesiastica. 89. SS. Gregorii (Nazianzenus & Nyssenus) 134. Hipparchus Astronomus. 14. 102. Hippocrates 55. Josephi ἀρχαιολογία. 89. Judæorum expositio. 214. Manichæi 61. 75. 276. Origenis & Basilii disputata adversus Genethliacos. 177. 178. Oracula 71. 182. 183. Pappus & Ptolemæus accuratiores Geographi. 153. Phlegon ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσιν. 88. 89. 90. 117. 169. Pindarus. 184. Plato 5. 7. 71. 106. 107. 108. 122. 143. 172. 186. 249. 263. 282. Porphyrius libro secundo περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας. 181. libro tertio. 182. 183. Ptolemæus 14. 102. 103. 104. 105. 153. 154. 155. Theodoretus 29. 32. 35. 39. 76.

IV. *Disputatio de Paschate*, ὅτι τῇ τρεισκαιδεκάτῃ τῆς σελήνης, πρὸ μιᾶς τοῦ νομικοῦ πάσχα τὸ μυστικὸν τοῦ Κυρίου γέγονε δεῖπνον, καὶ ὡς οὐ τὸν ἀμνὸν τότε μετὰ τῶν μαθητῶν ἔφαγεν ὁ Χριστός. *Decima tertia Luna, pridie Legalis Paschatis, mysticam Domini cœnam contigisse, neque CHristum tunc cum discipulis agnum comedisse.* Libris in Hexaëmeron Græce & Latine à Corderio subjectum legitur hoc scriptum p. 283 - 300. Incipit: Ἐζήτηται περὶ τοῦ δείπνου τοῦ δεσποτικοῦ πολλοῖς. Depromtum ex eodem Codice Græco Cæsareo. Vide Lambecium lib. 1. p. 138. 143. & lib. 3. p. 75. Sub titulo *Joannis Damasceni de azymis* exstat in Codice MS. Bibl. Coislinianæ teste Montfaucono p. 585.

V. Κατὰ Πρόκλου περὶ ἀϊδιότητος κόσμου, λύσεις λόγων ιη. *Adversus Procli Diadochi pro aeternitate Mundi argumenta duodeviginti, solutiones*, initio l) & fine mutilæ, & Græce primùm editæ à *Victore Trincavello* Medico, Venetiis in ædibus Bartholomæi Cisterzagensis, 1535. fol. & Latine ex versione eleganti *Joannis Mahotii* Argentenæi, qvi eam Francisco à Turnone, Cardinali dedicavit. Lugd. 1557. fol. Etiam alteram Latinam versionem *Casparis Mancelli* Labbeus commemorat, vulgatam Venetiis 1551. fol. qvam non vidi, nec Mahotium ejus meminisse observavi. Non dubium est hoc opus intelligi à Svida in Πρόκλος, m) ubi ait Proclum fuisse alterum qvi post Porphyrium adversus Christianos bellum moverit, & Philoponum ejus XVIII. ἐπιχειρήματα egregie confutasse. Non æqve exploratum videtur, hoc opere contineri commemorata Simplicio n) Philoponi qvinqve πολύστιχα βιβλία contra æternitatem Mundi, & librum sextum contra æternū mundi motum. Nam neqve librorum numerus congruit, neqve adeo prolixum opus hoc contra Proclum est, ut βιβλία πολύστιχα dici mereantur. Et præter pauca ea qvæ adversus Aristotelem disputat Philoponus ad argumentum Procli XI. cap. 9. seq. diserte etiam promisit se Aristotelis de mundi æternitate sententiam singulari opere oppugnaturum VII. 6. X. 5. XIII. 1. Qvod vero ait suo tempore accidisse, qvod anno Diocletiani 245. contigit, XVI. 4. καὶ νῦν γὰρ ἐφ' ἡμῶν κατὰ τὸ διακοσιοστὸν τεσσα-

l) initio deest libri primi caput 1. integrum & pars secundi capitis. Incipit Græca editio & Mahotii versio à verbis: αἰωνίως ἂν εἰς ταυτὸν ἄγειν, adeoqve paullo locupletior est MSto Codice qvem evolvit Lambinus, qvi incipiebat à verbis: τῇ γὰρ πεπερασμένῃ δυνάμει.

m) Confer qvæ dixi Volum. VIII. cap. 26. p. 522. seq.

n) Vide ibid. p. 631. & 653. seq. ubi annotata reperies loca varia qvibus Philoponum acerrime Simplicius perstringit, & oppugnat.

τεσσαρακοστὸν πέμπτον Διοκλητιανοῦ ἔτος ἐν τῷ αὐτῷ Ζωδίῳ τῷ Ταύρῳ γεγόνασιν οἱ ἑπτὰ πλανώμενοι, εἰ καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἅπαντες. id paullo laxius accipiendum, vertendumqve sic: *nam & non longe à nostris temporibus anno 245. Diocletiani, in uno eodemqve signo tauri, licet non in eodem gradu omnes septem planetæ fuerunt.* Nam annus Diocletiani 245. respondet anno CHristi 529. & supra demonstratum est Philoponum centum annis post vixisse.

VII. Commentarii Jo. Philoponi in Aristotelis libros.

1. *Vita Aristotelis* qvæ Ammonii Hermeæ nomine Græce & Latine plus simplici vice edita exstat, in Codice Cæsareo refertur ad Joannem Philoponum, præmittiturqve *Commentario in Categorias*, qvi similiter in Codice Coisliniano de qvo Cl. Montfauconus p. 220. & in jam dicto Cæsareo MSto tribuitur non Ammonio, sub cujus nomine lucem vidit; sed Philopono, qvi illum ex lectionibus Ammonii collegerit ac digesserit. Titulus ibi est: Ἰωάννου Γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως τοῦ Φιλοπόνου ἐκ τῶν συνουσιῶν Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου σχολικαὶ ἀποσημειώσεις εἰς τὰς Ἀριστοτέλους δέκα κατηγορίας. Vide Nesselii Catalogum MSS. Bibl. Vindob. parte IV. p. 7. seq. qvi Philoponi observationes ab Ammonianis in illo Codice distinctas, qvæ in editis confusim leguntur, exstare notat. De Ammonii commentariis dixi lib. IV. c. 26. p. 163. sqq. ubi etiam de illis qvæ *in prædicabilia* sive *qvinqve Voces Porphyrii* exstant, atqve ex ore Ammonii qvidem similiter, sed à Philopono digesta monet Gesnerus in Bibl. & confirmat Codex Cæsareus de qvo Nesselius parte IV. p. 79.

2. *In Analytica priora* σχολικαὶ ἀποσημειώσεις ἐκ τῶν συνουσιῶν Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου, μετά τινων ἰδίων ἐπιστάσεων. *Commentaria annotationes ex scholis Ammonii Hermeæ cum qvibusdam propriis meditationibus*, adjuncti *Leonis Magentini* n) circa A. 1300. Metropolitæ Mytilenæi commentariis in eadem, & *Anonymi* o) libello de syllogismis prodierunt Græce Venetiis in ædibus Barthol. Zanetti Cisterzagensis 1536. fol. præmissa Victoris Trincavelli ad Herculem Gonzagam Epistola. Latinas versiones tres Labbeus annotavit, unam *Guil. Dorothei*, Venet. 1541. fol. alteram *Lucilli Philalthei*, ibid. 1544. 1548. 1553. 1555. & tertiam *Alexandri Justiniani*, Chii, Venet. apud Valgrisium 1560. fol.

n) De hoc dixi Volum. VI. p. 383. seq.

o) hanc synopsin dicatam Andreæ Wilckio, separatim cum versione & notis edidit Mich. Wolfius, Professor in Academia Jenensi, Jen. 1621. 8. Dederat etiam Latine Gesnerus Basil. 1542. 8. & Balthasar Baumbach. Neapoli 1605. 12.

3. *In Analytica posteriora*, una cum *Anonymi* Græci p) in librum posteriorem commentario, Venet. apud Aldum 1504. fol. & cum Variis Lect. aliorum Codicum, additoqve *Eustratii* q) Episcopi Nicæni commentario in eundem posteriorem librum, Venet. in ædibus hæredum Aldi & Andreæ Asulani soceri, 1534. fol. Labbeus etiam editionem Græcam A. 1554. memorat. Latine *Andrea Gratiolo* interprete, prodiit Venet. 1542. fol. Paris. 1543. fol. & Martiani Rotæ cura, Venet. 1559. 1568. fol.

4. *In qvatuor primores libros Physicorum, sive auscultationis Physicæ*, Græce cum præfatione Victoris Trincavelli ad Casparem Contarenum Cardinalem, Venetiis in ædibus Barthol. Zanetti, 1535. fol. & Latine *Gvilelmo Dorotheo* interprete Venet. 1539. 1541. fol. & ex meliore *Jo. Baptistæ Rasarii* versione ibid. 1558. 1569. 1581. fol. Etiam *qvatuor posteriores Physicorum* libros à Philopono illustratos non est dubium, nam ipse suas σχολὰς in librum octavum memorat t. 6. Atqve sunt qvi illas in Bibl. Vaticana MStas exstare testantur. Sed lucem hactenus non viderunt. In Coisliniano Codice de qvo Eruditiss. Montfauconus p. 224. commentariis Philoponi in qvatuor priores Physicorum libros, subjiciuntur commentaria Simplicii in posteriores qvatuor: non Philoponi, nisi in qvintum fortasse librum.

5. *In librum primum Meteororum* libri III. Græce prodierunt ad calcem *Olympiodori* in meteora, (de qvo supra, p. 351.) Venetiis apud Aldi filios, expensis nobilis viri Federici de Turrisanis, eorum avunculi, 1551. fol. & Latine interprete *Joanne Baptista Camotio*, Venet. 1551. & 1567. fol.

6. *In libros tres de anima*, Commentarii, ubi libri singuli in τμήματα, commentarii ipsi in θεωρίας sive fusiores disputationes, & πράξεις sive lectiones verba Philosophi brevi explicatione illustrantes a Philopono divisi fuerunt, sed distinctionis hujus vix in libro tertio aliqva supersunt vestigia. Prodiit hoc opus eximium Græce cum Victoris Trincavelli Epistola ad Nicolaum Rodulphum Cardinalem, Venet. in ædibus Barthol. Zanetti 1553. fol. Latinæ versiones à Labbeo laudantur duæ, una *Gentiani Herveti*, Lugd. 1544. 1558. & Venetiis 1554. 1568. fol. altera *Matthæi à Bove* Veronensis, Venet. 1544. 1581. fol.

p) à pag. 102. ad 114. In succincto hoc Anonymi commentario scriptores nullos memorari observo nisi p. 113. Theophrasti συναγωγὴν προβλημάτων & p. 112. b. Aristotelis πολλὰ τῶν προβλημάτων βιβλία.

q) de hoc Eustratio, qvi circa A. C. [illegible] claruit, [illegible]

7. *In libros duos de generatione & interitu*, Græce cum præfatione Francisci Asulani ad Jac. Sadoletum Episcopum Carpentoractensem, Venetiis in ædibus Aldi & Andreæ Asulani soceri, 1527. fol. ante *Alexandrum Aphrodiseum* r) in Meteorologica & de mixtione. Et Latine interprete *Hieronymo Bagolino* Venet. 1540. 1543. 1548. 1559. fol.

8. *In libros quinque de generatione animalium* scholia Philoponi (an s) *Michaëlis Ephesii*) prodierunt Græce cum *Nicolai Petri* Corcyræi Epistola Græca ad Andream Matthæum Aqvavivam, Ducem Adriensem. Venetiis per Joannem Antonium & fratres de Sabio 1526. fol. Latina ejusdem Nicolai Petri interpretatio, addito Latino textu Aristotelis ex Theodori Gazæ versione, ibid. anno eodem, mense Octobri, per Joannem Antonium & Stephanum ac fratres de Sabio, fol. litteris Gothicis.

9. *In libros XIV. Metaphysicorum* scholia Latine, *Francisco Patricio* interprete, Ferrariæ * 1583. fol. nam Græce nunqvam prodierunt. Patricius autem qvi Codice Græco monasterii Basilianorum Monachorum qvod Flattri dicebatur, in insula Cypro, usus fuit, dubitavit an auctor Philoponus esset, qvoniam contra illius morem paullo succinctiore commentandi ratione & à theorematibus ac digressionibus libero utitur. Ammonii tamen discipulum atqve adeo Philoponum facile agnoscas. In Codice Cæsareo inscribitur: *ἐξήγησις τῶν μετὰ τὰ Φυσικὰ Ἀριστοτέλους ἀπὸ τοῦ Φιλοπόνου ἰωάννου.* Vide Nesselium parte IV. p. 107.

VIII. Alia Philoponi scripta edita.

Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων collectio vocum qvæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt, ordine litterarum digesta. Sæpius prodiit Græcis subjecta Lexicis. Sed separatim & qvintuplo à se auctam (ita tamen ut additamenta sua à primi auctoris

r) de hoc dictum est lib. IV. cap. 25.

s) Conradus Gesnerus p. 424. Bibl. *Nicolaus Petrus Corcyraeus Philopono hosce commentarios tribuit, à Sergio Stiso praeceptore suo in Messappia iis se donatum scribens. Verum ego ab erudito quodam viro in Italia accepi, eos nequaquam Philoponi esse sed* Michaëlis Ephesii, *si bene memini, quod etiam ipse facile credo. Nam & multo breviores hi commentarii sunt, & paraphrasticam brevitatem Michaëlis prae se ferunt, & non inscribuntur ut reliqui commentarii Philoponi ex synusiis Ammonii Hermeae* &c.

* Non Venetiis, ut legas in Patinianis p. 46.

ris observatis distinxerit) usibus studiosorum Græcæ Lingvæ obtulit vir multis aliis majoribus nominibus de illa meritissimus *Erasmus Schmidius* Witeb. 1615. 8. Titulus est: *Cyrilli, vel ut alii volunt Joannis Philoponi* (hujus esse non dubitabat H. Stephanus) *opusculum utilissimum de differentiis vocum Græcarum quoad tonum, spiritum, genus &c.* Accessit Schmidii dissertatio de pronunciatione Græca antiqva.

Περὶ διαλέκτων *de qvinqve dialectis Græcæ lingvæ*, ἐκ τῶν Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ τεχνικῶν sive ex *Arte Grammatica* Joannis Philoponi (an Joannis Characis? ut suspicatur Gesnerus) prodiit Græce cum aliis Grammaticis scriptis in Varini Camertis thesauro, cornu copiæ & hortis Adonidis apud Aldum 1496. fol. & minoribus typis 1504. fol. nec non ad calcem Lexici Græcolatini Venet. 1523. fol. & deinde sæpius: etiam Latine in Appendice thesauri Græcæ Lingvæ qvem H. Stephano debemus, & ad calcem Lexici Joannis Scapulæ.

Scholia in Hesiodum qvæ se habere testatus est Jo. Alexander Brassicanus præf. ad Salvianum, puto fuisse edita illa vel in Opera & dies qvæ Johannem Tzetzem auctorem habent, vel in Theogoniam sed qvæ non Johannis Philoponi sunt sed Johannis Galeni sive Pediasimi. Vide si placet qvæ dixi lib. 2. hujus Bibl. c. 8. §. 16.

IX. Scripta Philoponi inedita vel deperdita.

In *Platonem* aliqva scripsisse colligas è Nicephori XVIII. 47. ubi cum Philoponum Platonis & Aristotelis Philosophiæ peritissimum laudasset, subjungit, οἷς καὶ πλείω, μάλιστα δὲ τῶν Ἀριστοτέλους ἀπορρήτων λαμπροτάτας ἐξηγήσεις κατέλιπεν. Atqve in Codice Bibl. Coislinianæ cujus meminit Cl. Montfauconus p. 598. inter τοὺς Πλάτωνα ὑπομνηματίζοντας memoratur Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος, ὅστις καὶ κατὰ Πρισκιανοῦ t) ἠγωνίσατο, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ Ἀριστοτέλους.

In Ptolemæi magnam Syntaxin. Meminit Theodorus Meliteniota, supra p. 206.

In Nicomachi Geraseni Arithmeticam. Exstat MS. in variis Bibliothecis, etiam in Johannea, hujus Urbis Hamb. ex legato viri summi, Lucæ Holstenii. Vide qvæ dixi lib. IV. cap. 22. §. 3. Svidas etiam inter Philoponi scripta memorat συγγράμματα γραμματικὰ, φιλόσοφα, ἀριθμητικά.

De

t) contra Priscianum Lydum Philosophum de qvo lib. III. c. 9. §. 15.

De usu astrolabii, MS. habuit Thomas Reinesius. Exstat etiam in Bibl. Cæsarea, & (Gesnero teste) in Italiæ Bibliothecis.

De orthographia liber & alius περὶ λέξεως MSS. in Bibl. Cæsarea. Vide Nesselium parte IV. p. 130. & 141.

De Atticis particulis opusculum Gesnerus memorat in Bibl.

Ζητοτικὰ συγγράμματα Suidas in Ιωάννης.

Βιβλιδάριον, *libellus* περὶ τῶν δογματισθέντων περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος adversus ea qvæ *de SS. Trinitate* docuit in sermone Catechetico *Joannes Scholasticus* Patriarcha CPol. (defunctus A. C. 577.) Vide Photium Cod. 75.

Contra Synodum Chalcedonensem. Meminit Photius Cod. 55.

Περὶ ἀναστάσεως *de resurrectione* opus in plures τόμους distinctum, qvorum numerus apud Photium Cod. 21. excidit. In illo sententiam Origenis de corporibus resuscitatorum spiritalibus defensitavit, ut constat ex illius verbis qvæ adducit Nicephorus XVIII. 47. Oppugnarunt Philoponum *Theodosius* Monachus de qvo Photius Cod. 22. nec non *Conon*, *Eugenius*, *Themistius*, de qvibus Cod. 23.

Διαιτητὴς sive *Arbiter* sententiarum περὶ ἑνώσεως, *de unione naturarum in CHristo*, compositus Sergio CPol. Patriarcha svadente, si credimus Nicephoro XVIII. 47. & hæresi Monophysitarum defendendæ destinatus. Fragmenta ex eo leguntur in Damasceno de hæresibus apud Coteler. T. 1. monumentor. p. 309. ubi legas ἐκ τοῦ διαλόγου τοῦ Διαιτητοῦ. Sed in nova edit. Damasceni T. 1. p. 101. V. C. Michaël le Qvien Possevinum secutus edidit: ἐκ τοῦ δ΄ λόγου, atqve ita etiam fuit in Codice desideratissimi nostri Godfr. Olearii, cujus mentio in Actis Erud. T. 2. supplem. p. 477. Certe dialogorum moris nullum in illis fragmentis satis licet longis vestigium. Κεφαλαίων decem Nicephorus: septem Photius Cod. 50. meminit, narrans *Niciam* Monachum scripsisse κατὰ τῶν τοῦ Φιλοπόνου κεφαλαίων ζ΄ ὧν διεμνημόνευσεν ἐν τῷ καλουμένῳ αὐτοῦ λόγῳ διαιτητῆς. *Anastasii* Antiocheni λόγον κατὰ τοῦ Διαιτητοῦ, μᾶλλον δὲ διαιρέτου, laudat S. Maximus confessor T. 2. Opp. p. 124. Ex *Georgii Pisidæ* jambis adversus Philoponum qvædam affert Nicephorus XVIII. 48. ubi etiam *Leontii* Monachi librum capitum triginta, Philopono oppositum celebrat.

Πρὸς Ἕλληνας συγγράμματα eidem Nicephoro c. 47. memorata haud diversa puto à libris contra Ethnicorum Philosophorum dogma *de Mundi æternitate*, de qvibus supra p. 360. & ab opere adversus Jamblichum,

κατὰ

κατὰ τῆς σπουδῆς Ἰαμβλίχου ἣν ἐπέγραψε περὶ ἀγαλμάτων, *Imagines* sive *idola numine cassa esse*, contra *Jamblichum* Philosophum. De hoc scripto Photius Cod. 215.

Adversus hæreses. πρὸς λοιπὰς τῶν αἱρέσεων. Niceph. XVIII. 47.

Κατὰ Σεβήρου, *contra Severum* Antiochenum, Svid. in Ἰωάννης. Ex hoc opere puto esse κεφάλαια ιζ πρὸς τοὺς Ἀκεφάλους *Capita XVII. adversus Acephalos*, MSS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio IV. p. 215. Incipit: Εἰ ὁ λέγων τὸν Θεὸν μόνον, τὸν Χριστὸν, μανιχαΐζει, καὶ ὁ λέγων μόνον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν, παυλιανίζει, καὶ ὁ λέγων Θεὸν τέλειον τὸν Χριστὸν, ἄνθρωπον δὲ ἀτέλειον, ἀπολλιναρίζει.

Διαίρεσις τῶν τριῶν ψυχικῶν δυνάμεων πρὸς τὰς τέσσαρας γενικωτάτας ἀρετὰς, πῶς ἐν ταῖς τρισὶν εἰσιν αἱ τέσσαρες. *quomodo virtutes quatuor cardinales sint in tribus facultatibus animæ.* MS. ibid. p. 216. Incip. Φασί τινες, τί δήποτε.

Liber Philoponi de pulsibus, qvem Gesnerus in Bibl. commemorat & in Italiæ Bibliothecis MS. extare testatur, fuit etiam MS. apud Cl. V. Thomam Reinesium. Sed puto alium habuit auctorem Medicum hoc nomine, aut non diversus fuit à libro de pulsibus qvem habemus sub nomine *Philareti*, Latine editum ex versione Albani Torini Vitodurensis, ad calcem Aëtii Latine vulgati Basil. 1533. 8. & inter Medicos principes H. Stephani 1567. fol. post Aëtium. Philoponum Medicum ex Paulo Ægineta memorat Andreas Tiraqvellus lib. de Nobilitate p. 389.

❁ ❁ ❁

Indices scriptorum in Philopono contra Proclum & in Commentariis ad Aristotelem laudatorum dare animus est infra, capite XXXIX.

CAP.

CAP. XXXVIII.
De PHOTIO Patriarcha CPol.

Photii ætas & vita. 1. Synodi in caussa Photiana celebratæ. 2. Scriptores de caussa Photiana Photio infesti. 3. Photio æqviores. 4. Photii alii circiter viginti. 5. De Photii Bibliotheca. 6. Editiones Bibliothecæ Photianæ. 7. Versiones affectæ aut ineditæ, vel editiones promissæ. 8. Index scriptorum de qvibus Photius disserit, variis illustratus observationibus. 9. Epistolæ Photii. 10. Index eorum ad qvos Photius scripsit. 11. Libri qvatuor contra Manichæos. 12. Nomocanon. 13. Alia ejus scripta edita. 14. Scripta adversus Latinos. 15. Amphilochia. 16. alia Photii scripta inedita. 17. & deperdita. 18. Photii scripta per odium à Latinis exusta, vel suppressa aut interpolata. 19.

I.

PHOTIUS Tarasii patricii, cui Bibliothecam inscripsit, frater, ex nobilissima prosapia, Tarasium A. C. 806. defunctum Patriarcham habuit πατρόθειον, a) qvod propatruum interpretor. Omnibus ingenii dotibus illustris maximisqve negotiis aulicis primum ac civilibus, b) deinde ab A. C. 858. Ecclesiasticis c) admotus, maxi-

Aaa

a) Photius ipse Epist. Encyclica p. 60. ubi male Montacutius πατρόθειον interpretatur *patrem*. Allatio p. 316. contra Creyghtonum πατρόθειος est ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος sive patruus. Sed temporis ratio svadet potius intelligi τὸν τοῦ πατρὸς θεῖον, propatruum, qvem ab aliis proavunculum appellari video.

b) Functus est Photius munere protospatharii sive præfecti satellitum Imperatoriorum & protosecretarii ac Senatoris præcipui, & ab Michaële Imp. CPolitano missus legatus ad Assyrios. Vide Hanckium de Byz. rerum scriptor. p. 273. seq. & de legatione in Assyriam Photium ipsum præf. ad Bibliothec. Pro Πρωτοσπαθάριος apud Constantinum Porphyrogenitum de administrando Imperio c. 51. & alibi est θ/α, in Photii Epistolis subinde scribitur ἀσπαθάριος, qvod Meursium Constantini & Montacutium Photii Epistolarum interpretem fugit, sed ab eo tempore notatum à multis, ut Harduino in numis urbium illustratis p. 167. Cangio in glossar. in σπαθάριος.

c) In locum Ignatii, Bardâ Imperatoris avunculo & Curopalata, sive aulæ Magistro potissimum impellente dejecti coactiqve se abdicare A. 858. creatus est Patriarcha Photius 25. Dec. ita non improbe inhians illi dignitati, ut in Epist. VI. ad Bardam p. 69. scribat se mortem potius præoptasse. διὰ τοῦτο γὰρ ἀγόμενος καὶ ἑλκόμενος &c. *eamque ob caussam actus & attractus molestè eam rem ferebam. Atque utinam me mors prius invasisset, antequam huc violenta, intolerabili potius electione arriperer. Neqvaqvam tot & tantorum malorum fluctus animam meam quotidie &c.*

maximorum in Ecclesia motuum materia & occasio fuit, qvos multis & magnis voluminibus ex diversarum partium studio, prout amor vel odium scribentibus svasit, diversimode narratos ac traditos non licet legere sine indignatione, scissasqve in hunc usqve diem exinde Ecclesias non sine dolore intueri. Fabulam de spadone Photio, persvasam multis à Baronio atqve ut Canonibus adversam docerent ejus ordinationem, identidem ingestam refellit Martinus Hankius qvi Photii vitam accurate & diligenter scripsit libro de Byzantinarum rerum scriptoribus Lips. 1677. 4. parte 1. cap. 18. §. 3. seq. & Frid. Spanhemius filius libro de Papa fœmina T. 2. Operum p. 627. 634. Antonius Pagi ad A. C. 868. num. VIII. Qvod ex Laico ordinatus sit Episcopus ac Patriarcha, negari non potest, sed hoc Tarasii, Nicephori, Nectarii, Georgii Cyprii, & Georgii Scholarii Patriarcharum CPol. Thalassii item Cæsareensis, Cypriani Carthaginiensis, Ambrosii Mediolanensis, Epiphanii Salaminiæ in Cypro & multorum aliorum exemplis defenditur. d) Patriarchali sede bis pulsus est Photius, semel à Basilio Macedone A. 867. 25. Sept. qvod ipsum super interfecto Michaële Imp. graviter reprehensum sacris interdixisset e): atqve iterum à Leone sapiente Basilii F. A. 886. qvod jure an injuria insidiarum conscius argueretur cum Theodoro Santabareno, cui etiam effossi sunt oculi. f) Ex priore illa depositione restitutus fuit jussu ejusdem Basilii omniumqve consensu g) cum Ignatius Photii decessor diem obiisset 23. Octobr. A. 877. Sed post alteram, obiit in exilio in monasterio Armeniacorum Bordi dicto, h) circa A. 891. i) cum ipsi A. 886. successor datus esset vix sedecim natus annos Stephanus Porphyrogenitus Leonis Sapientis frater, de qvo Acta Sanctor. 17. Maj. T. IV. p. 36. seq.

II. Synodi in caussa Photiana celebrata CPoli.

Pro Photio.

A. 861. contra Ignatium, duplici congressu Episcoporum 318. unde ἡ πρώτη καὶ δευτέρα λεγομένη in templo SS. Apostolorum celebrata. Ejus

d) Vide Allatium de consensu Ecclesiæ Græcæ & Lat. p. 594. & libro de ætate & interstitiis in collatione ordinum p. 165. seq. Nic. Comnenum prænotionibus Mystagog. p. 130. seq.

e) Hanckius libro laudato §. CVII. seq. p. 336.

f) Idem §. CLXXVII. seq. p. 384.

g) Vide Harduini Concilia T. VI. p. 254.

h) Anselmus Bandurius in serie Chronologica Antiqvitatibus CPol. præmissa p. XLVI. ex Zonaræ Annal. T. 3. p. 141.

i) Anton. Pagi ad A. C. 886. num. V.

Ejus Canones XVII. exstant T. V. Harduin. p. 1195. Eosdem agnoscunt & illustrant Jo. Zonaras, Theod. Balsamon & alii Græci Canonum interpretes. Acta periere. Latrocinalem vocat Nicolaus I. Papa, Stylianus Neocæsariensis συνέδριον λῃστρικόν. Invehuntur in eam una cum aliis Ignatianæ partis Nicetas in Ignatii vita p. 966. seq. T. V. Concilior. edit. Harduini. Alii Græci amplectuntur.

Post hanc alia tria Photiana Concilia celebrata Allatius p. 278. contra Creyghtonum & libro de octava Synodo Photiana p. 8. notat: unum contra Nicolaum Papam, & alterum iterum contra Ignatium, tertium iterum contra Papam, de qvibus Synodis nihil præterea constat, qvemadmodum nec de illa qvam habuit Photius apud Blachernas sub initium Patriarchatus sui A. 859.

A. 879. Episcoporum 383. in æde S. Sophiæ post Ignatium A. 877. jam defunctum, præsentibus & Photium agnoscentibus Ioannis VIII. Papæ legatis. Acta hujus Concilii, qvod octavi generalis nomine Græcis Photianarum partium, ut sunt pleriqve, venit, diu delituere in Bibl. Vaticana & Columnarum, è qvibus excerpta qvædam Latine dedit Baronius ad A. 879. n. 63. seq. testatus ea integra se possidere ex versione Friderici Metii: Atqve inde Binius T. 3. Conciliorum parte 2. p. 100. Labbeus T. IX. p. 324. Harduin. T. VI. p. 219. Confer Eliam du Pin T. 7. Bibl. Eccles. p. 99. seq. Alia ex Ioannis Becci sive Vecci Patriarchæ CPol. λόγῳ de pace Ecclesiæ Beveregius T. 2. magni Synodici p. 273. Græce & Lat. Oxon. 1672. fol. Ex his & aliis qvæ evoluisse se testatur excerptis Actionum VII. numero divisis historiam hujus concilii tradit Gvil. Caveus in parte altera Hist. literaria scriptorum Eccles. ad A. 879. Deniqve Acta integra Græce & Latine vulgavit ex Vaticano Codice Io. Harduinus T. VI. Concil. p. 214-343. Hujus acta servantur etiam in Bibl. Bavarica Radero teste, atqve in Cæsarea, ut notat Nesselius p. 154. una cum Epistola Joannis VIII. ad Photiū.

Contra Photium.

A. 869. pro Ignatio Episcoporum 102. præside per vicarios suos Hadriano II. Papa. k) Acta hujus Synodi decem πράξεσι sive Actionibus divisa, qvæ Romanæ Ecclesiæ sociis & Græcis qvibusdam λατινόφροσι Oecumenica octava Synodus est, ex Anastasii Bibliothecarii passim locupletiore versione, & Græce cum nova interpretatione Matthæi Raderi S. I. (qvi illa primum utraqve lingva edidit Ingolstad. 1604. 4.) occurrunt in Conciliis Binii T. III. part. 1. & Labbei T. VIII. atqve Harduini T. V.

k) Confer Launojum VIII. 10. Epist. p. 734. seq. edit. Lond. Franciscum Joverium in velitatione de octava Synodo.

III. *Scriptores de caussa Photiana, Photio infesti.*

Nicolaus I. Hadrianus II. & alii Pontifices Photium damnantes. Vide Io. Veccum lib. 3. de process. Spiritus S. apud Allat. de purgatorio p. 829. seq.

Nicetas Paphlago in vita Ignatii Patriarchæ, & alia Styliani Mapæ, Neocæsar. Episcopi, Theognosti Monachi & aliorum scripta cum Synodo Anni 869. edita, & Anastasius Bibliothecarius Synodi illius interpres, tum præfat. ad Synodum tum in Vitis Pontificum.

Auctor libelli Synodici à Io. Pappo editi.

Auctor vitæ S. Nicolai Studitæ, in Actis Sanctor. T. 1. Februar. p. 548.

Cæsar Baronius & *Henr. Spondanus* ad A. 858. seq. *Antonius Pagi* in censura Baroniana.

Andreas Schottus præfat. ad Photii Bibliothecam.

Leo Allatius libro de Synodo octava Photiana Rom. 1662. 8. & contra Creygthonum Exerc. XVI. seq. p. 272. seq. & de consensu utriusqve Ecclesiæ lib. 2. cap. 4. 5. 6. 7. ac de libris Ecclesiasticis Græcor. p. 147. seq.

Lud. Maimburgius in Historia schismatis Græcorum, edita Gallice Paris 1677. 4. Amstelod. 1682. 12. Et è Maimburgio auctor supplementi ad Lexicon Historicum Morerianum.

Natalis Alexander Historiæ Eccles. Seculi IX. & X. dissertatione IV. qvæ est de schismate Photiano.

Elias du Pin Tomo VII. Bibliothecæ Eccles. & alii scriptores Historiæ Eccles. Romanis sacris addicti, ut *Nic. Vignier*, *Anton. Godeau*, *Claud. Fleury* &c.

IV. *Photio æqviores.*

Joannes VIII. Epistolâ ad Photium & alii in Synodo A. 879.

Joannes Zonaras Tomo III. Annal. Ioannes Scylitzes Curopalata, Cedrenus & alii Historiarum illius temporis scriptores Græci.

Magdeburgenses Centuria IX. & alii Historiæ Eccles. scriptores è Protestantibus.

Richardus Montacutius notis ad Photii Epistolas editas Lond. 1651. fol.

Robertus Creyghton prolegom. ad Sylvestri Sguropuli Historiam Synodi Florentinæ Hagæ 1660. fol.

Martinus Hanckius libro de Hist. Byz. scriptoribus part. 1. cap. 18. Lips. 1677. 4.

Guil. Cave in Historia litteraria scriptorum Eccles. ad A. C. 850. & in conspectu sæculi noni qvod ipse appellat Photianum.

Phil. Mornæus in Mysterio iniqvitatis sive Historia Papatus p. 165. sq. 182. &c. *Jean le Sueur* Hist. del' Eglise &c.

Humfredus Hody in libro Anglice edito de sedibus vacantibus, *case of sees vacant* capite XIV. p. 139 - 169.

V. Photii alii circiter viginti.

Photius *Babylonis* Episcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. C. 460.

Photius *Belisarii* ex Antonina privignus, memoratus Procopio in Hist. arcana p. 5. & lib. 1. de bello Gothico c. 5. aliisqve in locis.

Photius Episcopus *Clerorum* κλήρων in Phrygia Salutari, interfuit Synodo Photianæ A. 879.

Photius presbyter *CPol.* cum Nestorio condemnatus A. C. 435. Vide Christianum Lupum ad Epistolas à se editas p. 557. & Tillemontium T. 14. memor. p. 607. 787. seq.

Photius *Corinthi* Episcopus qvi interfuit Concilio CPol. sub Menna A. C. 536. & in qvibusdam Codicibus appellatur Photinus.

Photius *Cypri*, in Synodo Sardicensi A. 347.

Photius *Iborensis* sive Iברororum in Hellesponto, qvi interfuit synodo Trullanæ A. 687.

Photius Episcopus *Nacolia* in Phrygia Salutari, interfuit Concilio CPol. A. 869.

Photius navis præfectus ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ δραστήριος tempore Basilii Macedonis atqve adeo Photii Patriarchæ. Vide Cedrenum p. 478.

Photius *Nicææ* in Bithynia Episcopus qvi interfuit Concilio sexto generali celebrato CPoli A. 680.

Photius *Nicopoleos* in Armenia Episcopus qvi Synodo Trullanæ A. 687. interfuit.

Photius interfector Phocæ Imperatoris A. C. 610. de qvo Nicephorus CPol. in breviario p. 4.

Photius πρωξένων ad qvem Epistolæ Severi Antiocheni.

Photius *Russiæ* Metropolita cujus meminit Sguropulus in Historia Synodi Florentinæ habitæ A. 1438. p. 14.

Photius *scevophylax* & Logotheta CPol. qvi scripsit vitam Lucilliani hieromartyris qvam cum Conradi Janningi versione habes in Actis sanctor.

ctor. T. 1. Junii p. 276 - 286. Laudavit Allatius p. 753. libri de purgatorio. Incipit: *πάλαι μὲν ἐγκωμιάζειν.*

Photius *Sebastopoleos* in Armenia prima Episcopus, qvi interfuit Synodo Trullanæ A. C. 687.

Photius *Sophista*, Magister Nicobuli, cujus mentio in Epistolis Gregorii Naz. 61. 91. & 118. Vide Tillemontii memorias Hist. Eccles. T. IX. p. 544.

Photius *Theodori* Studitæ, de qvo supra cap. 33. pater.

Photius *Tyrius* Metropolita qvi A. 449. Synodo Ephesinæ interfuit & cujus libellus supplex ad Marcianum Imp. exstat in actis Concilii Chalced. A. 451. actione IV. T. 2. Binii p. 243. & T. 4. Labbei p. 541. & T. 2. Harduin. p. 435. Iterum mentio p. 503. & 531. Huic *συναγωγὴν καὶ ἔκθεσιν τῶν ἁγίων πασῶν συνόδων* tribuit Stephanus le Moyne notis ad Varia sacra p. 783. Hic est Photius qvi Theodosii junioris Imp. jussu cum Eustathio Beryti Episcopo cognovit de caussa Ibæ Episcopi, scriptaqve ab eo ad Marin Persam Epistola, & eum absolvit. Vide Vigilii Papæ constitutum A. C. 554. in Baluzii nova collectione Concil. p. 1554. seq.

Deniqve in Catena Corderiana ad Lucam pro *Phosterio* Photio nomen reponendum haud dubitat Combefisius in Bibl. Concionatoria. Sed iste Photius haud alius à Patriarcha CPol. de cujus scriptis deinceps dicendum.

VI. Photii Bibliotheca.

Insignis thesaurus non liber, qvi ab auctore inscribitur *ἀπογραφὴ καὶ συναρίθμησις τῶν ἀνεγνωσμένων ἡμῖν βιβλίων, ὧν εἰς κεφαλαιώδη διάγνωσιν ὁ ἠγαπημένος ἡμῶν ἀδελφὸς Ταράσιος ἐξῃτήσατο, ἔστι δὲ ταῦτα εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια. Descriptio atqve enumeratio lectorum à nobis librorum, quorum argumenta cognoscere desideravit dilectus frater noster Tarasius, suntqve viginti & uno demtis trecenti.* Hoc opus Photius composuit anteqvam crearetur Patriarcha, cum obiret legationem in Assyriam, ut ipse in Epistola ad Tarasium 1) testatur. Dedit autem in illo specimen pulcherrimum Historiæ librorum Criticæ, qvod mirum est per tot annorum centurias non plures imitatores habuisse, donec nostra ætate jam à qvinqvaginta annis tanto illud cum fructu freqventatur per varias Europæ lingvas ab Ephemeridum literariarum & Actorum eruditorum clarissimis scriptoribus, qvibus

1) Hæc in edit. Græca legitur ad calcem operis p. 892. in aliis rectius præmittitur.

qvibus omnibus præivisse Photius exemplo suo, m) & qvomodo cum laude in illo genere versari deberent, præclare demonstrasse utiq; videtur. Certe sive varietatem & copiam librorum spectes, omnis generis insignes in hac Bibliotheca reperies, Theologos ac Doctores Ecclesiæ, Conciliorum acta & juris Ecclesiastici commentarios, Medicos, Philosophos, Historicos, Oratores, Grammaticos, sed poëma vix ullum præter unas sacrorum librorum Metaphrases ab Eudocia Augusta Homericis versibus concinnatas. Si diligentiam reqviras, experieris eum jam de scriptoribus ipsis jam de scriptis qvæ scitu digna sunt annotare, argumentum & ordinem ac scopum libri cujusqve exponere plerumqve, perspicue & accurate jam pluribus jam paucioribus verbis, & non raro selecta ex illis loca & qvæ in primis digna notatu visa ipsi sunt, excerpere. Si deniqve judicium respicias Critici, videbis eum censuram ferre de stylo scriptorum, de tractandi ratione, de doctrina ipsa, idqve sinceritate & acumine tanto, tanta libertate etiam in antiqvioribus Ecclesiæ scriptoribus, ut hoc doctos qvosdam viros male habuerit, n) tam eruditam autem ferre censuram & acrem, ut facile appareat eum rerum de qvibus loqvitur peritissimum fuisse. Itaqve veritas ipsa inimico Photiani nominis Nicetæ Paphlagoni extorsit, ut in vita Ignatii o) scriberet Photium τῶν εὐγενῶν κατὰ σάρκα καὶ τῶν ἐπιφανῶν σοφίᾳ τε κοσμικῇ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ στρεφομένων εὐδοκιμώτατον πάντων νομιζόμενον, γραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως ῥητορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, ναὶ δὴ καὶ ἰατρικῆς p) καὶ πάσης ὀλίγου δεῖν ἐπιστήμης τῶν θύραθεν τοσοῦτον αὐτῷ τὸ περιὸν ὡς μὴ μόνον σχεδὸν φάναι τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεὰν πάντων διενεγκεῖν, ἤδη δὲ καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι· πάντα γὰρ συνέτρεχεν ἐπ' αὐτῷ, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς φύσεως, ἡ σπουδή, ὁ πλοῦτος, δι' ὃν καὶ βίβλος ἐπ' αὐτὸν ἔρρει πᾶσα. πλέον δὲ πάντων ὁ τῆς δόξης ἔρως, δι' ὃν αὐτῷ καὶ νύκτες ἄϋπνοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐμμελῶς ἐσχολακότι. *Claris & illustribus oriundum natalibus rerumqve civilium & politicarum usu prudentiaqve & scientia clarissimum. Grammatica enim litteraturæ & carminis pangendi dicendiqve laude, qvin & Philosophia & Medicina p) & omnium prope liberalium disciplinarum studio cogni-*

m) Confer Christianum Junckerum τὸν μακαρίτην in schediasmate Historico de Diariis eruditorum edito Lipsiæ 1692. 12. p. 72. & Constantinum Wolfium in diss. de Photio Ephemeridum eruditorum inventore Witeb. 1688.

n) H. Dodvvellus diss. ad Irenæum p. 409. *Ita sæpe severus vetustissimorum Patrum censor est Photius, propterea à Bullo nostro merito castigatus.*

o) in Conciliis Harduini T. V. p. 959.

p) De medica Photii peritia confer ipsius Epist. 169.

cognitioneque tantopere florebat, ut avi sui facile princeps haberetur, imo & cum veteribus jam certare posset. Omnia quippe in illo concurrerant, aptitudo quadam & natura vis ac felicitas, studium, opes, quibus sibi librorum maximam copiam q) comparabat: & quod pra cunctis, gloria laudisque cupido, qua incensus totas noctes, ut lectioni assidue vacaret, ducebat insomnes. Post hoc inimici hominis testimonium non opus est aliorum de Photio ejusque βιβλιοπατουλλέκτου ἀνθολογίᾳ r) sive Μυριοβίβλῳ elogia allegare, ut Dan. Heinsii prolegom. ad Aristarchum sacrum, & aliorum quæ apud Hanckium s) & Thomam Pope Blount t) collecta, & facile aliis augenda u) prostant. Potius notare juvat quæ in pulcherrimo hoc opere à viris doctis desiderantur. *De Bibliotheca Photii miror,* inquit Casaubonus, x) *quod vir tantus omnem adeo τάξιν insuper habuerit, nam ut taceam, quod auctores non distinguit sed confundit in unum, ut non dicam artium & scientiarum auctores misceri & Historicos diversissimorum temporum, ut illud sane quam mirum ejusdem scriptoris scripta ejusdem sape argumenti locis adeo diversis commemorari, ut Arriani, Jo. Philoponi & aliorum. Quid quod ejusdem libri* y) *eadem excerpta vix paucissimis mutatis verbis proponit bis, ut p. 217. & 278. Apparet virum doctum, ut quemcunque librum fors ei obtulisset, solitum devorare, ac statim in codicem suorum excerptorum aliquid sibi ex eo annotasse.* Hoc mihi videtur verisimilius, quam quod viro doctissimo Henrico Valesio z) persuasum, Bibliothecam Photianam plurimis in locis inter-

q) Librorum usum in exilio ademtum sibi esse queritur Epist. 97. ad Basilium Macedonem.

r) Gregorius Patriarcha CPol. ad Imperatorem Trapezuntium in Allatii Græcia Orthodoxa T. I. p. 449. ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς βιβλιοπατουλλέκτου ἀνθολογίας Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ τοῦ Εὐλογίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας προκείμενον λίαν ἁρμόζειν &c.

s) Hanckius de Byz. rerum scriptor. p. 393. seq.

t) Tho. Pope Blount in Censura scriptorum p. 351. seq. Essais de literature T. I. p. 94.

u) Casaubonus in Casaubonianis p. 12. *Solet Photius ita res excerpere, ut verborum elegantias aut proprietatem non negligat. Solet etiam, ubi rerum summam, quas auctores tractarunt, exposuit, de genere scribendi & charactere aliquid notare. Atque id maxime eum auctorem nobis commendare debet, est enim in ea parte eximius, ut non parum profecturus videatur qui ejus elogia compararit cum similibus judiciis Dionysii Halicarnassei & aliorum.* Franciscus Vavassor de ludicra dictione p. 143. *qua prudentia vir fuit Photius, quo acumine, quam sincerus & elegans in omni judicio.*

x) Casauboniana p. 11.

y) Dionysii Ægei Δικτυακῶν Cod. 185. & 211. Sic Damascii Cod. 181. & 244.

z) Valesius in calce notarum ad excerpta de legationibus: *Huic operi idem videtur contigisse quod Bibliotheca Photii, cui altera ejusdem argumenti adjecta est, ut patet ex indicem*

interpolatam nec unius esse auctoris, immo qvartam partem & amplius ab alio esse scriptore. (*) Qvanqvam verum est in MSS. Codicibus aliqvando reperiri excerpta ejuscemodi sine nomine Photii, ut constat ex Lambecii lib. VII. p. 141. & Valesio assentiens Ludolphus Kusterus ad Svidam in Ηεραΐσκῳ cum notasset verba qvædam è Damascio adducta à Svida legi etiam apud Photium Cod. 242. sed absqve ulla connexione cum iis qvæ ibi præcedunt, ut vel dicendum sit incuria librariorum qvædam ibi omissa esse, vel excerptorem loci istius, qvisqvis ille sit, officio suo negligenter functum esse, *sunt enim*, inqvit, *non pauca in Collectaneis Photianis quæ non crediderim ab ipso Photio profecta esse sed ab interpolatoribus ejus, qui temere & absque ullo judicio quadam auctorum loca, mutilato prorsus sensu operi illi inseruerunt. Neque enim Bibliothecam Photii ab uno auctore compilatam esse, vel eo argumento satis probari posse puto, qvod non solum integra interdum opera bis in ea recenseantur, sed etiam in unius libri epitome eadem sæpe ῥήσεις, eademqve auctorum loca diversis in locis repetantur, id qvod pluribus exemplis hic probare possem, si id nunc agerem. Sed hac de re alibi forte plura.* Attamen hæc omnia potuerunt ab auctoris jam otiosi jam properantis & pluribus intenti distractione proficisci, qvo etiam retulerim diversum acumen qvod in hoc opere arguit Vignolius Marvillius T. 1. miscellaneorum Historico Crit. p. 310. diversumqve stylum. Potuit etiam fieri, ut qvæ Dupinii suspicio est T. 7. Bibl. Eccles. p. 103. idem scriptor eundem librum jam perstringat brevius, jam ex eo prolixiora annotet excerpta: jam accuratum ferat de singulis judicium, jam procedente opere levius censurâ defungatur. Josephus Scaliger Epist. 401. ad Laur. Rhodomannum, *utinam*, inqvit, *tam diligens Photius in librorum Diodori deperditorum argumentis fuisset, qvàm in futilibus amatoriis libris Jamblichi & aliorum fuit.* Hinc Huetius demonstrat. Evangel. proposit. 3. p. 58. *jampridem* ait *doluisse viris eruditis, frivola qvædam diligenter excerpsisse aliqvando Photium ex futilibus scriptoribus, cum optimos auctores & perutiles satis leviter delibarit.* Casaubono Exerc. 1. ad Baron. c. 3. p. 33. plane inter falsarios videtur nomen Photii deferendum propter verba Josephi adducta contra Josephi mentem. *Vides*, inqvit, *quam mala fide & verba Josephi & sententiam Photius recitet. Atque hoc non semel diligens lector in eo præstantissimo scriptore, si attendat, observabit. Solet enim nonnunqvam pugnantes invicem sententias diversorum auctorum uni alicui tribuere, & integras narrationes*

auctoribus qui hic in illa Bibliotheca descripti reperiuntur. Ejusdem Valesii sententiæ meminit Menagius in Historia mulierum Philosopharum p. 74. & Colomesius paralipomenis de scriptor. Eccles. p. 268.

*) Colomesius in opusc. p. 97.

hoc pacto confundere. Iniqvius judicium est Scipionis Tettii in commentario de Apollodoris, qvi Photium trecentorum & viginti amplius * auctorum opera per infinita diffusa volumina *pessimo publico in arctum collegisse* arguit.

In qvibusdam Codicibus Photii Bibliotheca distingvitur in tomos duos, ita ut posterior incipiat à Codice CCXXXII, ut Hœschelius p. 967. annotavit. Ad calcem operis Photius fratri suo ait se de longe pluribus fortasse libris similiter deinceps ad eum scripturum, ** ubi ex legatione domum fuerit reversus. Verum necessariis negotiis impeditus facere id neutiqvam potuit. Cæterum longe copiosiora qvam exstant in Bibliotheca Cod. 40. habemus Photii excerpta è *Philostorgio*, de qvibus dixi lib. V. cap. 4. p. 116. & *S. Athanasii* elogium in fronte Græcolatinarum Doctoris illius editionum vulgatum primùm à Nannio ex Codice S. Athanasii Basileensi *Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Ταράσιον.*

In versione Schotti ad Bibliothecæ calcem, de numero librorum legas hæc sane inter se pugnantia: *Producitur hoc opus ad trecentos & qvindecim auctores, prohibiti tamen sumus ad trecentos pervenire.* Εἰς τοσοῦτον δὲ ἡμᾶς συνάγεται πλῆθος τριακοσιοστὸν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ μέρει προελθεῖν ἄχρι τῶν τριακοσίων κωλυόμενον. Ita legendus hic locus, & vertendus erat sic: *Ita colligitur, opinor, numerus librorum trecentesimus, parte tantummodo qvintadecima qvominus trecenti sint deficiente.* Viginti, sunt pars decima qvinta ex trecentis. Photii autem Bibliotheca libros habet CCLXXX hoc est trecentos minus viginti, (sive) ut in Epistola ad Tarasium CCLXXIX. trecentos minus viginti & uno, *ταύτῃ δέ ὅτι πεντεκαιδεκάτῳ μέρει τῶν τριακοσίων*

* immo, *minus.*

** Σὺ δ᾽ ὦ τῶν ἐμοὶ κεκοινωνηκότων μητρικῶν ὠδίνων ἠγαπημένε, εἰ μὲν ταύτην τὴν πρεσβείαν διανύσαντος τὸ κοινὸν καὶ ἀνθρώπινον καταλάβοι τέλος, ἔχοις τὴν αἴτησιν τῆς ἐλπίδος οὐ διαμαρτοῦσαν, φιλίας τε ἅμα καὶ παραμυθίας ὑπόθεσιν καὶ ἀνάμνησιν, καὶ δὴ καὶ ἀπαρχὴν καὶ τελείωσιν ἀφοσιουμένην τῶν σῶν κατὰ λογικὴν θεωρίαν αἰτήσεων τὴν ἐκπλήρωσιν. Εἰ δ᾽ ἐκεῖθεν ἡμᾶς ἀνασωσάμενον τὸ θεῖόν τε καὶ φιλάνθρωπον νεῦμα εἰς τὴν ἀλλήλων θέαν καὶ προτέραν ἀπόλαυσιν ἀποκαταστήσει, τάχα ἂν ΕΤΕΡΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΟΥΚ ΕΛΑΤΤΟΝΩΝ ἀρχὴ ταῦτα εἴη, παραπλησίῳ τύπῳ παρεχομένων σοι τὴν ὠφέλειαν. Primis verbis Photius Tarasium fratrem blando alloqvio, *omnium qvos eadem enixa est mater, dilectissimum* appellat: prorsus enim aliena à Photii sensu est Schotti interpretatio: *dilectissime omnium qvibuscum fœtus meos communico.*

τίων ἐφ' ἑνὶ καὶ οὐ πλεῖον ἀπολείποντα. *ea sunt uno nec amplius supra decimam quintam summa partem demto, volumina trecenta.*

VII. Editiones Bibliothecæ Photianæ.

Græce primus ex MSS. a) vulgavit emendate & luculentis typis b) *David Hæschelius* Augustæ Vindelicor. 1601. fol. additis ad calcem voluminis notis suis, qvibus & Josephi Scaligeri castigationes & varia adspersit ut solet veterum inedita ante ἀποσπασμάτια c) & ex Maximi Margunii Codice Photianarũ Epistolarum, præmisit Græce Epistolas Photii selectas XXXV. & unam in notis p. 948.

Latine vertit & scholiis haud contemnendis passim illustravit vir magnis in litteras meritis *Andreas Schottus* S. I. Augustæ Vindel. 1606. fol. Schottum in interpretatione illa adjutum ajunt à Philippo Svevezelio d) Brugensi S. I. cujus versionem Anastasii Sinaitæ in Psalmum VI. vulgavit Canisius T. III. Lectionum Antiqvarum. Cæterum licet cum Thoma Gatakero e) nolim negare Schottum esse qvi Photium fuit interpretatus, tamen negari neqvit *hunc virum profecto doctissimum non doctissime Photium vertisse,*

Bbb 2

a) Codices qvibus usus Hoeschelius, fuere 1) A. Schotti ex Codice Sirleti collato cum MS. Vaticano qvi è Veneto Bessarionis avtographo descriptus fuerat. 2) Bavaricus. 3) Maximi Margunii Cytherorum Episcopi. 4) Rob. Stephani apographum cum alio veteri Codice commissum, qvod. Is. Casaubonus H. Stephani gener suppeditavit.

b) ad invidiam usqve elegantes vocat Lipsius Epist. ad Hoeschelium, notis hujus inserta p. 929.

c) Ἀποσπασμάτια præcipua sunt p. 923. Ἰωσήπου ἐκ τοῦ πρὸς Ἕλληνας λόγου de qvo dixi lib. 4. c. 6. §. 2. Nota Grammatici Græci de Jamblicho Babylonicorum scriptore p. 937. de qvo lib. 5. cap. 6. p. 822. seq. Isocratis Epistola ad Archidamum p. 942. de qva lib. 2. c. 10. §. 7. Adjicienda scholiis Theodoreti in librum Judicum & Ruth. p. 952. seq. de qvibus libro V. c. 11. p. 432. Epistola Nazianzeni ad Theodorum Tyanensem præfixa Philocaliæ Origenis p. 968.

d) Prolixam Schotto navasse operam Svevezelium in edenda Photii Bibliotheca testatur Alegambe Bibliotheca Jesuitica p. 405.

e) Gatakerus Adversar. Miscell. p. 2. *Nam Photii interpres qui profecto Andreas Schottus esse non potest.* Sed non magis forsan à Schotto Photium qvam à Morello Libanium versum inficiari voluit, qvem Libanii interpretem negat p. 467. qvod nempe illa non semper digna illo viro sit interpretatio. Certe non modo Schottus se Photii interpretem professus est in litteris ad Vossium cujus se avtographum servare affirmavit Colomesius p. 52. Opusc. *Salutat te tenebrio, qui Photium dedit Latine.* Sed etiam ipse in præfat. qvanto labore sibi constiterit illa interpretatio, exponit. Idem Gatakerus p. 463. *dilute nimis V. C. Andreas Schottus,*

vertisse qvod Alexandri Mori judicium est præf. ad Eusebii Chron. atqve ut omittam qvod ex Jac. Gillotii ad Josephum Scaligerum Epistola observat Colomesius f), *passim fere se prodere vel Ignatianum vel Baronianum.* Idem Colomesius : *Hanc Photii Bibliothecam perfunctorie admodum in Latinum sermonem convertit vir alias doctissimus Andreas Schottus.* Freqventer inde reprehenditur versio illa à viris doctis, Gatakero eodem pluribus locis, Reinesio in Var. Lect. Lambecio in commentar. de Bibl. Vindob. Jo. Pearsonio parte 2. Vindiciar. Ignatii p. 120. seq. 204. & prolegomenis ad Hieroclem, Joanne Oweno p. 216. Theologumenon, Edmundo Albertino de S. Eucharistia p. 262. Cotelerio ad Patres Apostol. T. 1. p. 263. ubi Photii interpretem *plane talpam* appellat. Versionem, etsi A. Schotti nomen præferat, pravam, fallacem & Schotti nomine prorsus indignam appellat Caveus. Vide etiam Theophili Spizelii templum honoris p. 332. & D. Eliæ Veielii τȣ̃ μακαρίτȣ commentarium, de variis Oeconomiæ sacræ, potissimum Ecclesiasticæ generibus p. 19. seq. In sola Epistola Photii ad Tarasium Bibliothecæ præmissa plures interpretis hallucinationes notat editio Amstelodamensis Memoriarum literariarum Trevoltin. A. 1701. p. 289. sq.

Græco latinæ qvæ ex his duabus coaluere editiones, nec emendatiores sunt nec qvicqvam novi ad illustrandum Photium afferunt, nisi qvod versio Schotti e regione Græcis posita, & notæ Hœschelii Schottiqve adjectæ. Genev. 1613. fol. Rothomagi 1653. fol.

VIII. Versiones affectæ aut ineditæ, vel editiones promissæ.

Andreas Schottus in præf. *Inaudieram pridem unum & item alterum in Iberia Græcarum literarum peritissimum Photii Bibliothecam è Græco in Latinum sermonem commodo publico convertere cœpisse, sed cœpisse tantum, ac vix dimidia operis parte supersedisse, sive Græci exemplaris mendis deterritos, seu laboris fuga in tanta voluminis cum mole tum varietate, seu deniqve utraqve de causa cessisse. Romæ qvoqve tertium perfecisse qvidem narrabant, sed ad edendum adduci non potuisse.*

Johannes Mariana S. I. Bibliothecam Photii in Epitomen redegit sed nunqvam edidit, ut ex Philippo Alegambe notat Colomesius, qvi etiam testatur versiones alias ejusdem Bibliothecæ adornasse *Fredericum Metium* Thermularum Episcopum & *Cosmam Fontejum*, similiter nunqvam editas.

f) Colomes. diss. de Photii scriptis sub init.

A. 1701. novam editionem hujus operis promittebant Bibliopolæ Belgæ cum versione *Claudii Capperonerii*, Doctoris Sorbonici & notis *Lud. Eliæ Dupinii*: qvo de instituto videre licet Memorias litterarias Trevoltinas editas Gallice Anni 1701. p. 288. seq. & Anni 1702. p. 474. edit. Amstelod.

Deniqve optandum est ut doctissimus Vir *D. Christianus Fridericus Boernerus*, qvi Græcas litteras nuper, ut hodie Theologiam, cum multa laude docebat in Academia Lipsiensi, promisso qvam primū suo se exolvat & rempubl. litterariam beneficio maximo hocce, nova præclara Bibliothecæ Photianæ editione donet. De ejus instituto vide sis memorias litterarias Michaelis de la Roche, Anglice editas Londini, *Memoirs of literature* T. I. (A. 1711.) p. 172.

IX. Index scriptorum, de qvibus Photius disserit, variis illustratus observationibus.

I. *Theodori* Presbyteri, ὅτι γνησία ἡ τοῦ ἁγίου Διονυσίου βίβλος, scriptum qvo genuina esse qvæ Dionysio Areopagitæ tribuuntur scripta pugnavit & qvatuor præcipua qvæ illis possent opponi argumenta dissolvere est conatus. Theodorus hic mihi videtur fuisse sive ille Rhaitu presbyter, ut Pearsonius conjiciebat in Vindiciis Ignatii parte 1. p. 18. sive Mazarensis presbyter in Sicilia ad qvorum utrumqve scribit S. Maximus Confessor T. 2. p. 151. 134. qvi Maximus Dionysii scripta defendit etiam ipse & scholiis insuper, qvæ exstant illustravit. At Theodori liber periit, cujus responsionibus non videtur adeo multum tribuisse Photius. Vide Joannem Dallæum lib. 1. de scriptis Dionysio suppositis cap. 34.

II. ADRIANI *Isagoge in Scripturam sacram*, εἰσαγωγὴ τῆς γραφῆς, libellus utilis & lectu dignus de locutionibus sacrorum scriptorum, qvem primus ex MS. Augustano Græce vulgavit *David Hoeschelius*, Augustæ Vindel. 1602. 4. Deinde Joannes Pearsonius præfigi curavit tomo octavo Criticorum sacrorū ipsius auspiciis excusorum Lond. 1660. fol. atqve ab eo tempore Amstelodami & Francofurti prælis iterum subjectorum. Latine vertit notisqve illustravit amicus noster *Christophorus Wolterеck*, Glückstadiensis, cujus lucubrationem istam MS. prelo paratam evolvi ante plures annos, atqve opto ut in lucem prodeat. Adrianum hunc laudat Cassiodorus c. 10. Institutionum Divinarum, suspicorqve illum ipsum esse Adrianum Monachum ad qvem est S. Nili Epistola 60. libri 2. edit. Allatianæ,

ubi eum laudat à diligenti sacrarum Scripturarum lectione. *Andronicum* vocat Turrianus, perperam, qvi Adrianus etiam appellatur in membranis Bibliothecæ Joanneæ Hamburgensis in qvibus exstat ante opuscula duo Hieronymi Græci Theologi, qvæ exhibui superiore volumine cap. 24. Hoc Adriani opusculū latina versione donatum edere voluit pridem Conradus Rittershusius, uti Argumenta duodecim Prophetarum (Hesychio Hierosol. auctore) qvæ cum Adriano Hoeschelius Græce vulgaverat, utraqve lingva edidit ad calcem assis fatidici, sive duodecim Prophetarum à Thuano & Rittershusio metaphrasi Latina donatorum, Ambergæ 1614. 8. p. 290. seq.

III. *Nonnosi* Christiani scriptoris *Historia* legationum tum avi sui Nonnosi & patris Abrami tum maxime suarum qvas Justiniani Imp. nomine ad Æthiopum Auxumitarum Regem & alios Orientis populos obiit. Hoc opus præter pauca Photii ex illo excerpta jamdiu fuit perditum, nihilqve ejus scriptoris hodie exstat, nisi vera sit conjectura Lambecii qvi lib. V. p. 131. illi tribuit *Gregentii* disputationem cum Herbano Judæo (de qvo dixi supra c. 32. p. 14. seq.) & lib. VIII. p. 387. Martyrium Arethæ & Sociorum qvorum memoriam recolit Ecclesia Græca 24. Octobr. Incipit : ἔτους πέμπτου τῆς βασιλείας Ἰουστίνου.

IV. *Theodori* Antiocheni presbyteri, ejusdem Photio judice qvi postea Episcopus Mopsvestenus fuit, *libri XXV. pro Basilio* Cæsareensi *adversus Eunomium*. De hoc & aliis Theodori Mopsvesteni scriptis deperditis supra cap. 33.

V. *Sophronii* pro Basilio *contra* eundem *Eunomium*, qvem licet longe breviorem Theodoro præferre Photius non dubitat. Caveus nescio qvo argumento hunc Sophronium ad extrema seculi sexti rejicit, cum mihi videatur haud diversus esse a Sophronio amico S. Hieronymi. Qvisqvis porro fuit auctor, scriptum sane ejus ætatem non tulit.

VI. GREGORII Nysseni opus *adversus Eunomium* sive libri duodecim qvi exstant,

& VII. ἕτερος πραγματεία illius, eidem Eunomio opposita, sive liber decimus tertius. Vide si lubet qvæ supra, Volum. VIII. cap. 20.

VIII. ORIGENIS *libri qvatuor* περὶ ἀρχῶν qvi Latine solùm supersunt atqve inter Origenis & Hieronymi opera leguntur ex versione Rufini. In illis è Platonis schola mutuatum pleraqve, vere notavit Marcellus Ancyranus apud Eusebium I. contra Marcellum p. 23. De Origenis scriptis dixi lib. V. cap. 1. qvibus adde qvod ex Origenis libris περὶ ἀρχῶν collecti

collecti libri duo de incarnatione Verbi ad Januarium, qvi exstant in appendice ad Tomum VIII. Operum S. Augustini, edit. novæ Benedictinor. p. 48. seq. edit. Amstelod.

IX. EUSEBII *Præparationis Evangelicæ* libri XV. qvi exstant.

X. Ejusdem *Demonstrationis Evangelicæ* libri XX. ex qvibus decem posteriores interciderunt.

XI. *Ecclesiasticæ Præparationis* libri (numerus excidit) in qvibus *Eclogæ*, sive selecta loca ex scriptoribus Ecclesiasticis. Hoc opus, qvod dolendum, nusqvam hodie reperitur.

XII. *Ecclesiasticæ Demonstrationis* libri. (numerus similiter excidit.) Allegatur Eusebii ἐκκλησιαστικὴ ἀπόδειξις in jure Græco Romano lib. IV. p. 295. Opus ipsum desideramus.

XIII. Ἐλέγχου καὶ ἀπολογίας *Confutationis & Apologiæ* pro Christiana religione adversus Ethnicorum objectiones libri II. & alii ejusdem argumenti & propemodum iidem, priorum fortasse altera ἔκδοσις. De his aliisqve Eusebii scriptis deperditis, nec non etiam de iis qvæ habemus dixi volumine sexto, lib. V. cap. 4.

XIV. *Apollinaris* Hierapolitani Episcopi, qvi Marci Antonini temporibus vixit, *liber adversus Græcos sive Gentes, & de pietate ac de veritate.* Laudant hæc etiam Eusebius IV. 27. Hieronymus c. 26. Catalogi & Nicephorus IV. 11. Testaturqve Photius alia præterea celebrari præclari hujus viri συγγράμματα ἀξιομνημόνευτα, in qvæ necdum ipse inciderit. Sed ex universis insignis hujus Viri scriptis, lector mecum dolebit, nihil qvicqvam ad nos pervenisse.

XV. GELASII (Cæsareensis in Bithynia Episcopi incertæ ætatis) πρακτικὸν sive *Acta Concilii Nicæni* A. C. 325. habiti *libris III.* sæpius & separatim utraqve lingva & in Tomis Conciliorum edita, de qvibus dixi Volumine VIII. c. 24. p. 371. seq. Uberius de hoc opere Photius infra Cod. LXXXIX. Et de Synodo Nicæna alias referens narrationes Cod. LXXXVIII. & CCLVI.

XVI. ACTA SYNODI TERTIÆ sive Ephesinæ A. 431. celebratæ tota fere constantia Epistolis Cyrilli ad Nestorium mutuisqve Nestorii, de qvibus etiam meminit Cod. CLXIX. Prodierunt Acta ista Latine ex veteri versione Paris. 1574. 8. edente Antonio Contio, atqve inde in Baluzii & Harduini Conciliis. Sed Græce primum e Typographia Commeliana 1591. fol. & Theodori Peltani versio 1604. fol. Deniqve utraqve lingva in editionibus Conciliorum Romana, Biniana A. 1618. Labbeana & Harduiniana.

XVII. ACTA SYNODI QVARTÆ sive Chalcedonensis adversus Eutychen & Dioscorum celebratæ A. 451. Similiter editæ sunt Græce & Latine in Tomis Conciliorum & novissime Tomo secundo editionis Harduinianæ.

XVIII. ACTA SYNODI QVINTÆ de tribus capitulis celebratæ CPoli A. 553. Hæc Græce nondum viderunt lucem, Latine edita post Surium à Labbeo T. V. & Harduino T. III.

XIX. ACTA SEXTÆ SYNODI contra Monotheletas habitæ CPoli in trullo sacri palatii A. 680. Acta Græce & Latine sæpius edita in Conciliorum Tomis post Romanos & Binium à Labbeo T. VI. & ab Harduino T. V.

XX. ACTA SEPTIMÆ SYNODI sive Nicænæ secundæ adversus Iconoclastas celebratæ A. 787. Acta habemus Græce & Latine in edi- ditione Romana Concilior. & apud Binium T. III. & Labbeum T. VII. Harduinum T. VI. Exhibetur etiam ab iisdem vetus eorundem Actorum Latina versio, ab Anastasio Sinaita concinnata. Et altera Gisberti Longolii edita primum Colon. 1540. & falso pro antiqva habita à viris qvibusdam doctis, ut Harduino observatum.

XXI. *Johannis Philoponi* λόγος sive liber *de resurrectione* in plures divisus τόμους qvorum numerus excidit, atqve opus ipsum hodie nusqvam exstat. Qvod addit Photius eundem hac in lucubratione naso suspendisse adunco sanctos Patres, ἐπιχλευάζων καὶ τοὺς μακαρίους καὶ ἁγίους πατέρας ἡμῶν, de Patribus Chalcedonensis Synodi intellige, ut Photius ipse Cod. XXIII. perspicue docet. Vide & Cod. LV.

XXII. *Theodosii* Monachi ἀνατροπὴ sive *confutatio* argumentorum qvæ resurrectioni corporum Philoponus opposuerat. Etiam hoc Theodosii scriptum, iisdem ut videtur temporibus qvibus Philoponus sub seculi septimi initia clari, hodie desideratur. Theodosius incertum sitne idem cujus infra Cod. XXIV. mentio.

XXIII. *Cononis, Eugenii & Themistii* de resurrectione corporum adversus eundem Philoponum, scripta similiter deperdita. Cononem, Eugenium & Themistium Photius testatur in hoc cum Philopono consensisse, qvod & ipsi Synodum Chalcedonensem repudiaverint. Themistium suspicor illum Diaconum Alexandrinum qvi Agnoëtarum signifer memoratur infra Cod. CVIII. & de qvo dixi volumine superiore VIII. cap. 18. p. 5. seq. De Conone & Eugenio Tritheitis mox plura Photius Cod. XXIV.

XXIV. *Acta* temporibus Justini Imp. circa A. C. 576. coram Joanne Schola-

Scholaſtico, Epiſcopo CPol. *inter Cononem & Eugenium* Tritheitas, Philoponum Tritheiſmi accuſatum anathemati ſubjicere recuſantes, *& Paulum atqve Stephanum* qvos & ipſos διακρινομένων hæreſi addictos, hoc eſt Chalcedonenſis Synodi adverſarios Photius teſtatur. Etiam hæc Acta interciderunt.

XXV. JO. CHRYSOSTOMI σχόλια * εἰς τὸν θάνατον, ** graves ſententiæ de morte CHRISI brevibus ſermonibus viginti duobus. Et ſermones ſimiles totidem *de CHRISTI aſſumtione* & ſeptendecim *de Pentecoſte.* Licet de tribus hiſce argumentis editæ exſtent nonnullæ Chryſoſtomi homiliæ, tamen pleroſqve ex illis ſermonibus Photio inſpectis perditos vel ineditos ſaltim adhuc eſſe exiſtimo.

XXVI. SYNESII Cyrenenſis de Providentia, de Regno & alia qvædam non nominata à Photio, ſed ut videtur haud diverſa ab illis qvæ hodie habemus & de qvibus dixi volumine ſuperiore VIII. capite 22.

XXVII. EUSEBII *Hiſtoria Eccleſiaſtica* libri X.

XXVIII. SOCRATIS *Hiſtoria Eccleſiaſtica* annorum centum & triginta, libris ſeptem.

XXIX. EVAGRII Scholaſtici *Hiſtoria Eccleſiaſtica* ab eo tempore ubi deſint Socrates & Theodoritus, ad duodecimum Mauritii annum, libri VI.

XXX. SOZOMENI Eccleſiaſtica Hiſtoria libris IX. qvam à Socrate diverſa tradere qvandoqve & dictionis illum elegantia vincere obſervat.

XXXI. THEODORITI Hiſtoria Eccleſiaſtica, qvem præ omnibus dictionem Hiſtorico dignam attuliſſe, & res ſecundæ Synodi diligentius cæteris narraſſe obſervat. De qvinqve hiſce ſcriptoribus H. E. notiſſimis ſæpiusqve editis dixi Volumine ſexto cap. 4.

XXXII. ATHANASII *Epiſtolæ* variæ, incertum an plures & diverſæ ab illis qvas hodie habemus, in qvibus exſtat qvoqve Apologia pro fuga, T. 1. edit. Montfauconianæ p. 320.

XXXIII. *Juſti* Tiberienſis Judæi, qvi tempore excidii Hieroſolymorum vixit, *Chronicon de Regibus Judaeorum* Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν στέμμασιν, à Moyſe ad Regem ultimum Agrippam ſecundum. Hoc opus Juſti, perinde ut alterum Flavio Joſepho memoratum de bello Judaico, intercidit. Vide ſi placet qvæ notavi ad Hieronymum de ſcriptoribus Eccleſ. cap. 14.

Ccc XXXIV.

* Vide qvæ de Scholiis S. Cyrilli Alex. de incarnatione unigeniti dixi volumine ſuperiore VIII. cap. 27. p. 565.

** Mox apud Photium ſeqvitur εἰς τὴν ἀνάληψιν Κυρίου, itaqve Schottus recte illud Κυρίου hoc etiam loco poſt θανάτου ſubintellexit.

XXXIV. (Julii) *Africani* ἱϛορικὸν five Chronicon libris qvinqve ab orbe condito usqve ad Macrinum Imp. qvi regnare cœpit A. C. 217. Etiam hoc opus, ex qvo multa in Chronico suo Eusebius, hodie desideratur. Caput istud Photianæ Bibliothecæ primus vulgavit Garcias Loaisa ad Chronicon Isidori Hisp. p. 260. Memorat Photius etiam *cestos* Africani, libris XIV. distinctos, qvorum fragmenta ampla habemus, & scriptum ad Origenem (qvod exstat cum Origenis responsione integrum) *de Susanna*, nec non aliud ad Aristidem *de concordia Matthæi & Lucæ circa genealogiam* CHRISTI, cujus argumentum servavit Eusebius lib. 1. Hist. Eccles. cap. 7. Vide qvæ de Africani scriptis supra lib. V. c. 1. p. 268. seq.

XXXV. *Philippi Sidetæ* (presbyteri) *Historia Christiana*, χριϛιανικὴ ἱϛορία, sive farrago potius variarum rerum ad Historiam pertinentium & non pertinentium, ab orbe condito ad suam ætatem: voluminosum opus cujus XXIV tantum libros Photius vidit, qvorum singuli iterum λόγους qvatuor & viginti distincti erant: Sed Socrates VII. 27. & ex eo Nicephorus XIV. 29. testatur à Philippo compositos fuisse libros XXXVI. Vixit Philippus iste Sisinnii temporibus & Procli, Patriarcharum CPolitanorum qvorum ille fuit ab A. C. 425. ad 428. hic ab A. 434 ad 446. Historia Philippi exceptis paucissimis fragmentis intercidit, de qvibus dixi lib. V. cap. 4. p. 112. seq.

XXXVI. ANONYMI qvi Justino imperitante vixit χριϛιανῶν βίβλος, ἑρμηνεία εἰς τὴν ὀκτάτευχον, *Christianorum liber* sive *Octateuchi expositio*, ad Pamphilum. Hoc ipsum in libros XII. distinctum opus est qvod exstat sub *Cosmæ Indopleustæ* nomine editum non ita pridem Græce & Latine ab eruditissimo Montfaucono. Vide qvæ notavi lib. 3. cap. 25. ubi hoc caput Photii exhibui integrum cum versione mea & notis.

XXXVII. *Anonymi* Dialogus περὶ πολιτικῆς inter Menan Patricium & Thomam Referendarium sive Legatum de optimo statu Reip. qvem *δικαιαρχικὸν principatum juris* appellat, & (qvi Polybio * etiam jampridem præstantissimus omnium fuit visus,) ex Monarchia, Aristocratia & Democratia mixtum esse contendit. Hic dialogus hodie non exstat qvod sciam.

XXXVIII. *Theodori* Antiocheni (ejusdem de qvo Cod. IV.) ἑρμηνεία τῆς κτίσεως, *interpretatio Historiæ creationis*, ἐν τόμοις ἑπτὰ ἡ ταύτη βίβλος ἐπεραίνετο, ita suspicor legendum pro ἡ πρώτη βίβλος. Commentarius hic Theodori intercidit. Eum freqventer reprehendit Philoponus in opere de qvo infra, Cod. 43.

XXXIX.

* libro VI. Confer Machiavellum lib. 1. ad Livium c. 2.

XXXIX. EUSEBII *contra Hieroclem* ἀνασκευαστικὸν βιβλιδάριον πρὸς τὺς ὑπὲρ Ἀπολλωνίυ τȣ̃ Τυανέως Ἱεροκλέους λόγυς, exstat, sæpiusqve lucem vidit ut dixi lib. V. cap. 4. p. 91.

XL. *Philostorgii* Historiæ Ecclesiasticæ libri XII. ipsi qvidem deperditi, sed ex qvibus ampla excerpta Photio debemus, qvæ separatim edita atqve à Jac. Godofredo & Henrico Valesio illustrata habemus. Vide supra lib. V. cap. 4. p. 115. seq.

XLI. *Johannis Ægeatæ* presbyteri Entychiani sive Διακρινομένυ *Historia Ecclesiastica* ab depositione Nestorii (A. C. 431.) usqve ad depositionem Petri Fullonis A. 483. *libri qvinqve*, pridem perditi, una cum aliis qvinqve libris posterioribus qvos Photius vidisse se negat. Meminit Johannis hujus noster iterum Cod. LV.

XLII. Ex *Basilii Cilicis*, Nestoriani *Historia Ecclesiastica* libris *secundus*, qvorum tres auctor scripserat. Primum à Marciano Imp. (A. C. 450) ad Zenonem: Secundum ab obitu Simplicii Papæ (A. 483.) usqve ad A. 518. & Tertium ab initiis Justini Thracis. Dolendum est hoc opus intercidisse, qvoniam illi plura monumenta ad fidem faciendam & Episcoporum Epistolas Basilius inseruerat. De Basilio hoc & Ioanne Ægeate dixi lib. V. cap. 4. p. 113. seq. Basilii meminit Photius iterum Cod. XCV. & CVII.

XLIII. JOANNIS PHILOPONI ἑρμηνεία τῆς κτίσεως, sive *in Hexaëmeron* opus præclarum, qvod in septem distinctum libros exstat cum versione Balthasaris Corderii S. I. Viennæ Austriæ 1630. 4. Sed distinctionis in libros Photius non meminit, tantum monet cum Basilio Cæsariensi Philoponum in multis eadem scribere & passim confutare Theodorum Mopsvestenum, de cujus Opere ejusdem argumenti dictum Cod. XXXVIII. De Theodori & Philoponi scriptis supra hoc ipso Volumine cap. 33. & 35.

XLIV. PHILOSTRATI, qvem Lemnium alii, Photius nescio an memoriæ lapsu Tyrium appellat, de Vita Apollonii Tyanei libri VIII. qvi etiamnum exstant, novis Godfridi Olearii nostri, τȣ̃ μακαρίτυ expoliti lucubrationibus ut dixi lib. V. cap. 24. Ex eodem Philostrati opere multa & prolixa excerpta dat Photius infra, Cod. CCXLI.

XLV. *Andronicani* adversus Eunomianos libri duo, pridem deperditi. Ad sexti sæculi extrema à præstantissimo Caveo rejicitur hic scriptor, qvem putem qvinto ac fortasse qvarto jam floruisse, cum Eunomii hæresis plus negotii adhuc Ecclesiæ CHRISTI facesseret.

XLVI. THEODORETI *libri XXVII.* de CHristi natura & incarnatione adversus varios errores. Ex his primi *sex*, exceptis paucis fragmentis inter-

intercideruut, & non diversi fuerunt ab illo pentalogio *ἐνανθρωπήσεως* qvod adversus Concilium Ephesinum Theodoretus scripserat, & cujus librum qvintum in duos distractum legit Photius, ut Jo. Garnerio in auctario Theodoreti probe observatum. Libri cæteri *à septimo ad vigesimum septimum* sæpius sunt editi sub *Athanasii* nomine, * qvos Photii testimonio fretus Theodoreto tribuit Jo. Dallæus in disp. de fidei ex Scripturis demonstratione p. 48. & 146. Sed Garnerius septimum qvidem & octavum Theodoriti esse non dubitat, at cæteros XVIII. (ad Marium Mercatorem provocans testem) *Eutherio* Nestoriano, Episcopo Tyanensi vindicat in auctario Theodoriti p. 254. 701. & ad Marium Mercatorem T. 2. p. 277. Edidit etiam sub Eutherii nomine ad calcem ejusdem auctarii Græce & Latine. Combefisius illos *S. Maximi* Confessoris esse suspicatus est, parum certa conjectura. *Vigesimus septimus* liber Photio memoratus *περὶ τοῦ κατὰ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον ὑποδείγματος*, *de exemplo qvod à communium hominum aliqvo* (ad CHristum) *petitur*, intercidit. Exstant autem qvos in eodem *τεύχει* sive volumine legit Photius *libri tres dialogorum* Theodoreti, qvi una cum *demonstratione per syllogismos* sæpius utraqve lingva prodiere separatim atqve Tomo qvarto ejus operum, sub titulo *ἐρανιστὴς ἢ πολύμορφος*.

XLVII. JOSEPHI Judæi *τὰ κατὰ Ἰουδαίους πάθη* de calamitatibus Judæorum libri VII. opus de bello Judaico sæpius editum, de qvo dixi lib. IV. cap. 6. §. 2.

XLVIII. *Libelli* sive *λογίδια duo de universo*, *περὶ τοῦ παντὸς*, sive *περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰτίας*, *de causa universi*, aut *περὶ τῆς τοῦ παντὸς οὐσίας de universi essentia*, adversus Platonem & Alcinoum Platonicum, auctore non *Josepho*, licet sub ejus nomine Photius reperit, sed Christiano scriptore, sive is *Justinus* fuerit, sive *Irenæus* qvibus in Codicibus qvibusdam fuere tributi, sive potius Artemonis ac Montanistæ Procli adversarius *Cajus* Presbyter Romanus, sub extremum sæculi secundi à nato CHristo clarus, qvi in fine parvæ Labirynthi Origeni in qvibusdam Codd. male tributæ se auctorem libri de universi essentia esse diserte testatus fuit. Ex his duobus libellis *ἀποσπασμάτιον* sive fragmentum à Maximo Margunio acceptum Græce in notis ad Photium vulgavit Hœschelius, qvod in MS. Codice inscribebatur Ἰωσήπου ἐκ τοῦ πρὸς ἕλληνας λόγου τοῦ ἐπιγεγραμμένου κατὰ Πλάτωνα περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰτίας. Agnoscit tamen ipse Christiano homini adscribendum.

* Vide qvæ supra lib. V. cap. 2. p. 312. ubi de S. Athanasii & cap. 11. p. 438. 440. 446. ubi de Theodoreti scriptis.

bendum. Atqve hoc idem fragmentum sub *S. Hippolyti* nomine tum versione vulgavit V. C. Stephanus le Moyne in Variis sacris, Lugd. Bat. 1694. 4. Qvoniam nimirum in laterculo marmoreo Canoni paschali adjuncto inter scripta Hippolyti diserte memoratur: περὶ τοῦ παντὸς πρὸς τὸν Πλάτωνα. In parallelis Sacris Jo. Damasceni T. 2. edit. novæ p. 755. locus inde allatus *Meletio* Antiocheno tribuitur: Sed p. 789. *Josepho*, ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἀναγεγραμμένου κατὰ Πλάτωνα. Certum tamen est scriptorem fuisse Christianum, adeoqve Hippolytus auctor etiam videtur Clarissimo Damasceni editori Leqvinio, qvi librarios nomen ἱππολ. cum ἰωσήπου per hallucinationem permutasse suspicatur. Itaqve idem fragmentum etiam ego inter S. Hippolyti opera Hamburg 1716. fol. iterum Græce & Latine vulgavi T. 1. p. 220. Sed ab eo tempore observavi apud Damascenum nonnulla rectius legi, qvæ præsenti loco annotabo. Pag. 220. statim initio pro ὁ περὶ δαιμόνων τόπος, rectius apud Damascenum p. 789. est λόγος. Ut infra, οὗτος ὁ περὶ ᾅδου λόγος. v. 2. συνέχονται αἱ ψυχαί· v. 10. ἑκάστου πράξεις. v. 11. τὰς τῶν τόπων pro τρόπων. v. 13. λίμνης πυρὸς ἀσβέστου. v. 14. ἐσκευάσθαι. v. 15. παρὰ Θεοῦ. v. 16. προσενεχθῇ· v. 34. ἀγαθῶν θεωρίας. v. 35. καινῶν ὁρωμένων προσδοκίᾳ ἡδόμενοι. Pag. 221. v. 10. ἄγγελοι ἐπιγελῶντες διαπέμπονται ἐπονειδίζοντες. v. 12. Εἰς τὰ κατωτέρω μέρη ὠθοῦντες ὡς ἀγομένους. v. 14. ἐπαχύουσι. v. 17. ὑπερβαλλόντως ξανθὴν θέαν τοῦ πυρὸς ὁρῶντες καταπεπλήγασι. v. 18. ἤδη κολαζόμενοι. ἀλλὰ καὶ οὗτοι τὸν τῶν δικαίων χῶρον. v. 24. ἐν ᾧ αἱ ψυχαὶ. v. 28. εἰ ἀπιστεῖτε ἕλληνες. Pag. 222. post verba, v. 5. ὃν χριστὸν προσαγορεύομεν, apud Damascenum additur: Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. v. 10. τὸ ἴδιον παρασκευάσει τὸ δίκαιον, οὗ τῇ κρίσει· v. 12. μίαν ἀποφθέγξονται αὐτοῦ φωνήν· v. 15. τοῖς μὲν εὖ πράξασι καὶ δικαίως τὴν ἀΐδιον τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν παρασχόντος· τοῖς δὲ τῶν φαύλων ἐργάταις. v. 20. ἐκ σώματος ἀναβράσσειν. Deniqve v. 27. pro οὐχ ὕπνος apud Damascenum p. 755. est οὐ πόνος. Nunc ad Photium revertamur.

XLIX. CYRILLI Alex. κατὰ τῶν Νεστορίου βλασφημιῶν, ἐν λόγοις πέντε *adversus blasphemias Nestorii, libri V.* de qvibus prolixius Photius infra Cod. 169. Exstant Græce & Latine post editionem Rom. 1608. fol. vulgati tomo ultimo editionis Græcolatinæ Paris. Vide qvæ dixi Volum. VIII. hujus Bibl. c. 27. p. 569. Notat Photius Cyrilli dictionem in hoc opere luculentiorem esse & magis perspicuam qvàm in altero *de cultu in Spiritu*, & similem solutæ qvodammodo ac neglectiori poësi. ὁ δὲ λόγος

αὐτῷ πεποιημένος καὶ εἰς ἰάμβιζουσαν ἰδέαν ἐκβεβιασμένος, καὶ οἷον λελυμένη καὶ τὸ μέτρον ὑπεροςῶσα ποίησις.

L. *Niciæ* Monachi ἀντίῤῥησις κατὰ τῶν τοῦ Φιλοπόνου κεφαλαίων ζ. *contra septem capita* in libro *Joannis Philoponi* qvem διαιτητὴν * ille inscripserat proposita. Liber alius κατὰ τοῦ δυσσεβοῦς Σεβήρου *contra Severum* Eutychianum. Nec non κατὰ Ἑλλήνων λόγοι δύο, *libri duo contra Ethnicos*. Scripta Niciæ hujus interiere omnia, perinde ut Philoponi διαιτητὴς de qvo dixi supra in Philopono. Nicias iste sæculi septimi scriptor longe diversus à *Nicea* Episcopo Romacianæ sive Aqvilegiæ civitatis, qvi & ipse sed Latine sæculo qvinto scripsit *de Gentilitatis erroribus*, in libris sex *instructionis competentium ad baptismum* itidem deperditis, de qvibus ex Gennadio c. 22. Honorius II. 22. & Trithemius c. 118. Libellus alius hujus Niceæ sive Epistola *ad virginem lapsam* sæpius editus sub nominibus Ambrosii, Hieronymi, Augustini ut monuit Cotelerius ad Constitut. Apostol. II. 57. p. 265. In Ambrosii operibus incipit: *Audite me nunc qvi prope estis & qvi longe.* In Hieronymi inscribitur *ad Susannam lapsam objurgatio*, & præmittuntur aliqva: *Puto levius esse crimen ubi homo peccatum suum confitetur &c.*

LI. *Hesychii* Presbyteri CPol. εἰς τὸν χαλκοῦν ὄφιν, λόγοι δ. *libri qvatuor de æneo serpente.* Idem hic videtur Hesychius CPol. presbyter à qvo Eunomium ob hæresin delatum scribit Philostorgius VI, 1. Sed libri illi nusqvam hodie exstant, qvod sciam.

LII. *Acta Synodi Sidensis* sive Sidæ, Pamphiliæ metropoli habitæ A. C. 383. contra Massalianos sive Evchitas Adelphianos præside *Amphilochio* Iconiensi una cum aliis Episcopis XXV. Hujus Synodi Acta perinde ut Amphilochii adversus Massalianos scripta, qvos omnium optime confutasse ille à Theodorito IV. 11. de hæreticis fab. traditur, interciderunt. Massalianorum hæreseos ab Amphilochio expulsæ meminit etiam Theodoribus lib. IV. cap. undecimo Hist. Eccles. Et Synodi adversus Massalianos habitæ, pseudo Synodus Palamitica A. 1350. in Conciliis Harduini T. XI. p. 327. Photius autem cum illis Actis Synodi Sidensis legisse se etiam testatur *Epistolam Synodicam ad Flavianum Antiochenum*, additqve Synodos insuper alias adversus hæreticos illos celebratas: ut Antiochiæ à Flaviano (circa A. C. 390. ut notat Tillemontius T. VIII. p. 534.) præsentibus tribus Episcopis, *Bizo* Seleuciæ (cujus etiam in Synodo CPol. A. 394. mentio) *Marutha*

* Gvil. Caveus in Chartophylace διαιτητὴν, Niciæ non Philopono tribuit. Sed hoc recte emendavit vir doctissimus in Historia literaria scriptorum Eccles.

Maruthæ Supharenorum & *Samo*, (qvod Episcopi nomen est, non ut Blondello visum urbis) presbyterisqve & diaconis circiter triginta. Sed cum longe plura adversus Massalianos scripta eodem loco apud Photium commemorentur, juvabit illa ordine literarum digesta, cum observationibus qvibusdam hic subjicere.

Alypii Cappadociæ Archiepiscopi, Epistola ad Hormizen (Ὁρμίζην; al. Ὁρμίξην) Comanensem Ponti Episcopum.

Archelai Cæsareæ Cappadociæ Episcopi anathematismi XXIII. capitum Massalianorum. Confer, si placet anathematismos Massalianis oppositos in Jacobi Tollii insignibus Itineris Italici p. 114. seq. Lambecium III. p. 171.

Attici CPolitani ad Episcopos Pamphyliæ & ad Amphilochium de ejiciendis Massalianis, sive Massalianitis.

Ephesinæ Synodi œcumenicæ tertiæ decretum contra Massalianos & capita libri Massalianorum *Ascetici*, ex qvo capita dogmatum excerpta apud Damascenum hæresi LXXX. non diversa ut opinor de qvibus Acta Eruditorum A. 1696. p. 299. & A. 1699. p. 157. Synodi Ephesinæ decretum hodie exstat actione VII. actorum illius Concilii. Apud Photium autem pro ἀπογυμνώσασα αὐτὸν legendum αὐτῶν, ut in Codice Regio Paris. reperit Cotelerius T. 1. monument. p. 785.

Flaviani Antiocheni ad Osrhoënos (τοὺς ἐν Ὀσροήνῃ leg. pro τοὺς ἐν ῥοήνῃ) & ad Letoium Armeniæ Episcopum de gestis in Synodo Antiochena.

Gerontii presbyteri & Abbatis Monachorum Glitidensium ad Alypium Cappadociæ Archiepiscopum, contra Lampetium Massalianum.

Heraclidæ Nysseni Episcopi Epistolæ duæ contra Massalianos.

Johannis Antiocheni ad Nestorium Epistola de Massalianis.

Letoii Armeniæ Episcopi Epistolæ ad Flavianum.

Ptolemæi Rhinocurorum in limite Ægypti & Palæstinæ Episcopi ἀναφορὰ sive relatio ad Timotheum Alexandrinum de Alpheo Massaliano, qvem ille presbyterum ordinaverat.

Severi Antiocheni (adhuc presbyteri) refutatio libri à Lampetio Massaliano scripti sub titulo Διαθήκης.

Sisinnii CPolitani & *Theodoti* Antiocheni ad Verinianum (Βερινιανὸν, al. Καρινιανὸν) & Amphilochium Sidæ, cæterosqve Pamphyliæ Episcopos, scripta nomine Synodi ad ordinandum Sisinnium Attici successorem CPoli sub Theodosio Imp. (A. C. 425.) Illi Synodo etiam *Neon* (Νέων) qvidam Episcopus interfuit: Sed tunc non amplius in vivis erat Amphilochius

Iconien-

conienſis, ante annum 400 jam defunctus : fuit autem Amphilochius Sidæ Epiſcopus qvi Concilio Epheſino A. 431. interfuit & cujus meminit Photius etiam Cod. 230.

Maſſaliani * qvos idem Photius memorat ſunt *Adelphius*, *Agapius* auctor βιβλίυ ἀσκητικῦ, *Alpheus* Rhinocurorum Epiſcopus, qvi in libro ſuo hæreſin qvidem non docuit, at Lampetium defendit, *Alpheus* alter presbyter, *Dadoës* : (Δαδοής, al. Δαδώης) *Euſtathius*, *Lampetius* auctor libri qvem inſcripſit Διαθήκην, *Sabbas* monachus Σαπᾶς καὶ ἀπόκοπος ſive eviratus, *Sabbas* alter, *Semeſones* Σημεσώνης, (rectius Συμεώνης, apud Lambec. III. p. 171. Συμεών.) His ex Theodoreto IV. 11. Hiſt. Eccl. & ex anathentiſmis adverſus Maſſalianos apud eundem Lambecium, & Tollium p. 114. inſignium Itineris Italici, addes *Hermam*, & ex iisdem anathematiſmis *Petrum*, Lycopetrum poſtea appellatum, & *Tychicum*. Præterea *Marcianum* Trapezitam à qvo Marcianiſtas dictos (non ut qvidam legunt Marcionitas) ſicut à Lampetio Lampetianos, notat Michael le Qvien ad Damaſcenum T. 1. p. 96.

LIII. *SYNODUS contra Pelagium & Celeſtium* celebrata Carthagine Kalendis Majis (A. C. 418.) in magna Eccleſia Fauſti, † Honorio Occidentis Imperii clavum tenente. Præſedit in ea Aurelius (Auguſtinus) Epiſcopus, & Donatianus Teleptenſis ** primæ ſedis Byzacenæ provinciæ, qvibus adfuerunt variis è Provinciis (Africæ & Hiſpaniæ) Epiſcopi CCXXIV. Canones IX. hujus Concilii exſtant Latine. Vide Appendicem ad

* Maſſaliani, à צלח *orare*, Græcis Εὐχῖται, Latinis *Pſalliani* de qvibus Epiphanius & Damaſcenus hæreſi ult. Auguſtinus hæreſi 57. & auctor prædeſtinati hæreſi 57. qvi ab *Ephraim* Syro oppugnatos ſcribit : & Theodoritus IV. 11. Hiſt. & hæret. fabul. IV. 11. Libellus Synodicus Pappi, cap. 71. Jo. Zonaras apud Coteletium III. monument. p. 469. Nicetas IV. 36. theſauri Orthodoxæ fidei T. 25. Bibl. Patrum p. 138. ſeq. Euthymius panopliæ tit. 22. in eadem Bibl. Patrum T. 19. p. 217. ſeq. edit. Lugd. Harmenopulus de ſectis c. 18. E recentioribus cönſulendi Jac. Tollius in inſignibus itineris Italici anathematiſmos Maſſalianis oppoſitos illuſtrans, Jo. Forbeſius lib. 2. Inſtruct. Hiſtorico Theol. cap. 8. præcipue Tillemontius T. VIII. memor. Hiſt. Eccleſ. p. 527-536. Cæterum fallitur auctor Græci ſcholii in Can. CXII. Africanum apud Bevereg. in notis p. 208. qvi Maſſalianos à Maſſalia neſcio qva regione dictos eſſe putat, & Donatiſtas cum illis confundit, ἐπεὶ καὶ ἡ Μασσαλία τῶν ἀντιπέραν ἐστὶ Λιβύης πρὸς τοῖς μέρεσι τῆς Ῥώμης τῆς ἐπὶ θύμβρεως.

† *in ſecretario baſilica Fauſti*, ita legitur ante Canones hujus Concilii. Nam in Photio male editum : ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Φαύςυ Ὀνωρίυ.

** Male in Photii Codicibus Ἀβρίλιος Ἐπίσκοπος καὶ Δονιανὸς τῦ τε πιτυητυσίυ.

ad Tomum ſextum Operum S. Auguſtini p. 71. edit. Amſtelod. ubi plura ad hoc Concilium ſpectantia, erudite obſervata reperies, qvemadmodum & apud Paſchaſium Qveſnellum diſſ. XIII. ad Leonem Magnum. Memorat præterea Photius *Theodoſii* & *Honorii* Epiſtolam ad Aurelium a) Carthaginienſem Epiſcopum, contra Pelagium: & *Conſtantii* b) decretum ad Voluſianum S. Melaniæ patruum de Cæleſtio in exilium pellendo, nec non qvæ *Leo* c) & *Celeſtinus* d) Epiſcopi Romani & *Hieronymus* e) adverſus Pelagium ſcripſere.

LIV. *Ἴσα πεπραγμένων, Exemplum Actorum ab Occidentis Epiſcopis adverſus Neſtoriana dogmata.* Hic liber intercidit, licet exſtat (cujus ibidem meminit Photius) Epiſtola *CYRILLI* Alex. ad Theodoſium Imp. in qva Neſtorianam & Celeſtianã hæreſes ſcripſit inter ſe conſpirare. f) Qvod porro ait Photius Pelagianam & Celeſtianam hæreſin ejectam ab Orientis Epiſcopis temporibus Epiſcoporum *Theophili Alexandriæ & Innocentii urbis Romæ*, idem etiam legas in Timothei presbyteri libro de hæreticis ad Eccleſiam redeuntibus, ſed temporum rationibus congruentius eſſe obſervant Benedictini, g) ſi pro Theophilo Alexandrino, *Theodoti Antiocheni* nomen reponatur. Mox Photius mentionem facit *Synodi Palæſtinæ* celebratæ Dioſpoli de qva Baronius ad A. 415. & H. Noris lib. 1. Hiſt. Pelagianæ cap. 8. Cæterum accuſatorum Pelagii nomina apud Photium Νέπορος & Λάζαρος, Epiſcopi Gallicani: ſed apud Auguſtinum in libro ad Aurelium Carthaginienſem de geſtis Pelagii, (illum ipſum ad qvem Photius provocat) cap. 16. & 35. *Heros & Lazarus.* Deinde *Prædeſtinatianos* à Photio perſtringi notavit Sirmondus, ſiniſtre ſentientes de S. Auguſtino: qvos *Cæleſtinus* Rom. Epiſtolâ ad Galliarum Epiſcopos repreſſit ſcripta poſt Auguſtini obitum A. 431. & tum

a) datam A. 417. menſe Junio qvæ exſtat inter Epiſtolas Auguſtini edit. novæ 201.

b) promulgatum A. 421. exſtat in appendice ad Tom. X. Auguſtini p. 84. & apud Baron. ad A. C. 420. n. 2.

c) Leo Magnus in Epiſtola 6. & 7. edit. novæ Paſchaſii Qveſnelli (al. 86. & 85.)

d) Cœleſtinus Papa in Epiſtola *ad Epiſcopos Galliæ*, qvæ exſtat Latine in Conciliis Labbei T. 2. p. 1611. & T. 1. Harduin. p. 1251. nec non in altera *ad Neſtorium* qvæ Græce & Lat. in Actis occurrit Concilii Epheſini.

e) Hieronymus libro *ad Cteſiphontem*, qvi itidem ætatem tulit, perinde ut ejus libri tres dialogorum adverſus Pelagium Photio non memorati.

f) T. VII. Opp. Cyrilli p. 252. adde Paſchas. Qveſnellum ad Leonem Magnum p. 264. edit primæ.

g) ad Auguſtin. T. X. appendice p. 43. edit. Amſt.

tum in tomis Concilior. tum in appendice ad Tomum X. Augustini Benedictinor. p. 88. edit. Amst. editâ. Pro *Septimo* Episcopo, cujus Epistolam ad Leonem Rom. Photius porro commemorat, in Regio Codice Paris. legitur Σεύπτειμ@, ut ab iisdem Benedictinis est annotatum. Sed in Epistola 86. Leonis Magni (novæ edit. 6.) ad Aqvilejensem Episcopum, *Septimius* ille appellatur, ubi Epistolæ ejus argumentum repetit. *Prosperi* adversus Pelagianos scripta Photio laudata etiamnum supersunt & novissime singulari expolita & illustrata studio viderunt lucem Paris. 1711. fol. supersunt etiam Acta *Ephesinæ Synodi* qvibus Pelagius cum Nestorio condemnatus fuit A. 431. de qvo conferre juvabit Henricum Norisium lib. 2. Hist. Pelag. cap. 9. Sed *Joannis Alexandrini* ad Gelasium Rom. Apologia qva Pelagio, Celestio & Juliano (Eclanensi) anathema dixit, intercidit.

LV. *Joannis Philoponi*, (qvi per ludibrium ματαιόπον@ Photio) liber contra Synodum Chalcedonensem, qvam Nestorianæ hæresi suffragari contendit, distinctus in τμήματα qvatuor: & alter liber *Joannis Ægeatæ* presbyteri eidem oppositus Synodo, qvi ambo nusqvam hodie exstant. Mirum autem, Ægeatem hunc à Photio dici τὴν θρησκείαν Νεσοριανόν, si idem est de qvo supra Cod. XLI. nam illum fuisse Eutychianum constat. Itaqve olim suspicatus sum Photium calami lapsu Nestorianum pro Eutychiano scripsisse: Sed cum Joannem Ægeatem Cilicem fecisse cum Nestorio constet etiam aliis veterum testimoniis qvæ produxere Michaële Qvien diss. III. Damascenica p. 52. & Christoph. Matthæus Pfaffius in diss. de Evangeliis sub Anastasio Imp. non corruptis, §. 7. omnino assentior iisdem viris eruditissimis existimantibus Photium Cod. XLI. errasse cum Historiam Ecclesiasticam hominis Eutychiani, (sive Joannis Rhetoris sive alterius) ex sola conjectura Joanni Ægeatæ adscripsit.

LVI. THEODORITI κατὰ τῶν αἱρέσεων *de hæresibus* à Simone Mago in suam usqve ætatem *libri qvinqve*, ad Sporacium Domesticorum Comitem qvi A. C. 453. Consul fuit. Exstant sæpius editi Græce & Latine ut dixi Volum. VII. p. 436. seq.

LVII. APPIANI Ῥωμαϊκὴ ἱσορία *Historia Romana* τεύχη γ΄, λόγοι κ΄δ΄, *partes tres, libri XXIV.* qvorum pars exstat, pars desideratur, ut accuratius exposui lib. IV. cap. 12.

LVIII. *Arriani* Bithyni παρθικὰ, *Historiæ Parthorum libri XVII.* & τὰ πάτρια τῆς Βιθυνίας sive Βιθυνιακά *de rebus Bithyniæ* (de qvibus infra, Cod. XCIII.) nec non τὰ κατὰ Ἀλανὰς sive Ἀλανικὴ *de rebus Alanorum.* Hæc

opera

opera nondum viderunt lucem, licet inter MSta Scipionis Tettii memorantur à Labbeo p. 385. Bibl. novæ MSS. Parthicorum Arriani meminit etiam Jo. Malala p. 358. Chronographiæ, & Simplicius in Aristotelis Categorias p. 56. De Arriano ipso qvem Ξενοφῶντα νέον *juniorem Xenophontem* dictum esse testatur Photius, & de aliis ejus hoc loco memoratis scriptis τῶν διατριβῶν Ἐπικτήτου τοῦ διδασκάλου *Dissertationum Epicteti, Praeceptoris sui, libris octo*, e qvibus soli qvatuor hodie supersunt, & τῶν ὁμιλιῶν αὐτοῦ, *familiarium ejus sermonum libris duodecim*, qvi omnes perierunt, dictum à me est lib. IV. cap. 8.

LIX. *Acta Synodi* ad Qvercum *adversus Joannem Chrysostomum & Heraclidem* Ephesi atqve Palladium Helenopolis Episcopos A. 403. congregatæ, cui interfuere Theophilus Alex. Acacius Berrhoënsis, Antiochus Ptolemaidis, Severianus Gabalorum & Qvirinus Chalcedonensis & Macarius Magnetum sive Magnesiæ in Asia Episcopus, præcipuus accusator Heraclidæ, ut Joannes diaconus CPol. Chrysostomi. ἐν ὑπομνήμασι ἐπράχθη δέκα καὶ τρισί. *tredecim actionibus* transacta fuit. Meminere hujus synodi Chrysostomus ipse Epist. ad Cyriacum, Palladius in vita Chrysostomi, Socrates VI. 15. Sozom. VIII. 17. Vide & jus Græco Rom. lib. IX. p. 554. seq. Cæterum Actis illius deperditis, præcipuam ejus notitiam à Photio petere est necesse. Pro verbis ὑβρίζει τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἐκπιγγάτους in jure Græco Rom. p. 556. legitur ἐπιγγάτους unde Cotelerius III. monument. p. 567. felici conjectura fecit ἐπιγνώτους *notos ac familiares*. De dicto Chrysostomi, qvod reprehensum in eo inter alia Photius commemorat, ἐὰν πάλιν ἁμάρτῃς, πάλιν μετανόησον sive ut alii efferunt, *millies peccasti, millies pœnitentiam age*, καὶ ὁσάκις ἂν ἁμαρτάνῃς, ἐλθὲ πρός με, καὶ ἐγώ σε θεραπεύσω, *& quoties peccaveris, veni ad me*, (CHristum Matth. XI. 28.) *ego te sanabo*, meminit etiam Socrates VI. 21. & singulari scripto oppugnatum à Sisinnio Novatianorum Episcopo testatur, χιλιάκις μετανοήσας εἴσελθε. Apud Chrysostomum ipsum homilia 2. in Psalmum 50. T. 1. edit. Savil. p. 675. ita legitur: μή μοι λέγε προφάσεις, μή μοι ὄκνον. ἥμαρτες, μετανόησον. μυριάκις ἥμαρτες, μυριάκις μετανόησον. Singulari diatriba hoc dictum defendit & illustravit D. Elias Veielius ὁ μακαρίτης, edita Ulmæ 1701. 4.

LX. HERODOTI *libri novem Historiarum* adhuc superstites, de qvibus dictum supra, lib. II. cap. 20.

LXI. ÆSCHINIS *Orationes tres*, velut totidem Charites: & *Epistola novem* velut tot Musæ. Orationes non plures nec pauciores hodie habemus sed *Epistolas duodecim*. De illis dixi lib. 2. cap. 26. §. 9. De hisce, ejusdem

libri 2. capite 10. §. 6. Meminit iterum harum Æſchinis lucubrationum Photius Cod. 264. & utroqve loco notat *qvartam orationem* qvæ inſcribebatur Δηλιακὸς νόμος & hodie non exſtat, fuiſſe Æſchini ſuppoſitam, Cæciliiqve judicio auctorem habere Æſchinem alium (Socraticum opinor) noſtri æqvalem. *Cæcilium* iſtum Rhetorem Calactianum Siculum intellige, de qvo viri docti ad cap. 1. Longini περὶ ὕψυς. Lyſimachidis librum Cæcilio huic oppoſitum περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων laudat Ammonius Grammaticus in θεωρός. *Dionyſium* ſophiſtam ſingulariter Æſchinis charactere fuiſſe delectatum, *Phrynichum* autem Æſchini Socratico * inter præcipuos Oratores Atticos locum tribuiſſe refert Photius. Sed cod. 264. præceptorem Æſchinis alterius vocat *Leodamantem* ex Cæcilio, (cui etiam ſuffragantur Plutarchi Codices) non ut hîc *Antalcidam*, pro qvo *Alcidamantem* Eleatem habet Svidas in Αἰσχίνης.

LXII. *Praxagora* Athenienſis τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνςαντῖνον ἱςορίας βιβλία β΄, *libri duo de rebus Conſtantini Magni*, cui, Ethnicus licet, æqvius præbuit teſtimonium qvam hodie qvidam Chriſtiani, in criminationum muſtaceo qværentes ingenii lauream. Φησὶν ἦν ὁ Πραξαγόρας, καί τοι τὴν θρησκείαν Ἕλλην ὢν, ὅτι πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχήματι πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνςαντῖνος ἀπεκρύψατο. Non modo hi duo libri ſed & alii totidē illius περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, *de iis qui Athenis regnarunt*, aliiqve ſex εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα Ἀλέξανδρον *de Alexandro Magno Rege Macedonum*, univerſi interciderunt. Scripſit dialecto Jonica, adeoqve ſuo etiam exemplo refellit eos, qvi longe antiqvioribus temporibus ceſſaſſe jam dialecti hujus uſum ſibi perſvaſere. Præcocibus ingeniis accenſetur merito hic Praxagoras à Bailleto, ** nam illud de Athenarum rectoribus opus ſcripſit annos natus non plures qvam undeviginti, hiſtoriam Conſtantini anno ætatis ſecundo & viceſimo, Alexandri res trigeſimo primo. Hunc Praxagoram ætate anteceſſerunt Praxagoras Herodis Attici adverſarius, cujus mentio apud Philoſtratum II. Sophiſt. p. 559. edit. novæ: nec non Praxagoras Medicus antiqviſſimus, laudatus à Celſo, Plinio, Cœlio Aureliano, Athenæo, & Scholiaſte Nicandri, de cujus ſcriptis infra lib. VI.

LXIII. PROCOPII Cæſareenſis ἱςορικὸν de rebus Juſtiniano imperante adverſus Perſas, Vandalos (Βανδήλυς) & Gothos, Beliſarii maxime

ductu

* Æſchinis hujus Socratici dialogos tres poſt *Jo. Clericum* Amſt. 1711. 8. illuſtravit egregie *Petrus Horreus*, verſione, notis & indice Græco, Leovard. 1718. 8. qvam editionem commendatam ſibi habebunt Græcæ Lingvæ Studioſi.

** Baillet des Enfans devenus celebres par leurs études p. 20. ſeq.

ductu gestis *libri octo*, etiamnum superstites, de qvorum argumento & editionibus dixi Volum. VI. p. 250. seq. In Photio autem, licet octo libros memorat, ex duobus tantummodo primoribus libris excerpta leguntur.

LXIV. *Theophanis* Byzantii ἱστορικῶν λόγοι δέκα *libri decem historiarum* à secundo Justini junioris anno (CHristi 567.) ad annum ejus duodecimum (CHristi 577.) Opus ipsum intercidit, nec excerpta Photii integra sunt, testati Theophanem in primo libro etiam suæ de rebus Justiniani historiæ meminisse, & post decem illos libros itidem alios illis continuandis subjunxisse. Theophanes hic non diu post res qvas describit vixisse videtur, certe diversus est à Theophane Confessore auctore Chronici qvod in A. 813. desinit, & de qvo dixi Volum. VI. p. 151. seq.

LXV. THEOPHYLACTI Ægyptii (Simocattæ) præfecti & tabularii, *Historiarum* de rebus Mauricii Imp. *libri VIII.* de qvorum editionibus dixi Volum. VI. p. 282. seq. ubi simul repressi Jacobi Pontani parum credibilem censuram, qvi putat Photium non ex ipsius Theophylacti lectione, sed ex lemmatibus ab alio præmissis sapuisse, cum Pontanus ipse lemmata à Photio mutuatus sit qvæ Theophylacto suo præmisit, & Photio non sit insolitum argumenta ejusmodi ex scriptis qvæ recenset excerpere, certe qvæ in lemmatibus illis Pontanus reprehendit, tam à Photio qvàm ab alio nescio qvo lemmatum scriptore proficisci potuerunt.

LXVI. NICEPHORI Patriarchæ CPol. ἱστορικὸν σύντομον *breviarium Historicum* à Mauricii Imp. cæde (A. C. 602.) ad Leonis & Irenes nuptias (A. 770) qvod præter editiones Græcolatinas de qvibus dixi Volum. VI. p. 296. prodiit etiam Gallice Monterolio interprete Paris. 1618. 8. & ex versione nova Moreti * ibid. 1684. 12. additis notis Historicis.

LXVII. *Sergii* Confessoris Historia de rebus in rep. & Ecclesia gestis à Constantino Copronymo usqve (qvi ab A. 741. præfuit) inprimis durante imperio Michaëlis Rancabe, qvi imperitavit ab A. C. 811. ad 819. Hanc historiam jampridem desideramus.

LXVIII. *Cephalæonis*, Κεφαλαίωνος σύντομον ἱστορικὸν, *compendium historicum libris novem*, ad Herodoti exemplum totidem Musarum nomina gerentibus, dialecto ionica, à regno Nini & Semiramidis ad extrema Alexandri Magni usqve. Etiam hoc opus intercidit, qvod dolendum, cum fuerit compendium non Herodoti modi & Hellanici ac Ctesiæ, sed aliorum scriptorum mille amplius, qvorum nomina auctor libris singulis præfixerat, qvod jactantiam ** in illo Photius interpretatur, idem factum à Plinio

* par le Sieur *Morèt*, controlleur en la Generalité de Montauban.

** confer Ruperti Epist. ad Reines. p. 583. & Fabrettum de columna Trajana p. 4.

nio majore omnes laudamus. Svidas testatur Hadriani temporibus vixisse Cephalæonem in Sicilia, & præter hos novem libros παντοδαπῶν ἱστοριῶν scripsisse etiam μελέτας ῥητορικάς. Multum huic Cephalæoni tribuit Georgius Syncellus cui p. 167. dicitur ἐπίσημος εἰς οὐχ ὁ τυχὼν *insignis scriptor nec de vulgo.* Sed diu ante Adriani tempora floruere Strabo & Dionysius Halicarnasseus, à qvibus Κεφάλων ὁ Γεργήθιος laudatur, atqve à Dionysio vocatur etiam συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ, ut unum ex duobus his sit necesse, Svidam vel errasse cum Cephalonem hunc cum Cephalæone Musarum scriptore confudit, qvæ Scaligeri est sententia p. 415. ad Græca Eusebii Chron. & Vossii II. 12. de Hist. Græcis, & lib. 3. p. 340. vel unum qvidem & eundem fuisse Cephalæonem Photii, Cephalionemqve Syncelli cum Troicorum scriptore Cephalone Historico Gergethio Strabonis, Dionysii, Festi in *Romam*, Parthenii, Stephani Byz. Etymologi, aliorumqve: at errasse Svidam in eo, qvod Hadriani temporibus illum vixisse tradidit, ut contendit Allatius libro de patria Homeri p. 17. seqq. Fortasse Hadriani tempore fuit Cephalæon Rhetor μελετῶν ῥητορικῶν scriptor, qvem cum Historico Svidas perperam permiscuit. Qvæ in Eusebii Chron. p. 32. & apud Syncellum ex Cephalæone Historico afferuntur, videntur fuisse principiũ ejus libri primi, sive Chiûs, ut Meursius qvoq; in Bibl. Græca pulchre annotavit: Ἄρχομαι γράφειν ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνευσαν καὶ τὰ πρῶτα Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἔπειτα Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασεύς. &c. Liber decimus Eclogarum Sopatri apud Photium infra Cod. 161. fuit ex τῆς Κεφαλίωνος Ἐρατοῦς, (lib. VIII.) διαλαμβανούσης τὰ κατ' Ἀλέξανδρον.

LXIX. *Hesychii illustris* Milesii ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμικῆς ἱστορίας, *synopsis Historiæ Mundi* annorum 1901. à Belo Rege Assyriorum usque ad Anastasium Imp. defunctum A. C. 518. divisa in sex partes sive τμήματα. Et *Commentarius de rebus Justini senioris*, ἑτέρα βίβλος ἐν ᾗ περιέχεται τὰ Ἰουστίνῳ πραχθέντα. Utrumque opus intercidit, excepta parte illa prioris ex sexto tmemate, quo πάτρια sive origines & Antiquitates CPolis exposuit. Vide quæ dixi Volum. VI. p. 240. seq.

LXX. DIODORI SICULI *Historiarum libri quadraginta*, ex quibus extant libri primores quinque & undecimus usque ad vicesimi finem. Ex cæteris fragmenta. Vide quæ notavi libro III. cap. 31.

LXXI. DIONIS Κασσιανοῦ Κοκκιανοῦ ἢ Κοκκήιου *Romana Historia* ab Æneæ adventu in Italiam usque ad Alexandri Severi consulatum tertium (A. C. 228.) *libri LXXX.*, è quibus ad libros LV. exceptis fragmentis

qui-

quibusdam & Joannis Xiphilini epitome, desideramus. Vide supra, lib. IV. cap. 10.

LXXII. *Ctesiæ* Cindii *Persicorum libri XXIII. & Indicorum liber* dialecto Ionica. Utrumque opus intercidit, quo majores gratias debemus Photio qui ampla ex illis excerpta servavit sæpius una cum aliis Ctesiæ fragmentis Græce edita & Latine ad Herodoti calcem, etiam novissime in editione Herodoti quam curavit V. C. Jacobus Gronovius, Lugd. Bat. 1715. fol. Henr. Stephanus Photii excerpta ex Ctesiæ Persicis Indicisque primus Græce separatim vulgaverat Paris. 1557. 8. Vide quæ supra, lib. II. cap. 25. §. 16.

LXXIII. HELIODORI Αἰθιοπικά, σύνταγμα δραματικὸν sive *fabula de amoribus Theagenis & Charicleæ*, libris decem, qui adhuc exstant, ut dixi lib. V. cap. 6. Meminit hujus Heliodori Photius iterum Cod. LXXXVII. XCIV. & CLXVI.

LXXIV. a. THEMISTII λόγοι πολιτικοὶ, *Orationes civiles XXXVI.* quæ exceptis tribus exstant, nec non ὑπομνήματα & μεταφράσεις in scripta Aristotelis, qvarum itidem pleræque ætatem tulere, & ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ πλατωνικὰ qui desiderantur. Vide Volum. VIII. hujus Bibl. lib. V. cap. 18.

LXXIV. b. LESBONACTIS λόγοι πολιτικοὶ *Orationes civiles XVI.* è quibus tantum exstant duæ, de quibus dixi lib. IV. c. 30. §. 14. & Photii etiam, quæ ex Orationibus illis excerpserat, unà cum judicio quod de iis tulerat, perierunt.

LXXV. *Johannis Philoponi* βιβλιδάριον sive *libellus* pro stabiliendo Tritheismo *contra* κατηχητικὸν λόγον *ArchiEp. CPol. Joannis Scholastici* A. C. 566. primo Justini junioris anno habitum. In hoc libello qui (perinde ut Joannis catecheticus sermo) pridem intercidit, Philoponus præter subtiliores ex Philosophia petitas rationes pro se allegaverat sententias Gregorii Naz. Basilii Magni, Athanasii & Cyrilli Alex.

LXXVI. FL. JOSEPHI ἀρχαιολογίας sive *de Antiquitate Judaica libri XX.* adhuc superstites, de quibus dixi lib. VI. c. 6. Ex eodem opere excerpta de Herode & Agrippa infra, Cod. CCXXXVIII.

LXXVII. *Eunapii* χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον νέας ἐκδόσεως, *historiæ Chronicæ* à regno Claudii II. (in quo Dexippus desiit) usque ad Honorii & Arcadii Imperium, *libri XIV.* novæ ἐκδόσεως sive recensitæ ab auctore editionis. Hujus Eunapii descriptorem Zosimum notat Photius Cod. XCVIII. Opus ipsum, prioris & posterioris ἐκδόσεως, quas utrasque evoluisse se Photius testatur, intercidit, exceptis fragmentis de legationibus. Vide quæ Volum. VI. p. 232. seq.

LXXVIII.

LXXVIII. *Malchi* Philadelphiensis Sophistæ Βυζαντιακὰ *de rebus Byzantinis* à morte Leonis Thracis Imp A. C. 474. ad Julium Nepotem A. 480. occisum, *libri VII.* similiter deperditi. Vide Volum. VI. p. 236.

LXXIX. *Candidi* Isauri Historiarum libri III. ab initio Imperii Leonis A. 457. usque ad Zenonis Isauri mortem A. 491. Itidem hodie desiderantur. Vide ibid. p. 239.

LXXX. *Olympiodori* Thebani ὕλη ἱστορίας sive ἱστορικοὶ λόγοι, *Historiarum libri XXII.* ab A. C. 407. ad 425. dicati Theodosio juniori Imp. & pridem deperditi. Vide ibid. p. 237. seq. ubi inter alia notavi quod Photius Olympiodorum vocat ποιητὴν τὸ ἐπιτήδευμα, hoc non esse interpretandum *Poëtam*, sed *operatorem Chymicum.* Mentionem facit etiam ex Olympiodoro Photius ἀγάλματος τετελεσμένου sive *talismanis magici*, quod barbarorum transitum prohibuerit, atque iterum ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσιν. Singulare itidem est quod περὶ τῆς τρίβωνος ἀξίας sive de ritu pallii per ludicrum aliquod balneum concedi scholasticis soliti refert, ubi memorat *Leontium* in sophisticum thronum Athenis evectum. Mentio ejusmodi λουτροῦ * apud Eunapium in Proæresio p. 104. & 106. & Nazianzenum oratione XX. *Philtatium* præterea Grammaticum laudat Photius Olympiodori fratrem, qui artificium glutinandi libros egregie tenuit: & *Herodorum* auctorem historiæ de Orpheo & Musæo. Olympiodorus accessit iis qui Homerum ex Thebaide Ægypti ortum ducere sibi persvasere. Memorat & Prophetas barbarorum Blemmyum, & plura narrat de Libanio Mago sive τελεστῇ quem Placidiæ suasu interfici jussit hujus maritus Constantinus Valentiani III. Pater. De prægrandibus urbis Romæ palatiis pronunciatum: εἷς δόμος ἄστυ πέλει, πόλις ἄστεα μυρία κεύθει, geminum illi recentis Poëtæ in domum regiam Lupaream Paris.

Par urbi domus est, urbs orbi - - -

Mœnia urbis Romæ, eo tempore qvo Gothi eam primum oppugnarunt, ab *Ammone* Geometra inventa sunt amplitudine miliarium XXI. Eodem loco λουομένων καθέδρας sive sellas MDC. ex marmore in lavantium gratiam Romæ in publicis balneis positas ex Olympiodoro refert Photius, cujus generis esse superstitem famosam illam Romæ sellam perforatam, non dubitat Clariss. Montfauconus p. 137. Itineris Italici. Hujus Olympiodori, qvemadmodum etiam trium superiorum, Eunapii, Malchi, Candidiqve excerpta è Photio, Græce & Latine recensuit Labbeus

tomo

* Confer Meursium de ludis Græcorum p. 22. sq.

tomo I. scriptorum Historiæ Byz. Olympiodori quædam illustrat Valesius ad nonum Sozomeni librum, ubi inter alia notat Zosimum (à qvo etiam lib. V. p. 579. nominetenus laudatur) plura ex eo repetisse. Olympiodori excerpta Photiana sed minus integra prodierant, anteqvam Photii Bibliotheca lucem adspiceret, in Frid. Syllurgii tomo tertio Rom. Historiæ scriptorum. Francof. apud Wechel. 1590. fol. p. 853 - 855.

LXXXI. *Theodori Mopsvesteni* βιβλιδάριον περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς *de Magia Persarum libellus* pridem deperditus, de qvo supra, p. 158. Qvi autem apud Photium auctor Persici dogmatis traditur Ζαράδης, hic Clementi Alex. est Ναζάρατος, Porphyrio Ζάβρατος, Plutarcho Ζαράτας, Theodoreto & Agathiæ Ζαράδης. Vide Cotelerium ad recognitiones Clementis IV. 27. Summum Persarum Numen Ζαρουάμ, ejusqve filii duo Ὀρμίσδας bonus (Plutarcho in Alexandro p. 682. & in Artaxerxe p. 1026. & de Iside & Osiride p. 407. & Porphyrio p. 27. Vit. Pythag. Ὠρομάσδης sive Ὠρομάζης. Agathiæ lib. 2. p. 59. Ὀρμισδάσης.) malusqve Photio Σατανᾶς, Plutarcho Ἀρειμάνιος, Hesychio Ἀριμάνης. Vide Hadr. Relandi diss. Miscell. parte 2. p. 131. 207. Qvod vero Theodorum Photius ait τὴν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀποκατάστασιν τερατεύεσθαι, huic geminum est qvod infra Cod. 177. traditur τὴν Ὠριγένους κατάγει τὸ τέλος ἀποφωνεῖν τῆς κολάσεως. Et eodem spectat qvod Leontius scribit Theodorum Mopsvestenum *tollere metum futurorum*. lib. 2. adversus Eutychen & Nestorium.

LXXXII. *Dexippi*, τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, *de rebus post Alexandrum* Magnum *gestis libri IV.* Ejusdem σύντομον ἱστορικὸν *Compendium historicum usqve ad Claudium II. Imp.* præcipuas res regnaqve præcipua perstringens, & τὰ Σκυθικά, *de rebus Romanos inter & Scythas gestis.* Hujus Dexippi, qvem ἄλλον τινὰ μετὰ σαφηνείας Θουκυδίδην, *alterum sed perspicuum magis Thucydidem* Photius appellat, scripta ista omnia interciderunt, paucis tantummodo fragmentis de legationibus, ex Scythicorum ejus, ut videtur opere servatis. Vide Volum. VI. p. 231. In multis cum Arriano historico conspirasse, Photio notatum.

LXXXIII. DIONYSII Halicarnassei, Alexandri F. ἱστορικῶν λόγων *historia Romana* ab Æneæ in Italiam adventu usqve ad Olympiadis CXXVIII. 3. *libri XX.* ex qvibus exstant priores XI. desinentes in Olymp. LXXXIV. 3. (Urbis CCCXII.) Vide qvæ dicta lib. 3. hujus Bibl. cap. 32.

LXXXIV. *Dionysii* ejusdem σύνοψις superiorum viginti librorum, qvinqve libris contracta, & jampridem deperdita.

LXXXV. *Heracliani* Episc. Chalcedonensis ad Achillium *contra Manichaeos libri XX.* similiter deperditi, perinde ut quæ apud Photium ibidem

Eee memo-

memorantur Manichæorum *vivum Evangelium* & γιγάντειος βίβλος, nec non *Addæ μόδιος* aliaqve illius ſcripta. Et quæ adverſus Manichæos compoſuere *Hegemonius*, *Georgius* Laodicenus, & libris XXV. contra Evangelium vivum & Addæ modium depugnans *Diodorus* (Tarſenſis.) Nam ARCHELAI, & TITI Boſtrenſis ac SERAPIONIS Thmuitani adverſus Manichæos ſcripta habemus. Vide quæ dixi lib. V. p. 262. & 292. Titum Addæ potiſſimum ſcriptis ſuas oppoſuiſſe lucubrations à Photio diſcimus.

LXXXVI. Jo. CHRYSOSTOMI Epiſtolæ ad Olympiadem XVII. & ad Innocentium Rom. aliæque quæ ommes exſtant. Vide ſupra, Volum. VII. pag. 633. ſeq.

LXXXVII. ACHILLIS TATII Alexandrini fabula *de amoribus Leucippes & Clitophontis, libris VIII.* qui tulere ætatem & de quorum editionibus dixi Volum. VI. p. 812. Si Achilles Firmico laudatus, eſt Achilles Tatius auctor libri περὶ σφαίρας ſive iſagoges in Aratum, qvam habemus, & hic idem cum ſcriptore ἐρωτικῶν, neceſſe ſit eum ante Heliodorum ſcripſiſſe, & ante Heliodorum nominatur à Photio Cod. XCIV. & CLXVI. qui αἰσχρολογίαν & obſcoenas narrationes in Tatio ubique deteſtatur, unde non credediderim Photii eſſe decaſtichon jambicum, quod ex inedita Anthologia, Tatii amoribus præmittitur, illosque caſtis lectoribus commendat. Jampridem etiam mihi viſum eſt abſurdum & incredibile, libro VIII. Tatii p. 493. per ἱερέα, εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατον, μάλιστα δὲ τὴν Ἀριστοφάνους ἐζηλωκότα κωμῳδίαν, Chryſoſtomum intelligi, licet Chryſoſtomum Ariſtophanis ſtudioſum & eloquentiſſimum fuiſſe, inter omnes conſtat.

LXXXVIII. Τὰ κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον πραχθέντα, *Anonymi Acta Synodi Nicænæ*, tomis tribus, inedita hactenus, diverſaque ab illis quæ ſub Gelaſii nomine habemus & de quibus mox Codice LXXXIX. licet in quibusdam Codicibus (talis fortaſſe fuit, de quo ſupra Cod. XV.) ipſa quoque *Gelaſii Cæſareenſis* nomen prætuliſſe Photius teſtatur, memorans prætérea illius *librum contra Anomœos* ſive *Eunomianos* de quo infra Cod. CII. itidem deperditum. Conferenda etiam Acta Synodi Nicænæ de quibus infra Cod. CCLVI.

LXXXIX. GELASII Cæſareenſis ἱστορίας ἐκκλησιαστικῆς *Hiſtoria Eccleſiaſtica de geſtis in Synodo Nicæna* ac deinceps usque ad Conſtantini M. mortem, *libri III.* Exſtant ſub Gelaſii Cyziceni nomine, niſi quod tertius liber haud integer ad nos pervenit, Vide quæ notavi Volum. VIII. p. 371.

371. seq. ubi etiam de *Rufini* Hist. Eccles, quam Græce è Latino vertisse à Photio dicuntur Gelasius Cæsariensis & Cyrillus Hierosol. ambo prius mortui quam Historia à Rufino scriberetur.

XC. LIBANII Rhetoris scripta, τεύχεσι sive Voluminibus duobus, cujus ait γυμναστικὰς & πλασματικὰς λόγους sive declamationes præstare ejus seriis & civilibus orationibus. Laudat & ejus Epistolas & παντοδαπὰ συγγράμματα, testatus eum esse κανόνα & στάθμην λόγου Ἀττικοῦ, *regulam & amussim Attici styli.* Libanii hujus scripta pleraque ad nos pervenere, de quibus dixi Volum. VII. (lib. V. cap. 10.) Alius Libanius ὁ τελεστής, Magus de quo Olympiodorus apud Photium Cod. LXXX. p. 112. Alius Libanius Palæopoleos in Pamphylia Episcopus, qui interfuit Concilio Ephesino A. C. 431. & Libanius Paralai Episcopus in Lycaonia, qui subscripsit Concilio Chalcedonensi A. 451. & alius Concilio Rom. A. 503. alius denique Libanius Silvanectensis in Gallia Concilio Aurelianensi A 511. &c.

XCI. ARRIANI τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, *de rebus Alexandri M. libri VII.* sæpius Græce & Latine editi, de quibus dixi lib. IV. c. 8. p. 272. seq. ibique dictis hæc addo. Prima illorum Græca editio curata est à *Victore Trincavello* Venet. 1535. 8. Latinam *Petri Pauli Vergerii* versionem servari MS. in Bibl. Vaticana, didici ex Diario Veneto, Giornale de' letterati d'Ital. T. X. p. 422. *Barthol. Facii* versio elegans Alphonso II. Regi Neapolitano oblata, vidit etiam lucem Bernæ A. 1554. 7. Licet vero locis innumeris *Vulcanius* melius, tamen etiam Facium nonnulla rectius Vulcanio expressisse monuit *Jacobus Gronovius*, qui Vulcanii interpretationem hinc inde in sua editione emendavit. Post Gronovium vidi hos Arriani libros recensitos novo ac diligenti studio, divisos in minores sectiones, notisque eruditis & locupletissimo indice Græcarum vocum phrasiumque instructos à Rev. Viro *Georgio Raphelio*, Ecclesiæ Luneburgensis Pastore, quos in usus studiosorum Græcæ lingvæ edi atque in lucem proferri quam primum, erit utique pretium operæ. Hujus Eruditissimi Viri annotationes Philologicæ in Novum Test. quibus dictionem scriptorum sacrorum ex Polybio & Arriano illustrat, prodierunt Hamburg. 1715. 8. Similes ex Xenophonte observationes ad Novum Test. vulgaverat ibid. 1719. 8. Testatur Photius libris Arriani de Alexandro subjunctam se reperisse τὴν ἰνδικὴν *librum de rebus gestis ab Alexandro in India*, qui & ipse exstat; non ut illi Attica sed Ionica dialecto exaratus. Hunc *Germanice* à se translatum vulgavit idem Raphelius Hamb. 1709. 8. Incidi etiam in versionem *Italicam* Jo. Baptistæ Ramusii, editam Venetiis A. 1558.

XCII. Ejusdem *Arriani τὰ μετ᾽ Ἀλέξανδρον, de rebus post Alexandrum gestis* libri X. è quibus excerpta Photii tanto jucundius leguntur, quod opus ipsum hodie non extet, certe editum non sit. Dexippum in opere ejusdem argumenti Arriano σύμφωνον κατὰ τὸ πλεῖστον monuerat Photius supra Cod. LXXXIII. Meminit iterum Cod. XCIII.

XCIII. Ejusdem Arriani Βιθυνικά *de rebus Bithynicis* ab origine gentis usque ad ultimi regis Nicomedis exitum qui moriens regnum suum Populo Rom. legavit, *libri VIII.* Supra Photius Cod. LVIII. hoc opus vocat τὰ πάτρια τῆς Βιθυνίας. Nusquam autem exstat hodie, non magis quam quorum ipse in illo fecit mentionem, Arriani τὰ κατὰ Τιμολέοντα τὸν Κορίνθιον *de rebus à Timoleonte Corinthio* in Sicilia adversus Dionysium *gestis*, vel τὰ κατὰ Δίωνα Συρακούσιον. *de rebus gestis Dionis Syracusii* adversus eundem Dionysium secundum, Dionysii F. tyrannum.

XCIV. *Jamblichi*, qui Commodi ætate vixit & Jamblichum Philosophum ætate antecessit, δραματικὸν hactenus ineditum si non plane deperditum *de amoribus Sinonidis* virginis & *Rhodani* sive *Rhodane.* Aliis hoc opus venit nomine ἱστοριῶν Βαβυλωνιακῶν. Photius excerpta dat ex libris XVI. cum Suidæ codices numerent libros XXXIX qui videtur etiam aliqua ex hoc opere producere in ζηλοτυπία, ἤδη &c. Vide si placet quæ notavi Volum. VI. p. 822. seq. Maussacum præter rem reprehendit Tho. Crenius parte VII. animadversion. p. 43. quod Babylonica Iamblichi vocavit Milesiaca. Notum enim est omnes fabulas ejusmodi eroticas, Milesias, & sermones Milesios appellari, exemplo Aristidis Μιλησιακῶν quæ Latine vertit Sisena Vide quæ viri docti ad Apulejum. Sic Βαβυλωνιακὰ fabulam suam amatoriam Iamblichi exemplo inscripsit Xenophon Antiochenus, de quo Suidas.

XCV. *Joannis Scythopolitæ* Scholastici κατὰ τῶν ἀποσχιστῶν τῆς ἐκκλησίας *contra desertores Eclesiæ*, Eutychis & Dioscori asseclas, Opus divisum in tomos duodecim & Juliano nescio quo Episcopo suadente susceptum oppositumque anonymo Eutychiano libri adversus Nestorium auctori, quem Photius *Basilium* Presb. Cilicem fuisse existimat, de cujus libro adversus Joannem Scythopolitam infra Cod. CVII. Hodie utriusq; scripta desiderantur.

XCVI. GEORGII Episcopi *Alexandrini liber de vita S. Jo Chrysostomi* ex Palladio, Socrate, (Cyrillo Alex Theodoreto, Moscho) pluribusque aliis collectus. Post annum CHristi sexcentesimum scripsisse viri docti colligunt. Vide Allatium de Georgiis p. 316 Exstat adhuc, Græce editus & Latine ut dixi Volum. VII. p. 556. Postquam plura ex illo excerpsisset

fiſſet Photius, ſubjungit: ἐκ ὀλίγα φαίνεται παρεισορῶν, * quod cum Lambecio VIII. p. 273 ſeq. vertendum: *non pauca videtur tradere obiter, & praeter institutum ſuum*, non ut Schottus reddit: *prater hiſtoriæ fidem.* Quanquam multa etiam præter hiſtoriæ fidem ſcripta ab hoc Georgio, demonſtravit David Blondellus in libro Gallice edito de primatu in Eccleſia p. 1230-1244 qui etiam eodem loco perſequitur errores & fabulas quas de vita Chryſoſtomi ſcribentes tradidere Anonymus Græcus p. 1244-1247 Socrates p. 1247, ſeq. Sozomenus & Moſchus p. 1248. ſeq. Nicephorus Patriarcha & Zonaras p. 1250. Cedrenus & Glycas p. 1251. Nicephorus Calliſtus pag. 1252. ſeq. atque auctor Epitomes à Lipomanno editæ, p. 1253. quibus denique Blondellus vitam Chryſoſtomi accuratius à ſe digeſtam ac contractam ſubjungit p. 1254-1268.

XCVII. *Phlegontis* Tralliani ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγὴ à prima Olympiade ad ætatem Hadriani, qui imperare cœpit Olymp. CCXXIV. 1. defunctus CCXXIX. 1. Photius tantum quinque libros legit hujus operis, è quibus quintus deſinebat in Olympiade CXCVII. Vehementer dolendum eſt hoc opus ad nos non perveniſſe. licet enim nimiam & minutam in eo diligentiam reprehendit Photius, quæ etiam in cauſa fortaſſe fuit ut à paucioribus lectitaretur, atque adeo deſcriberetur: tamen vel ex paucis quæ illius ſuperſunt fragmentis facile apparet quam multa in veteri hiſtoria & ad temporum rationes conſtituendam nos fuiſſet docturus, quæ hodie nos fugiunt. Cæterum non repetam hoc loco quæ de iſto & aliis Phlegontis ſive quæ exſtant ſive quæ intercidere ſcriptis notavi lib. IV. cap. 13. Tantum addam hæc Hieronymi in Geneſ. X. *Legamus Varronis de antiquitatibus libros & Siſinnii Capitonis, & Græcum Phlegonta, ceteroſque eruditiſſimos viros, & videbimus pæne omnes inſulas & totius orbis littora terraſque mari vicinas Græcis accolis occupatas.*

XCVIII. ZOSIMI Comitis ἱστορικὸν, ſive *Hiſtoriarum libri VI.* ſæpius excuſi Græce & Latine de qvibus dixi Volum. VI. p. 607. ſeq. atqve editionibus p. 611. memoratis addo qvod illos ex Leunclavii verſione, præmiſſa ejuſdem Apologia Latine recuſos reperi in tomo tertio Hiſtorici operis qvod XII. Voluminibus in folio dedit Jo. Philippus Vorburgius, Francof. 1650. De Zoſimo ipſo autem in gratiam eorum, qvi, ubi de Conſtantini M. rebus agitur, illius unius teſtimonium ſexcentis Chriſtianis libenter præferunt, adſcribo hanc cenſuram doctiſſimi Viri Richardi Bentleii, ** in

* Cicero ad Atticum VI. 1. *Hæc te volui παρεισορῆσαι, ſumus enim ambo belle curioſi.*

** Remarks upon a late diſcourſe of freethinking part. 2. p. 21. *Zoſimus a poor ſuperſtitious creature* &c.

in parte 2. observationum ad Antonii Collini librum de libertate cogitandi p. 21. *Zosimus misellus & superstitioni penitus obnoxius scriptor, atque adeo auctor parum idoneus ad quem noster licenter cogitandi signifer provocet. Hic brevem suam historiam non minus Ethnica fraude & hypocrisi quam malitia adversus Christianos refertam dedit. Hic lectores suos pascit Palmyrenis & Sibyllinis oraculis: miraculisqve Veneris solennibus aurum & argentum facientis aquis innatare: præsagiis & somniis anilibus, fulminibusqve ac terræ motibus velut totidem prodigiis: cadavere hominis mortui inter medium exercitum evanescente, ominibus & præsagiis aruspicum per pecudum exta: apparitione Palladis, capite Gorgoneo, spectro Achillis, idolis ligneis omnem ignis vim eludentibus & divina vindicta per ornatum collo simulacri Rhea detractum sollicitatâ. Hic deniqve est qvi Romam ab Alarico captam omissioni paganorum sacrificiorum imputat, & Romani inclinationem Imperii à neglectis per Constantinum ludis secularibus suspendit.*

XCIX. HERODIANI ἱστορικοὶ λόγοι ή *Historiarum libri VIII.* qvi itidem exstant, de qvibus dixi Volum. VII. p. 11. sqq. & nunc juvat addere qvod tabulam chronologicam accuratam annorum sexaginta, qvos insignis ille scriptor perseqvitur, ab A. C. 180. ad 239. exhibet Vir doctiss. *Joannes Vignolius* in diss. 2. Apologetica de anno primo Alexandri Severi Aug. capite 10. (Vide Opera S. Hippolyti T. 1. edit. à me curatæ p. 203.) Versionem Herodiani *Politianus* in Epistola ad Andream Magnanimum lucubrationi illi præfixa testatur dictatam à se pauculis diebus sic deambulante. Innocentii VIII. Epistolæ binæ qvibus & Politiano, & patrono ejus Laurentio Medici gratias pro Herodiano tam pulchre Latinis dato auribus, agit, leguntur inter Politiani Epistolas VIII. 2. 3. Novam *Germanicam* versionem ejusdem scriptoris perspicuam & elegantem nuper è Græco dedit vir doctus nescio qvis excusam Halæ Sax. 1719. 8. cum præfatione Menantis, sive qvi sub illo latet nomine D. Christiani Frid. Hunoldi. Nec minus elegans de Græco *Gallica* L. Mongaulti, (ejusdem à qvo Epistolas Ciceronis erudite in Gallicum sermonem versas habemus) post priorem Anni 1700. editionem recusa est Paris. 1712. 8. At interpres Germanicus in Bibliotheca novissima observationum & recensionum qvæ Halæ Saxonum Latine in 4. edi A. 1718. cœpit, sect. IV. p. 156. seq. nonnullos in Politiani interpretatione velut corporis pulcherrimi nævos, nimiamqve omittendi licentiam reprehendere non dubitat. Castigaverat etiam simili nomine Politianum *H. Stephanus*. Nihilominus *Jo. Henr. Bæclerus* A. 1644. 8. maluit Herodianum dare cum Politiani versione sincera, rejectis H. Stephani interpolationibus. *Cujus*, inqvit, *censura qvam non sit æqua & erudita,*

non uno specimine ostendimus suo loco. Tan. Fabri Epistola ad Jo. Frid. Gronovium, qvâ plurâ Herodiani loca illustrantur & qvæ in posterioribus Argentoratensibus editionibus 1662. 1672. 1694. 8. cum *Balth. Scheidii* locupletissimo Græco indice adjuncta legitur, est inter Epistolas *Tan. Fabri* junctim editas Salmurii A. 1674. 4. Tomo I. Epistola 75. In editionibus Græcolatinis Oxoniensibus A. 1678. 1704. 8. itidem Latina Politiani hinc inde ad Græcum recognita deprehenduntur, adjunctis brevibus notis. Sine notis Græce & Latine vidit etiam lucem Herodianus Ingolstad. 1608. 8. Ab hoc scriptore (qvem accuratioris curæ & exqvisitæ artis nomine Curtio in Latinis Boeclerus comparabat, Wagenseilius Sallustio) diversus est Herodianus cujus mentionem facit Photius Cod. LXV. p. 46. ex libro septimo Theophylacti Simocattæ: alius item ad qvem Rhetoris Libanii Epistolæ.

C. *Adriani* Imperatoris μελέται διάφοροι, *Declamationes variæ*, pridem deperditæ, una cum multis aliis quæ utraque lingva Græca & Latina, prosa & versu scripsisse hunc Imperatorem testatur Dio lib. 69. Excerpt. Peiresc. p. 713. Svid. in Ἀδρ. Nempe cum Rhetoribus perinde ut cum Philosophis ac Poëtis, libris vel carminibus vel declamationibus invicem editis certasse Adrianum innuit Philostratus in vitis Sophistar. ubi de Favorino, Spartianus in vita Hadriani c. 15. atque idem Dio qui eum Sophistis Favorino Gallo & Dionysio Milesio invidisse scribit. Spartianus: *Et quamvis esset oratione & versu promtissimus, & in omnibus artibus peritissimus, tamen professores omnium artium semper ut doctior risit, contemsit, obtrivit.* De Adriani Imp. ἀποφάσεσι sive responsionibus Epistolisque editis Græce cum versione antiqua Dosithei Magistri, dixi Volum. VII. p. 59. Ab eo tempore vidi easdem cum Goldasti notis nitide recusas in nobilissimi atque eruditissimi viri Antonii Schultingii Jurisprudentia veteri antejustineanea Lugd. Bat. 1717. 4. p. 855. seq. Fuit etiam Adrianus Tyrius Rhetor, Herodis Attici discipulus, ex cujus declamationibus excerpta habemus Græce & Latine vulgata ab Allatio. De illis dixi lib. IV. cap. 30. p. 409. seq.

CI. *Victorini Lampadii* Antiocheni λόγοι ὑπατικοὶ καὶ βασιλικοί. *Orationes variæ* Consulares & ad Imperatorem Zenonem habitæ, jampridem deperditæ. Zeno Imperator fuit ab A. C. 474. ad 491.

CII. *Gelasii* Cæsareensis μονόβιβλος κατὰ Ἀνομοίων, *liber adversus Anomœos* sive Eunomianos, cujus etiam supra Cod. LXXXVIII. mentio, & *Diodori* Tarsensis περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος διάφορα ἐπιχειρήματα. *De Spiritu S. varia argumenta.* Utrumque opus hodie desideramus. De Gelasii scriptis dixi Volum. VIII. p. 370. & de Diodori p. 358.

CIII.

CIII. PHILONIS Judæi *νόμων ἱερῶν ἀλληγορία, Legum sacrarum allegoria* & περὶ βίου πολιτικοῦ *de vita Viri civilis* (Josephi Patriarchæ.)

CIV. EJUSDEM *τῶν παρὰ Ἰουδαίοις φιλοσοφησάντων, τήν τε θεωρητικὴν καὶ τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν βίοι.* De Therapevtis & Essenis sive *de practica & Theoretica Philosophia apud Judæos cultoribus.*

CV. EJUSDEM Γάιος ψεγόμενος *Caji Imp. vituperatio* & φλάκκος ἢ φλάκκων ψεγόμενος, *vituperatio Flacci*, Ægypto præfecti sub Cajo Imp. Omnia ista Philonis scripta hactenus memorata adhuc supersunt, quemadmodum & alia quorum meminit Photius *πολλὰ καὶ ποικίλα συντάγματα, περιέχοντα καὶ τῆς παλαιᾶς ὑπομνήματα, τὰ πλεῖστα πρὸς ἀλληγορίαν τοῦ γράμματος ἐκβιαζόμενα.* De his omnibus dixi lib. IV. cap. 4. ubi etiam de eo, utrum CHristo aliquando, ut ait Photius, nomen Philo dederit, quod neutiquam verisimile mihi videtur.

CVI. *Theognosti* Alexandrini, & sacrorum librorum interpretis, τοῦ μακαρίου Θεογνώστου Ἀλεξανδρέως καὶ ἐξηγητοῦ, ὑποτυπώσεις *Hypotyposeon* sive Theologicarum institutionum *libri VII.* pridem deperditi, in quibus cum Origene in plerisque sensisse & ex libris ejus περὶ ἀρχῶν non pauca mutuatum esse Photius innuit, quem tamen præ nimio in Origenem odio etiam Theognosto præbuisse se iniquiorem censura sua (licet quodammodo emollita) docet G. Bullus in defensione fidei Nicænæ sect. 2. c. 10. §. 7. seq. Certe ab Arii (quem ætate etiam præcessit) sententia fuisse alienum testis locuples S. Athanasius qvi ex secundo ὑποτυπώσεων Theognosti (quem ἄνδρα λόγιον appellat) hæc producit verba lib. de decretis Synodi Nicænæ T. 1. p. 274. *οὐκ ἔξωθέν τίς ἐστιν ἐφευρεθεῖσα ἡ τοῦ Υἱοῦ οὐσία, οὐδὲ ἐκ μὴ ὄντων ἐπεισήχθη, Non forinsecus Filii substantia constat, neque ex non entibus producitur, ἀλλὰ ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας ἔφυ ὡς τοῦ φωτὸς ἀπαύγασμα, ὡς ὕδατος ἀτμίς. sed ex Patris substantia ita progenitus est, ut à luce jubar, ut ex aqua vapor.* Ab eodem Athanasio in illud: quicunque dixerit verbum contra Filium hominis T. 1. p. 971. laudantur *παλαιοὶ ἄνδρες, Ὠριγένης ὁ πολυμαθὴς καὶ φιλόπονος, καὶ Θεόγνωστος ὁ θαυμάσιος καὶ σπουδαῖος.* A Philippo Sidete Theognostus inter Catechetas & præfectos scholæ Alexandrinæ celebratur post Pierium * qvi Dionysio Alex. ut Dionysius Heraclæ, Heraclas Origeni successit. Vide Dodwellum ad Irenæum p. 488. & 511. Quod autem Eusebium arguit Baronius ad A. 109. num. 59. ideo Theognosti non fecisse mentionem, atque ideo eum dolo malo involuisse silentio, quod τοῦ ὁμοουσίου assertor fuisset, prorsus est ab omni verisimilitudine alienum, hæc enim ratio si valeat, omittendi

* De hoc Pierio Pamphili martyris præceptore Photius infra, Cod. CXVIII. CXIX.

tendi ei fuissent tot alii, quinimo Patrum omnium vetustissimorum nomina oblivione prætereunda. Hypotyposeon libros ante Theognostum scripserat Clemens Alex. de quibus Photius infra Cod. CIX. CXI. Quod autem de Theognosti dictione judicium ferens ait eum, *καλλολεξίᾳ ὡς ἐν ἀττικῷ καὶ συνήθει χρώμενον λόγῳ*, Salmasius pro *ἐν ἀττικῷ* recte monuit legendum *ἀνατλίκῳ* lib. de lingva Hellenistica p. 35. quod doctissimo viro Andreæ Schotto jam suboluit.

CVII. *Basilii Cilicis*, Nestoriani qvi Anastasio imperante Diodori Tarf. & Theodori Mopsvesteni propugnator: & Flaviano Antiochiæ Episcopo presbyter Antiochenus fuit, *contra Joannem Scythopolitanum* (de quo Cod. XCV.) libri XVI. dialogorum more scripti inter Lampadium, qui Basilii partes tuetur, & Marinum, Tarasiumque, ac dicati cuidam Leontio. Inerciderunt perinde ut ejusdem Basilii Histostoria Ecclesiastica de qua Cod. XLII. & liber contra Archelaum presbyterum Coloniensem de quo Svid. in Ἀρχέλαος & Βασίλειος. Idem Svidas testatur hunc Basilium factum esse Irenopoleos in Cilicia Episcopum.

CVIII. *Theodori* Alexandrini monachi Severiani & Theopaschitæ Ἔλεγχος κατὰ Θεμιστίου. *adversus Themistium* Agnoëtarum signiferum. Καλωνύμου (al. Μεγαλωνύμου) τοῦ καὶ Θεμιστίου ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ ἐν ἁγίοις Θεοφοβίου. *Themistii Apologia pro S. Theophobio.* Ejusdem κατὰ Θεοδώρου μονόβιβλος. *adversus Theodorum liber singularis. Theodori adversus Themistium libri III.* Hæc scripta omnia Photio olim lecta interciderunt. Fuit Themistius ille Diaconus Alex. sub initia sexti à CHristo nato sæculi, de quo non repetam dicta Volum. VIII. p. 5. seq.

CIX. *Clementis Alex. ὑποτυπώσεις*, opus deperditum, de quo dixi lib. V. cap. 1. p. 111. seq. Fragmenta illius à se collecta dare voluit Tomo tertio quem parabat Spicilegii Patrum doctissimus vir *Jo. Ernestus Grabe*, singulorumque exponere argumenta librorum, & demonstrare quod Stromatum libris veluti continuandis ab Clemente subjuncti fuerint. Interpolatos etiam fuisse ab hæreticis, sive potius Hæreticorum fuisse à Clemente enarrata, non ipsius Clementis dogmata quæ Photius in ejus hypotyposibus reprehendit, siquidem Clemens lib. IV. strom. p. 475. opus illud promittens ait se auspicium facturum ab enarratione opinionum pradoxarum quas sparserint hæretici in Geneseos librum. Confer Grabii librum Anglice [illegible], *Some instances*, p. 13. seq. Balthasar. Germonium de hæreticis Codicum Ecclesiasticorum corruptoribus p. 263. seq. Jo. Clericum Epist. Critic. I. & Bibl. veteri & recenti, Gallice vulgata

gata

gata T. 6. p. 245. seq. & Wilhelmi Cavei Epistolam Apologeticam adversus Clericum editam Londini 1700. 8. p. 44. seq. In his Hypotyposibus *Pantanum* præceptorem suum professus est Clemens, ut præter Photium testatur Philippus Sidetes in fragmento quod edidit Dodwellus ad Irenæum p. 488.

CX. & CXI. Ejusdem CLEMENTIS στρωματέυς libris VII. in aliis VIII. atqve octavi loco jam ille qvi in editis exstat & incipit : Ἀλλ' ἤδη ἐκ παλαίτατοι τῶν φιλοσόφων, jam alius τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος *quis dives salvetur*, cujus initium : οἱ μὲν τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους. Ejusdem Clementis παιδαγωγός. De hisce scriptis qvæ exstant adhuc omnia, dixi lib. V. cap. 1. p. 104. seq. Sed memorantur etiam Photio scripta Clementis deperdita περὶ νηστείας, περὶ κακολογίας, & περὶ κανόνων ἐκκλησιαστικῶν κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τῇ τῶν Ἰουδαίων πλάνῃ ad Alexandrum Hierosol. Episcopum. Novissime præclaram Operum Clementis Alex. editionem versione plurimis castigata locis, locis S. Scripturæ annotatis diligenter & eruditis animadversionibus instructam vulgavit illustris Oxoniensium Episcopus *Joannes Potterus* Oxon. 1715. fol. Nonnulla fragmenta ipsi præterita dedi Græce & Latine tomo posteriori operum S. Hippolyti. Hamb. 1718. fol.

CXII. & CXIII. Clementis Romani Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων, *Constitutiones Apostolicæ*, qvæ Græce etiamnum exstant, & ἀναγνωρισμοὶ, *Recognitiones*, qvas tantum Latine habemus ex Rufini versione. De utriusqve operis editionibus dixi lib. V. cap. 1. p. 33. seq. Epistola præmissa utraqve & *Clementis ad Jacobum* fratrem CHristi, & ad eundem *Petri* Apostoli, edita est à Cotelerio Græce & Latine ante Clementina sive homilias XIX. Clementi tributas. In recognitionum autem opere obviæ qvas Photius memorat αἱ λεγόμεναι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πράξεις, & αἱ πρὸς Σίμωνα τὸν μάγον διαλέξεις. Vide Grabium T. 1. spicilegii Patrum p. 276. seq. & Cotelerium T. 1. Patrum Apostol. Meminit etiam Photius & hoc loco & infra Cod. CXXVI. *Epistolarum ad Corinthios* qvæ itidem exstant: tum prioris illius qvæ sola ex omnibus Clementis Rom. scriptis genuina habetur, tum posterioris, qvam perinde ut *Petri & Appionis* πολύστιχον διάλογον rejectitiam esse ipse Photius innuit. Hunc dialogum in recognitionum opere non contineri, sed diversum ab illo opus esse, idqve deperditum recte Grabius annotavit, qvem vide sis p. 271. seq.

CXIV. *Lucii Charini* Manichæi αἱ λεγόμεναι τῶν Ἀποστόλων περίοδοι, Apocryphæ *periodi Apostolorum* Petri, Joannis, Andreæ, Thomæ, Pauli, de qvibus pridem deperditis dixi in Codice Apocrypho Novi Testamenti.

CXV.

CXV. *Anonymi liber contra Judæos & Quartadecimanos* de Paschate, qvod CHristus feria qvinta illud non obierit, neqve præverterit, sed propriam mysticam celebraverit cœnam. Alius item *Metrodori* de computo XXVIII. enneadecaeteridum per annos 533. à tempore Diocletiani Imp. ad Paschatis rationes designandas. Neutrum scriptum hodie extat.

CXVI. *Anonymi* περὶ τῆς ἁγίας τοῦ πάσχα ἑορτῆς λόγος τρίτος ἐν τόμοις ὀκτώ. *De sacro paschate* liber tertius in octo sectiones divisus, ad Theodorum. In sectione qvarta Metrodorum (de qvo Codice superiore) oppugnatum Photius testatur. Etiam hic scriptor (cujus neqve tertius neqve priores duo de isto argumento hodie exstant) contendit CHristum proxime ante passionem suam Pascha Judaicum non celebrasse, qvam sententiam negat Photius temere amplectendã esse, qvoniam Chrysostomus & Ecclesia aliter sentiat. Καὶ σκοπεῖν χρή. ὁ γὰρ Χρυσόστομος καὶ ἡ Ἐκκλησία τότε φησὶν αὐτὸν ἀποτελέσαι τὸ νομικὸν, πρὸ τοῦ μυστικοῦ δείπνου.

CXVII. *Anonymi Apologia pro Origene ejusqve dogmatibus*, βιβλίον ὑπὲρ Ὠριγένους καὶ τῶν αὐτοῦ δογμάτων ἐν τόμοις πέντε, *libris V.* Testes pro Origene laudavit hic scriptor, cujus opus hodie desideramus, Dionysium & Demetrium Alexandrinos Episcopos & Clementem presbyterum Alexandr. præcipue vero, (de qvibus mox Cod. CXVIII.) Pamphilum Martyrem & Eusebium.

CXVIII. PAMPHILI Martyris & EUSEBII Cæsareensis *Apologia pro Origene libri sex*, qvorum qvinqve scriptos ab utrisqve Pamphilo in carcere detento & Eusebio, sextũ post Pamphili martyrium, à solo Eusebio * suppletũ Photius testatur. ὑπὲρ Ὠριγένους, τόμοι δὲ τὸ βιβλίον ἕξ, ὧν οἱ μὲν πέντε Παμφίλῳ τῷ δεσμωτήριον οἰκοῦντι, συμπαρόντος καὶ Εὐσεβίου ἐξεπονήθησαν, ὁ δὲ ἕκτος, ἐπεὶ ὁ μάρτυς ξίφει τοῦ ζῆν ἀπαχθεὶς ἀνέλυσε πρὸς ὃν ἐπόθει θεὸν Εὐσεβίῳ λοιπὸν ἀπαρτίζεται. Et aliqvibus interjectis: τὴν δὲ ὑπὲρ Ὠριγένους ἀπολογίαν, ὁ Πάμφιλος σὺν Εὐσεβίῳ καθειργμένος τῷ οἰκήματι συνεγράψατο. Addit opus ab iisdem transmissum ad Confessores pro CHristi nomine ad metalla damnatos, horumqve præcipuum Patermuthium. Ex illis sex libris solus primus exstat Latine è *Rufini* versione, ** cæteri perierunt, ut dixi Volum. VI. p. 102. Meminit hujus operis Auctor Synodici adversus tragœdiam Irenæi c. 198. (in Clariss. Baluzii Concil. p. 895.) *Eusebius in opere Apologetico pro Origene & dogmatibus ejus, id est pro praexistentia & restitutione composito, qvod Martyris* (Pamphili) *& ipsius Eusebii* *nomini-*

* circa A. 308. vel 309. ut est credibile.

** De hac versione Tillemont. T. XII. memor. p. 205. seq. ut de opere ipso T. III.

nominibus prænotatur, multis valde præcedentium Patrum testimoniis usus est pro prædictis erroribus. Nec tamen idcirco ab Ecclesia DEI vel Origenes absolvitur, qvasi non fuerit novitatis inventor, sed illi pariter addicuntur. Malim tamen Photio & pluribus aliis veteribus, argumentisqve à Tillemontio T. 3. memor. productis habere fidē, qvam cum Balthasare Germonio Hieronymi bilem citra examen admittente in libro de hæreticis Codicum Ecclesiasticorum corruptoribus p. 305. seq. statuere in hoc opere nullas Pamphili fuisse partes, sed meram illam Rufini fraudem, qvi libros Eusebii pro Martyris lucubratione venditare voluerit. Certe græcos etiam Codices Pamphili nomen prætulisse ex græcorum scriptorum testimoniis liqvet. Testatur autem Photius plures etiam alios magnæ auctoritatis in Ecclesia viros illa ætate apologias pro Origene composuisse. Καὶ ἄλλοι δὲ πλεῖστοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ ἀξιολογώτατοι ἀπολογίας ὑπὲρ αὐτοῦ συνετάξαντο. Idem narrat Pamphili præceptorem fuisse *Pierium* presb. & scholæ Alex. præfectum, postea una cum fratre Isidoro coronatum martyrio, qvorum memoriæ templa & oratoria dedicata sunt, ut Pierii templum Alexandriæ memorat Epiphanius hæresi LXIX. 2. Pamphilū deniq; narrat Photius plures Origenis in sacras litteras commentarios πολλὰ τῶν ἐξηγήσεων εἰς τὴν θείαν γραφὴν sua manu descripsisse, qvod confirmant Eusebius VI. 36. Hist. & Hieronymus c. 75. de S. E. ad qvem notavi, in Bibl. Coisliniana etiamnum exstare apographum Codicis Epistolarum Pauli, qvi manu S. Pamphili martyris exaratus fuit.

CXIX. *Pierii* presbyteri Alex. (de qvo superiore Codice dictum) λόγοι δώδεκα, *Libri duodecim* de variis argumentis theologicis, ἐξηγήσεις καὶ διαλέξεις vocat Eusebius VII. 32. Hist. ex qvibus duarum tantum inscriptiones affert Photius: εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν, & εἰς τὸ πάσχα καὶ τὸν Ὠσηέ. De hoc postremo S. Hieronymus præf. in Oseam: *Pierii legi tractatum longissimum, qvem in exordio hujus prophetæ, die vigiliarum Dominicæ passionis extemporali & diserto sermone profudit.* Et c. 76. de script. Eccles. ubi Origenem juniorem appellatum illum esse testatur: *Hujus est longissimus tractatus de propheta Osee, qvem in vigilia Pascha habitum ipse sermo demonstrat.* Non dubito etiam ex his duodecim λόγοις Pierii, Photio lectis, fuisse tractatum *in I. ad Corinthios*, ex qvo idem Hieronymus Epist. ad Pammachium: *Origenes, Dionysius, Pierius, Eusebius Cæsariensis, Didymus, Apolinaris latissime hanc Epistolam interpretati sunt, qvorum Pierius, qvum sensum Apostoli ventilaret atqve edissereret, & proposuisset illud exponere,* Volo autem omnes esse sicut meipsum I. Cor. VII. 7. *adjecit:* ταῦτα λέγων Παῦλος ἄντικρυς ἀγαμίαν κηρύσσει. Hujus Pierii scripta,

ſcripta, qvem eruditiſſimis Eccleſiæ Doctoribus jungit Hieronymus Epiſtolâ ad Magnum Oratorem, nihil hodie exſtat. Palladius in Lauſiaca c. 12. narrat Ammonium plura potuiſſe citare memoriter ex ſcriptis Origenis, Didymi, Stephani ac Pierii.

CXX. IRENÆI Epiſcopi Lugdunenſis *ἐλέγχου καὶ ἀνατροπῆς τῆς ψευδωνύμου γνώσεως*, *Redargutio atque everſio falſo jactatæ* (rerum Divinarum) *cognitionis*, ſive *contra hæreſes libri V.* adhuc ſuperſtites ex veteri Latina verſione cum Græcis qvibusdam fragmentis, qvæ poſt Franciſcum Fevardentium & induſtriam ſingularem Jo. Erneſti Grabe, conqviſita ſunt noviſſime à Renato Maſſveto monacho Benedictino, cui præclaram hujus ſcriptoris editionem debemus vulgatam Pariſ. 1710. fol. Ipſe Maſſvetus aliis pluribus egregiis lucubrationibus rem locupletaturus Eccleſiaſticam diſceſſit ex hac vita A. 1716. menſe Januario. De aliis Irenæi editionibus dixi lib. V. c. 1. p. 67. ſeq.

CXXI. *HIPPOLYTI*, qvi Irenæum modo memoratum habuit Magiſtrū, *βιβλιδάριον, σύνταγμα κατὰ αἱρέσεων λβ'.* libellus complexus digeſtum adverſus hæreſes XXXII. à Doſitheanis usqve ad Noëtum ſive Noëtianos. Hoc opus intercidit ſolo capite poſtremo *contra Noëtum* excepto, qvod Græce & Latine vulgavi in tomo poſteriore operum Hippolyti, Hamburgi 1718. fol. Profeſſus fuit Hippolytus hoc opuſculo ſe in compendium miſiſſe qvæ ex ore Irenæi adverſus hæreſes diſputantis acceperat. *ταύτας δέ φησιν (αἱρέσεις) ἐλέγχοις ὑποβληθῆναι ὁμιλοῦντος Εἰρηναίου, ὧν σύνοψιν ὁ Ἱππόλυτος ποιούμενος τόδε τὸ βιβλίον φησὶ συντετάχέναι.* De aliis Hippolyti ſcriptis dixi lib. V. cap. 1. p. 203. & in jam memorata editione illius operum. Apud Photium autem, niſi ipſe male intellexerit verba Euſebii VI. 23. Hiſt. ante verba: *λέγεται δὲ καὶ οὗτος προσομιλεῖν τῷ λαῷ κατὰ μίμησιν Ὠριγένους*, neceſſe eſt qvædam excidiſſe de *Ambroſio* Alexandrino, cui conveniunt illa omnia qvæ deinceps ſeqvuntur, & qvod notarios ſeptem Origeni aluerit & ejus fuerit *ἐργοδιώκτης*, & plura ipſe in literas miſerit; qvæ tamen omnia pridem interciderunt. Vide ſi placet qvæ notavi ad Hieronymum de Script. Eccleſ. cap. 61.

CXXII. CXXIII. CXXIV. EPIPHANII *τὰ πανάρια ἐν τεύχεσι μὲν τρισὶ, τόμοις δὲ ἑπτὰ*, *Panaria contra hæreſes LXXX. in tribus voluminibus, libris ſeptem.* Ejusdem *Ἀγκυρωτὸς*, *Ancoratus*, ſive *ancora Fidei*, * velut ſynopſis operis

r. * Epiphanius ipſe hæreſi LXIX. 27. *γεγράφαμεν περὶ πίστεως, ᾧ λόγῳ ἀπεθέμεθα ὄνομα ἀγκυρωτὸν, καὶ γὰρ ἐκ πάσης γραφῆς συνάγοντας*

operis superioris, sed prius scripta, & catholicæ Christianorum doctrinæ epitomen è sacris litteris collectam exhibens: & Opus tertium cujus titulus excidit, qvi si non alius est à libro *de mensuris & ponderibus*, ut Hœschelio videtur, nihil Epiphanii Photio lectum est qvod hodie non habeamus. De illis scriptis eorumqve editionibus dixi Volum. VII. (lib. V. c. 11.)

CXXV. JUSTINI Martyris scripta varia, 1) *Apologia* ad Antoninum Pium ejusqve filios & Senatum Rom. 2) *Apologia altera* ad Antonini Pii διαδόχους (M. Antoninum & L. Verum) 3) scriptum tertium adversus Ethnicos in qvo περὶ φύσεως δαιμόνων *de natura dæmonum* Justinus disputaverat. 4) Ἔλεγχος πρὸς Ἕλληνας. 5) περὶ Θεοῦ μοναρχίας, de uno summo DEO. 6) κατὰ Ἰουδαίων colloqvium cum Tryphone) 7) contra dogmata qvædam Aristotelis κατὰ τῶν πρώτου καὶ δευτέρου τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, ἤτοι κατὰ εἴδους καὶ ὕλης στερήσεως ἐπιχειρηματικοὶ καὶ βίαιοι καὶ χειρώδεις λόγοι, καὶ κατὰ τοῦ πέμπτου σώματος, ὁμοίως καὶ κατὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως ἣν Ἀριστοτέλης δεινότητι λογισμῶν ἀναπέτεινεν. 8) Solutiones succinctæ Ethnicorum qvorundam dubiorum ἀπορῶν κατὰ τῆς εὐσεβείας, κεφαλαιώδεις ἐπιλύσεις. Hæc scripta Justini omnia adhuc exstant, sæpiusqve lucem viderunt, nisi qvod tertium non pervenit ad nos integrum, utpote in qvo illa de dæmonibus disputatio desideratur. Cætera deperdita Justini scripta, qvæ Photius memorat sunt 9) ὁ Ψάλτης, 10) λόγοι κατὰ Μαρκίωνος, & 11) ἡ κατὰ πασῶν αἱρέσεων πραγματεία. De singulis tam editis qvam illis qvæ interciderunt dixi lib. V. cap. 1. p. 53. seq. Hodie novam præstantissimi Doctoris scriptorum ἔκδοσιν parant Parisiis *Prudentius Maranus* Benedictinus, & Cantabrigiæ *Styanus Thirlby*. Vidi etiam paratos ad prælum eruditos commentarios qvibus Justinum illustravit egregie, cum Oxonii versaretur, *Joannes Adolfus Hofmannus*, Germanus Plœnensis, qvibus inter alia ex Hebræorum scriptis ostendit Justinum dialogo cum Tryphone κυρίας Judæorum δόξας illi opponendo, Judæum oppugnare.

CXXVI. CLEMENTIS Romani *Epistolæ duæ* ad Corinthios, & eodem Volumine, POLYCARPI Epistola ad Philippenses, qvas universas hodie, licet alicubi mancas habemus, ut dixi lib. IV. c. V. §. 14. & lib. V. cap. 1. p. 48. seq. Clementis Epistolarum mentionem fecerat Photius etiam Cod.

ἀγνωεῖν ὥσπερ τὴν ἁγίαν πατέρων πίστιν. Idem LXXIV. 1. τὰ ἤδη μοι εἰρημένα ἐν τῷ μεγάλῳ λόγῳ τῷ περὶ πίστεως γραφέντι εἰς τὰ μέρη τῶν Παμφυλίων.

Cod. CXIII. & posteriorem tanqvam spuriam rejici monuerat. Novissime Polycarpi Epistola cum Ignatii septem Epistolis, qvas collectas suæqve subjectas ad Philippenses * olim misit, Græce & Latine emendate vulgata est Oxonii 1708. 8. à C. Aldrichio, Ignatianis novo & accuratissimo studio Eruditissimi viri *Antonii Mariæ Salvini* in illustris H. Neutoni gratiam ad Codicem Mediceum recensitis. Photius tamen Ignatii Epistolas in eodem cum Polycarpiana volumine neutiqvam reperit.

CXXVII. EUSEBII Pamphili ἡ εἰς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν βασιλέα ἐγκωμιαστικὴ τετράβιβλος *libri IV. de Constantini Magni laudibus*, editi sæpius ad calcem Historiæ Ecclesiasticæ, ut dixi Volum. VI. p. 100. Photius Eusebio vertit vitio qvod de hæresi Arii, ejusqve oppugnatoribus Eustathio Antiocheno & Athanasio Alex. & de decreto Synodi Nicænæ, atqve aliis Episcoporum super dogmate contentionibus rem omnem silentio involverit, vel leviter transierit, perinde ac si in Imperatoris vitâ atqve encomio necesse sit ista omnia legi.

CXXVIII. LUCIANI ὑπὲρ Φαλάριδος *pro Phalaride*, & νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διάφοροι, *dialogi mortuorum, meretriciiqve & alia varii argumenti scripta*, ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λόγοι. Hæc omnia hodie manibus studiosorum teruntur, ut dixi lib. IV. cap. 16. Scepticum fuisse Lucianum Photio assentitur Morhofius ὁ μακαρίτης lib. 1. Polyhistoris cap. VI. p. 28. sed derisor licet, atqve Poëtæ Horatii exemplo nullius addictus jurare in verba Magistri ubiqve apparet, tamen Eclectici potius in ejus scriptis invenio vestigia, qvàm Pyrrhonii Philosophi. Neqve scepticum fuisse probant hi versus, dubito an ipsius Luciani,

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψε, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς
 Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά·
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν † ἐστι νόημα
 Ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάσῃς, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

Hæc scripsit Syrus ille, antiqvaqve stultaqve doctus,
 Stulta etenim sunt huic, qvæ sapere ille putat.
Communis stat nulla homini sententia certa:
 Qvod tu miraris, rideat alter idem.

Gemmium

* Photius è Polycarpo: λέγει δὲ καὶ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῖς (τοῖς Φιλιππησίοις) Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου ἀπεσταλκέναι, καὶ αἰτεῖται ἀναδιδαχθῆναι παρ' αὐτῶν, εἴ τι περὶ ἐκείνου διαγνῶσι.

† Menagius legit διακριτόν.

Geminum illud Plinii IX. 17. Epist. *Quam multos putas esse, quos eque ea quibus ego & tu capimur & ducimur, partim ut inepta, partim ut molestissima offendant - - Demus igitur alienis oblectationibus veniam, ut nostris impetremus.*

CXXIX. *Lucii* Patrensis * μεταμορφώσεως λογοι pridem deperditi, è quibus Lucianus Lucium suum, sive obscœnam in asinum metamorphosin expressit, ut ipse non diffitetur T. 2. edit. Amst. p. 115. ubi ita auctorem primum scripti illius, qvem secutus ipse est, prodit: Πατὴρ μὲν ἐστί μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος, ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. Κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς. ὁ δὲ, ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ καὶ μάντις ἀγαθός. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. Vide & p. 86. Freqvens qvoqve Lucii nomen in Milesiis Apuleji, quæ & ipsæ ex eo expressæ, & fortasse Lucii prænomen inde Apulejo inditum. Lucii illius jocos quosdam & salse ad Herodem Atticum atque Antoninum Imp. dicta refert Philostratus in Herodis Attici vita lib. 2. de Sophist. c. 1. n. 9. Idem fortasse Lucius Aristidæ Rhetoris amicus, cujus meminit in Orationibus sacris T. 1. p. 641. 642. Lucii hujus & Luciani iterum mentio inter scriptores eroticos apud Photium Cod. CLXVI.

CXXX. *Damascii* (Ethnici philosophi, quem patria Damascenum vocat Cod. CLXXXI. & regnante in Italia Theodorico scripsisse docet Cod. CCXLII. p. 553.) *libri IV.* quorum 1) περὶ παραδόξων ποιημάτων, *de admirandis operibus capita CCCLIII.* 2) παραδόξων δαιμονίων διηγημάτων *admirandarum narrationum de dæmonibus capita LII.* 3) περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἐπιφαινομένων ψυχῶν, παραδόξων διηγημάτων, *de animarum apparitionibus post obitum, admirandarum narrationum capita CV.* Libri quarti titulus in Photio non exstat, quemadmodum totum Damascii opus jam diu periit, quod si exstaret non leve fortasse credulitatis superstitionisque ethnicæ documentum haberemus. Alios παραδόξων scriptores vide si placet supra lib. 1. cap. 22. §. 4. lib. 3. cap. 6. §. 21. b. & cap. 27. §. 8. & lib. 4. cap. 13. §. 2. & apud Jonsium lib. 2. de scriptoribus Hist. Philosoph. c. 12.

CXXXI. *Amyntiani* εἰς Ἀλέξανδρον, *de rebus Alexandri M.* ad Marcum Antoninum Imp. Ejusdem βίοι παράλληλοι, *vitæ parallelæ, Dionysii* tyranni & *Domitiani* Imp. libris duobus: *Philippi* Macedonis & *Augusti* Imp. itidem libris II. & liber de *Olympiade* Alexandri M. matre. Hæc scripta omnia Amyntiani, de qvibus admodum sinistre Photius, interciderunt.

CXXXII. CXXXIII. CXXXIV. CXXXV. *Palladii, Aphthonii, Eusebii* & *Maximi* Sophistarum μελέται διάφοροι; *variæ declamationes,* inter qvos

* Vide supra Volum. IV. p. 499. & Volum. VI. p. 828.

qvos Palladio palmam eloqventiæ Photius tribuit. *Maximum* eundem esse non dubito Magistrum Imp. Juliani, Sophistam Byz. cujus * περὶ ἀλύτων ἀντιθέσεων Svidæ memoratum scriptum breve edidit Carolus Stephanus Græce ad calcem Dionysii Halicarnassei Epistolæ ad Pompejum, Paris 1554. 8. quod donatum mihi ab eruditissimo Viro M. V. la Crose, non dubito infra cap. 39. cum mea versione tecum communicare. *Eusebium* suspicor Rhetorem illum Alexandrinum de quo Eunapius: *Palladium* vero Methonæum Sophistam Constantini Imp. clarum ætate, cujus διαλέξεις & λόγους varios Svidas laudat. De *Aphthonio* Antiocheno cujus progymnasmata sunt in omnium manibus, dixi lib. IV. cap. 31.

CXXXVI. CYRILLI Alex. οἱ Θησαυροί, thesauri de SS. Trinitate contra Arium & Eunomium. Exstant tomo qvinto ejus operum, distributi in λόγους triginta qvinque, ut notavi Volum. VIII. p. 562. seq. Apud Photium nulla numeri aut distinctionis in λόγους mentio, qvi opus hoc ἐπιχειρηματικὸν βιβλίον appellat.

CXXXVII. EUNOMII Hæretici βιβλιδάριον, quod *Basilius* Magnus ægre tandem nactus, libris V. adversus Eunomium scriptis confutavit. Hoc Eunomii scriptum primus Græce & Latine edidi Volum. VIII. p. 262-305. qvemadmodum minorem illius ἔκθεσιν (à Valesio jam & Baluzio publicatam) p. 253-260. Hæc posterior, qvam Eunomius libris tribus adversus Basilium (de quibus mox) inseruerat, refellitur à *Greg. Nysseno* in libris, de quibus dixi VIII. p. 151. & 160. qvemadmodum de Basilii p. 78. seq.

CXXXVIII. *Eunomii* ejusdem *libri III. adversus Basilium*, qvi hodie non exstant: sicut nec quæ Eunomio opposuere *Theodorus* (Mopsvestenus) & *Sophronius* (Hierosol.) Photio memorati tum hoc loco, tum supra Cod. IV. & V. Exstat vero *Gregorii* Nysseni opus adversus Eunomium (de qvo Cod. VI.)

CXXXIX. *Athanasii* Magni *in Ecclesiasten* & *Cantica canticorum* commentarii, qui hodie desiderantur, sed supersunt ejus *Epistola* & *apologia de fuga* (confer Cod. XXXII.) quibus nihil elegantius inter Athanasii scripta se vidisse Photius testatur. εἰς μέν τοι τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐπιστολῶν αἷς τὴν ἀπολογίαν αὐτῷ τῆς φυγῆς καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ἐξεργάζεται, ἄλλο τι, ὅσα ἐμὲ τῶν αὐτοῦ εἰδέναι, οὐδὲν ἀναφέρεται.

* Antequam illud vidissem, Astrologici argumenti esse male suspicabar, quale est Poëma Maximi περὶ καταρχῶν eidem Svidæ memoratum, quod edidi Volum. VIII. p. 415. Itaque emendandum qvod scripsi VIII. p. 769.

CXL. Ejusdem ATHANASII *libri quinque adversus Arium*, ἢ κατὰ Ἀρείου καὶ τῶν αὐτοῦ δογμάτων πεντάβιβλος, Exstant T. I. operum Athanasii edit. novæ eruditiss. Montfauconi p. 405. seq. adversus Arianos libri quatuor, nam qvinti loco Photius habuit Epistolam contra Arianos Encyclicam ad Episcopos Ægypti & Libyæ, qvæ occurrit in eodem T. 1. p. 270. Vide si placet qvæ à me notata sunt lib. V. cap. 2. Photius notat Basilium & Gregorium Nazianzenum ex Athanasio velut ex uberrimo fonte derivasse partem argumentorum quibus illorum scripta adversus Arium exundant.

CXLI. CXLII. CXLIII. & CXLIV. BASILII Magni *in Hexaëmeron*, 2) ἠθικοὶ λόγοι sive *Homiliæ de moribus*, 3) *Epistolæ* tum canonicæ, tum aliæ plurimæ ad diversos, τὸ ἄλλο πλῆθος ἃς διαφόροις ἐπέστειλεν & 4) *Ascetica.* Hæc omnia Basilii scripta ætatem tulere, sæpius edita ut dixi Volum. VIII. (lib. V. cap. 19.)

CXLV. *Helladii* (ejusdem de qvo infra, Cod. CLVIII. & CCLXXIX.) *Lexicon* vocabulorum phrasiumque Græcarum (non poëticarum ut *Diogeniani*, sed qvarum in prosa maxime usus) copiosissimum & πολυστιχώτατον, septem τεύχεσιν sive voluminibus.

CXLVI. *Anonymi Lexicon* καθαρᾶς ἰδέας, *puri ac tersi sermonis*, itidem copiosum ac prolixum.

CXLVII. *Anonymi Lexicon* σεμνῆς ἰδέας, styli gravis ac ponderosi.

CXLVIII. *Anonymi Lexicon* ἰδίως λόγου πολιτικοῦ *orationis propriè civilis*.

CXLIX. *Pollionis Lexicon*, in qvo multæ fuere voces poëticæ, non tanta copia tamen qvam in Lexico *Diogeniani* de qvo Cod. CXLV. Pollio ille videtur idem cum *Valerio Pollione* Alexandrino qvem Svidas in Πωλίων ait tempore Adriani Imp. vixisse, ac scripsisse Lexicon vocum Atticarum, qvod & ipsum periit, συναγωγὴν Ἀττικῶν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.

CL. *Juliani* (Cappadocis Sophistæ, de qvo Svid. & Eunapius) *Philostrati* Tyrii (cujus opus de vita Apollonii Tyanensis memorat Photius Cod. XLIV. & CCXLI.) & *Diodori* (cui Valerius Pollio pater, Svida teste) *Lexica in Decem* Atticos *Rhetores*. Ex hisce novem Lexicis Photio hactenus memoratis, ne unum qvidem ad nos pervenit.

CLI. TIMÆI (Sophistæ) πρὸς Γεντιανόν, *ad Gentianum* (MS. Γαϊατιανὸν *Gajatianum*) *libellus de vocibus apud Platonem*, περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Hunc ex Codice Bibl. Coislinianæ Græce primus magnam partem in lucem protulit eruditiss. Montfauconus, p. 477. seq. Catalogi MStorum illius Bibl. Parif. 1715. fol. a qvo præfationem Timæi mutuatus hic in Lectorum gratiam apponam.

Τίμαιος

Τίμαιος Γαιατιανῷ εὖ πράττειν. Ἐπιστάμενος ἀκριβῶς σε τὴν γνώμην καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν, καὶ φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι, παιδεία τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ χρησάμενος ἐξέλεξα τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν ἀττικὴν εἰρημένα, οὐ μόνον τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις. Τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέσταλκά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδιὰν οὐκ ἄμουσον. ἔῤῥωσο.

Timæus Gaiatiano salutem. Cum plane compertum habeam quo sis animo, quove studio & diligentia utaris erga Platonem, cumque soleam in festo Saturnalium amicis aliqvid de meo offerre, institutione & institutionis sorore diligentia usus selegi ea quæ à Philosopho vel glossematis more, vel secundum consvetudinem Atticam dicta sunt, quæ non Romanis tantum sed etiam Græcorum plurimis obscura sunt. Hæc porro alphabetico ordine digesta & explicata ad te misi, ratus te hinc institutionem non ineruditam consecuturum esse. Vale.

CLII. *Ælii Dionysii* Halicarnassei (qvi temporibus Hadriani vixit) *de vocibus Atticis* ad Scymnum, *libri qvinqve.* Duas hujus operis editiones Photius evolvit, qvarum neutra hodie exstat. De Dionysio hoc dixi Volum VII. p. 57. seq.

CLIII. *Pausaniæ* Lexicon Atticum, Dionysio in quibusdam etiam copiosius. Hunc Pausaniam, cujus Lexicon ῥητορικὸν citatur ab Eustathio, & ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴ à Scholiaste Thucydidis, Clarissimus Kusterus * diversum putat á Pausania Cæsariensi, de cujus descriptione Græciæ dixi lib. IV. cap. 15. sed rationem non addit, neque ego fateor me videre.

CLIV. & CLV. *Boëthi* (illius ni fallor ad qvem de anima scripsit Porphyrius,) λέξεων πλατωνικῶν συναγωγὴ ad Melantam, *Lexicon Platonicum*, Timæi illo de qvo supra Cod. CLI. longe præstantius, & Ejusdem *Boëthi* alius liber περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων, *de obscuris apud Platonem vocibus* ad Athenagoram.

CLVI. *Dorothei* περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων, *Lexicon vocum novarum & peregrinarum.* Ex qvinqve scriptis hactenus commemoratis nullum hodie exstat: neque habeo jam quæ de Lexicis Græcis deperditis addam ad ea qvæ disserui lib. IV. cap. 34. seq. Cæterum Dorotheum hunc nihil vetat esse Ascalonitam illum Grammaticum, cujus meminit Stephanus Byz. in Ἀσκάλων & Etymologicum magnum in ἀμφιγυοεῖν.

* ad Svidam in πύνδαξ.

CLVII. MOERIDIS Ἀττικιστὴς, *libellus de vocibus Atticis*, qvi non ita pridem ex Jo: Pricæi apographo editus est Græce, notisqve illustratus ab eruditissimo viro *Joanne Hudsono*, Oxoniæ 1712. 8. subjuncta Gregorii Martini dissertatione pro vera ac veteri Græcæ lingvæ pronunciatione contra Adolphum Mekerckum. In illo apographo, qvod ex Codice Bibl. Cæsareæ Vindobonensis est expressum, scriptor vocatur *Evmæris*, unde Evmœridem appellant Ez. Spanhemius ad Aristophanis Plutum v. 12. & Colomesius p. 120. Observationum sacrarum. Rectius alii Codices cum Photio conspirantes *Mœridem* vocant, ut Segvierianus sive Coislinianus, è qvo excerpta dedit Clariss. Montfauconus in Catalogo MSS. Bibl. Coislinianæ p. 485-488. nec non Codices qvos evolverunt Steph. le Moyne notis ad Varia sacra p. 479. Salmasius de Hellenistica p. 46. seq. Usserius, Is. Vossius, Valesius, Cangius, & Labbeus qvi Mœridem *Sophistam* vocat p. 105 Bibl. novæ MSS. In Codice Antonii Eparchi apud Stephanum le Moyne T. 1. Var. sacr. p. 529. & Anselmum Bandurium p. 886. ad antiqvitates CPol. Mœris *Atticista*, Μοίριδος Ἀττικιστοῦ λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Sed apud Photium titulus libri est, non cognomen scriptoris, Ἀττικιστής. De ætate nihil liqvido constat, nisi post Phrynichum scripsisse, qvem citat in ἰστελλής. Institutum autem ejus est annotare & inter se conferre voces qvibus Attici, & qvibus Græci in aliis dialectis, maxime illa κοινῇ utebantur: interdum notat & κοινὸν vulgi, illudqve diversum facit non modo ab Attico sed etiam ἑλληνικῷ, ut in ἐξίλλειν, εὐφήμει, κάθησο, λέμμα, οἰδίπουν, οἶσε, σχέατον. Interdum qvod commune est pluribus dialectis, ut vocem διωκάθειν communem esse Doribus & Jonibus. Est etiam ubi ἀτθίδα πρώτην καὶ δευτέραν distingvit, ut in πλυνεῖς, πλυνῇς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα, κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα.

Index Scriptorum à Mœride allegatorum.

Antiphon in λιθουργός.

Aristophanes in ἐμπολαὶ, ἰξοὶ, λάνεργας, σισύρα, ψίλαξ. Comicus in χύτρειον.

Βαβυλωνίοις in θωμός.

Βατράχοις in εἰκοσολόγον.

Θεσμοφοριαζούσαις in πομφόλυγας.

Λυσιστράτη. in ἀλυκόν.

Ὄρνισι, in ἄρριχος, γνωσιμαχῆσαι, κυρβασία, λαμβάνειν.

Πελαργοῖς in βαλανεύς.

Πολυίδῳ, in οὐκ ἀπήρκει.

Aristo-

Ariſtotelis ἐν τῇ πολιτείᾳ, (Λακεδαιμονίων) in Φοινικίς.
Demoſthenes in βιβλία, γραμματοκύφωνα, μετέπεμψε.
κατ' Ἀριστογείτονος in ὄφελον
κατὰ Μειδίου in ἰσηγορία
Φιλιππικοῖς in δεχαιρεσίαι.
Eubulus in θηρίκλειον.
Eupolis πόλεσιν, in λάσανα.
Hermippus in σανδάριον.
Herodotus in λογίους.
Homerus in ἐνετείλαμεν, ἦρι.
Hyperides in διαλέγεσθαι.
Iſæus in διέγνωσαν.
Phrynichus. Φρυνίχου τοῦ Ἀρραβίου σοφιστικὴ παρασκευὴ, in ἐντελής.
Plato in ἀναβιῶναι, βαλανεύς, βίβλια, κάχη, χαλαστραῖον.
Convivio in ψυχρός.
Hippia in διακεκά. Hippia ſecundo in ὡσαύτως.
de Legibus in δυσήριδος, ἐξεωσθῆναι, εὐκταῖον, εὔμορφον, ζώσαιτες, χειρομαχίας.
Phædone in δυσωπεῖσθαι, ἐπιτηδείως.
Protagora in χάριν οὐκ ἔχω.
de Rep. in διαγράφειν, ἐκτὸς, κομψός.
Theæteto in διαφορότης.
Plato Comicus in ἀνακῶς.
Rhetores in ἀμοιβήν.
Thucydides in ἀμφιδήριτον, ἀνακοινῶσαι, ἀνθρωπεία, αὐτοβοεί, ἀγυιῶν νεῶν, δελφὶς, δένδρεις, ἐκπλήγνυσθαι, ἐξαληλιμμένην, ᾐσθεῖς, λιθαργὺς, μετέπεμψε, νῆες, παράφρημα, παράστασις, στρατιά.
Xenophon in ἀκμὴν, γαστῆρας, δένδρεις, εὔμορφον, μαρμαίρων. Ejus ἀπομνημονεύματα in ἐθελέχθρους.

CLVIII. *Phrynichi Arrhabii* σοφιστικῆς παρασκευῆς λέγοντα, *apparatus Sophisticus* ſive Rhetoricus vocum formularumq; elegantium ac ſelectarum libris XXXV. quod totum opus ordine literarum digeſtum Commodo Imp. at ſingulos libros amicis ſingulis inſcripſerat, ut primores tres & decimum & poſt undecimum aliquot *Ariſtocli* cuidam, quartum & octavum *Juliano* Senatori Rom. ſuo populari, quintum & undecimum *Menodoro*, cui etiam librum περὶ κινήσεως ὀνομάτων *de nominum inflexione* m. ſu-

missurum se pollicetur: sextum *Tiberino*, septimum & plures è posterioribus *Menophilo*, nonum Rufino, cæteros *Rhegino* (Grammatico fortassis illi cujus πολυμνήμονα Socrates III. 23. & Svidas commemorat) & *Basilidi* Milesio Sophistæ. In undecimo libro magnis extulit laudibus æqvalem suum *Aristidem* Rhetorem, in cujus Orationes tunc incidit, & qvem eloqventissimis præferri ab aliqvibus non miratur, cum *Marcianus* τῶν Κρητικῶν (Schottus Κελτικῶν) συγγραφεὺς, etiam præ Platone ac Demosthene genuinæ eloqventiæ normam (κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς) voluerit *Bruti* Itali Epistolas. Ipse autem εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ σάθμας καὶ παράδειγμα sermonis tersi & puri atque attici regulam amussim & exemplum non dubitat esse præferendos omnibus, in quibus nec ipse Momus nec corycæus aliqvis dæmon habeat quod possit reprehendere, *Platonem* & *Demosthenem*, *Æschinemque* Lysaniæ F. Socraticum dialogorum septem scriptorem, qvos *Socrati* aliqvi velut auctori tribuerunt. His præterea subjungit cum cæterorum *novem Rhetorum* choro *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Critiam* Calæschri Fil. & *Antisthenis* duas Orationes genuinas de Cyro & Ulysse, Ἀντισθένους μετὰ τῶν γνησίων αὐτοῦ δύο λόγων, τοῦ περὶ Κύρου καὶ τοῦ περὶ Ὀδυσσέως, *Aristophanem* cum reliqvo Comicorum qvatenus Attici sunt choro, & Tragicos Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην. Hoc Phrynichi opus pridem intercidit præter pauca qvædam ex illo excerpta quæ Græce vulgavit celeberrimus Montfauconus in Catalogo MSS. Bibl. Coislinianæ p. 465-469. De Phynichi Ἀττικιστῇ sive scripto de vocibus Atticis, qvod editum habemus, dicere me memini lib. IV. cap. 34.

CLIX. ISOCRATIS *Orationes XXI. & Epistolæ IX.* quæ hodie omnes exstant, nam & ἡ πρὸς Εὐθύνουν ὑπὲρ Νικίου est Oratio quæ inter editas ἀμάρτυρος inscribitur. De orationibus Isocratis dixi lib. 2. c. 26. §. V. & de Epistolis Lib. 2. cap. 10. §. 7.

CLX. CHORICII Sophistæ *Gazai* Christiani μελέται καὶ συντάξεις λόγων διάφοροι è quibus Volum. VIII. p. 841. seq. vulgavi memoratum nominatim Photio Ἐπιτάφιον in Procopium Gazæum Choricii Magistrum, nec non Orationem in Σῦμμον στρατηλάτην, cætera illius vel interciderunt, vel adhuc latent in Bibliothecis manu exarata: fuere autem varii generis multaqve, πλασματικοὶ λόγοι sive declamationes, tum panegyrici, μονῳδίαι sive orationes funebres & epitha-

lamii

lamii & ἀντιῤῥητικοί sive controversiæ, aliaqve. Testatur Photius Choricium floruisse Justiniani ætate, discipulum Procopii Gazæi, ac postea Sophistæ alterius in eadem urbe, cui etiam seni defuncto in officio publici doctoris successit. De hoc altero potius Choricii Magistro qvam de Procopio * videntur accipienda qvæ apud Photium sequuntur: τούτου λόγοι πολλοὶ καὶ παντοδαποὶ φέρονται ἄξιον ζήλου καὶ μιμήσεως χρῆμα. & qvod ait oratoriam ipsius facultatem potissimum eluxisse ex opere qvod hodie nusquam exstat, & in qvo Sophista ille versus qvos voluit Homericos in prosam resolutos varia elocutus est metaphrasi, & multiplici orationis colore ac charactere expressit. Procopium Choricii Magistrum à Procopio Cæsariensi Historico (de quo Cod. LXIII.) distingvens Photius merita mactat laude, & commentarios illius in sacras litteras notos sibi fuisse haud obscure innuit his verbis: γέγονε δὲ μαθητὴς Προκοπίου ῥήτορος εἷς τῶν ἀρίστων (οὐ τοῦ Καισαρέως δὲ) ὃς εἰς μέγα κτῆμα καὶ ὄφελος κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ τὰς γραφὰς συντάξας ἀείμνηστον αὐτοῦ κλέος τοῖς σπουδαιοτέροις καταλέλοιπεν. Sed de ἐξηγητικαῖς ejus σχολαῖς speciatim infra Cod. CCVI.

CLXI. *Sopatri* Sophistæ ἐκλογαὶ διάφοροι, *varia electa, libris XII.* qvibus res qvamplurimas memorabiles, veras, fabulosas, ex selectis scriptoribus jucunda varietate & copia explicaverat: opus qvod cum non levi eruditæ antiqvitatis jactura desideramus. Meminit illius etiam Svidas: Σώπατρος Ἀπαμεὺς σοφιστὴς ἢ μᾶλλον Ἀλεξανδρεύς. ἐπιγράμματα πλεῖστα· τινὲς δὲ καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστοριῶν τούτου εἶναί φασι. Hic Sopater Alexandrinus alius a Sopatro Paphio Comico eodemqve Parodo (qvem lib. 2. c. 22. Svidam secutus male à Comico distinxi) & à Sopatro cujus Epistolam ad Hemeterium fratrem de magistratu bene gerendo servavit magnam partem Stobæus sermon. 44. & à Sopatro Apameensi, scriptore libri de providentia, Jamblichi discipulo, qvem Constantinus magnus interemit, de qvo ad Eunapium. Nec non à Sopatro ad qvem Libanii Epistolæ. Sed fortasse non diversus ab autore commentariorum Græcorum qvos habemus in στάσεις Hermogenis, & ad qvem Æneæ Gazæi Epistola nona, qvi sub sæculi sexti initia scripsit.

Index

* Emendandum igitur qvod scripsi Volum. VI. p. 259.

Index Scriptorum è qvibus Sopater eclogas ſuas collegit.

Ælii (Dionyſii) de Alexandria & rebus Ægyptiacis.
Anonymi *θαυμάτων συναγωγή.*
Anonymi *ἐκλογαὶ* de illuſtribus fœminis, *περὶ τῶν εἰς μέγα δόξης καὶ ὄνομα λαμπρὸν ἀρθεισῶν γυναικῶν.*
Antimachus Poëta.
Apollodori Grammatici Athenienſis *περὶ Θεῶν λόγος ά, γ', δ', έ, θ', ιβ, ιέ, ις', μέχρι κ'δ.*
Apollonii Stoici *ὅσαι γυναῖκες ἐφιλοσόφησαν.*
Ariſtophanis Grammatici *περὶ Ζώων, βιβλίον ά, β'.*
Ariſtotelis *πολιτεία Ἀχαιῶν, Θετταλῶν, Κίων, Λυκίων, Παρίων.*
Ejusdem *πολιτικά.*
Ariſtoxeni *σύμμικτα ὑπομνήματα.*
Artemonis Magnetis ſive Magneſii *τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγματευμένων διηγήματα.*
Athenæi Naucratitæ *δειπνοσοφισταί.*
Callixeni *τῶν Ζωγράφων τε καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφή.*
Cephalionis *Ἐρατώ, διαλαμβάνουσα κατ' Ἀλέξανδρον.*
Damoſtrati *ἁλιευτικά.*
Diogenis Cynici *ἀποφθέγματα.*
Diogenis Laërtii *φιλοσόφων βίων βιβλίον ά, έ, θ' καὶ ι.*
Favorini *παντοδαπῆς ὕλης ἔκ τε τοῦ ν' καὶ ξ' καὶ καθεξῆς πλὴν τοῦ ταῦ μέχρι τοῦ ω.*
Hellanicus Hiſtoricus. Herodotus.
Heſiodus. Homerus.
Jubæ (ἰωβᾶ) *περὶ γραφικῆς λόγος β'. ἰώβα τοῦ βασιλέως θεατρικῆς ἱστορίας ιζ λόγος.*
Plutarchi vitæ Demetrii & Bruti Romani, Cratetis, Daiphanti, Pindari, Niciæ, Alcibiadis, Themiſtoclis, Theſei, Lycurgi, Solonis, Alexandri Philippi F. Cimonis, Lyſandri, Demoſthenis, Periclis, Pelopidæ, Phocionis, Ariſtidæ, Epaminondæ, Dionis, Ageſilai, Agidis, Cleomenis, Eumenis Cardiani, Philopœmenis, Timoleontis, Arati, Pyrrhi Epirotæ.
Plutarchi *πῶς δεῖ τὸν νέον ἀκούειν ποιημάτων. Περὶ φύσεως καὶ πόνων, (ὅπως τε πολλοὶ πολλάκις πόνῳ τὴν φύσιν οὐκ εὖ φερομένην ὤρθωσαν, ἕτεροι δὲ καλῶς ἔχουσαν ἐξ ἀμελείας διέφθειραν, ὅπως τε ἔνιοι ἐν μὲν νέοις βραδεῖς ἐνομίσθησαν πᾶσι καὶ ἀσύνετοι, ἀκμασάντων δὲ εἰς τὸ ταχὺ καὶ συνετὸν αὐτοῖς ἡ φύσις ἐξέλαμψε.)*

ἐξέλαμψε.) Περὶ δυσωπίας καὶ λόγου. Περὶ ἀδολεσχίας. Περὶ ὀργῆς. Πῶς ἄν τις ὑπὸ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. Περὶ εὐθυμίας. Πολιτικὰ παραγγέλματα. Περὶ πλούτου. Ὅπως ἄν τις συναίσθοιτο ἑαυτοῦ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδιδόντος. Ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Γαμικὰ παραγγέλματα. Ὅτι βραδίον Θεοὶ τιμωροῦνται. Ἀνδρῶν ἐνδόξων ἀποφθέγματα. Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Βασιλέων καὶ στρατηγῶν ἀποφθέγματα. συμποσιακῶν βιβλία η.

Plutarchi περὶ ποταμῶν.

Rufi ῥωμαϊκῆς ἱστορίας βιβλία δ'. Ejusdem δραματικῆς ἱστορίας λόγος β', & μυστικῆς ἱστορίας βιβλίον α', β', γ', δ', ε.

Sapphonis (Poëtriæ) liber VIII.

Pamphilæ qvæ filia Soteridæ fuit, Σωτηρίδα Παμφίλης ἐπιτομῶν λόγους ἀμέχρι ι.

Theagenis Μακεδονικὰ πάτρια.

CLXII. *Eusebii Episcopi παραίνεσις* sive *adhortatio adversus Andreæ* Monachi *inclusi* Epistolam cui titulum fecit παραγνωστικὸν, qvasi dicas falsam ac perversam notionem. Et ejusdem Eusebii λόγοι δέκα, *libri decem* adversus Andreæ illius ἀπόδειξιν parænesi oppositam. Utraque utriusque scripta interciderunt. Andreas cum adversus Severum (Antioch.) & Julianum (Halicarnass.) scribere se profiteretur, revera *Aphthartodocetarum* hæresin volebat stabilire, dictaque Patrum in suam sententiam detorqvebat, atqve propiam proferens fidei formulam, ἰδίαν τινὰ τολμηρῶς συνταξάμενος ἔκθεσιν πίστεως, Catholicos *Phthartolatrarum* nomine infamabat, qvem cum Aëtio, Eunomio, Apolinario & Nestorio rejiciendum Eusebius convincit ex sacris litteris, testimoniisque τῶν λογάδων πατέρων, illustrium doctorum Ecclesiæ, Athanasii, trium Gregoriorum, Thavmaturgi, Theologi & Nysseni, Basilii Cæsareensis, Joannis Chrysostomi, Cyrilli Alex. Procli CPol, Methodii martyris, & Quadrati. Eusebium istum fuisse Episcopum Thessalonicensem patet ex Epistola Gregorii M. ad eum scripta Indict. IV. A. C. 601. quæ est lib. 11. Epist. 74. (in prioribus editionibus lib. 9. Epist. 69.) ubi etiam de eodem Andrea, qvem monachum inclusum ad S. Paulum, Romæ fuisse testatur. Pro Thessalonicensi Episcopum Thessaliæ habent qvidam Codices, sed illud alterum præplacet novæ editionis Operum Gregorii auctoribus, qvibus alii viri docti assentiuntur ut Gvil. Caveus in historia literaria scriptorum Eccles. ad A. 601. Petrus Halloix de vitis Orientalium scriptorum Sæ-

 culi

culi I. & II. Tomo I. p. 701. & Balthasar Germon de hæreticis Codicum Ecclesiasticorum corruptoribus p. 341. seq.

CLXIII. *Vindanii Anatolii,* Berytii *συναγωγὴ γεωργικῶν ἐπιτηδευμάτων, de operibus rusticis collectanea* libris XII. ex Democrito, Africano, Tarantino, Apulejo, Florentino, Valente, Leone cujus autoritas aliis præfertur & Pamphilo, ac Diophanis paradoxis sive admirabilibus. Hoc Vindanii Anatolii opus ipsum qvidem intercidit, magna tamen ejus pars inserta legitur viginti libris Geoponicorum, qvæ habemus, centum amplius post Photium annis collecta jussu Constantini Porphyrogeniti, in qvibus sæpe jam Anatolii, jam Vindanii jam Berytii nomine citatur, qvibus tribus unum eundemque scriptorem denotari ex Photio jam constat. Vide si placet qvæ de hoc Geoponicon opere notavi Volum. VI. p. 500. seqq.

CLXIV. GALENI *περὶ αἱρέσεων, de sectis* Medicorum, *liber* sæpius excusus, ut dixi lib. IV. c. 17. p. 528.

CLXV. HIMERII Sophistæ *μελέται, καὶ ἄλλοι λόγοι διάφοροι, declamationes & orationes variæ,* ex qvarum plerisque excerpta dat Photius infra Cod. CCXLIII. edita separatim ab Henr. Stephano Græce A. 1567. 4. De illis vide ubi lubebit dicta à me lib. IV. cap. 30. Viginti declamationes Himerii ante non vulgatas editurum se promisit Allatius p. 177. Apum Urbanarum. *Ἄλλαι* septem MSS. in Codice Barocciano 131. Bodlejanæ Bibliothecæ, quas descripsit, cum Oxoniæ versaretur, Rev. noster atque eruditissimus Jo. Christophorus Wolfius Pastor Ecclesiæ ad S. Catharinæ Hamb. meritiss. Ex illis, communicatis mecum benevole, apponam hoc loco unam, qvam ex Augustano Codice expressam ad Usserium pridem misit Elias Ehingerus.

Ἱμερίου εἰς βασιλέα (Ἰουλιανὸν) Παναθηναίοις, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος.

Χαῖρε φίλον φάος, χαρίεν τι μειδιόων προσώπῳ. Μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσομαι. Ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατά σου νεανιεύσωμαι ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ καὶ ἀχέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαύχενες ἀφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποίησιν δοῦναί μοι τι μέλος τοῖον, ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῦ Ἀνακρέοντος, ἔστιν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι. καί τι καὶ αὐτὸς προσθεὶς τῷ ᾄσματι, ὦ φάος ἑλλήνων καὶ τῆς οἷον Παλλάδος ἱερόν, δάπεδον Μουσάων τε ἀμφινέυομαι. Πεισθεὶς γὰρ ἤδη τοὺς λόγους καὶ μέλη

μέλη φθέγγεσθαι ἐφάνης ἡμῖν, ἐφάνης οἷον Ὅμηρος μὲν τοῖς ἀπειρηκόσι ναυτίλοις φησὶ τὸν οὔριον, καὶ τοῖς Ἀφροδίτῃ χορεύειν μέλλουσι τὸν ἕσπερον ὁποῖον εἰκὸς φανῆναι. Τινὲς μὲν οὖν οὕτω κάμνοντες εἰρήνης ἐπόθησαν ἄγγελον, Τινὲς δὲ χειμῶνας καὶ νεφέλας φεύγοντες λαμπρὸν ἠράσθησαν ἰδεῖν ἥλιον. Νῦν ἔαρ, ὦ παῖδες, ὡς ἀληθῶς, νῦν ἐγὼ τῆς ὥρας αἰσθάνομαι. Νῦν ᾠδὴ μὲν οὐ θρῆνος ἐμοὶ τὰ τῶν ἀηδόνων ᾄσματα, καὶ συγχωρῶ τοῖς λέγουσιν οὐκ ἐπὶ τῷ παιδὶ μέλος τοὺς ὄρνιθας, ἀλλ' ἐφ' ὕμνῳ θεῶν ἀναβάλλεσθαι. Ἀφίημι δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκεῖνον τὸν Θρᾴκιον, καὶ μετὰ τῶν ἀηδόνων καὶ ταύτας πείθομαι οὐ γοερὰν ᾠδὴν ἀλλὰ μέλος ἠρινὸν ἀναβάλλεσθαι· Νῦν πλούσια μὲν Ἰλισσοῦ καὶ διαφανῆ τὰ νάματα· καὶ τάχα δή σε μαντεύεται πάλιν ὁ ποταμὸς μυστήγετα. Κύκνοι δὲ εἰ μὲν ἀμφὶ τὰς ὄχθας Ἰλισσοῦ μετὰ Ζεφύρου ποτὲ μέλος εἰργάσαντο ὥσπερ ἐπὶ Καΰστρῳ τε καὶ Εὔρῳ νῦν πλέον ἢ πρότερον μουσικῆς τὰς ὄχθας ἐμπλήσσουσιν. Εἰ δὲ οὐκ οἶδέ τις ἄλλοτε τούτους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τοὺς ὄρνιθας καὶ τούτους ἥξειν τὴν μαντείαν ἐπὶ λειμῶνας Ἀττικοὺς μαντεύεται· Ἆρα τις ὅμως τεθέαται, καὶ αὐτὸν τὴν γῆν ὅσον εὐθαλῆ τε καὶ τεθηλυῖαν καὶ κόμαισθον ἐπί σοι καὶ πρὸ ὥρας αὐτοῖς τὰ λήϊα καὶ δείκνυσι σταχὺν ὥριον. Ὃ καὶ ἄνθος ἠρινὸν θαῦμα τοῖς ἰδοῦσιν ἐφαίνετο. Στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις καὶ ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἰδέας στέμματι. Ὥσπερ οἶμαι τῶν θεῶν διά σε ταῦτα χαριζομένων τοῖς Ἕλλησι. Λυδοὶ μὲν οὖν οἱ παρὰ χρυσῷ ποταμῷ τῷ Διονύσῳ βακχεύοντις (χρυσοῦν γὰρ ὁ Λύδιος λόγος ἐπονομάζει τὸν Πακτωλὸν) μαίνονται μὲν τῷ Θεῷ καὶ χορεύουσιν, ἐπειδὰν αὐτοῖς ἔαρ ἐνείκηται ὥρας ἀμείβων ἥλιος οὐκ ὀρνίθων ᾠδαῖς οἱ πολλοί τέ εἰσι καὶ εὐστομοῦσιν ἐν ἄλσεσι, οὔτε λειμῶσα ἡδύ τε καὶ ἁπαλὸν χλοάζουσιν. Ἀλλ' ἐπειδὰν αὐτοῖς ὁ Διόνυσος Νύσαν καταλιπὼν καὶ Αἰθίοπας ἐπὶ Τμωλὸν κωμάζει καὶ Πακτωλὸν καὶ τὰς βάκχας ἐπὶ τὸ σκίρτημα σεισθείσας αἴσθονται, τότε καὶ ἔαρ ἥκειν νομίζουσι καὶ μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ὥραν ἀσπάζονται. Λυδοῖς μὲν οὖν ἔαρ Διόνυσος ἄγει, καὶ τὰ Διονύσου βακχεύματα, σὺ δὲ ἡμῖν τε καὶ λόγοις. Ἐκμαίνεις δὲ ἀντὶ μὲν βάκχων τε καὶ Σατύρων τοὺς Μουσῶν τε καὶ Ἑρμοῦ προφήτας. ἀντὶ δὲ τοῦ βοᾶν τὸν Εὔϊον, σαυτὸν ἡμῖν δίδως ἀνακαλεῖν τε καὶ ἀναφθέγγεσθαι μεμαώσας καὶ χορείας σύνθημα, καὶ μηδεὶς ὑμῶν θαυμάσῃ, εἰ θεοῖς τὸν ἄνδρα εἰκάζειν οἱ λόγοι βούλονται. Εἰ γὰρ δὴ Ὁμήρῳ μὲν ἔξεστι καὶ τρισὶν εἰκάζειν θεοῖς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡμῖν δ' οὐδαμῶς; μᾶλλον μὲν εἰκότως ἡμᾶς τις οὐ μέμψαιτο, ὅτι μὲν ποιητικὰ κομπάζομεν, μηδὲ πόρρω τῆς ἀληθείας βαίνομεν, καὶ ταῦτα πλέον περὶ τοῦδε ταῦτα ἔχοντες φθέγγεσθαι ἢ περὶ Ἀγαμέμνονος Ὅμηρος εἴρηκεν· οὗ Θεοῖς μὲν φίλον, Θεοῖς δὲ καὶ πρέπον εἰκάζεσθαι. Δεῖ μὲν οἶμαι τάχα μὲν καὶ αὐτῷ τῷ προσώπῳ καθ' Ὅμηρον, ὄμματα γὰρ

ἴκελος τερπικεραύνῳ κατά σου μᾶλλον ἂν Ομηρίδαι φθέγξαιντο. πολλῷ δὲ πλέον οἶμαι καὶ ὅτι ταῖς τῆς ψυχῆς κάλλεσι Διΐ σε πρέπον εἰκάζεσθαι. ὁ γάρ τε τῶν σῶν ἀτελεύτητον ὅττι κεν κεφαλῇ καταννεύσεις. Τοῦτο δὲ τὸ τοῦ Διὸς ἐγκώμιον οὐδέ τις ἀνθρώπῳ τοσοῦτον αὐχήσει ποτὸν; ὡς ἀπάτη κατά σου χρησάμενος, οὐδὲ εἰ τὸν χρυσὸν ἔχων τοῦ Ομήρου, φθέγξαιτο, ᾧ καὶ αὐτὸν εἶξαί τὸν Δία φήσῃ ἡ ποίησις. Σοὶ μὲν καὶ ἀπ' ἄλλων φίλος καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι καὶ ὅμοιος μουσηγέτῃ ἐστὶν ἐκεῖνος, καὶ χοροὺς Μουσῶν καθ' Ελικῶνα τὸν Βοιώτιον ἵστασιν, ἔνθα δὴ καὶ τοῦτο αὐτῷ σε τῷ θεῷ συνάπτει. Μουσικῆς μὲν γὰρ καὶ αὐτὸς τὴν Αττικὴν πεποίηκας ἐπιτήδειον, ὥσπερ τὸν Ελικῶνα ὁ Απόλλων. Μουσικὴν δὲ καὶ ἡμᾶς κελεύεις ἐργάζεσθαι, αὐτὸς ἐνδιδοὺς τὸ σύνθημα, ὥσπερ ὁ θεὸς ταῖς Διὸς παρθένοις ταῖς Μούσαις. Ιππιον Ποσειδῶνα τιμῶσιν Ελληνες καὶ θύουσιν ἐπὶ Ισθμῷ τῷ θεῷ, δεικνύντες αὐτὸν ἡνίοχον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγάλμασιν. Αρ' οὖν ἄν τις πρὸ σοῦ τῷδε δικαίως καὶ τῷ θεῷ παραβάλλοιτο ἢ μαθητὴν προσαγορεύων τῆς τέχνης, διαμαρτάνοι τῆς κλήσεως; Πῶς γὰρ οὐ σοὶ μᾶλλον προσήκει Ποσειδῶν ἱππικῆς διδάσκαλος, ἢ τῷ παλαιῷ τῷ νεανίσκῳ; ὁ μὴν γὰρ βραδὺς τοῖς ἵπποις ὀχούμενος τοῦ θεοῦ τὴν τέχνην ἤλεγχε. σὺ δέ μοι δοκεῖς κἂν αὐτὸν Βουκέφαλον καὶ Πήγασον καὶ τὴν ἀθάνατον συνωρίδα τὴν Αχιλλέως. Ομηρος μὲν οὖν τὸν Διὸς παῖδα τὸν Κάστορα ὡς ἀγαθὸν ἱππεύειν ὑμεῖς τοῖς ἔπεσι καὶ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ χαρίζεσθαι, ὡς ἀρκοῦν οἶμαι καὶ μόνον καὶ Διὸς ὄντα παῖδα κοσμῆσαι τὸν Κάστορα. Βελλεροφόντην τοι Εφυραῖον ᾠδῆς τε καὶ μέλους ἄξιον ἵππος ἐποίησε, καὶ βασιλέα μὲν Δαρεῖον ἐν Πέρσαις, μέγαν δὲ ἐν Μακεδόσιν Αλέξανδρον. Σὺ δὲ οἶμαι ἀθύρματα τὰ τῶν μεγάλων βασιλέων ἐγκώμια. Βούλομαί σοι καὶ διήγημα τῆς τε πόλεως ἐπιχώριον καὶ τῆς πανηγύρεως, ἐφ' ὧν ἥκεις, διηγήσασθαι πάντως ἡδὺ καὶ ἀξιάγαστον οὐ θεᾶσαι μόνον παναθήναια ἀλλὰ καὶ λέγειν τι περὶ αὐτῶν ἐν Ελλησιν, ὅταν ἐν τῇδε τῇ πανηγύρει τὴν ἱερὰν Αθηναίων τριήρη τῷ θεῷ πέμπωσιν. Αρχεται μὲν εὐθὺς ἐκ πυλῶν, οἷον ἔκ τινος εὐδίου λιμένος τῆς ἀναγωγῆς ἡ ναῦς. Κινηθεῖσα δὲ ἐκεῖθεν ἤδη καθάπερ κατά τινος ἀκυμάντου θαλάσσης διὰ μέσου τοῦ δρόμου κομίζεται, ὃς εὐθυνός τε καὶ λεῖος καταβαίνων ἄνωθεν σχίζει τὰς ἑκατέρωθεν αὐτῷ παρατεταμένας στοὰς, ἐφ' ὧν ἀγοράζουσιν Αθηναῖοί τε καὶ οἱ λοιποί. Τὸ μὲν οὖν πλήρωμα τῆς νεὼς ἱερεῖς τε καὶ ἱέρειαι ἐντατεθεῖσαι πάντες, χρυσοῖς τε αἰθίνοις ἐστεφανωμένοι τοῖς στέμμασιν. Αὕτη δὲ ὑψηλὴ καὶ μετάρσιος οἷον ὑπό τινων κυμάτων ὑποκειμένων κύκλῳ φέρεται, οἱ πολλοῖς τε καὶ ἐπικερσίοις ἀνηρμοσμένοι τοῖς ἄξοσιν ἀκωλύτως ἄγουσιν ἐπὶ τὸν κολωνὸν τῆς Παλλάδος τὸ σκάφος. ὅθεν ἡ θεὸς ἐποπτεύει τὴν πανήγυριν οἶμαι καὶ τὴν παροῦσαν ἱερομηνίαν. λύσει δὲ ᾠδὴ τῆς νεὼς τὰ πείσματα, ἣν ἱερὸν προσᾴδουσι Αθηναῖοι χορὸν λαλοῦντες ἐπὶ τὸ σκάφος τῷ ἀνέμῳ παρεῖναι μετ' αὐτῶν καὶ τῇ θεωρίδι συμπέτεσθαι. Ο δὲ ἐπιγενὴς οἶμαι τὴν Κείαν

ᾠδὴν

ᾠδὴν ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλασσαν ἀκολουθεῖ μὴν εὐθὺς τοῖς μέλεσι. πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὖρος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι. Νεῖλον μὲν δὴ λόγος τὸν ποταμὸν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπειδὰν οὐρανοῦ τὸ μέσον ἱππεύων ἥλιος ὥραν τὴν θερινὴν ἐργάζηται, ὑπὲρ γῆν Αἰγυπτίων χώμενον καὶ κρύπτοντα τὴν ἄρουραν τῷ ῥεύματι, πέλαγός τε ναυσίπορον καὶ πλωτὸν ὁλκάσιν ἀποφαίνει τὴν Αἴγυπτον, ἱερῇ τελήεις ἢ τῆς παρθένου οὐ νειλώου τινὸς παραδόξου δεηθεῖσα ῥεύματος διὰ τῆς ἠπείρου συστέλλεται. Ἀλλὰ αὖραι ταύτην λιγυρὸν ἐπιχέουσαι πέμπουσιν ἐξ αὐλῶν Ἀττικῶν πνέουσαι, τὸ δὲ μάλιστα θαῦμα, αὐτὸς ἡλίῳ συνεκλάμπων Ἕσπερος καὶ μόνος ἀστέρων τότε ἄλλων συμφωνούμενος μεθ᾽ ἡμέραν καὶ συνάπτων ὑπὲρ τῆς νεὼς τῷ πατρὶ τὴν λαμπάδα. ἐφάνης τοίνυν οὗτος ἐκεῖνος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἕσπερον, καὶ δεξιὰν ἤγαγες τὴν ἠρεμίαν Ἕλλησι. Χρηστὰ δὴ ἐπαγγέλλῃ σύμβολα, ἄσιος τὰ μέλλοντα, ὡς ὁ δῆμός τε ὅδε εἴρηκε, κἀγὼ τοῖς ῥηθεῖσι πείθομαι.

CLXVI. *Antonii Diogenis* τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων, de Diniæ ac Dercyllidis Tyriæ amoribus & qvæ ipsis *ultra* ultimam *Thulem* oberrantibus se obtulerunt mirarum & *incredibilium narrationum* ad Isidoram sororem eruditam & φιλομαθῶς ἐχούσαν *libri XXIV*. ex qvibus Photius putat hausisse Lucium metamorphoses suas, Lucianum narrationes fabulosas * qvas sub veræ historiæ titulo edidit, Jamblichum, Achillem Tatium, Heliodorum ac Damascium eroticas suas fabulas. Meminit & *Epistolæ ad Faustinam*, in qva Antonius ille Diogenes, qvem οὐ λίαν πόρρω τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, non diu post Alexandri Magni tempora ** vixisse Photius existimat, ait se esse ποιητὴν κωμῳδίας παλαιᾶς, qvod interpretor non veteris Comœdiæ poëtam qvalis fuit Aristopha-

* Ex his est illa de profectione in Lunam, ὅτι πορευόμενοι πρὸς βορρᾶν ἐπὶ σελήνην, ὡς ἐπί τινα γῆν καθαρωτάτην πλησίον ἐγένοντο. Phot. ex Antonio Diogene p. 188.

** Non tam vetustum esse disputat Franciscus Vavassor p. 148. libri de ludicra dictione, cujus objectis nonnulla reponit Bælius in Lexico T. 1. p. 163. Sane qvod gravissimum esse ait Vavassor, gentem Antoniam tum nondum natam aut factam vocem vel auditam, satis refellunt T. Antonius Merenda Decemvir anno U. C. 303. ejusque filius Q. Antonius Merenda qvi ambo fuere ante Alexandrum Magnum. De Antonia gente diligentissime Joannes Glandorpius in Onomastico Romano p. 65-103. Exstant & Antonii Sanderi libri tres de claris Antoniis, editi Lovanii 1627. 4. quorum primus vitæ sanctimonia notos, alter præsules & maximates, tertius litteris & eruditione præstantes Antonios complectitur: sed Antonii nostri Diogenis nec apud Glandorpium nec apud Sanderum mentionem reperi.

ſtophanes, ſed enarratorem dramatis ſive fabulæ geſtæ ante multa tempora, qvoniam ſubjungit, *ὅτι εἰ καὶ ἄπιστα καὶ ψευδῆ πλάττοι, ἀλλ' οὖν ἔχοι περὶ τῶν πλείστων μυθολογηθέντων αὐτῷ, ἀρχαιοτέρων μαρτυρίας ἐξ ὧν συναθροίσειε*: qvod licet incredibilia & falſa videatur fingere, tamen habeat de plerisque teſtimonia vetuſtiorum ſcriptorum ex qvibus cum labore iſta collegerit, & qvorum nomina etiam ſingulis præfixit libris. *Προτάττει δὲ καὶ ἑκάστου βιβλίου τοὺς ἄνδρας οἳ τὰ τοιαῦτα προαπεφήναντο, ὡς μὴ δοκεῖν μαρτυρίας χηρεύειν τὰ ἄπιστα.* Hic Antonius Diogenes mentionem facit Sibyllæ qvam ait artem vaticinandi à Carmano accepiſſe: Aſtræi item qvi varia de Pythagora narraverit & Mneſarcho, nec non de Zamolxide qvem Getæ pro Deo coluerint. Affert & Balagri Epiſtolam ad Philam uxorem filiam Antipatri. Hujus ni fallor Balagri Macedonicæ hiſtoriæ librum ſecundum laudat Stephanus Byz. in *ἄμολβος*. & *ὄλβηλος*.

CLXVII. JOANNIS STOBÆI *ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, ὑποθηκῶν*, *electorum, apophthegmatum & ſententiarum libri qvatuor* in duobus *τεύχεσι* ſive voluminibus. De hoc opere eximio qvod maximam partem adhuc exſtat, accuratius dixi Volum. VIII. p. 666. ſeq. atque indicem etiam ſcriptorum, è qvibus Stobæus collectanea ſua congeſſit, adjunxi. De Stobis Macedoniæ ſecundæ civitate, à qvo Stobæum ſive Stobenſem viri docti appellatum notant, conſulendus Harduinus ad Plinii Hiſt. IV. 10. T. 1. p. 432. & in numis urbium illuſtratis p. 474. nec non Ezech. Spanhemius de uſu numiſmatum edit. novæ T. 2. p. 601.

CLXVIII. BASILII Seleucienſis Epiſcopi *λόγοι* ſive *ſermones XV.* qvos omnes hodie habemus, ut notavi Volum. VIII. p. 131. Sed intercidit qvod verſibus compoſitum ab eodem Baſilio Photius narrat de *Thecla* protomartyris geſtis & martyrio, licet aliud proſa à Baſilio ſcriptum ejusdem argumenti tenemus, de qvo ibid. p. 135. Incertum etiam & parum veriſimile, hunc eſſe Baſilium Seleucienſem, ut Photio viſum eſt, quocum Jo. Chryſoſtomus in libris de ſacerdotii colloquitur, licet in Baſilii ſermonibus veſtigia ſententiarum Chryſoſtomi inveniſſe ſe idem Photius eſt teſtatus. At cui libri illi de ſacerdotio inſcripti ſunt, is fuerit potius Baſilius Raphaneæ in Syria Epiſcopus qvi A. C. 381. Synodo CPolitanæ interfuit. Vide Montfauconi prolegomena T. 1. Chryſoſt. p. 361. & Sam. Basnagium ad A. C. 382. num. 6.

CLXIX. CYRILLI Alex. *κατὰ τῶν Νεστορίου δυσφημιῶν, contra Neſtorii blaſphemias libri V.* qvi exſtant, & qvorum jam meminit Cod. XLIX.

Exſtant

Exſtant etiam de qvibus porro Photius, *Epiſtola* Cyrilli ad Neſtorium, Valerium, Acacium Melitenenſem Epiſc. aliosqve, & de hirco emiſſario ad Acacium Epiſcopum Scythopolitanum: nec non Neſtorii ad Cyrillum reſponſio. Præterea Cyrilli σχόλιον περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ μονογενοῦς, *Scholion de unigeniti incarnatione.* Vide quæ de Cyrilli ſcriptis dicta ſunt Volum. VIII. (lib. V. cap. 27.)

CLXX. *Anonymi* opus quod intercidiſſe dolendum eſt, *libris XV.* qvinqve τεύχεσι ſive voluminibus complexum *teſtimonia Ethnicorum* non Græcorum modo ſed Perſarum, Thracum, Ægyptiorum, Babyloniorum, Chaldæorum & Italorum eruditorum, *qvibus Chriſtiana doctrina ſuffragari videntur.* Inter alia auctor qvi CPoli poſt Heraclii tempora ſcripſit, etiam attulit nonnulla ἀπὸ τῶν χημευτικῶν Ζωσίμου λόγων, *ex Chemicis Zoſimi* Thebani Panopolitæ (de qvo dixi Volum. VIII. p. 612. ſeq.) *ſcriptis*, (ita enim legendum, non χειμευτικῶν, *frigidis libris*, ut Schottus.) Quæ autem apud Photium ſequuntur, non de Zoſimo accipi debent, ſed de auctore horum collectaneorum, qvi nominum Hebraicorum ſignificationes etiam expoſuit, & de Apoſtolis tradidit ubi terrarum qvisqve Evangelium docuiſſet, & qvomodo mortem oppetiiſſet.

CLXXI. EUSTRATII Presbyteri magnæ Eccleſiæ CPol. (Eutychio Patriarchæ CPol. qvem A. C. 582. pro funere laudavit, * ſuperſtitis) *liber de vita functorum ſtatu*, in qvo tria ſibi propoſuit probanda, 1) contra Pſychopannychitarum ſententiam, animas ſanctorum ſtatim atqve corpore ſolutæ ſunt, operari. 2) ſpectra mortuorum eſſe animas ipſas, non divinam virtutem in formam eorum traductam. 3) animabus prodeſſe preces, ſacrificia, oblationes & eleemoſynas pro iis tributas. Hunc librum primus Græce addita verſione Latina vulgavit *Leo Allatius* ad calcem libri ſui de purgatorio, Rom. 1655. 8. p. 319-380. qvi doctum plane auctorem vocat p. 297. Latine ex verſione Allatii recuſus eſt in Bibliotheca Patrum Lugd. T. XXVII. p. 364. Nonnulla etiam Latine exhibet Combefiſius in Bibl. Concionatoria, ad diem commemorationis defunctorum. Hujus libri capite 23. legitur qvod Photius affert de Gamaliele Pauli Apoſtoli magiſtro, Gamalielisque filio Abibo, baptizatis per Joannem ac Petrum, nec non de baptiſmo & martyrio Nicodemi qvem Gamalielis ἀνεψιὸν vocat. Non autem hæc petiit Euſtratius

* Euſtratii laudatio in *Eutychium* edita Latine apud Surium ad 6. April. Græce vero è MS. Vaticano in Actis Sanctorum ad calcem Tomi I. April. p. LIX. & Latine ex Papebrochii verſione p. 550.

stratius ex Chrysippi † Hierosol. presb. laudatione in martyrem Theodorum, licet & ex illa qvædam producit c. 22. sed ex Luciani presb. Hierosol. narratione fabulosa de ἀποκαλύψει reliqviarum S. Stephani, ** qvæ ex versione antiqva Aviti, Gennadio c. 47. de Script. Eccles. memorata exstat in tomo septimo operum S. Augustini edit. Benedictin. De aliis Eustratiis dixi lib. 3. cap. 6. §. 29. Certe fallitur Casimirus Oudinus qvi huic nostro Eustratio CPol. tribuit commentarios in Aristotelem, cum sint Eustratii Metropolitæ Nicæni clari circa A. C. 1117.

Index scriptorum & virorum illustrium in Eustratii libro de vita functorum statu memoratorum.

Elpidi-

† De hoc *Chrysippo* qvi medio sæculo V. vixit, plura Allatius p. 330. seq. præfat. ad Eustratium, ex vita S. Euthymii scripta à Cyrillo Scythopol. & Græce ac Lat. edita in Analectis Græcis Monachor. Benedictinor. *Laudatio Theodori* à Chrysippo composita intercidit. Sed exstat Latine ejus *encomium in Joannem Baptistam* in Bibl. Combefisii Concionatoria: & *Homilia in Deiparam*, Græce & Lat. in auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. T. 2. p. 424. & in Bibl. Patrum Morelliana A. 1644. 1654. Tomo XII.

** De illa supra p. 144. & ad Gennadium cap. 46. de script. Eccles.

Nicolai Lyciæ Episcopi Acta. c. 15.
Origenes. c. 19.
ὁ παροιμιαστής. (Salomonis proverbia) c. 1.
Parthenius Archidiaconus c. 20.
Stephani protomartyris reliqviæ Luciano Presbytero revelatæ. c. 23.
Thecla. c. 16.
Theodorus Martyr. c. 22.

CLXXII. CLXXIII. CLXXIV. JO. CHRYSOSTOMI λόγοι sive potius *Homiliæ LXI. in Genesin*, tribus digestæ voluminibus, *In Acta Homiliæ L.* Ἑρμηνεῖαι εἰς τὸν Ἀπόστολον, *in Epistolas Pauli*, & εἰς τὸν ψαλτῆρα ὑπομνήματα *in Psalmos*. Exstant universa ista hodie, nisi quod major pars in Psalmos desideratur, ex quibus tamen XXXI. adhuc ineditas homilias ex MSS. Codicibus proxime in lucem prolatum iri speramus ab eruditissimo Montfaucono. De cæteris vide si placet dicta Volum. VII. p. 644. seq.

CLXXV. *Pamphilæ* Ægyptiæ, quæ Neronis temporibus floruit, συμμίκτων ἱστορικῶν ὑπομνημάτων, *miscellaneorum commentariorum historicorum libri VIII.* Hoc opus qvod exstare eruditorum intererat, longe pluribus constitit libris, nam undecimum laudat Gellius XV. 23. & undetrigesimum XV. 17. immo libros XXXIII. ὑπομνημάτων ejus ἱστορικῶν Suidas commemorat, à qvo præterea discimus Epidauriam fuisse, Soteridis Grammatici filiam, conjugem vero Socratidis itidem eruditi viri, ac scripsisse etiam Epitomen Ctesiæ libris III. Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν (qvarum librum primum laudat Sopater supra apud Photium Cod. 161.) aliorumqve scriptorum qvam plurimas, περὶ ἀμφισβητήσεων sive de controversiis, περὶ ἀφροδισίων, aliaqve plurima qvæ ad unum omnia interciderunt. Citatur Pamphila à Laërtio pluribus locis. In historicis Græcis locum ei dedit Vossius, in mulieribus Philosophis Menagius.

CLXXVI. *Theopompi* (qvi Philippi * Macedonis, Alexandri & successorum ætate vixit, Chius patria, Isocratis Rhetoris inter discipulos celeberrimus) ἱστορικοὶ λόγοι *historiarum* de rebus Græcorum Barbarorumqve *libri* ex LVIII, *tres & qvinqvaginta*, cum jam Photii ætate non extaret liber sextus, septimus, nonus, vigesimus & trigesimus. Hodie universos desideramus qvos Theopompus ipse qvindecim στίχων myriadibus computavit. *Menophanes* (Μηνοφάνης δέ τις ὁ τὰ θεοπόμπου ἐλέγχων, ἀρχαῖος δὲ καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀνὴρ) duodecimū Theopompi librum pridē scripsit excidisse

sive

* Philippi munificentiam erga Theopompum memorat Sozomenus præfat. Historiæ.

ſive periiſſe, qvem tamen lectum à ſe Photius teſtatur, atqve argumenta ejus exponit. De hoc Theopompo multa erudite Voſſius lib. I. de Hiſtoricis Græcis capite 7. cui tantum addo qvod δεινὸς μυθολόγος appellatur ab Æliano III. 18. Var. & Clemens Alex. in limine Stromatum Theopompum ac Timæum ait μύθους καὶ βλασφημίας συντάττειν. Elatione atqve altitudine orationis ſuæ officere Theopompum ſcripſit Cicero in Bruto c. 17. Res Græciæ inde ubi deſinit Thucydides cœpiſſe perſeqvi, præter alios docet Polybius lib. VI. in excerptis Peireſc. p. 26. qvi in eo reprehendit, qvod ubi ad Leuctricæ pugnæ tempus pervenit, rebus Græciæ valere juſſis ſola Philippi regis geſta porro pertexuit. Idem Libri XLIX. initium apponit p. 21. ex qvo ſcriptoris ἀτοπίαν, ἀθυρογλωσσίαν atqve in Philippum acerbitatem perſpicue cognoſcere liceat, qvam maledicentiā Timæi ſolis inimicis aſperioris longe majorem, & ratione omni deſtitutam arguit p. 25. ſq. qvod de Rege, cui in principio operis fuit adulatus, deinde in ipſius decurſu & de ipſo atq; de ejus amicis propudioſiſſima qvæqve tradere non erubuit. De Theopompi plagiis Porphyrius apud Euſebium X. 3. præparat. Ipſe Theopompus cum Iſocratem Athenienſem, & Theodectem Phaſelitem qvos anguſtiā rei familiaris orationes pretio vendidiſſe ait, Naucratemqve Erythræum & ſe, principatum eloqventiæ in Græcia non modo longe ſupra priorum temporum, ſed ſuæ qvoqve ætatis homines tenuiſſe affirmaſſet, etiam tribus illis haud obſcure ſe prætulit, magnamqve laudem ubiqve per Græciam publice verba faciendo partam à ſe fuit gloriatus. Photius tamen longe aliter judicat, ſtatuitqve eloqventia ipſum licet nullo diſcipulorum Iſocratis cedere, tamen non modo antiqvioribus Herodoto & Thucydide, qvin & Hellanico ac Philiſto, maxime vero Iſocrate, cui plurima ipſe & ſodalis ejus Ephorus debent, longe eſſe inferiorem. *Duris* qvoqve *Samius* licet nec ipſe cum ſuperioribus comparandus, Ephorum & Theopompum venuſtate carere præ antiqvis illis ſcripſit. *Cleophanis Myrleani* (ita enim ex Strabone & aliis videtur legendum pro Cleochare Smyrleano) in συγκρίσει Iſocratis cum Demoſthene hoc fuit judicium: τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν, hoc eſt Demoſthenis eloqventiam nativa virtute, Iſocraticam arte & ſtudio præſtare. Theopompi hiſtorias reſciſſis qvibus abundabant digreſſionibus in libros ſedecim Φιλιππικῶν contraxit *Philippus* junior Rex Macedoniæ cui bellum illatum à Romanis Anno U. C. 552. (ante CHriſtum 200) de qvo multa Livius XXXI. 6. ſqq. *De Theocrito* Chio Sophiſta, Theopompi adverſario Valeſius ad excerpta Peireſciana p. 4.

CLXXVII. *Theodori* Antiocheni, *Mopsvestiæ* Episcopi, (ὁ Μοψυεςίας δὲ ὢν, ὡς ἀπό τινων ἐπιςολῶν ἐμάθομεν) πρὸς τοὺς λέγοντας φύσει ἢ γνώμῃ πταίειν τοὺς ἀνθρώπους, *adversus eos qui ajunt natura non voluntate homines peccare, libri V.* De hoc opere qvod favit Pelagianis, Nestorianisqve & Origenis sententiæ de finem habituris damnatorum suppliciis, hodie autem non exstat, qvemadmodũ & de *Aramo* sive Hieronymo, cujus versionem novam Bibliorum Theodorus perstringit, vide qvæ supra, p. 165. De libris XXVIII. qvibus pro Basilio adversus Eunomium egregie depugnasse Theodorum hic Photius scribit, dixerat jam Codice IV.

CLXXVIII. DIOSCORIDIS *Pedanii* Anazarbensis περὶ ὕλης, *de materia Medica* βιβλίον ἑπτὰ λόγοις διῃρημένον opus *septem libris* digestum, qvi etiamnum exstant, & de qvibus supra lib. IV. cap. 3. Ait autem Photius eos qvi post Dioscoridem de simplicibus medicamentis scripsere, ut *Alexandrum* (Trallianum) *Paulum* (Æginetam) *Aëtium*, & *Galenum* aliosqve, strenue ejus observatis esse usos & magnam illorum partem scriptis suis inseruisse.

CLXXIX. *Agapii* Manichæi liber, λογύδρια sive breves sermones XXIII. & alia capita CII. complexus, ad Uraniam ejusdem sectæ fœminam & συμφιλόσοφον. Ex hoc deperdito hæretici hominis scripto mirum est qvæ monstra opinionum Photius recitat. Cæterum in verbis: θεολογεῖ δὲ ὁ δύστηνος καὶ τὸν ἀέρα, κίονα αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον ἐξυμνῶν, pro ἄνθρωπον legendum κρανόν: nam in compendio scripturæ, qvod freqvens est in libris manu exaratis, hæc duo facile possunt inter se permutari ut ἀνὸν pro οὐνὸν legatur. Mox: καὶ ταῖς λεγομέναις δὲ πράξεσι τῶν δώδεκα Ἀποςόλων καὶ μάλιςα Ἀνδρέου οὐ μόνον συντίθεται (ita legendum pro ὁ συντίθεται) ἀλλὰ κἀκεῖθεν ἔχει τὸ φρόνημα ἠρμένον. Ethnicorum etiam, Platonis maxime testimoniis usum hunc Agapium & divinos illos ac sanctos celebrasse testatur Photius, Eunomium vero oppugnare videri, licet longe ipse indigniora de CHristo protulit. μάχεσθαι δὲ δοκεῖ πρὸς τὴν Εὐνομίου κακοδοξίαν, αὐτὸς, ὡς ἔςιν εἰπεῖν, ὅσῳ ἐκείνου ἀθεώτερον βλασφημῶν. Non dubito Agapium hunc esse Manetis discipulum memoratum in formula receptionis Manichæorum apud Jac. Tollium p. 144. insignium itineris Italici, & cujus Heptalogum nominat Petrus Siculus in Historia Manichæorum p. 30. De supposititiis Actis XII. Apostolorum & maxime Andreæ, supra Cod. CXIV.

CLXXX. JOANNIS LAURENTII *Philadelphiensis Lydi*, incertum an Christiani, qvi sub Anastasii, Justini & Justiniani temporibus vixit, jam miles, jam juridici functus munere & matricularii, libri tres, 1) περὶ διοση-

διοσημείων de prognosticis è tempestatibus (cujus pars edita à Jano Rutgersio Græce est in Variis Lect. p. 247-260.) 2) *περὶ μηνῶν de mensibus*, & 3) *περὶ ἀρχῶν πολιτικῶν de magistratibus civilibus.* Ex his libris fragmenta apud Svidam & Codinum. Et maxima pars adhuc manu exarata in variis Bibliothecis. Vide Lambecii notas ad Codinum p. 152. 153. 154. 155. 172. 208. Cangii glossarium Latin. in *silentium*. Salmasium ad Simplicium p. 255. Lud. Kusterum ad Svidam in ἰωάννης φιλαδελφεὺς & Joannem Boivinum ad Nicephorum Gregoram p. 786. Mentio hujus λυδοῦ Justiniano imperante clari apud Theophylactum Simocattam VII. 16. Histor. ubi ad ejus *διοσημεῖα* respicit.

CLXXXI. *Damascii* Damasceni, (de qvo Cod. CXXX.) *εἰς τὸν ἰσιδώρου τοῦ φιλοσόφου βίον de vita Isidori Philosophi*, liber prolixus in capita LX. divisus, variaqve refertus jucunda de aliis etiam illius ætatis Philosophis noticia sed jam pridem deperditus, ex qvo uberiora excerpta dabit Photius infra Cod. CCXLII. Hoc scriptum Damascius superstitione Ethnica imbutus scriptor & Christiana sacra subinde lacessens dicavit *Theodoræ* eruditæ fœminæ, qvam ipse & Isidorus instituerant, filiam Cyrinæ & Diogenis qvi patre Eusebio, avo Flaviano natus (iisdem qvos celebrat Macrobius) genus referebat ad Sampsigeramum, Monimumqve à qvibus & suam Jamblichus duxerat originem. Damascium in oratoria facultate per triennium instituerat *Theon*, in Mathematicis disciplinis *Marinus*, in Philosophia Athenis alter cum Marino Procli successor *Zenodotus*, & Alexandriæ *Ammonius* Hermeæ, Platonem & Ptolemæi astronomica ipsi interpretatus: In dialecticis deniqve is ipse cujus vitam describendam suscepit, *Isidorus*.

CLXXXII. *Eulogii* Alexandrini Episcopi (defuncti A.C. 608.) *κατὰ Ναυάτου καὶ περὶ οἰκονομίας, contra Novatum & de dispensatione* * *Ecclesiastica (in recipiendis lapsis) libri VI.* de qvibus brevius Cod. CCVIII. & excerpta ex iisdem ampliora, Codice CCLXXX. Libro qvinto Eulogius disseruit de honorandis reliqviis martyrum, & sexto oppugnavit τὰ περὶ τῆς Ναυατιανῆς λεγόμενα ὑπομνήματα καὶ τὴν ψευδεπίγραφον ἄθλησιν Ναυάτου Ἐπισκόπου. *Novatianorum commentarios de falso Novati martyrio.* Et commentarii illi, & libri Eulogii jampridem interciderunt.

CLXXXIII *Eudociæ* Augustæ, Leontii Philosophi filiæ quæ Imp. Theodosio juniori nupsit, *μετάφρασις ὀκτατεύχου, Octateuchi* sive librorum qvinqve

* Vide B. D. Eliæ Veielii diss. de variis œconomiæ generibus p. 23. seq.

qve Mosis, Josue, Judicum & Ruth, *metaphrasis carmine Græco Heroico.* In Metaphrasi Deuteronomii nomen suum ipsa professa fuit hunc in modum:

Δευτερίην καὶ τήνδε Θεῦ θέμιδος, κάμε βίβλον
Εὐδοκίη βασίλισσα Λεοντιὰς ευπατέρεια.

CLXXXIV. Ejusdem *metaphrasis* similis Heroica Prophetarum *Zachariæ* & *Danielis*: nec non *martyrii SS. Justinæ, & Cypriani* * à magicis artibus & idololatria ad Christianam pietatem revocati, *libris III.* Hæc Eudociæ scripta omnia hodie desideramus. De aliis illius itidem deperditis, & de Homerocentonibus qvos habemus, Eudociæ huic à nonnullis tributos cum potius sint Patricii, vel Eudociæ junioris (Sæculo XI.) sive Eudoxiæ qvæ Zoes soror & Constantini (Imp. Basilii Bulgaroctoni fratris) filia fuit, dixi lib. 2. cap. 7. §. 5.

CLXXXV. *Dionysii Ægei* ** sive Ægiensis *Δικτυακὰ, βιβλιδάρια δικτυακῶν capita centum*, de rebus ad Physicam & artem Medicam spectantibus, ita tractata ut binorum uno semper affirmetur aliquid, qvod altero negatur & oppugnatur: v. g. capite *primo* disputavit Dionysius qvod ex utroqve parente semen ad vitalem generationem confertur, *secundo* qvod non ex utroqve: *tertio* quod à toto corpore semen secernitur, *quarto* qvod non ex toto, atqve ita in cæteris. Ejusdem operis, (pridem deperditi) verbis propemodum iisdem argumenta capitum traduntur infra, Codice CCXI. Auctor qvis fuerit, aut qvando vixerit, quæro qvi me doceat: nec titulum libri satis capio, nisi voluit auctor contrariis ubiqve rationibus suis lectorem veluti irretire, atqve inde à retibus nomen libro suo indere, licet & judicium suum subinde interposuit, δοκεῖ δὲ καὶ δικάζειν ταῖς δόξαις, πλὴν οὐκ ἐν ἁπάσαις ἐκφέρεται πρὸς τὸ πάναγνον (ita legendum pro πανάγιον) καὶ ἀνεύθυνον.

CLXXXVI. *Cononis διηγήσεις*, de rebus mythicis *narrationes qvinqvaginta* ad Archelaum Philopatorem Regem (Cappadociæ constitutum à M. Antonio, *** cui contra Augustum Archelaus favebat.) Harum narrationum argumenta satis perspicue exponit Photius, qvæ sola exstant, Græce & Latine etiam vulgata cum Hœschelii & Schotti notis, inter Historiæ Poëticæ scriptores antiqvos una cum Apollodori Bibliotheca, Ptole-

* Antiocheni sub Diocletiano passi, cum Theoctisto. Vide citatos supra p. 69.

** In numis reperias Αἰγιέων, Αἰγέων, Αἰγαίων, Αἰγεαίων, & Αἰγεατῶν. vide Holstenium ad Stephanum Byz. & Harduinum in numis urbium illustratis.

*** Vide Usserii Annales ad A. 3968. T. 2. p. 440. ex Strabone ac Dione. De aliis Cononibus dixi lib. 3. cap. 5. §. 18.

Ptolemæo Hephæstionis F. Parthenio & Antonino Liberali, curante eruditiss. Viro Thoma Gale, Paris. 1675. 8. Etiam Photius testatur ἐν ταὐτῷ τεύχει, in eodem volumine cum Cononis narrationibus evolvisse se APOLLODORI Grammatici *Bibliothecam*, quæ etiamnum exstat, & de qua dixi lib. 3. cap. 27. Epigramma in Apollodori librum quod legitur apud Photium, ita vertit Benedictus Ægius Spoletinus:

Seclorum spiram licet hic cognoscere paucis,
Si veterem hanc nostram perlegis historiam.
Mæonidæ ne volve volumina, neve elegiam,
Ne tragicam Musam, ne melicos numeros.
Multisonos cyclicum † versus ne quære, quod in me
Invenies quicquid maximus orbis habet.

CLXXXVII. *Nicomachi* Geraseni, (Pythagorici Philosophi) ἀριθμητικῶν θεολογουμένων, sive *theologicarum & metaphysicarum speculationum de numeris libri II.* qui interciderunt, perinde ut ejus τέχνη ἀριθμητική: licet exstat ejusdem Nicomachi ἀριθμητικὴ εἰσαγωγὴ Photio itidem memorata. De singulis hisce dixi lib. IV. cap. 22. Excerptis autem insignibus Photii, quæ ex Theologumenis Arithmeticis Nicomachi nobis exhibet, illustrandis conferendus præter Anonymi veteris (Jamblichi fortasse) Theologumena Arithmeticæ, Græce edita Paris. 1545. 4. viri doctissimi Joannis Meursii Denarius Pythagoricus, recusus Tomo IX. thesauri Gronoviani.

CLXXXVIII. *Alexandri* (Cornelium Alexandrum Polyhistorem intelligunt viri docti, qui temporibus Syllæ claruit) θαυμασίων συναγωγή, *collectanea de mirabilibus* & incredibilibus, quæ celebrium scriptorum testimoniis firmata digessit. Et in eodem volumine lecti à Photio *Protagoræ* γεωμετρίας τῆς οἰκουμένης libri VI. quorum quinque priores *Geographicam descriptionem orbis terrarum* tunc cogniti continebant, Asiæ, Africæ & Europæ: sextus τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην δοξολογουμένων (videtur leg. παραδοξολογουμένων) ἱστορίαν, *narrationem de rebus per orbem terrarum mirabilibus*, apud veteres partim, partim à se ipso observatis. Huic operi præfixisse stadiorum ἀναμέτρησιν Protagoram, cognoscimus ex Marciano Heracleota. Postremum autem librum respicit Tzetzes Protagoram cum Alexandro & aliis mirabilium scriptoribus laudans Chiliad. VII. v. 648. Protagoram illum Stoicum fuisse suspicor Philosophum, cujus mentionem facit Laërtius IX. 56. Utriusque, Alexandri & Protagoræ scripta hodie desideramus, quorum iterum meminit Photius Cod. CLXXXIX.

CLXXXIX.

† Cyclicorum poëtarum sive illorum quibus constabat Cyclus epicus, de quibus dixi lib. 2. c. 2. §. XXIV. n. 15.

CLXXXIX. *SOTIONIS* (qvi Tiberii Imp. * ætate vixit,) βιβλιδάριον φῶν συνηγμένον περὶ ποταμῶν καὶ κρηνῶν καὶ λιμνῶν παραδοξολογουμένων. *liber de fluviis, fontibus & lacubus mirabilibus*, ex qvo excerpta de fontibus & lacubus exstant Græce edita ab Henrico Stephano A. 1557. 8. ad calcem nonnullorum opusculorum Aristotelis & Theophrasti, p. 138-143. & à Frid. Sylburgio in præclara sua Aristotelis editione Græca, Francof. apud Andreæ Wecheli heredes 1587. 4. post Aristotelem de Xenophanis, Zenonis & Gorgiæ dogmatibus &c. Citat Sotion *Amometum* (Ἀμώμητον) *Aristotelem, Aristonem* peripateticum Philosophum, *Ctesiam, Epigrammata* vetera fontibus inscripta, *Hellanicum, Heraclidem Ponticum, Herodotum, Hieronymum* (Rhodium,) *Isigoni* secundum ἀπίστων sive *incredibilium* librum, *Phaëthontem* (Φαέθων φησὶ τὸν ἐν βοσπόρῳ ποταμὸν οὕτως εἶναι ψυχρὸν &c.) *Pythermum & Theopompum*. In eodem volumine, in qvo Sotionis lucubratio continebatur, Photius legit etiam NICOLAI *Damasceni*, qvi Augusti vixit ætate, librum Herodi Judæorum Regi dicatum, in qvo παραδόξων ἐθῶν συναγωγὴ, *de miris gentium moribus*, ex qvo itidem excerpta ampla habemus servata à Stobæo in florilegio, & Græce ac Latine edita etiam aliqvoties ad calcem Politicorum Aristotelis, cum simili lucubratione Heraclidæ Pontici, & cum *Nic. Cragii* versione ad calcem ejus libri de Rep. Lacedæmon. 1593. 4. & Tomo VI. thesauri Gronoviani p. 3847. & 2812. Quam idem Photius Ἀστυγμικὴν ἱστορίαν obiter commemorat prolixum opus πολύστιχον βιβλίον, non diversa videtur ab Nicolai Damasceni historia catholica sive universali, digesta in libros CXLIV. & pridem deperdita, de qva Athenæus VI. p. 249. & scriptores laudati à me libro 9. cap. 11. p. 306. Narrat autem Photius in eodem volumine post Sotionis & Nicolai παράδοξα, evolvisse se *Acestoridæ* librum τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν, (ita enim legendum, non σκυθικῶν) *de fabulosis qvæ per singulas civitates feruntur narrationibus*, in qvo ait varia legi qvæ ante ipsum jam memorati scriptores, Alexander ac Protagoras, Nic. Damascenus, Apollodorus in Bibliotheca & Conon tradiderunt. Acestoridæ hujus, cujus liber periit, mentionem facit etiam Tzetzes Chiliad. VII. v. 649.

CXC. *Ptolemæi*, (Chenni) *Hephæstionis*. Τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας, *nova ad variam eruditionem historia* libri VII. ad Tertullam. Ex hoc opere, qvod hodie desideramus, bene est qvod ampla excerpta Photius nobis servavit, qvæ Græce & Latine inter scriptores Historiæ Poëticæ cum Hœschelii & Schotti notis edidit qvoqve (supra ad Cod. CLXXXVI. laudatus mihi) Thomas Galeus Paris. 1675. 8. Cæterum Svidas, à qvo opus Photio

* Vide Vossium de Hist. Græc. II. 7. ubi etiam de Sotione altero antiqviore, scriptore Διαδοχῶν.

Photio lectum, inscribitur περὶ παραδόξου ἱστορίας, etiam alia duo Ptolemæi hujus scripta commemorat, similiter deperdita utraqve: drama historicum qvod inscripserat sphingem; atqve ἀνθόμηρον * sive Poëma Homero æmulum, rhapsodiarum XXIV. Ab eodem Svida cognoscimus Trajani & Hadriani temporibus vixisse.

Index scriptorum à Ptolemæo Hephæstione laudatorum.

Numeri libros Ptolemæi denotant.

* Sic anticlaudianum scripsit Alanus Insulensis, velut æmulum Claudiano Poëtæ.

Cicero capite truncatus est in lectica Medeam evolvens Euripidis, 5.
Cocytus Chironis Medici discipulus, 1.
Cratini Εὐνίδαι repertæ sub Alexandri Magni pulvino, 5.
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, Medeæ dictum. 5.
Crinagoræ epigramma. 5.
Dares πρὸ Ὁμήρου γράψας τὴν Ἰλιάδα. 1.
Demetrius Scepsius, infra, in Tellide.
Demodoci Poëma Ἰλίου ἅλωσις, decantatum ab Ulysse. 7.
Diognetus vates, tempore Philippi Macedonis, 3.
Diognetus alius Cretensis, 5.
Epicharmus poëta genus ducens ab Achille, Pelei F. 1.
Eubuli Comici εἰς Διόνυσον Κωμῳδία. 5.
Euphorion ἐν ὑακίνθῳ. 1.
Eupolidis ὑβριστοδίκαι repertæ sub capite defuncti Ephialti. 5.
Eupompus Samius, vates, 3.
Euripides. supra, in Cicerone.
Helena, Musæi Atheniensis filia, ἡ πρὸ Ὁμήρου τὸν Ἰλιακὸν συγγεγραφαμένη πόλεμον, 4.
In Herculem Hymnus Thebanorum, 3.
Herodotus 5. ἐν πρώτῃ ἱστοριῶν. 1. & 4. exordium libri primi composuisse amicum ejus Plesirrhum Thessalum. 3.
Hesiodi ἔργα & ἡμέραι semper sub pulvino Seleuci Nicatoris. 5.
Homerus 1. 4. 7. ab Helena Musæi filia argumentum Iliadis petiit, 4. & à Phantasia Memphitide. 5.
ὁ ποιητής. 1. 2. 3. 6. 7. Pompejus in prælium iturus primum Iliados librum legit. 5. Vide & supra, in Cercida. Homeri famulus Scindapsus. 6.
Περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων disseruit Ptolemæus Hephæst. lib. 3.
Hypermenes ἐν τῷ περὶ χίου. 6.
Ibyci poëtæ servus Hercules, vivus combustus qvod in Domini necem conspirasset. 3.
Lycophron in Alexandra, 6.
Matris, Thebanus ὑμνογράφος. 3.
Nicostratus Comicus. 7.
Oraculum ad Artemisiam. 7.

Palamo-

Palamedes δολοφονέμεν@. 1. *Græcorum pro Agammenone imperator.* 5.
Παρώδησις, parodia versus Crinagoræ. 5. Oraculi parodia in Homeri versum. 5.
Pelius filius Vulcani, Medicus. 6.
Phantasia Memphitis, Nicarchi F. ante Homerum scripsit Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ περὶ Ὀδυσσείας διήγησιν. 5. hæc scripta à *Phanita* hierogrammateo Memphitico accepta secutus Homerus. id.
Phemonoës χρησμός. 4.
Philostephanus vates & poëta, veste nunquam usus. 3.
Plesirrhus. 5. Thessalus ὑμνογράφ@, Herodoti amicus & heres. 5.
Scindapsus Eretrius, instrumenti Musici repertor. 6. alius, Homeri famulus. id.
Sophoclis Poëtæ obitus. 1.
Stesichorus. 3. 4. carmen de Helena. id. falsam esse de Stesichori occæcatione narrationem. id.
Tellidis liber inventus sub capite defuncti Demetrii Scepsii. 5.
Theodorus Samothrax citatur. 7.
Theophrasti Epistolæ. 3.

CXCI. BASILII Magni Ἀσκητικῶν, *Asceticorum libri duo* **una cum** ὅροις **sive regulis LV. & aliis brevioribus CCCXIII. quæ omnia exstant in S. Basilii operibus sæpius edita ut dixi supra, Volum. VIII. p. 80. seq. Asceticorum jam fecit mentionem Photius Cod. CXLIV.**

CXCII. a. MAXIMI Monachi & Confessoris *ad Thalassium* presbyterum & Abbatem γραφικῶν ἀπορημάτων ξδ (male excusum ρξδ) *dubiorum è S. Scriptura solutiones LXIV.* editæ Græce & Latine in Tomo priore operum S. Maximi p. 1-300. Vide qvæ notavi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 730. Meminit iterum Photius Cod. CXCIV.

CXCII. b. EJUSDEM *Epistola XXVII.* qvæ itidem exstant Tomo posteriore operum S. Maximi à Combefisio vulgatorum. Epistola illa πολύστιχ@ πρός τινα φιλόσοφον ἰωάννην obvia est T. 2. p. 259. atqve ad Joannem Cubicularum inscribitur. Vide qvæ Volum. VIII. hujus Bibl. p. 737.

CXIII. EJUSDEM λόγ@ ἀσκητικός, *liber Asceticus*, qvi exstat T. 1. Operum S. Maximi p. 367-393. & τετρακόσια κεφάλαια πρὸς Ἐλπίδιον, *ad Elpidium capita CCCC*, qvæ similiter occurrunt T. 1. p. 394-460. & qvorum infra etiam mentio Cod. CXCIV.

CXCIV. EJUSDEM MAXIMI *Epistola ad Georgium Eparchum*, qvam habemus T. 2. p. 201. & κεφάλαια *Capita CC.* qvæ exstant T. 1. p. 461 - 511. *Epistola ad Petrum Illustrem*, qvæ legitur T. 2. p. 291. altera *ad Cosmam* Diaconum Alex. qvæ occurrit T. 2. p. 313. tertia *ad Pyrrhum* presbyterum, qvæ exstat T. 2. p. 343. qvarta *ad Thomam* de locis qvibusdam difficilibus *Gregorii Nazianzeni*, qvæ inter opera S. Maximi qvidem non legitur, sed Græce ac Latine edita est à Viro doctissimo Thoma Galeo ad calcem librorum Joannis Scoti Erigenæ de divisione Naturæ, p. 46-70. Oxon. 1681. fol. Vide qvæ dixi Volum. VIII. p. 764. Qvinta (*ad* eundem *Thomam* altera) cujus Photius facit mentionem, nondum lucem vidit, extat tamen manu exarata in Codice Gudiano, qvi jam servatur in Bibl. Gvelpherbytana. Vide ibid. p. 765.

CXCV. EJUSDEM *ad Marianum* (al. *Marinum*) presbyterum (Cypri) Epistola exstat T. 2. Opp. p. 1 - 17. Et *Dialogus cum Pyrrho*, obvius T. 2. p. 159 - 195. & de qvo dixi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 736.

CXCVI. S. EPHRAIM Syri λόγοι, *sermones XLIX.* qvos ex Syriaco Græce versos legit Photius. Ex his pleriqve exstant Latine ex versione Gerhardi Vossii Tungrensis, pars etiam Græce in editione luculenta Operum Ephraimi Græca qvæ prodiit curâ V. C. Eduardi Thwaites, Oxon. 1709. fol. In qva postremo loco apud Photium memoratus sermo ad Monachos Metebinos ducit familiam, & cæteris omnibus præmittitur: hunc deinde excipit qvi apud Photium omnium primus est. Addit ille, longe plura hujus Ephraimi συντάγματα ex Syro idiomate in Græcam lingvam conversa ferri πλήρη χάριτος καὶ δυνάμεως, *plena suavitate & vi.* Σύρων δὲ παῖδες φασὶν ὑπὲρ τὰς χιλιάδας λόγων αὐτὸν ἀναγράψαι, *Syri ajunt ultra mille sermones eum scripsisse*, οἷς καὶ ὁ περὶ τὴν ἱστορίαν οὐκ ἀναξιόπιστος, εἰ καὶ μὴ τὰ δόγματα Εὐσέβιος ὁ τὸ Παμφίλου ἐπώνυμον φέρων, ἐπιμαρτύρεται, *qvibus etiam suffragatur Eusebius Pamphili, vir in historia non indignus fide, licet in doctrina minus probatus.* Eusebius de Ephraïmo, utpote longe juniore, meminisse non potuit, itaqve Photius memoriæ lapsu illi tribuit qvod de multitudine scriptorum Ephraimi legerat in Sozomeni III. 16. Vide supra lib. V. hujus Bibl. cap. 2.

CXCVII. CASSIANI Monachi *libri duo ad Castorem, & tertius ad Leontium* sive Epitome ex Cassiani libris qvatuor de institutis Cœnobiorum ad Castorem & ex libris octo ad eundem Castorem de totidem capitalibus vitiis: nec non ex Cassiani Collationibus Patrum ad Leontium, *Epitome* Græce versa. Ex his * exstat liber primus Græce & Latine editus inter scripta S. Athanasio supposita T. 3. edit. Montfauconianæ p. 366. Tertius MS.

* Vide Volum. VII. hujus Bibl. p. 552.

MS. in Bibl. Cæsarea: Lambec. IV. p. 166. Epitomes illius auctorem *Eucherium* Lugdunensem viri docti suspicantur ex Gennadii c. 63. de Script. Eccles. Græcus interpres qvis fuerit non constat. Ut vero Photius Cassianum scriberet Romanum patria fuisse, ῥώμην λαχόντα πατρίδα, exinde accidit, qvod in Codice suo reperit Ἀββᾶ Κασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου, qvemadmodum & in Cæsareis MSS. invenit Lambecius, qvi Cassianum hinc Romanum fuisse disputat lib. IV. p. 166. seq. Sed Ῥωμαῖον dixerunt pro Latino, qvoniam Cassianus Latine scripsit, alioqvi patria Cassiani non magis Roma fuit qvam Scythia, qvod ab aliis viris doctis solum ei natale falso tribuitur: nam ex Galliæ provincia originem duxisse rectius observant Holstenius cap. 3. præfat. ad Codicem regularum, Norisius lib. 2. Hist. Pelag. cap. 1. & Antonius Pagi ad A. C. 404. n. 23. seq.

CXCVIII. ANONYMI ἀνδρῶν ἁγίων βίβλος, *Vita sanctorum Virorum*, anachoretarum & monachorum ab Antonio Monacho usqve, ad Heraclii Imp. tempora & paullo ulterius. De hoc libro qvi totus fere adhuc, non Græce qvidem sed Latine ex veteri Latina versione exstat, & de subjectis eidem olim in Photii Codice HESYCHII *Hierosol.* presbyteri sententiis, Græce & Latine plus simplici vice editis, dixi supra hoc ipso Volumine p. 24. seq.

CXCIX. JOANNIS MOSCHI λειμὼν sive νέος παράδεισος *pratum* sive (cujus tituli etiam superiore Codice mentionem fecerat Photius) *novus paradisus*, ad Sophronium sive Sophronam discipulum suum, capitibus CCCIV. exstat Græce & Latine, de qvo supra, p. 22. seq. & de Sophronio p. 24.

CC. MARCI Monachi *Asceticorum libelli IX.* Ex his octo exstant una cum *Nicolai* Monachi ad Marcum Epistola Græce editi nitide à Gvilelmo Morello Paris. 1563. 8. una cum Hesychii Hierosol. capitibus (Cod. CXCVIII. à Photio memoratis) ἀντιρρητικοῖς καὶ εὐκτικοῖς. Et separatim Latine ibid. eodem anno in 8. Joanne Pico interprete. Librorum in editis alius est ordo qvam apud Photium, ut notavi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 350. ubi etiam de aliis editionibus. De libro nono, qvi nondum lucem vidit, & MS. fuit apud C. V. Thomam Galeum, ita Photius: ὁ δὲ θ', κατὰ Μελχισεδεκιτῶν ἀγωνιζόμενος, οὐδὲν ἔλαττον τὸν γεννησάμενον αὐτὸν (scriptorem ipsum libri Marcum, ut pulchre observavit Vir eruditiss. M. V. la Crose) αἱρέσεως ἔνοχον οὐ μετριωτέρας στηλιτεύει. *Liber nonus decertans adversus Melchisedecitas, non minus ipsum libri parentem haud levioris hæreseos reum peragit.*

CCI. DIADOCHI Photices in veteri Epiro sive Illyrico Episcopi *Asceticon capita centum*, qvæ exstant Latine ex *Francisci Turriani* S. I. versione, post editionem Florent. cum S. Nilo de precatione A. 1570. 8. plus simplici vice deinde recusa tum separatim, tum in Patrum Bibliothecis ut in novissima Lugdunensi T. V. p. 884. Græce MSta in variis Bibliothecis, ut Cæsarea aliqvoties, & eodem Turriano curante etiam edita Venet. 1578. 8. una cum duabus centuriis sententiarum S. NILI, cujus *capita CLIII. de precatione*, Diadocho subjecta legit Photius, testatus præterea longe plures illius Nili ferri lectu dignas diatribas, & Epistolas, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα αὐτοῦ ἀξιόλογα ποικίλας ὑποβαλλόμενα εἰς τε τὸν ἐπιστολιμαῖον τρόπον καὶ εἰς τὸν συγγραφικὸν ἀνηγμένα συντάγματα φέρεται. De illis dictum Volumine V. ad Allatii diatribam de Nilis, qvemadmodum de Diadocho Volum. VIII. p. 349. Hunc non certa satis conjectura eundem cum Diadocho volunt viri docti, à qvo Victor Vitensis in præfat. Histor. de persecutione Vandalica ait eruditum fuisse amicum suum, *à tanto pontifice, totoq; laudis genere prædicando beato Diadocho, cujus ut astra lucentia exstant qvam plurima catholici dogmatis monimenta dictorum.* Cum Marco, Nilo, & Diadocho Photius confert illisqve postponit JOANNIS CARPATHII πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προτρέψαντας μοναχοὺς παρακλητικὸν, *Consolationem ad monachos in India* qvi hoc ab eo flagitaverant, *capitibus centum*, qvam ex Codice Augustano Latine vertit ediditqve *Jacobus Pontanus* S. I. ad calcem dioptræ Philippi solitarii, Ingolstad. 1654. 4. Græca adhuc in Bibliothecis MSta delitescunt capita CCXVII. Ex his alia LXXXII. idem Pontanus adjunxit, qvæ Latine jam vulgaverat cum Simeonis presbyteri Orationibus XXIII. aliisq; aliorum veterum lucubrationibus, ibid. 1603. 4. utraqve recusa in Bibliothecis Patrum, ut novissima Lugd. T. XII. pag. 535. 542. Hunc Joannem Carpathium, Carpathiorum (in Cycladibus) Episcopum facit Pontanus, nescio qvo auctore, nam nec in MSS. Episcopus vocatur, nec Photius Episcopatum ejus commemorat: & Meletius Calligraphus in jambis Codici Coisliniano præfixis, & ab eruditiss. Montfaucono p. 305. editis eum vocat Καρπάθιον ῥήτορα καὶ θεοφόρον, non Episcopum.

CCII. HIPPOLYTI Episcopi & Martyris ἑρμηνεία εἰς τὸν Δανιήλ, *Commentarius in Danielem*, ex qvo fragmenta dedi T. I. Opp. S. Hippolyti p. 272. seq. & T. 2. p. 32. Theodoretum sua ad Danielem enarratione Hippolyto subinde suffragari notat Cod. CCIII. Alter vero λόγος περὶ Χριστοῦ καὶ ἀντιχρίστου, *Liber de CHristo & antichristo*, qvem deinde lectum ad se Photius commemorat, pervenit ad nos integer atqve

inter

inter ſcripta S. Martyris familiam ducit tomo I. De illius opere adverſus hæreſes, ſupra, Cod. CXXI.

CCIII. Beati THEODORETI Commentarius in Danielem, in qvo Hippolytum ſubinde ſeqvitur, cæterum longe illi eſt, Photio judice præferendus. Exſtat Græce & Latine tomo ſecundo operum Theodoreti, ut dixi ſupra; Volum. VII. p. 434.

CCIV. EJUSDEM *ἐξήγησις εἰς τὴν ὀκτάτευχον, expoſitio in Octateuchum*, opus potius inſcribendum *εἰς τὰ ἄπορα τῆς θείας γραφῆς κατ᾽ ἐκλογήν*, *in loca difficilia* non modo Octateuchi, hoc eſt librorum Moſis, Joſuæ, Judicum & Ruth, ſed etiam librorum Samuelis, Regum & Paralipomenon. Itaqve apud Photium legendum: *ἐπιγραφὴν δ᾽ ἔλαχε οὐ συμβαίνουσαν τῷ ἔργῳ, inſcriptionem habet operi ipſi parum congruentem*, pro *ἔλαχε συμβαίνουσαν*. Exſtat & hoc præclarum Theodoreti opus Græce & Latine, tomo ejus operum primo, ut dixi Volum. VII. p. 432. Lepidus eſt Gvilelmus Eyſengreinius qvi in Catalogo teſtium veritatis p. 198. fingit B. Theodoretum monachum ſacræ paginæ doctorem qvi A. 1543. ſcripſerit volumen de qvæſtionibus Scripturæ divinæ ambiguis.

CCV. EJUSDEM Commentarius *in duodecim Prophetas*, itidem Græce & Latine editus Tomo Operum ſecundo, cum verſione *Petri Gyllii*, Albienſis.

CCVI. PROCOPII Sophiſtæ *ἐξηγητικαὶ σχολαὶ*, Commentarii expoſitionum *εἰς τὴν ὀκτάτευχον τῶν παλαιῶν γραμμάτων, in octateuchum ſcriptorum Veteris Teſt.* nec non *in qvatuor Regum & in duos Paralipomenon libros*. In his tum alios complures, tum Theodoretum maxime conſuluit & in compendium miſit Procopius, de cujus præclaris lucubrationibus non repetam qvæ dixi Volum. VI. p. 259. tantum rogabo Lipſienſes meos, ut Commentarios in Pentateuchum ante multos annos accurate deſcriptos è Græco Codice Auguſtano, & accuratiore verſione qvam eſt edita Gonradi Clauſeri donatos, notisqve illuſtratos à deſideratiſſimo noſtro D. Godfrido Oleario, diutius nobis ne invideant, illisqve addant commentarios in libros Regum & Paralipomenon, editos pridem lingva utraqve à Joanne Meurſio, nec non ineditas adhuc in Canticum Canticorum ſcholas, ex eodem Auguſtano codice ad editionem ab laudato Oleario *τῷ μακαρίτῃ* paratas.

CCVII. EJUSDEM commentarius inſignis *in Eſaiam*, editus Græce & Latine à Joanne Curterio, Pariſ. 1580. fol.

CCVIII. *Eulogii* ArchiEp. Alexandrini *contra Novatianos libri VI.* pridem deperditi, de qvibus jam dictum Cod. CLXXXII.

CCIX. DIONIS CHRYSOSTOMI *dissertationes octoginta*, qvæ omnes exstant, licet alio qvo Photius eas legit ordine, de qvibus dictum lib. IV. cap. 16. Federicus Morellus Græcolatinæ Dionis editioni Paris. 1604. fol. hoc Photii caput cum versione sua præfixit. Interpretationem Dionis Latinam adornavit Thomas Naogeorgus.

CCX. CÆSARII κεφάλαια ἐκκλησιαστικὰ, *capita ecclesiastici & theologici argumenti CCXX.* ex qvibus editæ sunt Græce & Latine ab Elia Ehingero qvæstiones sive capita LXXVIII. sed à Frontone Ducæo cum Jo. Leunclavii versione, capita CXCV. qvas duas editiones si qvis velit inter se conferre, en tibi hanc tabellum:

E.	1-34.	35.	36.	37.	38.	39.	40.	41.	42.	43.	44.	45.	46.	47.	48.	49.	50.	51.	52.	53.
L.	1-34.	97.	98.	99.	100.	101.	102.	103.	104.	105.	106.	107.	108.	109.	110.	111.	112.	113.	114.	115.

E.	54.	55.	56.	57.	58.	59.	60.	61.	62.	63.	64.	65.	66.	67.	68.	69.	70.	71.
L.	116.	117.	118.	119.	120.	121.	122.	123.	124.	125.	126.	127.	128.	129.	130.	131.	132.	133.

E.	72.	73.	74.	75.	76.	77.	78.
L.	134.	135.	136.	137.	138.	139.	140.

Desiderantur itaqve in Ehingeriana editione capita Leunclavianæ à 35. ad 96. & ab 141. ad 195. Dialogus primus desinit in capite centesimo, secundus in centesimo decimo qvarto, tertius in centesimo duodeoctogesimo, & qvartus in centesimo nonagesimo qvinto. In Codice Cæsareo inscribuntur Πεύσεις προσαχθεῖσαι ὑπὸ Κωνσταντίνου, Θεοχαρίστου, Ἀνδρέου, Γρηγορίου, Δόμνου, Ἰσιδώρου, Λεοντίου, ἐπὶ σικρέτῳ Καισαρίῳ τῷ ἀδελφῷ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ἐπισκόπου Ναζιάνζου, ὁπηνίκα ἐκρατήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει διδάσκων ἐπὶ ἔτη εἴκοσι. * *Qvæstiones à Constantino, Theocharisto, Andrea, Gregorio, Domno, Isidoro & Leontio privatim ac familiariter propositæ Cæsario fratri S. Gregorii Episcopi Nazianzi, cum per viginti annos docens CPoli commoraretur.* At verba Photii postrema de hoc opere, εἰς ἐρωτήσεις δὲ καὶ ἀποκρίσεις μεθ' ὑποβολῆς (ita videtur legendum pro ὑπερβολῆς) προσώπων τὸ τοῦ λόγου σχῆμα πεποίηται, εἶναι δέ φασι Γρηγορίου, οὐ τὸ Θεολόγου ἐπώνυμον τὸν συγγραφέα ἀδελφὸν δηλοποιεῖ. Hæc post Ehingerum Rivetus, Labbeus & alii ita intellexere, ac si Gregorius Naz. verus auctor sit hujus libri, fratremqve suum inclarescere cupiens, sub illius nomine eum emiserit. Sed rectius Schottus, cui Lambecius IV. p. 36. assentitur, sensus enim illorum verborum non alius est, qvam compositum esse per interrogationes & respon-

* pro κ' Lambecius IV. p. 47. legit ς', hoc est sex, pro viginti.

responsiones, more dialogorum, suppositis personis colloqventibus, Gregorii ut ajunt, cujus cognomen Theologus scriptorem ipsius fratrem prodit. Plura de hoc Cæsario Nazianzeni fratre Tillemontius Tomo IX. memor. Superesse adhuc qvæstiones CCXX. (qvot in suo Codice Photius reperit) in nonnullis Bibliothecis MStas, notavi Volum. VII. hujus Bibl. p. 542.

CCXI. *Dionysii* Ægei *Dictyaca*, de qvibus pridem deperditis jam dictum ad Cod. CLXXXV.

CCXII. *Ænesidemi* (Photio ὁ Αἰνησίδημος ὁ ἐξ Αἰγῶν qvod de Dionysio verum, qvi apud Photium præcesserat, non de Ænesidemo qvi Laërtio Κνώσσιος ex Cnosso Cretæ, IX. 116.) Πυῤῥωνίων λόγοι ή, *Pyrrhoniarum* sive scepticarum *dissertationum* ad Lucium Neronem (al. Tuberonem) libri VIII. laudati etiam Laërtio IX. 116. qvos hodie desideramus. Ex his liber primus videtur fuisse qvi ab Aristocle apud Eusebium XIV. 18. præparat. Evangel. & apud Laërtium IX. 78. vocatur ὑποτύπωσις εἰς τὰ Πυῤῥώνεια, sane in libro illo primo Photius diserte testatur Ænesidemum universam Scepticorum doctrinam tradidisse ὡς τύπῳ καὶ κεφαλαιωδῶς. Docuit hic Alexandriæ Augusti tempore: itaqve Aristocles ait eum χθὲς καὶ πρώην *nuper* Pyrrhoniam Philosophiam ἀναζωπυρεῖν & instaurare conatum esse. De illo dixi lib. 3. cap. 33. p. 818. & ad Sextum Empiricum, qvi plura ex Ænesidemo in sua scripta transtulit.

CCXIII. *Agatharchidis* sive *Agatharchi* Cnidii, Grammatici & Rhetoris, qvi Heraclidæ Lembi anagnostes & amanuensis atqve Cinnæi alumnus fuit, (atqve adeo Ptolemæi Philometoris tempore & longe deinceps* vixit) ἱστορικὸν, *opus Historicum* pridem deperditum, in cujus libro qvinto memorari vidit Photius qvæ hodie itidem omnia desideramus scripta illius alia 1) τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐγνώσμένα, *de rebus Asiæ, libros IX.* 2) Τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην, *de rebus Europæ, libros XLIX.* 3) Τὰ περὶ ἐρυθρὰν θάλασσαν, *de mari rubro libros V.* Præter hæc ait Photius laudata ab aliis Agatharchidæ

 scripta,

* Vide H. Dodvvelli diss. de ætate scripti de mari rubro, qvæ præfixa est Tomo primo Geographorum minorum celeberrimi Hudsoni. Peripateticus dicitur Straboni lib. XIV. Ἀγαθαρχίδης ὁ ἐκ περιπάτων, συγγραφεύς. Attice scripsisse notat Photius infra Cod 250. ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεὺς, ἀττικιστὴς καίτοι ὢν τῇ τῆς καμάρας λέξει, *scriptor, licet attica dictionis observans, tamen καμάρας vocabulo* (minus attico) *utitur*, ita enim vertendus ille locus, non, ut Schottus, *Camara tamen* (urbis in Creta) *dialecto utitur.* Confer Ez. Spanhemium. diss. IV. de usu numism. p. 309. edit. Amst.

ſcripta, ſed qvæ ipſe nunqvam viderit, 4) *Librorum de mari rubro epitomen libro I.* 5) *περὶ τρωγλοδυτῶν, de Troglodytis, libros V.* 6) Ἐπιτομὴν Ἀντιμάχου λύδης, epitomen Poëmatis *Antimachi*, cui titulus *Lyde.* ** 7) Ἐπιτομὴν τῶν συγγεγραφότων περὶ συναγωγῆς θαυμασίων, *Epitomen eorum qvi de mirabilibus ſcripſerunt.* Confer Jonſium lib. 2. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſoph. cap. 12. ubi refellit eos qvi apud Photium legunt περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων, vel θαυμασίων ἀνέμων. 8) *περὶ ἀνέμων, de ventis.* 9) *ἐκλογὰς ἱστοριῶν, electa hiſtorica.* & 10) *περὶ προσφιλοῦς ὁμιλίας, de amica conſuetudine.* Ex libro II. & V. de mari rubro, nec non ex mirabilium epitome excerpta dat Photius infra Cod. CCL. De Agatharchide ipſo non repetam qvæ dixi lib. 3. cap. 8.

CCXIV. *Hieroclis* (Alexandrini Philoſophi) περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης καὶ τῆς τοῦ ἐφ' ἡμῖν πρὸς τὴν θείαν ἡγεμονίαν συντάξεως, *de providentia & fato arbitriiqve noſtri cum divina gubernatione congruentia*, ad Olympiodorum, libri VII. in qvibus ſententias Platonis, Ariſtotelis, Alexandri Aphrodiſei, Plotini, Origenis, Porphyrii, Jamblichi, & magiſtrorum ſuorum Plutarchi Athenienſis & Ammonii (Hermeæ) Alexandrini expoſuit & Platonis dogma cum Ariſtotelis placitis conatus eſt conciliare. Ex hoc opere deperdito excerpta leguntur infra, Cod. CCLI. De Hierocle præter ea qvæ de illius egregiis in aurea carmina commentariis dixi lib. 2. c. 12. §. 7. conſuli poſſunt D. Godfridi Olearii τοῦ μακαρίτου prolegomena ad Euſebii librum qvem alteri ac vetuſtiori Hierocli oppoſuit. Olympiodorum ad qvem Hierocles junior ſcripſit, illum intelligo cujus commentaria in varios Platonis libros ſuperſunt adhuc inedita, de qvibus ſupra p. 354. ſeq.

CCXV. *Joannis Philoponi* liber κατὰ τῆς σπουδῆς Ἰαμβλίχου, ἣν ἐπέγραψε περὶ ἀγαλμάτων, contra *Jamblichi* Philoſophi ſcriptum, qvo *idola* ſive *imagines* Deorum, numine *plenas* voluit evincere. Idem ante Jamblichum in libro περὶ ἀγαλμάτων probandum in ſe ſuſceperat Porphyrius cujus veſtigiis illum inſtitiſſe non dubitat Holſtenius in vita Porphyrii cap. 9. Hodie univerſa iſta & Porphyrii & Jamblichi & Philoponi ſcripta deſideramus.

CCXIV.

** *Antimachi* poëtæ Colophonii antiqviſſimi qvi ante Platonem fuit, poëma elegiacum conſolationem de obitu *Lydes* uxoris ſuæ complexum memorat Plutarchus conſolat. ad Apollon. p. 106. Athenæus XIII. cap. VII. & Svidas in Ὀργεῶνες. De aliis Antimachi ſcriptis Lud. Kuſterus ad Svidam in Ἀντίμαχος.

CCXVI. CCXVII. CCXVIII. CCXIX. ORIBASII Medici 1) *libri qvatuor πραγματείας ἰατρικῆς, commentariorum Medicorum* ex *Galeni* scriptis contracti jussu *Juliani* Imp. τῆς εὐσεβείας ἀποστάτου, eiqve dedicati. Horum mentionem facit Oribasius in præfat. ad ἑβδομηκοντάβιβλον, sed ipsi qvidem interciderunt, certe editi non sunt. 2) ἑβδομηκοντάβιβλος, *Synopseos* (non ex Galeno modo sed ex aliis etiam Medicis) *libri LXX*. ejusdem Juliani jussu, cum priorem lucubrationem probasset, compositi. Ex hoc opere qvod libris LXXII. constitisse traditur apud Svidam in Ὀρειβάσιος * exstant *libri primores XV*. nec non *XXIV*. & *XXV*. Latine tantum editi hactenus, ex versione *Jo. Baptista Rasarii* Medici, Novariensis, una cum præfatione Oribasii ad Julianum Imp. 3) *Synopsis* prioris operis ἑβδομηκονταβίβλου, ad filium *Eustathium* scripta post Juliani Imp. mortem & *libris IX*. contracta. Hæc qvoqve edita exstat sed itidem Latine tantum ex jam laudati *Rasarii* versione. Memorat etiam Svidas in Ὀρειβάσ. In Græco codice MS. apud Lambecium VI. p. 102. titulus est: σύνοψις καὶ ἐκλογαὶ ὑγιειναὶ προφυλακτικαί τε καὶ σύνθετοι, ἔτι δὲ σημειωτικὴ καὶ θεραπευτικὴ καὶ ἀνατομικὴ ἀπὸ διαφόρων ἀρχαίων. Incipit: Κελεύσαντος τοῦ Ἰουλιανοῦ ποτὲ τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος συναγαγεῖν με τῶν ἀρίστων ἰατρῶν τὰ ὅσα χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν κτῆσιν τῆς ὑγείας, προθύμως συνήγαγον ἐν ἑβδομήκοντα βίβλοις. 4) εὐπορίστων, *de medicamentis facile parabilibus* & facili atqve expedita morbos vel vulnera curandi ratione ad *Eunapium*, qvem λογιώτατον sive eruditissimum celebrat, *libri IV*. Pro Eunapio qvosdam codices habuisse *Eugenium* Photius testatur, sed Eunapii nomen prætulere etiam codices qvibus usus interpres uterqve Latinus. Nam hi qvoqve qvatuor libri exstant Latine ex *Anonymi* versione vulgata à Jo. Sichardo cum Cœlii Aureliani tardarum passionum libris, Basil. 1529. fol. (non in 8. ut in Merklini Lindenio renovato excusum:) & ex interpretatione nova laudati *Rasarii*, edita una cum cæteris Oribasii

LII 2

* Svidas videtur LXXII. libros numerare pro LXX. qvoniam una cum illis computavit libellos duos Oribasii chirurgicos *de laqveis* ex Heracla, & *de machinamentis* ex Heliodoro, qvos habemus Latine versos à Vido Vidio Florentino, atq; cum hujus Chirurgia editos Parif. 1544. fol. & deinde una cum aliis Oribasii scriptis recusos. Idem Svidas ait Oribasium scripsisse libros qvatuor πρὸς τοὺς ἀποροῦντας τῶν ἰατρῶν, *ad medicos dubitantes*. nec non περὶ βασιλείας *de regno*, & περὶ παθῶν *de Affectibus*. Sed hi omnes interciderunt. Qvod autem Sardianum vocat Svidas, qvem Eunapius Pergamenum, in eo qvis non malit Eunapio assentiri? Deniq; *Scholia in Aphorismos Hippocratis* qvæ exstant Latine sub Oribasii nomine vulgata à Jo. Gvinterio Andernaco Basil. 1535. 8 & recusa Parif. ac Venet. 1553. & Patav. 1658. 8. alium habere auctorem viris doctis videntur.

basii scriptis Basil. 1557. 8. & inter Medicos principes Henrici Stephani, Paris. 1567. fol. Oribasii operum vetus interpretatio Latina multum diversa ab edita tum ratione ordinis librorum, tum rerum tractatarum MSta fuit in Bibl. Renati Moreau, monente Labbeo Bibl. novæ MSS. p. 214. Testatur Oribasius se in his libris succincte complexum qvæ apud Galenum, Dioscoridem, Apollonium, Rufumqve Ephesium & alios reperisset, & qvorum ipse periculum fecisset. In Oribasii amici sui laudem multa Eunapius in Sophistarum vitis, qvi inter alia p. 140. testatur illum non parum contulisse ut Julianus, à qvo Medicus adscitus fuerat, in Imperatoris dignitatem eveheretur, idqve fusius innuit Eunapius se exposuisse in suis Annalibus qvos hodie desideramus. Libro I. Anthologiæ hoc in Oribasii imaginem legitur Epigramma:

Δίου Ὀρειβασίου τὸν, ἀθάνατον διὰ τέχνην
Πολλάκι δειμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο μοῖρα.

Divi Oribasii, quem divinam propter artem
Sæpius reverita vitas hominum remisit Parca.

Ex Oribasii scriptis iterum Epitome Imp. Constantini Porphyrogeniti jussu composita est à qvodam *Theophane*, qvæ Græce MS. exstat aliqvoties in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium VI. p. 114. 116. 157.

Index scriptorum ex qvibus Oribasius libros ex ἑβδομηκονταβίβλῳ superstites composuit.

Diosco-

Dioſcorides V. 13. 25. libri XI. XII. XIII. integri ex Dioſcoride excerpti.
Epicurus VI. 37.
Galenus I. 1. 12. 41. II. 59. 61. 64. III. 1. IV. 1. V. 1. 6. 8. 10. 14. 15. 16. 18. VI. 4. 11. 37. VII. 1. 13. 15. 22. VIII. 18. 11. 19. 20. 44. IX. 1. 6. 10. 21. X. 1. 6. 41. XIV. 1. ſeq. 46. 51. 53. 57. 59. 63. 66. XV. totus ex Galeno de medicamentor. facultat. XXIV. 1. XXIV. 8. ex libro Galeni περὶ φωνῆς qvi intercidit. XXV. 2. ſeq. ex libro de oſſibus. Galeni ad Potamonianum de vomitibus. VIII. 21.
Goras I. 40.
Herodotus Medicus. V. 27. 30. liber de auxiliis VI. 20. 25. de præſidiis evacuantibus VII. 8. 17. VIII. 3. 4. 7. de præſidiis extrinſecus occurrentibus. X. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 17. 18. 37. 38. 39. 40.
Hippocrates VI. 38. VII. 23.
Hiſtoriæ rerum admirabilium in aqvis. V. 3.
Juſtus. VIII. 47. bis.
Lyci commentarii. VIII. 25. 43. IX. 25.
Marinus XXV. 58.
Menemachus. VII. 21. X. 14.
Mneſitheus VIII. 9. 58. Athenienſis, de facultatibus alimentorum II. 67.
Mneſitheus Cyzicenus IV. 4.
Philagrius libro de potionibus ſvavibus V. 17. 19. 20. 21. 22. 23.
Philotimi de facultatibus alimentorum. II. 69. IV. 10. V. 32.
Philumenus VIII. 45.
Rufus I. 40. II. 61. IV. 2. V. 9. 11. 12. VI. 38. VII. 26. VIII. 24. 39. 47. ſecundus liber de diæta V. 3. liber duodecimus V. 7. de nominibus partium humani corporis XXV. 1.
Sabinus. IX. 15.
Soranus de pudendo muliebri. XXIV. 31.
Xenocrates de alimento qvod ex aqvatilibus II. 58.
Zopyrus. XIV. 45. 50. 52. 56. 58. 61. 64.

Inter hos ſcriptores Oribaſio lectos penultimo loco apparet *Xenocrates*, inſignis & præclarus ſcriptor * Galeno ſæpius laudatus nec non Aëtio, Clementi Alex. Artemidoro, aliisqve, patria Aphrodiſienſis, clarus tempore Tiberii Imp. cujus lucubrationem de alimento ex aqvatilibus Græce vix tertiam partem olim editam à Geſnero, cum ante aliqvot annos ab illuſtri Paulo Vindingio τῷ μακαρίτῃ nactus ſim integram, juvat illam hoc loco tecum, Lector benevole, communicare.

* de eo dictum ſupra lib. 3. c. 3. p. 68. ſeq.

XENOCRATIS de alimento, qvod ex aqvatilibus existit, judicium,

JO. BAPTISTA RASARIO interprete.

I.

NAtantium natura cibus existit, qvi in conviviis splendidis in deliciis est habitus, & magnum qvoqve ad salubrem victus rationem usum præstitit. Differunt vero pisces ex ipsa compage: siqvidem alii duræ, alii mollis carnis sunt. Ac duræ qvidem sunt carnis phagri, synodontes, buglossi, & lati, qvales sunt phesæ,* & rhombi: mollem vero carnem habent turdi, merulæ, fucæ, & ejusmodi qvi facilè digeruntur. Inter hos medii sunt aselli, bacchi, umbellæ.

II. Præterea qvidam saxatiles, qvidam pelagii sunt. Ac magis alunt, qvi prope littora, qvam qvi aqvæ ductuum meatibus mali succi, & ori ingrati feruntur. Jam maria qvoqve in hac re differunt; sunt nanque mediocres pisces qvi in Adriatico, sed qvi in Tyrrheno degunt, svavissimi.

III. Qvinetiam verno tempore qvam plurimi, qvod ova pariant, sunt præstantiores, ut mulli: æstate vero phagri, & synodontes. autumno vero hepatus, qvi cum annum excedit, † mali succi est, mugiles & lupi, delicatiores sunt.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τροφῆς.

I.

Πεποίηται μὲν ἡ νηχαλαίων φύσις σιτίων ἄθυρμα ταῖς ἐντραπέζοις ἀπολαύσεσι, μέγα δ' ὄφελος καὶ ταῖς καθ' ὑγείαν διαίταις. Ἐξαλλάσσονται δὲ παρὰ συγκρίσεις ἰχθύες, ἐπεὶ οἱ μὲν εἰσι σκληρόσαρκοι, οἱ δὲ ἁπαλόσαρκοι. Σκληρόσαρκοι μὲν φάγροι, συνόδοντες, βούγλωσσοι, καὶ δὲ πλατεῖς ὡς φῆσαι ῥόμβοι. Ἁπαλόσαρκοι δὲ, κίχλαι, κόσσυφοι, φοικίδες καὶ ὅμοιοι εὐδιαφόρητοι καθεστῶτες, μέσοι δὲ ὀνίσκοι, βάκχοι, σκιάδες.

II. Ἔτι οἱ μὲν πετραῖοι, οἱ δὲ πελάγιοι, τροφιμώτεροι δὲ οἱ παρ' αἰγιαλῶν ὄχθαις, ἢ ὑδροχόων ἐκροαῖς κακόχυλοι καὶ ἄστομοι. Καὶ τὰ πελάγη δὲ διαφέρει. Μέτριοι μὲν γὰρ οἱ κατὰ τὸν ἀδρίαν. οἱ δὲ κατὰ τὸ τυῤῥηνικὸν ἡδύτατοι.

III. Καὶ ἔτι ἔαρος μὲν οἱ πλεῖστοι διὰ τὸ ὠοτοκεῖν ἀμείνους, ὡς τρίγλαι, θέρους δὲ φάγροι τε καὶ συνόδοντες, φθινοπώρου ἥπατος παραιτητέος κακόχυμος ὤν. Κεστρεῖς** καὶ λάβρακες τρυφερώτεροι.

IV.

* Gesner. *psetta*, passeres. Sed ὡς φῆσαι, est *ut ita dicam*.

† *παραιτητέος, improbandus.* ** *κεστρεῖς δὲ* Ed. Wottonus libro VIII. de differentiis animal. Paris. 1552. fol.

IV. Ex ætate vero parui & novi facile corrumpuntur. Cetacei vero difficulter in ſuccum commutantur, duri ſunt, ac ſtomacho noxii. Qvi vero medium locum tenent, ii medio qvoqve modo ad diſtributionem ſunt affecti.

V. In partibus qvoqve differunt: nam in partibus qvæ ad caudam ſunt, cum motu exerceantur, bonum alimentum afferunt, ac delicati ſunt: In iis vero quæ ad ventrem pertinent, cum pingves ſunt tum fluitant, tum vero ad excretiones rite ſunt affecti. in dorſo vero dura caro eſt. at capita omnino propter ſalſum humorem, & pingvedinem non nutriunt, & difficulter diſtribuuntur. At facile admodum excernuntur maraugiæ & paguri: ſed maxime omnium molli.

VI. Ex apparatu, aſſi magis nutriunt. ſed difficilius tranſeunt: elixi vero, parum nutriunt, ſed facillime dejiciuntur: itemqve marini ori ſvaves, apti ſtomacho, facillimi ad diſtribuendum, flaccidas ac molles carnes faciunt. nam & coloratos faciunt & ſangvinem creant, aluumqve ſubducunt. At fluviatiles & qvi in ſtagnis degunt, ſtomacho noxii ſunt, craſſam materiam faciunt, difficulter excernuntur. & nonnulli non ſunt marinæ materiæ expertes, ut coracinus qvi in Nilo naſcitur, & perca in Rheno: & in Tyberi lupus, qvi eſt ſubſi-

IV. Παρὰ δὲ ἡλικίας οἱ μὲν βραχεῖς καὶ νέοι εὔφθαρτοι, οἱ δὲ κητώδεις δύσχυμοι καὶ σκληροὶ καὶ κακοστόμαχοι. οἱ δὲ μέσοι πῶς ἐυδιοίκητοι.

V. Παρὰ δὲ τὰ μέρη διαλλάττουσιν. ἐπὶ τοῖς ὀυραίοις κινοῦνται γεγυμνασμένοι εὔτροφοι τρυφεροὶ, κατά τε τὴν νηδὺν ἅτε λιπώδεις ἐπιπολαστικοὶ καὶ πρὸς ἐκκρίσεις εὔθετοι, κατὰ δὲ τὰ νῶτα σκληρόσαρκοι. Κεφαλαὶ δὲ πάντως διὰ τὸ ἁλμυρὸν καὶ λιπῶδες ἄτροφοι καὶ δυσδιοίκητοι. Πάνυ δὲ ἐυέκκριτοι μαυραυγεῖαι * τε καὶ πάγουροι καὶ μάλιστα τρίγλων.

VI. Παρὰ δὲ σκευασίας ὀπτοὶ μὲν τροφιμώτεροι, δυσδιαχώρητοι δὲ, ἑφθοὶ ὀλιγότροφοι ῥᾶστα διαχωροῦντες. Καὶ θαλάσσιοι μὲν εὔστομοι, ἐυκάρδιοι, πρὸς ἀναδόσεις ῥᾶστοι, πλαδαρᾶς καὶ μαλθακῆς σαρκὸς ποιητικοί. ποιοῦσι γὰρ ἐυχρόους, αἵματος γονίμου, ** λαπακτικοὶ γαστρός. ποτάμιοι δὲ καὶ λιμναῖοι, κακοστόμαχοι. παχυμεροῦς ὕλης δραστικοὶ, δυσδιάκριτοι ὥστινες οὐκ ἀποδέουσι τῆς θαλαττίας ὕλης, καθάπερ ὁ νειλῷος κορακῖνος καὶ ἐν ῥήνῳ πέρκη καὶ ἐν τύβρει λάβραξ ὅς

* in margine MS. σμυραίδες.

** Geſner, γόνιμοι, ſcil. εἰσί.

gnatus. Itemqve Annienis, palusqve in Phalernis, ejusdem naturæ pisces gignunt, nam pabulum qvod illic eis suppetit, & boni succi est, & valde accommodatum. Ex omnibus vero piscibus anteponendi sunt ii, qvi virus non habent, & præpingves sunt, ac boni succi & moderati.

ὅς ἐστιν ἐπεστιγμένος †, καὶ ὁ ἀννίων λίμνη τε κατὰ Φαλερνοὺς ὁμοφυοῦς ἰχθύος. εὔχυλον γὰρ καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίδωσι δίαιτα. πάντων δὲ προκριτέον ἰχθύων τούς τε ἀβρόμους καὶ περιπιμέλους, εὐχύλους τε καὶ συμμέτρους.

VII. Cæterum ex piscibus alii cartilaginei, alii molles, alii testa operti: qvorum exponendæ sunt qvalitates. Apua minimus est, gregarius, & in olla paratur. Alopeces, Hippuri, Thrissæ, Lerusqve ex mari in flumen confugientia difficulter in succum mutantur, stomacho non conveniunt, difficiliter concoquuntur, & exiguum alimentum præbent. Acharnes vero duræ est naturæ, ægre corrumpitur, nec est stomacho accommodatus, nec probum succum gignit. Velonæ, quæ rostri cornei sunt, ineptæ stomacho, malique succi sunt, non nutriunt, facile corrumpuntur. Bocæ, Iulides, Trachuri, qui Sauri ab aliquibus nominantur, & channi, & cæteri omnes qui sartagini conveniunt, ori quidem comedendo apti sunt, sed tamen stomacho non sunt idonei, & facile corrumpuntur, fluitant, ventremque non alunt.

VII. Τῶν δὲ ἰχθύων ἃ μέν ἐστι νηχαλαῖα. ἃ δὲ σελάχη. τὰ δὲ μαλάκια. τὰ δὲ ὀστράκια, ὧν αἱ ποιότητες. ἄφυα βραχύτατόν ἐστι, συναγελαστικὸν, λοπάσι σκευαζόμενον. ἀλώπεκες, ἵππουροι, θρίσσαι, λερὸς * ἐκ πελάγους φεύγουσιν ἐς ποταμόν. δύσχυλα, οὐκ εὐστόμαχα, δύσπεπτα, ὀλιγότροφα. ἀχάρνης σκληροφυὴς δύσφθαρτος, οὔτ' εὐστόμαχος, οὔτ' εὔχυλος. βελόναι, ῥάμφος κερατῶδες, οὐκ εὐστόμαχοι. κακόχυλοι, ἄτροφοι. βῶκες, ἰουλίδες, τραχοῦροι παρὰ †† ἐνίων σαυροὶ καλούμενοι. χάννοι ** καὶ πᾶν τὸ τηγάνῳ ἁρμόζον εὐστόμαχον, εὔφθαρτον, ἐπιπολαστικὸν, κοιλίας ἄτροφον.

VIII. Erythrinus ori gratus aluum sistit, duræ compagis est, ad nutriendum valet: & ad res

VIII. Ἐρυθρῖνος, εὔστομος, στατικὸς κοιλίας, σκληροπαγὴς, τρόφιμος. ἐντατικὸς πρὸς συνουσίας. εἴ τις αὐτὸν

ἐν

† varius, pictus. * in MS. margine σύλουρος. †† id. παρ' ** id. χάνναι

venereas excitandas, si quis eum vino suffocatum bibat, aptus est. Thranis, aut Xiphias cetaceus est piscis, & in frusta secatur: ori autem ingratus est, scaber, difficilis ad conficiendum, valenter nutriens, grave olens: quamobrem & cum sinapi comeditur, & in olla paratur: ejusque præstantior pars est imus venter. Thynnus, & Thynnis, colias, horcynus, pelamis, scombrusqve non apti stomacho sunt, mali succi sunt, flatum gignunt, scabri, difficiles ad excernendum, nutriunt: qvorum valentissime nutrit pelamis: colias vero & ori ingratus est, & nullius succi: at thynnis ei subjicitur. Thynnus vero difficulter concoquitur.

IX. Siones, brachycephali, pectines, chelidones, uranoscopi, galei, canes, & qvæ sunt generis ejusdem, mali succi, & gravis odoris sunt, segnem materiam trahunt & gignunt. Apti autē mensæ sunt sargi, melanuri, canthari, suntqve stomacho idonei, boni succi, ac facile distribuuntur. Præterea vero alunt, & apti sunt ad excernendum. Salpæ aunt pelagiæ acris sunt saporis: ori gratæ, difficulter corrumpuntur, difficulter separantur, alunt, facile excernuntur: at qvæ in littoribus capiuntur, duræ sunt carnis & mali succi, & ori insvaves. Buglossi vero, & passeres durā carnē habent,

ἐν οἴνῳ πνίξας πίοι. Θρανὶς ἢ ξιφίας κητῶδές ἐστι τεμαχίζεσθαι. ἄστομος δ' ἐστὶ, ψαφαρὸς, δυσκατέργαστος. πολύτροφος, βρομώδης. διὸ μετὰ σινήπεως ἐσθίεται καὶ λοπάσι, κρεῖττον δὲ τὸ ὑπογάστριον. Θύννος καὶ θυννὶς, κολίας. ὀρκύνος, πηλαμὶς, σκόμβρος. οὐκ εὐστόμαχοι, κακόχυλοι. φυσώδεις, ψαφαροί. δυσέκκριτοι, τρόφιμοι, ὧν τρυφερωτέρα * ἡ πηλαμύς. ἄστομος δὲ καὶ ἄχυλος ὁ κολίας. ἡ δὲ θύννις ὑποτέτακται, δύσπεπτος δὲ ὁ θύννος.

* Rasarius legit τροφιμωτέρα.

IX. Σιῶνες βραχυκέφαλοι. κτένες, χελιδόνες, οὐρανοσκόποι. γαλέοι. κύνες, καὶ οἱ ὅμοιοι κακόχυλοι. βρομώδεις ἀργῆς ὁλκιμοι ὕλης γόνιμοι. εὐτράπεζοι δὲ, σαργοὶ, μελάνουροι. κάνθαροι. εὐστόμαχοι, εὔχυλοι, εὐδιοίκητοι, τροφώδεις δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκκρίσεις εὖ ἔχουσι. σάλπαι αἱ πελάγιαι, δριμεῖαι, εὔστομοι, δύσφθαρτοι. εὔχυλοι. δυσδιαχώρητοι, τροφώδεις, εὐέκκριτοι. αἱ δ' ἀπὸ αἰγιαλῶν, σκληρόσαρκοι καὶ κακόχυλοι, ἄστομοι, βούγλωσσοι. * ψῆσαι, σκληρόσαρκοι. δύσφθαρτοι. εὔχυλοι. εὐέκκριτοι. γλαυκὸς μετὰ

Mmm λάβρα-

* Gesner. ψῆτται.

ac difficiliter corrumpuntur: boni tamen ſucci ſunt, & facile excernuntur. Glaucus, cum lupo (eſt enim in omnibus ei ſimilis) minus.

X. Præſtat autem ſparo ellops, ſtomachoqve eſt idoneus, ſuccum dulcem gignit, alit, facileqve excernitur. Hepatus: hemaxias mediocriter alit, delicatus, ſolutus ori gratus, difficulter vero concoqvitur, & alit, & facilis excretionis eſt. Mugil vero pelagius optimus, ori gratus, acer, lupo non cedens. Præterea hic qvoqve præterqvam qvod tener eſt, facile ſubducitur: in limpidis qvidem ac puris fluminibus natans marinam duritiem dulcis temperiei beneficio remittit: qvi vero in turbidis, & ſtagnis, in qvibus aqva ſtat, gravioris odoris eſt, difficillime diſtribuitur, cumqve ex limo pingvis ſit redditus, admodum inertem carnem habet: cum vero in magnitudinem excrevit, indureſcit. nonnulli vero mugilem, plotem vocant.

XI. Citharus & rhombus lati ſunt: rhombusqve ſolidus eſt, difficiliter corrumpitur, qvi qvidem ſi magnus ſit, qvoniam difficiliter conficitur, ſatis alit: & per unum diem aſſervatus coqvi debet. at citharus mali ſucci eſt, & ſtomacho non idoneus: ægre corrumpitur, facile excernitur. Cichelæ, Cottyphi, phycides, teneræ ſunt carnis, boni ſucci, facile digeruntur;

λάβρακα, (ἔοικε γὰρ πάντα αὐτῷ) ἧττον.

X. Προσφέρει * δὲ σπάρου ἔλλωψ, εὐστόμαχος, γλυκύχυλος, τρόφιμος. εὐέκκριτος, ἥπατος ἢ μαζίας τροφερὸς μέσως. εὔθρυπτος, λελυμένος, εὔστομος, δύσπεπτος δὲ καὶ τρόφιμος καὶ εὐέκκριτος. κεστρεὺς πελάγιος ἄριστος, εὔστομος, δριμὺς οὐκ ἀπολείπων λάβρακος, εὐδιαχώρητος καὶ οὗτος πρὸς τὸ τρυφερὸν ποταμοῖς διαυγέσι καὶ καθαροῖς νηξάμενος, ἀναχαλᾷ τὴν θαλάττιον σκληρότητα, ἀπὸ τῆς τοῦ γλυκέος ἐπικεράσεως. ὁ δ᾽ ἐν θολεροῖς καὶ στάσιμον ἐχούσαις ὕδωρ λίμναις, βρομωδέστερος, δυσδιοίκητος, πρὸς τῆς ἰλύος πιαινόμενος, πάνυ ἀργὴν ἔχων τὴν σάρκα. μεγεθυνόμενος δὲ σκληροῦται. καλοῦσι δέ τινες καὶ πλωτὰ τὸν κεστρέα.

XI. Κίθαρος, καὶ ῥόμβος, πλατεῖς εἰσιν. ὁ ῥόμβος στερεὸς, δύσφθαρτος. Χρὴ δὲ τὸν μέγαν περιεαλίσαντας ἡμέραν ἕψειν δυσκατέργαστον ὄντα καὶ εὔτροφον. ὁ δὲ κίθαρος, κακόχυλος, καὶ οὐκ εὐστόμαχος, δύσφθαρτος, εὐέκκριτος. κίχλαι, κόττυφοι, φοικίδες, ἁπαλόσαρκοι εὔχυλοι,

* προφέρει, ut infra c. 12.

non nutriunt, ad alui dejectionem accommodati.

XII. Coraxus duræ carnis eſt: & cum major eſt, atqve auctior, gravis odoris, difficilis diſtributionis, ori aptus: alienus tamen á malæ materiei ſobole: eſtqve ceteris ſimilibus ſvavior. Lupus vero variatur: nam quanto maior eſt, tanto durior efficitur. bimeſtris eſt optimus, ſtomacho idoneus, boni ſucci, tener.

XIII. Urſa dulcem ſuccum facit, nutrit, facile diſtribuitur, & facile excernitur, atqve ita qvidem de pelagia cenſendum eſt. At qvæ in piſcinis degit, omnia habet contraria, qvemadmodum in aliis qvoqve piſcibus uſu venit. Ori nanqve inſvaves ſunt ii, qvi concluſi vivunt. Qvæ vero in fluminibus degit, eo qvod ex mari frigidam aqvam ſubit, ori grata, teneraqve eſt: qvæ vero in portus † tranſit, limoſa, & coanguſtata, & pingvis reddita ori ingrata eſt.

XIV. Aſellus non acris ſaporis eſt, boni ſucci, difficilis diſtributionis, facile ſubducitur, alit. Scorpenæ duræ carnis propter ſuccos ſunt, & ob eam cauſam apparatu indigent: & cum ad excretiones aptæ ſint, ori qvoqve ſunt gratæ. Umbellæ ori ſvaves, boni ſucci, facilis diſtributionis, non admodum nutriunt, facile excernuntur. *Scarus ori gratus, difficulter digeritur: fa-

εὔχυλοι, εὐδιαφόρητοι, ἄτροφοι, πρὸς διαχώρησιν ἐπιτήδειοι.

XII. Κόραξος σκληρόσαρκος καὶ μᾶλλον αὐξόμενος, βρωμώδης, δυσδιοίκητος, εὔστομος ἀποδέαν φαύλης γονίμου ὕλης, ὧν ὁμοίων ἡδύτερος. λάβραξ ἐξαλλάσσεται ὅσον αὔξεται, σκληρότερος γενόμενος ἄριστος, ὁ μηνῶν δυεῖν εὐστόμαχος, εὔχυλος, τρυφερός.

XIII. Ἄρκος, * γλυκύχυλος, τρόφιμος, εὐδιοίκητος, εὐέκκριτος. τὰ δὲ μὲν περὶ πελαγίου. ὁ δ' ἐν δεξαμέναις ἐναντίος τούτοις, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἰχθύων συμβαίνει, ἄστομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοι. ὁ δὲ ποτάμιος κατὰ ψυχροῖς ὕδασιν ὑποδύνων ἐκ τῆς θαλάττης, εὔστομος, τρυφερός. ὁ δ' εἰς λίμνην μεθιστάμενος ἰλιώδης καὶ στεναγούμενος, πιαινόμενος, ἄστομος.

* Wottonus urſæ non meminit, & omnia iſta refert ad lupum, non male, cum cruſtaceis infra peculiaris ſit locus.

XIV. Ὀνίσκος δὲ οὐ δριμύς, εὔχυμος, δυσδιοίκητος, εὐδιαχώρητος, τρόφιμος. σκόρπαιναι σκληρόσαρκοι διὰ χυμῶν, διὸ χαίρουσι σκευαῖς, εὔστομοι πρὸς ἐκκρίσεις. σκιαδεὺς εὔστομος, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, οὐκ ἄγαν τρόφιμος, εὐέκκριτος. (σκάρος εὔστομος, δυσδιοίκητος, εὔφθαρτος, εὐέκκριτος.*) ὁ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ

† Locus. * parentheſi incluſa deſunt in MS.

cile corrumpitur, & dejicitur, qvi vero nuper captus est, neqve vivariis fuit inclusus, multa habet interiora, & ori gratus est, & fluitans, facile corrumpitur.

XV. Synodon: habet ille qvidem carnem duram, sed tamen non est alimenti expers †: boni vero est succi, ac facile distribuitur, & mediocriter nutrit, & facile excernitur. Mullus obsoniorum præstantissimus est, & stomacho idoneus, & boni succi, & ori gratus, caro plana, difficilis ad corrumpendum, & mediocris ad excernendum. Differt autem pelagius à saxatili, qvod rufus sit, cinnabariqve atqve auro similem aspectum habeat: itemqve barbam fert: his autem inferiores sunt ii, qvi in littoribus vivunt. Phagrus duræ carnis est, difficulter corrumpitur, non facile secernitur. Aurata candidæ carnis est, solida, condensa, boni succi, facilis distributionis, alitqve & non difficulter excernitur. Congrus nec ori gratus, nec mali succi est, modice aptus ad concoqvendum, & alendum, & ad excernendum vitio vacans.

XVI. Urticæ, qvæ etiam acalephæ dicuntur, gratæ ori, & stomacho non mediocriter ineptæ: sed assatæ elixis sunt accommodatiores. Alvum cient, urinamqve magis movent, qvæ post purgationem exortæ juxta calculos, lotæ, & per-

ζωτρείαις ἐγκεκλεισμένος, πολλοῖς ἐγκάτοις, εὔστομος, ἐπιπολαστικὸς, εὔφθαρτος.

XV. Συνόδους, σκληρόσαρκος μὲν οὐκ ἀτρόφερος δὲ, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, τροφώδης μέσως, καὶ εὐέκκριτος. * τρίγλα ἐπιφανεστάτη ὄψων, εὐστόμαχος, εὔχυλος, εὔστομος, πλακώδης σάρξ, δύσφθαρτος, μετρία πρὸς ἐκκρίσεις, διαφέρει δὲ ἡ πελάγιος τῆς πετραίας, διάπυρος οὖσα κινναβάρει καὶ χρυσώπη, πωγωνοφόρος δ᾽ ἐστὶ, λείπονται δὲ τούτων αἱ παραιγιάλιοι. φάγρος σκληρόσαρκος, δύσφθαρτος οὐκ εὐέκκριτος, χρυσόφρυς, λευκόσαρκος, στερεὸς, σύγκριτος, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, τρόφιμος, οὐ δυσέκκριτος, γόγγρος, οὐκ εὔστομος, οὐδὲ κακόχυμος, μετρίως δ᾽ εὔπεπτος, τροφώδης, πρὸς ἐκκρίσεις δὲ ἄμεμπτος.

Περὶ κνίδης.

XVI. Κνίδαι ἢ ἀκαλῆφαι, εὔστομοι, κακοστόμαχοι δὲ οὐ μετρίως, ὀπταὶ δὲ τῶν ἑφθῶν ἐπιτηδειότεραι, λυτικαὶ κοιλίας, οὐρητικώτεραι δὲ αἱ μετὰ τὴν κάθαρσιν αἱ φύουσαι πρὸς ταῖς ψήφοις, πλυθεῖσαι, καὶ συστρε- φεῖσαι

† *non prorsus non tener.* * Qvæ seqvuntur, in Gesneri editione desiderantur.

exiguo sali mixtæ, atqve ita parum asperſæ ſunt, ut mediocriter mandi poſſint, & aſſatione concretæ aut verubus aut ſurculis ſuper carbonibus maluæ, aut ſarmentorum, ut valenter ſolvant. Cum paſſo autem, aut vino mulſo guſtum excitantes facile coquuntur, facileqve excernuntur: qvæ vero ex paſſo & oleo elixantur cum alio etiam condimento, id qvidem ſeruant ut lubricæ ſint, atqve attrahant: ſed & explent, & difficulter concoquuntur, & alvum magis relaxant.

De testâ opertis.

XVII. Glandes optimæ ſunt, qvæ æſtate capiuntur, aptæ, eis ut veſcamur: qvæ qvidem exoriuntur, ubi aqva dulcis mari admiſcetur. nam & alunt, & dulces ſunt: plerunqve autem in petris educantur. Svaviſſimæ enim ſunt qvæ alunt, friabilesqve ſunt, multumqve ſucci faciunt ad aluum molliendam accommodatæ, & ſtomacho idoneæ, ori gratæ, teneræ & urinam cient. Succus earum ſimplex confici non poteſt: at ius decoctarum ad excretionem valet. qvæ vero in petris vitam non degunt, acres ſunt, & medicamenti facultatem præ ſe ferunt, & plus ventrem citant, qvam urinas moveant.

XVIII. Glycymerides præſtantiores ſunt trachibus, inferiores autem peloridibus: hæ namqve ſtomachum diſgregant. earum caro dura eſt illa qvidem, ſed non expers

φῦσαι πάνυ ὀλίγοις ἁλσὶ, παθεῖσαί τε ὅπως ὀλίγον μετρίως εἶναι σιτηραὶ, τῇ δὲ ὀπτήσει παγεῖσαι, δι' ὀβελῶν ἢ καρφῶν ἐπὶ ἀνθράκων μαλάχης ἢ κλημαλίνων, ὥστε ἐναργῶς ἀρᾶσθαι. μετὰ γλυκέος δὲ ἢ οἰνομέλιτος προαναποιῆσαι γεῦσιν, εὔπεπτοι καὶ εὐέκκριτοι. αἱ δ' ἐν γλυκεῖ καὶ ἐλαίῳ ἑψόμεναι μετὰ τῆς ἄλλης ἀρτύσεως τὸ μὲν ὀλισθηρὸν καὶ ὁλκιμὸν φυλάττουσι, πλήσμιοι δὲ οὖσαι καὶ δύσπεπτοι τὴν κοιλίαν ἀναχαλῶσι μᾶλλον.

Περὶ ὀστρακίων.

XVII. Βαλάνων ἄρισται αἱ θερίας λαμβανόμεναι, ἐπιτήδειοι πρὸς βρῶσιν, αἳ γίνονται ὅπου ἐπιμίγνυται γλυκὺ ὕδωρ, τρόφιμοι δ' εἰσὶ καὶ γλυκεῖς, πλέον δ' εἰσὶν ἐντρεφόμεναι πέτραις, ἥδισται γὰρ αἱ τροφώδεις εὐλέαντοι, πολύχυλοι, πρὸς κοιλίας μάλαξιν ἐπιτήδειοι, στομάχῳ προσηνεῖς, εὔστομοι, ἁπαλαὶ, κινητικαὶ οὔρων. Τὸν χυλὸν αὐτῶν ἁπλῶν ἀμεταποίητον. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν ἐστὶ διαχωρητικόν. αἱ δὲ μὴ ἐν πέτραις δριμεῖαι καὶ φαρμακώδεις, δραστικαὶ κοιλίας πλέον, ἐλάττω δὲ τῶν οὔρων.

XVIII. Γλυκυμαρίδες προφέρουσι τῶν τραχέων, μειονεκτοῦσι δὲ πελωρίδων. εἰσὶ δὲ διακριτικαὶ στομάχου. σκληρὸν δ' ἐστὶν αὐτῶν τὸ σαρκῶδες, οὐ μὴν ἄτρο-

alimenti: & urinam magis, qvam pelorides cient: assatæ autem, mea qvidem sententia, indurescunt: elixatæ vero & conditæ ori sunt gratæ. Ex genere peloridum sunt hiatulæ. diversæ autem sunt atqve variæ, & longæ, ut Dicæarchiæ in Lucrino lacu: & Alexandriæ in portu. sunt enim dulces: & boni succi: qvæ vero sub Pharo, & Diolco, & Ponto, & insula, oblongæ sunt, & asperæ, glandibus qvercinis similes. & æqve ac phagi echinum producentes. albæ autem sunt duræ, atqve acres.

XIX. Pectines optimi sunt, qvi ad justam magnitudinem pervenerunt, cavi, colore nigriore: præstant autem vere ac æstate, siqvidem eo tempore ad lunæ incrementum maxime augentur. Omnibus autem antecellunt Mitylenei magnitudine, natura, humoris bonitate. His similes Jonium mare juxta Illyrida, Hetruriam, Salonas, & Latium producit. Jam vero & Chios, & vicinæ insulæ, itemque Alexandria hujusmodi pisces ferunt. Pontus vero multos fert, sed minutos, & qvi ægre augeantur. dulces sunt, ac facilius qvam ostrea concoqvuntur. Ex aceto sumpti ad excretionem accommodantur, & cum ex posca concoqvuntur, dulcitudinis participes sunt, qvam assando deponunt.

φον, οὐρητικώτεραι δ' εἰσὶν μᾶλλον τῶν πελωρίδων, ὀπτὰι δὲ καὶ ἑφθαὶ σκληροποιοῦνται, ἑψηθεῖσαι δὲ καὶ ἀρτυθεῖσαι, εὔστομοί εἰσι. γίγνονται δὲ καὶ γένη πελωρίδων τε καὶ χηνῶν, διάφοροι δὲ ποικίλαι καὶ στρογγύλαι, ὡς ἐν Δικαιαρχίᾳ ἐν τῷ λουκρίνῳ λάκκῳ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιμένι, γλυκεῖαι γὰρ καὶ εὔχυλοι: αἱ δ' ὑπὲρ Φάρον καὶ τὸν δίολκον τήν τε γέφυραν καὶ τὴν νῆσον, ἐπιμήκεις, τραχεῖαι, βαλάνοις ἐοικεῖαι δρυΐναις ἐμφερεῖς φηγοῖς τὸν ἐχῖνον φερόμεναι, λευκαὶ δ' εἰσὶ καὶ σκληραὶ καὶ δριμεῖαι.

XIX. Κτένες κράτιστοι οἱ εὐμεγέθεις, κοῖλοι, τὴν χρόαν μελάντεροι: ἀκμάζουσι δ' ἦρος καὶ θέρους, τότε γὰρ αὔξονται, μάλιστα πρὸς σελήνην. διάφοροι δ' οἱ ἐν Μιτυλήνῃ πάντων μεγέθει, φύσει, εὐχυλίᾳ. φέρει δὲ ὁμοίους τούτοις ὁ ἰόνιος κόλπος κατ' Ἰλλυρίδα, καὶ σαλῶνας, καὶ λάτιον, φέρει δὲ καὶ Χῖος καὶ συχναὶ τῶν νήσων καὶ Ἀλεξάνδρεια. ὁ δὲ πόντος, φέρει μὲν πολλοὺς, βραχεῖς δὲ καὶ δυσαυξεῖς, γλυκεῖς δ' εἰσὶ καὶ εὐπεπτότεροι τῶν ὀστρέων, διαχωρητικοὶ δ' εἰσὶ μετ' ὄξους καὶ ὅπου διὰ τὸ ποσῆς γλυκύτητος μετέχειν, ἣν ἀποβάλλουσιν ὀπτώμενοι.

XX. Pari qvoqve modo contriti aluum solvunt. idqve sive recentes, sive vetusti fuerint: parum autem urinam cient, qvi buxei coloris sunt, sicut ostrea, non facile corrumpuntur. Elixi assatis ad alvum subducendam aptiores sunt: qviqve magis assati sunt, minus succi habent, & difficulter excernuntur. Existimandum qvoqve est, eos qvi in suis testis assantur, minus hujusce incommodi habere & facilius alere, & minus eos perturbare: valentiores autem assati sunt, qviqve expurgati plane pureque fuerint, ii grati ori sunt, & facile concoquuntur, & testaceis anteferendi sunt illi, qvi sale conditi sunt nec admodum perturbant. nativam autē dulcedinem in muria conservant, & urinam movent: ac candidi qvidem & lati, sunt dulciores. Atqve albi sunt duri: rufi vero sunt virosi, & urinam cient: varii autem medii sunt, & eorum aliqvi fucis sunt similes, qvi per se dati, difficulter concoqvuntur, & tamen urinam movent. Assumpti vero pectines remedio sunt iis, qvorum vesica ulceribus sordidis, & crustam habentibus vexatur: siqvidem ea expurgant.

XXI. Buccinæ sunt duriores purpurâ, & magnitudine ac loco differunt: triplicesqve vires habent testæ, colli, & excrementi in testa contenti. Nam scabra substantia pis-

XX. Ὁμοίως δὲ καὶ λύει, λύουσι κοιλίαν, καὶ ἂν παλαιοὶ ὦσιν ἢ νεαροί, ὀλίγον δ' εἰσὶ κινητικοὶ τῶν οὔρων, οὐκ εὔφθαρτοι οἱ πυξίζοντες, καθάπερ τὰ ὄστρεα, κρείττω δὲ οἱ ἑφθοὶ τῶν ὀπτῶν πρὸς τὸ ὑπακτικὸν τῆς γαστρός. οἱ δ' ὀπτώμενοι ἀχυμότεροι, δυσέκκριτοι δέ. ὑπολειπτέον δ' ἐλάττους ἔχειν τὸ ἄτοπον τούτοις ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὀστρακίοις ὀπτωμένους εὐτροφωτέρους καὶ ταραχώδεις ἧττω. εὐστομώτεροι δὲ ὀπτοί. καθαρθέντες ἀκεράτως εὔστομοι, εὔπεπτοι, προκριτέοι τῶν ὀστρακίων, καὶ οἱ ταριχευόμενοι δὲ κοιλίαν οὐ ταράσσουσι, τηροῦσι δὲ τὴν φυσικὴν γλυκύτητα ἐν ἅλμῃ μένοντες, οὐρητικοὶ δ' εἰσίν· εἰσὶ δὲ οἱ λευκοὶ καὶ πλατεῖς γλυκύτεροι, σκληροὶ δὲ οἱ λευκοί, οἱ δὲ πυρροὶ βρωματώδεις καὶ οὐρητικοί, οἱ δὲ ποικίλοι μέσοι, καὶ ποσὰ δὲ αὐτῶν ἐμφέρει φυκίοις. ἴδια δὲ δοθέντα, δύσπεπτα μέν, οὔρων δὲ κινητικά, ἐσθιόμενοι δὲ οἱ κτένες, ἐπαρκοῦσι τοῖς ῥυπαρὰ καὶ ἐσχαρωμένα περὶ κύστιν ἔχουσιν ἕλκη ἀποκαθαίροντες.

XXI. Κήρυκες, σκληρότεροι μέν εἰσι πορφύρας, μεγέθη δὲ καὶ τόπους διαφέρουσι, τρισσὰς δ' ἔχουσι δυνάμεις, τῷ τε ὀστράκου καὶ τραχήλου

καὶ

cis aluum sistit, ac præcipue si asse-tur: contra magis facit elixa. Collum earum aluum solvit, difficulterqve concoqvitur: idcirco ex sinapi, vel aceto, aut liqvore, aut pipere corrigere ipsum debent, qvi eodem vescuntur. Aqva deniqve qvæ ex eis emanat, calefacta ventrem subducit: cum eo vero excremento qvod testa continetur, coacta, magis gilua fit; & piscis qualitatem præfert: si vero totæ decoqvantur, majorem sistendi vim habebunt: & sitim offerent: qvidam vero eas elixantes lævigant, & æqve ac urticas condiunt, fiuntqve ori gratæ. Luna exoriente plenæ, & æstate graciles.

XXII. Purpuræ majores, duriores sunt: & earum coria mediocriter corrumpuntur: colla difficulter conficiuntur, ægre secedunt ægreq; corrumpuntur. Aptæ stomacho, pauci humoris sunt, vix mandendo dissolutæ. fundum vero aut earum excrementum; facile conficitur, facile secedit, majorem piscis facultatem affert, urinam ciet, sudorem movet, sputum creat. Si qvis eo largius vescatur, bilem, nauseamqve facit, & atri humoris copiam gignit: partes autem ad caudam pertinentes, aut extremitates earum, qvæ ejusdem sunt generis, qvæ turbinatæ sunt, omnium sunt aptissimæ, earumqve usus elixando & assando humorem ex se emittit

καὶ μήκωνος. ἡ δὲ γὰρ ψαφαρά ἐστιν ἰχωρώδης, σαλευτικὴ κοιλίας, καὶ πλέον εἰ ἀπληθείη, ἀντιπεριστατικωτέρα δὲ ἡ ἑφθή. οἱ δὲ τράχηλοι αὐτῶν λύουσιν κοιλίαν, δύσπεπτοι δ' εἰσί. χρὴ δὲ διὰ νάπυος, ἢ ὄξους, ἢ ὀποῦ, ἢ πεπέρεος ἐπανορθοῦσθαι αὐτοὺς ἐσθιομένους. τὸ δὲ ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ, διαχωρητικὸν κοιλίας θερμὸν γενόμενον, σὺν δὲ τῇ μήκωνι ἑψόμενον, κιρρότερον καὶ ἰχωρώδες. ὅλαι δὲ καθεψηθέντες, σταλτικώτεραι καὶ διψώδεις γίγνονται. ἔνιοι δὲ ἑψήσαντες αὐτοὺς, λεαίνουσιν ἐμφερῶς ἀκαλύφαις ἀρτύοντες, γίγνονται εὔστομοι, ἀνατελλούσης δὲ σελήνης πλήρεις, λεπταὶ δὲ θέρους εἰσίν.

XXII. Πορφύραι δὲ αἱ μείζους σκληρότεραι, καὶ τοῖς ἑαυτῶν δέρμασι μετρίαν διαφορὰν ἔχουσαι. τράχηλοι μὲν γὰρ δυσκατέργαστοι, δυσδιαχώρητοί τε καὶ δύσφθαρτοι, εὐστόμαχοι, ὀλιγόχυμοι, μόλις διαλυόμενοι τῇ μασήσει, οἱ δὲ πυθμένες ἢ μήκωνες μαλακοὶ, ἰχθυωδέστεροι, διουρητικοὶ ἱδρωτικοὶ, σιελοποιοί. πλεονάζοντες δὲ, χολερώδεις, ναυτιώδεις, μελάνων ἀπολαυστικοί. τὰ δὲ κολύλια ἢ κορύφια τῶν ὁμογενῶν ὁπόσα στρομβοειδῆ πάντων ἐστὶν ἐπιτηδειοτάτη ἡ προσφορὰ αὐτῶν, ὠμῶν τε καὶ σκευαστῶν, ἑψήσει καὶ ὀπτήσει. χυμὸν ἀφίησιν εὔστομον, εὐστό-

μαχον,

ori gratum, ventriculo idoneum, alvum subducentem, dulcium urinarum motorem, parum tamen carnis facit, ad cochlearum proportionem. sed & ori svavem odorem conciliat. Ad vini potun incommodæ: elixatæ nutriunt: assatæ vero duræ sunt: earum excrementum, quod testa continetur, sistit more buccinarum.

XXIII. Cochleæ duræ sunt, difficulter conficiuntur. harum species sunt hæ, teres, qvæ tubæ modo sufflat: rotunda, qvæ oleum effundit. harum qvæ nimis magnæ sunt, ineptæ ad comedendum censentur, qvia virosæ sunt, duræqve ac bilim creant, & multa eis caro inest, cetaceæqve sunt. Brevium usum nonnullis placet cum aceto mulso, aut cum foliis viridibus rutæ, cum oxypipere: qvæ vero qvinqve digitorum sunt, & imam partem acutam habent, quæqve helices, aut actinophori nominantur, minus qvidem carnis, qvam ceteræ cochleæ habent, sed tamen explent & superfluunt: at præmadefactæ, & assatæ, atqve ex aceto sumptæ, accomodatiores sunt. Ac cochleæ omnes incoctæ ventrẽ perturbant: marinæ vero vertices habent dulciores: suntqve teneræ, boni succi, difficulter corrumpuntur, leves comparatione terrestrium: valentiores enim & molliores ad excretionem censentur, svaviorisqve odoris, &

μαχον, κοιλιάς ἐπαγωγὸν, γλυκοῦς κινητικὸν οὔρων. μικρόσαρκοι ἀνάλογον κοχλίαις, ἀπεργάζεται δὲ καὶ στόματος εὐωδίαν, πρὸς οἰνοποσίαν δὲ ἄθετα ζεσθέντα τρόφιμα, ὀπτὰ δὲ σκληρὰ, ὁ δὲ μήκων αὐτῶν σταλτικώτερα, τρόπον κηρύκων.

XXIII. Κοχλίαι σκληροὶ, δυσκατέργαστοι, τὰ δὲ τούτων εἴδη, τὸ μὲν ἐπίμηκες, οὕτω καὶ σάλπιγγος δίκην ἐμφυσῶσι, τὸ δὲ στρογγύλον ὃ τοὔλαιον ἀναχέουσι. Τούτων δ' οἱ μὲν ὑπερμεγέθεις ἄβρωτοι διὰ τὸ βρομῶδες καὶ σκληρὸν καὶ χολερικὸν, πολύσαρκόντε καὶ κητῶδες, τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προσφορὰ πείθει μετ' ὀξυμέλιτος ἢ χλωρῶν πηγάνου τε μετ' ὀξυπεπέρεος. οἱ δὲ πενταδάκτυλοι ὀξυπύθμενοί τε τῶν ἄλλων κληζόμενοι. ἕλικες ἢ ἀκτινοφόροι ἀσαρκώτεροι μέν εἰσι παρὰ τοὺς ἄλλους κοχλίας, πλήσμιοι δὲ καὶ ἐπιπολαστικοὶ, προβρεχόμενοι δὲ ὀπτοὶ καὶ ὄξει πρὸς βρῶσιν ἐπιτηδειότεροι· ἐκταράξαι κοιλίαν ἄνευθεν κοχλίαι, πάντες θαλάττιοι τοὺς τραχήλους γλυκυτέρους ἔχουσιν, εἰσὶ δὲ ψαφαροὶ, εὔχυλοι, δύσφθαρτοι, κοῦφοι παρὰ τοὺς χερσαίους, ἰσχυρότεροι γὰρ καὶ μαλακώτεροι πρὸς ἔκκρισιν, εὐωδέστεροι,

ima earum pars stomacho idonea. Cochleæ porro ægre concoqvuntur: cum aceto vero & succo aperiunt: ut qvi eis vescuntur pingvescant: ac cum eruca etiam comeduntur.

XXIV. Lopades minutæ sunt: in qvibusdam vero locis sunt magnæ, ut ab ostreis non absimiles videantur: maxime in India, sicut cætera omnia nascuntur. cæterum duræ, & pauci succi difficulter conficiuntur, & excernuntur. Coctæ autem & conditæ sunt gratæ ori.

XXV. Murices salsi, virosi: eis succurritur liqvore cyrenaico, ruta & aceto: ventrem turbant, urinam cient, ori non grati, concoctu difficiles, obstruunt crasso sangvine, pituitam gignunt, & magis adeo recentes, idcirco parandi sunt cum acribus, ut sinapi, erucaqve: assi difficulter secedunt, magnam sitim invehunt, gravant. elixati, contriti, & conditi, minus virosi sunt. sed eadem qvæ turbinati faciunt. Mures rotundiores qvidem sunt muricibus, sed minores & hirsuti: testamqve tenuem ferunt. caro magis tenera est, & dulcior: succi magis varii, minus etiam nutriunt, os mordicant, faucium deglutionem convellunt, vocem condensant, aut abscindunt: qvi large eis vescuntur, tusses siccas, & raucitates eis excitant: arenosi vero boni non sunt, vel qvi in fictilibus figulorum, vel in pe-

* μυάκων.

εὐστόμαχοι, κατὰ τοὺς πυθμένας. κοχλίαι δύσπεπτοι, ἀναφρακτικοὶ ἔξει καὶ ὀπῷ ἵνα ποιῇ ἐσθιόμενοι ἔτι δὲ εὐζώμῳ.

XXIV. Λεπάδες βραχεῖαι εἰσὶν, ἐν τισὶ μείζους ὡς ὀστρέων δοκεῖν μὴ ἀναλλάττειν, μέγισται δὲ ἐν ἰνδικῇ ὡς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, σκληροὶ δ' ἄλλως καὶ ὀλιγόχυμοι, δυσκατέργαστοι δὲ καὶ δυσέκκριτοι, ἑφθαὶ δὲ συναρτιόμεναι, εὔστομοι.

XXV. Μύακες, ἁλμυροὶ βρομώδεις, βοηθοῦντες δὲ ὀπῷ κυρηναϊκῷ, πηγάνῳ τε καὶ ὄξει, ταρακτικοὶ δὲ κοιλίας καὶ διουρητικοὶ, οὐκ εὔστομοι, δύσπεπτοι, ἐμφρακτικοὶ παχέος αἵματος, φλέγματος δὲ γόνιμοι, καὶ μᾶλλον οἱ πρόσφατοι, διὸ κατεργαστέον αὐτοὺς τοῖς δριμέσι νάπυϊ εὐζώμῳ. ὀπτοὶ δυσδιαχώρητοι, πολύδιψοι, βαρεῖς. οἱ δὲ ἑψηθέντες καὶ τριβέντες καὶ ἀρτυθέντες, ἧττον τοὺς βρομώδεις τὰ ἴσα ποιοῦσι τοῖς τρομμώδεσι. μῦς καὶ στρογγυλότεραι μέν εἰσι μυῶν *; μικρότεραι δὲ καὶ δασεῖαι. Τὰς σάρκας τε ἁπαλωτέραι καὶ γλυκύτεραι, ὄστρακά τε λεπτὰ φέρουσαι, τοὺς χυμοὺς διαφορώτεραι, οἱ αὐτοὶ ἀτροφώτεροι, δηκτικοὶ στόματος καὶ φάρυγγος, ἀναδάκνοντες τὴν καταπόσιν, καὶ τὴν φωνὴν δασύνοντες ἢ ἀποκόπτοντες τῶν πολλοὺς φαγόντων, ξηρᾶς τε κινητικοὶ βηχὸς καὶ βραχῆς. οὐκ ἀγαθοὶ δὲ οἱ ἀμμώδεις ἢ ὀστράκοισι κεραμέων, τοὺς

tris, vel in alga nascuntur: sunt enim acres.

XXVI. Ostrea vero pelagia, rara, & inutilia sunt, qvia ea sol non aspicit, & exiguæ magnitudinis fiunt, amaraqve sunt, nec esculenta, qvia ventrem mordicant. gaudent dulci temperamento immixta, qvod carnes dulces auget: idcirco ad Nili ostia præcipue in Ægypto, & in Epheso ad Caistri ingressum inclusa, ut semina ponunt, & ita crescunt. Vere itaqve crassescunt expleta albo humore & lacteo. Præterea Brundusii, Tarracone, Narbonæ, Dicæarchiæ, in Lucrino lacu, Chelidonia, Leucade, Actio, & Libyco sinu idem fit. Pelorides vero, aut Melænides optimæ sunt, qvæ similes sunt ostreis in stagnis & limosis paludibus, ubi aqva dulcis immiscetur: Quæ vero in fundo degunt, cum raræ sunt, tum etiam insvaviores. His accommodatæ utẽre ex jureconditis ad alui subductionem: adjuvant cococtionem, mediocriter secedunt.

XXVII. Pinnæ locorum causæ aptæ sunt, teneræqve bene alunt: ex lutulentis locis captæ, & in qvibus aqva dulcis & tranqvilla miscetur, qvia ab undis non offenduntur, teneræ permanent. Pinnophylaces qvi sunt ejusdem alimenti participes, titillantes, ac pinnas admonentes, pinnæ consulunt, atqve auxiliantur. ac potius in lapidosis & pin-

τι ἀπὸ τῶν πετρῶν ἢ φυκίων, δριμεῖς γάρ οἶδε.

XXVI. ὄστρεα τὰ πελάγια σπάνια καὶ ἀχρεῖα διὰ τὸ μὴ θεωρεῖσθαι ὑπὸ ἡλίου. γίνεται δὲ καὶ μικρομεγέθη, πικρὰ δ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἐδώδιμα, διὰ τὸ δηκτικὸν τῆς κοιλίας. χαίρει γὰρ ἐπικιρνάμενον γλυκέσι κράσει. γλυκυχύλους προσαύξων σάρκας. διὸ κάλλιστα κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Καΰστρου εἰς καταβόλους τιθέντες ὡς σπέρματα καὶ αὔξεται. ἔαρι δὲ ἐμπίπλανται παχυνόμενα λευκῷ χυμῷ γαλακτώδει. πάλιν Βρεντέσιον, Ταρράκωνα, Ναρβῶνα, Δικαιαρχίαν Λοκρίνῳ λάκκῳ, Χελιδονίας Λευκάδα, Ἄκτιον * πελωρίδες ἢ μελαινίδες κάλλισται αἱ ἐμφερεῖς ὀστρέοις ἐν τέλμασι ἰλύι τε βορβορώδει ὅπου μίγνυται ὕδωρ γλυκύ. αἱ δ' ἐν βυθῷ σπάνιαι καὶ ἀηδέστεραι. ταύταις χρῶ καὶ ἐζωμοποιημέναις πρὸς λύσιν κοιλίας χρησίμως, πεπτικαὶ δ' εἰσὶ διαχωρητικαὶ μετρίως.

XXVII. Αἱ δὲ πίνναι τόπων μὲν ἕνεκεν ἐπιτήδειοι αἱ ἁπαλαί, εὔτροφοι. ἐκ τῶν τεναγωδῶν λαμβανόμεναι. καὶ ὅπου τῶν ἐπικιρναμένων γλυκεῖ ὕδατι καὶ ἀκύμονι τῷ μὴ βλάπτεσθαι πρὸς τῶν κυμάτων ἁπαλαὶ μένουσιν. οἵ τε πιννοφύλακες κοινωνοῦντες τῆς τροφῆς ἐν τοῖς λιμνιζομένοις ἐναγροῦσι τὴν

* hoc loco aliqvid in MS. desideratur qvod legit interpres.

nis assvetis locis morantur. magnitudinis autem causa Pinnæ minores sunt magis teneræ qvam majores. Verno autem tempore atqve æstivo captæ longe excellunt iis, qvæ alio tempore capiuntur. nam præterqvam qvod bonam alimoniam dant, dulces etiam sunt, cum tunc oriantur. & magnitudinis ratione, qvæ non magnæ sunt, aliis præstant. mediæ carnem habent mollem, albam, dulcem. Earum dura sunt colla, concoctuqve difficilia, & qvæ ægre dividuntur, & ægre corrumpuntur: sed earum corpus facilius, qvam collum, corrumpitur. Elixantur oleo dulci, melle, similiter & vino: qvæ vero ex aqva elixantur, iis præter naturam conchularum, ex sinapi vescimur. assæ duriores sunt elixis, & præsertim qvæ vino parantur: præstat enim eas ex liqvore, aceto, & sinapi parare. At earum qvæ in vino & aceto maduerunt, magis tenera est caro: sed flatum ciet.

XXVIII. Scombri vero duri sunt, conficiuntur ægre, ac magis etiam ii, qvi auriculis majores sunt. cum sinapi vero & liqvore in aceto lævigati accommodati sunt. Solenes, aut auli, aut donaces, mares ac fœminæ sunt, qvæ ungves nominantur, differunt autē: nam fœminæ mundæ sunt, & urinam cient, humectant. parantur vero apertæ: recentes vero ac magni, qviqve ni-

πίννῃ καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῖς πετρώδεσι καὶ πιννώδεσιν ὑπεστήκασι. μεγέθους δ᾽ ἕνεκα αἱ μικραὶ τῶν μειζόνων ἁπαλώτεραι. ὥρας δὲ ἐαρινῆς καὶ θέρει ληφθεῖσαι τῶν κατὰ τὰς ἄλλας παρὰ μέγα διαφέρουσι. πρὸς γὰρ τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαι εἰσὶ, τηνικαῦτα γὰρ γίνονται. μεγέθους δ᾽ ἕνεκεν, αἱ μὴ μεγάλαι κρείττους. αἱ δὲ μέσαι, μαλακὴν λευκὴν γλυκεῖαν ἔχουσι σάρκα. τράχηλοι μὲν γὰρ αὐτῶν, σκληροὶ, δύσπεπτοι. δυσδιαίρετοι, δύσφθαρτοι. τό, τε σῶμα τῶν τραχήλων εὐφθαρτώτερον ἔχουσιν. ἕψωντες δὲ, γλυκελαίῳ μέλιτι καὶ οἴνῳ ὁμοίως. Καὶ τῶν ἐξ ὕδατος ἀνεζεσμένων μετὰ νάπυος ἔξω τῶν κογχυλιωδῶν φύσεως ἡ χρῆσις. ὀπταὶ δὲ σκληρότεραι τῶν ἑφθῶν. καὶ μᾶλλον αἱ τῷ οἴνῳ ἐῤῥαμέναι, ἄμεινον δὲ ὀποῦ καὶ ὄξους ἢ νάπυος. τῶν δὲ ἐν οἴνῳ καὶ ὄξει βραχεισῶν ἁπαλωτέρα ἡ σάρξ φυσώδης δέ.

XXVIII. Στρόμβοι δὲ σκληροὶ δυσκατέργαστοι, μᾶλλον δὲ τῶν ὠτίων μείζους. μετὰ νάπυος δὲ καὶ ὀποῦ πρόσφοροι λειοτριβηθέντες ἐν ὄξει. σωλῆνες ἢ αὐλοὶ, ἢ δόνακες ἄῤῥενές εἰσι καὶ θήλειαι, οἱ καλοῦντες ὄνυχες. διαφορὰν δ᾽ ἔχουσι, καθάριαι γάρ εἰσιν αἱ θήλειαι. οὔρων κινητικαὶ. ὑγραίνουσι. σκευάζονται δὲ ἀνοιγόμενοι. οἱ δὲ

gris qvasi virgis distincti versicolores sunt, mares sunt; urinamqve turbant. sed omni molestia vacantes redduntur sale & aceto parati. At vitiosi, & excrementorum pleni ex oleo & sale sumpti æqve ac loligines ad potum parantur. Optimi sunt majores & crassiores assati, minimi dulces sunt: ac dulciores qvoqve fœminæ unius coloris. Vere autem vigent, & florent: sale conditi, insvaves sunt.

XXIX. Tethea in limo nascuntur, & littoribus algæ feracibus: inveniunturqve in musco, alga, & fuco: similiaqve fungo sunt plantæ marinæ: præterea vero qvalitatem manui indunt, qvæ difficulter abstergeatur: maxime vero eorũ coria non conficiuntur. auxiliantur autem renibus, aut qvibus vitiatus est stomachus: & qvos tinesmus exercet: & coxendicis morbis laborantibus & ventri superiori una cum ruta. Secantur etiam, & lavantur, ac liqvore cyrenaico, & ruta, muria, & aceto, vel ex aceto condiuntur, estqve operæ prætium ea cum viridi mẽta conficere: præstantissima vero in Smyrna insula Asiæ nascuntur. Ægyptus vero hæc non fert omnino.

XXX. Tellinæ, sive Xiphydria, aluum subducunt: locis arenosis proveniunt, & portubus undis agitatis. Fluviatiles tellinæ majores sunt, & plus succi habent; qvales Ægyptiæ sunt. Elixatæ sunt dulces,

δὲ πρόσφατοι καὶ μεγάλοι, μελανοραβδωτοι κατὰ τὴν ἑτερόχροιαν ἄῤῥενες. ταραχτικοὶ οὔρων. ἀλυπώτατοι δὲ μετὰ ἁλῶν καὶ ὄξους. μοχθηροὶ δὲ καὶ ἐπιπολαστικοὶ μετ' ἐλαίου καὶ ἁλῶν ληφθέντες, ἐμφερῶς τευθίσι πρὸς πότιμον * παρασκευάζονται. κράτιστοι δ' οἱ μείζους καὶ παχύτεροι ὀπτοί. οἱ δὲ ἐλάχιστοι γλυκεῖς. γλυκύτεραι δὲ θήλειαι δέ εἰσι μονόχροιαι. ἀκμάζουσι δὲ θέρους. ταριχηροὶ δὲ ἀηδεῖς.

XXIX. Τηθέα γίνονται ἐν βορβόρῳ καὶ φυκιοφόροις ἀκταῖς. ευρίσκεται δ' ἐν βρύοις καὶ πρασοις καὶ φυκίοις. ἔοικε φυτῷ θαλαττίῳ μύκητι. δυσέκρυπτον δὲ ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα. μάλιστα δ' αὐτὰ δερματώδη ἀκατέργαστά ἐστιν, ἐξαρκεῖ δὲ τοῖς νεφροῖς ἢ στόμαχον κακουργουμένοις καὶ τεινεσμώδεσι καὶ ἰσχιαδικοῖς τε, τοῦς ἄνω κοιλίας μετὰ πηγάνου διδόμενος. πλύνεται δὲ καὶ δίδοται, ὁπότε κυρηναϊκῷ καὶ πηγάνῳ. ἅλμῃ τε καὶ ὄξει συναρτύεται. ἢ μετ' ὄξους καὶ πρὸ τρόπου σὺν ἡδυοσμῷ χλωρῷ. κάλλιστοι δ' οἱ ἐν Σμύρνῃ τοῖς Ἀσίας. Αἴγυπτος δ' οὐδόλως φέρει.

XXX. Τελῖναι ἢ ξιφύδρια, διαχωρητικὰ κοιλίας. γίνονται δὲ ἐν ἀμμώδεσι χωρίοις, κυμαίνουσιν αἰγιαλοῖς. αἱ δὲ ποτάμιαι, μείζους καὶ πολυχυμότεραι, ὡς αἱ ἐν Αἰγύπτῳ. αἱ δὲ ἑψηθεῖσαι

* MS. πρὸς ποταμόν.

earumqve ius aluum ſoluit: clauſæ vero ſale ſparguntur, & per teſtas humorem trahunt: frigida lavantur aqva, & ex oleo & aceto, vel menta, vel ruta comeduntur. Qui aluum ſolvere voluerint, eas ſolubili apparatu cū oleribus condient: qvæ florē ætatis agunt, ſi comedantur, verno tempore ſunt optimæ.

XXXI. Ex chemis aſperas nonnulli glycymaridas appellant: alii conchas vocant. qvæ longiuſculæ ſunt ſed minores, qvam qvæ in Ægypto viſuntur, qvæ in ſectione aſperitates habent glandium qvercinarum aſperitatibꝰ non diſſimiles: in longitudine vero virgatæ ſunt, & eruptiones à cæteris differentes habent: qvæ vero guſtatui maris odorem repræſentant, durioris ſunt carnis: danturqve imbecillis. Aqva ab eis manans ſtomacho eſt idonea, & ventri in tranſitu: eædem ſale conditæ trahere urinas poſſunt. os itidem juvant comedendo, & præſertim ex ſinapi, aut aceto, & ruta. Leves autem chemæ maxime differunt ab aſperis: habent enim latam teſtam, & pellucidam: ac facile concoqvuntur, boni alimenti, boniqve ſucci, ac dulces ſunt, & non injucundæ ſtomacho. Ex liqvore Cyrenaico, & ſinapi eis elixis & aſſis veſcimur: coctarum juſculum ſoluit ventrem.

XXXII. At glycymarides jucundiores ſunt conchis, qvæ lævi te-

σαι γλυκεῖαι. ὧν ὁ ζωμὸς, λύει κοιλίαν. μεμυκυῖαι δὲ ἁλὶ πάσσονται, καὶ διὰ τῶν ὀστράκων ἕλκουσιν ἰκμάδα. πλύνονται ψυχρῷ καὶ μετ' ὀξελαίου ἡδυόσμου ἢ καὶ πηγάνου ἐσθίονται. τοῖς δὲ βουλομένοις λύειν κοιλίαν, μετὰ λαχάνων λιτῇ ἀρτήσει σκευάζονται. ἀκμαῖαι δὲ βρωθεῖσαι ἔαρος κάλλισαι.

XXXI. Τῶν δὲ χημῶν τὰς τραχείας, γλυκυμαρίδας ἔνιοι καλοῦσιν· οἱ δὲ κόχλας. αἱ κατὰ μῆκος ἔχουσιν, ἐλάττω δὲ τῶν κατ' αἴγυπτον γινομένων. αἳ κατὰ μὲν τὴν τμῆσιν. τραχύτητας ἔχουσαι προσεοικύιας τῶν δρυίνων βαλάνων πλευραῖς. κατὰ μῆκος τ' εἰσὶ ῥαβδωταὶ ἐπαναστάσεις διαφόρους τῶν ἄλλων ἔχουσαι. αἱ θαλαττίζουσαι δὲ τὴν γεῦσιν σκληρόσαρκοι καθεστῶσαι. δίδονται δὲ τοῖς ἀσθενέσι. τὸ δ' ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ ἐπιτήδειον στομάχῳ, κοιλίας δὲ ὑποβιβασμῷ, καὶ πρὸς οὖρα. αὗται ταριχευθῆσαι ἐφελκύσαι δύνανται στόμα κατὰ τὴν βρῶσιν, καὶ μᾶλλον μετὰ νάπυος ὃ ὄξους καὶ πηγάνου. αἱ δὲ λεῖαι χημαὶ, παρὰ μέγα διαφέρουσι τῶν τραχέων. αὗται δ' εἰσὶν αἱ πλατὺ ὄστρακον ἔχουσαι καὶ διαυγές. εὔπεπτοι. εὔτροφοι. εὔχυμοι. γλυκεῖαι. οὐκ ἀπηνεῖς στομάχῳ, ὀπῷ δὲ καὶ νάπυϊ ἐσθίονται, καὶ λοπάδι καὶ ὀπταί. ἑφθῶν δὲ ὁ ζωμὸς λύει κοιλίαν.

XXXII. αἱ δὲ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων.

ἧττους

ſta ſunt: ſed minus qvam pelorides, differunt autem ex locorum ſitu: ut pelorides varietate, ac figura: nam qvæ in portu Alexandriæ inveniuntur, optimæ ſunt. qvæ vero prope Diolcum & Pharum & Pontem teretes ſunt atqve aſperæ: qvæ vero auriculæ nominantur, prope petras naſcuntur, duræqve ſunt, difficulter concoqvuntur, ori inſvaves, & alienæ ſtomacho, & per alvum ſecedentes. cum ruta exhibentur, cum non alia ratione gratæ fiant: magnæ in Illyrica naſcuntur in Jonio ſinu. atque ex Cyrenaico liqvore, & aceto & ruta comeduntur.

De piſcibus cetateis ſale conditis.

XXXIII. Sale conditi piſces communiter qvidem ſunt ori grati: ſed mali ſucci, & ſtomacho alieni: leniuntqve ac turbant aluum. Ex ſale vero conditis alii duræ carnis ſunt, alii ſuapte natura humidæ compagis ſunt: alii teneri, alii medii inter hos: alii carnoſi, alii ex pingvedine conſtant: alii vetuſti, alii medii, alii recentes, ex qvibus pelagii extenſi ſunt, nuper capti cedentes: medii vero diuturni, mediocres. atqve alii qvidem valde pingves ſunt, & excrementorum pleni: minus illi nutriunt: de cæteris qvi duræ ſunt carnis, ii difficulter vitiantur: qvi magis teneri ſunt, facile corrumpuntur.

XXXIV. Coliæ ſunt ori grati, aluum movent. Iberici cæteris præſtant omnibus. Pelamis exigua na-

ἧττες δὲ πελωρίδων. διαλλάττουσι δὲ κατὰ τόπους τοῖς εἴδεσιν ὡς πελωρίδες καὶ χήμαι ποικιλίᾳ καὶ σχηματισμῷ. αἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιμένι ἄρισται. αἱ δὲ περὶ τὸν δίολκον καὶ Φάρον καὶ γέφυραν, εἰσὶ μήκεις καὶ τραχεῖαι. τὰ δὲ καλούμενα ὠτία γίνονται πρὸς πέτραις. σκληρὰ δ' ἐστί, δύσπεπτα, ἄστομα, κακοστόμαχα. διαφορητικά. ἀπὸ τηγάνου δὲ προσφέρονται. οὐ γὰρ ἄλλως ἡδύνονται. γίνονται δὲ μεγάλαι ἐν Ἰλλυρίᾳ κατὰ τὸν ἰόνιον κόλπον. ἐσθίονται δὲ ὀπῷ, ὄξει, πηγάνῳ.

Περὶ ἰχθύων ταριχηρῶν κητωδῶν.

XXXIII. Οἱ δὲ τάριχοι κοινῶς μὲν εἰσὶν εὔστομοι, κακόχυλοι δὲ καὶ κακοστόμαχοι. λεπτυντικοὶ καὶ ταρακτικοὶ κοιλίας. ταρίχων δὲ οἱ μὲν σκληρόσαρκοι, οἱ δὲ φύσει ὑγροπαγεῖς, καὶ οἱ ἁπαλοὶ οἱ δὲ μέσως. καὶ οἱ μὲν σαρκώδεις, οἱ δ' ἐμπίμελοι. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ, οἱ δὲ μέσοι, οἱ δὲ πρόσφατοι, ὧν οἱ πελάγιοι ἐπιτεταμένοι. οἱ δὲ νεαλεῖς ὑποβεβηκότες. οἱ δὲ μέσοι χρόνιοι σύμμετροι. καὶ οἱ μὲν ἄγαν πίονες, ἐπιπολαστικοὶ, ἥττονες. ἐκεῖνοι θρεπτικώτεροι. τῶν δ' ἄλλων οἱ σκληρόσαρκοι, δύσφθαρτοι. οἱ ἁπαλώτεροι φθείρονται ῥαδίως.

XXXIV. Κωλιοὶ, εὔστομοι, κινητικοὶ κοιλίας, κράτιστοι δὲ οἱ ἰβηρικοί. πηλαμὺς, μικρὰ γίνεται ἐν μεσογαίαις, εὔστομος,

ſcitur in Mæotide, ori grata, facile corrumpitur, facileqve excernitur. Cybium, hoc eſt conciſa pelamis, qvæ poſt qvadraginta dies à Ponto in Mæotim revertitur, ori grata, & boni alimenti: qvod vero Leoræum appellatur, ſvave eſt, boni alimenti, ſitim non invehit. Triton ſectũ Cybium ægre vitiatur: ſolidius eſt Cybio, in cæteris par. Orycalus eſt pelamis magna, qvæ in paludem non redit, tritoni ſimilis: ſed qvia difficilius vitiatur, ideo inſignem vetuſtatem fert: tritone friabilior, ſed oris ſvavitate illi cedens. facile vero diſtribuitur, atqve concoqvitur. Sarda, ita vocatur pelamis longa ex Oceano veniens, ori grata eſt, acrimonia Cybio præſtans, appetitum excitans, facile ad excretiones lubricans. Scomber ori gratus, difficilis corruptu, ſitim afferens. Laudatiſſimus eſt Parius.

XXXV. Salſamenta vero, qvæ ex thynnis fiunt, magnam inter ſe differentiam oſtendunt: alia enim eorum facile diſtribuuntur: alia difficulter. Eorum ceruix fit ſalſamentum, qvod ori gratum eſt, & ægre vitiatur, qvia eſt pingvedine vacans, laudatiſſimum Cumis. Thynni vero venter cum recens eſt, aptus eſt ad comedendum: ſed vetuſtatem non moratur: eſtqve ſtomacho idoneus, ut in genere ſale conditorum: boni eſt ſucci, facileqve corrumpitur: ſed propter pingvedinem ex-

εὔστομος, εὔφθαρτος, εὐέκκριτος. κυβιοπηλαμὺς μετὰ μ' ἡμέρας ἐπὶ μέτα λίμνην ὑποστρέφουσα, εὔστομος, εὔχυλος. τὸ λεώραιον καλούμενον ἡδὺ εὔτροφον, ἄδιψον. τρίτομον, κύβιον δύσφθαρτον, στερεώτερον τοῦ κυβίου. τ' ἄλλα δὲ ἐμφερές. ὀρκίαλος, πηλαμίς ἐστι μεγάλη, ὑποστρέφουσα ὑπὸ τὴν λίμνην ὑγιὴς, ὁμοίη δὲ τῷ τὸ δὲ τριτόμῳ, πλὴν δυσφθαρτότερος. διὸ ὑπομένει παλαίωσιν. ἀπόλεκτος. ψαφαρώτερόν ἐστι τοῦ τριτόμου, εὐστομίας λειπόμενον, εὐδιοίκητον, πεπτικόν. σάρδα ἡ πηλαμὶς ἐπιμήκης ὠκεάνιος, εὔστομος, δριμύτητι κυβίου προφέρουσα, κινητικὴ ὀρέξεως, πρὸς ἐκκρίσεις εὐόλισθος. σκόμβρος εὔστομος, δύσφθαρτος, δίψους ποιητικός, κρατίστη δὲ ἐν παρίῳ.

XXXV. Τὰ δὲ ἐκ θύννων γινόμενα ταρίχη συχνὴν πρὸς ἄλληλα διαφορὰν ἐνδείκνυνται. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν εὐδιοίκητα. ἃ δὲ δυσοικονόμητα. αὐχὴν μὲν γὰρ αὐτῶν γίνεται ὠμοτάριχος. ἐστὶ δ' εὔστομος, δύσφθαρτος διὰ τὸ ἀπίμελον. κράτιστος δ' ὁ κυμαῖος. κοιλία δὲ τοῦ θύννου, πρόσφατος μὲν ἐδώδιμος. οὐχ ὑπομένει γὰρ πρὸς παλαίωσιν: εὐστόμαχος ὡς ἐν ταρίχοις. εὔχυλος, εὐδιάφθορος, ἐπιπολαστικὴ δὲ διὰ τὸ πιμελῶδες. τὰ δὲ λοιπὰ μέρη μελάνδρυα διὰ τὴν ἐμφέρειαν

πρὸς

crementum parit: cæteræ partes melandryæ dicuntur propter similitudinem, qvam cum nigricantibus qvercus radicibus habent: appetitum excitant sinapi adjuncto: & qvia pingvedinis sunt expertes, ideo fit, ut difficilius, qvam imus venter corrumpantur. Atqve hæ qvidem partes proprie & usitato vocabulo τάριχα, hoc est, salsamenta nominantur. Mulli enim & phagri ex India duri existimantur: suntqve cetacei, nec inter puriores marinos adnumerati.

πρὸς τὰς μελαινούσας τῆς δρυὸς ῥίζας. παρορμητικὰ ὀρέξεων νάπυος προσπλοκῇ, τοῦ δ' ὑπογαστρίου δυσφθαρτότερα τῷ πιμελῆς ἀπηλλάχθαι. τὰ δὲ μὲν κυρίως καὶ συνήθως, κλήζεται ταρίχη. καί τοι συχνῶν καὶ πολυτελῶν ἰχθύων κατὰ τὰς νήσους ἁλιζομένων. τρίγλαι γὰρ καὶ φάγροι σκληροὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενοι εἰσὶ μὲν κητώδεις. οὐκ ἐναρίθμιοι δὲ τοῖς καθαρωτέροις θαλαττίοις.

De salsamentis fluviatilium & palustrium.

Περὶ τῶν ποταμίων καὶ λιμναίων ταρίχων.

XXXVI. Ex fluviatilibus ac palustribus Nilus mures, & phagros producit: qvi qvoniam pingvissimi sunt, ideo elixi ex sinapi comeduntur: si major eorum copia assumatur, supernatant. De media materia ex mugilibus in salsamenta condiuntur ii, qvi ad spinam dissecti sunt, & mendesii vocantur, eugies vero marini sunt, hiqve in fictilibus sale conditi cibo apti sunt, qvi etiam crudi detracta pelle, & evulsa comeduntur. Ex mugilibus qvoqve qvi acropasti vocantur, svaves sunt, & assi comeduntur, non secus qvam marini, & mendesii. Ex eoracinis qvi sale conditi sunt, hemineri dicuntur. ipsiqve assi assumpti vicem gerunt alicujus autumnalis fructus: hiqve non omni tempore, sed hyeme nascuntur. fiunt

XXXVI. Τῶν δὲ ποταμίων καὶ λιμναίων ταρίχων φέρει μὲν ὁ νεῖλος κητωδεσίμους τε καὶ φάγρους. οἳ διὰ τὸ καταπιμελέστατοι ζεσθέντες ἐσθίονται διὰ νάπυος. πλείονος δὲ ληφθέντος ἐπιπολάζουσι. τῆς δὲ μέσης ὕλης ἐκ μὲν τοῦ κεστρέως ταριχεύονται. οἱ μὲν κατὰ ῥάχιν ἀνατμηθέντες καλούμενοι μενδήσιοι. οἱ δὲ ὑγιεῖς ἁλυκάτοι, οἱ δ' ἐν κεράμοις ταριχευόμενοι βωρεῖς οἱ καὶ ὠμοὶ ἐσθίονται ἀποδαρέντος τοῦ δέρματος, καὶ καταλιωθέντες. εἰσὶ δὲ τῶν κεστρέων καὶ ἀκρόπαστοι καλούμενοι ἡδεῖς καὶ ὀπτοὶ ἐσθίονται, καθάπερ καὶ οἱ ἁλυκάτοι τε καὶ μενδήσιοι. καὶ τῶν κορακίνων δὲ οἱ ταριχευόμενοι καλοῦνται ἡμίνηροι. καὶ αὐτοὶ ὀπτανοὶ ἐσθιόμενοι ὀπώρας τινὸς δίκην φέρουσιν οὐκ ἀεὶ ὄντες. ἀλλὰ πρὸς τὸν χειμῶνα γινόμενοι. καὶ

qvoqve alia minima salsamenta, qvibus crudis vescimur. Auris proba qvidem est, sed arvinam peculiarem qvandam inducit. & idcirco cum acribus oleribus ea vescuntur: qvorum, ut sit hæc perfecta tractatio, commemoratio facienda est nobis. Vocantur alia eorum coracidia, alia boridia, alia collia, alia typhlinidia, alia abramidia: qvæ omnia stomacho aliena sunt, difficulterqve corrumpuntur, & alvum subducunt.

ἄλλα δέ τινα ἐλάχιςα γίνεται ταρίχια ὠμόφαγα. ὁ σπυδαῖα μὲν. ἰδίαν δέ τινα κνῖσαν ἐπάγοντα. ἅπερ μετὰ λαχάνων δριμέων ἐσθίονται. ὧν πρὸς τὸ ἐντελὲς τῆς πραγματείας χρὴ μνησθῆναι. καλεῖται δὲ ἃ μὲν, κορακίδια. ἃ δὲ βωρίδια. ἃ δὲ κολίδια. ἃ δὲ τυφλινίδια. ἃ δὲ ἀβραμίδια. ἅπερ πάντα, κακοςόμαχα ποιᾶ καὶ δύσφθαρτα καὶ κοιλίας ἐπαγωγά.

CCXX. *Theonis* Archiatri Alexandrini ἄνθρωπος sive *Homo*, liber medicus pridem deperditus, de curandis corporis humani morbis, ad Theoctistum. Hic mihi videtur fuisse Theon Medicus, qvem in Galatia magnam famam sua ætate consecutum esse scribit Eunapius in Jonico.

CCXXI. AETII Amideni *βιβλίον ἰατρικὸν opus Medicum, libris XVI.* qvod totum exstat Græce MStum in variis Bibliothecis, totum etiam Latine lucem vidit, priores libri VIII. solum Græce editi. Vide qvæ de hoc scriptore Volum. VIII. hujus Bibl. p. 319. seq. ubi etiam habes indicem scriptorum è qvibus Aëtius insigne opus suum collegit, qvod Oribasianis synopsibus præferre Photius non dubitat, nisi qvod in *ἀνατομικοῖς βιβλίοις* suâ Oribasius anatomica accuratius persecutus fuit.

CCXXII. *Jobii* Monachi, in oriente clari post Synodum Chalcedonensem ante Heracliana ac Monotheletarum tempora, adeoqve circa sexti initia sæculi, * *οἰκονομικὴ πραγματεία,* Opus de variis œconomiam sive incarnationem CHristi & Ecclesiam Christianam spectantibus qvæstionibus, ** divisum in libros IX. capita XLV. ex qvibus prolixa excerpta

* Elegantis ingenii scriptorem non tamen antiqvissimum, qvi paullo ante tempora Photiana vixerit, appellat Rich. Montacutius p. 27. Analect.

** V. g. qvare Filius DEI, & non Pater vel Spiritus S. incarnatus fuerit? qvare Filius Dei? non angelus? Multas etiam de aliis argumentis qvæstiones admiscet Jobius, ut, fuerit qvare homo ita conditus ut posset labi? qvare Moses historiam creationis non cœperit ab angelis? qvare in sacris, Veteris maxime Test. libris sint loca intellectu difficilia? p. 324. seq. & qvomodo pro omnibus hominibus mortuus CHristus p. 330. seq. non vero pro angelis, p. 334. & qvomodo angeli in bono confirmati, nos minime? p. 338.

pta Photius servavit, ipsos hodie desideramus. Jacobum (majorem, Apostolum) propter virtutem dictum esse ἰωβ λίαν, legas p. 332. pro qvo ἰωβλίαν apud Nicetam & in Eusebii codicibus II. 23. Hist. ὠβλίας, sed legendum ὠβλιάμ, עפל עם περιοχὴ λαῦ. Vide Reinesii Var. Lect. III. 2. p. 356. atqve alias de hac voce conjecturas apud Fullerum III. 1. Miscell. sacr. & in Combefisii auctario novissimo Bibl. Patrum p. 541. Hæretici nominetenus ab Jobio notantur Manes p. 300. Arius & ὁ κατὰ Μακεδόνιον p. 311. Doctorem Ecclesiæ laudat nullum nisi θεοφόρον Ignatium p. 321. & Gregorium Theologum p. 315. 316. ac Gregorium Nyssenum p. 326. Hujus Jobii πραγματείαν alteram κατὰ Σεβήρου, *contra Severum* Antiochenum p. 298. memorat, sed nihil ex ea profert Photius, auctorem p. 323. appellans κλεινόν τι καὶ τῶν θείων μαθημάτων διάπυρον ἐραστήν.

CCXXIII. *Theodori* sive Diodori *Tarsensis* Episcopi κατὰ εἱμαρμένης *contra fatum libri VIII.* capita LIII. opus Græce deperditum, certo nunqvam editum, licet Syriace illud superesse referat Hebed Jesu in catalogo scriptorum Chaldaicorum. Non videtur aliud esse qvod memorat Suidas in Διόδωρος, κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Speciatim Diodorus oppugnavit etiam Bardesanem, qvi corpora fato subjecit, animos solos liberos ab illius vi esse statuit. Argumenta librorum singulorum copiose à Photio exponuntur, atqve inter alia traditur Diodorus fuisse in illa sententia qvod Magi de stella CHristum designatura edocti fuerint à Chaldæis, qvi id à Balaamo, usqve Propheta acceperint. De aliis Diodori scriptis dictum Volum. VIII. hujus Bibl. pag. 358. seq.

CCXXIV. *Memnonis* ἱστορικῶν, *commentariorum historicorum de rebus Heraclea Pontica libri XVI.* pridem deperditi: ab originibus urbis usqve ad mortem Brithagoræ, qvi ad Julium Cæsarem missus legatus est. Photius primos octo libros hujus operis non legit, sed tantum ceteros octo qvi hos sunt insecuti; è qvibus ampla affert excerpta, à *nono* usqve ad *decimum sextum*, hoc est à tempore qvo tyrannidem occupavit Clearchus Platonis & Isocratis discipulus, vir non indoctus & Bibliotheca qvam singulari studio congessit delectatus, sed qvi insolenti arrogantia Jovis se ferens filium, cum per annos duodecim crudeliter imperasset, interfectus est à suis qvondam apud Platonem condiscipulis, *Chione* Matreos sive Matridis F. illo ipso cujus Epistolas habemus de qvibus dixi lib. 2. c. 10. §. 5. *Leonte* (qvi Svidæ & Justino *Leonides*) & *Euxenone* (Antitheum addit

Svidas in κλέαρχος, qvi Evopium præterea veterem ante Clearchi tempora, Heracleæ tyrannum memorat, cum Photius è Memnone scribat Clearchum ἐπιθέσθαι πρῶτον τυραννίδι κατὰ τῆς πόλεως) Excerpta Photii ex octo Memnonis libris primus Græce edidit cum λειψάνοις qvibusdam Ctesiæ & Agatharchidis, Ibericisqve & Hannibalicis Appiani, *Henricus Stephanus* 1557. 8. recusa 1594. 8. Latine vertit *Laurentius Rhodomannus*, cujus versio ab Andrea Schotto qvoqve in Photio suo servata est, sed & prodiit separatim Helmstadii 1591. 4. & Græce atqve Latine Genev. 1593. 8. & cum nova *Rich. Bretti* versione Oxon. 1597. 8. Nonnulla Memnonis loca illustrat Jacobus Palmerius Grentemesnilius in exercitationibus ad optimos autores Græcos, Lugd. Bat. 1668. 4. à pag. 168. ad 183. ubi inter alia fuse disserit de ordinibus remigum in veterum navigiis. Qvoniam liber XVI. Memnonis in temporibus Julii Cæsaris desiit, hinc Vossius conjiciebat eum sub Augusto vixisse. Sed longe potest fuisse junior, nam Photius testatur post librum XVI. plures adhuc à Memnone scriptos, sed qvos ipse nondum viderit. τὰς δὲ πρώτας ἱστορίας καὶ τὰς μετὰ τὴν ἑκτὴν καὶ δεκάτην ἔπω εἰπεῖν εἰς θέαν ἡμῶν ἀφιγμένας ἔχομεν.

CCXXV. *Eulogii* Papæ Alexandrini (de qvo supra Cod. CLXXXII.) *libri duo* pridem deperditi *ad Domitianum* Melitenes Episcopum pro Leonis Romani, Nestorium pariter & Eutychem aversantis tomo apologiam complexi adversus Acephalos Timotheum qvi acutius, & Severum qvi fusius illum oppugnaverat. In hoc Eulogii scripto præclare demonstratum est μὴ δεῖν ἐκ μέρους τὰ συγγράμματα κρίνειν, μηδ᾽ ἀποσπασμάτιά τινα λαμβάνοντας διὰ τούτων τὴν ὅλην τοῦ γράφοντος ἐνδιαβάλλειν διάνοιαν. *de scriptis vel scriptorum mente non esse ferendum judicium ex partibus & laciniis, neque hinc illos onerandos calumnia.* Laudat inter alia *Eustathii* Antiocheni librum sextum contra Arianos, ita enim legendum, ἐν ἕκτῳ λόγῳ κατὰ Ἀρειανῶν pro ἐν ἓξ λόγοις, siqvidem octo libros adversus Arianos scripserat Eustathius, de qvibus dixi Volum. VIII. p. 170. seq. Præterea *Basilii* Epistolam ad Sozopolitas, & ad Monachos. Memorat & *Severi* Epistolam ad Julianum Halicarnassensem. Nonnullos interpretis Schotti in hoc & proximo Photii capite lapsus & hallucinationes notavit D. Elias Veielius ὁ μακαρίτης in diatribe de sacris οἰκονομίας generibus p. 19. seq. Ulm. 1688. 4.

CCXXVI. *Ejusdem* Eulogii, presbyteri primum Antiocheni & Abbatis S. Mariæ Justinianeorum, ac denique Alexandrini Papæ sive Episcopi

ſcopi pro eodem Leonis Rom. Tomo liber adverſus Theodoſium & Severum Acephalos, in Leone reprehendentes qvæ non modo Synodus Chalcedonenſis & Cyrillus, ſed & SS. Doctores Athanaſius, Gregorius, Baſilius, Ambroſius & Amphilochius ſuffragiis ſuis confirmarant. Hæc qvoqve Eulogii lucubratio intercidit.

CCXXVII. *Ejusdem* ſancti viri ϛηλιτευτικὸς ſive *invectiva* in *Theodoſianorum & Γαϊνιτῶν, Caji* (de qvo ſupra, p. 316.) *ſectatorum* ſubitaneam ac mox iterum reſciſſam reconciliationem & *concordiam*. Per οἰκονομίαν in hoc capite non incarnatio intelligenda cum Schotto eſt, unde totam orationem obſcuram reddi fuit neceſſe, ſed diſpenſatio Eccleſiaſtica in ſervanda pace cum diſſidentibus & vitandis turbis ac tumultibus, modo ſana doctrina nihil inde detrimenti capiat. Qvemadmodum Gregorius Naz. ait Athanaſium in verbis ceſſiſſe ac fuiſſe facilem, ubi in rebus conſenſum animadvertiſſet: atqve in Orat. de Pentecoſte reprehendit τὰς ταῖς συλλαβαῖς δυσχεραίνοντας & προσπταίοντας τῇ φωνῇ, *infeſtos ſyllabis, & ad vocem offendentes*. Theophilus (Alex.) Gelaſio (Cæſarienſi) qvi Euſebium Palæſtinum (ita leg. pro παλατῖνον) è ſacris diptychis neutiqvam eraſerat: & Cyrillus (Alex.) Theodoro Mopſveſteno communicare non dubitavit. Hæc Eulogii invectiva, qvemadmodum & *Epiſtola* ejusdem adhuc presbyteri ad Eutychium ArchiEpiſc. CPolitanum (A. C. 582. defunctum) qvam ei adjunctam Photius legit, hodie perinde ut cætera illius pleraqve omnia, deſiderantur..

CCXXVIII. *S. Ephraimi*, (junioris & diverſi ab Ephraim Monacho Syro, de qvo ſupra Cod. CXCVI.) Patriarchæ Theopolitani ſive * Antiocheni (ante ſæculi ſexti medium) qvi licet Syrus & ipſe, Græce etiam plura ſcripſit, λόγοι διάφοροι, *ſcripta varia* pro defendenda Chalcedonenſis Synodi doctrina contra Neſtorium, Eutychem, Severum & Acephalos, jam pridem deperdita omnia. Ex his tria evolviſſe ſe Volumina Photius teſtatur, ſed duorum tantum argumenta memorat. In *primo* continebatur 1) Epiſtola *ad Zenobium*, Scholaſticum Emeſenum, ſecta Acephalum, dicta Leonis Romani calumniantem, in qva Ephræmus Orientales negat peccaſſe, cum *hymno triſagio* addiderunt verba, *qvi crucifixus eſt pro nobis*, qvoniam ad CHriſtum illa retulere: peccaſſe autem Byzantinos, qvi illa intellexerunt de SS. Trinitate. Memorat & ſingularem

* De Epiſcopatu etiam intelligenda Photii verba, Cod. 229. ὃς τῶν ἱερῶν τῆς Ἀντιοχείας θεσμῶν ἡγεῖτο. non ut Schottus: *qui de ſacris Antiochiæ legibus narrat*. Vide qvæ notavi Volum. V. p. 335.

larem *collectionem Canonum Ecclesiasticorum* (Syris illo tempore ut videtur usitatam) in qva Canon secundus Concilii secundi œcumenici, CPoli A. 381. celebrati, fuit canon CLXVI. In eodem primo volumine erant 2) Epistolæ Ephræmi *ad Justinianum* Imp. 3) *ad Anthimum* Trapezuntis Episcopum de condemnando Eutyche, 4) *ad Domitianum* (nescio anad illum Melitenenes Episcopum, ad qvem Eulogius Alex. apud Photium Cod. CCXXV. & CCXXX. p. 459.) 5) *ad Syncleticum* Tarsi metropolitam, contra Acephalos, 6) *ad Anthimum* iterum & 7) *ad Brazem* Persam 8) *ad monachos* in Nestorii hæresin propensos 9) *ad Callinici desertores*, πρὸς τὺς ἀποχίϛας Καλλινίκυ, ubi verba: ὅτι τὰ παρὰ τάυτην (τὴν τȣ̃ Θεȣ̃ ἐκκλησίαν) συναχτήρια, λῃςῶν ἐςὶ σπήλαια, reddenda sunt, *& quod qui extra eam* (Ecclesiam DEI) *conventus fiunt, sint spelunca latronum*, non ut vertit Schottus: *& qui ad eam labem conventus fiunt.* 10) Synodica actio de libellis qvibusdam Eutychianis *Syncletico* Tarsi Episcopo ejusqve syncello, Stephano monacho oblatis. 11) Epistola *ad Megam* sive *Magnum*, Episcopum Berrhöensem 12) *ad Evnoium* monachum. 13.) sermones panegyrici octo; a) in encænia templi SS. Prophetarum, b) in Natalem JESU, c) ante jejunia, d) catecheticus ad baptizandos, εἰς τὴν κατήχησιν τῶν νεοφωτιςῶν, e) In encænia templi Michaëlis Archangeli in Daphne, f) in sanctam Qvadragesimam g) in unam Qvadragesimæ nonam. h) in sancta feria qvarta ad baptizandos.

CCXXIX. Ejusdem S. *Ephræmi*, *alterum* volumen in *qvatuor libros* divisum, qvorum primo, tertio & qvarto maximam partem Cyrilli Alex. & Synodi Chalcedonensis apologia adversus Nestorianorum, Eutychianorumqve, speciatim monachorum Orientalium Severianorum ac Theopaschitarum calumnias: in secundo continebatur dissertatio de qvinqve qvæstionibus ab Anatolio Scholastico propositis, 1) utrum nunc etiam secundum carnem CHristus noscatur 2. Cor. V. 16. 2) Si Adamus compositæ fuit substantiæ, qvomodo conditus sit immortalis? 3) unde constet Joannem Evangelistam adhuc manere, Joh. XXI. 22. 4) Si Adam conditus fuit immortalis, qvomodo ignoraverit qvid ex re ipsius esset? 5) qvis sensus verborum Genes. III. 22. *Ecce Adam qvasi unus ex nobis factus est.* Liber tertius dicatus fuit *Domno* & *Joanni* Monachis in Cilicia secunda versantibus.

Index

Index ſcriptorum, qvorum ex Ephræmo Photius meminit; numeri denotant paginas editionis Græcæ Hœſchel.

Isidori

CCXXX. *Eulogii* Patriarchæ Alex. (cujus adversus Novatum Cod. CLXXXII. CCVIII. CCLXXX. & alia scripta CCXXV. seqq.) τεῦχος

τρίτον,

τρίτον, Volumen tertium, ſimiliter ut ſuperiora deperditum & in *libros* diſtinctum *undecim*, qvorum *primus* continebat Apologiam pro litteris Synodicis ad Epiſcopum Rom. (Gregorium M.) miſſis, in qvibus reprehendebatur qvod nec qvatuor Concilia œcumenica, nec Leonis Rom. Epiſtolam nominetenus probaſſent, nec anathema dixiſſent Eutychi, Dioſcoro ac Severo. *ſecundus* expoſitionem fidei, *tertius*, *qvartus* & *qvintus* apologiam pro ſynodo Chalcedonenſi & Cyrillo Alex. adverſus calumnias hæreticorum. *ſextus* adverſus eos qvi putant humanis ſive philoſophicis conceptionibus veram Theologiam Chriſtianam poſſe ſubjici. *πρὸς τὰς οἰομένας ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις δύνασθαι τὴν ἀληθῆ τῶν Χριστιανῶν ὑποβάλλειν θεολογίαν.* *ſeptimus* ad *Domitianum* Melitenes (Armeniæ) Epiſcopum, qvod recte dicatur *μία φύσις τοῦ λόγου σεσαρκωμένη.* *Octavus* ad Chriſtophorum qvendam de locis qvibusdam S. Scripturæ ſolutiones, & *ἐν τῷ θ' σημείῳ* in nono capite, vitæ monaſticæ encomium. *Nonus* parænefis ad eos qvi ab Eccleſia diſceſſerunt, ipſi inter ſe in varias iterum partes miſere diviſi. *Decimus* adverſus *Agnoëtas* monachos, qvod ſcriptum laudatur à Gregorio Magno in Epiſtola ad Eulogium Alex. A.C. 600. exarata lib. VIII. 42. *Undecimus* deniqve, geſta Synodi Anno ſeptimo Mauricii (ita legendum pro Marciano) CHriſti 588. habitæ adverſus *Samaritas Doſithe anos*, Doſthenum ſive Doſitheum qvendam Simonis Magi æqvalē (non ut alii Samaritani Joſuam, nec JESUM noſtrum) pro magno illo Propheta per Moyſen Deut. XVIII. 15. prædicto habentes & reſurrectionem mortuorum inficiantes, qvam ex Moſaicis ſcriptis Eulogius confirmavit.

Indiculus ſcriptorum & hæreticorum ab Eulogio in his libris memoratorum.

Ad paginas editionis Græcæ Photii Hœſchelianæ.

Bara-

CCXXXI. SOPHRONII Patriarchæ Hierosolymitani (A. C. 638. defuncti) *Synodica* missa ad *Honorium* * qvi Episcopus Romanus fuit ab A. 626. ad 638. Eadem est haud dubie qvæ missa ad *Sergium* CPol. Patriarcham (ab A. 610. ad 639.) servata exstat integra in Actione Undecima Synodi

* Fugit hic locus Photii, Combefisium in Histor. Monothelitarum p. 31. ubi tamen recte conjicit hanc Synodicam à Sophronio missam ad Honorium, non ad Joannem Papam, uti tradunt Cedrenus & Zonaras. S.

Synodi sextæ CPoli in Trullo habitæ A. 680. T. III. edit. Binianæ, & Labbeanæ VI. & novissimæ Harduinianæ T. 3. p. 1257 - 1296. Nam in eadem leguntur qvæ Photius in annotavit omnia, Magnus cum Apollinario percussus anathemate, Theodoreti contra Cyrillum scripta reprobata, duo distincti Origenes, vetustior alter & alter cognomine Adamantius: nec non Jacobus Syrus, à qvo Acephali Jacobitæ dicti, cum aliis hæreticis condemnatus. Ex hac Synodica locum ubi hæreses & hæreticos anathemati Sophronius subjicit, exhibui Volum. VII. hujus Bibl. p. 483. seq. Satis autem constat vel ex ipsis Honorii & Sergii nominibus, recentius esse & subdititium additamentum, qvod post verba p. 488. v. 9. Καὶ τὴν ἀσέβειαν σύστοιχοι exhibent Cotelerius T. 1. monument. p. 790. & Mich. le Qvien ad Damascenum T. 1. p. 528. Πρὸς τούτοις ἀνάθεμα ἔστωσαν καὶ κατάθεμα Κῦρος ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων μοιχὸς ἀθεσμότατος, Θεόδωρος Φαρανίτης, Σέργιος Κωνσταντινουπόλεως, Ὀνώριος Ῥώμης, οἱ τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἱρέσεως ἀρχηγοὶ καὶ συνήγοροι, Πύῤῥος, Παῦλος, Πέτρος, οἱ τῆς βασιλίδος πρόεδροι, τῆς ἀσεβείας δὲ πρόβολοι, ἑαυτοῖς καὶ τῇ ἀληθείᾳ μαχεσάμενοι. Μακάριος Ἀντιοχείας καὶ Στέφανος ὁ τούτου μαθητὴς καὶ ἀπονοίας διδάσκαλος Πολυχρόνιος, νέος Σίμων Μάγος. καὶ ὁ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μέχρι νῦν τῇ ἀληθείᾳ μαχόμενος Ἁρμάσιος, τὸ κάθαρμα, οἳ, τε σὺν αὐτοῖς αἱρετικοὶ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας πολέμιοι, Σαρρακηνικῷ φρυάγματι σεμνυνόμενοι. *Præter hos anathema sit & catathema* Cyrus *Alexandrinæ Ecclesiæ scelestissimus adulter*, Theodorus *Pharanita*, Sergius *CPolitanus*, Honorius *Romanus*, *Monotheletarum hæresis duces & Patroni*: Pyrrhus, Paulus, Petrus, *regiæ qvidem urbis antistites, verùm impietatis propugnatores, secum & cum veritate pugnantes*: Macarius *Antiochenus, ejusq; discipulus simulqve amentiæ magister* Stephanus, Polychronius, *novus Simon Magus*; *& qui Alexandriæ adhuc veritatem oppugnat* Harmasius *piacularis homo*, *qviqve cum illis heretici atqve orthodoxæ fidei hostes*, *Sarracenico fastu elati*.

In eodem volumine qvum Sophronii synodica Photius ait se evolvisse χρήσεις sive *dicta sanctorum Patrum*, qvi vel ante vel post Chalcedonensem Synodum vel circa idem tempus floruere, duas in CHristo voluntates & duplicem operationem docentium. Collectio similis, diversa tamen legitur inter opera S. Maximi Confessoris, T. 2. p. 154. seq. Patrum nomina apud Photium sunt:

Ambrosius Mediol. ὁ τῆς ἔνθεου παῤῥησίας γνώμων ἀκίνητος καὶ τῆς εὐσεβείας.
Anastasius Episcopus Antiochenus.
Athanasius Alex. ὁ πολύαθλος.
Basilius Magnus, τῆς ἐκκλησίας ὁ κόσμος.

 Chal-

Chalcedonensis Synodus.
Constantinus qvæstor in libro contra Theodosium Acephalum.
Cyrillus Alex. *ὁ νικηφόρος.*
Diadochus Photices (in Epiro) Episc.
Dionysius Areopag. *ὁ πολὺς μὲν τὴν γλῶσσαν, πλεῖον δὲ τὴν θεωρίαν, ὁ μαθητὴς Παύλου καὶ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς καὶ τῶν Ἀθηναίων Ἐπίσκοπος.*
Ephræmus Episcopus Antiochenus & Eulogius Alex. qvi multis scriptis Acephalos oppugnarunt.
Gennadius CPol.
Gregorius Naz. *ὁ τῆς θεολογίας μυσταγωγός.*
Gregorius Nyssenus *ποταμὸς τῶν λόγων.*
Heraclianus Chalcedonensis Episc. qvi scripsit contra Manichæos.
Joannes CPol. *ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν.*
Joannes Cappadox, Episcopus CPol. *ἀνὴρ ἀρετῆς οἰκητήριον.*
Joannes Scythopolitanus Episc. qvi pro Synodo Chalcedonensi egregie pugnavit.
Justinus Martyr, *ὁ μαρτυρικοῖς αἵμασι βεβαιώσας τὸν φιλόσοφον.*
Justinianus Imp. in Epistola ad Zoilum patriarcham Alex.
Leo Romanus Episc.
Leontius Monachus.
Petrus Myrorum sive Myrensis (in Lycia) Episcopus.
Severianus Gabalorum (in Syria) Episcopus.
Simeon Monachus & presbyter in Epistola ad Justinianum Imp. contra Nestorianos & Eutychianos.
Theodotus Episcopus Ancyranus (in Galatia.)
Theophilus calligraphus in libris contra Severum.

CCXXXII. *Stephani Gobari*, Tritheitæ & Eutychiani sæculo sexto, ut videtur, clari liber pridem deperditus de Patrum repugnantibus sententiis circa *capita* varii Theologici argumenti *duo & qvinqvaginta*. In excerptis Photianis è Gobaro citantur:

Alexander Hierapolitanus Episcopus & Martyr ad Origenem scribens eumqve vehementer laudans. p. 477.
Athanasius ab Arianismi criminatione defendit Dionysium Alex. p. 476, 477. Origenem in pluribus locis laudat. ibid.
Attici & Cyrilli Alex. de Joanne Chrysostomo sententia. p. 477.
Basilius Cæsariensis. p. 476.

Clemens

Titus Bostrensis. p. 473. libro I. contra Manichæos. p. 472. laudat Origenem. p. 477.

CCXXXIII. *S. Germani* qvi (ex Cyzici Metropolitâ) Patriarcha CPol. fuit ab A. C. 715. ad 730. *ἀνταποδοτικὸς ἢ ἀνόθευτος*, *retributorius* * (pro criminationibus Gregorio Nysseno impactis) & *incorruptus*, (à corruptionibus qvibus scripta Nysseni interpolata esse ab hæreticis arguit;) sive *Apologia pro scriptis Gregorii Nysseni*, præcipue *dialogo* ad Macrinam sororem, *Catechetico* & *de vita perfecta*, qvod ab erroribus *Origenis* immunia sint: qvo de argumento confer etiam, si placet, Allatii librum de purgatorio p. 171. seq. 177. 945. & Papebrochium in Actis Sanctorum Maji T. 3. 161. At Liber Germani intercidit.

CCXXXIV. Excerpta ex *S. Methodii*, Episcopi & Martyris (de qvo lib. V. c. 1. p. 255. seq. dicere me memini) Dialogo pridem deperdito *περὶ ἀναστάσεως de resurrectione*, adversus Origenem. Laudatur hic Methodii liber ab Eustathio Antiocheno de engastrimytho p. 394. & alia ex eo fragmenta servata ab Epiphanio hæresi LXIV. qvæ est Origenianorum, & à Joanne Damasceno in parallelis sacris atqve Oratione 3. de imaginibus. Apud Photium autem p. 485. pro Ἀλαόφων recte alius Codex habet Ἀγλαόφων, inducuntur enim Methodius & Auxentius colloqventes sive disputantes cum Origenianarum partium defensoribus Proclo & Aglaophonte. Citatur à Methodio præter Josephum Judæum p. 492. Justinus Martyr. p. 488. Ἰουστῖνος ὁ Νεαπολίτης ἀνὴρ οὔτε τῷ χρόνῳ πόῤῥω ὢν τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τῇ ἀρετῇ, κληρονομεῖσθαι μὲν τὸ ἀποθνήσκον, κληρονομεῖν δὲ τὸ ζῶν λέγει. καὶ ἀποθνήσκειν μὲν σάρκα, ζῆν δὲ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Qui locus haud dubio repetitus est ex Justini libro, qvem hodie desideramus, de resurrectione, ut Grabio jam T. 2. spicileg. p. 193. observatum.

CCXXXV. Excerpta ex ejusdem *Methodii* libro itidem pridem deperdito *περὶ τῶν γενητῶν*, *de creatis*, qvod in tempore illa DEUS, & non ab æterno condiderit, adversus eundem Origenem qvem Centaurum appellat, atqve *μαργαρίτας τοῦ ξένου* hoc est divina Ecclesiæ Christianæ dogmata Ethnicis commiscuisse erroribus indignatur.

CCXXXVI. Excerpta ex alio ejusdem *Methodii* libro *περὶ αὐτεξουσίου καὶ πόθεν τὰ κακά*, *de libero arbitrio & unde mala*, adversus Valentinianos & Origenem. Hic qvoqve Methodii liber lucem integer hactenus

* Sic Luitprandus Apologiæ suæ titulum fecit *retributionem*, Vide Trithemium de scriptor. Eccles. cap. 302.

ctenus non vidit, fortasse tamen adhuc alicubi delitescit MS. cum ejus editionem olim promiserit Allatius, nisi illa tantum ampliora fragmenta intellexit qvæ â Combefisio deinde vulgata habemus.

CCXXXVII. Excerpta ex ejusdem METHODII dialogô περὶ ἁγνείας, *de castitate*, sive Convivio virginum qvod editum Græce & triplici Latina versione donatum exstat à triumviris doctissimis Allatio, Possino & Combefisio, ut dixi Volum. v. hujus Bibl. p. 255. Allatii diatribam de Methodiis & Methodiorum scriptis una cum notis ejusdem Allatii & Henr. Valesii ad Convivium virginum, qvia raro obvia erant illius exempla, recudi curavi in spicilegio Patrum tertii seculi, qvod tomo posteriori operum S. Hippolyti subjunxi Hamb. 1718. fol.

CCXXXVIII. Excerpta de rebus Herodis ex JOSEPHI ἀρχαιολογίᾳ sive Antiqvitatum Judaicarum libris, de qvibus jam fecerat mentionem Cod. LXXVI. Proxime præla Sheldoniana Oxoniæ evasit atqve eruditorum jam manibus excipitur pulcherrima & accurato expolita studio editio insignis hujus scriptoris, curante eruditissimo viro Joanne Hudsono, de qva verius dicere liceat qvam cum editionem Græcam Josephi Frobenianam & Turbenianam Philonis evolvisset vir optimus Michaël Neander, scripsit in præfatione Theologiæ Bernhardi & Tauleri præfixa: *Josephi & Philonis Judæorum græca luculentissima & eloqventissima scripta adeo pulchris typis & characteribus in Gallia & Germania excusa, ut si angelis tales litteræ pingendæ essent, non sint picturi & effecturi pulchriores.* Qvanqvam vero typorum character tam est splendidus elegantissimusqve, tamen majus huic novæ editioni decus ab Hudsoni ingenio & industria accessit.

CCXXXIX. Excerpta de charactere ac generibus carminum & de celebrioribus poëtis ex *Procli* Philosophi *libris duobus* * χρηστομαθείας γραμματικῆς sive *electorum Grammaticorum*, qvos hodie desideramus. Hæc ipsa excerpta primus Græce cum versione sua & suis ac *Petri Joannis Nunnesii* Valentini scholiis in Hispania separatim vulgavit & Antonio Augustino Tarraconensi ArchiEpiscopo dedicavit *Andreas Schottus*: dein ex apographo Henrici Stephani, Magistri sui, collato cum duobus MSS. *Fridericus Sylburgius* recensuit, additisque castigationibus suis cum Schotti versione vulgavit ad calcem syntaxeos Apollonii Grammatici, Francof.

* Apud Suidam *libri tres*, & initio apud Photium *libri quatuor numerantur*. Sed ex duobus tantum excerpta afferre se testatur Photius. Vide quæ notavi Volum VIII. hujus Bibl. p. 521. seq.

apud Andreæ Wecheli hæredes 1590. 4. & Hanov. 1615. 4. Titulus etiam Schotti & Nunnesii promittit scholia, quæ in libro ipso non reperio.

Index scriptorum in Procli chrestomathia laudatorum.

Ad paginas editionis Frid. Sylburgii.

Stasinus Cyprius Homeri gener; à qvibusdam habitus auctor poëmatis Κυπρεια, p. 341.

Terpander p. 344.

Timotheus dithyramborum poëta p. 344.

CCXL. Excerpta ex JOANNIS PHILOPONI commentario in Hexaëmeron, qvem Sergii Patriarchæ CPol. svasu scripsit, illiqve dedicavit. Fuit Sergius Patriarcha ab A. C. 610. ad 639. De commentario illo jam mentionem fecit Photius Cod. XLIII. idemqve est qvem Græce & Latine editum habemus ut dixi supra p. 360. seq.

CCXLI. Excerpta ex PHILOSTRATI libris de vita Apollonii Philosophi, qvi itidem exstant, & qvorum jam supra Cod. XLIV. fecerat mentionem. Μυθογράφον Philostratum vocat Photius p. 533.

CCXLII. Excerpta ex *Damascii* Damasceni libro *de vita* Magistri sui *Isidori* Philosophi, de qvo jam dictum Cod. CLXXXI. & qvem intercidisse dolendum est, licet plura ex eo præter Photium Svidas nobis servavit. De Damascio ipso dictum ad Cod. CXXX.

Index Philosophorum ac Sophistarum, aliorumqve virorum clarorum, qvorum in excerptis è Damascio mentio.

ad paginas editionis Græcæ Photii Hœschelianæ.

Hiero-

CCXLIII. Excerpta ex *Himerii* Sophistæ μελέταις sive declamationibus, de qvibus supra Cod. CLXV. edita primùm Græce separatim una cum Polemonis nonnullis & fragmento Diodori Siculi, de Cleonide & Aristomene * ab *Henrico Stephano* Paris. 1567. 4. Declamationes ipsæ maximam partem deperditæ, pars in Bibliothecis adhuc inedita delitescit, ut dixi lib. IV. cap. 30. ubi etiam singularum titulos, è qvibus excerpta dat Photius, accurate annotatos reperies.

CCXLIV. Excerpta ex *Diodori Siculi* libris deperditis, 31. 32. 43. 36. 37. 38. & 40. qvorum partem H. Stephanus Græce vulgaverat, latineqve verterat in sua Diodori editione Græca Paris. 1559. fol. Integra ut apud Photium leguntur vertit *Laurentius Rhodomannus*, cum cujus interpretatione exstant in Diodori editione Græcolatina Wecheliana p. 892. seq. Schottus aliam versionem suam, non Rhodomanni in Photio repræsentat. Cantabrigiæ novam Diodori editionem exspectare jubemur ab eruditissimo viro *Josepho Wasseo*, Parisiis ab acutissimo *Terrassono*. Præ cæteris Photii excerptis notatu digna sunt qvæ de Mose & Judæorum populo, ex *Hecatæo* Milesio Diodorus libro XL. scripserat.

CCXLV. Excerpta ex PLUTARCHI Vitis *parallelis*, Dionis & Bruti, Demosthenis & Ciceronis, Phocionis & Catonis minoris, Alexandri & Cæsaris, Eumenis & Sertorii, Demetrii & Antonii, Pyrrhi & Marii, Arati & Artaxerxis, Agidis & Titi, qvæ omnes hodie exstant, ut dixi lib. IV. cap. 11.

CCXLVI. Excerpta ex ARISTIDIS Rhetoris *Panathenaico*, sive Oratione de laude Athenarum, qvæ exstat, ut dixi lib. IV. cap. 30. p. 379. seq.

CCXLVII.

* Hoc fragmentum sine nomine editum ab H. Stephano, Is. Vossius in Codice Florentino reperit tributum Diodoro Siculo, sub cujus nomine Græce & Latine nuper cum V. C. Joannis Boivini versione prodiit in Memoriis Gallice editis Academiæ litterarum elegantiorum Paris. 1717. 4. Amst. 1718. 12. Tomo secundo.

CCXLVII. CCXLVIII. Excerpta ex ejusdem ARISTIDIS *orationibus qvatuor Platonicis*, qvæ itidem exstant & ætatem tulerunt. vide ibid. p. 486.

CCXLIX. Excerpta ex *Anonymo de vita Pythagoræ*. Liber ipse Anonymi intercidit. Excerpta Photii cum versione sua *Lucas Holstenius* subjecit vitæ Pythagoræ scriptæ à Porphyrio, Rom. 1630. 8. & recusæ Cantabrig. 1655. 8. Cum eadem versione subjiciuntur etiam Jamblicho & Porphyrio de Pythagoræ vita editis à Ludolpho Kustero Amst. 1711. 4.

CCL. Excerpta ex libro *primo* & *quinto* operis deperditi qvod *Agatharchides* περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, *de mari rubro* sive Arabico sinu & variis circa illius viciniam mirabilibus elucubraverat, legeruntqve olim Diodorus Sic. Strabo, Plutarchus. De Agatharchidis scriptis jam dictum Codice CCXIII. Hæc vero de mari rubro excerpta Græce primus vulgavit *Henricus Stephanus* cum excertis è Ctesia & Memnone qvibus Appiani Iberica & Hannibalica subjecit 1557. 1594. 8. Sed cum Latina *Laurentii Rhodomanni* versione & notis V. C. *J. Hudsoni* recusa sunt in tomo primo Geographorum Græcorum minorum ab eodem viro clarissimo vulgatorum Oxonii 1698. 8. Rhodomanni versio, qvam servavit etiam Schottus, lucem viderat separatim Helmst. 1594. 8. prodierunt & eadem excerpta cum *Rich. Bretti* Angli versione Oxon. 1597. 8. Indicem scriptorum ab Agatharchide laudatorum habes supra lib. IV. cap. 11.

Post excerpta ex Agatharchide p. 746. in Hœschelii editione Græca Photius memorat librum *Arriani*, his verbis, qvorum in Latina Schotti nullum deprehenditur vestigium: Ἀῤῥιανοῦ σύγγραμμα. Ὅτι Ἀῤῥιανὸς περὶ κομητῶν φύσεώς τε καὶ συστάσεως καὶ φασμάτων βιβλιδάριον γράψας, πολλοῖς ἀγωνίσμασι πειρᾶται δεικνύναι, ὅτι μηδὲν μήτε τῶν ἀγαθῶν μήτε τῶν φαύλων τὰ τοιαῦτα φάσματα ἀποσημαίνουσιν. *Arriani liber. Arrianus de Cometarum natura & constitutione atqve apparentiis librum scripsit quo multis argumentis conatur demonstrare, qvod nihil neqve boni neqve mali, qvando apparent, portendant.* Hic est Arrianus ille qvem de metoris scripsisse testatur Jo. Philoponus in lib. 1. meteor. p. 79. Ἀῤῥιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ μετεώρων φησὶν ὡς Ἐρατοσθένης ὁ Κυρηναῖος ἰσχυρίζεται εἴκοσι καὶ πέντε μυριάδας σταδίων ἔχειν τὴν περίμετρον τοῦ μεγίστου τῆς γῆς κύκλου. Illud vero argumentum, qvod Cometæ malorum nuncii non sint, nostra memoria omnibus ingenii & doctrinæ viribus tuendum & illustrandum in se suscepit scriptis Gallice editis * Petrus Bælius. Diserte qvoqve & eleganter pro eodem disputavit, Joannes Georgius Grævius Oratione IV.

CCLI.

* pensées diverses A. 1683. Continuation des pensées diverses A. 1705. 12.

CCLI. Excerpta ex *Hieroclis* libro περὶ προνοίας, *de providentia*, memorato supra Cod. CCXIV. & pridem deperdito. Horum partem Latine vertit *Hugo Grotius* in sententiis Philosophorum de fato, editis Paris. 1624. 4. & Amst. 1648. 12. atqve inter opera Grotii Theologica, Tomo III. ibid. 1679. fol. Exstant & cum *Fed. Morelli* partim, partim cum Schotti versione, adjuncta Hieroclis commentario in aureà carmina Pythagoræ Græce & Latine edito Lond. 1655. 8. cum Jo. Pearsonii prolegomenis. Deniqve cum meliore interpretatione *Petrus Needham* vir doctissimus illa exhibuit in præclara sua Hieroclis editione, Cantabrig. 1709. 8.

CCLII. Excerpta ex *Vita Gregorii* I. *Papæ Romani.* ἐκλογαὶ τοῦ θεαρέστου βίου Γρηγορίου. Exstat qvidem vita hujus Gregorii scripta Latine à *Paulo Warnefrido* Aqvilejensi, editaqve à Papebrochio in Actis Sanctor. T. 2. ad 12. Martii & in Mabillonii Actis Sanctorum Ordinis Benedicti T. 1. nec non altera itidem Latina, in IV. divisa libros, auctore *Joanne* Monacho Casinensi & postea Diacono Romano, qvæ una cum priore occurrit in tomo qvarto operum Gregorii editionis novissimæ, Dionysio Sammarthano curante adornatæ Paris. 1705. fol. Sed Græca antiqvioris scriptoris, qvam legit Photius, nondum lucem vidit, qvod sciam. Addit idem Gregorium multas insignes lucubrationes Latina lingva composuisse, nominatim *Homilias in Evangelia, & vitas celebrium in Italia virorum utilibus narrationibus illustratas dialogis qvatuor*: qvæ utræqve commentationes inter S. Gregorii opera sæpius lucem viderunt. Deniqve monet Photius ZACHARIAM (qvi Papa fuit ab A. C. 741. ad 752.) non modo Dialogos sed alia etiam Gregorii scripta in Latinam lingvam vertisse post annos circiter CLXV. Ex his sola *Græca dialogorum versio* ætatem tulit, de cujus editionibus supra p. 357. In illis dialogis licet plura legantur fabulis simillima & prorsus incredibilia, tamen ita eorum lectione delectata fuit superiorum sæculorum ætas, ut in plures lingvas translati etiamnum in Bibliothecis pluribus occurrant. Nam Anglosaxonicam versionem ab Ælfrico Rege adornatam memorat Georgius Hickesius in Catalogo MSS. Anglosaxon. p. 71. T. 2. thesauri septentrional. Arabica dicitur exstare in Bibl. Colbertina. Gallicam duplicem, unam prosa veteri, alteram rhythmis Gallicis expressam ante hos qvingentos annos, nec non metaphrasin latinis versibus compositam asservant aliæ ut audio Gallorum Bibliothecæ.

CCLIII. ANONYMI *martyrium septem dormientium*, Ephesi imperante

rante Decio. Græce hactenus ineditum, ſed Latine vulgatum à *Surio* 27. Jul. Vide ſupra, p. 140. In hoc martyrio mentio fit *Theodori Æginenſium* Epiſcopi, qvi reſurrectionem corporum vocavit in dubium.

CCLIV. ANONYMI *martyrium Apoſtoli Timothei*, Græce ſimiliter adhuc ineditum, Vide ſupra p. 150. ſed Latine vulgatum ſub *Polycratis* nomine, poſt Codicem Canonum Eccleſiæ Romanæ ex *Petri Pithoei* Bibliotheca Pariſ. 1687. fol. p. 366. 367. ubi pro *citagiarum*, ex Photio legendum *catagogium*, *καταγώγιον*.

CCLV. ANONYMI *Martyrium magni Martyris Demetrii*, etiam hoc ineditum hactenus, ſed Latine ex *Anaſtaſii* Bibliothecarii verſione vulgatum à *Joanne Mabillonio* T. 1. Analect. p. 66. De hoc Demetrio qvi Maximiano imperante CHriſtum morte ſua honoravit, vide ſupra pag. 71.

CCLVI. Excerpta ex Actis deperditis SS. *Metrophanis & Alexandri*, qvi ſubiere martyrium anno XIX. Diocletiani. Hæc excerpta in qvibus de vita Conſtantini M. qvædam alibi vix obvia leguntur, *Franciſcus Combefiſius* poſt Hiſtoriam Monotheletarum integriora exhibuit Græce recenſita ex codice Segvieriano, cum nova verſione ſua & notis. p. 573. ſeq. Apud Photium titulus eſt: *πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου.* Sed apud Combefiſium: *τὰ πραχθέντα ἐν Νικαίᾳ παρὰ τῆς συνόδου * ἐπὶ καθαιρέσει Ἀρείου.* Non coævi ut vult videri Conſtantino, ſed junioris ſcriptoris hæc Acta eſſe probat Tillemontius Tom. VII. memor. p. 657.

CCLVII. *Vita* ſeu *certamen*, *Βίος ἤτοι ἄθλησις Pauli Epiſcopi CPol.* (circa A. 337.) ab Arianis pulſi in exilium, & poſtea obtruncati. In hac narratione, cujus ſola excerpta à Photio ſervata habemus, plures errores notavit Valeſius libro ſecundo obſervationum Eccleſiaſticarum ad Socratem & Sozomenum. De Paulo videnda Acta Sanctor. T. 2. ad diem VII. Junii & Tillemontius tomo VII. memor.

CCLVIII. *Vita & certamen Magni Athanaſii.* Etiam hæc intercidit, ſolis excerptis à Photio ſervatis, qvæ Græce & Latine præmittuntur novæ editioni operum S. Athanaſii in tres diſtinctæ tomos qvam eruditiſſimo Montfaucono debemus Pariſ. 1698. fol. Scriptorem longe inferiorem eſſe ſancti Doctoris, cujus vitam deſcribit, ætate, & plenum indignis fide narrationibus, monet Godfridus Hermantius præfat. ad Vitam S. Athanaſii ſcriptam Gallice: *c' eſt l' ouvrage d' un Grec beaucoup poſte-*

r.eur

* Alia Acta Synodi Nicænæ ſupra, Cod. LXXXVIII.

rieur à S. Athanase & plein de fautes, qu' il n'est capable que de faire tomber dans l' erreur ceux qui voudroient s' y arrester.

CCLIX. ANTIPHONTIS Rhetoris λόγοι διάφοροι, *Orationes LX*, ex qvibus solas XXXV. genuinas esse notavit Cæcilius Siculus, qvi etiam Thucydide historico usum magistro scripsit. De hoc Antiphonte & ejus arte *Rhetorica* qvæ intercidit, & Orationibus ex qvibus XVI. hodie exstant qvemadmodum & de Rhetoribus qvos deinceps commemorabit Photius universis dixi lib. 2. cap. 26. Qvod vero Photius ait *tragædias* etiam illi à qvibusdam tribui, credibile est cum Rhetore confundi Antiphontem Tragicum à Dionysio tyranno interfectum de qvo dictum lib. 2. cap. 19. Proxime novam Orationum Antiphontis superstitum editionem exspectamus Regiomonti adornandam à Clarissimo Viro Theophilo Siegfrido Baiero, Bibliothecæ Senatoriæ præfecto.

CCLX. ISOCRATIS *Orationes LX.* ex qvibus Dionysius (Halicarnasseus) pro genuinis habuit XXV, Cæcilius XXVIII. Hodie exstant tantummodo XXI, illæ scilicet qvas legisse Photius se testatus est supra Cod. CLIX. *Artem* ejus *Rhetoricam* qvam memorat etiam Scholiastes Hermogenis p. 297. hodie desideramus. De *Epistolis* Isocratis dixi lib. 2. cap. 10. §. 7. Ad criminationem vero eorum, qvi Isocratem * voluerunt plagii arguere ideo, qvod in Panegyrico suo qvædam similia haberet Archini, Thucydidis & Lysiæ epitaphiis orationibus, bene respondet Photius nihil prohibere qvo minus circa idem argumentum tractandum pluribus eadem veniant in mentem qvorum tamen nullus alterum exscripserit. ἀλλ' οὐδὲν κωλύει περὶ παραπλησίων ἀνακυπτόντων πραγμάτων, ταῖς ὁμοίαις ἐξεργασίαις χρῆσθαι καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν οὐχ ὑποβαλλόμενον τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ τῆς τῶν πραγμάτων ἀναβλαστανούσης φύσεως τοιαῦτα οἷα καὶ τοῖς προλαβοῦσι προβαλλομένη ἀποδείκνυται. Duplicem Isocrati positam statuam æream memorat Photius, unam Cleocharis sculptoris opus Eleusine ab amico Timotheo cum hac inscriptione,

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν, σύνεσίν τε προτιμῶν **
Ἰσοκράτους εἰκῶ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.

Alteram in Olympii Jovis æde ab Aphareo Isocratis adoptivo filio,

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνὶ, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

 CCLXI.

* Addendus hic locus observatis Jac. Thomasii τοῦ μακαρίτου in diss. de plagio literario § 476. ubi de Isocrate.

** miteris Schottum qvi vertit : *honori amicitia atque hospitalitatis Deabus*, cum verba

CCLXI. ANDOCIDÆ *Orationes qvatuor*, hodie etiam superstites de qvibus dixi lib. 2. cap. 26. Nonnulla Andocidæ loca illustrat Palmerius in Exercitationibus ad scriptores Græcos p. 667. seq. Oratio de pace cum Lacedæmoniis ineunda prodiit qvoqve ex versione A. Pulvæi, Paris. 1557. Valerii Theonis commentarii in Andocidem, Svidæ in Θέων memorati interciderunt. Idem Svidas in Θεόδωρος refert contra Andocidem scripsisse olim Theodorum Byzantium. Apud Plutarchum in Alcibiade p. 201. seq. Hellanicus Andocidis genus refert ad Ulyssem. In veteri statua sed capite trunca apud Fulvium Ursinum p. 73. imagg. legas: Ἀνδοκίδης Λεωγόρου Ἀθηναῖος.

CCLXII. LYSIÆ *Orationes CCCCXXV.* λόγοι εἴκοσι πέντε καὶ τετρακόσιοι qvem numerum Plutarchi etiam codices confirmant, licet trecentas tantum & viginti qvinqve habeat Schottus. Ex illis genuinæ CCXXXIII. Hodie exstant non plures qvam XXXIV. Cæterum Paulus ὁ ἐκ Μυσίας, cujus censura à Photio reprehenditur, fuit Paulus ille Germinus Sophista, cujus commentarios in Lysiæ orationes pridem deperditos Svidas in Παῦλος commemorat.

CCLXIII. ISÆI, Lysiam magistrum suum feliciter imitati *Orationes LXIV.* ex qvibus genuinæ qvinqvaginta. Hodie tantum exstant decem. Isæus hic Demosthenem decem millium drachmarum pretio hoc est mille ducentorum & qvinqvaginta Joachimicorum instituit, atqve illi λόγους ἐπιτροπικοὺς contra Aphobum tutorem suum orationes (tres qvæ etiamnum exstant) elaborasse vel saltim emendasse & expolivisse traditur etiam à Libanio in Demosthenis vita.

CCLXIV. ÆSCHINIS *Orationes III. & Epistolæ IX.* qvæ omnes exstant, & de qvibus jam meminerat Cod. LI.

CCLXV. DEMOSTHENIS *Orationes*, qvas germanas LXV. fuisse Photius testatur. Hodie exstant duæ & qvadraginta. Ex illis qvasdam Critici tribuerunt Hegesippo, Hyperidi, Dinarcho, vel Lysiæ. In hoc capite Photius facit mentionem Aristidis Rhetoris, Aspasii Rhetoris, Callimachi οὐχ ἱκανοῦ ὄντος κρίνειν, Demetrii Magnetis, Libanii, & Longini* Critici. Plura etiam de Demosthene narrat similia iis qvæ apud Plutarchum

Græca nihil aliud tinniant, qvam: *amicitiæ causa & ingenium admiratus, Isocratis imaginem hanc Deo dedicavit Timotheus.* Sed pro σύνεσιν Schottus legit ξενίην, ut est apud Plutarchum, qvi utramqve inscriptionem itidem refert, & plura alia, qvæ in hisce capitibus Photius eadem habet, in vitis decem Rhetorum.

* De Longino locus insignis p. 802. Λογγῖνος ὁ κριτικὸς, ἐπὶ Κλαυδίου

chum de vitis decem Rhetorum. Notat & compoſitionem nullam prætermittere, ſed periodis omnia complecti, Demoſtheni eſſe cum Iſocrate ac Lyſia commune. *τὸ μὲν μηδενὸς φείδεϑαι συνϑέσεως, ἀλλὰ πάντα διειλῆφϑαι περιόδοις, ἔστι μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου πρὸς Δημοσϑένην κοινόν.* p. 801.

CCLXVI. HYPERIDIS *Orationes LXXVII.* (non ſexaginta ſeptem ut Schottus) è qvibus genuinæ LII. perierunt autem omnes præter unicam *περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνϑηκῶν*, qvæ inter Demoſthenicas eſt decima ſeptima, ut notavi lib. 2. cap. 26. §. 10.

CCLXVII. DINARCHI *Orationes LXIV.* qvarum aliqvas *Ariſtogitoni* Hyperidis æqvali maluerunt nonnulli tribuere. Hodie non plures exſtant qvàm tres, una Demoſtheni, Ariſtogitoni altera, tertia Philocli oppoſita.

CCLXVIII. LYCURGI *Orationes XV.* ex qvibus exſtat hodie unica adverſus Leocratem, qvam non modo Græce vulgavit *Philippus Melanchthon*, Witeb. 1545. 8. apud Johannem Luft, recuſam Lipſiæ 1568. 8. ſed etiam latina verſione donavit, qvam evolvi editam Francof. 1548. 8. ex officina Petri Brubachi, ut adeo emendandum ſit qvod olim ſcripſi lib. 2. cap. 26. §. 7.

CCLXIX. *Variorum ſanctorum virorum ſermones XXI. diverſi argumenti.* HESYCHII presb. *Hieroſol.* *ἐκ τοῦ εἰς τὸν ἅγιον Θωμᾶν ἐγκωμίου, ex Encomio in S. Thomam.* Sed qvæ deinde affert Photius, docent legendum eſſe *Ἀνδρέαν* non *Θωμᾶν*, ut jam notavit Labbeus de Script. Eccleſ. T. 1. p. 641. ſunt enim repetita ex homilia Heſychii in Andream Apoſtolum qvæ adhuc exſtat, & ſæpe prodiit Latine ex verſione Caroli Fabiani Lugd. 1615. & in ſupplemento Bibl. Patrum, Pariſ. 1639. T. 1. p. 821. atqve in editione Bibliothecæ Pariſ. 1644. 1654. T. 15. p. 821. & Lugdunenſi T. XII. p. 188. & in Bibliotheca Combefiſii Concionatoria Tomo VI. Græca nondum lucem vidit qvod ſciam. Incipit: *σάλπιγξ ἡμᾶς ἀποστολικὴ πρὸς πανήγυριν ἤϑροισε.*

CCLXX. *Joannis Chryſoſtomi* homilia *in S. Paulum Apoſtolum.* Qvæ ex illâ affert Photius, non leguntur in ſeptem homiliis laudi Pauli deſtinatis qvas cum veteri Aniani verſione nuper exhibuit eruditiſſimus Montfauconus Tomo II. Operum S. Chryſoſtomi.

δὲ οὗτος ἤκμαζε, καὶ τὰ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβίᾳ τῇ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλίδι τὴν ἀρχὴν κατεχούσῃ Ὀδενάτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος, ἣν καὶ μεταβαλεῖν εἰς τὰ ἰουδαίων ἔϑη ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς δεισιδαιμονίας παλαιὸς ἀναγράφει λόγος.

CCLXXI. Excerpta ex ASTERII Amaſeni Epiſcopi *Homiliis*, qvas partim habemus editas, partim hodie deſideramus: ut accuratius & diſtincte notavi Volum. VIII. hujus Bibl. (lib. V. cap. 28.) ubi etiam monui excerpta hæc Photii cum nova verſione Combefiſii & notis recuſa in novo ipſius Auctario Bibliothecæ Patrum T. 1. p. 211. ſeq.

CCLXXII. Excerpta ex LEONTII, Epiſcopi Arabiſſi in Cappadocia *ſermone* εἰς τὴν κτίσιν καὶ εἰς τὸν Λάζαρον, *de creatione & de Lazaro.* Non memini editum eſſe, ſed MStum habuit Allatius qvi in libro de Simeonum ſcriptis hoc ejus memorat initium; οὐδὲν ὡς ἔοικε τῆς ἀγάπης ἐστὶν ἰσχυρότερον.

CCLXXIII. Excerpta ex *Theodoreti ſermonibus V. de laudibus Joannis Chryſoſtomi*, tot enim tantummodo evolviſſe ſe Photius teſtatur, licet plures ab eo ſcriptos conjicit. Hodie ſermones iſtos omnino deſideramus. Confer Jo. Garnerii auctarium operum Theodoreti p. 30. ſeq. Inter alia Chryſoſtomus ab eo appellatur ἡ ἄνακτος σύνεσις, ὁ πολυόμματος νοῦς, τῆς εὐαγγελικῆς ἐμπειρίας ἡ βίβλος, perinde ut à Proclo CPol. *Scriptura à DEO inſpirata impolluta Bibliotheca, divina theſaurus intelligentia.*

CCLXXIV. Ex *JOANNIS CHRYSOSTOMI ſermone in qvadraginta Martyres* Sebaſtenos, paſſos ſub Licinio: de qvibus vide ſupra hoc volumine p. 121. Nec non ex ejusdem *ſermonibus tribus in Joannis Baptiſta decollationem.* Vide ſupra p. 100.

CCLXXV. Ex *Heſychii* presbyteri Hieroſol. A.C. 343. defuncti homilia deperdita vel ſaltim hactenus inedita in *Jacobum* Domini JESU fratrem & *Davidem* Regem τὸν θεοπάτορα, ubi Jacobo videas tribui primatum Apoſtolorum, præ Petro, verbis diſertiſſimis. πῶς ἐγκωμιάσω τὸν τοῦ Χριστοῦ δοῦλον καὶ ἀδελφὸν, τὸν τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ ἀρχιστράτηγον, τὸν τῶν ἱερέων ἡγεμόνα, τῶν Ἀποστόλων τὸν ἔξαρχον, τὸν ἐν κεφαλαῖς κορυφὴν, τὸν ἐν λύχνοις ὑπερλάμποντα, τὸν ἐν ἄστροις ὑπερφαίνοντα. Πέτρος δημηγορεῖ, Ἰάκωβος νομοθετεῖ, καὶ ὀλίγαι λέξεις τὸ τοῦ ζητήματος συνέστειλαν μέγεθος. Actor. XV. 13-22.

Ex *Modeſti*, poſt ſeptimi ſæculi initia ArchiEpiſcopi Hieroſol. homilia nondum qvod ſciam edita εἰς τὰς μυροφόρους, *in mulieres unguenta ferentes*, ubi mentio *actorum Martyrii Maria Magdalena* qvæ virgo & ipſa virgini Mariæ ſemper præſens ad obitum illius usqve adfuerit, ἀρχηγὸς τῶν μαθητριῶν *diſcipularum pracipua*, deinde affecta martyrio Epheſi, ubi eam ſepultam tradit qvoqve Gregorius Turonenſis lib. 1. de miraculis

marty-

martyrum c. 3. ut aliorum testimonia Modesto suffragantia omittam qvæ laudat Jo. Launojus in diss. de commentitio Lazari & Maximini, Mariæ Magdalenæ & Marthæ in Provinciam Galliæ appulsu. Paris. 1660. 8. & B. Antonius Reiserus noster in Launojo confessore p. 778.

Ejusdem *MODESTI* ἐγκώμιον εἰς τὴν κοίμησιν, *in dormitionem Sanctiss. Deiparæ* sermo πολύστιχος, qvem ex Codice Segvieriano integrum descriptum se habere testatur V. C. Michaël le Qvien ad Damasceni Orat. ejusdem argumenti T. 2. p. 857. notatqve, licet Photius in illo οὐδὲν ἀναγκαῖον, *nihil necessarii* occurrere declaraverit nihilqve ex eo produxerit, hoc tamen in eo se observasse memorabile, qvod testetur neminem ante se fuisse qvi dormitionem Mariæ sermone solenni celebravit. Alium locū insignem duas voluntates & duas operationes ἀσυγχύτως & ἀδιαιρέτως in CHristo agnoscentem affert ex eodem sermone p. 820. Alios de hoc argumento aliorum sermones memoravi supra p. 116.

Ex ejusdem *Modesti* sermone nondum qvod sciam edito εἰς τὴν ὑπαπαντήν, *in occursum Domini*. Alios ejusdem argumenti sermones notavi supra p. 87.

CCLXXVI. Excerpta è *B. Nili* sermonibus duobus in Pascha, & tribus in CHristi ascensionem. Nilum hunc celebrem illum Ascetam, S. Chrysostomi discipulum intellige. Sermones ipsi hodie qvod sciam non exstant, editi certe non sunt. De aliis Nili scriptis dictum Volum. V. ad Allatii librum de Nilis.

CCLXXVII. Excerpta ex JOANNIS CHRYSOSTOMI *Homilia I. in Spiritum S.* (qvæ exstat T. VI. edit. Ducæi p. 173.) 2) *qvod CHristus, oriens, & in illud:* ascendit & descendit, *& qvod Spiritus S. omnipotens sit.* 3) *in CHristi incarnationem, & qvod unicuiqve climati præfecti sint angeli.* 4) *de uno legislatore, & in vestes Sacerdotum & de pœnitentia.* (T. VI. Ducæi p. 1.) 5) *in illud,* sufficit tibi *gratia mea* 2. Cor. XII. 9. (T. VI. Ducæi p. 284.) 6) *in illud 2. Cor. V. 17.* si qva ergo in CHristo, nova creatura. 7) *post Calendas & contra ebrios.* 8) *in illud 1. Thess. IV. 13.* nolumus vos ignorare de dormientibus. (T. V. Ducæi p. 375.) 9) *de pœnitentia.* 10) *in visionem Esaiæ qvam vidit contra Judæum & Jerusalem.* 11) *in prodigum, de pœnitentia, in lignum scientiæ boni & mali, & in latronem.* 12) *parænetico sermone de pœnitentia.* 13) *in terræ motum, Lazarum & divitem.* (T. V. Ducæi p. 87.) 14) *in illud Luc. XVI. 24.* mitte Lazarum. 15) *non adeo deflendos esse mortuos.*

CCLXXVIII. Fragmenta ex THEOPHRASTI scriptis 1) περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χρόας, *de animalibus colorem mutantibus.* 2) περὶ φωλεύσεως,

λύσεως, de paralypsi sive nervorum resolutione. 3) *περὶ λειποψυχίας, de deliqvio animi.* 4) *περὶ ἰλλύγγων, de vertigine.* 5) *περὶ κόπων de lassitudine.* 6) *περὶ τῶν ἀθρόως φαινομένων ζώων, de animantibus qvæ confertim & multa simul visuntur.* 7) *περὶ τῶν λεγομένων ζώων φθονεῖν, de animantibus qvæ dicuntur invidere.* 8) *περὶ ἱδρώτων de sudoribus.* & 9. *περὶ μελιττῶν, de apibus.* Ex his scriptis Theophrasti hodie exstant de vertigine, de lassitudine & de sudoribus. Cætera omnia desiderantur. Excerpta Photiana Græce primum edita ab Henr. Stephano Paris. 1557. 8. deinde cum aliis illius philosophi præstantissimi scriptis Græce & Latine, curante Daniele Heinsio, Lugd. Bat. 1613. fol. ut dixi supra lib. 3. cap. 9.

CCLXXIX. Excerpta ex *Helladii Besantinoi* * sive ex Antinoi urbe, Ægyptii, *χρηστομαθειῶν electorum* libris IV. qvos versibus jambicis exaraverat scriptor hic Ethnicus, Licinii & Maximiani temporibus clarus, multarumqve aliarum lucubrationem auctor, qvarum hi tituli apud Photium exstant, 1) Ἀθῆναι, 2) *Αἰγύπτιος*, 3) *προτρεπτικὸς adhortatorius*, 4) *φήμη fama*, 5) *νίκη Victoria*, & 6) *πόλις Ἀντινόου urbs Antinoi.* Hæc Helladii scripta pridem interiere omnia, sed excerpta Photiana cum Schotti versione & *Joannis Meursii* notis excusa exstant ad calcem librorum Meursii postumorum de regno Laconico & Atheniensium Piræeo, Ultrajecti 1687. 4. recusa deinde tomo decimo thesauri Antiqvitatum Græcarum Gronoviani. Lugd. Bat. 1701. fol.

Index scriptorum & virorum illustrium qvorum in excerptis ex Helladio mentio,

ad paginas editionis Ultrajectinæ.

* Apud Etymologici magni auctorem aliqvot locis citatur Βησαντινὸς ἐν τῷ vel ἐν τοῖς *περὶ χρηστομαθείας.* Diversus ab hoc Helladius auctor Lexici de qvo supra Cod. 145. & 158. & ex qvo plurimum profecit Svidas, testatus eum fuisse Grammaticum Alex. Theodosii jun. temporibus clarum, cujus etiam *laudes* scripsit, nec non ἔκφρασιν φιλοτιμίας *descriptionem ambitionis*, Διόνυσον ἢ Μοῦσαν, *Dionysum sive Musam* & ἔκφρασιν τῶν λουτρῶν Κωνσταντιανῶν, *descriptionem balnei Constantiani.*

Ev

* Noachum Patriarcham sub hoc nomine latere multi notarunt. Vide qvæ dixi in Codice pseudepigrapho Veteris Test. p. 255. seq.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ τεύχει τῷ αὐτῷ περιείχετο μέτρῳ καὶ Ἑρμείου Ἑρμοπολίτου πάτριά τε τῆς Ἑρμουπόλεως, καὶ ἕτερά τινα. καὶ μὴν καὶ Σερήνου γραμματικοῦ ἐν διαφόροις μέτροις δράματα διάφορα. Ἀνδρονίκου πολιτευομένου, καὶ αὐτοῦ Ἑρμοπολίτου, πρὸς τὸν κόμητα Φοιβάμμωνα τὸν κοινοπολίτην. καὶ οὗτος δὲ δραμάτων ἐστὶ ποιητὴς, διαφόροις μέτροις τοὺς λόγους ἐντείνων. ἔτι δὲ καὶ Ὡρα-

In eodem codice (inqvit porro Photius,) *similis carminis genere* (Jambico) *continebantur* patria instituta Hermiæ a) Hermopolitani, *& alia nonnulla.* Sereni b) *quoque* Grammatici *varia* dramata *vario carminis genere*, & Andronici c) *qui Remp. gessit*, Hermopolitani *ad comitem* Phœbammonem civem suum. *Et hic* dramatum *auctor variis versibus libros composuit.*

a) *Hermiæ* varii in veterum scriptis memorantur ex qvibus nonnullos retuli Volum. V. p. 96. seq. His addendi 1) Hermias *eunuchus* de qvo Laërtius in Aristotele, & Photius hoc ipso capite ex Helladio. 2) Hermias, pater *Ammonii* philosophi, de qvo Svidas è Damascio: 3) Hermias *Geometra* de qvo Plutarchus IX. 1. sympos. 4) Hermias Medicus *Ophthalmicus* Galeno laudatus. 5) Hermias *Methymnæus* Sicularum rerum scriptor, qvi citatur à Diodoro Sic. & Athenæo. 6) Hermias *hæreticus* à qvo Hermiani. 7) Hermias Ægyptius in Concilio Sardicensi A. 347. 8) Hermias *Abydi* Episcopus qvi Concilio Chalcedonensi interfuit A. 451. atqve alius ut videtur in Concilio Romano A. 503. 9) Hermias *Curiensis* ex Curio Cypri opido, cujus Jambi citantur ab Athenæo & cui Philistionis φιλογέλων tributum à nonnullis è Svida discimus. Confer Reinesii Var. Lect. lib. 1. cap. 5. 9) De Hermia *Hermopolitano* Ægyptio qvi præter Photium meminisset, non reperi. Ille addendus Vossii Historicis Græcis.

b) *Ælium* intellige *Serenum Atheniensem*, cujus ex Svida feci mentionem Volum. VII. p. 79. Meminit & Etymologici magni scriptor in Βυκέρας. Alius *Serenus Antissensis* ex Antissa Lesbi civitate, cujus *libri duo de sectione cylindri & coni per verticem*, ad Cyrum amicum editi sunt Latine à Frid. Commandino ad calcem Apollonii Pergæi Bonon. 1576. fol. & Græce è tribus MSS. Bibl. Christianissimi cum Commandini versione ad calcem luculentæ editionis Apollonii Græcolatinæ, qvam Oxonii è theatro Sheldoniano curavit illustris doctrinæ vir Edmundus Hallejus, 1710. fol. Apollonii Pergæi Conica commentariis illustrasse se innuit hic Serenus lib. 1. proposit. 10. itaqve Archimede junior est, licet apud Marinum in προθεωρίᾳ ad data Euclidis p. 457. edit. Oxon. legas: πολλὰ τεταγμένα φύσει ὕστερον Ἀρχιμήδης δ' Σερήνου ἐθεώρει ὅτι τέτανται. ubi Dav. Gregorius putat legendum ὕστερον Ἀρχιμήδους ὁ Σέρηνος ἐθεώρει. Alius P. Serenus *Sammonicus* nec non A. *Septimius* Serenus, de qvibus in Bibl. Latina. Alius Serenus Medicus, cujus meminit Aëtius tetrab. 2. lib. 2. cap. 16.

c) Schottus vertit *communem urbis conditorem*, sed pro κοινοπολίτης legendum κοινόπολίτην qvod significat hominem ex communi civitate, nisi malis κυνοπολίτην ex Cynopoli Ægypti urbe. Phœbammonis Sophistæ in Thebaide Ægypti urbe clarimentio in Jo. Moschi prato c. 143. De Phœbammone Rhetore dixi lib. IV. c. 31. p. 457.

πόλλων@ γραμματικῦ περὶ τῶν πατρίων ἀλεξανδρείας. συντίθησι δὲ καὶ αὐτὸς δράματα τῷ ὁμοίῳ τύπῳ ἀλλὰ καὶ Κύρυ ἀντιοπολίτυ εἰς Μαυρίκιον δοῦκα καὶ τὸν ἡγεμόνα παρόντα τῇ ἀκροάσει. ἐν ἰαμβικῷ δὲ μέτρῳ καὶ ὗτ@ τὴν αὐτῦ συντίθησιν πόνον. εἰσὶ δὲ αὐτῦ ἐπιστολαὶ διάφοροι, πρὸς διαφόρυς, γραφαῖς ποικιλλόμεναι διαφόροις. καὶ ἕτεροί τινες ἐγκωμιαστικοὶ λόγοι.

posuit. *Ad hæc vero* Horapollinis d) Grammatici de patriis rebus Alexandrinorum. *Composuit & ille dramata simili stylo.* *Sed &* Cyri e) Antipolitani in Mauritium ducẽ, f) *qui recitationi interfuit.* *Jambis & ille laborem suum comprehendit.* *Sunt ejus variæ* Epistolæ *ad varios, pigmentis adumbrata, & alia nonnulla* orationes *laudatorii generis.*

CCLXXX. Excerpta ex libris V. Eulogii Alex. contra Novatianos, de qvo opere pridem deperdito jam dictum Cod. CLXXXII. & CCVIII.

Totam deniqve Photii Bibliothecam claudit Epistola ad Tarasium fratrem, de qva jam feci mentionem supra p. 378.

Index

d) De Horapolline Grammatico, qvem Theodosii Imp. temporibus Alexandriæ docuisse Svidas testis est, vide supra lib. 1. cap. 13. §. 3.

e) Pro ἀντιοπολίτυ legerim Ἀνταιοπολίτυ *Antæopolitani.* Diversus hic Cyrus à Cyro altero Poëta antiqviore Panopolitano qvi temporibus Honorii & Arcadii floruit, & apud Evagrium, Svidam atqve alios laudatur: Nec non a Fl. Cyro qvi Consul fuit A. C. 441. & cujus aliqvot Epigrammata leguntur in Anthologia, & à Cyro Floro, Pauli Silentiarii, (qvi in aula Justiniani claruit & encænia templi Sophiæ CPoli A. C. 562. pulcherrimo carmine Jambico celebravit) parente: Confer Reinesii Varias Lect. p. 471. & 561. Qvinto Cyrum ineptum Sophistam, qvem perstringit Philostratus in Damiano, & Cyrum archiatrum Edessenum cujus meminit Aëtius tetrabibl. II. lib. 2. c. 91. Interdum κῦρ@ Græcis non nomen proprium est, sed honoris vocabulum pro κύρι@, ut in Cyro Theodoro Prodromo notavi Volum. VI. p. 306. Confer Gretserum de cruce T. 2. p. 2330. 2721. 2725. & Meursii, Cangiiqve glossaria.

f) Schottus in versione sua habet *Imperatorem*, qvod in Græco non reperio. Mauritius Imperator fuit ab A. C. 582. ad 602.

Index Alphabeticus Scriptorum de qvibus Photius in Bibl.

Numeri majores Codicum denotant illos de qvibus ex instituto dissayit, minores, qvorum obiter mentio.

Balaamus

Cyrus

Pindo-

De aliis Photii Scriptis.

IX. EPISTOLÆ Photii CCXLVIII. ex Codice Bodlejano descriptæ & cum *Richardi Montacutii* Episcopi Norvicensis (jam defuncti A. 1641. sub finem a) mensis Aprilis,) versione & notis vulgatæ sunt Lond. 1651. fol. qvibus editor R. D. adjunxit alias *Epistolas V.* qvas ex oriente secum attulerat Patricioqve Junio donaverat Christianus Ravius.

Familiam ducit in hac editione prolixa illa & lectu digna Epistola de fide & septem Synodis & de boni Principis officio ad *Michaëlem* Bulgariæ *principem* nuper baptizatum b) cujus partem ex *Francisci Turriani* versione ediderat Latine Henricus Canisius T. V. Antiqvar. Lect. p. 183. sed omissa parte posteriore de Principis officio & *narratione de VII. Synodis,*

a) Andreas Rivetus lib. 2. Critici sacri cap. 1.

b) Princeps iste sive Rex Bulgarorum Bogaris (vide Combefisium ad S. Maximum T. 2. p. 693. seq.) in sacro baptismate nomen Imperatoris Michaëlis adscivit; ut ex Jo. Curopalate narrat Baronius ad A. C. 845. n. 6. Confer Lambecium III. p. 161. seq.

dis, c) qvæ in Londinensi edit. legitur à pag. 3. ad 18. atqve sæpius lucem vidit alias, & panopliæ Euthymii d) subjicitur, & post Nomocanonem Photii Græce & Latine à Christophoro Justello Paris. 1615. 4. & Tomo secundo Bibl. Canonicæ p. 1141. & in Conciliis Harduini T. V. p. 1463. iterum edita est. Lacunam p. 1. edit. Lond. ita ex Codice Cæsareo supplet Lambecius III. p. 163. *αὕτη γὰρ τῆς πολυμόρφου πλάνης τὸν ἄνθρωπον ἀπαλλάττουσα, καὶ τὰ τῆς καρδίας ὄμματα τῆς ἐκεῖθεν ἀχλύος ἀποκαθαίρουσα καθαρᾷ ψυχῆς θεωρίᾳ τῷ καθαρωτάτῳ κάλλει τῆς λατρείας καθαρῶς ἐνατενίζειν παρέχεται. Hæc enim* (fides Christiana) *hominem variis erroribus liberat, & oculos cordis, pulsa inde caligine, repurgat, ut pura contemplatione animæ in purissimam pulchritudinem Divini cultus possit intueri.* Turrian.

Secunda Epistola non minus est memorabilis, ac celebratissima, Encyclica nimirum illa sive circularis adversus Nicolaum Papam Rom. & Latinos, Episcopis per orientem missa de dogmatibus tum aliis tum præcipue processione ex solo Patre. Hæc ipsa est qvam integris scriptis impugnarunt *Æneas* Parisiensis e) ac *Ratramnus*, f) & cujus lucubratio intercidit, *Odo* Bellovacensis, g) Hanc deinde à pluribus Patriarchis CPolitanis, h) sed omissis vel interpolatis hinc inde, prout res ferebat, aliis recoctam & suo sub nomine emissam notat Allatius contra Creyghtonum p. 194. De

c) Alia Synopsis VII. Conciliorum qvæ Græce, subjuncta Abrahami Sculteti versione prodiit ad calcem Gelasii de actis Synodi Nicænæ, Heidelberg. apud Commelin. 1604. fol. Alia item *Conciliorum Synopsis* qvam *Photio Tyrio* auctore attulit ex oriente Christianus Ravius communicavitqve cum Jacobo Usserio qvi ex illa locum producit diss. de Rom. Ecclesiæ Symbolo vetere p. 25. 26. Eandem MStam habuit Isaacus Vossius. Alia deniqve qvam è MS. Bibl. Augustanæ productam vulgavit Græce, dicavitqve Theodoro Cantero David Hœschelius, Augustæ Vindel. 1595. 4. sed longe pleniorem integrioremqve Græce & Latine dedit Stephanus le Moyne in variis sacris T. 1. p. 81 - 123. Lugd. Bat. 1685. 1694. 4. Ne dicam de auctoris incerti libello de sex Synodis, atqve libello *Nili* metropolitæ Rhodii de Synodis novem, qvos ambos, utraqve lingva dant Gvil. Voëllus & Henricus Justellus in Bibl. Canonicæ Tomo 2. (illum p. 1161. hunc p. 1155.) Ibidem p. 1166 - 1215. exstat Synodicon à *Joanne Pappo* primùm editum Gr. Lat. Argentorat. 1601. 4. in qvo brevis de Synodis CLIII. notitia occurrit, desinens in Synodo octava CPoli A. 877. celebrata. Hæc tria scripta etiam recusa Tomo V. Concilior. Harduini; nam Labbeus in sua Concilior. collectione Synodicon Pappi non uno loco, sed per singula capita sparsim exhibet, ut caput 1. T. 1. p. 21. caput 3. p. 564. caput 2. & 5. sqq. p. 599. seq. &c.

d) T. XIX. Bibl. Patrum edit. Lugd. e) Dacher. spicileg. T. VII.

f) idem Tomo II. g) Elias du Pin T. VII. Bibl. Eccles. p. 108.

h) Sic *Sisinnii* Patriarchæ nomine emissam notat Baronius ad A. C. 863. n. 33. & Allatius libro de consensu utriusqve Ecclesiæ p. 606. Eandem Photii Epistolam Encyclicam Latine ex versione *Federici Metii* jam dicto loco Baronius exhibet.

De cæteris speciatim dicere nihil attinet, nisi qvod auctore suo lectuqve dignæ sint, variaqve contineant egregia, qvæ vel ad locos S. Scripturæ illustrandos, vel ad mores & jura Canonica Ecclesiæ Græcæ rectius intelligenda, vel ad alia capita non pœnitenda liberalis eruditionis insigniter faciunt. Epistolam CCVII. qva de aliis Epistolarum scriptoribus fert judicium, illustratam dedi supra lib. 2. c. 10. §. 48. Nonnullas harum Epistolarum, (qvinqve & triginta) ex codice MS. Maximi Margunii Cytherorum Episcopi vulgaverat Græce ad calcem Bibliothecæ Photianæ *David Hœschelius*, unam ad Joannem Patricium qvoqve in notis p. 948. Consolatoriam vero de sororis obitu ad Eusebiam monacham, (qvæ in Londinensi edit. est 245.) *Conradus Rittershusius* A. 1601. 8. Augustæ Vindel. una cum Hymnis Anacreonticis Margunii Latine versis. Nonnullas qvoqve Latine in Annalibus suis Tomo decimo ex versione Petri Morini vel Federici Metii produxit *Cæsar Baronius*: in his etiam aliqvas qvæ in Londinensi desiderantur, ut binas ad NICOLAUM Papam i) ad A. 859. n. 61. & ad A. 861. n. 39. & unam ad Archiepiscopum AQVILEIENSEM de processione Spiritus S. ad A. 883. n. 5. Fed. Metio interprete, qvam Græce cum nova versione sua vulgavit *Franc. Combefisius* in parte 1. auctarii novissimi Bibl. Patrum p. 527. Paris. 1672. fol. Aliam ad THEOPHANEM Monachum (Cerameum) Græce cum versione Jacobi Sirmondi publicavit *Franciscus Scorsus* S. I. in prolegomenis ad Theophanis illius homilias Græce & Latine editas Paris. 1644. fol. Aliam ad STAVRACIUM spatharocandidatum, præfectum Insulæ Cypri, *Cotelerius* T. 2. monument. p. 104. ibid. 1681. 4. Aliarum duarum adhuc ineditarum notitiam dat Combefisius p. 549.

1) *ad Nicolaum Papam*, qvæ incipit: ὅτε τῆς ἱεραρχίας κατὰ νῦν τὸ μέγεθος ἀναλήψομαι, καὶ πολλῷ τὴν ἀνθρωπίνην &c.

2) *ad Oeconomum & Syncellum Theopolitanæ* (Antioch.) Ecclesiæ. μεγίστων μὲν ἄνωθεν τετυχηκότες ἀγαθῶν.

Sed tertia ad Nicolaum, qvæ incipit: ἀγάπης μὲν ὡς ἀληθῶς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, eadem est qvæ Latine exstat apud Baronium ad A. 861. n. 34.

i) Græca allegat Allatius contra Hottingerum p. 12. & 66. & de purgatorio p. 595. seq & de ætate ordinum apud Græcos p. 165. è Joanne Vecco. Fragmentum aliqvod Latine versum affert etiam & oppugnat Hugo Etherianus, duodecimi scriptor sæculi, libro secundo contra Græcos cap. 16. T. XXII. Biblioth. Patrum Lugd. p. 1230. seq. Ex alia Epistola Encyclica (qvam servavit Nicetas tomo XXI. thesauri Orthodoxæ fidei adhuc inedito) locum producit Græce Usserius libro de Eccles. Rom. Symbolo vetere p. 20.

Ex Epistola Photii ad ZACHARIAM k) Armeniæ Patriarcham pro doctrina Concilii Chalcedonensis, jam doctiss. Caveus notavit nonnulla afferri Latine ex Armenico versa à Clemente Galano in Conciliatione Ecclesiæ Armeniæ cum Romana, A. 1650. fol. Romæ edita part. 2. p. 28. & 116.

Index eorum ad qvos Photius scripsit.

ad paginas editionis Epistolarum Londinensis.

Constan-

k) fuere & alii Zachariæ Photio familiares, ut Zacharias Cophus (ὁ κωφὸς surdus) Chalcedonensis Metropolita ab eo ordinatus, cujus in Synodis Photii causa celebratis non semel mentio, & Zacharias Tauromenii in Sicilia Episcopus in causa Photii Romam missus, qvem à priore distingvendum docet Franciscus Scorsus prolegom. ad Theophanem Cerameum. Zacharias alius Paulicianus memoratur à Photio lib. I. contra Manichæos, infra, p. 558.

Theo-

* His adde Epiſtolam Photii ad Taraſium quæ in calce Bibliothecæ legitur.

XI. *Adversus* recentes *Manichæos* sive *Paulicianos* l) *libri qvatuor*, qvorum *primus* διήγησιν περὶ τῆς νεοφανῦς τῶν Μανιχαίων ἀναβλαςήσεως, renascentis Manichæorum illa ætate hæreseos historiam complectitur. *Secundus* confutat illorum dogma, qvod animæ qvidem à bono Deo conditæ, corpora autem & mundus sensilis à malo facta fuerint; ὅτι ὁ ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν μὲν δημιυργεῖ, ὁ δὲ πονηρὸς τὸ σῶμα καὶ τὸν αἰσθητὸν κόσμον. *Tertius* disputat contra alium Manichæorum errorem, Vetus Testamentum & Legem Mosis ut à malo Deo profecta calumniantium. Πρὸς τὺς ἐνυβρίζοντας τὴν παλαιὰν νομοθεσίαν ὡς τῦ πονηρῦ. *Qvartus*, dicatus *Arsenio* Monacho, m) varias Manichæorum dubitationes & objectiones dissolvit ad eadem ipsorum dogmata pertinentes, declaratqve ὡς ἡ χάρις τῇ μωσαϊκῇ κοσμογενείᾳ συμφθέγγεται, καὶ ὅσοις ἄλλοις ἄρτι ἡ πολιτεία Θεὸν γινώσκειν καθιςαμένη παιδαγωγεῖται καὶ κατευθύνεται. *qvod gratia Evangelii, & qvacunqve Christianam œconomiam ad DEUM recte cognoscendum perducunt ac dirigunt, pulchre*

l) Ex Photio & aliis veteribus colliges *Paulum* Callinices filium, Joannis fratrem, à qvo *Pauliciani* dicti & *Pauloiohannitæ*, diu vixisse post Manichæum, adeoqve longe diversum esse à Paulo Samosateno ab Antiochiæ Episcopatu circa A.C. 270. dejecto & Manichæi æqvali, diversissimæqve hæreseos auctore, & cujus sectatores Παυλιανοὶ, Παυλιανιςαὶ, Παυλιανίσαντες, Σαμοσατῖται, Samosateniani. De Paulicianis vero qvos τῦ Μάνεντος κληρονόμυς appellat Glycas p. 209. Annal. videndus præter Photium æqvalis ipsius circa A. 870. *Petrus* Siculus in libro singulari de qvo dixi Volum. V. p. 292. nec non *Cedrenus* p. 356 *Euthymius* loco laudato panopliæ, & *Nicetas* thesauro Orthodoxæ fidei libro XVIII. E recentioribus Petavius lib. XV. dogm. Theol. de incarnatione Verbi c. 7. Cangius notis ad Alexiam Comnenam p. 412. & Beveregius notis ad Synodicum p. 87.

m) vocatur etiam presbyter & ἡγύμενος τῶν ἱερῶν.

pulchre conspirent cum Mosaica Mundi creatione. Καὶ ὅτι τὴν σωματικὴν καὶ ὁρατὴν κτίσιν ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἐκ μὴ ὄντων λόγῳ ὑποστησάμενος, ὃς καὶ τὴν νοερὰν τε καὶ ἀόρατον παραπλησίῳ σοφίας πλούτῳ παρήγαγεν, *quod qui solo verbo corporales & visibiles res ex nihilo condidit, DEUS idem etiam intelligibiles & invisibiles simili sapientia abundantia produxit.* ὅτι καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τῆς αὐτῆς ἐστι φιλανθρώπου καὶ ἀγαθουργοῦ προνοίας, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχή, φιλοτέχνημα. *Quod corpus hominis, non minus sit benefica, & nos amantis providentia artificium quam anima.* Καὶ ὡς οἱ τῇ νομικῇ πολιτείᾳ διαπρέψαντες Θεόν τε τὸν ἀληθῆ καὶ ἀγαθὸν ἐθεράπευον καὶ κατὰ τῆς πονηρίας παρετάττοντο. *Quod sub veteri Lege conspicui verum & bonum coluerunt DEum, & malitiæ omnibus viribus restitere.* Hoc Photii opus (maximam partem adhuc ineditum) in Bibliothecis delitescit ut in Segvieriana, nec non in Vaticana, & ex illustris Viri Lucæ Holstenii legato in Bibliotheca Johannea hujus urbis, ex qvo Codice editionem ejus parabat, & partem etiam Latine veterat B. D. Abrahamus Hinckelmannus n) noster, Pastor ad S. Catharinæ ædem meritissimus, sed cujus conatibus jam A. 1695. 11. Febr. fata intercessere. Ab eo tempore idem facere constituit Clariss. amicus noster Sebastianus Godfridus Starckius Berolini, & Romæ vir eruditissimus Laurentius Zaccagnius, sed uterqve obierunt citius* qvam consilium hoc peragerent. Itaqve primum duntaxat librum adhuc luci datum habemus, illumqve qvoniam plura aliis indicta continet, luce dignissimum, qvem ex Segvierianæ sive Coislinianæ Bibl. Codice publicavit, Latinamqve versionem addidit vir supra laudes Bernhardus de Montfaucon in Catalogo MSS. Codicum Græcorum illius Bibl. Paris. 1715. fol. p. 349-375. Compendium qvoddam operis Photiani exstat in Euthymii panoplia edit. Latinæ parte 2. tit. 21. (T. XIX. Bibl. Patrum Lugd.) & edit. Græcæ (Tergobysti 1710. fol.) τίτλ. κδ'. Longe pleniora autem sunt qvæ leguntur apud Photium, qvàm qvæ ab Euthymio vel Petro Siculo, aut Cedreno aliisqve, de Paulicianis traduntur. Exstat Photius contra Manichæos MS. etiam in Codice Colbertino 444.

Scriptores qvi Manichæos oppugnarunt, à Photio laudantur *Alexander* Lycopoleos Archiep. p. 354. *Archelaus* Carcharorum Episc. p. 356. 358. *Cyrillus* Hierosol. *Epiphanius*, *Heraclianus* Chalcedonis Episc. libris viginti: *Serapion* Thmuitanus & *Titus* Bostrenorum Episc. p. 354. & *Tryphon* presbyter p. 358.

Præter hæreticos Basilidem pag. 359. & Valentinum pag. 350. 359. Mani-

n) Vide ejus detectionem fundamenti Bohemiani p. 52. & 123.

* Zaccagnius A. 1712. 26. Jan. & Stärckius A. 1710. 1. Jul.

Manichaicis erroribus imbuti eorumqve propagatores memorantur:

* ita malim, qvam cum erudito interprete, Leonem Montanistam. πρὸς Λέοντά τινα Μοντανόν.

XII. Νομοκανὼν sive ut à Theod. Balsamone & aliis vocatur νομοκάνονον * *Nomocanon*, Legum Imperialium Corporis Justinianei & Canonum Ecclesiasticorum harmoniam, per titulos qvatuordecim digestam exponens, præmissusqve συνταγματι κανόνων è decem Synodis composito A. 6391. (CHristi 883.) Vide Lambecium VIII. p. 431. 432. & VI. p. 51-54. Canones autem non modo Apostolicos & Conciliorum decem qvæ Græca suscipit Ecclesia, sed Patrum etiam scripta, Canonum in auctoritatem recepta annotat, Dionysii, Petri, Timothei, Theophili & Cyrilli qvinqve Episcoporum Alexandrinorum: Gregoriiqve Thaumaturgi, Basilii Cæsareensis, Gregorii Nysseni, & Gennadii CPol. Non sine causa hunc Nomocanonē cæteris ejusdē generis scriptis omnibus præferendum olim monuit Theod. Balsamon ad Canonem secundum Trullanum. Παρεγγυῶμαι πᾶσι τοῖς μέλλουσιν ἀναγινώσκειν Νομοκάνονον, μὴ προσέχειν τοῖς παλαιοτέροις βιβλίοις τῶν

* Vide Cotelerium T. 2. monument. p. 600. seq. & Cangii glossar. Græc. in νομοκανών. Interdum hoc vocabulo etiam Corpus sive Codex canonum denotatur, ut præter Cangium notavit Beveregius in Codice Canonum illustrato lib. 1. cap. 15.

τῶν νομοκανόνων, ἀλλὰ ἀναγινώσκειν τὸ παρὰ τοῦ πατριάρχου τοῦ Φωτίου πονηθὲν, καὶ εἰς τοὺς ιδ΄ τίτλους διαιρούμενον. *Moneo omnes qvi Nomocanonum lecturi sunt, ne antiqvioribus Nomocanonorum libris mentem adhibeant, sed id quod à Patriarcha Photio est elaboratum, & in qvatuordecim titulos divisum, legant.* Τὸ δὲ νομοκάνονον, τὸ συμποσῶσαν εἰς ν΄ τίτλους τῶν νόμων καὶ τῶν κανόνων, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἔχοντα νεαρὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπραχτησάσας καὶ μὴ δεχθείσας ἐν τοῖς Βασιλικοῖς, καὶ ἄλλους τινὰς νόμους ἐκ τῶν κωδίκων καὶ τῶν διγέστων, καὶ δοκοῦντα καταπλουτίζεσθαι ὑπὸ πολυλογίας, εἶδον γὰρ μυρία τοιαῦτα βιβλία παρὰ πολλοῖς ἀξιολόγοις ἀνδράσι, μηδὲ λόγου ἀξιοῦν, ὡς κινδυνότερα καὶ ἀποτρόπαια, ἀλλ' ἐπιτρέπειν τὴν τούτων ἀπώλειαν. *Nomocanonum autem qvod in qvinqvaginta titulos redegit Leges & Canones* (hoc est *Joannis* qvi ex Scholastico & presb. *Antiocheno* patriarcha CPol. fuit ab A. C. 565. ad 577. & cujus *Nomocanonem* in qvinqvaginta tributum titulos Nicolaus Alemannus notis ad Procopii Hist. arcanam p. 110. testatur in Bibl. Vaticana MS. se evolvisse, Beveregius p. 128. notis ad Synodicum, in Bodlejanâ: Christophorus vero Justellus ex Codicibus Regis Galliæ, Vaticano & Bodlejano descriptum Latine vertit, illiusqve filius Henricus Justellus Græce & Latine cum ejusdem Joannis collectione Canonum similiter titulis qvinqvaginta distincta, Græce & Latine edidit in tomo posteriore Bibliothecæ juris Canonici veteris Paris. 1661. fol.) *itemqve reliqva Nomocanona qvibus Justiniani Novellæ abrogatæ nec in Basilicis receptæ, & aliæ qvædam Leges è Codice ac Digestis desumtæ continentur, qvæqve videntur multiloqvio locupletari, (innumerabiles enim tales libros vidi apud multos non adspernandos homines) nihili faciant, ut qvæ sint periculosiora & refugienda, sed ea perire sinant.* Photii Nomocanon Canonibus ipsis præmissus, (unde & προκανὼν dictus est **) cum *Theodori Balsamonis* Commentariis Latine ex versione Gentiani Herveti, Paris. apud Gvil. Morellium 1561. fol. deinde ex Henrici Agylæi interpretatione Basil. 1562. fol. & Græce ac Latine deinde plus simplici vice editus fuit, ut jam dixi supra cum de Balsamonis scriptis dissererem p. 187. Tantum addo lapsum Clarissimum du Pinium memoriâ, qvando Photii nomocanonem in magno Beveregii synodico recusum scripsit. Compendium Nomocanonis à *Michaële Psello* versibus politicis adornatum adhuc in Bibliothecis delitescit manu exaratum. Versus ad Michaëlem Ducam qvibus Psellus opus istud ei consecrat, publicavit Cangius in Glossario Græco p. 1002. Nomocanonem Photii cum notis Balsamonis & Zonaræ editum esse à Jac. Gothofredo & Beveregio, præter rem tradit ex memoriæ lapsu Morhofius ὁ μακαρίτης lib. 1. Polyhist. cap. 16. p. 177.

Xxx XIII.

** Vide Cangium in προκανών.

XIII. *Sex breves dissertationes Theologicæ*, Latine, Francisco Turriano interprete vulgatæ ab Henr. Canisio Tomo V. Antiqvæ Lectionis, Ingolstad. 1604. 4. 1) *qvomodo dicatur Deus esse in omni re, & qvomodo respondendum ad objectiones.* p. 188. 2) *Hypotyposes Theologicæ, capitibus X.* pag. 190. 3) *qvare usqve ad Trinitatem procedat DEus, nec citra nec ultra Personæ numerentur.* p. 192. 4) *qvomodo dicamus unum & tria.* p. 195. 5) *qvomodo cogitari possit DEum esse incarnatum?* p. 198. 6) *qvare DEus carnem assumserit?* p. 198. 199. Turrianus usus est Græco Codice MS. Bavarico. Fortasse hæ breves lucubrationes sunt particula ex Amphilochiis Photii adhuc ineditis, de qvibus infra.

De voluntatibus in CHristo gnomicis sive decretoriis diatriba, in qva negat locum habere in CHristo deliberationem & electionem, qvia omnia novit perfecte, prospicitqve simul & semel: itaqve licet qvot naturæ tot etiam sint in illo voluntates, tamen qvia humanæ naturæ voluntas voluntati naturæ divinæ semper consentit, unam qvoqve esse voluntatem gnomicam. Prodiit Latine ex ejusdem Turriani interpretatione in Auctario Petri Stevartii, Ingolstad. 1616. 4. p. 437 - 452. Græce servatur in Bibl. Cæsarea περὶ γνωμικῶν θελημάτων ἐπὶ χριστοῦ. Vide Lambecium V. p. 13. Subjunxit Stevartius dissertationem (Turriani ni fallor) qva Photii argumenta impugnantur. Vide etiam sis de hac materia Joannem Damascenum lib. 3. de orthodoxa fide cap. 14. & Joannis Forbesii instructiones Historico Theolog. lib. V. cap. 26.

Περὶ τοῦ μὴ δεῖν πρὸς τὰ ἐν τῷ βίῳ λυπηρὰ ἐπιστρέφεσθαι, *qvod non oporteat ad præsentes vitæ molestias attendere*, & hoc unice omni studio curandum ut peccata fugiamus. Hoc scriptum breve Cotelerius Græce & Latine edidit T. 2. monument. p. 106 - 108. Paris. 1681. 4. Incipit: ἀγαθῶν ἀνθρώπῳ βίος ἄλυπος.

Εἰς τὸ γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. *Homilia in sanctissimæ Dei Genitricis Natalem diem.* Incipit: πᾶσα μὲν ἑορτὴ καὶ πᾶσα πανήγυρις. Græce ex MS. Mazariniano descripsit & cum versione sua edidit *Franciscus Combefisius* in auctario novo Bibl. Patrum T. 1. p. 1583 - 1604. Paris. 1648. fol. testatus in Segvieriani Codicis indice etiam aliam Photio tribui *in sepulturam Domini*. Hæc licet valde luculenta a Combefisio omissa est, qvia exordio mutilam exscribere noluit. Altera Latine extat etiam in ejus Bibl. Concionatoria.

Ὁμιλία ῥηθεῖσα ὡς ἐν ἐκφράσει τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπωνύμου ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος οἰκοδομηθέντος. *Homilia complexa descriptionem novi templi S. Mariæ Virginis in palatio conditi ab Imp. Basilio Mace-*

Macedone, & die ejus dedicationis habita. Hanc Græce primus publicavit *Petrus Lambecius* notis ad Codinum p. 187. Parif. 1655. fol. Latine vertit *Combefisius*, in cujus manipulo originum rerumqve CPolitanarum legitur utraqve lingva p. 296 - 303. ibid. 1644. 4. Incipit : φαιδρὸν ὁρᾷ τῆς παρούσης ἡμέρας τὸν σύλλογον.

In Gvil. Beveregii Synodico T. 2. ante Matthæi Blastaris syntagma, tituli paginarum præferunt *Balsamonem in* Photii XI. *interrogationes qvorundam Monachorum*. Sed Photii nomen ibi delendum, nihil enim in illis interrogationibus, qvod ad Photium ullo modo pertineat.

Ἐξήγησις in *Joannem Climacum* qvæ in Codice Coisliniano refertur ad Photium, & cujus excerpta qvædam dedit Raderus, non Photium sed Eliam Cretensem auctorem habet, ut dixi Volum. VIII. p. 617.

XIV. *Adversus Latinos, de processione Spiritus S.* κατὰ τῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ὅτι ἐκ Πατρὸς μόνου ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ. in *Euthymii* Panopliæ Latinis versionibus omissum, sed in Græca qvæ Tergobysti in Walachia A. 1710. fol. lucem vidit, legitur, & tituli XIII. locum occupat, ut dixi Volum. VII. p. 463. Græca etiam obvia MSS. in variis Bibliothecis, ex qvibus ῥήσεις varias produxere Usserius, Petavius, præcipue vero Allatius ut contra Creyghtonum p. 232. 244. & contra Hottingerum p. 417. &c. Nec credibile est qvod p. 418. Allatius affirmat illa non à Photio ipso esse, sed assumenta & βαττολογήματα recentium Schismaticorum, itaqve recte rejecta à Zino Euthymii interprete. Sane simillima in Photii scriptis jampridem lecta omnes agnoscunt atqve etiamnum in illis passim reperiuntur, ut in Epistolis scriptis ad Nicolaum Papam, & ad Patriarcham Aqvilejensem, nec non in Encyclica illa celebri, aliisqve in lucubrationibus. Ad Photii objectiones respondet Jo. Veccus libro primo de unione Ecclesiarum veteris & novæ Romæ, in Allatii Græcia Orthodoxa T. 1. p. 154. &c.

XV. *Amphilochia*, τὰ Ἀμφιλόχια, Responsiones ad qvæstiones & dubia CCCVIII. * ab Amphilochio Cyzici Metropolita, ad qvem Photii exstant Epistolæ, proposita de variis S. Scripturæ locis, aliisqve capitibus Theologici variiqve argumenti. *Opus varium & multiplici eruditione plenum Theologis ac Scripturæ expositoribus maxime necessarium, eoqve magis amplectendum*, judice Allatio, *qvod non alibi qvam in Vaticana Bibl. ex libris Lollianis sub Urbano VIII. invectum exstet.* Sed non modo, ut idem mox refert Allatius, apographum ejus à Francisco Arcudio, Nuscano Episcopo descriptum, servatur in Bibl.

* Apud Allatium p. 576. de consensu, numerantur CCCXIII. qvod typographi errorem esse suspicor.

Barberina, verùm etiam idem opus licet titulo, capite & cauda truncum una cum libris Photii contra Manichæos obvium eſt in Codice Colbertino 444. teſte Cotelerio III. monument. p. 556. Alius pulcher Codex Amphilochiorum exſtat in Bibl. Segvieriana ſive Coisliniana, unde ſingulorum CCCVIII. capitum titulos & initia exhibet eruditiſſ. Montfauconus in Catalogo MSS. Græcorum illius Bibl. p. 326-345. Ab eodē p. 346. ſeq. Græce & Latine exhibentur qvatuor Qvæſtiones: CXXV. (qvam ab Allatio acceptam dederat qvoqve Combefiſius ad calcem ſui Aſterii, T. I. auctar. novi Bibl. Patrum p. 276.) Πόσοι Ἀστέριοι γεγόνασιν καὶ τίς ἡ δόξα αὐτῶν; *qvot Aſterii fuerint, & qvænam ipſorum opinio?* CXXIX. Διὰ τί τῷ τληπαθεῖ Ἡρακλεῖ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας οἱ ποιηταὶ ἐγχειρίζουσιν; *cur laborioſo Herculi Poëtæ Amalthea cornu in manibus ponant?* CLX. πόσαι σίβυλλαι γεγόνασι; *qvot fuerint Sibyllæ?* & CLXVI. ποίας αἱρέσεως ἦν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου; *cujus hæreſis erat Euſebius Pamphili?* Pridem qvoqve qvæſtionem XXXVII. εἰ ἀπερίγραπτος ἡ ἐν τῷ Υἱῷ θεότης, ἡ σὰρξ ἣν ἀνέλαβεν ἢ πανταχοῦ ἢ περιγραφομένη τόπῳ; *ſi incircumſcripta eſt in Filio Deitas, num caro qvam aſſumſit ubiqve eſt, an loco circumſcripta?* publicaverat Græce & Latine Combefiſius ad calcem ſui Amphilochii Pariſ. 1644. fol. pag. 226. Locum ex qvæſtione LXXXIII. producit Allatius capite 2. ſyntagmatis de engaſtrimytho: alium ex qvæſtione CLVII. in libro de Simeonibus p. 3. Alia loca laudat Franciſcus Turrianus in defenſione Epiſtolarum Pontificum, & in notis ad Conſtitutiones Apoſtolicas, nec non in libro de jure ordinandi Miniſtros Eccleſiæ p. 155. Qvædam etiam capita Amphilochiorum inter Photii epiſtolas legi monet Allatius lib. 2. de conſenſu cap. 6. §. 4. ſpeciatim illas, ut præſtantiſſimo Caveo notatum, qvæ Amphilochio Cyziceno inſcribuntur. Ubi integrum hoc opus, qvod optandum eſt, lucem viderit, conſtabit tum hoc: tum illud præterea, an ex eo mutuati ſint auctores Catenarum in Evangeliſtas, qvæ ex Photio paſſim afferunt, an qvod facilius mihi perſvadeo, ex commentario ejus deperdito in Matthæum.

XVI. Scripta Photii alia inedita.

I. *De Patriarchis ſede ſua injuſte pulſis*, qvod orthodoxi ſucceſſores communionem eorum non refugerint, πόσων ἐκβληθέντων πατριαρχῶν τῇ τῶν κρατούντων πρὸς αὐτοὺς βασιλέων ἀπεχθείᾳ, οἱ μετ' αὐτοὺς ὀρθόδοξοι ἀποδέχονται. MS. in Bibl. Cæſarea teſte Lambecio VIII. p. 458. Incipit: Ἀναστάσιος ἐκβληθέντος τοῦ θαυμαστοῦ. Similis argumenti ſcriptum

ptum junioris auctoris qvi circa A. C. 1267. vixit, editum habemus ab Humfredo Hody, de qvo dixi Volum. VI. p. 134. Aliud Methodi Monachi memorat Allatius libro de Methodiis p. 383. 384. (edit. à me curatæ T. 2. operum S. Hippolyti p. 95.)

2. συναγωγαὶ καὶ ἀποδείξεις ἀκριβεῖς *Collectanea & demonstrationes* è Synodicis & Historicis scriptis *de Episcopis & Metropolitis* atqve aliis Ecclesiasticis controversiis, qvæstiones X. *adversus Latinos*. Incipit: Ἐπὶ Κωνσταντίνου. MSS. in Bibl. Bodlejana, Codice Barocciano 91. & 96. & in Cæsarea, Lambec. III. p. 195. V. p. 46. Locum ex illo scripto produxit Humfredus Hody in libro edito Anglicè qvi inscribitur: *the case of sees vacant*, p. 89. Act. Eruditor. T. 2. supplementi p. 562.

3. Περὶ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος μυσταγωγίας, καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ Υἱὸς ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἱερολογεῖται γεννᾶσθαι, οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ μόνου καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰτίου θεολογεῖται ἐκπορεύεσθαι, λέγεται δὲ τοῦ Υἱοῦ εἶναι ὡς ὁμοούσιον καὶ ἀποστελλόμενον δι' αὐτοῦ. *De Spiritu S. disciplina arcana & quemadmodum Filius ex solo Patre, ita & Spiritus S. ex sola eademqve causâ procedit: dicitur tamen Filii esse, tanqvam qvi illi consubstantialis est, & ab eo mittitur.* Hunc *tractatum sane luculentissimum* appellat Allatius de consensu utriusqve Ecclesiæ p. 575. testatus in Codice Palatino referri ad *Metrophanem* * Episcopum Smyrnensem. Incipit: ἐν πολλοῖς μὲν εἰσιν οἱ ἐλεγχοι πολυστίχοις ἐσπασμένοι λόγοις δι' ὧν ἡ ὀφρῦς κατασπᾶται.

4. Eodem loco alia apud Græcos sub Photii nomine opuscula legi Allatius monet, minoris illa qvidem molis ac momenti. Κατὰ Λατίνων περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. *Adversus Latinos de processione Spiritus S.* Incipit: τίς ὅλως ἀνάσχοιτο τῶν ἐν χριστιανοῖς τελούντων ἐπὶ τῆς ἁγίας τριάδος δύο εἰσάγειν αἴτια. MS. in Bibl. Cæsarea. Lambec. III. p. 117. Plura de eodem argumento scripserat Photius partim etiam edita in ejus Epistolis, & apud Euthymium. Ex Oratione prima Photii de processione Spiritus S. producit locum Allatius contra Hottingerum pag. 196.

5. Τὰ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Λατίνων αἰτιώματα μερικά. *Adversus Latinorum Ecclesiam criminationes particulares*. Incipit: ὅτι τὰ ἄζυμα προφέρουσι.

6. Σύμβολον πίστεως πρὸς τοὺς μέλλοντας χειροτονεῖσθαι Ἐπισκόπους. *Symbolum Fidei pro iis qvi Episcopi ordinandi sunt.* MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VIII. p. 453.

7. Homiliæ XIV. qvarum notitiam Nic. Heinsio communicavit Gazensis Metropolita D. Paisius Ligarides, & ab Emerico Bigotio acceptam

* Huic Metrophani (circa A. 858 claro) in codice MS. Palatino etiam tribuitur opus adversus Manichæos Paulicianos ad Antonium Metropolitam Cyzicenum.

ptam prodidit Combefisius * ad calcem Tomi I. auctarii novissimi Bibl. Patrum.

a) *μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατηχήσεων, post expletas catecheses* die sanctæ parasceves, dicta ex ambone templi sanctæ Irenæ. Incipit: *ἀλλὰ ταῦτα μὲν προηγουμένῳ λόγῳ τοῖς ἤδη παρεσκευασμένοις πρὸς τὸ βάπτισμα, ὅσῳ δὲ κατηρτισμένης τὴν τελειότητα, ἀλλ' ἔτι καὶ τῆς καθάρσεως ἐπιδεομένοις καὶ τῆς μυστικῆς τραπέζης ἀπειργομένοις.*

b) *altera ejusdem argumenti.* Incipit: *μετὰ τὴν τῶν κατηχητικῶν λόγων ἀνάγνωσιν ὧν ὑμεῖς ἐν προσοχῇ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιδεικνύντες κατάνυξιν ἐποιήσασθε τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἡμᾶς τὸν παρόντα καιρὸν προσομιλεῖν ὑμῖν ἐγνωκὼς ἀποδεῖν.*

c) *tertia μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κατὰ συνήθειαν κατηχήσεως. post lectam ex more catechesin.* Incipit: *ὅτε τοῦ διαβόλου τὸ κράτος σκυλεύεται, ὅτε τοῦ θανάτου τὸ κέντρον ἀμβλύνεται, ὅτε τὸ κατὰ τοῦ ᾅδου τὸ τρόπαιον ἵσταται, τῶν συνθηκῶν ἡμῖν ὁ πίναξ ὑπαναγινώσκεται, τότε τῆς ὁμολογίας τὸ χειρόγραφον προκομίζεται, τότε τῶν ὑποσχέσεων ἡ στηλογραφία θριαμβεύεται. διὰ τί.*

d) *Εἰς τὴν ἔφοδον τῶν Ῥώς, in irruptionem Russorum* homiliæ duæ, *prior* incipit: *τί τοῦτο τίς ἡ χαλεπὴ αὕτη καὶ βαρεῖα πληγὴ καὶ ὀργή; πόθεν ἡμῖν ὁ ὑπερβόρειος οὗτος καὶ φοβερὸς ἐπέσκηψε κεραυνός.*

e) *Posterior: οἶδα μὲν, ἅπαντες συνεπίστασθε, ὅσοι τε δεινοὶ συνιδεῖν ἀποστροφὴν πρὸς ἀνθρώπους Θεοῦ, ὅσοι τε ἀμαθέστερόν πως περὶ τὰ τοῦ Κυρίου διάκεισθε κρίματα.*

f) *εἰς τὸν εὐαγγελισμόν; in Annunciationem sanctissimæ Dei Genetricis Mariæ.* Incipit: *Φαιδρὰ τῆς παρούσης ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις, καὶ λαμπρὰν τὴν χαρὰν τοῖς πέρασιν ἀποφέρεται. Χαρὰν χορηγεῖ, λύπην παλαιὰν διαλύουσα. Χαρὰν χορηγεῖ, κοσμικὴν ἀρὰν ἐξορίζουσα, καὶ τοῦ πεπτωκότος πάλαι τὴν ἔγερσιν ἐγκαινίζουσα καὶ τὴν σωτηρίαν πᾶσιν ἡμῖν ὑπογράφουσα.*

g) *altera ejusdem argumenti* præsente Imperatore ** dicta, incipit: *ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, καιροῦ καλοῦντος μετὰ τοῦ προφήτου βοήσομαι Δαυΐδ, τῶν λογικῶν προβάτων τὰς τῆς ἐκκλησίας αὐλὰς ὁρῶν τῷ πλήθει στενοχωρουμένας πολυανθεῖ τῇ τερπνότητι καὶ ποικιλίᾳ τῶν συνεληλυθότων.*

h) εἰς

* Quod ait Combefisius cum ista scriberet (A. 1672.) in Anglia novum Photii opus procudi de Ecclesiæ CPolitanæ præcellentia, nescio an Beveregii intellexit Synodicum, in quo nonnulla Synodi pro Photio habitæ, de qua supra p. 371.

** Basilio Macedone.

h) εἰς τὰ βάια καὶ εἰς τὸν Λάζαρον. *in ramos palmarum & in Lazarum*, Incipit: ὅτε τῶν παίδων ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις ἀναβοώντων ἡ ἐκκλησία σαλπίζει, καὶ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης καὶ θεοπρεπεστάτης φωνῆς ταῖς ἀκοαῖς τὸν ἦχον ἑλκύσω, μετάρσιος ὅλος γίνομαι τῇ προθυμίᾳ.

i) εἰς τὴν θεόσωμον ταφήν, *in divini corporis sepulturam Domini nostri JEsu CHristi*, sancto Sabbato. Incipit: ἀφ᾽ ἑκάστου μὲν τῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἔργων καὶ πράξεων, τῆς περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπίας τὸ μέγεθος ἐμφανίζεται, καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν λαμπρῶς αἱ χάριτες ἀναπτύσσονται. Καὶ πολὺς ὁ τῆς εὐφροσύνης γλυκασμὸς ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἐπιστάζομενος ψυχαῖς.

k) τῇ παρασκευῇ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, *in parasceve primæ hebdomadis jejuniorum*, dicta ex ambone templi S. Sophiæ. Incipit: ἥκομεν ὑμῖν τὴν προθεσμίαν προφθάσαντες, καὶ τῆς ὀφειλῆς τὴν καταβολὴν προκαταθέσθαι σπουδάσαντες. Hæc ni fallor est homilia Photii *de haresi*, qvæ in Barvoëtii catalogo MSS. Bibl. Scorialensis memoratur.

l) *altera* ex eodem ambone dicta, incipit: τῆς προλαβούσης ὁμιλίας τὸ τέλος, εἴ τι μέμνησθε, τὸν Ἄρειον παρεδίδου καθαιρούμενον, τῆς ἐκκλησίας ἐξωθούμενον, ἀναισχυντοῦντα, πλαττόμενον, ὑποκρινόμενον τὴν εὐσέβειαν.

m) *tertia*, incipit: τῶν προμάχων τῆς ἐκκλησίας, ὡς καὶ πρόσθεν ἔφημεν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας συσκευασθέντων, καὶ τῶν ἰδίων μὲν νομέων τῶν ποιμνίων ἐρημωθέντων.

n) ὅτε τῆς Θεοτόκου ἐξεικονίσθη καὶ ἀνεκαλύφθη μορφή, *quando sanctæ Dei genitricis effigies expressa imagine est atque detecta.* dicta præsente Imperatore ex eodem ambone magnæ Ecclesiæ, magno Sabbato. Incipit: σιγᾶν εἴ τις διὰ παντὸς μελετήσειε τοῦ βίου, νῦν λάλος τις εἶναι καὶ πρὸς ῥητόρων τέχναις παρεσκευάσθαι τὴν γλῶσσαν, εἴπερ ἄλλο τι διὰ σπουδῆς ἂν ἔτι μάλιστα ποιήσαιτο.

o) ἡνίκα τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ μεγάλοις ἡμῶν Μιχαὴλ καὶ - - - - ὁ κατὰ πάσης αἱρέσεως ἐστηλογραφήθη θρίαμβος. *Qvando orthodoxis magnisqve nostris Imperatoribus Michaëli & - - - - adversus omnes hæreses publico monumento consignatus est triumphus.* Incipit: ἦν ἄρα ἐκ πολλοῦ γεγηρακὼς ὁ χρόνος καὶ νέαν οὐκ ἔχων ὠδῖνα, καθ᾽ ἣν ἀκμάζων ἐθάρρει σεμνύνεσθαι.

8. In Alexandri Barvoëtii Catalogo MSS. Bibl. Scorialensis inter undecim qvas memorat Photii homilias duæ sunt hactenus mihi indictæ, una *de ascensione*, & altera εἰς τὴν ἔφοδον τῶν φώτων sive in *festo Epiphania.*

9. Ἐπιτομὴ τῶν πρακτικῶν τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων. *Epitome Actorum Conciliorum VII. Generalium.* Incipit: ἀναγκαῖον ἐστὶ μέλλοντας ἡμᾶς

χριστιανικῶν αἱρέσεων ἐπιμιμνῆσθαι. MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio III. p. 46. & diversa à Photii & aliorum editis synopsibus Conciliorum qvas memoravi supra p. 520. Videbunt autem qvibus MStos Codices evolvendi dabitur occasio, num diversa etiam sit ab inedita synopsi Photii Tyrii, qvam laudavit Usserius de Symbol. p. 25. & qvæ MS. fuit apud If. Vossium.

Odæ novem MSS. exstant Paris. in Bibliotheca Collegii Claromontani cum Theodori Prodromi versibus de duodecim mensibus aliisqve, teste Phil. Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 139. *Ex hisce odis meridiana luce clarius liqvere* ait Paulus Colomesius *Photium nostrum carminis laude floruisse, ut de eo Nicetas Paphlago.* * Photii στιχηρὸν in Methodium CPol. ex octoëcho, T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 969. Anecdota qvædam Photii epigrammata in Anthologia inedita Leonardi Philaræ qvæ exstat MSS. in Bibl. Coisliniana. Alius Photius Monachus cujus explicationem tropariorum S. Stephani Sabaitæ citat Nic. Comnenus in prænotionibus Mystagicis p. 397.

In Psalmos Catena ex Athanasio, Basilio, Chrysostomo & Theodoro Heracleota, MS. in Bibl. Segvieriana sive Coisliniana. Vide Catalogum MSS. ejus Bibl. editum à celeberrimo Montfaucono p. 58. 59.

In Prophetas MS. in Bibl. Vaticana, ut ex Possevino Colomesius & Caveus.

In Epistolas Pauli MS. in Bibl. Cantabrigiensi. Ex hoc commentario idem Caveus notat plura desumsisse Oecumenium (à qvo etiam nominetenus non raro Photius laudatur) codicem vero istum esse mutilum initio & fine, & totum in Epistolam ad Romanos commentarium in illo desiderari.

In Categorias Aristotelis, MS. in Codice Regio Paris. 547. teste Labbeo p. 114. Bibl. novæ MSS.

Lexicon Photii, qvod in Anglia servant viri docti, longe diversum est à Gudiano, longeqve brevius, atqve Photium certius auctorem habet. Nam MS. qvod ex Bibliotheca illustris Viri Marqvardi Gudii pervenit in Principalem Gvelpherbytanam, duobus spissis crassisqve constat voluminibus qvadratis, nec auctoris gerit nomen præfixum, & in etymologiis enucleandis versatur atqve incipit : σὺν Θεῷ ἀρχὴ τῆς κατὰ στοιχεῖον ἐτυμολογίας. ἀρχὴ τοῦ ἄ στοιχείου. ἀάδην &c. Itaqve & Gisbertus Cuperus timide illud tribuit Photio lib. 2. Observationum cap. 8. MS. *Etymologicum penes Marqvardum Gudium, qvod creditur Photii Patriarchæ.*

Et

* supra p. 375.

Et ante Cuperum Ezechiel Spanhemius p. 358. de usu numism. *Auctor Etymologici MS. qui Photius Patriarcha existimatur, & apud eruditissimum Marquardum Gudium nostrum mihi inspectus,* κεράσαι, τὰ πάλαι γὰρ κέρατα εἶχον &c. Citat iterum p. 368. 369. & Is. Vossius Var. Observat. p. 126. 127. At Anglicanum illud Lexicon voces Oratoribus & Historicis, partem etiam Poëtis usitatas exponit brevissime, atque inscribitur: Φωτίου τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λέξεων συναγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν ἐπὶ χρείαν. προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ τῷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοταμίου, οἰκείῳ μαθητῇ.

Πρόλογος τοῦ λεξικοῦ, δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους περὶ ἃς τὸ πολιτικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελέστατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῷ συνελέγησαν. εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι οὐδεὶς τῶν προτέρων ----- καιρὸν κεχρῆσθαι, συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς, ἐπεὶ μήθ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι, τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο, &c.

Incipit: ᾶ τὸ ἄλφα περισπασθὲν, δηλοῖ τὸ εἴθε, οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελῆ παριστᾷ διάνοιαν. ὡς μέρος δὲ παραλαμβανομένη λέξεως, τὸ α δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος. ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ. καὶ τὸ ὁμοῦ ὡς τὸ ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας. καὶ τὸ κακὸν, ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

ἃ ἃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.

ἆα. σύστημα ὕδατος.

ἄαπτον, ἰσχυρὸν, βαρὺ, χαλεπὸν, οἱ δὲ ἄπληστον, καὶ χεῖρας ἀάπτους μεγάλους, ἀπροσπελάστους, ὧν οὐχ ἅψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλωθείη, τοὺς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ἄαπτον ἄπειρον, ἀπέραντον.

ἀάπτους οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον α, ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο. οἱ δὲ ψιλοῦντες, ἀπράκτους. οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀππίων δὲ δασύνει, βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς ἀπροσπελαζούσας.

ἀγχιτέρμων, ὁ γείτων. Ὅμηρος.

ἀγωγεῖ, τῷ ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὁ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

ἀγωγεὺς, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγητικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς.

ἀγωγίμων. φορτίων ἐμπορικῶν.

ἀγωγὸς, προπομπός.

ἀγωνία, ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἀγωνιστική. ἀγωνία, Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγών.

ἀγῶνα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

ἀγωνιῶ, κινδυνεύω.

ἀγὼν ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναὸν ἔνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀθροίζεται τὸ πλῆθος. ἀγῶνα καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζεται. Θουκυδίδης έ, προσελθὼν εἰς ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνησαμένων εἰς σκῆψιν.

ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγὼν, ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ Λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

ἀγῶνα τὴν συναγωγὴν, οὕτως Ἀριστοφάνης.

ἀδαγμὸς ὁ δεξύσιμος, ὅπερ ἐστὶ κνισμός. οὕτως Σοφοκλῆς. &c.

Hoc Anglicanum puto lectum Josepho Scaligero, qvi illud Richardo Thomsoni in Angliam remittens, Epistola CCXXXV. *Remitto tibi nunc,* inqvit, *Photium tuum, optimum sane librum & qvem edi è re literaria est, qvanquam omnia quæ in illo sunt, hodie in aliis, unde ipse hausit, exstant. Qvia tamen laborem legentium levare possit, quod in eo omnia congesta sunt, qvæ sparsim in aliis relegere labor est, non exiguam à studiosis gratiam inieris, si tam utilem librum in publicum exire patiaris. Exstat hodie magno cum fructu legentium similis labor Varini Favorini* &c. Photium in Lexico MS. apud Robertum Cottonum citat Henricus Valesius in notis ad Harpocrationem p. 4. Plura ex illo Richardus Bentleius in Epistola ad Jo. Millium, subjecta Chronico Joannis Malalæ, & nuper cum Bentleii observationibus ad Menandri reliqvias recusa. Qvod editionem Lexici Photiani viros doctos in Anglia moliri scripsit Morhofius lib. I. Polyhistoris cap. 16. puto eum inaudiisse de conatu viri doctissimi Thomæ Galei, qvi pro suo in Græcas litteras amore ac studio hunc in se laborem suscipere voluit, ut memorat etiam W. E. Tentzelius in dialogis menstruis Germanice editis A. 1692, p. 608.

XVII.

XVII. Scripta Photii deperdita.

In Matthaeum ſcripſiſſe Photium, auctores Catenarum dubitare nos non ſinunt, forſaſſe etiam in alios libros ſacri Codicis, licet illa hodie deſiderentur.

Adverſus Leontium. Svidas: Λεόντιος, καὶ οὗτος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐγένετο αἱρετικός, ἔγραψε καὶ κατ' αὐτοῦ Φώτιος ὁ Πατριάρχης.

De imaginum cultu ſcripſiſſe aliqvid colligas ex Euthymio apud Lambec. III. p. 169. qvi adverſus Iconomachos aliqvid ex Photio attulit. Vide etiam librum IV. Lambecii p. 148.

Adverſus Julianum Imp. aliqva compoſuiſſe colligas ex Epiſtola Photii CLXXXVII. ad Chriſtophorum protoſpatharium.

XVIII. Hæc de Photio ejusqve ſcriptis dicta ſufficiant, cujus lucubrationes plures adverſus Latinos ut olim exuſtas flammis, ſic poſtea ſuppreſſas à Romanarū partium nimium ſtudioſis, atqve luci ſubductas docet Frid. Spanhemius, filius, libro de papa fœmina cap. 7. T. 2. Opp. p. 636. 637. Vide etiam Jac. Gretſerum lib. 1. de jure & more prohibendi, expurgandi & abolendi libros hæreticos & noxios cap. 14. p. 74. ſeq. Ingolſtad. 1603. 4.

CAPUT XXXIX.

MAXIMI Alexandrini Sophiſtæ de objectionibus inſolubilibus. 1. ANONYMI Prolegomena Rhetorica. 2. Indices ſcriptorum in libris JOANNIS Philoponi adverſus Proclum, & in ejus commentariis ad Ariſtotelem allegatorum.

Lubet hoc capite cum Lectore communicare *Maximi* Sophiſtæ ſcriptum rhetoricum qvod promiſi ſupra p. 417. eiqve deinceps ſubjungere aliam lucubrationē, alius veteris autoris, varia continentem ſcitu jucunda, lectuqve non indignam rhetorici itidem argumenti: & deniqve hoc caput concludere indicibus ſcriptorum laudatorum à *Joanne Philopono*, qvem itidem daturum me pollicitus ſum p. 368.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΛΥΤΩΝ ἀντιθέσεων.

Αἱ ἄλυτοι ἀντιθέσεις ὅτι μὲν οὐκ ἐπιδέχονται λύσιν ἐμφανῆ, πρόδηλον· οὐ γὰρ ἂν εἶεν ἄλυτοι, εἰ ἐπιδέχοιντο λύσιν· ὅτι δὲ μεθόδου τινὸς πρὸς αὐτὰς χρεία, ἐμφανές ἐστι. πόθεν οὖν αἱ μέθοδοι πρὸς τὰς ἀλύτους ἀντιθέσεις ἐροῦμεν ἃς εὑρήκαμεν.

α΄ Ἐὰν ἐμπίπτῃ ἄλυτος ἀντίθεσις, ἢ ἐν προσχήματι τοῦ δοκεῖν λύειν, ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

β΄ Ἢ δι᾽ ἀπροσώπως μὴ ἔχοντα λῦσαι, ἀναβαλέσθαι εἰς ἕτερον χρόνον τὴν λύσιν.

γ΄ Ἢ συνδεξαμένους, οὕτως ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

δ΄ Ἢ πάλιν συνδεξαμένους, τῷ δικαίῳ ἀντιθεῖναι τὸ συμφέρον.

ε΄ Ἢ τὸν δικαστὴν ἀπάγειν μὲν ἀπὸ τῆς ἀλύτου ἀντιθέσεως, εἰς ἕτερα δὲ πράγματα κρινόμενα ἐμβιβάζειν.

ϛ΄ Ἢ μετ᾽ αἰτίας λύειν τὴν δοκοῦσαν ἄλυτον εἶναι.

ζ΄ Ἢ πολλάκις τὴν ἄλυτον ὑπομερίσαντα, κατὰ μέρος ἐπάγοντα δοκεῖν λύειν.

η΄ Ἢ μὴ τιθέντα, διὰ λόγου πρὸς αὐτὴν βλέποντας λύειν.

θ΄ Ἢ παραινετικῶς καὶ ὥσπερ κηδε-

MAXIMI Sophistæ

De objectionibus insolubilibus ab Oratore declinandis & eludendis.

Objectiones insolubiles patet non admittere evidentem solutionem, hanc enim si admitterent, insolubiles non essent: Hinc manifestum est methodo aliqva adversus illas esse opus. Qvibus igitur viis ac rationibus adversus insolubiles objectiones utemur? Dicam qvas reperi.

1. Qvando insolubilis incidit objectio, licebit caussando solutionem, adversarium vicissim accusare.

2. Aut ubi non suppetit qvo directe solvatur, solutionem in aliud tempus rejicere.

3. Aut concedendo, accusationem hinc intorqvere in adversarium.

4. Aut rursus concedentem, utile justo opponere.

5. Aut judicem abducere ab insolubili objectione & ad alia, de qvibus contenditur, animum ejus appellere.

6. Aut causa allata solvere objectionem qvæ solvi non posse videbatur.

7. Aut insolubilem in plures subdividere partes, atqve ita solvere videri.

8. Aut non diserte ponere, oratione tamen ad eam respiciendo solvere.

9. Aut adhortando ac veluti adver-

μενον τοῦ ἀντιδίκου, μεθοδεύειν τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν ἐν αὐτῇ τῇ παραινέσει.

ί Πάλιν, ἐὰν ἄλυτος ἀντίθεσις, προστιθέναι τι αὐτῇ εὔλυτον, ἵνα ἀπὸ τοῦ εὐλύτου ἀφορμὴ λύσεως γένηται.

ιά Η μηδὲ μεμνῆσθαι τῆς ἀλύτου τὸ παράπαν, εἰ ἤλπικε τὸν δικαστὴν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι.

ιβ΄ Η συνδραμόντα, τὴν γνώμην διαβάλλειν τοῦ ἀντιδίκου.

ιγ΄ Η μὴ τιθέντα πειρᾶσθαι λύειν, προσειπόντα τὴν λύσιν ὡς ἐν ἀφηγήσεως τρόπῳ, καὶ σπουδὴν ἔχειν ἵνα μὴ τὸ κρινόμενον γένηται.

ιδ΄ Η ὄνομα ἀντ᾽ ὀνόματος θέντα, οὕτως τῷ εὐλύτῳ ὀνόματι συμπλεκόμενον δόξαι λύειν.

ιέ Η ἐν προσχήματι τοῦ δοκεῖν πλείους παρέχεσθαι λύσεις, ἀπάγειν μὲν ἀπὸ τοῦ ῥητοῦ τοῦ ὄντος ἀλύτου τοὺς δικαστὰς, τὴν δὲ γνώμην ἐξετάζειν τοῦ νομοθέτου, μεθ᾽ ἧς γέγραφε τὸν νόμον.

ις΄ Η ἐὰν ἰσάζωσιν αἱ ἀντιθέσεις, ἐκ διαβολῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ οἰκείας συστάσεως ἀντερωτῶντα, οὕτως λύειν τὴν ἰσάζουσαν μὲν, ἄλυτον δὲ εἶναι δοκοῦσαν.

ΕΙΠΩΜΕΝ οὖν ἑκάστου τούτων τὰ παραδείγματα, ἃ προεθέμεθα ἐν τάξει

adversarii partes juvando, objectionem insolubilem in ipsa adhortatione evertere.

10. Rursus, si insolubilis sit objectio, illi aliqvid qvod solvi facile possit annectere, atqve ita ab hoc qvod solutu facile est ansam solutionis capere.

11. Aut omnino non facere insolubilis objectionis mentionem, si spes sit judicem illius oblitum esse.

12. Aut condescendendo, sententiam & intentionem perstringere adversarii.

13. Aut objectionem non proponere & tamen solvere tentare, solutione injecta per modum narrationis, dareqve operam ne in controversiam res veniat.

14. Aut vocabulum ponere pro vocabulo, atqve ita per vocabulum solutu facile adjectum, videri afferre solutionem.

15. Aut sub specie plurium afferendarum solutionum judices abducere ab argumento vere insolubili, & legislatoris, qva legem scripserit, sententiam inqvirere.

16. Aut si objectiones pari utrinqve pondere sint, ex adversarii criminatione suiqve commendatione vicissim interrogare, atqve ita solvere æqvalis ponderis qvidem sed insolubilem visam objectionem.

Producamus igitur de singulis hisce, qvæ jam ordine de insolubili

ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΛΥΤΩΝ ἀντιθέσεων.

Αἱ ἄλυτοι ἀντιθέσεις ὅτι μὲν οὐκ ἐπιδέχονται λύσιν ἐμφανῆ, πρόδηλον· οὐ γὰρ ἂν εἶεν ἄλυτοι, εἰ ἐπιδέχοιντο λύσιν· ὅτι δὲ μεθόδου τινὸς πρὸς αὐτὰς χρεία, ἐμφανές ἐστι. πόθεν οὖν αἱ μέθοδοι πρὸς τὰς ἀλύτους ἀντιθέσεις; ἐροῦμεν ἃς εὑρήκαμεν.

α΄ Ἐὰν ἐμπίπτῃ ἄλυτος ἀντίθεσις, ἢ ἐν προσχήματι τοῦ δοκεῖν λύειν, ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

β΄ Ἢ δι᾽ ἀπροσώπως μὴ ἔχοντα λῦσαι, ἀναβαλέσθαι εἰς ἕτερον χρόνον τὴν λύσιν.

γ΄ Ἢ συνδεξάμενον, οὕτως ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

δ΄ Ἢ πάλιν συνδεξάμενον, τῷ δικαίῳ ἀντιθεῖναι τὸ συμφέρον.

ε΄ Ἢ τὸν δικαστὴν ἀπάγειν μὲν ἀπὸ τῆς ἀλύτου ἀντιθέσεως, εἰς ἕτερα δὲ πράγματα κρινόμενα ἐμβιβάζειν.

ς΄ Ἢ μετ᾽ αἰτίας λύειν τὴν δοκοῦσαν ἄλυτον εἶναι.

ζ΄ Ἢ πολλάκις τὴν ἄλυτον ὑπομερίσαντα, κατὰ μέρος εἰσάγοντα δοκεῖν λύειν.

η΄ Ἢ μὴ τιθέντα, διὰ λόγου πρὸς αὐτὴν βλέποντας λύειν.

θ΄ Ἢ παραινετικῶς καὶ ὥσπερ κηδό-

MAXIMI Sophistæ

De objectionibus insolubilibus ab Oratore declinandis & eludendis.

Objectiones insolubiles patet non admittere evidentem solutionem, hanc enim si admitterent, insolubiles non essent: Hinc manifestum est methodo aliqva adversus illas esse opus. Qvibus igitur viis ac rationibus adversus insolubiles objectiones utemur? Dicam qvas reperi.

1. Qvando insolubilis incidit objectio, licebit caussando solutionem, adversarium vicissim accusare.

2. Aut ubi non suppetit qvo directe solvatur, solutionem in aliud tempus rejicere.

3. Aut concedendo, accusationem hinc intorqvere in adversarium.

4. Aut rursus concedentem, utile justo opponere.

5. Aut judicem abducere ab insolubili objectione & ad alia, de qvibus contenditur, animum ejus appellere.

6. Aut caussa allata solvere objectionem qvæ solvi non posse videbatur.

7. Aut insolubilem in plures subdividere partes, atqve ita solvere videri.

8. Aut non diserte ponere, oratione tamen ad eam respiciendo solvere.

9. Aut adhortando ac veluti adver-

ἵνα ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκκινδυνεύωμεν, ὑποβάλλετε αὐτῷ, ὅτι καὶ τοῦτο ποιήσομεν ὕστερον, ἐπειδὰν νῦν περὶ ὧν εἰσῆκται, δῶ λόγον. Οὔτε γὰρ ἀδύνατος εἶναι δόξεις λῦσαι τὴν ἀντίθεσιν, καὶ ἀναβολὴν μετὰ ἀπολογίας εἰργασμένος ἀξιοπίστως, ἀπάξεις ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως οὔσης ἀλύτου τὸν δικαστήν.

γʹ Συνδρομῇ δὲ τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, καὶ συνδρομῶν ἀντικατηγορήσεις τοῦ ἀντιδίκου. πάλιν γὰρ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀλύτων θεωρήματι παραχετέον παράδειγμα, μικρᾶς καὶ ἀσθενοῦς καὶ γλίσχρου τῆς διαφορᾶς οὔσης ἐνταῦθα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, Εἶπε τοίνυν μοί τις ἄρτι προσελθὼν πρὸ τοῦ δικαστηρίου, Χάρητος κατηγορεῖν αὐτὸν παρεσκευάσθαι, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου καὶ τούτων τῶν λόγων ἐξαπατήσειν ὑμᾶς ἐλπίζειν. ἐγὼ δὲ ὅτι πάντα μὲν τρόπον κρινόμενος Χάρης εὑρεθήσεται πιστῶς καὶ εὐνοϊκῶς ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν· διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ χρήμασι λυμαινομένους τοῖς πράγμασι, πολλῶν ὑστερῶν, οὐ σφόδρα διισχυρίζομαι ἀλλ' ὑπερβολὴν ποιήσομαι. ἔστω γάρ, πάντα τἀληθῆ λέξειν περὶ αὐτοῦ τουτονί. καὶ οὕτω τοίνυν κομιδῇ γέλως ἐστὶ κατηγορεῖν ἐκείνου τουτονί. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων· τούτων γάρ εἰσιν ὑπεύθυνοι οἱ στρατηγοί. οὐδὲ τοῦ ποιήσα-

de mille drachmis (pro calumnia pendendis) *periclitemur* : *monete ipsum quod & hoc facturi simus deinceps, postquam horum nunc qua ingressi sumus rationem reddiderimus.* Ita enim non videberis solvere objectionem haud posse, & in dilatione te defensurus fidem invenies, adeoqve judicem ab objectione qvam dissolvere non valebas, abduces.

3. Concedendo objectionem qvæ solvi neqvit, eiqve assentiendo accusabis vicissim adversarium. Nam & istud exemplum in doctrina hac de indissolubilibus objectionibus iterum adducere juvat, licet parva sit levisqve & vix notanda differentia. Sic itaqve Demosthenes Oratione adversus Æschinem. c) *Dudum autem ante curiam quidam venit & mihi rem dixit omnium absurdissimam: instituisse eum Charetem accusare, atqve eo modo & iis verbis decipi posse vos sperare. Ego vero, si accusetur Chares, inventum eum iri fideliter & benevole modis omnibus pro vobis egisse, qvicqvid in ipso fuerit: propter eos autem qvi suis corruptelis negotia perderent, tanto fuisse inferiorem : non magnopere ista contendo, sed nimium ipsi largiar. Esto, vere Æschines de eo dicat omnia : etiam sic tamen admodum ridiculum erit eum ab isto accusari, Ego enim nihil, qvod in bello gestum est, Æschini imputo, id enim à ducibus reqvirendum est: neqve pacem factam à Republica : sed hactenus*

c) p. 244. seq.

θαι τὴν πόλιν εἰρήνην. ἀλλ᾽ ἄχρι τούτου πάντα ἀφίημι. τί οὖν λέγω, καὶ πόθεν ἄρχομαι κατηγορεῖν; τοῦ, ποιουμένης τῆς πόλεως εἰρήνην, Φιλοκράτει συνειπεῖν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλτιστα γράφουσι· τοῦ δῶρα εἰληφέναι, τοῦ ἐξαπατῆσαι. Συνδεξάμενος γὰρ ὅτι κακῶς ἐπολέμει Χάρης, οὕτως κατηγορῶν Αἰσχίνου προδοσίαν ἐπὶ τῷ συνειπεῖν Φιλοκράτει, ἀξιόπιστος ἔδοξεν εἶναι, ὅτι καὶ δῶρα εἴληφε, λέγων.

δ´ Συνδεξάμενος δὲ πάλιν οἷς ὁ ἀντίδικος λέγει δικαίοις οὖσι, τὸ συμφέρον ἀντιτίθησιν οὕτως, ὡς ὁ Δημοσθένης πάλιν ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου ὅτι πονηροὶ Φωκεῖς ἦσαν, καὶ ἐχρῆν αὐτοὺς ἀπολωλέναι, οὐκ ἀντέστη μὲν, συνδεξάμενος δὲ ἔφη. Ἀλλὰ συνέφερεν αὐτοὺς σώους εἶναι τῇ πόλει. οὐδὲ γὰρ Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ποτε ἐσώσατε, οὐδὲ τοὺς καταράτους Εὐβοέας, ἀλλ᾽ ὅτι συνέφερε τοῦτο τῇ πόλει.

ε´ Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀντιθέσεως ἣν ὁ ἀντίδικος παρέχεται, μεταβιβάσεις τὸν δικαστὴν ἐφ᾽ ἑτέραν ἀντίθεσιν, τὴν μὲν ἄλυτον, μὴ συνεκτικὴν εἶναι λέγων τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ἣν δὲ ἀντεισάγεις σύ. οὕτως ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους ὁ ῥήτωρ πεποίηκε λόγῳ. λέγοντος γὰρ τοῦ Τιμοκράτους ὅτι ἐκτετίσθαι τὰ χρήματα Ἀνδροτίωνι καὶ Γλαυκέτῃ καὶ Μελανώπῳ, ὑπὲρ ὧν αἰτίαν ἔχω θεῖναι τὸν νόμον, ὡς ὀφειλόντων ἔτι τῇ πόλει, φησὶν, Ἀλλ᾽ οὐ περὶ τούτων κρίνεται

hactenus condono omnia. Quid igitur dico? unde accusare incipio? Quod, dum pacem Resp. faceret, Philocrati suffragatus est, non iis qui suadebant optima: quod munera accepit, quod fucum fecit. Concesso enim qvod male in bello se gessisset Chares, ita dum arguit Æschinem proditionis qvod Philocrati esset suffragatus, fide dignus etiam videtur qvando munera eum accepisse affirmat.

4) Concessis iterum iis qvæ adversarius vera ac justa objicit, utilitatem opponit: ita ut Demosthenes iterum in Oratione adversus Æschinem. d) Cum enim ille dixisset malos fuisse Phocenses, atqve oportuisse illos perdere: non hoc oppugnavit, sed concedens ait: at Reip. intererat eos incolumes servari. *Neqve enim Lacedæmonios propter virtutem eorum olim conservastis, neqve execrandos illos Euboënses, sed qvod eos esse incolumes è Republica erat.*

5) Ab objectione qvam affert adversarius, judicem abduces ad objectionem aliam: illamqve insolubilem negabis facere cum maxime ad præsentem controversiam, sed hanc potius qvam tu adduxeris. Sic Demosthenes in Oratione adversus Timocratem, e) cum ille dixisset pecuniam solutam esse ab Androtione, Glaucete & Melanopo, pro qvibus accusor legem tulisse, ut qvi civitati adhuc debuerint: respondet, non de

d) p. 210. e) p. 486.

νῦν, εἴτε ἐκλέλισαι τὰ χρήματα τούτοις, εἴτε μή· ἀλλ᾽ εἰ παράνομον ἔγραψε Τιμοκράτης ψήφισμα. Ἀπαγαγὼν γὰρ τῆς ἀλύτου ἀντιθέσεως, τῆς λεγούσης ὅτι ἐκλέτισαι τὰ χρήματα αὐτοῖς, οὐχ ὑπὲρ τούτων κρίνεται, λέγων, καὶ οὐχ ὑπὲρ τούτων ἔγραψα τὸν νόμον, τὸ παράνομον ἐπήγαγεν εἰπὼν, ὡς παρανόμου τῆς γραφῆς οὔσης ὑπὲρ ἧς ἥκουσι κρίνοντες.

ϛʹ Μετὰ αἰτίας δὲ τὸ πιστὸν τῶν πραχθέντων παρέξεις, τὰς ἀλύτους ἀντιθέσεις μεθοδεύων; ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος, λέγοντος Φορμίωνος; Ἡ μήτηρ οὖν ἡ σὴ τὰς διαθήκας ἐμοὶ πεισθεῖσα ἐξέπλεξε, καὶ ἐρωτῶντος ἐδόκει ἀπίθανον εἶναι τὸ τὸν Φορμίωνα προτιμηθῆναι ὑπὸ τῆς Ἀπολλοδώρου μητρός: μετὰ τῆς αἰτίας οὖν τὸ πιστὸν παρήγαγεν, εἰπὼν, ὅτι μὴ ἀπίστει. διέφθαρται γὰρ ἡ μήτηρ: καὶ οὐ δοῦλος ἦν Φορμίων, ἀλλ᾽ ἀνήρ. τὸ δὲ ἐπαχθὲς ἔφυγε, τῷ δόξαι μητρὸς κατηγορεῖν, προσεπισημηνάμενος ὅτι ἀναγκαζόμενος καὶ οὐχ ἑκὼν λέγει ταῦτα.

ζʹ Ὅταν δὲ ἀλύτου ἀντιθέσεως μέρη διαιρῇς, πειράσῃ μεθοδεύειν, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου πεποίηκε. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου ὅτι καὶ Χερρόνησος ὑμῖν ἀπὸ τῆς εἰρήνης περιγέγονε, καὶ εἰρήνην ἔχετε ἀντὶ πολέμου, καὶ τριήρεις τριακοσίας, καὶ σκεύη ταύταις καὶ χρήματα, οὐ δυνάμενος πρὸς ἅπαντα ταῦτα ὁ Δημοσθένης ἀθρόως ἀντιστῆναι, οὐδὲ ὡς οὐκ ἔστιν ἀληθῆ δεῖξαι, διεῖλε

de eo qværi jam utrum pecunia ab illis soluta sit nec ne, sed utrum nefarium Timocrates decretum tulerit. Abducens itaqve judices ab insolubili objectione, qvod pecunia soluta ab illis fuisset, non de hoc inqvit contenditur, neqve de his legem tuli: sed objicit de nefario, & legem ipsam de qva jam litigent, contra omnes leges esse.

6) Causa allata fidem rebus facies, atqve ita indissolubiles objectiones declinabis. Sic Demosthenes in Oratione pro Phormione, cum Phormio diceret, f) *mater tua, Apollodore, a me persvasa ahulas testamenti abolevit*, & videretur incredibile Phormionem ab Apollodori matre præferri filio, causa allatâ fidem rei facit, aitqve, *noli non credere, mater enim fuit corrupta, nec servus erat Phormio, sed vir*. Illudqve effugit qvod erat maxime odiosum, ut videretur, matrem accusare, significans coactum & neutiqvam volentem hoc se facere.

7) Insolubilem objectioné commode tentabis evadere, si eam diviseris in partes, ut fecit Demosthenes in Oratione adversus Æschinem. Cum enim hic objecisset, qvod pacis beneficio Chersonesum Athenienses haberent, & pro bello restituta esset pax, & trecentæ illis forent naves, hisqve instruendis apparatus & pecuniæ: hæc cum non posset

 conjun-

f) p. 602.

θαι τὴν πόλιν εἰρήνην. ἀλλ' ἄχρι τούτου πάντα ἀφίημι. Τί οὖν λέγω, καὶ πόθεν ἄρχομαι κατηγορεῖν; τοῦ, ποιουμένης τῆς πόλεως εἰρήνην, Φιλοκράτει συνειπεῖν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλτιστα γράφουσι· τοῦ δῶρα εἰληφέναι, τοῦ ἐξαπατῆσαι. Συνδραμὼν γὰρ ὅτι κακῶς ἐπολέμει Χάρης, οὕτως κατηγορῶν Αἰσχίνου προδοσίαν ἐπὶ τῷ συνειπεῖν Φιλοκράτει, ἀξιόπιστος ἔδοξεν εἶναι, ὅτι καὶ δῶρα εἴληφε, λέγων.

δ' Συνδραμὼν δὲ πάλιν οἷς ὁ ἀντίδικος λέγει δικαίοις οὖσι, τὸ συμφέρον ἀντιτίθησιν οὕτως, ὡς ὁ Δημοσθένης πάλιν ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου ὅτι πονηροὶ Φωκεῖς ἦσαν, καὶ ἐχρῆν αὐτοὺς ἀπολωλέναι, οὐκ ἀντέστη μὲν, συνδραμὼν δὲ ἔφη. Ἀλλὰ συνέφερεν αὐτοὺς σώους εἶναι τῇ πόλει. οὐδὲ γὰρ Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ποτε ἐσώσατε, οὐδὲ τοὺς καταράτους Εὐβοέας, ἀλλ' ὅτι συνέφερε τοῦτο τῇ πόλει.

ε' Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀντιθέσεως ἣν ὁ ἀντίδικος παρέχεται, μεταβιβάσεις τὸν δικαστὴν ἐφ' ἑτέραν ἀντίθεσιν, τὴν μὲν ἄλυτον, μὴ συνεκτικὴν εἶναι λέγων τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ἣν δὲ ἀντεισάγεις σύ. οὕτως ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους ὁ ῥήτωρ πεποίηκε λόγῳ. λέγοντος γὰρ τοῦ Τιμοκράτους ὅτι ἐκτέτισται τὰ χρήματα Ἀνδροτίωνι καὶ Γλαυκέτῃ καὶ Μελανώπῳ, ὑπὲρ ὧν αἰτίαν ἔχω θεῖναι τὸν νόμον, ὡς ὀφειλόντων ἔτι τῇ πόλει, φησὶν, Ἀλλ' οὐ περὶ τούτων κρίνεται

hactenus condono omnia. Quid igitur dico? unde accusare incipio? Quod, dum pacem Resp. faceret, Philocrati suffragatus est, non iis qui suadebant optima: quod munera accepit, quod fucum fecit. Concesso enim quod male in bello se gessisset Chares, ita dum arguit Æschinem proditionis quod Philocrati esset suffragatus, fide dignus etiam videtur quando munera eum accepisse affirmat.

4) Concessis iterum iis quæ adversarius vera ac justa objicit, utilitatem opponit: ita ut Demosthenes iterum in Oratione adversus Æschinem, d) Cum enim ille dixisset malos fuisse Phocenses, atque oportuisse illos perdere: non hoc oppugnavit, sed concedens ait: at Reip. intererat eos incolumes servari. *Neque enim Lacedæmonios propter virtutem eorum olim conservastis, neque execrandos illos Euboënses, sed quod eos esse incolumes è Republica erat.*

5) Ab objectione quam affert adversarius, judicem abduces ad objectionem aliam: illamque insolubilem negabis facere cum maxime ad præsentem controversiam, sed hanc potius quam tu adduxeris. Sic Demosthenes in Oratione adversus Timocratem, e) cum ille dixisset pecuniam solutam esse ab Androtione, Glaucete & Melanopo, pro quibus accusor legem tulisse, ut qui civitati adhuc debuerint: respondet, non de

d) p. 210. e) p. 486.

ρέσει ἐσοφίσατο. οὐ γὰρ ἔλυσεν, ὅτι καλὸν ἡ εἰρήνη ἦ, οὐκ εἰρήνην ἄγετε. ἀλλ᾽ ἐζημιώθημεν ἐξ αὐτῆς, εἶπε. καὶ τὸ ἕτερον δὲ μέρος τῆς ἀντιθέσεως οὕτως εἰσήγαγε· Τί δὲ αἱ τριήρεις τριακόσιαι, καὶ σκεύη ταύταις καὶ χρήματα ὑμῖν περίεστι, καὶ περιέσται διὰ τὴν εἰρήνην; ἴσως ἂν εἴποι. πρὸς δὲ ταῦτα ἐκεῖνο ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα γέγονεν εὐπορώτερα ἐκ τῆς εἰρήνης πολλῷ, καὶ κατασκευαῖς ὅπλων, καὶ χώραις, καὶ προσόδοις, αἳ γεγόνασιν ἐκείνῳ μεγάλαι. τὰ δὲ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπέδοτο, ὡς οὗτοι τὰ ἡμέτερα. οὐ δὴ δίκαιον ἐκείνῳ μὲν ἀμφότερα ηὐξῆσθαι, καὶ τὰ τῆς χώρας καὶ τὰ τῶν συμμάχων· ἃ δὲ ἡμῖν δικαίως ἂν ὑπῆρχεν ἐκ τῆς εἰρήνης, ταῦτα ἀνθ᾽ ὧν ἀπέδοντο οὗτοι, λογίζεσθαι· οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ᾽ ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἦν ἂν ὁμοίως ἡμῖν, ἐκεῖνα δὲ τούτοις ἂν προσῆν, εἰ μὴ διὰ τούτους. Τὸ σόφισμα κἀνταῦθα πρὸς τὸ μεμερίσθαι τὴν ἀντίθεσιν ἐκείνῳ, γέγονε, καὶ τοῦ μέρους ὄντος τῆς ἀντιθέσεως ἀλύτου. μὴ δυνάμενος γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔχουσι τριήρεις τριακοσίας, ἀντέθηκε φήσας, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα πολλῷ εὐπορώτερα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ἐκεῖνα δὲ οὐ προδέδοται, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα.

η΄ Δι᾽ ὅλου δὲ τοῦ λόγου μεθοδεύσεις τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, οὐδέποτε προη-

istos muneribus acceptis, rem suapte natura bonam male corrupisse? Etiam in hac divisionis parte artificium adhibuit, non enim solvit objectionem negandò pacem esse rem bonam, aut pacem non habere Athenienses, sed jacturam ex illa passos esse affirmavit. Sed & tertiam objectionis partem attingit hunc in modum: i) *Quid vero? an non triremes trecenta & armamenta illarum & pecunia vobis supersunt & supererunt propter pacem? Fortasse, dicat. Vobis autem contra ita sentiendum est: etiam Philippo opes ea pace multo auctiores esse factas & apparatu armorum & provinciis & reditibus quos ille nactus est ingentes. At illius res nemo alienavit, ut isti nostra tradiderunt. Non igitur aequum est, illi utraque esse aucta per istos & provincias & societates: nobis ea quae propter pacem merito teneremus, istorum traditione aestimari. Non enim haec pro illis recepimus, neque multis verbis est opus, sed & haec, absque ista esset, accessissent.* Artificium etiam hic in divisione objectionis adversarii apparet, circa partem etiam illius indissolubilem. Itaque cum non possit negare trecentas triremes esse Atheniensibus, objecit Philippo res ex pace vehementer auctas, quae non ita proditae sunt, ut nostrae Atheniensium.

8) Per totam orationem eludes indissolubilem objectionem, nusquam

i) p. 212.

γυμνῶς παρεχόμενος τὰς λύσεις. οὕτως ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, ὅτι οὐ προσήκει σοι, τῶν Κόνωνος τοῦ ἁλιέως· ἐγὼ γὰρ καὶ ἠμφισβήτησα, καὶ εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον ἐνίκησα, καὶ δεσπότης εἰμί· σὺ δὲ εἰ ἠμφισβήτεις τοῦ κλήρου, πρὸ τῆς τῶν δικαστῶν ἀποφάσεως ἐχρῆν ἀντιποιεῖσθαι. τὰς μὲν ἀντιθέσεις οὐδαμῶς προηγουμένως ἔθηκε, λέγει δὲ δι' ὅλου τοῦ λόγου, ὅτι μοι πρὸς Ὀλυμπιόδωρον συνθῆκαί τινες ἐγένοντο, ἵνα κοινῇ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγωνισώμεθα· τὸ μὲν ἥμισυ τοῦτον ἔχειν τοῦ κλήρου, τὸ δὲ ἥμισυ ἐμέ. καὶ ὠμόσαμεν κοινῇ πρὸς ἅπαντας ἀγωνιεῖσθαι· παρέβη δὲ Ὀλυμπιόδωρος τὰς συνθήκας. οὕτως γὰρ ἀμφοτέρας λεληθότως τὰς ἀντιθέσεις μεθοδεύει, μηδὲ ἥντινα συνθεὶς ἐκ προηγουμένου. λέγω δὲ ὅτι διὰ τὰς συνθήκας οὐκ ἠμφισβήτησα, νομίζων σε πιστὸν εἶναι· ἐνίκησας δὲ ἐμοῦ σιωπήσαντος κατὰ τὰ δόξαντα.

θ' Παραινῶν δὲ τῷ ἀντιδίκῳ, καὶ ὡς δοκῶν αὐτοῦ προκήδεσθαι, ἄλυτον εἶναι δοκοῦσαν μεθοδεύσεις ἀντίθεσιν, ὡς ὁ Δημοσθένης πεποίηκεν ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος. λέγοντος γὰρ τοῦ Βοιωτοῦ, Μαντίθεος λέγομαι· δεύ-

qvam ex inſtituto ſolutionem ejus profeſſus, ut Demoſthenes in oratione contra Olympiodorum. Non competit tibi Cononis piſcatoris hereditas. Nam ego qvi dubius hærebam forum adii, & cauſæ victor receſſi, itaqve ſum dominus hæreditatis. Te vero cum de illa herciſcunda eras dubius, oportebat ante judicum ſententiam, hereditatem tibi vindicare. Demoſthenes objectiones neutiqvam ex inſtituto ponit, at per totam orationem præ ſe fert cum Olympiodoro pactum initum ut communiter adverſus alios certaremus, & dimidiam partem ferret hereditatis ipſe, dimidiam ego, & communi nomine adverſus alios qvoscunqve juravimus nos eſſe certaturos. i) Olympiodorus vero pactum hoc violavit. Ita utramqve ſimul objectionem ſcite evertit Demoſthenes, licet neutram ex inſtituto proponit. Ajo nimirum me propter pactum neutiqvam dubitaſſe, cum te fidem ſervaturum crederem. Tu autem in foro viciſti me propter illam opinionem ſcilicet tacente.

9) Monendo adverſarium, ac velut ejus curam habendo objectionem qvæ videbatur inſolubilis, diſcuties, ut fecit Demoſthenes in Oratione adverſus Bœotum, de nomine. k) Cum enim Bœotus objiceret ſe Mantitheum vocari, ſecundo loco enim

i) p. 692. k) p. 635.

τερον γὰρ ὁ πατὴρ εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας· τὴν μὲν ἀντίθεσιν προηγουμένως οὐκ ἔθηκεν· ὁ Μαντίθεος γὰρ ἦν αὐτός· ὡς προνοούμενος δὲ μεθοδεύει, ἐρωτῶν, Βούλει πρὸς θεῶν ὦ Βοιωτὲ Μαντίθεος λέγεσθαι; σὲ οὖν εἰσήγαγε δεύτερον ὁ πατὴρ εἰς τοὺς φράτορας, ὃν ἀναγκασθεὶς ἐποιήσατο ὄντα ἀπὸ τῆς ἑταίρας Πλαγγόνος. Ἀδυνατῶν γὰρ κἀνταῦθα λῦσαι τὴν ἀντίθεσιν, ἔθηκε προηγουμένως ὡς παραινῶν τῷ ἀντιδίκῳ, καὶ κατεσοφίσατο. καὶ λύειν ἔδοξε, μετὰ τοῦ καὶ ὀνειδίζειν αὐτῷ τὰς προτέρας τύχας τῶν πατέρων.

ι΄ Παρεμπλέκων δὲ τι εὔλυτον τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, δόξεις παρέχεσθαι λύσιν, τὴν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ συμπλεκομένου εὐλύτου λαμβάνων· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ λῦσαι ὡς οὐ πολλοὶ ἀνάξιοι ἔχουσι τὰς ἀτελείας, παρεμπλέκει τι τούτῳ, καὶ λέγει, ὅτι φησὶ Λεπτίνης, ἐπειδὴ ἀνάξιοι ἔχουσι τὰς ἀτελείας, διὰ τοῦτο τὰς δωρεὰς τοὺς εὐεργέτας ἀφελώμεθα. Ἀπὸ τοῦ πεπλεγμένου, ὅτι τὰς δωρεὰς τοὺς εὐεργέτας ἀφελώμεθα, εὐπορεῖν ἔδοξε λύσεως, πρὸς τὸ ὅτι πολλοὶ ἀνάξιοι τὰς ἀτελείας ἔχουσιν.

ια΄ Ἐὰν δὲ ἡ ἀντίθεσις ἄλυτος ᾖ, ἐλπίζῃς δὲ τοὺς δικαστὰς ἐπιλήσεσθαι

enim à patre introductum esse ad Curiales: ille objectionem diserte non posuit, nam Mantitheus ipse erat, sed velut curam gerens adversarii, eam eludit, dum rogat: Voles itaqve, per Deos, o Bœote, Mantitheus vocari, te qvippe secundo loco pater in curiales introduxit, qvem coactus adoptavit susceptum ex amica Plangone. Cum enim solvere hîc objectionem non posset, posuit cum maxime velut moniturus adversarium, atqve ita elusit solvereqve est visus, priorem etiam parentum conditionem exprobrando.

10) Insolubili objectioni aliqvid, facilē solvi qvod potest, admiscens videberis solutionem afferre, si argumentum ab illo qvod solutu est facile, sumseris, ut factum est à Demosthene in Oratione adversus Leptinem. l) Cum enim non posset dissolvere qvod objiciebatur multos etiam indignos immunitatibus frui, admiscet ei aliqvid, & ait Leptinem colligere ex eo qvod indigni gaudent immunitatibus, ideo etiam bene promeritos præmiis esse spoliandos. Ex hoc enim qvod afferebatur de eripiendo bene meritis præmio, visus est etiam alterū illud de multis indignis immunitates habentibus posse diluere.

11) Si dissolvi neqveat objectio, & spes sit judices ejus ob multitudi-

l) p. 362. sq.

αὐτῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιτηδείων ἐν τῷ λόγῳ συμπεραχθέντων, μηκέτι μέμνησο ἐν τῷ λόγῳ αὐτῆς. οὕτω δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ πεποίηκε. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου, Ἀλλὰ πρὶν ἐμὲ ἐξελθεῖν, καὶ Κερσοβλέπτης ἀπώλετο· οὐκ ἔθηκε τὴν ἀντίθεσιν ἐν τῷ λόγῳ, τῷ χρόνῳ δόξας πολλὴν ἀντιθέσεων ἀφθονίαν παρέχεσθαι ἑτέρων, καὶ σύγχυσιν ἐργασάμενος, τὴν ἀνθυποφορὰν τὴν περὶ τῶν χρόνων, οὐκ ἐλπίσας τοὺς δικαστὰς ὡς περὶ τούτο κρινομένων ἐνστήσεσθαι.

ιβ Συντρέχων δὲ τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, τὴν γνώμην διαβάλλεις τοῦ ἀντιδίκου, ἵνα δοκῇς προσχήματι ὡς λύσιν δή τινα τὴν κατηγορίαν γνώμης παρέχεσθαι. ὡς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ὁ ῥήτωρ πεποίηκε. μὴ δυνάμενος γὰρ δεῖξαι ὅτι οὐκ ἔστι τὸ ψήφισμα τὸ γραφὲν τῷ Ἀριστοκράτει προβούλευμα, τὴν γνώμην τοῦ γράψαντος διαβάλλει. Ἐγὼ δὲ, φησὶν, οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ἐκεῖνο ὑπολαμβάνειν, ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦθ' οὗτος ἔγραψεν, οὐχ ἵνα ὄντος ἀκύρου, μηδὲν ἀηδὲς ὑμῖν συμβῇ (τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐξῆν αὐτῷ μὴ γράφειν, εἴγε τὸ τῇ πόλει βέλτιστον σκοπεῖν ἐβούλετο) ἀλλ' ἵνα ἐξαπατηθέντων ὑμῶν, διαπράξαιντό τινες τἀναντία τοῖς ὑμῖν συμφέρουσιν. οἱ δὲ γραψάμενοι καὶ χρόνους ἐμποιήσαντες, καὶ δι' οὓς ἄκυρόν ἐστιν, ἡμεῖς ἐσμεν. Ἐνστῆναι γὰρ οὐ δυνάμενος ὅτι οὐκ ἔστι προβούλευμα, συνέδραμε, καὶ

nem rerum in oratione adverſarii allatarum oblituros, non facies ejus in oratione tua mentionem. Sic etiam Demoſthenes cum ab Æſchine m) eſſet dictum qvod anteqvam ipſe eſſet profectus, Cerſobleptes periiſſet, objectionem in oratione ſua non poſuit, ratusqve magnam copiam aliarum objectionum deinceps afferendam, & objectionem de tempore cum aliis confundens ſperavit non fore ut judices huic controverſiæ inſiſterent.

12.) Conceſſa inſolubili objectione, conſilium accuſabis adverſarii, ut iſto obtentu videaris velut pro ſolutione qvadam, criminationem conſilii ingerere, ut fecit Demoſthenes in Oratione adverſus Ariſtocratem. n) Cum enim non poſſet demonſtrare qvod decretum ab Ariſtocrate ſcriptum non eſſet præconſultum à Senatu, conſilium ejus qvi ſcripſerat criminatur. *Ego vero vobis illud contra hoc opponendum ſtatuo: decretum ab ipſo eſſe ſcriptum, non ut eo irrito nihil vos incommodi ſentiretis (licuiſſet enim omnino nihil ſcribere, ſi ſpectaſſet qvid eſſet è republica) ſed ut vobis deceptis, qvidam ea, qva cum veſtris utilitatibus pugnant, conſeqverentur. Qvi autem accuſarint, & rem diſtulerint, & effecerint ne ratum eſſet decretum, hi nos ſumus.* Cum enim inſtare non poſſet qvod non eſſet à Senatu præconſultum, hoc conceſſit, eoq; conceſſo,

m) Æſchines de falſa legat. p. 258.

n) p. 442.

συνδεσμῶν, τῆς γνώμης τοῦ γράψαντος κατηγόρησεν.

ιγ´ Μὴ τεθεὶς δὲ ἀντίθεσιν, λύσεις προσείπτων τὴν λύσιν, καὶ σπουδὴν ἕξεις ἵνα μὴ περὶ τοῦτο ὡς κρινόμενον ἵστηται ὁ δικαστής. ὡς ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ὁ ῥήτωρ ἐποίησεν. οὐ δυνάμενος γὰρ ἐξαρνηθῆναι ὅτι οὐκ ἔδωκε χρήματα Ὀλυνθίοις καὶ Φωκεῦσιν ἵνα Αἰσχίνου καταμαρτυρήσωσιν· ἐλέγχει γὰρ ταῦτα Αἰσχίνης, αὐτῶν Ὀλυνθίων παρεχόμενος μαρτυρίας, οἷς περὶ τούτου διαλεχθεὶς ὁ Δημοσθένης ἐφαίνετο. μὴ θεὶς τὴν ἀντίθεσιν προηγουμένως ταύτην ὁ ῥήτωρ πειρᾶται λύειν, προσείπτων τὴν λύσιν, καὶ λέγων, Φωκέων τῶν ἐκπεπτωκότων, οἱ μὲν οἶμαι βέλτιστοι καὶ μετριώτατοι, φυγάδες γεγενημένοι καὶ τοιαῦτα πεπονθότες, ἡσυχίαν ἄγουσιν· οἱ δὲ μηδὲ ὁτιοῦν ἄνευ ἀργυρίου ποιήσοντες, τὸν δώσοντα οὐκ ἔχουσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔδωκα ἂν οὐδενὶ οὐδὲν, ὥστε μοι παραστάντας ἐνταυθοῖ, βοᾶν οἷα πεπόνθασιν. ἡ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ. οὔτε γὰρ ἔθηκεν αὐτὸ τὴν ἀνθυποφορὰν· αὐτοὺς γὰρ ἦγε Φωκέων αὐτῶν καταμαρτυρούντων αὐτοῦ· καὶ δόξας παρέχεσθαι τὴν λύσιν ἣν προσέρριψεν, οὐκ ἐποίησε περὶ αὐτὸ ἵστασθαι τὸν δικαστὴν, εἰπὼν αὐτὸ ἐν ἀφηγήσεως τρόπῳ.

cesso, consilium ejus qvi scripserat accusavit.

13 Non posita objectione, solutionem velut aliud agens & obiter ingeres, dabisqve operam ne illi rei tanqvam controversæ judex insistat. Sic in Oratione adversus Æschinem Demosthenes. o) Cum enim non posset negare qvod pecunias non dedisset Olynthiis Phocensibusqve, ut contra Æschinē testimonium dicerent, probat enim hoc Æschines ipsorum Olynthiorum allatis testimoniis, e qvibus Demosthenem hac de re collocutum cum illis constabat: non ponit diserte hanc objectionem Demosthenes, sed instituit dissolvere, solutionemqve obiter ingerit cum ait: p) *Phocensium optimi qviqve ut puto & modestissimi extorres facti & talia perpessi otium nimirum agunt: qvi vero nihil sine pecunia facturi sunt, ii præbitorem non habent. Neqve enim ego cuiqvam qvicqvam dederim, ut hic mihi assistentes clamitarent qvalia perpessi essent. Veritas enim & res ipsa clamat.* Hic non posuit ipse objectionem, qvod ipse fuisset qvi Phocenses illos adversus Æschinem dicentes testimonium induxisset, sed dum videtur solutionem afferre qvam obiter atqve per narrationis modum adjicit, effecit ut illi rei à judice minus insisteretur.

14. Voca-

o) p. 210. p) p. 210.

ιδʹ. Ὄνομα δὲ ἀντ' ὀνόματος μεταθεὶς, τὴν ἄλυτον μεθοδεύσεις ἀντίθεσιν, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ ἀντιστῆναι πρὸς τὸ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνον ὄντα αὐτὸν ὁ Κτησιφῶν ἀνηγόρευσεν (ὅπερ ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην ὁ νόμος ἀπαγορεύει, μηδένα τῶν ὑπευθύνων ἀναγορεύεσθαι κελεύων) ὀνόματος μεταθέσει τὴν μέθοδον παρέσχετο, ἀντὶ τοῦ ἀνηγόρευσεν, ἐπῄνεσεν, εἰπὼν, αὐτὸν ὑπεύθυνον ὄντα. οἱ γὰρ νόμοι οὐ κωλύουσιν ἐπαινεῖσθαι, ἀλλ' ἀναγορεύεσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὁρισμοῦ μεθοδεύσεις τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, συντρέχων αὐτῇ τὸν τρόπον τοῦτον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ῥήτωρ. ἐκεῖνος γὰρ οὐ δυνάμενος δεῖξαι ὅτι οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, οὐδὲ αὖ τὸ, ὅτι οὐ κωλύουσιν οἱ νόμοι τοὺς ὑπευθύνους ἀναγορεύεσθαι, συνδεξαμὼν τῷ ὅτι ὑπεύθυνος ἦν, λέγει τὸ, ἄξιον ἔκρινέ με στεφάνου Κτησιφῶν οὐ περὶ τούτων οὐδενὸς ὧν ὑπεύθυνος ἦν, ἀλλ' ἐφ' οἷς ἐπέδωκα, ὦ συκοφάντα. ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθα, φησί. καὶ διὰ τοῦτό γε ὀρθῶς ἐπῃνούμην (οὐκ ἀνηγορευόμην εἶπεν) ὅτι τὰ ἀνηλωμένα ἐπέδωκα, καὶ οὐκ ἐλογιζόμην. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς εὐθυνῶν καὶ τῶν ἐξεταζόντων προσδεῖται· ἡ δὲ δωρεὰ, χάριτος καὶ ἐπαίνου δικαία τυγχάνειν ἐστίν. Ἀδυνατῶν γὰρ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνος ἦν, δεῖξαι, τὴν ἀντίθεσιν, συνδεξαμὼν καὶ ἐπὶ τὸ

14. Vocabulum ponendo pro vocabulo, objectionem insolubilem eludes, ut fecit Demosthenes in oratione de Corona, q) cum enim haud posset refellere qvod obnoxium ad rationes reddendas ipsum Ctesiphon præconio extulisset, qvod disertis verbis & aperte vetat lex, neminem obnoxium præconio efferri permittens, vocabuli mutatione viam diluendæ objectionis reperit & obnoxium laudatum à Ctesiphonte, non præconio elatum dixit. Non autem laudari leges, sed præconio efferri prohibent. A definitione etiam viam invenies diluendæ insolubilis objectionis, si definitionem concesseris certo modo, qva ratione usus etiam est Orator. Cum enim non posset ostendere qvod obnoxius non esset: neqve illud, qvod leges non prohiberent obnoxios efferre præconio, concesso qvod esset obnoxius, subjungit: r) *atqvi me dignum corona judicavit Ctesiphon non ob eorum qvicqvam de qvibus obnoxius eram, sed ob eaqva largitus sum, o calumniator. Sed & murorum instaurator fuisti, inqvit. Et ob hoc recte laudabar* (non ait, *præconio efferebar*) *qvod impensas de meo sum largitus, & non in expensi tabulas retuli. Expensi enim tabulæ rationes & inqvisitores reqvirunt, donatio autem gratiarum actionem & laudationem merito conseqvitur.* Cum enim non posset, qvod obnoxius

q) p. 328. seq. r) p. 329.

ὁρίσασθαι καταφυγὼν ὧν οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, τουτέστιν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε, μεθοδεύειν ἔδοξε τὴν ἀντίθεσιν.

ιε. Ἐν προσχήματι δὲ τοῦ δοκεῖν πλείους μὲν ἔχειν παρέχεσθαι λύσεις τοῦ ἔχοντος νόμου, ὡς ὁ ἀντίδικος λέγει, οὐ βούλεσθαι δὲ ἀνθίστασθαι αὐτῷ, τὴν γνώμην δὲ ἐξετάζειν τοῦ θέντος τὸν νόμον μᾶλλον αἱρεῖσθαι τῶν συλλαβῶν τῶν ἐν αὐτῷ τῷ νόμῳ ὑπεναντίως ἐχουσῶν σοι· ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ δεῖξαι ὅτι ἔξεστι τοὺς ὑπευθύνους ἀνακηρύττεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, τούτου μὲν ἀφίσταται, τὴν γνώμην δὲ τοῦ νομοθέτου ὑπὲρ αὐτοῦ οὖσαν ἐξετάζει, μετὰ τοῦ δοκεῖν πλείους ἂν παρέχεσθαι λύσεις πρὸς τὸ ῥητόν, εἰ ἐβούλετο. Καὶ μὴν περί γε τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνακηρύττεσθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτοὺς ἐστεφανῶσθαι πρότερον. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὅπου ἂν ἀναρρηθῇ ὁ στέφανος· τοῦ δὲ τῶν στεφανούντων ἕνεκα συμφέροντος, ἐν τῷ θεάτρῳ γίνεται τὸ κήρυγμα; οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἅπαντες, εἰς τὸ ποιεῖν εὖ τὴν πόλιν προτρέπονται, καὶ τοὺς ἀποδιδόντας τὴν χάριν μᾶλλον ἐπαινοῦσι τοῦ στεφανουμένου. Δόξας γὰρ πλείους

s) p. 330.

obnoxius non esset, contra id quod objiciebatur ostendere, concedens hoc & ad definitionem confugiens, ostenso de qvibus non esset ad rationes reddendas obnoxius, de iis scilicet qvæ esset largitus, objectionem visus est diluisse.

15. Caussando plures esse in promtu solutiones adversus legem qvalem adversarius objicit, nolle autem te adversus illam jam disputare, sed intentionem potius & consilium examinare ejus qvi legem tulit, illoqve potius stare qvam syllabis & verbis legis qvæ tibi adversantur. Sic Demosthenes in Oratione de Corona. Cum enim non posset ostendere esse fas ut in theatro obnoxii efferrentur præconio, illud qvidem relinqvit, sed consilium legislatoris de illa re inqvirit, cum insinuasset plures sibi si vellet etiam adversus legis verba responsiones haud deesse. s) *Jam quod ad præconium in theatro attinet, quam plurimos alios ante me coronatos prætereo, sed per Deos immortales, itane vecors es & stupidus Æschines, ut intelligere nequeas, ei qui coronatur, idem contingere incitamentum virtutis, ubicunque corona proclametur, sed propter utilitatem eorum qui coronam donant, in theatro fieri præconium? Nam quotqvot audiunt, hi ad bene de Rep. merendum excitantur: & eos qui gratiam referunt, magis laudant quam eum qui coronatur.* Cum enim

ιδ΄. Ὄνομα δὲ ἀντ' ὀνόματος μεταθεὶς, τὴν ἄλυτον μεθοδεύσεις ἀντίθεσιν, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ ἀντιστῆναι πρὸς τὸ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνον ὄντα αὐτὸν ὁ Κτησιφῶν ἀνηγόρευσεν (ὅπερ ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην ὁ νόμος ἀπαγορεύει, μηδένα τῶν ὑπευθύνων ἀναγορεύεσθαι κελεύων) ὀνόματος μεταθέσει τὴν μέθοδον παρέσχετο, ἀντὶ τοῦ ἀνηγόρευσεν, ἐπῄνεσεν, εἰπὼν, αὐτὸν ὑπεύθυνον ὄντα. οἱ γὰρ νόμοι οὐ κωλύουσιν ἐπαινεῖσθαι, ἀλλ' ἀναγορεύεσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὁρισμοῦ μεθοδεύσεις τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, συντρέχων αὐτῇ τὸν τρόπον τοῦτον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ῥήτωρ. ἐκεῖνος γὰρ οὐ δυνάμενος δεῖξαι ὅτι οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, οὐδὲ αὖ τὸ, ὅτι οὐ κωλύουσιν οἱ νόμοι τοὺς ὑπευθύνους ἀναγορεύεσθαι, συνδραμὼν τῷ ὅτι ὑπεύθυνος ἦν, λέγει τὸ, ἄξιον ἔκρινέ με στεφάνου Κτησιφῶν οὐ περὶ τούτων οὐδενὸς ὧν ὑπεύθυνος ἦν, ἀλλ' ἐφ' οἷς ἐπέδωκα, ὦ συκοφάντα. ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθα, φησί. καὶ διὰ τοῦτό γε ὀρθῶς ἐπῃνούμην (οὐκ ἀνηγορευόμην εἶπεν) ὅτι τὰ ἀνηλωμένα ἐπέδωκα, καὶ οὐκ ἐλογιζόμην. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς εὐθυνῶν καὶ τῶν ἐξεταζόντων προσδεῖται· ἡ δὲ δωρεὰ, χάριτος καὶ ἐπαίνου δικαία τυγχάνειν ἐστίν. Ἀδυνατῶν γὰρ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνος ἦν, δεῖξαι τὴν ἀντίθεσιν, συνδραμὼν καὶ ἐπὶ τὸ

14. Vocabulum ponendo pro vocabulo, objectionem insolubilem eludes, ut fecit Demosthenes in oratione de Corona, q) cum enim haud posset refellere qvod obnoxium ad rationes reddendas ipsum Ctesiphon præconio extulisset, qvod disertis verbis & aperte vetat lex, neminem obnoxium præconio efferri permittens, vocabuli mutatione viam diluendæ objectionis reperit & obnoxium laudatum à Ctesiphonte, non præconio elatum dixit. Non autem laudari leges, sed præconio efferri prohibent. A definitione etiam viam invenies diluendæ insolubilis objectionis, si definitionem concesseris certo modo, qva ratione usus etiam est Orator. Cum enim non posset ostendere qvod obnoxius non esset: neqve illud, qvod leges non prohiberent obnoxios efferre præconio, concesso qvod esset obnoxius, subjungit: r) *atqvi me, dignum corona judicavit Ctesiphon non ob eorum quicqvam de quibus obnoxius eram, sed ob eaqve largitus sum, o calumniator. Sed & murorum instaurator fuisti, inqvit. Et ob hoc recte laudabar* (non ait, *præconio efferebar*) *qvod impensas de meo sum largitus, & non in expensi tabulas retuli. Expensi enim tabulæ rationes & inqvisitores reqvirunt, donatio autem gratiarum actionem & laudationem merito conseqvitur.* Cum enim non posset, qvod obnoxius

q) p. 328. seq. r) p. 329.

τὸ πιστεύειν τῷ πλήθει τῶν λύσεων, οὕτως ἔπαγε πρὸς τὴν ἀντίθεσιν. Ἐὰν δὲ ᾖ δύσλυτος, προδιαβαλὼν καὶ σαθροτέραν ποιήσας ταῖς διαβολαῖς, οὕτω λύσεις πρόσφερε. εἰσάγαγε δὲ τὰς ἀνθυποφορὰς ποικίλως. ἢ γὰρ ὡς ἀκούσας ὅτι μέλλει λέγειν ὁ ἀντίδικος. ἢ, ὅτι πρὸς τόδε δεῖ πρῶτον ἀπαντῆσαι· ἢ, ὅτι ἀκήκοας τόδε τὶ μέλλειν λέξειν αὐτόν· ἢ, ὅτι ὥσπερ πέπεισαι, τάδε αὐτὸν λέξειν· ἢ, ὅτι αὐτὸν χρὴ τῶνδε τῶν λόγων ἀποκλείεσθαι· ἢ, ὅτι οὐχ ὅμοια τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις λέγει· οἱ μὲν γὰρ τάδε, οὗτος δὲ τάδε. ἢ οὕτως, εἰκὸς αὐτὸν τάδε λέξειν· ἢ, ὡς θαυμάζοντά σε ὅτι τόδε τὶ μέλλει λέξειν ὁ ἀντίδικος χρὴ εἰσάγειν· ἢ, ὡς ἀγανακτοῦντος τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ταῦτα λέγοντος. οἷον, ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ δὲ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ἢ, ὅτι τάδε λέγοντος οὐ χρὴ ἀποδέχεσθαι. ἢ, ὅτι οὐκ ἔλαθε τόδε μέλλων λέγειν. ἢ, ὅτι ὁμοίους τινὶ τῶν πρώην κεκριμένων λέξει λόγους· ἢ, ὅτι τεχνικώτατος οὗτός ἐστιν αὐτοῖς ὁ λόγος· ἢ, ὅτι πρὸ μικροῦ τοῦ ἀκούσας ὃ μέλλω λέγειν· ἢ ὅπως ἂν ἐπινοήσαις.

Περὶ τῶν ἐπιλογικῶν ἀντιθέσεων.

ΑΙ δὲ ἐπιλογικαὶ ἀντιθέσεις αὐξήσεως ἕνεκεν παραλαμβάνονται, καὶ ὥστε τὸν δικαστὴν πρὸς ὃ βούλει ἐγκρατῆ ποιῆσαι. χρὴ δὲ αὐτὰς ἴσθ' ὅτι κατα-

cuntur, ut fide dignus videaris, atque ut multitudini solutionum tuarum credatur ita progredere ad confutationem. Si autem objectio sit difficilis solutu, prius eam criminando & criminatione labefactando ita solutionem produc in medium. Poteris autem objectiones variis modis adducere, vel, audisse te qvid objecturus sit adversarius. vel, prius occurrere oportet huic objectioni, vel, intelligere te, hoc adversarium dicturum. Vel, ab his rationibus eum intercludendum inprimis. Vel, non similia eum aliis loqvi hominibus, nam illos alia, hunc alia dicere. Vel sic: verisimile est hæc eum dicturum. Vel mirantem te induces si hæc dicturus sit adversarius. Vel indignantem dicturum adversarium v. g. *ubi sal, ubi mensæ, ubi tabulæ fœderum?* vel qvod hæc dicens audiendus non sit. Vel qvod non fugit te hæc ab eo dici. Vel qvod similia dicturus sit iis qvæ nuper sunt condemnata. Vel qvod hæc sit ratio adversariorum exqvisitissima. Vel: ante exiguum tempus audivi objici qvod jam dicturus sum: vel qvamcumqve rationem aliam placuerit tibi comminisci.

18. *De objectionibus epilogicis.*

Epilogicæ objectiones ad exaggerandum assumuntur, ut judex in eo qvod volumus confirmetur. Licet illas aliqvando etiam pugnatoriis

μιγνῦναι καὶ ταῖς μαχίμοις. ἐπεὶ δὲ μετὰ τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἔθ᾽ ὅτι χρὴ καὶ τὸν δικαστὴν ἐμπαθῆ ποιῆσαι, δεῖ οὖν ποιεῖν καὶ τὸν ἀντίδικον ὡς ἀντιθέσεως σχήματι λέγειν περὶ αὐτοῦ, ὅ, τι ἂν ὁ ἡττηθεὶς εἴπῃ. οἷον τὸ, Μή με Δημοσθένει παραδῶτε, μηδὲ διὰ Δημοσθένην ἀνέλητε. Η γὰρ ἀντίθεσις αὕτη ἐν μέσῃ τῇ μάχῃ κειμένη τῇ λεγούσῃ ὅτι χρή σε ἰδιωτικὴν πρός με ἐπαναιρεῖσθαι δίκην, τοὺς μὲν δικαστὰς ἀπὸ φθόνου τοῦ καθ᾽ ἑαυτὸν διὰ τὸ δημοσίαν εἰληχέναι, εἰς ὀργὴν ἐμβέβληκε τὴν κατὰ Μειδίου· τὸν ἀντίδικον δὲ ὡς προκαταγινώσκοντα ἑαυτοῦ ὑπὲρ ἀμφισβητεῖται, τοὺς λόγους ἐποίησε τούτους λέγειν διὰ τῆς ἐπιλογικῆς ἀντιθέσεως.

riis admiſcere, qvoniam inter decertandum opus eſt qvandoqve commovere judicem: oportet igitur inducere adverſarium objectionis more dicere de ſe ipſo, qvalia diceret jam victus & ſuperatus, qvale eſt illud: u) *ne me Demoſtheni tradite, ne me Demoſthenis cauſa perdite.* Hæc enim objectio in media decertatione collocata, qvæ fuerat de eo qvod privatam te oportet mihi intentare litem, judices per invidiam adverſus ſe, qvod publicam ipſi moviſſet, in iram adverſus Midiam conjecit. Adverſarium itaqve, velut præcondemnantem ſeipſum de qvo adhuc litigabatur, hæc dicentem induxit per objectionem epilogicam.

u) Orat. contra Midiam p. 400.

II. PROLEGOMENA RHETORICA

Incerti Scriptoris. *

Præmiſſa Commentariis Græcis ** in Hermogenem, Aphthonium &c.

Οἱ τὴν ῥητορικὴν διακοσμήσαντες τέχνην, εἰς δέκα τινὰ κεφάλαια διεῖλον τὰ προλεγόμενα αὐτῆς. πρῶτον

QVi rhetoricam artem exornarunt, in decem capita ejus prolegomena diviſerunt. Primum caput

* Ex Codice Coisliniano edidit, verſioneqve Latinâ donavit celeberrimus Montfauconus in catalogo MSSto Græcorum illius Bibl. p. 590. ſeq. Pariſ. 1715. fol.

** In meo Codice MS. prolegomenis præmittitur hic titulus: Συναγωγὴ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικήν, τῶν ἀποδοθεισῶν ὑπό τε Χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἑλλήνων. ὧν εἰσὶ Χριστιανοὶ μὲν, ΙΩΑΝΝΗΣ Φιλόσοφος μέγας καὶ ὀρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος ΙΩΑΝΝΗΣ διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ, καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ διαιρετὴς λεγόμενος. Ἕλληνες δὲ ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

μὲν ὅτι κεφάλαιον, εἰ ἐκ θεῶν καὶ ἐν θεοῖς ἡ ῥητορική· ὅπερ ἐπιλύονται οὕτως. θεός ἡ πάντων ἀρχὴ, ἐξ ἧς τὸ εἶναι τοῖς οὖσι πεπήγασι. ὁ αὐτὸς οὖν καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς τέχνης ὁ δημιουργός. καὶ πρῶτον μὲν συλλογισμῷ τινι χρησώμεθα καὶ εἴπωμεν οὕτως. πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐκ θεοῦ. ἓν τι τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ ἡ ῥητορική. ἄρα καὶ αὕτη ἐκ θεοῦ ἐστιν. οὕτω μὲν οὖν διὰ συλλογισμοῦ τὴν φύσιν αὐτῆς παρεστήσαμεν· ἀναγκαῖον δὲ καὶ ἰδικωτέραν φύσιν αὐτῆς διά τινος μυθικῆς εἰπεῖν ἀναπτύξεως. λέγεται ὡς βουληθεὶς ὁ θεὸς τὸν πάντα κόσμον συστήσασθαι, ἐξ ἀνομοιομερῶν αὐτὸν καλλωπίσαι ἐσπούδασε, τοῦτο γάρ τι κόσμος, τὸ ἐκ διαφόρων ἀλλήλων ἔχον τὴν σύνθεσιν· καὶ προσέταξε τῶν ἀμφ' αὐτὸν θείαις δυνάμεσι συνεισφέρειν ἑκάστῃ κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῇ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. ὅθεν Ἀθηνᾶ μὲν ἐλαίαν καὶ τὴν ὑφαντικὴν κομίζει, Διόνυσος δὲ ἄμπελον, Δημήτηρ τοὺς καρποὺς, Ἀπόλλων ἰατρικὴν, τοξικὴν, μουσικὴν καὶ μαντικήν· Ἥφαιστος τὴν χαλκευτικὴν, Ἄρης τὴν στρατηγικήν. καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλο τι προεισενεγκόντες τὸν κόσμον ἐτεκτήναντο. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ ποικίλον ἰδὼν τῶν δημιουργημάτων, καὶ λογισάμενος ὡς γενήσεταί τις ἔρις καὶ ἀμφισβήτησις καὶ ἐπιλογὴ ἐν τοῖς οὖσι, δέδωκε τὴν ῥητορικήν. καὶ οὕτω μὲν οὖν ἐκ θεῶν ἡ ῥητορική. ὅτι δὲ καὶ ἐν θεοῖς, δι' ἑτέρου μύθου παραστῆσαι χρεών. λέγεται ὡς ἡνίκα τοῦ χάους

caput est, utrum ex diis, vel in diis sit rhetorica: qvam illi qvæstionem ita solvunt. Deus est omnium principium, ex qvo existentibus essentia oritur: ergo hujus qvoqve artis ipse conditor est. Ac primum qvodam utamur syllogismo, & sic dicamus: omnia bona sunt ex Deo; atqvi Rhetorica vere ex numero bonorum est; ergo & hæc ex Deo est. Sic itaqve ex syllogismo ortum ejus declaravimus: operæ autem pretium erit ejus ortum ex fabulosa qvadam explicatione magis proprie indicare. Dicitur Deum cum universum mundum constituere vellet, ex dissimilibus partibus ipsum ornare studuisse; illud enim vere mundus fuerit, qvod ex diversis mutuo copulatis compositionem habet; præcepisseqve divinis adstantibus sibi virtutibus, ut unaqvæqve qvod sibi competebat ad mundi opificium adferret: qvare Minerva oleam & textoriam artem attulit; Bacchus vineam, Ceres fructus, Apollo medicinam, sagittandi artem, musicam, & divinationem; Vulcanus fabrilem artem, Mars militiam. Utqve summatim dicam, alius aliud adferentes; mundum condiderunt. Mercurius vero conspecta opificiorum varietate, secum reputans aliqvam fore litem, altercationem & simultatem in rebus existentibus, rhetoricam dedit. Hoc itaqve modo rhetorica ex diis est.

est.

μιγνῦναι καὶ ταῖς μαχίμοις. ἐπεὶ δὲ μεταξὺ τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἔσθ᾽ ὅτε χρὴ καὶ τὸν δικαστὴν ἐμπαθῆ ποιῆσαι, δεῖ οὖν ποιεῖν καὶ τὸν ἀντίδικον ὡς ἀντιθέσεως σχήματι λέγειν περὶ αὐτοῦ, ὅ, τι ἂν ὁ ἡττηθεὶς εἴπη. οἷον τὸ, Μή με Δημοσθένει παραδῶτε, μηδὲ διὰ Δημοσθένην ἀνέλητε. Η γὰρ ἀντίθεσις αὕτη ἐν μέσῃ τῇ μάχῃ κειμένη τῇ λεγούσῃ ὅτι χρή σε ἰδιωτικὴν πρός με ἐπαναιρεῖσθαι δίκην, τοὺς μὲν δικαστὰς ἀπὸ φθόνου τοῦ καθ᾽ ἑαυτὸν διὰ τὸ δημοσίαν εἰληχέναι, εἰς ὀργὴν ἐμβέβληκε τὴν κατὰ Μειδίου· τὸν ἀντίδικον δὲ ὡς προκαταγινώσκοντα ἑαυτοῦ ὑπὲρ ἀμφισβητεῖται, τοὺς λόγους ἐποίησε τούτους λέγειν διὰ τῆς ἐπιλογικῆς ἀντιθέσεως.

u) Orat. contra Midiam p. 400.

riis admiscere, qvoniam inter decertandum opus est qvandoqve commovere judicem: oportet igitur inducere adversarium objectionis more dicere de se ipso, qvalia diceret jam victus & superatus, qvale est illud: u) *ne me Demostheni tradite, ne me Demosthenis causa perdite.* Hæc enim objectio in media decertatione collocata, qvæ fuerat de eo qvod privatam te oportet mihi intentare litem, judices per invidiam adversus se, qvod publicam ipsi movisset, in iram adversus Midiam conjecit. Adversarium itaqve, velut præcondemnantem seipsum de qvo adhuc litigabatur, hæc dicentem induxit per objectionem epilogicam.

II. PROLEGOMENA RHETORICA

Incerti Scriptoris. *

*Præmissa Commentariis Græcis ** in Hermogenem, Aphthonium &c.*

ΟΙ τὴν ῥητορικὴν διακοσμήσαντες τέχνην, εἰς δέκα τινὰ κεφάλαια διεῖλον τὰ προλεγόμενα αὐτῆς. πρῶτον

QVi rhetoricam artem exornarunt, in decem capita ejus prolegomena diviserunt. Primum caput

* Ex Codice Coisliniano edidit, versioneqve Latinâ donavit celeberrimus Montfauconus in catalogo MSSto Græcorum illius Bibl. p. 590. seq. Paris. 1715. fol.

** In meo Codice MS. prolegomenis præmittitur hic titulus: Συναγωγὴ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν, τῶν ἀποδοθεισῶν ὑπό τε Χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἑλλήνων. ὧν εἰσὶ Χριστιανοὶ μὲν, ΙΩΑΝΝΗΣ Φιλόσοφος μέγας καὶ ὀρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος ΙΩΑΝΝΗΣ διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης, ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ, καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ διαιρετὴς λεγόμενος. Ἕλληνες δὲ ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

II. Δεύτερον δὲ ἐστὶν, εἰ καὶ ἐν ἥρωσιν ἡ ῥητορική. ἔδει γὰρ καὶ καλῶς ἔδει, τὰ τῶν θεῶν δημιουργήματα τοὺς ἐκ θεῶν πρώτους φανέντας καρπώσασθαι. καὶ τούτου μάρτυς ὁ θεσπέσιος Ὅμηρος, ὃς εἰσάγει τὸν Νέστορα σύμβουλον ὄντα, λέγων,

Τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής.

Καὶ τὸ μὲν γλυκὺ τῆς ῥητορικῆς τούτου ἐδήλωσε· τὸ δὲ σύντονον καὶ ἐπίχαρι, διὰ τοῦ Μενελάου. Φησὶ γάρ.

Ἀλλ' ἤτοι Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.

Τὸ δὲ τροχαλὸν καὶ ὀξὺ καὶ σφοδρὸν αὐτῆς διὰ τοῦ Ὀδυσσέως, λέγει γάρ·

Ἀλλ' ὅτε δὴ (ſic) ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Ὅτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ῥητορικῆς ἦν ἐγνωσμένον τοῖς ἥρωσι, φέρει τὸν Φοίνικα περὶ τοῦ Ἀχιλλέως λέγοντα.

Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων.

Ὅτι δὲ καὶ θείας ἐπιπνοίας χρήζει ὁ ῥήτωρ, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου ἐστὶ πιστώσασθαι, φησὶ γάρ.

Secundum autem eſt, num & in Heroibus fuerit rhetorica. Oportebat autem, conſentaneumqve erat, ut ii qvi priores ex diis orti ſunt, deorum opificiis potirentur. Cujus rei teſtis eſt divinus Homerus, qvi Neſtorem conſiliarium inducit his verbis:

his autem Neſtor
Suaviloqvus ſurrexit, argutus
Pyliorum Orator.

Et hujus qvidem ſuavitatem rhetoricæ declarat; nervos autem & gratiam ejus per Menelaũm indicat cum ait:

Sed Menelaũs qvidem ſuccincte concionabatur:
Pauca qvidem, ſed valde acute.

Ejus autem volubilitatem, acumen & vehementiam per Ulyſſem, ait qvippe,

Sed quando vocem magnam ex pectore emittebat,
Et verba imbribus nivalibus ſimilia hybernis,
non deinde cum Ulyſſe contendiſſet homo alius.

Qvod autem rhetoricæ nomen Heroibus notum eſſet, Phœnicem refert de Achille dixiſſe,

Propterea me miſit ut docerem te iſta omnia,
Sermonumqve rhetor ut eſſes, actorqve operum.

Qvod autem divino afflatu rhetor egeat, ex ipſo Homero comprobatur, ait enim:

Sed

Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου ἅλις.

III. Τρίτον δὲ πρὸς τούτοις, πῶς εἰς ἀνθρώπους ἦλθεν ἡ ῥητορική. καὶ γὰρ ἔπρεπε μετὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς ἥρωας δέξασθαι, εἶτα καὶ τὴν συγγενῆ αὐτῶν καὶ λογικὴν ἅπασαν φύσιν. ἐδέξατο τοίνυν πρὸ πάντων ἡ Συράκουσα πόλις Σικελίας· ἡ νῆσος δὲ μεγίστη περὶ τὰ ἑσπέρια κειμένη. αὕτη ἡ Συράκουσα Κορινθίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων ἄποικος γέγονεν. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ὑπὸ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος ἐτυραννήθη· οἳ τοσοῦτον κατὰ τῶν Συρακουσίων ὠμῶς ἐχρήσαντο τῇ τυραννίδι, ὥστε προστάξαι αὐτοῖς μηδὲ φθέγγεσθαι τὸ σύνολον, ἀλλὰ διὰ νευμάτων χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ὀμμάτων σημαίνειν τὰ πρόσφορα, καὶ ὧν ἄν τις ἐν χρείᾳ γένηται. ἔνθεν φασὶ καὶ τὴν ὀρχηστικὴν λαβεῖν τὰς ἀρχὰς, τῷ γὰρ ἀποκεκλεῖσθαι λόγου, ἐμηχανῶντο σχήματι δεικνύειν τὰ πράγματα. εἶτα Ζεὺς ἐλευθέριος προσολέσας τοὺς τυράννους πεποιηκὼς ἠλευθέρωσε Συρακουσίους. οἱ δὲ δεδιότες μὴ καὶ αὖθις εἰς ὁμοίαν ἐμπέσοιεν τυραννίδα, ἑαυτοῖς τὴν πάντων δεσποτείαν ἐπέτρεψαν. Κόραξ δέ τις ὄνομα, Συρακούσιος τὸ γένος, συσκοπήσας ὡς ὁ δῆμος ἀστάθμητόν τι πέφυκε πρᾶγμα, καὶ νοήσας ὅτι λόγος ἐστὶν ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου

Sed Deus formam ceu coronam verbis
indit; illi vero in ipsum
Delectati respiciunt: Ipse vero
firmiter concionatur.

Sed de secundo qvidem capite satis.

Tertium insuper, Qvomodo rhetorica ad homines venerit. Etenim consentaneum erat post Deos, etiam Heroas illam accipere, ac deinde cognatam ipsis ac rationabilem omnem naturam. Illam itaqve ante omnes recepit Syracusa urbs Siciliæ, qvæ insula est maxima ad occidentales partes sita. Hæc Syracusa Corinthiorum & Lacedæmoniorum colonia fuit. Postremis vero temporibus, sub Gelonis & Hieronis tyrannidem redacta est: qvi tanta crudelitate contra Syracusios tyrannidem exercuerunt, ut præciperent eis ne vel minimum loqverentur; sed manuum, pedum vel oculorum nutibus qvæ in usu & necessaria erant significarent; unde ajunt qvidam orchesticen initium accepisse: nam sermone uti cum prohiberentur, res gestu significare moliti sunt. Deinde Jupiter liberator, exterminatis tyrannis, Syracusios eripuit. Illi metu ne in similem rursus tyrannidem inciderent, sibi omnium rerũ dominatum attribuerunt. Corax vero qvidam genere Syracusius, perpendens populum esse qvidpiam instabile, cum intelligeret mores hominum

τρόπος, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ᾗ ὁ πᾶς ἠθροΐστο δῆμος, καὶ ἤρξατο πρότερον θεραπευτικοῖς καὶ κολακευτικοῖς λόγοις τὸ θορυβῶδες αὐτῶν καταπραΰνειν, καὶ τοὺς λόγους τούτους προοίμια ἐκάλεσεν. εἶτα ἤρξατο συμβουλεύειν, καὶ λέγειν ὡς ἐν διηγήσει τὰ δέοντα, καὶ τούτους τοὺς λόγους ἐκάλεσεν ἀγῶνας, μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἀνακεφαλαιοῦσθαι καὶ ἀναμιμνήσκειν τὰ τῶν ἤδη φθασάντων λεχθῆναι αὐτοῖς. καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα ἐπιλόγους ἐκάλεσεν . . . . . ῥητορικῆς οὕτως ἐνδειξάμενος αὐτὸς, ἔπειθε τὸν δῆμον, ὅπερ τέλος ἐστὶ τῆς ἡμετέρας τέχνης. τούτου δὲ εὐδοκιμοῦντος ἐπὶ τῇ πειθοῖ, πολλὰ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας τούτῳ ἐδίδουν, μαθησομένους τὴν ῥητορικήν. Τισίας δέ τις μαθεῖν ἐθέλων, καὶ ἰδὼν ὡς πολλοὺς εἰσπράττει μισθοὺς τῆς διδασκαλίας, προσδιαλέγεται αὐτῷ οὕτως· μαθεῖν μὲν, ὦ Κόραξ, ἐθέλω, νῦν δὲ μισθοὺς οὐκ ἔχω· ἀλλὰ μαθὼν ἀποτίσω διπλούς· ὁ δὲ φιλανθρώπως φερόμενος, ἐδίδαξεν αὐτόν. ἐκεῖνος δὲ μαθὼν ἠγνωμόνησεν, καί φησιν· λέξον μοι Κόραξ τὸν τῆς ῥητορικῆς ὅρον. ὁ δέ φησιν, ῥητορική ἐστι πειθοῦς δημιουργός. ὁ δὲ Τισίας, δικάσομαί σοι οὖν, φησὶ, περὶ τῶν μισθῶν. καὶ εἰ μὲν πείσω, οὐ δώσω τοὺς μισθούς· εἰ δὲ μὴ πείσω, ὡσαύτως, οὐ δώσω, οἷα μὴ μαθὼν παρὰ σοῦ τὸ πείθειν. ὁ δὲ

hominum sermone concinnari, in cœtum freqventis populi ingressus, primo blandis adulatoriisqve verbis turbulentum eorum animum mitigare cœpit, hosqve sermones procemia vocavit. Deinde consilia dedit, & qvasi narrando qvæ opportuna erant significavit, hujusmodiqve verba agones sive certamina nuncupavit: postremo qvæ jam dicta fuerant repetiit & in memoriam revocavit; atqve his epilogorum nomen indidit. Cum autem ea qvæ ad rhetoricam spectabant sic ostendisset: id populo persuasit, qvi nostræ artis finis est. Cum autem eloqventiá & persuadendi arte celebraretur, multi filios suos ipsi tradiderunt ad eloqventiæ disciplinam. Tisias autem qvidam cum huic operam dare vellet, ipsumqve videret magnam doctrinæ mercedem expetere, virum sic alloqvitur, Discere qvidem cupio, ô Corax, mercedem vero, qvam offeram non habeo; sed duplicem solvam postqvam didicero. Ille vero perhumaniter ipsum docuit. Edoctus postea ille ingratum se præbuit, & hæc loqvutus est: Dic mihi, Corax, rhetoricæ definitionem. Ille, rhetorica, inqvit, est opifex persuasionis. Tisias vero, litigabo igitur tecum, & si qvidem persuadeam, non dabo mercedem; si vero non persuadeam, itidem non dabo, utpote qvi a te persuadendi artem

Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. οἱ δέ τ' εἰς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.
Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου ἅλις.

III. Τρίτον δὲ πρὸς τούτοις, πῶς εἰς ἀνθρώπους ἦλθεν ἡ ῥητορική. καὶ γὰρ ἔπρεπε μετὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς ἥρωας ταύτην δέξασθαι, εἶτα καὶ τὴν συγγενῆ καὶ λογικὴν ἅπασαν φύσιν. ἐσδέξατο τοίνυν πρὸ πάντων ἡ Συράκουσα πόλις Σικελίας· ἡ νῆσός ἐστι μεγίστη περὶ τὰ ἑσπέρια κειμένη. αὕτη ἡ Συράκουσα Κορινθίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων ἄποικος γέγονεν. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ὑπὸ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος ἐτυραννήθη· οἳ τοσοῦτον κατὰ τῶν Συρακουσίων ὠμῶς ἐχρήσαντο τῇ τυραννίδι, ὥστε προστάξαι αὐτοῖς μηδὲ φθέγγεσθαι τὸ [illegible], ἀλλὰ διὰ νευμάτων χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ὀμμάτων σημαίνειν τὰ πρόσφορα, καὶ ὧν ἄν τις ἐν χρείᾳ γένηται. ἔνθεν φασὶ καὶ τὴν ὀρχηστικὴν λαβεῖν τὰς ἀρχὰς, τῷ γὰρ ἀποκεκλεῖσθαι λόγου, ἐμηχανῶντο σχήματι δεικνύειν τὰ πράγματα. εἶτα Ζεὺς ἐλευθέριος προσώλεις τοὺς τυράννους πεποιηκὼς ἠλευθέρωσε Συρακουσίους. οἱ δὲ δεδιότες μὴ καὶ αὖθις εἰς ὁμοίαν ἐμπέσοιεν τυραννίδα, ἑαυτοῖς τὴν πάντων δεσποτείαν ἐπέτρεψαν. Κόραξ δέ τις ὄνομα, Συρακούσιος τὸ γένος, συσκοπήσας ὡς ὁ δῆμος ἀστάθμητόν τι πέφυκε πρᾶγμα, καὶ νοήσας ὅτι λόγος ἐστὶν ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου

Sed Deus formam ceu coronam verbis indit; illi vero in ipsum
Delectati respiciunt: Ipse vero firmiter concionatur.

Sed de secundo qvidem capite satis.

Tertium insuper, Qvomodo rhetorica ad homines venerit. Etenim consentaneum erat post Deos, etiam Heroas illam accipere, ac deinde cognatam ipsis ac rationabilem omnem naturam. Illam itaqve ante omnes recepit Syracusa urbs Siciliæ, qvæ insula est maxima ad occidentales partes sita. Hæc Syracusa Corinthiorum & Lacedæmoniorum colonia fuit. Postremis vero temporibus, sub Gelonis & Hieronis tyrannidem redacta est: qvi tanta crudelitate contra Syracusios tyrannidem exercuerunt, ut præciperent eis ne vel minimum loqverentur; sed manuum, pedum vel oculorum nutibus qvæ in usu & necessaria erant significarent; unde ajunt qvidam orchesticen initium accepisse: nam sermone uti cum prohiberentur, res gestu significare moliti sunt. Deinde Jupiter liberator, exterminatis tyrannis, Syracusios eripuit. Illi metu ne in similem rursus tyrannidem inciderent, sibi omnium rerũ dominatum attribuerunt. Corax vero qvidam genere Syracusius, perpendens populum esse qvidpiam instabile, cum intelligeret mores hominum

τρόπος, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ᾗ ὁ πᾶς ἠθροΐστο δῆμος, καὶ ἤρξατο πρότερον θεραπευτικοῖς καὶ κολακευτικοῖς λόγοις τὸ θορυβῶδες αὐτῶν καταπραΰνειν, καὶ τοὺς λόγους τούτους προοίμια ἐκάλεσεν. εἶτα ἤρξατο συμβουλεύειν, καὶ λέγειν ὡς ἐν διηγήσει τὰ δέοντα, καὶ τούτους τοὺς λόγους ἐκάλεσεν ἀγῶνας, μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἀνακεφαλαιοῦσθαι καὶ ἀναμιμνήσκειν τὰ τῶν ἤδη φθασάντων λεχθῆναι αὐτοῖς. καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα ἐπιλόγους ἐκάλεσεν . . . . . ῥητορικῆς οὕτως ἐνδειξάμενος αὐτὸς, ἔπειθε τὸν δῆμον, ὅπερ τέλος ἐστὶ τῆς ἡμετέρας τέχνης. τούτου δὲ εὐδοκιμοῦντος ἐπὶ τῇ πειθοῖ, πολλοὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας τούτῳ ἐδίδουν, μαθησομένους τὴν ῥητορικήν. Τισίας δέ τις μαθεῖν ἐθέλων, καὶ ἰδὼν ὡς πολλοὺς εἰσπράττει μισθοὺς τῆς διδασκαλίας, προσδιαλέγεται αὐτῷ οὕτως· μαθεῖν μὲν, ὦ Κόραξ, ἐθέλω, νῦν δὲ μισθοὺς οὐκ ἔχω· ἀλλὰ μαθὼν ἀποτίσω διπλούς· ὁ δὲ φιλανθρώπως φερόμενος, ἐδίδαξεν αὐτόν. ἐκεῖνος δὲ μαθὼν ἠγνωμόνησεν, καί φησιν· λέξον μοι Κόραξ τὸν τῆς ῥητορικῆς ὅρον. ὁ δέ φησιν, ῥητορική ἐστι πειθοῦς δημιουργός. ὁ δὲ Τισίας, δικάσομαί σοι οὖν, φησὶ, περὶ τῶν μισθῶν. καὶ εἰ μὲν πείσω, οὐ δώσω τοὺς μισθούς· εἰ δὲ μὴ πείσω, ὡσαύτως, οὐ δώσω, οἷα μὴ μαθὼν παρὰ σοῦ τὸ πείθειν. ὁ δὲ

hominum sermone concinnari, in cœtum freqventis populi ingressus, primo blandis adulatoriisqve verbis turbulentum eorum animum mitigare cœpit, hosqve sermones prooemia vocavit. Deinde consilia dedit, & qvasi narrando qvæ opportuna erant significavit, hujusmodiqve verba agones sive certamina nuncupavit: postremo qvæ jam dicta fuerant repetiit & in memoriam revocavit; atqve his epilogorum nomen indidit. Cum autem ea qvæ ad rhetoricam spectabant sic ostendisset: id populo persuasit, qvi nostræ artis finis est. Cum autem eloqventiá & persuadendi arte celebraretur, multi filios suos ipsi tradiderunt ad eloqventiæ disciplinam. Tisias autem qvidam cum huic operam dare vellet, ipsumqve videret magnam doctrinæ mercedem expetere, virum sic alloqvitur, Discere qvidem cupio, ô Corax, mercedem vero, qvam offeram non habeo; sed duplicem solvam postqvam didicero. Ille vero perhumaniter ipsum docuit. Edoctus postea ille ingratum se præbuit, & hæc loqvutus est: Dic mihi, Corax, rhetoricæ definitionem. Ille, rhetorica, inqvit, est opifex persuasionis. Tisias vero, litigabo igitur tecum, & si qvidem persuadeam, non dabo mercedem; si vero non persuadeam, itidem non dabo, utpote qvi a te persuadendi artem

Κόραξ ἀντέστρεψε, καὶ φησὶ, δικάσομαι κἀγώ· καὶ εἰ μὲν πείσω, ὡς πείσας λήψομαι. εἰ δὲ μὴ πείσω, καὶ ὅμως λήψομαι, ἐπειδὴ τηλικοῦτον ἐξέθρεψα μαθητὴν, ὡς καὶ τῶν διδασκάλων κρατεῖν. ὅθεν οἱ παρεστηκότες ἐβόησαν, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν. καὶ περὶ μὲν τρίτου κεφαλαίου τοσαῦτα.

Τέταρτον δέ ἐστιν ὅπως ἐν Ἀθήναις ἤκμασε. Λεοντίνη πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας. ταύτην ἀπῴκισαν πάλαι Ἀθηναῖοι. πόλεμον δὲ ἐσχηκότες Λεοντῖνοι πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, πρεσβεύονται, καὶ τοὺς Ἀθηναίους διὰ Γοργίου ῥήτορος συμμαχίαν αἰτοῦντες. τοσοῦτον δὲ τῷ Γοργίᾳ περιῆν τὸ κάλλος περὶ τὴν φράσιν, ὥστε πάντας τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν ἀκρόασιν κινῆσαι. συνερχόμενοι οὖν τὰς μὲν ἡμέρας τῶν ἐπιδείξεων ἐκάλουν ἑορτὰς, τοὺς δὲ λόγους λαμπάδας. διὸ τὴν μὲν συμμαχίαν ἐν τῇ Λεοντίνῃ ἔπεμψαν· τὴν δὲ Γοργίαν κατέσχον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας παρέσχον αὐτῷ μαθησομένους. ταχέως οὖν τὴν ῥητορικὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἀναδεξάμενοι, τὸν διδάσκαλον ὑπερηκόντισαν· καὶ οὕτως ἡ πρώτη δεκὰς τῶν ῥητόρων ἐξεφάνη· ἤτοι Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Λυσίας ὁ Κεφάλου, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Ἀνδοκίδης, Δημοσθένης, Αἰσχίνης, Λυκοῦργος, Ὑπερίδης, Δείναρχος.

Πέμπτον δὲ κεφάλαιον, τίς ὁ ὅρος τῆς ῥητορικῆς, καὶ τί τέλος, καὶ τί τὰ

non didicerim. Corax vero reponit & ait, litigabo & ego, & siqvidem persuadeam, accipiam utpote qvi persuaserim; sin non persuadeam, attamen accipiam, utpote qvi talem discipulum educaverim qvi doctores etiam superet. Qvamobrem qvi aderant exclamaverunt, *Mali corvi malum ovum.* Et hæc de tertio capite.

IV. Qvartũ est, qvomodo Athenis floruerit rhetorica. Leontina urbs est Siciliæ, qvam coloniam constituerant Athenienses. Ingruente conterminorum bello Leontini legatum mittunt Gorgiam, qvi ab Atheniensibus belli societatem peteret. Tantus porro inerat Gorgiæ in concionando lepos, ut omnes Athenienses ad se audiendum pelliceret. Cum igitur convenirent, dies concionis solennitates vocabant, ipsas vero conciones, lampadas. Qvamobrem Leontinam auxilium miserunt; Gorgiam verò detinuerunt, eiqve filios suos ad disciplinam tradiderunt. Brevi igitur Athenienses rhetoricam edocti, ipsum doctorem superarunt. Sicqve prima Rhetorum decas sese extulit; nempe Antiphon Rhamnusius, Lysias Cephali filius, Isocrates, Isæus, Andocides, Demosthenes, Æschines, Lycurgus, Hyperides, Dinarchus.

V. Qvintum caput est, qvæ sit definitio rhetoricæ, qvis finis, & qvod opus

ἔργον αὐτῆς. εἰδέναι δεῖ ὡς πολλοὶ τῶν ῥητόρων, καὶ τῶν φιλοσόφων πολλοὺς ὅρους τῆς ῥητορικῆς ἀποδεδώκασιν. Ἀριστοτέλης γοῦν ὁ φιλόσοφος, οὕτως ὡρίσατο· ῥητορική ἐστι δύναμις τεχνικὴ τοῦ περὶ ἕκαστον ἐνδεχομένου πιθανοῦ λόγου. ἡμάρτηται δὲ οὗτος ὁ ὅρος κατὰ τὸ ἐλλεῖπον. δύο γὰρ κακίαι ὅρων πεφύκασιν, ὑπεροχή τε καὶ ἔλλειψις. εἰ μὲν γὰρ ὑπερέχει ὁ ὅρος τῇ λέξει, ἐλλείπει τοῖς πράγμασιν· εἰ δὲ ἐλλείπει τοῖς λόγοις, πλεονάζει τοῖς πράγμασιν. ἐπεὶ οὖν ὁ Ἀριστοτέλους ὅρος ἐνέλειψε τῇ λέξει, μὴ προστεθέντος πολιτικοῦ καὶ διεξοδικοῦ, ἐπλεόνασε τῷ πράγματι. οὐ μόνον γὰρ τὴν ῥητορικὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν διαλεκτικὴν περιλαμβάνει. τούτῳ δὲ διαφέρει τῆς διαλεκτικῆς ἡ ῥητορική· ὅτι ἡ μὲν διαλεκτικὴ οὐ μόνον περὶ πολιτικοῦ, ἀλλὰ περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος ζητήματος διαλείψεται πιθανῶς κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν, ἀλλ' οὐ διεξοδικῶς· ἡ δὲ ῥητορικὴ περὶ τῶν πολιτικῶν μόνον, οὐ διαλεκτικῶς ἀλλὰ διεξοδικῶς. οὐκοῦν ἀποσκευαστέον τὸν Ἀριστοτέλους ὅρον ὡς ἐλλείποντα τῇ λέξει. ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου Διονύσιος ὁ ἀπὸ Ἁλικαρνάσσου καταφέρων τὸ γένος, ὡρίσατο τὴν ῥητορικὴν συνεχῶς καὶ προσηκόντως, εἰρηκώς· ῥητορική ἐστι δύναμις τεχνικὴ πιθανοῦ λόγου ἐν πράγματι πολιτικῷ, τέλος ἔχουσα τὸ εὖ λέγειν. οὗτος τοίνυν ὁ ὅρος ἐπείδη καλῶς ἔχειν· οὔτε γὰρ ἐλλείπει, οὔτε πλεονάζει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν

opus illius. Sciendum est multos ex rhetoribus & philosophis, multas rhetoricæ definitiones dedisse. Aristoteles philosophus sic eam definivit: *Rhetorica est facultas artificialis sermonis persuasibilis, circa unamqvamqve rem versantis.* In hoc autem peccat hæc definitio, qvod deficiat. Duo namqve sunt vitia definitionum; nempe redundantia, & ellipsis sive defectus: nam si definitio præ dictione redundet, rebus deficit; contra si verbis deficiat, redundat rebus. Qvia igitur definitio Aristotelis dictione deficit cum non addiderit, *politici & copiosi*, (sermonis) redundat rebus. Non solum enim hic rhetoricam, sed totam dialecticam complectitur. In hoc autem differt rhetorica a dialectica, qvod dialectica non solum de politica, sed etiam de qvalibet alia proposita qvæstione, persuasibili modo disserat per interrogationem & responsionem, sed non copiose; rhetorica vero de politicis tantum, non dialectice sed copiose. Eliminanda itaqve est Aristotelis definitio, utpote qvæ dictione deficiat. Sub Cæsare tantum Augusto Dionysius genere Halicarnaseus, rhetoricam accurate & convenienter definivit, cum dixit: *Rhetorica est facultas artificialis persuasibilibus sermonis in re politica, finem habens bene dicere.* Hæc ergo definitio bene habere existimatur, utpote qvæ nec deficiat, nec

redun-

ὁρισμῶν ἔχει, λέγω δὴ τὸ ἐκ γένους καὶ συστατικῶν διαφορῶν καὶ ἰδιοτήτων συνεστάναι. διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰπεῖν, δύναμις, ἐσήμανε τὸ γένος. ἔστι γὰρ καὶ ἔντεχνος καὶ ἄτεχνος, δύναμις· διὰ δὲ τοῦ, τεχνική, τὴν διαφοράν. εἶτα καὶ ἑτέραν ἐπιτίθησι διαφοράν, εἰρηκὼς, πιθανοῦ λόγου. εἶτα ἐπειδὴ οὐ μόνος ὁ ῥήτωρ ἔχει τὸ πιθανὸν, ἀλλὰ καὶ ἰατρικὴ καὶ γεωμετρική· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων οὐκ ἀπιθάνους δεῖ προσφέρειν τὰς ἀποδείξεις, προστίθησι τὸ, ἐν πράγματι πολιτικῷ. πρόσκειται δὲ τῷ ὅρῳ καὶ τὸ, τέλος ἔχουσα τὸ εὖ λέγειν. πᾶν γὰρ ὃ μὴ τέλος ἔχει καλὸν, ἢ κακοτεχνία ἐστὶν ἢ ψευδοτεχνία, ἢ ματαιοτεχνία. καὶ κακοτεχνία μέν ἐστιν ἡ τῶν φαρμάκων καὶ τῶν γοήτων, ἐπὶ κακῷ γὰρ τῆς πολιτείας εὕρηται· ἄλλο δέ ἐστι φαρμακεία, καὶ ἄλλο γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία· φαρμακεία μὲν γὰρ ἡ δι᾽ ἐλλεβόρου, ἢ διὰ στόματος ἢ διὰ χρίσματος γινομένη· γοητεία δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ κακοποιῶν δαιμόνων προσκαλουμένη. ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ἤγουν τῶν θρήνων. μαγεία δὲ, ἡ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων ἀγγελικῶν τε καὶ ἐνύλων ἐνεργοῦσα. ψευδοτεχνία δέ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τέλος οὐ καταλιμπάνουσα, ὡς ἡ ὀρχηστική. καὶ ὁ μὲν ὅρος τῆς ῥητορικῆς οὗτος. ἔργα δὲ αὐτῆς κατὰ τὸν Θεοδέκτην, προ-

redundet, sed etiam proprietates definitionum habeat; nimirum qvod ex genere & ex constitutivis differentiis proprietatibusqve constet. Nam per illud, *facultas*, significat genus, est enim & artificialis & non artificialis facultas: per illud autem *artificialis*; differentiam. Deinde aliam qvoqve addit differentiam, cum dicit, *persuasibilis sermonis*. Postea qvoniam non solus rhetor habet persuasibilitatem, sed etiam medicina & geometria: siqvidem nec apud illos persuasibilitatis expertes demonstrationes proferre oportet, adjicit illud, *in re politica*: definitioni vero adjungitur illud, *finem habens bene dicere*. Nam qvicqvid finem non habet bonum, aut malum artificium est, aut falsum artificium, aut vanum artificium. Malum qvidem artificium est veneficorum & præstigiatorum, nam in malum Reipublicæ inventum est. Aliud porro est veneficium, aliud præstigiæ, aliud magia. Veneficium enim fit aut helleboro, aut ore, aut unctione: præstigiæ autem, a dæmonibus aut materiæ hærentibus, aut impuris, aut maleficiis advocantur: nomen vero mutuantur a gemitu sive a fletibus. Magia vero per medios dæmones, qvi & angelici & materiales sunt, operatur. Falsum artificium est illud qvod post operationem finem non relinqvit, ut orchestice, sive tripudium. Et hæc

οιμιάσασθαι πρὸς εὔνοιαν, διηγήσασθαι πρὸς πίστιν, ἀγωνίσασθαι πρὸς ἀπόδειξιν, ἀνακεφαλαιώσασθαι πρὸς ἀνάμνησιν. τέλος δὲ αὐτῆς, οὐ τὸ πεῖσαι, ἀλλὰ τὸ πιθανοῖς χρήσασθαι μεθόδοις· ὥσπερ καὶ ἰατρικῆς οὐ τὸ ὑγιάσαι, ἀλλὰ τὸ ὑγιαστικαῖς χρήσασθαι μεθόδοις· καὶ φιλοσοφίας, οὐ τὸ πάντας ποιῆσαι καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, ἀλλὰ τὸ καλὰ καὶ ἀγαθὰ συμβουλεῦσαι. καὶ εἰκότως, ὑπόκειται γὰρ ψυχὴ αὐτοπροαίρετος, αὐτοκίνητος, αὐτεξούσιος, παλίμβολος, θᾶττον ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον καταπίπτουσα, καὶ μᾶλλον ἐπιρρεπῶς ἔχουσα πρὸς τὸ αὐτῇ πείθεσθαι, ἢ ἑτέροις.

Ἕκτον δὲ ἐστὶ κεφάλαιον πόσα εἴδη τῆς ῥητορικῆς, καὶ εἰ εἴδη, ἀλλὰ μὴ μέρη, καὶ ἐκ ποίων μερῶν τῆς ψυχῆς ἕκαστον προελήλυθεν, καὶ εἰς ποῖον ἕκαστον ἀφορᾷ τέλος, καὶ ποίους τόπους καὶ χρόνους καὶ πρόσωπα διενείμαντο. τρία τοίνυν τὰ ἀνωτάτω εἴδη τῆς ῥητορικῆς, συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, πανηγυρικόν. καὶ συμβουλευτικὸν μέν ἐστι δι' οὗ συμβουλεύομεν τὰ πρόσφορα· δικανικὸν δὲ οὗ τὰς ἀμφισβητήσεις διακρίνομεν· πανηγυρικὸν δὲ, δι' οὗ τοὺς ἐπαινουμένους ἢ ψεγομένους δημοσιεύομεν. διαιρεῖται δὲ τὸ μὲν συμβουλευτικὸν εἰς προτροπὴν καὶ ἀποτροπὴν, τὸ δὲ δικανικὸν εἰς κατηγορίαν, καὶ ἀπολογίαν, τὸ δὲ πανηγυρικὸν εἰς·

hæc qvidem eſt rhetoricæ definitio. Opera autem ejus ſecundum Theodectem ſunt, prœmiari ad benevolentiam, enarrare ad fidem, concertare ad demonſtrationem, dicta breviter repetere ad recordationem. Finis autem ejus eſt, non perſuadere, ſed perſuaſibilibus uti methodis; qvemadmodũ & medicinæ, non ſanare, ſed ſanandi vim habentibus uti methodis; & philoſophiæ, non omnes facere bonos & probos, ſed bona & proba conſilia dare. Et qvidem jure merito: ſubjacet enim anima ſui arbitrii, ſeipſam movens, libera, volubilis, cito ab alio in aliud procidens, & proclivior ad ſibi ipſi obtemperandum qvam aliis.

VI. Sextũ caput eſt, qvot ſint ſpecies rhetoricæ, & num illæ ſpecies ſint, non vero partes, ac ex qvibuſnam animæ partibus ſingulæ procedant, in qvem ſingulæ finem reſpiciant, & in qvæ loca, tempora & perſonas diſtribuantur. Tres itaqve ſunt ſupremæ ſpecies rhetoricæ, conſultoria, judicialis, & panegyrica. Conſultoria eſt, per qvam utilia conſilia damus, judicialis, per qvam dubitationes dijudicamus; panegyrica vero, per qvam laudandos vel vituperandos publice prædicamus. Conſultoria dividitur in hortationem & dehortationem; judicialis, in accuſationem & defenſionem; panegyrica, in laudem & vitu-

ἔπαινον καὶ ψόγον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μέρη· τὰ δὲ πρὸ αὐτῶν, τὰ εἴδη. τούτῳ δὲ διαφέρει μέρος εἴδους, τῷ τὸ μὲν εἶδος ὁλόκληρον ἀποτελεῖν ῥήτορα, τὸ δὲ μέρος μή. ὅστις γὰρ ἓν τῶν εἰδῶν οἶδεν, ῥήτωρ ἐστίν· οἷον Θηραμένης ὁ Κόθορνος συμβουλεύειν μόνον εἰδὼς, ῥήτωρ ἐνομίζετο· καὶ Ζήνων δικάζεσθαι μόνον, ῥήτωρ ἤκουε· καὶ Γοργίας πανηγυρίζειν μόνον, ῥήτωρ ἐκαλεῖτο. ὥσπερ γὰρ ὁλόκληρον εἶδος ἀνθρώπου εἰ ἐπιτεθείη λίθῳ ἢ χαλκῷ, εἶδος λέγομεν ἀποσώζειν τὸν ἀνδριάντα· ἂν δὲ μέρος ἀνθρώπου, οἷον χεὶρ, ἢ ποῦς, οὐ λέγομεν ἅπαν ἀνειληφέναι τὸ εἶδος, ἀλλὰ μέρος ἀνθρώπου· οὕτως εἰ μέν τινι τῶν μερῶν ἐξήσκηταί τις, ῥήτωρ οὐ νομίζεται· εἰ δέ τινι τῶν εἰδῶν, ῥήτωρ ἐξ ἀνάγκης ἐστί. ἀμέλει καὶ οἱ δικολόγοι, δικάζεσθαι μόνον εἰδότες, ῥήτορες καλοῦνται. προελήλυθε δὲ τὸ μὲν συμβουλευτικὸν ἐκ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ τῆς ψυχῆς μέρους· ἐξ ἐπιθυμίας γὰρ ἐπὶ συμβουλήν τις προάγεται. τὸ δὲ πανηγυρικὸν ἐκ τοῦ λογιστικοῦ· πᾶς γὰρ πανηγυρίζων, τῷ λόγῳ χρῆται. τὸ δὲ δικανικὸν ἐκ τοῦ θυμικοῦ. ᾧ γὰρ θυμοῦταί τις, τούτῳ καὶ δικάζεται. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς λέγεται τὸ πανηγυρικὸν ἐκ τοῦ λογιστικοῦ προελθεῖν· καίτοι καὶ τοῦ δικάζεσθαι καὶ τοῦ συμβουλεύεσθαι διὰ λόγων ἐχόντων τὸ κῦρος. ἐπιλυτέον δὲ οὕτως· ἐν ἑκάστῳ μὲν τῶν τριῶν τῷ λογιστικῷ κεχρήμεθα· ἀλλ' ἀπὸ τῆς κινούσης ἕξεως ἢ ἐπὶ τὸ δικάζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ πανηγυρίζειν ἔλαβεν ἕκαστον τὴν ὀνομασίαν. ἐπειδὴ γὰρ πρώτη κίνησις γέγο-

vituperium. Et hæ qvidem partes ſunt, priora vero, ſpecies. In hoc autem differt pars a ſpecie, qvod ſpecies qvidem totum rhetorem efficiat, pars vero non item. Qviſqvis enim unam ſpeciem novit, rhetor eſt; exempli cauſâ Theramenes ille Cothurnus conſultandi ſolum peritus, rhetor putabatur; & Zeno diſceptandi ſolum gnarus, rhetor audiebat; Gorgias item panegyricæ ſolum peritus, rhetor vocabatur. Qvemadmodum enim ſi tota ſpecies hominis aut lapidi aut æri indatur, dicimus ſtatuam ſpeciem hominis ſervare; ſin pars hominis ut manus aut pes, non dicimus totam ſpeciem accepiſſe, ſed partem hominis: ita ſi qvis in parte qvapiam exerceatur, non ideo rhetor putatur; ſin in qvadam ſpecie, rhetor neceſſario eſt. Sane cauſidici, qvi litigare ſolum ſciunt, rhetores vocantur. Procedit autem conſultoria ex concupiſcibili animæ parte; nam ex concupiſcentia ad conſultationem qvis agitur. Panegyrica autem ex rationali: qviſqvis enim panegyrim effert, ratione utitur. Judicialis autem vel litigatoria, ex iraſcibili; nam cui iraſcitur qviſpiam, cum hoc & litigat. Qvæſtionem forte qviſpiam moveat, cur panegyrica dicatur ex rationali procedere, qvandoqvidem & litigare & conſilium dare ex rationibus auctoritatem mutuantur?

νεν ἀπὸ τοῦ θυμικοῦ, ὑπηρέτησε δὲ ταύτῃ ὁ λόγος, διὰ τοῦτο λέγομεν ἐκ τοῦ θυμικοῦ ἔχειν τὸ δικανικὸν τὴν φύσιν. ὁμοίως δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ ἐν τῷ συμβουλευτικῷ ἡ ἐπιθυμία ἐκίνησε τὸν λόγον, καὶ ἐν τῷ πανηγυρικῷ τὸ λογιστικὸν ἐκ τῆς κινησάσης ἕξεως ἔλαβεν ἕκαστον τὴν προσηγορίαν. τέλος δὲ δικανικοῦ μὲν, τὸ δίκαιον, πρὸς γὰρ τοῦτο ὁ δικαστὴς ὁρῶν δικάζει· συμβουλευτικοῦ δὲ, τὸ συμφέρον· πανηγυρικοῦ δὲ, τὸ καλόν. τόποι δὲ τῷ μὲν δικανικῷ, τὰ δικαστήρια· τῷ δὲ συμβουλευτικῷ, τὰ βουλευτήρια. τῷ δὲ πανηγυρικῷ, αἱ ἐκκλησίαι. χρόνους δὲ εἰλήφασι τὸ μὲν δικανικὸν τὸν παρεληλυθότα, τὸ δὲ συμβουλευτικὸν τὸν μέλλοντα, τὸ δὲ πανηγυρικὸν τὸν ἐνεστῶτα. εἰ γὰρ καὶ προϋπαρχούσας πράξεις, καὶ μελλόντων εὐχὰς προσαναφέρομεν τῷ ἐγκωμιαζομένῳ, ἀλλ' ὅμως τὸν ἐνεστῶτα θηρώμενοι χρόνον. πρόσωπα δὲ ἔχουσι, τὸ μὲν δικανικὸν τοὺς δικάζοντας καὶ τοὺς δικαζομένους· τὸ δὲ πανηγυρικὸν τοὺς πανηγυρίζοντας καὶ τοὺς ἀκροατάς, τὸ δὲ συμβουλευτικὸν τοὺς συμβουλεύοντας καὶ τοὺς πρὸς οὓς ἡ συμβουλή.

Ἕβδομόν ἐστι κεφάλαιον, πόσαι ῥητορικαὶ καὶ ποῖαι, καὶ ποίαν σὺν θεῷ μετερχόμεθα; εἰσὶν οὖν πᾶσαι πέντε. ἡ ἀντίστροφος τῇ φιλοσοφίᾳ, ᾗ ἐχρή-

tur? Sic autem solvenda quæstio est: in trium specierum singulis ratiocinio qvidem utimur; sed ab affectu qvi movet vel ad litigationem vel ad panegyrim, singulæ suam denominationem accipiunt. Nam qvia primus motus ab irascibili procedit, huic autem ratio ministravit, ideo dicimus litigationem ab irascibili ortum habere. Similiter & in aliis, qvia in consultoria concupiscentia rationem movit, & in panegyrica ratiocinium, ex affectu unde ortæ sunt singulæ denominationem acceperunt. Finis judicialis sive disceptatoriæ, est justitia, ad hanc enim respiciens judex judicat; consultoriæ utilitas; panegyricæ, bonum. Loca autem judicialis, tribunalia; consultoriæ, curiæ; panegyricæ, cœtus. Tempora vero ceperunt, judicialis, præteritum; consultoria, futurum; panegyrica, præsens. Etiamsi enim præterita gesta, & futurorum vota, ei qvem laudibus celebramus, referamus, attamen præsens semper observantes tempus. Personas autem habent, judicialis eos qvi judicant atqve eos de qvibus judicatur; panegyrica, concionantes & auditores; consultoria, consulentes & eos ad qvos consilium initur.

VII. Septimũ caput, qvot sint rhetoricæ, & qvales, & qvam Deo juvante sectemur. Sunt igitur qvinqve. Qvæ philosophiæ respondet, qva usi sunt

σατο Πυθαγόρας, καὶ Σωκράτης καὶ Πλάτων. εἰ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων πραγμάτων τοὺς λόγους ὡς φιλόσοφοι ἐποιοῦντο· ἀλλ' οὖν τινι πειθοῖ κεχρημένοι· καὶ τὸ ὁμολογημένον γὰρ χωρὶς πειθοῦς ἀποδεῖξαι ἀμήχανον, ἡ ἀντίστροφος τῇ πολιτικῇ, ἧς ἡγήσαντο Μιλτιάδης, Κίμων, Θεμιστοκλῆς· τούτων δὲ διαφέρει ἡ ἀντίστροφος τῇ πολιτικῇ τῆς ἀντιστρόφου τῇ φιλοσοφίᾳ, τῷ τὴν μὲν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀντίστροφον περὶ τῶν καθόλου διαλαμβάνειν· τὴν δὲ τῇ πολιτικῇ ἀντίστροφον οὐχ οὕτως. ἡ ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ. τούτῳ δὲ διαφέρει τῆς ῥητορικῆς ἡ διαλεκτική, τῷ τὴν μὲν διαλεκτικὴν κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν· τὴν δὲ ῥητορικὴν διεξοδικῶς περὶ τῶν πολιτικῶν διαλαμβάνειν πραγμάτων. ἡγήσαντο δὲ καὶ ταύτης Δημοσθένης τε καὶ Λυκοῦργος, καὶ ἄλλοι ῥήτορες. ἡ ἀντίστροφος τῇ συκοφαντικῇ, ἧς ἡγήσατο Ἀριστογείτων. ἡ ἀντίστροφος τῇ κολακευτικῇ, ἧς ἡγήσαντο Δημάδης καὶ Ἀριστόδημος. πέντε οὖν ῥητορικῶν οὐσῶν, ἡμεῖς τὴν πέμπτην μετερχόμεθα.

Ογδόον ἐστὶ κεφάλαιον, πόσοι τρόποι ῥητορικῶν ἀναγνώσεων. οὐδὲ γὰρ ῥαψῳδεῖν δεῖ ὡς τὰ ποιήματα, καὶ κωμῳδεῖν ὡς τὰ δράματα, ἢ ᾄδειν ὡς τὰ λυρικά, ἀλλ' ἑτέρως. εἰσὶ γοῦν τρόποι ῥητορικῶν ἀναγνώσεων τρεῖς. ὁ σύντονος ὁ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς δικα-

ſunt Pythagoras, Socrates & Plato: etſi enim illi de rebus ſemper eodem modo ſe habentibus, utpote philoſophi verba fecerint, ſed tamen qvadam perſuadendi arte uſi, nam vel id qvod in confeſſo eſt, ſine perſuaſione demonſtrari neqvit. Qvæ reſpondet politicæ, qvarum principes fuere Miltiades, Cimon, Themiſtocles. In his autem differt ea qvæ politicæ reſpondet ab ea qvæ reſpondet philoſophiæ, qvod ea qvæ philoſophiæ reſpondet, de omnibus diſſerat; ea vero qvæ politicæ reſpondet, non item. Qvæ reſpondet dialecticæ: in eo autem differt dialectica a rhetorica, qvod dialectica per interrogationem & reſponſionem qvæſtiones agitet, rhetorica vero copioſe de politicis rebus diſſerat. Hujus principes fuere Demoſthenes & Lycurgus, aliiqve rhetores. Qvæ reſpondet ſycophanticæ, cujus princeps fuit Ariſtogiton. Qvæ reſpondet adulatoriæ, cujus principes fuere Demades & Ariſtodemus. Cum ergo qvinqve ſint rhetoricæ, nos qvintam præterimus.

VIII. Octavum caput eſt, qvot ſint modi rhetoricarum lectionum: neqve enim recitare oportet ut carmina, aut comice narrare ut dramata, aut canere ut lyrica; ſed alio modo. Sunt itaqve rhetoricarum lectionum modi tres; vehemens, qvi

νικαῖς πρωτεύων κατα τὸ Ομηρικόν.

Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν.

Οὗτος δὲ φράζεσθαι θέλει μετὰ σφοδροῦ τοῦ πνεύματος καὶ ζεούσης προθυμίας, τῆς πληγῆς τοῦ πνεύματος τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν καθάπερ πλῆκτρον κτυπούσης, ὥστε προηγέρθαι τῆς φωνῆς τὴν ἀρτηρίαν. ὁ ἀνειμένος ὅς ἐστι τὸν τρόπον ἐπιεικὴς, ἠρέμα τοῦ πνεύματος τὴν ἀρτηρίαν πλήττοντος καὶ μελίχροιαν τὴν φωνὴν ἀποτελοῦντος, ὡς τὸ ποιητικόν.

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

Ο μέσος ὅς ἐστι καὶ συμβουλευτικὸς καὶ ἐξηγητικὸς, καὶ ἐπιστολιμαῖος. φυσικώτατα δὲ πνεῖ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τούτου· καὶ οὔτε ἄγαν ὑπερπηδᾷ, ἵνα μὴ ἀποτελέσῃ τὸν σύντονον. οὔτε ὑφειμένως λέγεται, ἵνα μὴ ποιήσῃ τὸν ἀνειμένον· ἀλλὰ μέσῃ χρῆται ὁδῷ.

Ενατόν ἐστι κεφάλαιον, πόσαι πολιτεῖαι καὶ ποῖαι, καὶ ποίαν μετερχόμεθα. δεῖ δὲ πρότερον εἰπεῖν τίς ὁ ὅρος τῆς πολιτείας. πολιτεία τοίνυν ἐστὶν ἀρχὴ καὶ συνήθεια πραγμάτων. κ. τ. λ.

qvi maxime in judicialibus primas tenet secundum illud Homericum:

Et verba imbribus nivalibus similia hybernis.

Hic autem pronuntiari debet cum vehementi spiritu, & ferventi animo, percussione spiritûs asperam arteriam instar plectri pulsante; ita ut arteria prius excitetur, qvam vox. Item remissus, qvi mitis & suavis est, spiritu leviter arteriam pulsante, melleamqve vocem efficiente, secundum carmen illud,

Cujus lingua melle suavior fluebat loqvela.

Medius est consultorius, narratorius & epistolaris: in hoc autem modo admodum naturali flat spiritus; neqve admodum exsurgit, ne vehementem sonum efficiat; neqve remisse profertur, ne remissum edat; sed mediâ incedit viâ.

IX. Nonũ caput est, qvot sint politiæ, & qvales, & qvænam appetenda sit. Opus autem est primo dicere, qvæ sit politiæ definitio. Politia igitur est principium & consuetudo rerum. &c.

III. De artium & disciplinarum inventoribus.

ex Codice Coisliniano CCCLXXXVIII.

Εὗρον τὴν μὲν ἀριθμητικὴν Φοίνικες, τὴν δὲ μουσικὴν Θρᾷκες, τὴν δὲ ἀστρολογίαν Χαλδαῖοι.

Ποιηταὶ πέντε, Ομηρος, Ησίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Αντίμαχος.

Arithmeticam qvidem invenerunt Phœnices, Musicam Thraces, Astrologiam Chaldæi.

Poetæ qvinq;, Homerus, Hesiodus, Pisander, Panyasis, Antimachus.

Ἰαμβικοὶ τρεῖς, Σιμωνίδης, Ἀρχίλοχος, Ἱππώναξ.

Τραγῳδοποιοὶ ε΄. Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἴων, Ἀχαιός.

Κωμῳδοποιοὶ ἀρχαίας κωμῳδίας ζ΄. Ἐπίχαρμος, Κρατῖνος, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, Φερεκράτης, Πλάτων· μέσης κωμῳδίας β΄· Ἀντιφάνης, Ἄλεξις Θούριος· νέας κωμῳδίας ε΄. Μένανδρος, Φιλιππίδης, Δίφιλος, (In marg. τινὲς διὰ τοῦ ι, ἄλλοι διὰ τοῦ ει διφθόγγου.) Φιλήμων, Ἀπολλόδωρος.

Ἐλεγειοποιηταὶ δ΄· Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος.

Λυρικοὶ θ΄. Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος, Σαπφώ, Στησίχορος, Πίνδαρος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σημωνίδης. ἰστέον οὖν ὅτι Σημωνίδης μὲν ὁ λυρικὸς διὰ τοῦ η γράφεται, Σιμωνίδης δὲ ὁ Ἰαμβοποιὸς διὰ τοῦ ι. καὶ ἴσως ὁ μὲν παρὰ τὸ σῆμα, ὁ δὲ παρὰ τὸ σιμός.

Ῥήτορες θ΄. Δημοσθένης, Λυσίας, Ὑπερείδης, Ἰσοκράτης, Αἰσχίνης, Λυκοῦργος, Ἰσαῖος, Ἀντιφῶν, Ἀνδοκίδης.

Ἱστορικοὶ ι΄. Θουκυδίδης, Ἡρόδοτος, Ξενοφῶν, Φίλιππος, Θεόπομπος, Ἔφορος, Ἀναξιμένης, Καλλισθένης, Ἑλλάνικος, Πολύβιος.

Περὶ ποιητῶν.

Ὅσοι διὰ στίχων καὶ ἰάμβων ἔφρασαν· Ὅμηρος στίχους, Ἡσίοδος στίχους, Ἀπολλώνιος στίχους, Θεόκριτος ὁμοίως,

Jambici tres, Simonides, Archilochus, Hipponax.

Tragici qvinqve, Æschylus, Sophocles, Euripides, Jon, Achæus.

Comici veteris Comœdiæ septem, Epicharmus, Cratinus, Eupolis, Ariſtophanes, Pherecrates, Plato: mediæ Comœdiæ duo, Antiphanes, Alexis Thurius: novæ Comediæ qvinqve, Menander, Philippides, Diphilus, Philemon, Apollodorus.

Elegiarum poetæ qvatuor, Callinus, Mimnermus, Philetas, Callimachus.

Lyrici novem, Alcman, Alcæus, Sappho, Steſichorus, Pindarus, Bacchylides, Ibycus, Anacreon, Semonides. Sciendum eſt Semonidem Lyricum per e ſcribi, Simonidem vero Jambicum per i: & fortaſſe alius a σῆμα, ſignum, alius a σιμός, ſimus.

Rhetores novem, Demoſthenes, Lyſias, Hyperides, Iſocrates, Æſchines, Lycurgus, Iſæus, Antiphon, Andocides.

Hiſtorici decem, Thucydides, Herodotus, Xenophon, Philippus, Theopompus, Ephorus, Anaximenes, Calliſthenes, Hellanicus, Polybius.

De Poëtis.

Qvi per verſus & jambos loqvuti ſunt, Homerus verſus edidit, Heſiodus verſus, Apollonius verſus, Theocritus

Ἄρατος ὁμοίως, Νίκανδρος ὁμοίως· Μένανδρος ἰάμβους, Ὀππιανὸς ὁμοίως, Καλλίμαχος ὁμοίως, Σοφοκλῆς ὁμοίως, Αἰσχύλος ὁμοίως, Λυκόφρων ὁμοίως, Πίνδαρος ξένα μέτρα καὶ τοῖς νῦν ἀγνοούμενα.

Ὅσοι γραμματικοὶ, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ἀπολλώνιος Δύσκολος, Ἀλέξανδρος, Ἀστυάγης, Ἀγαπητὸς, Σέργιος ὁ νεώτερος, Αὐξόνιος, Ἄδραστος, Θεαγένης, Ἡρωδιανὸς, Θεοδόσιος ὁ ξ . . . Τρύφων, Δίδυμος ὁ νεώτερος, Νικοκλῆς, Εὐδαίμων, Ὧρος, Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς, Πορφύριος, Ἀχιλλεὺς, Ἀρκάδιος, Ὡραπόλλων, Τιμόθεος Γαζαῖος.

Ὅσοι περὶ ὀρθογραφίας, Ἀπολλώνιος, Ἡρωδιανὸς, Ὧρος, Ῥωμανὸς, Θεοδόσιος ὁ φιλόπονος, ὁ Χάραξ, ὁ Χοιρόβοσκος.

Ὅσοι περὶ διχρόνων. Ὧρος, Παμπρέπιος, Αἰθέριος Ἀπαμεὺς, Ὧρος, (sic) Στέφανος ὁ Κωνσταντίνου πόλεως.

Ὅσοι ἐθνικῶν (i. περὶ ἐθνικῶν) Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος.

Πίναξ τῶν ἐν ἰατρικῇ διαπρεψάντων.

Δημόκριτος, Ἱπποκράτης, Διοσκορίδης, Ἀρχιγένης, Ῥοῦφων, Γαληνὸς, Φιλάγριος, Θέων, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεὺς, Ἀλέξανδρος Τραλλιανὸς, Δημοσθένης, Σεύηρος, Φιλούμενος, Διοκλῆς, Λεωνίδης, Ἄτταλος, Σωρανὸς, Ὀριβάσιος, Ἀέτιος, Ἰάκωβος, Σκύπαλος.

critus similiter, Aratus similiter, Nicander similiter. Menander jambos, Oppianus similiter, Callimachus similiter, Sophocles similiter, Æschylus similiter, Lycophron similiter: Pindarus peregrina carmina & hoc tempore ignota.

Qvicumqve grammatici, Dionysius Thrax, Apollonius Dyscolus, Alexander, Astyages, Agapetus, Sergius junior, Auxonius, Adrastus, Theagenes, Herodianus, Theodosius, . . . Tryphon, Didymus junior, Nicocles, Eudæmon, Orus, Dionysius Halicarnaseus, Porphyrius, Achilles, Arcadius, Orapollo, Timotheus Gazæus.

Qvi de orthographia, Apollonius, Herodianus, Orus, Romanus, Theodosius, Philoponus, Charax, Chœroboscus.

Qvi de dichronis sive de vocalibus ancipitibus, Orus, Pamprepius, Aetherius Apameensis, Orus (*bis*) Stephanus Constantinopolitanus.

Qvi de Gentilibus, Orion Thebæus, Metrodorus, Philoxenus, Longinus.

Tabula eorum qvi in Medicina floruerunt.

Democritus, Hippocrates, Dioscorides, Archigenes, Rufon, Galenus, Philagrius, Theon, Alexander Aphrodisieus, Alexander Trallianus, Demosthenes, Severus, Philumenus, Diocles, Leonides, Attalus, Soranus, Oribasius, Aetius, Jacobus, Scypalus.

Οἱ τούτων ὑπομνηματισταὶ, Σώπατρος, Παῦλος, Ἀθανάσιος, Φοιβάμμων.

Horum commentatores, Sopater, Paulus, Athanasius, Phœbammon.

Ἐν δὲ τῇ φιλοσοφίᾳ ἔπρεψαν, Πλάτων, Ἀριστοτέλης ὁ τούτου μαθητὴς, ὧν τὸν μὲν Πλάτωνα ὑπομνηματίζουσι πλεῖστοι· χρησιμώτεροι δὲ Γάϊος, Ἀλβῖνος, Πρισκιανὸς, Ταῦρος, Πρόκλος, Δαμάσκιος, Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος, ἔστις καὶ κατὰ Πρισκιανοῦ ἠγωνίσατο, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ Ἀριστοτέλους· τὸν δὲ Ἀριστοτέλην καὶ αὐτὸν ὑπομνηματίζουσι πλείονες, ὧν χρησιμώτεροι Πορφύριος Φοῖνιξ, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεὺς, Ἀμμώνιος, Ἀῤῥιανὸς, Ἀτόκιος, Ζαχαρίας, καὶ Τριβοῦνος .... ἀδελφός.

In philosophia claruerunt, Plato, Aristoteles ejus discipulus, qvorum Platonem qvidem commentariis illustrarunt plurimi: præstantiores vero Gajus, Albinus, Priscianus, Taurus, Proclus, Damascius, Joannes Philoponus, qvi contra Priscianum concertavit, sæpe item contra Aristotelem. Aristotelem etiam commentariis illustrarunt plures, qvorum utiliores sunt *Porphyrius* Phœnix, Alexander Aphrodisieus, Ammonius, Arrianus, Atocius, Zacharias, & Tribunus .... frater.

Ὀνόματα ιϐʹ. θεῶν· Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἄρης, Ἑρμῆς, Ἀπόλλων, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Λητὼ, Ἄρτεμις, Ἑστία, Δήμητρα.

Nomina duodecim deorum: Jupiter, Neptunus, Mars, Mercurius, Apollo, Juno, Minerva, Venus, Latona, Diana, Vesta, Ceres.

IV. Index scriptorum in Philopono de mundi æternitate memoratorum.

Majoribus numeris argumenta Procli, minoribus capita solutionum denotantur.

Index Scriptorum

in universis Philoponi ad Aristotelem commentariis memoratorum,

concinnatus à me ad paginas, vel ubi hæ desiniunt ad subsignatas ivima pagina, literas Græcarum editionum, & in Metaphysicorum libros, ad paginas editionis quæ sola exstat Latinæ.

A in priora, AA in posteriora Analytica. An. de anima. G. de generatione & interitu, GG. de generatione animalium, M. in Metaphysica, MM in Meteora, P. in libros Physicorum denotat.

Achytas.

18. 19.

Eudemus

Phere-

* Philop. τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα τῶν κιθαρῳδῶν ἅπερ ἀνάκρουσις ᾄδουσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως τῶν χορδῶν.

Poëtæ

 ἐπα-

CAPUT XL.

De SVIDA, ETYMOLOGO, aliisqve Lexicis Græcis.

Lexicorum Græcorum Scriptores de qvibus alibi jam dictum. 1. *De Svida ejusqve prioribus editionibus, V. C. Ludolphi Kusteri dissertatio, cum meis observationibus.* 2. *De editione novissima Kusteri, & variis doctorum scriptis ad Svidam illustrandum facientibus.* 3. *De epitome Svidæ inedita.* id. *Index scriptorum à Svida laudatorum.* 4. *De Etymologico Magno ejusqve auctore & editionibus.* 5. *Alia græca Lexica & etymologica MSS.* 6. *Index scriptorum in Etymologico magno laudatorum.* 7. *De Lexicis Græcis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisqve.* 8. *De Lexico Varini Phavorini.* 9. *De Lexicis Græcolatinis recentium scriptorum majoribus.* 10. *De minoribus, tam generalibus qvam specialibus.* 11. *De scriptoribus synonymorum, phrasium Græcarum &c.* 12. *De Græcobarbaris & recentis Græciæ Lexicis,* 13.

I.

BRevem de Lexicis Græcis dissertationem, qvam ad calcem Centuriæ Anonymorum & plagiariorum, A. 1689. 4. Lipsiæ sub J. A. Fabri nomine in patria mea vulgavi admodum juvenis, animus fuerat locupletatam paululum accuratiusqve digestam, sub titulo Historiæ Lexicorum Græcorum separatim publicare: sed existimavi postea rectius me facturum, si qvæ de illo argumento notassem, Bibliothecæ huicce Græcæ insererem. Itaqve de antiqvioribus plerisq; Lexicis alibi jam dixi, de editis qvidem, ut *Ammonii* de differentiis vocum Græcarum, libro IV. cap. 26. p. 173. De glossario Hippocrateo *Erotiani*, lib. IV. cap. 36. p. 571. seq. *Eusebii περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων*, IV. 2. p. 44. *Harpocrationis* Lexico Rhetorico IV. 36. p. 587. seq. Glossario *Hesychii* Alex. IV. 35. p. 541. *Joannis Philoponi* de vocibus pro tono diverso diversa significantibus, supra hoc Volumine p. 365. seq. De *Mœridis* Atticista, IV. 34. p. 519. & hoc ipso Volumine, supra p. 420. *Moschopuli* IV. 34. p. 534. lexico Biblico *Origenis* sive *Cyrilli* Alex. IV. p. 541. *Stephani* Byz. ἐθνικοῖς IV. 2. p. 45. Lexico Attico *Phrynichi* IV. 34. p. 520. seq. Onomastico *Pollucis* IV. 33. p. 489. & de *Thomæ Magistri* vocibus Atticis, IV. 34. p. 526. Nec non de ineditis Lexicis *Georgii Lecapeni* IV. 34. p. 535. *Photii*, supra hoc volu-

volumine p. 566. seq. *Ptolemæi* Ascalonitæ, IV. 33. p. 515. & *Timæi*, hoc ipso Volumine supra p. 418. seq. Præterea de plerisqve deperditis Lexicis omnis generis, dialectorum præcipue, editisqve & ineditis Lexicis specialibus ad certos scriptores, IV. 34. 35. 36. tum de glossariis juridicis IV. 36. p. 570. at de Lexicis Biblicis & Concordantiis Græcis a) IV. 35. p. 542. & 553. Ut igitur plenior de toto hoc argumento tractatio studiosis hujus lingvæ à me offeratur, non pigebit præsenti capite cætera qvæ restant universa colligere, atqve de Svida, Etymologo & reliqvis alibi mihi haud dictis Lexicis, observata complecti.

II. De SVIDA præclarissime promeritus nostra memoria est Vir eruditissimus & Græcæ ac Latinæ lingvæ ad ungvem peritus *Ludolphus Neocorus*, sive *Kusterus*, b) qvi *Lutetiæ* qvo relictis patriis sacris, Romana amplexus se contulerat, obiit XII. Octobr. A. M.DC CXVI. Hic post *diatribam de Svida*, vulgatam Cantabrigiæ 1701. 4. in qva vitia ac defectus editionis Porti commemorat, narratqve qvibus subsidiis & qvo apparatu novam ipse fuit molitus, variaqve Svidæ loca speciminis in vicem emendat atqve illu-

a) Ab eo tempore qvo illa scripsi, non modo *Erasmi Schmidii* τ8 μακαρίτ8 *Concordantiæ Novi-Testamenti* recusæ sunt emendatius, Gothæ cum præfatione Rev. D. Ernesti Samuelis Cypriani, 1716. fol. sed etiam typis nitidis Wetstenianis, Amstelodami 1717. fol. diligenti castigatum studio lucem vidit opus *Concordantiarum Græcarum in LXX. Interpretes* utilissimum, & ad Græcos Patres tractandos, locaqve ad qvæ illi alludunt sacrarum litterarum promtius indaganda oportunum apprime, auctore venerando octoginta amplius annorum sene *D. Abrahamo Trommio*, Ecclesiæ Grœninganæ Pastore, cui Belgicas etiam Concordantias A. 1685. editas & secundis curis jam perficiendas cives sui debent. Qvam utile sit hoc consilium, qvo Concordantias in LXX. Interpretes, Græcarum vocarum ordine Trommius digessit, vel *Henrici Savilii* summi viri patet judicio, cujus auspiciis similiter ordinatas ac veluti inversas Kircherianas Concordantias, Oxoniensis Bibliotheca asservat: neq; hilū detrahitur per præclarissimam illam Trommii operam utilissimis itidem, sed longe alio instituto susceptis nec Græcarum sed Hebraicarum vocum ordine digestis Conradi Kircheri Concordantiis. Qvæ vero deesse Trommianis caussantur viri præclarissimi, utinam illi per se præstent potius, lucubrationesqve edant suas, vel *Ambrosii Angierii*, Hiberni qvod laudant Lexicon duplex Biblicum, ex Dublinensi archivo proferant, qvam viro insigni propter ea qvæ fecit amplas promerito gratias, immeritam propter ea qvæ non fecit scribant dicam. Etiam Kircherus in libro de vario Concordantiarum suarum usu qvi A. 1622, hoc est decimo post eas publicatas anno Witebergæ in 4. lucem vidit, testatur se longe pleniores castigatioresqve & indeclinabilibus voculis additis locupletatas ad prælum & lucem, qvam nunqvam tamen hactenus viderunt, parasse. Trommius vero Joannis Gagnierii V. C. Vindiciis Kircherianis, Oxon. 1718. 8. editis Epistolam Apologeticam Amst. 1718. 4. & Bibliothecæ novissimæ Hallensis scriptori (sect. 2. p. 84. seq.) succinctam responsionem opposuit, Groning. 1719. 4.

b) Natus Kusterus Blombergæ, opido Comitatus Lippiæ in Westphalia A. 1670. Vide ejus elogium in memoriis litterariis Trivultianis A. 1717. mense Martio p. 477. seq.

illustrat, qvinto anno interjecto opus ipsum perduxit ad umbilicum, & novum suum Svidam Græcolatinum cum notis, de qva *ἐκδόσει* infra diligentius dicturus sum, prælo Cantabrigiensi exire passus est A. 1705. tribus Voluminibus in fol. In præfatione ad hanc editionem, cum de auctore qvem illustrandum in se suscepit, de illius ætate, de Lexici ejus virtutibus & vitiis prioribusqve editionibus accurate disputet, nolui actum agere, sed integram Clarissimi Viri, mihiqve cum viveret amici dissertationem, meis cum observationibus tibi hoc loco exhibere.

1. Qvis Svidas fuerit, aut qvando vixerit, frustra qvis qvæsiverit, si nullus unqvam Suidas exstitit: ut virum politissimum Angelum Politianum censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad hæc ejus verba, qvæ leguntur lib. XI. Epist. XX. c) *Suidas ipse, (si qvi modo hic unqvam Svidas) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exstitisse, nec nomen ejus fictitium esse, non solum evincunt codices MSti d) Lexici hujus, in qvibus Suidæ, vel Sudæ e) nomen comparet; sed etiam Eustathius,

c) ad Bernardum Riccium. Politiano jungendus Petrus Alcyonius est, qvi lib. 2. de exilio p. 213. *apud doctos*, inqvit, *illos viros qui commentarios rerum multarum confecerunt, eosqve in Svida nomine ediderunt, observavi scriptum.* Tho. Reinesius lib. 3. Var. Lect. p. 361. *In farragine lexica & historica κατὰ στοιχεῖον copiosa & varia, eoque penu quodam eruditionis & preciosissimarum quarumvis rerum, qui Svida cujusdam nomen præscriptum habent, etsi unius autoris non sit, sed plurium e diversis omnium ætatum scriptoribus collecta & subinde aucta.*

d) de his infra, ad §. 16.

e) *Sudam* appellant multi memorati Menagio c. 77. Anti Bailleti, Card. Bessario in præfat. ad versionem Metaphysicorum Theophrasti, Victor Trincavellus ante Philoponum in Physica, Aldus Manutius ante Philoponum in posteriora Analytica, & alibi, Petrus Bembus in Epistolis p. 440. Gvil. Budæus notis prioribus in pandectas, Petrus Victorius in Variis Lect. Franciscus Robortellus in var. locorum annotatt. Gvil. Fournerius in selectis lectionibus, Valentinus Erythræus indice Virgiliano, in vocabulo *orichalco*. Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Pacem, Joseph. Scaliger ad Varron. Petrus Daniel ad Plauti Qverolum. Jacobus Cujacius in Observationibus, aliisqve in scriptis, & Nic. Rigaltius passim. Notat autem σοῦδα paludem, fossam, lacum ut videre licet in scholiis ad Euripidis Phœniss. vers. 1107. 1195. & Damascio apud Photium Cod. 242. p. 553. v. ult. edit. Hæschelii. Carolus Annibal Fabrottus ad Theophili institutiones p. 841. edit. primæ; *Viri docti Suidam* Sudam *appellant, libris ut videtur auctoribus. Nam in MSto Codice Memmiano* (qvi hodie est Colbertinus 992.) *sic habetur.* Huic tamen plurimos alios licet opponere, in qvibus, ut apud Eustathium, constanter non Σούδας sed Σουΐδας appellatur. Itaqve If. Casaubonus notis ad Laërtii Anacharsim lib. 1. sect. 101. *Falluntur viri doctissimi & magni in literis nominis, qui toties Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim qui* Sudam, *nec desunt qui* Sudinem *(credo quod hoc nomen sit in Plinio recor-*

thius, qvi in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliqvoties f) laudat. Qvis autem Suidas fuerit, g) difficile dictu est; cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat, nec in toto hoc Lexi-

darentur legisse) appellent. Atqui verum est profecto Suidas. Eustathius: τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Σουΐδας, Σουΐδα. Sudini Magi mentio apud Theodorum Meliteniotam supra p. 210. Sudinis περὶ λίθων apud Plin. IX. 35. XXXVII. 8. Sudinem pro Svida vocat Scipio Tettius commentario de Apollodoris.

f) Eustathius in Iliad. λ. p. 834. edit. Rom. (Basil. 768.) τὸ δὲ (ἴππος) ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουΐδα, δηλοῦνται ζωΐδια οἷον ὄνους ἤ τινα τοιαῦτα εὐτελέστατα. Ad Odyss. H. p. 1571. παραδέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Σουΐδα αἴθρακος (αἴθρινος) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. Ad Odyss. Σ. p. 1851. τὸ δὲ μισθὸς οὐ μόνον ῥῆμα προήχθαι τὸ μισθῶ, μισθώσω, ἀλλὰ καὶ μισθάριον καθ' ὑποκορισμὸν, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τοῖς Σουΐδα. (apud Svid. μισθάρνια legitur male pro μισθάρια.) Ad Odyss. A. p. 1406. παραβλήδην παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶς ὡς οἱ πλείους φασί, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. Ad Odyss. E. p. 1528. ἔστι δὲ πρόσγμα, ὡς δηλοῖ Σουΐδας, στέλγμα. & p. 1538. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἶδεν ὁ Σουΐδας καὶ τὸ οἱ, κοινότερον μὲν ὂν τοῦ ὠή. Ad Odyss. Z. p. 1554. Σουΐδας γοῦν ἐν τῷ ά, φησιν ὡς ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν. Ad Odyss. Γ. p. 1469. ὡς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι (ὁ μικρὸς λίθος) πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν φασὶν, ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα κεῖται. Ad Odyss. B. p. 1441. Τὸ προδηγέστερον ἀντὶ τοῦ ὁδηγικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα κεῖται. Ad Odyss. A. p. 1403. εἰ δὲ κατὰ Σουΐδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιάλτης, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιάλτης. Præter hæc decem loca exstat etiam undecimus, in qvo Svidæ lexicon licet non citatur nominetenus, tamen respicitur & tanqvam scriptoris insignis ac fide digni celebratur ad Iliad. Γ. p. 378. edit. Rom. (Basil. 286.) ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων, λέγεσθαι θεαιδέστατον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου προσβαλλομένης, τὸν Θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι, κοινὸν μέντοι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Solere Eustathium scrinia Svidæ, aliqvando etiam ubi non nominat compilare, notavit Kusterus ad Svidam in πύνδαξ. Michaelem Apostolium suæ ex Svida solere exscribere, id. ad ῥοδίων χρησμός.

g) Svidam *Monachum Byzantinum* vocat Joannes Rosinus in Antiqv. Rom. & post eum Joannes Bona in notitia auctorum in libris de divina Psalmodia allegatorum, *Monachum*

eo qvicqvam de se memoriæ prodiderit. Videtur qvidem in v. Σαμοθρᾴκη patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam illam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, a qvibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidæ, sed scriptoris Anonymi, ex qvo locus iste excerptus est.

2. Qvod ad ætatem Suidæ adtinet; de ea diversæ sunt virorum doctorum sententiæ, qvarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epist. CX. ad Gallos, h) Suidam paulo post Constantinum Leonis i) filium, qvi A. C. 912. imperare cœpit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, qvod, qvantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, k) qvem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδὰμ mentio fit Imperatoris Joannis Zimiscæ; l) & in v. Κωνσταντινούπολις Basilii & Constantini fratrum; qvi omnes Constantino, Leonis filio, posteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, & ad Seculum XIV. refert; hac inductus ratione, qvod Metochitam Logothetam citet, qvi sub Palæologis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Svidam hæc sunt: *Atqve adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qvi sub Palaologis vixit, apparet, eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, qvem Svidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, qvem ineunte Sec. XIV. vixisse constat; sed Symeon Metaphrastes Logotheta, m) qvi initio Seculi X. floruit: ut & ante

appellant etiam Josephus Scaliger ad Varronem p. 60. Maussacus in diss. Critica p. 396. Balthasar Bonifacius XV. 7. Hist. ludicræ, Hadrianus Bailletus Tom. III. judic. erudítor. p. 125. & Carolus Blount ad Philostratum p. 6. Non dubito autem ex sola conjectura à Rosino & aliis hoc pronunciatum fuisse, qvemadmodum & ab Is. Casaubono qvi *cucullatum Grammaticum* nuncupat lib. 1. cap. 6. ad Athenæum.

h) CXVII. ad Nic. Peiresçium, qvæ in majori Epistolarum Grotii collectione est 264.

i) Constantianum Porphyrogenitum Leonis Sapientis F.

k) Hermannus Witekindus, Rigæ tunc versans Vitas Imperatorum è Svida collectas cum Latina sua versione separatim edidit Francofurti 1557. 8. in his ultimi memorantur Constantinus Leonis Isauri filius qvi A. 775. Michaël balbus qvi A. 829. & Theophilus qvi A. 841. obiit. Excerpta de Imperatoribus ex Svida collecta habes etiam Græce & Latine in Frid. Sylburgii tomo tertio minorum Rom. Historiæ scriptorum, Francof. 1590. fol. qvibus alia insuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico adjunxit cum Porti versione Philippus Labbeus in tomo 1. scriptorum Hist. Byzantinæ Paris. 1648. fol.

l) Joannes Tzimisces Imperator fuit ab A. 969. ad 975. hinc Basilius II. ad A. 1025. & Constantinus ejus frater ad A. 1028.

m) Svidas in ἄβαγι, ὁ λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. Et

ante nos observavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentlejus, in præclara Dissertatione de Phalaridis Epistolis, pag. 23. Sententia igitur Wolfii hoc subducto tibicine sponte corruit. Alii inter qvos est vir doctissimus Gulielmus Cave, Nostrum vergente jam Seculo x. n) sub Basilio & Constantino fratribus vixisse censent: pro qva opinione facere videtur, qvod Svidas in v. Ἀδὰμ, ubi diversas annorum Æras sive Epochas recenset, Chronologiam perducat usqve ad obitum Joannis Zimiscæ, cui anno C. 975. modo dicti Basilius & Constantinus fratres in imperio successerunt. Huc accedit, qvod Noster in v. Κωνσταντινούπολις annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in Regno Basilii & Constantini Porphyrogennetorum, ut illo tempore, qvo ea scribebat, adhuc imperantium. Hæc sane speciosa sunt, & veram Suidæ ætatem indicare videntur. Sed si ex notis illis temporum, qvæ hodie in Svidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judicandum est; recentiorem eum utiqve esse oportet: utpote, qvi exeunte saltem Seculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam (qvod a nemine adhuc observatum esse video) in v. Γνώρεις v. Δέρτρον, & v. Ἡγήτορες, loca qvædam ex Mich. Psello o) adducuntur, qvi sub Alexio Comneno floruit, vitamqve usqve ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipse Svidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psellum utiqve vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, qvippe qvi primus in Commentario ad Homerum Nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo; sub finem nimirum Seculi duodecimi, & initium decimi tertii. Sed qvod ad loca illa Pselli adtinet; dubium non est, qvin a recentioribus Lexico Svidæ addita sint; idqve

 de

in ὑοθένει· ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου λογοθέτου μεταφράσει τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ. Bene observat Bentleius, μακαρίτην à Græcis dici qvi vel ipsorum memoria vel non adeo diu ante obiisset.

n) vergente seculo XI. sub Alexio Comneno, Vossius lib. 2. de hist. Græcis cap. 26.

o) Qvæcunqve ῥήσεις in Svidæ Lexico, addito Pselli nomine leguntur, eas omnes Küsterus observavit petitas esse ex Michaëlis Pselli libro inedito multas glossas vocesqve obscuras explicante, qvi in Bibl. Regis Christianissimi exstat Cod. 1837. fol. 184. hoc titulo: Ψέλλου σύνοψις διὰ στίχων σαφῶν καὶ πολιτικῶν, περὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, γενομένη πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα κύριον Μιχαὴλ τὸν Δούκαν ἐκ προστάγματος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλέως. Michael Dugas Constantini Ducæ F. Imperator fuit ab A. 1071. ad 1078.

de loco primo p) qvi adducitur in v. Γηώεγς, audacter affirmare ausim; qvippe qvem MSS. Paris. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis ætas Svidæ colligi potest; qvid tandem hac de re statuendum sit, qværet Lector. Eqvidem, nos ita censemus: incertum qvidem esse, qvo tempore verus Svidas, sive primus Lexici hujus auctor vixerit; antiqviorem tamen procul dubio esse, qvam vulgo credatur; cum persvasum nobis sit, plurima loca, qvæ recentiorem ætatem sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qvi trium Codicum MStorum Svidæ, qvi in Bibliotheca Regia Parisiensi adservantur, optimus est & vetustissimus. In eo enim multa loca, qvæ in recentioribus MStis, omnibusqve Editt. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus Onirocritici, qvi ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemqve loca ex Paulo Ægineta excerpta; & alia, de qvibus in Notis nostris Lectorem monemus.

3. Qvamvis autem Svidam antiqviorem, qvam vulgo creditur, statuamus; q) non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiqvum censemus, ut Strabo, qvem sub Augusto floruisse constat, ejus meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Svidam nostrum eundem esse r) cum Svida vetusto Historico, cujus præter Strabonem, Scholiastes Apollonii Rhodii, & Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba ejus Dialogo III. *de Historia Poetarum* hæc sunt: *Qvibus illud vere responderi potest, Svidam antiqvum fuisse scriptorem, cujus imprimis a Strabone* s) *fit mentio, & ab iis, qvi in Apollonium Rhodium commen-*

p) Qvoniam Kusterus primum tantummodo locum non agnosci à MSS. Parisiensibus observat, hinc videtur tacite simul professus cætera loca ex Psello adducta in Codicibus illis contineri, qvorum unum annorum saltem qvingentorum vetustatem habere infra §. 16. non diffitetur. Itaqve veram puto illorum sententiam, qvi statuunt ex Pselli libro Svidam ipsum qvædam in Lexicon suum transtulisse, & sub Alexio Comneno, ut visum etiam Vossio, circa sæculi XI extremum floruisse.

q) Nescio qvid in mentem venerit erudito viro Joanni Hallervordo, qvi in Bibliotheca curiosa Regiomonti 1676. 4. edita p. 379. tradit Svidam Syriani Alexandrini discipulum & Procli συμφοιτητὴν fuisse, clarum circa finem sæculi qvinti. Non audiendos etiam puto qvi cum Gilberto Genebrardo in Chronographia ad sæculum octavum referunt, vel ad nonum cum Andrea Saussæo p. 656. de Mysticis Galliæ scriptoribus.

r) Hoc persvasum etiam Antonio Possevino in Apparatu sacro T. 2. p. 437. ubi errores qvosdam qvos putat Svidæ perseqvitur usqve ad p. 442.

s) Strabo lib. VII. p. 227. Σ[illegible]ίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσ-

commentaria scripsere, & a Stephano, & aliis. Is igitur Svidas inter alia (nam & Historiam scripsit,) commentaria, ut par est credere, non admodum magna, condidit, quæ ab aliis postea multis locupletata & aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primique Svidæ nomen obtinuere, &c. Et paulo post: *Simul etiam abjiciendam puto, quam Grammatistæ quidam faciunt, duorum hujus nominis distinctionem, ut scilicet ille antiqvior tantum sit Historicus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur sententia; nimirum, Lexicon, qvod Svidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum & auctum esse; & deinde, Svidam Historicum & Lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; & nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, & Svidas noster communi eruditorum consensu a Svida Historico diversus, eoqve recentior merito statuitur. Et hactenus de ætate Svidæ.

4. Qvod ad Lexicon ipsum adtinet; id ex variis compilatum est auctoribus t) qvorum nomina partim Catalogus ille, qvi ab ipso Svida

 Lexico

χαειζόμενος. Apud Scholiastem Apollonii Rhodii ad I. 555. laudatur Σουίδας ἐν Θεσσαλικοῖς, & ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν ad II. 1235. & ἐν δευτέρῳ ad II. 1017. ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν ad IV. 816. rursus ad I. 558. Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίαν πεπραγματευμένοι. Unde judice Maussaco in diss. Critica ad Harpocrationem p. 396. apud Hesychium in Πυῤῥαία, qvæ pars fuit Thessaliæ; pro Σείλας, restituendum Σουίδας. Stephanus Byz. in Ἄμυρος Thessaliæ civitate: Σουίδας δὲ ἐν ταῖς γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι (Ἀμυραῖοι) ἐκαλοῦντο Βορδοι. Idem in Δωδώνη. Καὶ Σουίδας δέ φησι, Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ. Hæc de antiqvo illo Svida, qvi Augusti saltim temporibus non fuit inferior.

e) Præ cæteris *eclogas* jussu *Constantini Porphyrogeniti* factas studiose legit Svidas, & inde plurima in Lexicon suum transtulit, ut notatum Henrico Valesio præfat. ad excerpta Peiresciana. Sæpe autem loca autorum adscribit, nominibus eorum præteritis, qvorum aliqva ab Æmilio Porto, longe plura à Joanne Pearsonio in notis MSS. & à Kustero in sua Svidæ editione annotata, non pauca adhuc eruditis investiganda relicta sunt. Fulviusque Ursinus ex Svidæ Lexico multa *Polybii* fragmenta collegit, non ex MS. Codicis auctoritate, ut putavit Casaubonus, sed sola conjectura adductus, & styli indicio qvi Polybianum qvid tinnire videbatur: unde Polybio interdum qvædam adsignarunt utriqve, qvæ alterius sunt scriptoris ut eidem Valesio observatum. *Marci Antonini* loca qvæ suppresso nomine apud Svidam leguntur, passim indicavit Tho. Gatakerus, ut *Procopii* Nicolaus Alemannus & Claudius Maltretus, Casaubonus *Athenæi & Laërtii*: *Artemidori* Nic. Rigaltius, *Æliani* Joachimus Kühnius, *Harpocrationis* Maussacus, aliorum alii. In Svida, *ut lectitando & vigilando comperisse se & didicisse* ait idem Maussacus p. 396. diss. Critic. magna pars *scholiorum* qvæ *in Tragicos & Comicos* circumferuntur, continetur. Idem p. 392. non dubitat integrum *Julii* Sophistæ

Lexico huic præfixus putatur; partim duo nostri Indices posteriores Lectori exhibent. Mirabitur autem forsan Lector, in Indice ultimo, sive tertio, non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti, & Apollonii; cum Reinesius *Var. Lect.* pag. 479. hæc de Svida habeat verba: *Svidas Harpocrationem, & Scholiastas veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhausit, & in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi Vir Magnus locutus est. Tantum enim abest, ut Svidas tres Scholiastas posteriores totos exhauserit, & Collectanea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpserit.

5. Cæterum ex Scholiastis veteribus nullum Svidas diligentius compilavit, qvam Scholiasten Aristophanis; qvippe qvem totum pene in Lexicon suum transfudit. Qværitur autem inter eruditos, u) utrum Svidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis, an vero Scholiastes a Svida sua mutuatus sit: sive, an hodierna Scholia in Aristophanem ex veteri qvodam codice ad nos propagata sint; an vero a Musuro, vel alio qvodam, ex Svidæ Lexico consarcinata? Nos ita censemus: Hodierna Scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri qvodam codice descripta ad nos pervenisse, eademqve esse, x) ex qvibus ipse Svidas sua hausit: non pauca tamen loca a recentioribus, y) partim ex Svida,

opus cujus epigraphe sic concipiebatur, Ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου γλωσσῶν ἐπὶ βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνὸς, à Svida transcriptum, qvi etiam ex græca versione libri *Hieronymiani* de scriptoribus Ecclesiasticis, & ex *Hesychii* Milesii ὀνοματολόγῳ sive de viris illustribus libello aliqva transtulit, non tamen tam multa ut eo pertinere possint verba apud Svidam: ἡ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον ut visum viro eruditiss. Lucæ Holstenio c. 1. de vita Porphyrii, ubi narrat MStos sibi πίνακας excerptorum à Svida Collectorum vel transscriptorum ostensos à magno Sirmondo.

u) Ut apud Jac. Thomasium τὸν μακαρίτην diss. de plagio literario §. 550. seq. & Mausseum diss. Critica p. 596. Andream Schottum præf. ad Græcos proverbiorum scriptores &c. Georg. Sigismundi Greenium diss. 1. de Scholiaste Aristophanis, Witeberg. 1695. &c.

x) qvæ magnam partem pervetustis iisqve clarissimi nominis Grammaticis debentur Apollonio, Didymo, Symmacho, Aristarcho. Itaqve ex illis Svidam potius qvam scholiorum auctorem ex Svidæ Lexico sua hausisse plures viri docti agnoscunt, ut Jac. Palmerius p. 720. Exerc. ad scriptores Græcos, Menagius ad Laërtium p. 260. 264. &c. Meursius variis in scriptis, Florens Christianus ad Aristophanem p. 702. Marcus Meibomius ad Nicomachi Musicam p. 46. &c.

y) ut à Joanne Tzetze, Thoma Magistro, Marcoqve Musuro primæ Aldinæ editionis curatore, & deinde ab iis qvi Florentinam in priores præsertim Comœdias passim interpolatam dederunt. Vide Kusteri præfat. in Aristophanem.

Svida, partim ex aliis Scriptoribus, illis infulta esse. Et sane, qvæ leguntur apud Scholiasten illum ad *Eqvit*. pag. 323. Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, &c. itemqve ad *Acharnens*. p. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος. &c. ex Svida in v. Στλεγγὶς, & v. Σίκυον inserta esse, emunctioris naris Lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt, qvam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten, interpolatum esse pag. 106. ad verba illa Comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, &c. itemqve pag. 486. ad verba illa in *Vespis*, Εἵλη καὶ ὄρθρον, &c. patet non solum ex eo, qvod illic citetur Eustathius, z) qvi Svida utiqve recentior est; sed etiam ex eo, qvod duo ista loca in antiqvissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qvi legitur in iisdem Scholiis, pag. 15. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos jam ante monuit Vir in omni doctrinæ genere excellens Richardus Bentlejus, in Differt. de Phalaridis Epist. pag. 22. Notandum vero est, Suidam interdum plura habere, quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur, Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide nostrum v. Ἀκαλήφη. v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκορδυλημένος, v. Μελλονικιᾶν, v. Ναξιουργὴς, v. Πυρροφραγὴς, v. Σιβυλλιᾷ, v. Στρουθὸς, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, &c. Et hæc obiter de Scholiaste Aristophanis.

6. Quod ad modum adtinet, quo Collectanea hæc digesta sunt; in eo non raro judicium & diligentiam Compilatoris desideres. Nam primo, Noster, dum loca ex variis Scriptoribus decerpta in Lexicon suum congessit, sæpe vitiosis codicibus (a) deceptus fuit; unde fit, ut voces

z) Citatur Eustathius etiam in Scholiis ad Plutum v. 1111. sed itidem in interpolata Florentina, non in Aldina editione.

a) If. Casaubonus lib. 1. animadvers. ad Athenæum cap. 6. *Quam sæpe isti cucullato Grammatico (Svidæ) depravati codices errandi ansam præbuerint, scimus nos, qui in ejus libris multas, hoc genus culpas observavimus, ut cum* Φοιτάλμιος *male apud Sophoclem legit pro* Φυτάλμιος. *Cum apud Pindarum* Φρήμας δι' αἰθέρος *pro* ἐρήμας. *Apud Theocritum* δῆτα κοιλιδιόωντες, *pro* χυλοιδιόωντες. *In veteri Epigrammate* ὑστίνοιο θέριστρα, *pro* ὑσγίνοιο. *Pari stupore, (cur enim non dicam ligonem ligonem?)* σκάλια *alibi legit & probavit pro* ἀσκάλια, *&* ῥυβάδιυβος *pro* συβάδιυβος, Subadjuva. *Nam ea voce usi necessario & Græci, ut Synesius Epistola CXLV quo putem respexisse Suidam, sed vitioso codice usum.* Subadjuvarum *mentio in notitia Imperii. Mitto nunc alia, sane quàm multa generis hujus peccata Suida, partim notata jam aliis, partim nobis alibi.* Lucas Holstenius ad Stephanum Byz. in Μελαινεῖς. Suidas, qui

voces adulterinas & corruptas pro veris & genuinis Lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάσης apud eum habes pro Ἀκμαστής. Ἠρέθμησεν pro Ἠρέμησεν; Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις; Τάλεσιν pro Τέλεσιν; Ὕστινος pro Ὕσχινος, Καιλιδίαν pro Κυλοιδιᾶν; Φρήμας pro Αἱ ἐρήμας; Δεύξαντες pro Διΐξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες; Θεσμοτόκον pro Ἑσμοτόκον; Ἡβὸς pro Ὑβός; Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργίαστοι; Δαύψατο pro Ὀλόψατο; Δωτὺς pro Ἐδητύς; Εὐχείμονος pro Λευχήμονος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὄζωτα pro Ὀζωτά; Τσήπηρος pro Οἰσυπηρός; Φῶντα pro Ἀφῶντα; Φυλοξενεῖ pro Φιλοξενεῖ; & alia. Interdum vero lectio Suidæ melior est ea, quam nostri Codices hodie exhibent. Exempli gratia: apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις: ubi codex Suidæ pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Conjectura enim Biseti, qui Θησείοισι illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in *Thesmophor.* pag. 777. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ εἶχε τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cujus loco Suidas in serie sua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Ecclesiazusis* versus hic occurrit:

Ἡ χαῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comicum hodie male occupavit. In fabula *Thesmophoriaz.* pag. 794. inter alia & hæc leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' αἴγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

Λέων,

vitia Codicum suorum solet transscribere, & hoc præstitit fideliter in vocibus ἀπαίξειεν & χελωνᾶι, auctoritas nihil momenti habet. Imo aliter apud scholiastem Aristophanis aut quem iste descripsit, lectum olim, ex Apostolio liquet, qui κατὰ λέξιν eadem narrat, sed emendatius. Richardo etiam Montacutio p. 308. Apparatus ad Origg. Ecclesiast. & p. 235. Analect. *Suidas est Grammaticus non admodum vetustus, nullius judicii rhapsodus, doctrina mediocris, qui collatis velut corrasis undecunque laciniis farraginem illam suam tanquam centonem consarcinavit.* & p. 124. apparat. *Suidas in Græcis non contemnendus auctor, rudem se prodit & plane infantem in Latinis.* Tho. Gatakerus p 84. adversar. *occurrunt apud illum auctorem fœdissime depravata non pauca, & Latina quoque vocabula non infrequentia.*

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἴγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων, pro εἴγμα reponendum esse ἐκμαγμα in Notis ad illum locum probamus. Anthologiæ lib. III. cap. XIV. pag. 343. Epigramma in Protesilaum legitur, cujus pars est Hexameter iste:

Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic τὸ δυσμίμητα, sensui manifesto adversatur: cujus loco Brodæus reponendum censebat δυσμήνιτα; & Obsopœus, δυσμέλικτα. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητος reponendum esse δυσμίσητα, in Notis ad locum illum monemus. Apud Josephum lib. I. *de Bello Jud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia & hæc leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat: cujus loco ex Suida v. Νένακτο, rescribendum esse νένακτο, sensus manifesto suadet. Plura hujus generis exempla studiosus Lector ex Notis nostris colligere poterit. Nos enim hæc speciminis loco tantum proposuimus.

Porro, observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare, & ad unum caput referre solere: qvo fit, ut, qvæ ad diversos pertinent, uni tribui videantur, & in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, & diligenter animadvertas, ad qvos qvæqve Eclogæ referendæ sint. Exempla habes in v. Εὐμένης, v. Ἥρων, v. Σεβῆρος, & alibi.

7. Interdum vero (qvod majus est peccatum) Grammaticus noster res hominum prorsus diversorum, & ne nomen qvidem commune habentium, b) miscet, Eclogasqve historicas ad alienum prorsus caput refert: cujus ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, qvæ leguntur ab initio usqve ad verba illa, Ἐπιβυλαῖς ὑπαγάγων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt. Qvæ vero deinceps absqve ulla nota distinctionis subjiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. *Hist. Eccles.* lib. III. cap. XIV. & XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς, — ἀδελφὴν ἤγαγεν, apud Nicol.

b) tanto minus mirum ab eo confundi res diversorum sed ejusdem nominis hominum, unde Reinesius lib. 3. Var. lect. p. 362. *Sunt ista de Philoxeno apud Suidam excerpta ex Athenæo, sed indiligenter disposita & sine judicio, quod aliis sexcentis locis quoque factum probabimus alibi, conuasata. Quæ enim de diversis eodem nomine Philoxenis, qui tamen omnes cupediarum culinarumque adsecla fuissent, narrat Athenæus, ea Suidas omnia uni adscribit* &c. Vossius lib. 1. de Historicis Græcis c. 24. p. 156. notans Posidonii Alexandrini historias a Svida tributas Posidonio Apameensi, *Solennia igitur errat Suidas, cum ejusdem nominis scriptores confundit.*

Nicol. Damascenum in Collectaneis Constantini a Valesio editis, pag. 453. unde locus iste depromptus est, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; qvæ proinde Noster male ad Alyattem refert. In v. Νίκων Grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, qvæ apud Pausaniam lib. VI. pag. 464. unde totus iste locus excerptus est, de Theagene Thasio narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum qvendam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qvi ibi adducitur, sumptus est ex Procopii *Hist. Arc.* cap. I. sed ubi de Theodosio qvodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliqvo, *Eunomianus* appellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philostorgium, pag. 2. ex loco hoc Svidæ Eunomianum aliqvem sibi confinxit, qvi nullus exstitit: ut in Notis nostris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τοῦτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, &c. excerpta sunt ex Philostrati lib. II. *de Vita Apollonii* cap. XI. sed qvæ Svidas pessime ad Porum refert, cum apud Philostratum de Phraorte Indorum Rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo.

8. Est & alius Lexici hujus nævus, qvi in eo consistit, qvod sexcentis in locis exempla, qvæ ex scriptoribus veteribus c) adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec qvicqvam faciant ad probandam significationem vocis propositæ. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, qvam in eos, qvi varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adsuerunt, vel ea, qvæ ad marginem scripta erant, absqve judicio & delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Svidam loca, qvæ ex margine in textum irrepserint, & imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem Lector, qvæ notavimus ad v. Ἀγροιώτης; v. Ἀναθεῖναι. v. Ἀριστογείτων, Kud. v. Εἵλκεν, v. Ναννος, v. Ὑπνομαχῶ.

9. Qvamvis autem & alii sint Lexici hujus nævi, d) partim ipsi Svidæ,

c) Plerumqve etiam haud nominatis, unde Joannes Rualdus animadvers. XXIV. ad Plutarchum p. 107. *Primum quidem Svidam plerumque Arcadicum sapere atque Midinum, multa nullo judicio curaque in suum Lexicon ab aliis autoribus optimis pessimis transtulisse suppressis fere nominibus, ignorare non potuit summus eruditione ac ingenio ipse ille Baronius.* Ante Rualdum Justus Lipsius libro IV. de militia Romana dialogo 10. p. 159. *Sed admoneo, utcunque pecus Svidas est, auream tamen esse & è meliore metallo Vellus fere. Carpsit & sumsit ex optimis qui fuerunt, & plerique non sunt. Utinam judicio & cura, addo & fide meliori. Nam nomina fere supprimit, & intendere oportet quid ejus sit, quid alienum. Cæterum etsi ille Arcadicum & Midinum sapit, alios tamen lectores suos facit, qui curiosi quidem sint & intenti.*

d) In excerpendis auctorum verbis sensum illorum interdum pervertere notat Kusterus in notis

Svidæ, partim librariis & recentioribus compilatoribus tribuendi; est tamen liber longe utilissimus, e) & qvem Thesaurum, omnigenæqve eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia Poetarum, Oratorum, Historicorum, &c. qvæ in eo continetur, auro contra cara est, & qva sine irreparabili damno Respubl. literaria carere non possit. Taceo tot & tam præclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, qvæ in Lexico hoc nobis conservantur, & pretium ei non parvum conciliant.

10. Prodierunt autem hæc Collectanea Svidæ primo Mediolani, f) A. C. 1499. Græce tantum: in qva Editione nonnulla loca desunt, qvæ in

 reliqvis

ad vocem πολλάδης. Porro, non nævis qvidem adscribendum, sed tamen evolventibus perqvam incommodum est, qvod cum opus Svidæ lexicorum more, ordine litterarum digestum sit, tamen in qvibusdam longe alium ordinem observat qvam vulgo uti consvevimus. Nam αι post δ qværendum est, ει post ζ, θ post ι, ω post ο. Præterea consonantes duplicatæ statim post simplices, verbi gratia ἀλλαχῇ statim post ἀλᾶται, ante ἄλβα &c. Etiam Jacobo Gronovio præfat. ad Harpocrationem probe notatum veteres in digerendis juxta seriem literarum vocibus non ita fuisse semper curiosos ut nos hodie, primam enim litteram observasse contentos, non raro in syllabis integris minus sollicite adhibuisse accuratum litterarum ordinem. Hujus tamen incuriositatis exigua in Svidæ Lexico vestigia deprehenduntur. Et nescio an fuisset vitio dandum novo Svidæ editori, si ob lectorum commodum etiam illam qvam dixi ordinis anomaliam eliminasset, & consveta omnibusqve obvia serie voces evolvendas exhibuisset.

e) Leo Allatius de scriptis Socratis p. 117. *Non tantum tribuo Svidæ, at pannis ex qvibus consutus ille liber est, cum sint admodum pretiosi & rari, multum tribuendum est.* Certe qvamplurima præclara & digna scitu iisdem qvibus alia innumera antiqvitatis tenebris sepulta nos laterent, hoc Svidæ opere si careremus.

f) Prima editio Svidæ qvæ A. 1499. fol. *Mediolani* prodiit (non Romæ, ut post Gesnerum in Bibl. opinabatur Mich. Neander in notitia auctorum Gnomologiæ Stobæanæ præmissa p. 68) charta magna & nitida, typis luculentis, debetur *Demetrio Chalcondylæ* doctissimo Græco Jo. Mariæ Catanæi, qvi Latinam præfationem præfixit, Præceptori, & typorum operam sumtusqve cum eo præbentibus Joanni Bissolo & Benedicto Mangio Carpensibus. Hic est Catanæi Svidas, qvi memoratur in C. S. Schurtzfleischii Epistolis arcanis p. 5. Chalcondyles in græca præfatione præfixa testatur pluribus se usum Codicibus MSS. in castigando opere nulli pepercisse studio: nonnulla autem, cum non posset emendare, ita ut reperit, reliqvisse, nonnulla etiam aliunde adscita addidisse. Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης, ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος, κἀν τούτοις πᾶσιν οὐ σμικρὰ ἄττα ἁμαρτήματα εὑρηκὼς, ὧν τὰ πλεῖστα ἐν ἅπασιν ὁμοίως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπηνώρθωσεν. ἔστι δ᾽ ὧν οὐχ οἷός τε ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορ-

reliqvis Editt. reperiuntur. Eam secuta est Editio Veneta, g) sive Aldina, A. 1514. & ea Græce tantum. Hæc nonnunqvam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse apparet. Deinde Svidas

διώσεως τετυχηκέναι, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἑρμηνείαν διὰ σπουδῆς ἔσχε διαφυλάξαι. τὴν μέντοι παρεισαγομένην ῥῆσιν πρὸς σαφήνειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην οὖσαν, ὡς εἶχεν ἀφῆκεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐχ ὑπῆρχον ἐν Σουίδᾳ, ἄλλοθέν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τι καὶ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτους, ἔνθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι. Addit idem Demetrius, Svidæ librum in Græcia pridem atqve Italia ita fuisse rarum ac pretiosum, ut qvi eum haberet, eo gloriaretur qvasi thesaurum insignem, & Amaltheæ, qvod ajunt, cornu possideret. τόδε βιβλίον, οὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τοῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθείας κεκτῆσθαι. In titulo græcus exstat dialogus bibliopolæ & lectoris φιλομαθοῦς, qvo liber commendatur, indicaturqve tribus aureis venum exponi. ἡ οὖν τιμὴ πόση ἐστὶ; Χρυσῶν τριῶν. λάμβανε δὴ καὶ δὸς βιβλίον. De Demetrio Chalcondyla qvi A. 1510. obiit octogenario major, præter Jovium in elogiis consulere juvabit Jani Parrhasii (cui filia Demetrii nupserat) qvæsita per Epistolas p. 45. 144. 146. Alcyonium II. de exilio p. 247. Lambecium VI. p. 277. Vossium de arte Grammatica p. 15. Varillasium lib. 4. anecdoton Florentin. Bullartium T. 1. Academiæ scientiar. p. 280. &c. Antonius Motta Demetrii præceptor Lexico Svidæ hocce præfixit epigramma:

Demetri æternos debet tibi mundus honores,
Qvod dignum, qvod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, cari cui tanta resultat
Gloria discipulo, te duce qvanta datur.

Alterum item hoc, in qvo majorem Mediolano honorem ex editione Svidæ, qvam iis pollicetur locis qvi Hesiodum, Homerum, ac Pindarum Poëtas in lucem protulere.

Olim Phocis erat doctis celebrata Poëtis
Unde novum exhausit funditus Ascra melos.
Proximus huic Helicon, vivo forte æmulus illi
In qvo tam expressit nobile Smyrna sophos.
Cadmeas Dircæus olor volitare per arces
Dictus & immenso est perstrepuisse sono.
Dignius Insubri Svidæ decus exit ab urbe,
In cujus lapsa est Græcia tota sinum.

g) Editio *Aldina* Venet. A. 1514. viri docti manu passim notata exstat in Bibliotheca Leidensi inter libros, qvos Academiæ legavit clarissimus Perizonius. Svidæ exemplaria MSS. si non

das editus est Basileæ h) apud Frobenium, A. 1544. itidem Græce tantum. Hæc Editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet, vel ab Editoribus Basileensibus interpolata est. Anno 1564 Hieronymus Wolfius i) Svidam (omissis notis mere Grammaticis, & fragmentis brevioribus) Latine a se versum absqve textu Græco Basileæ edidit. Hæc versio Svidæ, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileæ A. 1581. Mirum autem non est, Wolfio rem minus feliciter successisse, cum nullis codicibus MStis instructus, textum Svidæ, ut tunc erat, corruptum in versione sua secutus sit. Tandem Æmilius Portus, Francisci filius, Græcæ Lingvæ in Academia Heidelbergensi qvondam

 Professor,

omnia, certe multa sic scripta fuisse qvemadmodum ἐκδόσεις Aldina & Basileensis exscriptæ sunt, ut paginæ faciem diviserint in duas, qvod dicitur columnas sive σελίδας, & forsan id ipsum Svidam primum ita probasse, notat Jac. Gronovius in emendationibus ex Svida p. 110. Editio Aldina præfationis loco habet præfixum monitum Aldi de modo singulari qvem in ordine seriei literarum scriptor hic observat, qvod deinde in Basileensi qvoqve & Porti, Kusteriqve editione repetitum legitur.

h) Editio *Basileensis* A. 1544. qvæ Aldinam per omnia exprimit, manu Isaaci Casauboni passim notata exstat Lugduni Batavorum in Bibl. Academiæ. Inter libros Gudianos qvi servantur in Bibl. Gvelpherbytana, habetur eadem notata passim manu Salmasii.

i) Prima editio Latina *Hieron. Wolfii* viri, si qvisqvam, immortaliter meriti de Græcis litteris, una cum nonnullis *Joachimi Camerarii* qvæ ad calcem voluminis subjiciuntur declarationibus lucem vidit Basileæ ex Oporini officina, A. 1564. minus emendate qvidem, ut ipse queritur in titulo posterioris edit. A. 1581.

Peste meam vallante domum, vastante librari
Editus hic propere est, nec sine labe liber.
Nunc positis novus exuviis nitidusqve juventâ
Eusebii prodit munere Episcopii.

David Hœschelius in litteris ad Jungermannum datis Kal. April. A. 1606. 4. testatur Wolfium integri Svidæ editionem Græcolatinam paullo ante mortem adornasse, *verum autore*, inqvit, *mortuo, fidem typographus fefellit.* Non eâdem diligentia versatum Wolfium in Svida interpretando, qva in Isocrate, Demosthene & Zonara usus fuit, notat Andreas Schottus præfat. ad *proverbiorum Centurias XIV. è Svida* collectas, & cum aliis Græcorum proverbiis Zenobii sive Zenodoti, Diogeniani & Anonymi Vaticani, utraqve lingva editas & notis illustratas Antvverp. 1612. 4. Paulus Colomesius notis ad Gyraldi Histor. poëtar. p. 276. *Epigramma in Soranum Ducem, sub Ælii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhaurio Noviomago profert Wolfius in historicis Svidæ, voce Adrianus; quem locum, si me audias, Lector, consules; ibi enim Svidam attingit Wolfius, vir alioqui naris obesæ, neqvaqvam infeliciter.*

Si præstantissimo Vossio credimus, lib. 2. de Hist. Græcis c. 26. p. 302. diu ante Wolfium Svidas Latine versus est à *Roberto Grosteste* sive Capitone, Episcopo Lincolniensi, qvi A. C. 1255. diem obiit supremum. Sed licet Joannes Balæus Cen-

Professor, Svidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, & Notis, edidit Genevæ, A. 1619. 2. Volum. Hæc Editio, qvoniam omnium earum, qvæ Nostram præcesserunt, novissima est; qvodnam de ea nostrum sit judicium, paulo fusius Lectori exponemus.

II. Dicimus igitur, Portum non eam, qvam par erat, diligentiam in Editione sua Svidæ adhibuisse, nec idoneo satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Svidam contulit, (qva in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non responderet) sed neomnes qvidem Editiones, tunc exstantes,

tur. IV. c. 18. p. 306. inter scripta Roberti, annotationes in Svidam, & Svidam ab eo translatum memorat, id tamen non intelligendum videtur nisi de *narratione apocrypha qvæ* exstat apud Svidam in Ἰησοῦς, & ex Roberti versione in variis Bibliothecis adhuc superest manu exarata. Eadem narratio MS, fertur ex alia versione *Lauri Quirini* Cretensis, Patricii Veneti, qvi claruit circa A. C. 1453. ut alias interpretationes editas jam prætercam, de qvibus dixi in Codice Apocrypho Novi Test. T. 1. p. 371. * & T. 2. p. 547.

Præter Wolfium Svidæ editionem emendatiorem etiam molitus est *Hadrianus Junius* teste Valerio Andrea in Bibliotheca Belgica p. 109. & Joanne Sambuco in literis ad Junium datis IV. Id. Febr. A. 1564. p. 620. *Tu vero tandem nobis Svidam restitutum, Epithetorum Græcorum explicationes, Nonnum & alia extrudes.* Et qvantum in eo operæ ac studii posuerit, narrat ipse Junius in Epistola ad Arnoldum Birckmannum p. 74. seq. & ad Petrum Bloccium p. 116. *Habeo & Svidam locis ter mille, qvid ajo imo* μυριάκις *à me interpolatum & genuina lectioni restitutum, cum indicio authorum unde sua mutuatus est.* & in alia data A. 1562. ad Marchionem Anglum p. 173. *Habeo præter alia præ manibus vertendum Svidam, opus ingens & maximi usus ad omnigenam historiarum & rerum omnium abditarum cognitionem, in quo eam navavi operam, qua & mihi honorifica, & utriusque linguæ vetustatisque studiosis cumprimis utilis atque adeo necessaria futura est, nam supra qvinque aut sex millia locorum ex omnis generis autoribus petita, germana lectioni restitui immenso cum labore, quæ citra nostra industria opem intelligi omnino non possunt.* Sed p. 136. ad eundem Bloccium: *Svidas meus prius quam in manus hominum veniat publici juris factus, biennium aut plus eo elabetur.* De Wolfii Svida sermo videtur esse Junio Epistola ad Gvil. Lindanum p. 267. *Wolfii opera vereor ut illi parum sit futura gloriosa, nisi iis instructus veniat copiis, quas præter me an alius habeat ignoro: nunc illi in mustaceo quæsita gloriola frui aliquantisper liceat.*

De magni *Pearsonii* consilio Mericus Casaubonus notis ad Hieroclem A. 1655. Londini editis p. 181. *Joannes Pearsonius vir doctissimus & in Græcis litteris & libris omne genus, qvod ex luculentis* Hesychii & Svidæ, *quas dudum molitur editionibus, si vita suppetet, qua dignissimus est, literatis aliquando constabit, eximie versatus.* Svidas Pearsonii manu passim notatus servatur Cantabrigiæ, cujus notis MSS. usus est easqve passim laudat Küsterus. De *Beveregio* autem falsus rumor venit ad Schurtzfleischium, τὸν μακαρίτην qvi in Epistolis arcanis T. 1. p. 5. scripsit A. 1679. *Svidas Beveregii brevi veniet in nostras manus, quem multa diligentia curat vir doctus & laboriosus apud Anglos.*

ſtantes, inter ſe comparavit. Ex tribus enim, qvæ tunc prodierant, Editionibus, Mediolanenſem (qvæ omnium prima eſt, & nonnullis in locis emendatior reliqvis) nunqvam inſpexit : qvæ cauſa eſt, qvare non paucos errores typographicos Editionis Aldinæ, in Editionem Baſileenſem, qvam *κατὰ πόδα* ſecutus eſt, poſtea transfuſos, imprudenter in textum receperit, eoſqve tanqvam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhæc, cum totum fere Svidæ Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, qvorum major pars hodie adhuc exſtat, compoſitum ſit; Portus exiguam plane in inveſtigandis auctoribus, ex qvibus Svidas ſua ſumpſit, diligentiam adhibuit : unde mirum non eſt, ſexcentis in locis Lexici hujus, qvæ non niſi ex auctoribus ſuis illuſtrari & emendari poſſunt, aqvam ei hæſiſſe. Præterea, (qvæ major eſt negligentia) ne ipſum qvidem Svidam ſecum contulit; cum ſæpe contingat, ut eædem *ῥήσεις* bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptæ forſan & mutilæ; alibi vero ſanæ & integræ : ut proinde Svidas ex ipſo Svida non raro emendari & illuſtrari poſſit. Hoc cum non obſervaverit Portus, (obſervare autem debuit) ſæpe fit, ut, qvæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitioſam lectionem ſecutus, ſuiqve prorſus immemor, peſſime vertat, & a ſcopo longe aberret. Ne autem hæc in virum, cujus conatus ſaltem de re literaria bene merendi laudandus eſt, immerito a me dici qviſqvam putet; allatis qvibuſdam exemplis rem probare, & omnem calumniandi ſuſpicionem a me amovere conabor.

12. Dixi, Portum Editionem Mediolanenſem nunqvam inſpexiſſe; qvod ex ſeqventibus manifeſtum fiet. In v. *Ἄβαρις* Editiones Aldina & Baſileenſis habent, *χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους*; qvam lectionem Portus ſecutus eſt; cum in Editione Mediolanenſi rectius legatur, *Σκυθικούς*... In eadem voce, pro *ἀφάνισαι*, MSti. & Ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαι*: ad qvem locum Portus : *Ἀφάνισαι*] *Aldinus codex*, *ἠφάνισαι*. *Utrumqve vitioſum. Scribendum enim ἠφάνισαι, ab ἀφανίζω.* Recte qvidem mones Porte : ſed qvid opus fuit manifeſta menda typographica Editionis Baſileenſis in textum recipere, & inutilibus obſervatiunculis Svidam onerare? In v. *Ἀρουραία*, priores Editt. (ſi Mediolanenſem excipias) habent, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν*; qvod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota ſolita N. L. i. e. *Non liqvet.* Si Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, non diu ei de emendatione hujus loci laborandum fuiſſet. In ea enim recte legitur, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει γ'*:

i. e.

i. e. *Arura* (qvæ est certa agri mensura, ita dicta) *pedes habet qvinqvaginta*: qvam lectionem non solum confirmant Msti, sed etiam ipse Svidas alio loco, nimirum in v. Στάδιον, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενὴς, in omnibus Editionibus præcedentibus, si Mediolanensem excipias, ante Φυσήματι desideratur vox Γηγενεὶ; sine qva loci illius sensus omnino est obscurus & mutilus. Hæc ratio est, qvare Portus falso existimaverit, verba illa, Φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, & qvæ seqvuntur, non pertinere ad v. Γηγενὴς, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta Editione Mediolanensi locum hunc unius vocis adjectione suppleri & sanari posse intellexisset: id qvod etiam ex alio loco Svidæ in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις repetitur, discere poterat. Post v. Ἐπήβολος in Editione Basileensi & Porti legitur, Ἐπηβολώτατος, προσοικειότατος: ubi nemo non videt, vocem posteriorem esse παρακεχωρημένην, & nullo modo ὡς παράλληλον respondere posse voci Ἐπηβολώτατος. Rectius igitur in Edit. Mediol. cui etiam suffragantur Msti, sic legitur: Ἐπηβολώτατος. † Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Nusqvam hic comparet vox adulterina προσοικειότατος, qvam certum est, ex voce προσῳκειώσατο esse corruptam, & e genuina sede sua, qvæ est post Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in Editione Basileensi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, Editiones Aldina & Basileensis mendose exhibent ἐπικύφη; qvam lectionem secutus est Portus: qvi, si Editionem Mediolanensem consuluisset, in qva recte legitur Ἐπικύρει, vidisset utiqve, τὸ ἐπικύφη esse sphalma typographicum, & proinde in Textum minime recipi debuisse. In v. Ὅμηρος, pag. 301. Edit. Genev. pro ἀφίκετο εἰς γάμον (qvod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum est, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; ut in Mstis, & Editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura hujus generis in medium adferre: sed cum ex hisce Lectori abunde patere arbitrer, Portum Edit. Mediolanensem nunqvam consuluisse, ad alia pergo.

13. Dixi secundo, Portum exiguam diligentiam in investigandis auctoribus unde Svidas sua sumpsit, adhibuisse: qvod omnibus editionem ejus inspicientibus per se manifestum est. Si enim Aristophanem, ejusqve Scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, ejusqve Scholiasten, Herodotum, Thucydidem, & paucos alios excipias; de reliqvis scriptoribus, ex qvibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniavit qvidem. Cæterum, qvantam in hac Editione lucem Svidæ ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex qvibus sum-

pta

pta sunt, collatione attulerimus, ex Notis nostris Lectori patere poterit.

14. Dixi porro, Portum ne ipsum qvidem Svidam secum contulisse; qvod itidem exemplis qvibusdam in medium allatis probabo.

In v. Διακωδώνισε priores Editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν: qvod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.* Sed pro ἐξηπάτησε scribendum esse ἐξήτασε, non solum res ipsa docet, sed etiam Svidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένος; ubi in omnibus Editionibus expresse legitur, καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus frustra sese torqvet, dum non animadvertit, pro βύλετα, vel, ut Editt. Mediol. & Aldina habent, βύλεται, reponendum esse βύχετα, ut non solum in Mstis, sed etiam alibi apud Svidam in v. Βύχετα recte legitur. Locum Svidæ, ut in Editt. Basil. & Genev. legitur, & versionem Porti subjungam, ut Lector in rem præsentem qvasi deducatur. Θέμιν, (inqvit Svidas) δικαιοσύνην. Βύλετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Portus hæc ita vertit: Θέμιν, *Themin. Hoc nomen justitiam significare vult,* [*i. e. significat. Unde compositum* Θεμίσκυρα, *Themiscyra. Hæc autem*] *urbs est Epiri, qvæ per neutrum genus & pluraliter effertur: qvam Philochorus ait sic appellatam, qvod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum Lectori persvadere conatur, Svidam hic de Themiscyra urbe loqvi: qvod est ab ejus mente alienissimum. Neqve saniora sunt, qvæ in notis affert; in qvibus locum hunc sic emendare & supplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνην.] *Hæc ita fortasse legenda:* Θέμιν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. *Consule Geographos in* Θεμίσκυρα. *Sed* Βύλετα *urbem apud nullos reperio.* Omnia hæc sunt prorsus ἀπροσδιόνυσα, neqve veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Qvam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consuluisset Suidam in v. Βύχετα, ubi recte sic legitur: Βύχετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως, καὶ πολλαχῶς * (lege πληθυντικῶς, ut in v. Θέμιν) λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, &c. Qvam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, qvod Themis ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη, *bove vecta*, illuc venisset: qvam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime convenire, nemo est adeo hebes, qvin facile intelligat.

Post v. Ταχήν. ὄν. ὀρ. in prioribus Editt. mendose legitur, Ταγὴν ὀ-

 νομαστ-

* πολλαχῶς pro *pluraliter* à Svida positum esse videtur.

κνισσοθήρας. ὁ Ἰούνιος μήν. Ad qvem locum Portus : *Tagen. ὁ κνισσοθήρας Cnissotheras. q. d. nidoris venator. Junius mensis. Legendum videtur ὁ Ἰούνιος μήν. Sed N. L.* Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. φαγεῖν ζῶν constat, legendum esse, ταγηνοκνισσοθήρας ; qvæ est vox comica, eleganter significans lurconem, vel parasitum, (proprie eum, qvi sartaginis nidorem captat) qvalis erat Junius iste ; qvem Portus ridicule in Junium mensem transformat. Eadem vox in v. Ἰούνιος, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in Editt. prioribus legitur, ταγηνογυνοθήρας ; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας : unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισσοθήρας facile erueris.

In v. Τὰ νῦν λέγω, pulchra sententia Polybii (cujus nomen ibi qvidem a Suida reticetur, sed alio loco, qvem mox indicabo, laudatur) pessime corrupta, & mendo non leviter obscurata est. Qvid enim sibi volunt verba ista, ἠτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην ? Portus ea sic interpretatus est, *Infelix fuit, postqvam talem famam jure hæreditario consecutus est.* Qvam longe a scopo & mente Polybii ? Ex MStis, & ipso Svida in v. Τύχη patet, legendum esse, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην : qvorum verborum sensus est, inane esse fortunæ nomen, & omnia, qvæ vulgus ei tribuat, divinæ providentiæ re vera adscribenda esse.

In v. Καρῖνος hodie legitur, γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀπέδειξεν τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τύραννος τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε, &c. qvem locum non solum omnes Editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent : cujus proinde supplendi spes nulla esset (præsertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. Μακρῷ apparet, non amplius exstet) nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῷ constat, locum hunc sic supplendum esse : ἀπέδειξε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσοῦν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τύραννος, &c. Qvorum verborum sensus est : Carinum tam malum & sævum fuisse principem, ut veterum tyrannorum sævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum qvasi videretur. Elegans proverbium & freqvens apud Græcos scriptores : qvo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hœschelio editis, pag. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devastatam esse ait, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν : i. e. *Ut vetus illa Mysorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thracia vastatione collata, aurum esse videretur.* Sic enim locus hic reddendus est ; qvem Cantoclarus ita vertit, ut sensum ejus minime intellexisse appareat.

In

In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, antequam qvieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qva in vita usi fuissent, judicari posset. Sed in prioribus Editt. ante μέλλοντας desideratur vox Σκύθας, qvæ totius sententiæ cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices Msti non docerent, clare tamen ostenderet Svidas in v. Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν; ubi de eodem Scytharum more agens, expresse inqvit, Φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, &c.

In v. Ἐχέμυθος Svidas inqvit: Εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem & imminuenda vitia conferebat.* Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: qvod Portus, fidus interpres, *comœdiæ imminutionem* vertit. Sana, qvam dixi, lectio apud Svidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. Ὅλην ἐξεκέχυτο: qvod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. Ἠρεῖτο, pro ἐσιτοποιεῖτο legendum est σῖτον ἠρεῖτο; ut in v. Βιτέλλιος, ubi idem locus exstat. Portus, cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliqvid deesse; qva de re Lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἠρεῖτο, cujus causa hæc videntur allata.* Sed nihil deerit, si, ut diximus, scribatur, σῖτον ἠρεῖτο. Non me qvidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi ἐσιτοποιεῖτο: sed utra lectio præstet, nunc non disputo. Illud saltem constat, ex mente Svidæ, qvi ῥῆσιν istam sub voce Ἠρεῖτο collocavit, legendum esse, σῖτον ἠρεῖτο.

Ex hisce paucis (sunt autem alia ejus generis qvamplurima) manifestum est, operæ pretium facturum fuisse Portum, si ῥήσεις easdem, qvæ apud Svidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

15. Qvæ autem hactenus dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, qvam par erat, diligentiam in adornanda Svidæ editione adhibuisse. Sunt autem alia, haud sane leviora, nec pauciora, in qvibus eruditionem qvoqve & judicium ejus merito desideres. Hoc ut Lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in qvibus nec accurati interpretis, nec acuti Critici partes implevit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Svidas ait, Διασκευὴ δ᾽ ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος: qvarum verborum sensus est, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam, & denuo in Scena exhibitam

tam fuisse. Διασκευὰς enim, sive διεσκευασμένα δράματα, appellatas fuisse fabulas, a Poetis nova lima perpolitas, & postea in Scena repetitas, accurate ostendit Magnus Casaubonus ad Athenæi lib. III. cap. XXVI. qvem lector consulat. Hinc ergo apparet, qvam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, qvæ sic Latine reddidit: *Ex his vero diasceue, sive historica narratio, est Nauplius.*

In v. Ἑωθὸς Svidas ait: Ἑωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρώς, ἑώθας. καὶ Θουκυδίδης, ἑώθεσαν. Qvem locum Portus sic vertit: Ἑωθός. *Sine ι. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consuevisti.* Male omnino. Vox enim Ἀραρὼς hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetæ, apud qvem Svidas dicit τὸ ἑώθας absqve ι legi, pro εἰώθας; uti τὸ ἑωθὸς, apud Archippum, pro εἰωθὸς; & apud Thucydidem ἑώθεσαν, pro εἰώθεσαν, reperiatur. De poeta autem Araro Svidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam ejusdem Ὑμέναιον laudat in v. Ἀναθεῖναι; cui loco imperitus aliqvis homo, qvem itidem fugiebat, τὸ Ἀραρὼς ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: ὅτι ἀραρὼς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας. Cæterum, errorem priori similem Portus commisit in v. Γηώρας, ubi τὸ Ψελλοῦ vertit, *balbi vel blæsi*; cum ibi sit nomen proprium viri, & Michaëlem Psellum designet.

In v. Νόθευει, Portus verba hæc Svidæ, ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Historici.* At qvis non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logotheta*, cum manifestum sit, citari illic Μετάφρασιν certi alicujus scriptoris, ab officio, qvo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἄβαξι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεῦσαι: in qvibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Historicus*, vel *Historiæ Scriptor*, interpretatur. In sola voce Ἐξαπάτη cautior fuisse videtur, ubi nomen *Logotheta* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, qvam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. Αὐτόλυκος priores Editt. Svidæ habent, ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς: qvem locum Portus de locis Charonicis, sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit, rescribendum ibi esse, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς, i. e. *tempore belli Charonensis*; qvæ mutatio levis qvidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Svidas inqvit, Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν. Qvæ verba Portus sic vertit:

Primus

Primus etiam ipse Tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum. Qvæ ἀβλεψία! Adeo nimirum obesæ naris Criticus fuit Portus, ut non animadverteret, pro στρατολογίαν legendum esse τετραλογίαν, & Svidam hic loqvi de notissimo more Tragicorum apud Græcos, qvi τετραλογίᾳ, sive qvaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem Tragicum primum recessisse, & non qvaternis sed singulis fabulis certasse, Svidas hoc loco observat.

In v. Τίς τῇδε Svidas ex Scholiaste Aristophanis refert, eos, qvi olim Diis libaturi essent, ad adstantes dixisse, *Quis adest?* Eos deinde lingvis faventes respondisse, *Multi & boni.* Svidæ verba hæc sunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί: qvæ Portus sic vertit: *Deinde, qvi aderant, sese laudantes, dicebant, multiqve boniqve.* En peritum interpretem, qvi τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *lingvis faventes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si qvo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferantur: unde eos, qvi aderant, vel tacere omnino; vel, si loqvi qvicqvam vellent, bona verba (ut ajebant) dicere oportebat. Utrumqve apud Latinos continetur significatione phrasis *lingvis favere*; cui apud Græcos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Svidæ verba in v. Εὐφημία hæc sunt: Εὐφημίας χαίρειν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς, &c. Portus hunc locum sic Latine vertit; *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, qvam universas Atheniensium aras & templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, qvæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liqvet, τὸ εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive, silentium religiosum, vel bona verba, significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religiosum, cujus index & argumentum sit ipsorum εὐφημία, qvam universas Atheniensium aras & templa.

16. Plura de Editione Porti, k) ejusqve nævis, non addam; cum hæc sufficere putem. Venio tandem ad Nostram; in qva qvid a Nobis

Hhhh 3 præsti-

k) Huic acri Kusteri de Porti labore censuræ, qvam in diatriba de Svida separatim vulgata similiter tulerat, consentiunt aliorum virorum doctorum ante Kusterum publice de eo edita judicia, ut Reinesii III. 7. Var. Lect. & Gisberti Cuperi libro IV. Observationum cap. 12, ubi Portum subinde reprehendunt, Svidæqve loca complura illustrant: *Frigidissimum in-*

præstitum sit, paucis Lectorem docebimus. Primo, Textum Græcum cum tribus codicibus Mstis Bibliothecæ Regiæ Parisiensis contulimus; qvorum unus (qvem in Notis nostris Mstum A. appellare solemus) optimus est, & qvingentorum saltem annorum vetustatem habet. Hujus præcipue Codicis ope ingentem mendorum numerum ex Svida sustulimus, & non paucas lacunas in eodem supplevimus; ut ex Notis nostris Lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis suggessit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qvi proinde admodum exiguo nobis usui fuit. Præterea usi sumus variantibus lectionibus Msti Vaticani, l) qvas Illustriss. Pearsonius, Magnus ille Episcopus Cestriensis, ad marginem Svidæ sui annotaverat. Sunt eæ pauciores qvidem, sed interdum

terpretem vocat Jacobus Windetus, Svidæ locum explicans in libro de vita functorum statu p. 64. Et Joanne Pearsonio judice, prolegomenis ad Hieroclem, Portus *Svidam adeo infeliciter transtulit, maculisque plurimis aut affectum invenit aut affecit.* Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindob. p. 534. *totum Svidæ Lexicon, licet Æmilius Portus illi recensendo, emendando, & Latine vertendo non mediocrem impenderit operam, innumeris tamen adhuc scatet erroribus.* Jacobus Gronovius ad Harpocrationem p. 69. *Svidam igitur relinqvamus Porto, infandis modis corruptum.* Omitto qvæ in eandem sententiam Mericus Casaubonus libro Anglice edito de enthusiasmo c. 3. p. 83. Richardus Bentleius Epistola ad Joannem Millium p. 51. &c. Qvanqvam vero certum est in multis aqvam ei hæsisse, plurimaqve ipsum aliis melius explicanda reliqvisse, tamen in tam vasto opere ac vario qvod tantum laborem in se suscepit boni publici causa, ac pro virili, licet non ubiqve pari felicitate exhausit, gratis potius laudibus proseqvenda qvæ bene observavit ac utiliter, qvam in qvibus cespitavit, insolenter exagitanda existimo.

l) Plures Svidæ MSS. Codices Vaticanos memorat Nic. Alemannus ad Hist. arcanā Procopii p. 101. ubi Svidam à Chalcondyle de Græcis litteris bene merito emendatum laudat. Editio Basileensis cum Variis Lectionibus ex Codice Sfortiano asservatur Romæ in Bibliotheca Barberina. Venetiis exstat Svidas MS. inter libros à Card. Bessarione legatos serenissimæ Reip. & alius Codex in Bibl. SS. Joannis & Pauli. Claudius Dausqveius in limine notarum ad Basilium Seleuciensem p. 7. meminit Svidæ MSti in Bibl. Jesuitarum Antvverpiæ, in qvo nonnulla desiderata in vulgatis. Eundem codicem contulisse se testatur Andreas Schottus præf. ad proverbia è Svidæ Lexico collecta. Lugduni Batavorum in Bibliotheca Academiæ inter libros Is. Vossii servatur Codex Svidæ insignis etsi mutilus, cui plurimum tribuit Jacobus Gronovius. Alius Codex MS. Chartaceus Oxoniæ in Collegio Corporis Christi. Ad Codices Regis Christianissimi aliqvoties provocat ex iisqve loca Svidæ emendat Menagius notis ad Laërtium. In tribus illis MSS. qvos Kusterus inspexit, Σούδας auctor, ut in Colbertino qvi olim Memmianus fuit, appellatur & in Codice Florentino Mediceo: in qvo ut in Dresdensi tantum epitomen Svidæ continetur, rescissis historicis & nominibus propriis. De hac infra dicturus sum. In Bibl. Cæsarea Vindobonensi excerpta è Svida, auctiora editis, ut exemplo adducto ostendit Lambecius III. p. 103. Alia ex Coisliniana Bibl. excerptis supplet eruditiss. Montfauconus p. 603. sqq.

dum bonæ, & qvæ plerumqve auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Adhæc, specimina qvædam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino, (qvi est in Bibliotheca Colbertina Lutetiæ Parisiorum) ex codice Vossiano, qvi nunc est Lugduni Batavorum, & Antwerpiano Jesuitarum. Sed omnibus istis codicibus præstat ante dictus MS. Paris. A. qvo meliorem vix in Europa nostra exstare puto.

17. Porro, versionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, resecta ubiqve inutili, qva luxuriabat, paraphrasi. Ultimam tamen limam, m) propter temporis angustiam, ei adhibere non potuimus. Unde, si qvos forte errores, vel reliqvimus, vel ipsi commisimus, eos æqvus Lector nobis facile condonabit; reputans, qvam difficile sit & lubricum, moliri versionem fragmentorum, qvorum sensus obscurus plerumqve est & mutilus.

In Notis nostris brevitati, qvantum fieri potuit, studuimus, idqve operam præcipue dedimus, ut Svidam partim ex MStis; partim ex Scriptoribus, ex qvibus Fragmenta sumpta sunt; & partim ex ingenio emendaremus. Transtulimus autem in Notas nostras ea, qvæ Illustriss. *Pearsonius*, magnum illud Orbis literati decus, ad marginem Svidæ sui, qvi hic Cantabrigiæ in Bibliotheca Collegii Trinitatis adservatur, annotaverat: addito ubiqve ejus nomine. Perlegerat Vir ille Magnus Svidam magna cum cura, eumqve cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde observationes ejus magno nobis usui fuerunt.

Ex Notis Æmilii Porti ea excerpsimus, qvæ ad rem facere, & alicujus momenti nobis esse videbantur. n) Sunt enim annotationes ejus leviores

m) Kusterus in notis ad Svidam v. Αἰάντειος, T. 1. p. 598. *Hanc usque versionem Porti, invitis sane Musis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in ejus locum substitui: sed cum propter magnitudinem laboris & temporis angustiam eodem tenore ulterius pergere non possim, interpretationem ejus qualemcunque, saltem in articulis longioribus, retinere deinceps constitui, quod ideo moneo, ne quis forte hallucinationes & peccata Porti mihi tribuenda putet.* Ad v. ἐξελιγμῶν T. 1. p. 765. *Versionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, sed quia per temporis angustiam aliter hac vertere non licebat. Quare lector veniam mihi dabit spero.* Ad v. Μάργος, T. 2. p. 500. *Portus locum hunc parum feliciter vertit, ut peritus Lector facile animadvertet. Nos enim ad alia properantes versionem ejus hic intactam relinquimus.*

n) Si usum legentium cogites; Kusterus rectius fuisset facturus, si ex notis Porti non plerasqve expunxisset, sed ut initio operis fecit, plures in gratiam lingvæ Græcæ studiosorum adscripsisset: sunt enim inter omissas ab illo aliqvam multæ haud contemnendæ, licet Kusteri judicio leves & tironibus tantum aptæ viderentur.

res plerumqve, & tironibus tantum aptæ; qvibus proinde Svidam onerare noluimus.

III. *Hactenus eruditissimus Kusterus*, in Svidam suum præfatus, qvem per qvadriennium amplius qvod Cantabrigiæ insumsit, incredibili labore, per dies singulos, ut in litteris ad me datis profiteri eum memini, qvatuordecim plerumqve horas illi impensis ita expolivit, ut in editione qvam dixi lucem vidisse Cantabrig. 1705. fol. 3. Volumibus, Svidas jam se usibus lectorum sistat pulchriorem longe, & locis qvamplurimis per singulas paginas emendatiorem qvam in Genevensi, annotatis passim vel ex Pearsonii vel ex propria Kusteri observatione scriptoribus, ex qvibus illa Svidas excerpsit: emendata etiam passim versione Porti, & notis additis, judicium & doctrinam editoris ubiqve testantibus. Igitur qvi eum propterea tam aspere reprehendunt o) vel maximos ejus & præclarissimos labores aspernantur, qvod spicilegium aliqvod observationum aliis etiam post se reliqverit, vel non omnia unus viderit, illis merito regerat aliqvis qvod adversario suo Kusterus respondit in Diatribe antiGronoviana p. 6. *Si ipse Svidam edidisses, Domine Professor, an existimas te nullum παρόραμα admissurum, nullumve aliena industria locum relicturum fuisse? Haud sane id dicere ausis: vel saltim id affirmanti tibi nemo credat - - - Finge igitur, te novem circiter, vel decem millia locorum in Svida, partim ex MSS. partim ex ingenio & collatione aliorum Scriptorum feliciter restituisse, emendasse, & illustrasse (qvod qvidem, si ex ejusmodi ludicris gloriam captare vellem, haud falso de me gloriari possem) annon præclare te de illo Scriptore meritum esse censeres? Censeres utiqve: & nemo qvidem jure id tibi vitio vertere posset. Qvod si igitur existeret homuncio aliqvis, qvi leviculum supplementum in Svidam ederet, in qvo callide κατορθώματα tua dissimulans (qvasi nihil omnino post alios Editores in Auctorem illum præstitisses) spinas tantum ex Editione tua studiose colligeret, & qvacunqve in ea posset, inepta cum ostentatione carperet & vellicaret;*

o) *Jacobus Gronovius* in tribus maxime scriptis, Kusteri Svidam perstrinxit accerrime, primum edidit nomine suo præterito Lugd. Bat. 1710. 12. hoc titulo: *infamia emendationum in Menandri reliqvias*, ubi p. 89. seq. & 157. seq. vitia in versione Porti relicta arguit. Alterum subjecit decretis Romanis & Asiaticis pro Judæis, Josepho lib. XIV. Archæolog. supplendo vulgatis, sub titulo: *Svidæ aliqvot loca in litteris A, B, Γ, Δ, ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiæ Lugduno Batavæ*, ibid. 1712. 8. Tertium deniqve A. 1713. 8. *Recensio brevis mutilationum qvas patitur Svidas in editione nupera Cantabrigiensi A. 1705. ubi varia ejus Auctoris loca perperam intellecta illustrantur, emendantur & supplentur.* Kusteri diatribe Anti-Gronoviana prodiit in 12. primum separatim, & inserta Tomo XXIV. Bibliothecæ selectæ Joannis Clerici p. 49. atqve iterum Amstelodami A. 1712. 8. Nonnullæ etiam *Stephani Bergleri*, V. C. in emendationes Gronovianas stricturæ leguntur in Actis Eruditor A. 1713. p. 161. seq.

ret ; licèt ipse ceteroqvi nihil unqvam præstitisset , qvod cum Editione tua Svidæ comparari posset : qvo animo , qvæso , istum cavillatorem ferres ?

Est vero aliqvid qvod a præstantissimo Svidæ editore factum nolles, & qvod præter Gronovium in eo notavit etiam *Lambertus Bos*, vir paucis comparandus & cum magno litterarum detrimento extinctus 3. Jan. A. 1717. qvi præclaras suas in Svidam observationes sine ulla obtrectandi Kustero aut famæ ejus detrahendi libidine vulgavit in suis ad scriptores qvosdam Græcos observationibus, in lucem datis Franeqveræ A. 1715. 8. p. 139 - 201. Nimirum hinc inde loca aliqva Kusterus omisit, qvæ in prioribus Svidæ editionibus legebantur, & licet editor illa putaverit esse ab aliena manu, debebat tamen vel signo aliqvo distincta addere, neqve tot vocibus Svidæ codices truncare, qvæ in sola littera M à laudato Bosio p. 171. notantur hæc :

Μανείην, ἐγκλιτικόν. omissum ante Μάνης.
Μαργαρίτης. ante Μαργαρῖται.
Μαρδόνιος. ante Μαρδοχαῖος.
Μαραίνω, αἰτιατικῇ. ante Μάρης.
Μαιμάχης. ante Μαιμώσσα.
Μεῖς μηνός. ante Μελαγρία.
Μελαίνω, αἰτιατικῇ. ante Μελεάγρια.
Μελίτων, &
Μελιτρός. ante Μελίφρων.
Μέμβραξ. ante Μεμβράς.
Μενοικεύς. ante Μενοινή.
Μενοινῶν. post Μενοινή.
Μεταβαίνειν γενικῇ. ante Μεταβολή.
Μεταλλάσσειν αἰτιατικῇ. ante Μετὰ Λέσβον.
Μετανίσταμαι γενικῇ, &
Μετάνοια. ante Μεταξύ.
Μετεῖναι. ante Μετιέναι.
Μετρῶ αἰτιατικῇ. ante Μετρεῖτω.
Μειονεξία. ante Μεὶξ.
Μεῖται. post Μείξ.
Μὴ ἐλλίπῃς.
Μὴ ἐμβαίην.
Μὴ ἐπιχειρεῖτε. ante Μηθώνη.
Μηΐόσι. ante Μηκάδες.

Μήκοθεν ante Μῆκος φάλαγγος.
Μηκώμενος ante Μήκων.
Μηλιεὺς καὶ Μήλιοι. ante Μηλιῶν.
Μηνύσαι. &
Μήονος, ἐθνικόν. ante Μὴ οὐχί.
Μητιόωσι. ante Μέτισομαι.
Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. ante Μὴ πείθου τοῖς διαβάλλουσι.
Μίμησις. ante Μίμαρνος vel Μίμνερμος.
Μιμνήσκω, γενικῇ. &
Μῖμος. καὶ Μιμοῦμαι, αἰτιατικῇ. ante Μισθοφορά.
Μνησθῶ, γενικῇ. ante Μνηστή.
Μολύνω, αἰτιατικῇ. ante Μολυβίς.
Μῦς. ante Μυζεῖ.
Μυστήρ. ante Μυστήρια.

Agnovit ipse Kusterus, minus consulto hoc à se factum, & in *supplemento* suo atqve *secundis* qvas parabat *ad Svidam curis* p) omnia illa supplere promiserat, nisi mors inopina & hoc ejus propositum, & emendatiorem multis millenis locis qvam parabat *Hesychii* editionem, atqve tot alios præclaros ipsius conatus intervertisset. Ita enim ipse in diatribe anti-Gronoviana p. 27. *Plus semel Aristarchus mihi objicit, vel potiùs exprobrat, qvòd loca qvadam in mea Editione Svida de industria omiserim, qva in aliis Editt. reperiantur: ut, scilicet, hac ratione suspicionem Lectori moveat, Editionem meam eatenus saltem reliqvis deteriorem esse, qvòd pauciora illis contineat. At verò uti ubiqve alibi Aristarchus κατορθώματα mea qvaliacunqve in Svidam, tanqvam mysteria Cereris, religiosè celat; ita & hic pro solito suo candore dissimulat, supplementa, qvibus Editionem meam ex MSS. auxi, pondere & numero omissiunculas meas longè vincere. Vide saltem, Lector,* v. Ἔμβαρος, v. Ἔνδοξα, v. Ἐξεμυθεύοντο, v. Ἐπιβάθρα, v. Ἐπιμηθίδης, v. Λίβερνα, v. Μυκώνιος γείτων, *&c. ubi tam fœdos hiatus priorum Editt. ex MSS. supplevi, ut vel unica harum restitutionum omnes omissiones meas facilè redimere possit. Nam & paucissima sunt, qva de industria omisi, eademqve tam frivola & levia, ut mireris, Lector, si sciveris. Inter hac, nimirum, sunt vocabula qvadam interpretatione carentia: ut,* Διέπταται, αἰτιατικῇ: Καταπλήττω, αἰτιατικῇ: Καταπαλαῖσαι: Καταπατῶ, αἰτιατικῇ: Διακωλύω, αἰτιατικῇ: Παραγράφω, αἰτιατικῇ, *&c. cujus generis qvisqvilias ab otiosis librariis Svida additas fuisse, etiamsi MSSti meliores non testarentur, res ipsa clamaret. Et tamen vide, Lector, qvàm indulgens fuerim, qvi ne qvidem omnes ejusmodi ineptias*

p) Harum specimen dat in jam dicta diatribe p. 31. sqq.

ineptias abjicere voluerim, sed potiores ex illis retinuerim: ut, ex. gr. vocem *Διαθηγή: *quam in serie sua nudè & sine interpretatione sic positam, quia singularis mihi videbatur, in Editionem meam recepi: licet in 2 MSS. Paris. eam deesse, in schedis meis notassem. Fateor quidem me ad ipsum Suidam hac de re Lectorem non monuisse: sed per festinationem, vel potiùs nimiam rerum, quæ animum meum distrahebat, varietatem, & alia nonnulla, quæ in schedis meis ex MSS. notata habebam, attentionem meam effugisse video. Sic in* Διαβάλλειν, *hiatum sententiæ, qui occurrit in verbis illis,* ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι, *&c. 2 MSS. Paris. eodem modo supplent, quo Cod. Lugdun. & in v.* Ἀστειζόμενος, *itidem 2 MSS. Paris. addunt* ἀστειζόμενος: *& in v.* Διατυπῶν *iidem Codd. legunt* μεταπλάττων, *pro* μεταπλάττων: *ut schedis meis admoneor. Sed omnia ejusmodi supplementa constitui aliquando publici juris facere; unà cum* Secundis Curis *meis in Suidam; quarum exiguum tantùm specimen inferiùs exhibebo; ut Aristarchum ad simile faciendum excitem, vel potius provocem. Valde enim credibile est, tantum Suidæ amatorem & admiratorem, multas capitales, & (ut sic loqui mihi liceat) sesquipedales in Lexicographum illum habere observationes & emendationes, à longo jam tempore collectas: quas quare tam pertinaciter nobis invideat, ut præter varias lectiones ex Codice Lugdun. depromtas, nihil memoratu dignum ex proprio & domestico penu ad illustrandum Suidam in medium adferat, haud sane capio. Nisi fortè ea, quæ insigniora sunt, secundo supplemento reservaverit: ut imitetur, scilicet, morem ducum bellicorum, qui expeditos & leviter armatos in pugnam præmittere solent, graviore armaturâ subsequente. Et hac quidem conjectura ne me fallat, quàm magno redemtum velim. Novi enim haud pauca adhuc in Suida esse ulcera Chironia, quæ solâ (scilicet) Æsculapii illius manu persanari posse puto.* Idem Kusterus p. 70. non dubitavit diffiteri multas ex variantibus Lectionibus qvas ex Cod. MS. Lugd. Gronovius produxit, esse probas & sinceras, itaqve eum rogavit, ut si tantum ipsi ab aliis rebus esset otii, cœptam collationem absolveret. Sed hunc A. 1616. d. 19. Octobr. mors literis, jurgiisqve exemit.

De Svidæ Epitome MS. & Etymologico inedito.

Qvemadmodum *Hieronymo Wolfio* de qvo supra p. 635. placuit Historica è Svida colligere, sic aliis ante eum venit in mentem, solas, Historicis omissis, ex eodem observationes excerpere Grammaticas, ut *Thomæ* cuidam *Cretensi* (qvi adeo à Thoma Magistro, Thessalonicensi est diversus) cujus liber MStus extat in variis Bibliothecis. De Dresdensi Codice ita Thomas

 Reine-

* Διαθηγὴ *ordo*, Democriti vox. Supra p. 605. 610.

Reinesius Epistola XLVI. ad Christoph. Adamum Rupertum p. 412. *Svideorum epitome Manuscripta, titulo : ἀπὸ τ̃ Σ̃ιΐδα παρεκβολὴ καὶ συνάθροισις λέξεων χρησίμων τῶν μᾶλλον τετριμμένων ἐν λογογράφοις καὶ ῥήτορσι, κατὰ στοιχεῖον διηκριβωμένη. Cujus autor* Thomas *qvidam* Cretensis ἱερομόναχος, *ut apparet in fine, servatur in Electorali Bibliotheca Dresdæ. Verùm ineptus ἐκλογεὺς, cùm contrahere Svidéa vellet, ea prorsum corrupit. Præterqvam enim qvod qvamplurima vocabula omisit, cujusqve unam solùm significationem, resectis reliqvis reddidit, neglexit nomina propria, historica omnia & testimonia scriptorum qvos plurimos citat Svidas : qvo factum plane est, ut ea nullius sit usus, dignaqve ideo ut inter tineas putrescat.* Eadem Epitome MS. in Bibl. Medicea, pluteo LV. scripta manu Petri cujusdam Cretensis A. 6930. hoc est CHristi 1438. Exstat etiam in Bibl. Segvieriana, sive Coisliniana, ex qvo Codice specimina vulgavit eruditissimus Montfauconus p. 231 - 238. testatus esse qvasi compendium Svidæ, non pauca tamen referre qvæ apud Svidam non exstant, & plurima posse ex hoc Lexico apud Svidam loca restitui.

Addit Reinesius : *De altera, qvam* Michaëlis Apostolii, *Byzantii manu ante ducentos annos scriptam in Bibliotheca Palatina Heidelbergæ viderunt, & ab exemplari Svideorum, qvod habemus hodie, multis modis differre ferunt viri docti, viderint alii.* Respicit sine dubio opus à Lexico Svidæ edito penitus diversum, *Etymologicum* adhuc ineditum eodem Svida autore, de qvo Fridericus Sylburgius præfat. ad Etymologicum Magnum : *nonnunqvam etiam Svidæ Etymologicum, Michaëlis Apostolii manu in Creta ἀπὸ πρωτοτύπου πάνυ διεφθαρμένου (ut ipse testatur) exscriptum, ex illustrissimi Electoris nostri* (Palatini) *Bibliotheca mihi communicatum consului.* Hoc Svidæ Etymologicum video etiam laudari à Salmasio ad Historiam Augustam, pluribus locis : & à Cangio in glossario Græco ut in πραιτώριον & alibi. Servatur qvoqve Lugduni Batavorum inter libros qvi fuere Isaaci Vossii, in cujus MStorum Codicum Catalogo Paulus Colomesius ejus fecerat mentionem, Svidæ auctoris nomine præterito, his verbis : *Etymologicum μέγα longe auctius edito, & alius ut videtur auctoris Codex fuit Henrici Stephani.* Sed Jacobus Gronovius monet in Codice illo MS. diserte legi auctoris nomen, τ̃ θαυμασιωτάτου καὶ σοφωτάτου καὶ τεχνοπολυμαθοῦς Σ̃ιΐδα. Vide ejus emendationes in Svida p. 57. & p. 92. seq. ubi loca duo ex eo adducit, testatus p. 58. codicem nimis minuto charactere esse exaratum, qvam ut oculi ipsius ferrent.

IV.

IV. INDICES SCRIPTORUM
à Svida memoratorum.

I. *Index qvi Lexico Svidæ præmittitur.* q)

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα, οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί.	Præſens qvidem liber eſt Svidæ, qvi vero ipſum compoſuerunt, viri docti fuerunt, qvorum hæc ſunt nomina:
ΕΥΔΗΜΟΣ ῥήτωρ περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον.	EUDEMUS Rhetor, r) *de dictionibus* ordine alphabetico.
ΕΛΛΑΔΙΟΣ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.	HELLADIUS s) Theodoſii junioris tempore, ſimiliter.
ΕΥΓΕΝΙΟΣ Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυ-	EUGENIUS ex Auguſtopoli in Phry-

Iiii 3

q) Hunc non ab ipſo Svida, ſed alio neſcio qvo fronti Lexici præſcriptum eſſe, parum eſt credibile, licet id patere legentibus ait Conringius in apologetico contra Borrichium p. 440.

r) Ex omnibus hiſce Lexicis in fronte Svidæ memoratis ne unum qvidem editum exſtat, ſolum Eudemi illud ætatem videtur tuliſſe, atqve in variis Bibliothecis fertur MStũ, qvod Kuſterus etiam teſtatur ſe evolviſſe. Εὐδήμου Ῥήτορος περὶ λέξεων ῥητορικῶν, in Bibl. Cæſarea, Regia Pariſ. Medicea &c. Apud Svidam in Εὔδημος inſcribitur περὶ λέξεων αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι, laudaturqve tanqvam πάνυ ὠφέλιμον, utiliſſimum. Sed illud qvod MStum in Bibliothecis dixi extare, Kuſterus putat eſſe ψευδεπίγραφον, & à Græculo aliqvo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum judicio compilatum & conſarcinatum. Fallitur Gaddius qvi T. I. p. 175. Eudemum hunc eundem putat eum Eudemo Rhodio Philoſopho Ariſtotelis diſcipulo, de qvo dixi lib. 3. cap. 11. ubi etiam de Eudemo Cyprio qvem defunctum Ariſtoteles dialogo de anima celebravit, nec non de Eudemo tertio, Galeni æqvali, Peripatetico. Diverſus etiam fuit Eudemus Pergamenus de qvo Plutarchus in Gracchorum vita p. 830. De aliis Eudemis conſulendus Jonſius lib. 1. cap. 15. Qvem vero idem ait Eudemum Oratorem Megapolitanorum, Philopœmenis Magiſtrum, is in Plutarchi codicibus p. 356. non eſt Εὔδημος ſed Ἔκδημος, Academici Arceſilai diſcipulus, idem qvi Ἔκδηλος apud eundem in vita Arati p. 1028. 1030.

s) Hic eſt Helladius Alexandrinus de cujus Lexico Photius Cod. CXLV. qvi ejus iterum meminit Cod. 158. Svidas in Ἑλλάδ. titulum operis refert: λέξεως παντοίας χρῆσις κατὰ στοιχεῖον. Non alius Helladius Grammaticus, cujus apud Socratem mentio lib. V. Hiſt. cap. 16. Alius vero Helladius Beſantinous de qvo ſupra p. 504. ad Photij Codicem CCLXXIX. Dictus hic Beſantinous à patria opido Ægypti in Thebaide, qvæ nomen accepit ab Antinoo Hadriani & Beſa Deo, cujus oraculum ibi fuiſſe teſtatur Ammianus Marcellinus lib. XIX. cap. 12. Vide ibi notam H. Valeſii, Caſaubonum ad Spartiani Hadrianum cap. 14. & Claud. Nicaſium, ad numum pantheon Hadriani p. 53. Helladii pantomimi mentio in Chronico Malalæ T. 2. p. 98.

γία, παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος λέξεις ῥητορικὰς κατὰ στοιχεῖον.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑΣΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύτιος Ἀττικὰς λέξεις.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ σοφιστὴς ἐπιτομὴν τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.

ΠΑΚΑΤΟΣ περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον.

Phrygia t) *miscellaneam dictionem*, ordine Alphabetico.

ZOSIMUS Gazæus u) *voces Rhetoricas*, ordine Alphabetico.

CÆCILIUS Siculus x) *dictionum delectum*, ordine Alphabetico.

LONGINUS CASSIUS, y) *dictiones*, ordine Alphabetico.

LUPERCUS Berytius, z) *voces Atticas*.

JUSTINUS JULIUS Sophista PAMPHILI *glossarum* librorum XCI a) *compendium* scripsit.

PACATUS b) *de consuetudine Attica*, ordine Alphabetico.

PAM-

t) Anastasii Imp. temporibus CPoli docuisse testatur Svidas in Εὐγ. ubi alia ejus scripta commemorat. Hermolaus in Epitome ἐθνικῶν Stephani Byz. in ἀνακτόρειον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι (*in urbe Regia*, non ut Tho. Pinedo *in aula Regia* vel ut Berkelius, *regia schola*) σχολὰς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius Eugenius Philosophus, Themistii Philos. ac Rhetoris pater, de qvo supra Volum. VIII. lib. V. cap. 18. Alius Eugenius de qvo Photius Cod. XXIII.

u) Zosimus hic ex Gaza sive Ascalone Syriæ, Sophista, ejusdem Anastasii temporibus clarus teste Svida in Ζώσ. De illo qvemadmodum & de aliis Zosimis dictum Volum. VI. p. 612.

x) Cæcilius hic Calantianus Siculus Romæ Augusti temporibus docuit teste Svida in Ἑρμαγόρας. Videndus idem in Καικίλιος, & qvæ de ejus scriptis notant viri docti ad Longinum.

y) De Longino hoc dictum à me lib. IV. cap. 31. ubi inter scripta ejus deperdita è Svida in Λογγ. retuli ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β' κατὰ στοιχεῖον, & λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος.

z) Lupercum Berytium Grammaticum paullo ante tempora Claudii secundi, qvi ab A. 268. ad 270. imperium tenuit, vixisse è Svida in Λούπερκος cognoscimus. Eustathii tempore jam ejus scripta interciderant, qvæ ex scholiastis tantum se cognovisse testatur ad Dionys. v. 492. Λούπερκός τις ἀνὴρ παλαιὸς ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Νήρικος.

a) Clariss. Kusterus ita accepit, ac si epitome libris XCI constitisset, qvod non est verisimile, sed libros Pamphili XCI. sive ut infra XCV. in epitomen Justinus Julius contraxerat. Julius iste, incertum an diversus à Juliano Sophista Cappadoce cujus Lexicon in Rhetores memorat Photius Cod. 150.

b) Hic est Minucius Pacatus Grammaticus, qvi Græco nomine etiam pro Pacato Irenæus dictus

ΠΑΜΦΙΛΟΣ λειμῶνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω, τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ ΖΩΠΥΡΙΩΝ ἐπεποιήκει.

ΠΩΛΙΩΝ Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον.

PAMPHILUS c) *pratum variarum dictionum* constans libris XCV. Est autem à littera ε usqve ad ω, nam a litera α usqve ad δ ZOPYRIO d) elaboraverat.

POLLIO Alexandrinus e) *dictionum Atticarum collectaneum volumen* ordine Alphabetico.

2. Index Scriptorum, qvorum Svidas notitiam tradit per ordinem literarum.

Abaris Scytha Sevthæ filius χρησμοὺς scripsit σκυθικοὺς, *Oracula Scythica.* γάμον Ἕβρου τοῦ ποταμοῦ, *Nuptias Hebri fluvii.* καθαρμοὺς *lustrationes*, & θεογονίαν prosa & Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, carmine.

Abas Sophista, ἱστορικὰ ὑπομνήματα, *commentarios historicos.* τέχνην ῥητορικήν, *artem Rhetoricam.*

Abron Phryx sive Rhodius, Grammaticus Tryphonis discipulus, libertus, σοφιστεύσας sive qvi Rhetoricam docuit Romæ.

Acacius Patriarcha Cpolitanus.

Acacius ῥήτωρ δεινότατος æqvalis Libanii & Juliani Imp. cujus judicia cum Tusciano Phryge, rhetore insigni, reprehendit.

Acamatius Heliopolitanus, Philosophi affectans nomen, cum rudis esset & imperitus.

Achæus Syracusanus Tragicus scripsit *tragœdias decem.*

Achæus Pythodori seu Pythodoridis F. Eretriensis Tragicus, docuit *fabulas XLIV.* vel ut alii *XXX.* vel *XXIV.* qvarum una vicit. Sophocle paulo junior, cum Euripide fabulas edidit ab Olympiade LXXXIII.

Achias Propheta.

Achilles

est, & cujus τὸν κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστὴν laudat Socrates lib. III. Histor. cap. 7. De illo dixi lib. IV. cap. 34. p. 518. seq.

c) Pamphili Alexandrini Grammatici Aristarchei glossæ citantur ab Athenæo, autore magni Etymologici, Eustathio &c. Alia ejus scripta memorat Svidas in Πάμφιλος.

d) Valerius Pollio, Alexandrinus, Diodori Philosophi pater clarus Hadriani tempore, de cujus Lexico Photius Cod. 149. De scriptore plura Svidas in Πωλίων, & è recentioribus Jonsius III. 7. p. 246. seq.

Achilles Statius Alexandrinus scripsit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα καὶ ἄλλα ἐρωτικά, *de Leucippe & Clitophonte & alia amatoria libris VIII.* Tandem factus Christianus & Episcopus. Scripsit περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας *de sphæra*, & *Etymologia* & ἱστορίαν σύμμικτον, *historiam miscellaneam*, qvæ multorum & magnorum virorum mentionem facit. Stylus ubiqve similis illi qvo in amatoriis utitur.

Acesius Novatianorum Episcopus qvi Concilio (Nicæno) interfuit.

Açron Acigentinus Medicus Xenonis F. Athenis ἱστοφίστευσεν philosophiam docuit Empedoclis tempore, ante Hippocratem scripsit περὶ ἰατρικῆς, *de arte Medica* Dorice. & περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν *de salubri victus ratione*. Est hic unus illorum qvi ventorum rationes observaverunt.

Acusilaus Cabæ F. Argivus ex Cercade opido prope Aulidem, Historicus antiqvissimus, scripsit Genealogias æneis usus tabulis in qvas ajunt patrem ejus incidisse cum locum qvendam domus suæ foderet.

Acusilaus Atheniensis, Agathocliæ F. qvi Romam tempore Galbæ veniens ex oratoria tantum est lucratus, ut Atheniensibus centum millia drachmarum in fœnore posita reliqverit.

Admeti μέλος & Harmodii, de rebus facilibus, σκολιὰ carmina ad vinum decantari solita.

Adrianus Imp, φύσει φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ καὶ τινα πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. *natura doctrinæ amans in utraque lingua & prosa & carmine scripta omnis generis reliqvit* — βουλόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι &c. *Cum vellet præstare omnibus, viros in aliqvo studio præstantes oderat. Hinc & Favorinum Gallum & Dionysium Milesium Sophistas opprimere studebat cum aliis modis, tum vero adversariis eorum, hominibus nullius vel minimi pretii extollendis. Hic in Epistola qvadam* &c.

Adrianus Sophista Herodis discipulus, tempore M. Antonimi, Athenis æmulus Aristidæ Rhetoris, Romæ Rhetoricam docuit, dictator Epistolarum Commodi Imp. scripsit μελέτας *declamationes*, μεταμορφώσεις *metamorphoses libris VII.* περὶ ἰδεῶν λόγου *de formis orationis libros V.* περὶ τῶν ἐν ταῖς στάσεσιν ἰδιωμάτων *de statuum proprietatibus libros III. Epistolas* & λόγους ἐπιδεικτικοὺς *orationes declamatorias.* Phalarim (orationem) & παραμυθητικὸν *consolatoriam in Celerem.*

Ædesia Alexandrina, Hermiæ uxor cognata Syriani, filios Ammonium & Heliodorum in philosophia erudiendos curavit à Proclo.

Claudius

Claudius Ælianus ex Præneste Italiæ, summus pontifex & sophista, post Adriani tempora Romæ docuit, μελίγλωσσος sive μελίφθογγος, *mellea lingua* sive *mellea vocis* vir.

Ælianus belli dux Valentis Imp. temporibus παιδιάς ἔτε εἴ γέ σὺν ἔτε ἄμοιρος. ἄλλων, εἶδος θρήνε καὶ ᾠδῆς, *genus lamentationis & carminis*.

Æneas scripsit περὶ πυρσῶν *de facibus quæ in speculis accenduntur*, ut ait Polybius; & περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα. *commentarium de strategematibus*.

Ænicus Atheniensis, Comicus antiquæ Comœdiæ. Ex fabulis ejus, Ἄντεια.

Æneus (Αἰνεῖος) Sophista, cujus libri, αἱ μετάβολοι, quasi *transmutatores* dicas.

Æschines Charini fartoris F. (al. Lysaniæ) Atheniensis, Sphettius, Philosophus Socraticus, cujus dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aspasia, Axiochus, (confer Svid. in Ἀξίοχος) Telavges & Alcibiades. Nec non illi qvi vocantur Acephali, ut Phædon, Polyænus, Dracon, Eryxias, de virtute, Erasistratus, Scythici. Hic Æschines in Siciliam ad Dionysium pecuniæ causa profectus est.

Æschines Atheniensis, Atrometi & Glaucotheæ sive Levcotheæ F. discipulus Alcidamantis Eleatæ, histrio, deinde scriba, postea orator. Hic Ctesiphontis accusator à Demosthene victus Rhodum fugit ibique docuit.

Æschylus Atheniensis, Tragicus, Euphorionis F. & frater Aminiæ, Euphorionis & Cynægiri. Certavit Olympiade LXIX. natus annos XLV. Primus auctor fuit ut tragici personis terribilibus & pictis, arbylisque, sive elatioribus calceis uterentur. Scripsit elegias: & tragœdias XC. Vicit octies & vicies: vel ut alii, decies ter. Filios habuit duos tragicos, Euphorionem & Bionem. obiit æt. LVIII. in Sicilia &c.

Æsopus Samius vel Sardianus, vel Mesembrianus vel deniqve Cotyaënsis Phryx, fabularum conditor, à Crœso dilectus (ante Pythagoræ tempora, circa Olymp. XL.) servus Xanthi Lydii: vel Samii Jadmonis, cujus serva erat Rhodopis Thressa, qvæ deinde Sapphonis fratri Charaxo nupsit. Scripsit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα *de iis quæ ipsi apud Delphos acciderunt, libros II.* Alii ajunt ἀπολόγους μόνον γεγραφέναι, *fabulas solùm scripsisse.* Delphi Æsopum Phædriadibus præcipitatum rupibus occiderunt Olympiade LIV. &c.

Aetius Antiochenus, magister Eunomii, Paulini Tyrii sectator, hæresiarcha Ario suffragatus: cum discipulis ex Categoriis Aristotelis dis-

 seruit,

ſeruit, *Epiſtolas* compoſuit ad Imp. Conſtantium. Sectatores ejus Aëtiani & Eunomiani.

Africanus Sextus, Afer Philoſophus qvi ſcripſit *κεστοὺς cestos* libris XXIV. de remediis phyſicis, & qvæ ex verbis, incantationibus & ſcriptis characteribus conſtant, miroſqve effectus habent. Ad ejusdem argumenta contra hiſtoriam Suſannæ allata reſpondit Origenes.

Agapetus Synadorum Epiſcopus de qvo Euſeb, (imo Philoſtorgius: confer Tillemont. T. V. memor.)

Agapius Athenienſis Philoſophus poſt Procli obitum, temporibus Marini. (Ex Damaſcio.)

Agapius Alexandrinus, CPoli *ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής.*

Agathias Scholaſticus, *μυριναῖος* Myrinenſis, ſcripſit Hiſtoriam ex eo tempore ubi deſiit Procopius: nec non alios libros partim ligata partim ſoluta oratione, & *Δαφνιακὰ*, & *κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων.*

Agathon Tragicus, & Comœdiarum ſcriptor Socratis diſcipulus.

Alcæus Athenienſis Tragicus qvem nonnulli primum fuiſſe Tragicum contendunt.

Alcæus Mytilenæus, deinde Athenienſis Comicus veteris Comœdiæ qvintus, Micci F. ſcripſit *Comœdias X.*

Alcidamas Eleates Aſianus Philoſophus filius Dioclis qvi Muſica ſcripſit & Gorgiæ Leontini diſcipulus.

Alcimenes Megarenſis Tragicus.

Alcimenes Athenienſis Comicus.

Alciphron Magnes ex Magneſia ad Mæandrum, Philoſophus.

Alcman Lacon Meſſoates: ſecundum Craterem *πταίοντα* (in hoc lapſum ſive errantem) Lydus Sardibus oriundus: ex ſervitute manumiſſus, filius Damantis vel Titari. Dorice ſcripſit ut ſolent Lacedæmonii. inventor *ἐρωτικῶν μελῶν*, *amatoriorum carminum.* Scripſit libros ſex lyricorum carminum & *κολυμβώσας*, *natantes.* *πρῶτος εἰσήγαγε μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν*, *primus introduxit uſum ut carmina melica verſibus non hexametris conſcriberentur.*

Alcman alius Meſſenius, itidem Lyricus.

Alexander Ægæus, pater Cælii, Philoſophus Peripateticus, cum Chæremone Philoſopho præceptor Neronis Imp. qvem vocavit *πηλὸν αἵματι πεφυρμένον*, *lutum ſangvine maceratum.*

Alexan-

Alexander, Antiochenus post Porphyrium Episcopus, temporibus Chrysostomi virtute, philosophia & eloqventia insignis.

Alexander Aphrodisiensis Philosophus.

Alexander Casilonis F. Rhetor, frater Eusebii Rhetoris, Juliani discipulus.

Alexander Claudius, Rhetor.

Alexander Hierapolitanus Episc. & martyr. scripsit, *τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια Θ΄. de rebus novis qvas CHristus in mundum intulit, capita IX.* librum egregiis sententiis refertum.

Alexander Milesius * Polyhistor, Romæ fuit temporibus Syllæ & ante: a Cornelio Lentulo, cujus pædagogus ac libertus fuit, Cornelii sortitus cognomen, Laurenti periit, ædibus ejus ab igne consumtis, qvod ubi comperit uxor ejus Helena, *ἀπήγξατο*, laqveo vitam finivit. Fuit Grammatici Cratetis discipulus, *συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω*, libros scripsit innumeros, & *περὶ Ῥώμης, de Roma libros V.*

Alexander Numenii F. Sophista.

Alexander Plevronius ex Plevrone Ætoliæ civitate, Satyri & Stratocleæ F. Grammaticus (circa Olymp. CXXIV.) Tragœdias scripsit: unus ex Plejade Tragicorum.

Alexander Seleuciensis Cilix, Alexandri causidici F. Rhetor, *πηλοπλάτων* sive *luteus Plato* cognominatus.

Alexis ex Thurio, qvæ ante Sybaris, Comicus, docuit fabulas CCXLV. patruus Menandri Comici, Stephani itidem Comici pater.

Ammonianus Grammaticus, Syriani Philosophi propinqvus *ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθειμένην τέχνην. artem in Poëtarum enarratione & Græcæ dictionis emendatione occupatam diligebat. οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον* (servum hoc nomine) *σοφίας ἀκροατήν.*

Ammonius Saccas Philosophus Alex. ex Christiano Ethnicus, teste Porphyrio.

Ammonius Ammonii F. discipulus Alexandri Grammatici qvi in schola Aristarchi successor fuit ante Augusti Imp. tempora.

Amphion antiqvæ Musicæ inventor. *Julianus in Epist.*

Amus Ægyptius, in monte Nitriæ Monachus.

* Clariss. Kusterus hunc Cornelium Alexandrum confundit cum altero longe juniore Alexandro Cotyaënsi ex Asclepiadæ scholæ Grammatico cujus obitum & laudes diserta oratione decoravit Aristides. Vide qvæ de hoc juniore Alexandro dixi lib. IV, cap. 30. p. 379.

odium adducendo librum vulgavit sub illius nomine adversus Athenienses & Lacedæmonios, συγγραφὴν λοίδορον ἐς τὸ ἀκριβέστατον μιμησάμενος, historiarum Theopompi maledicū stylum accurate imitatus.

Andocides Atheniensis, Leogori F. unus ex decem Oratoribus, genus ducens à Telemacho Ulyssis F. & Nausicaa, ut tradit Hellanicus.

Androclides, Synesii Lydi Philadelphiensis F. tempore Porphyrii Philosophi docuit.

Andromachus ex Neapoli Syriæ Sophista, Zonæ vel Sabini F. docuit Nicomediæ temporibus Diocletiani Imp.

Androtion Andronis F. Atheniensis orator & demagogus, Isocratis discipulus.

Angelius Valentis tempore, Episcopus CPol.

Anniceris auctor sectæ Anniceriæ, tempore Alexandri M. Cyrenæus, Philosophus Epicureus factus etsi Parabatæ fuisset discipulus qvi audiverat Aristippum. Frater Anniceridis Nicoteles Philosophus. Discipulus celebris, Posidonius.

Antigenides Satyri F. Thebanus Musicus, tibicen Philoxeni. Scripsit μέλη, *carmina* (modulis animata musicis.)

Antimachus Colophonius Hyparchi F. Grammaticus & Poëta. Panyasidis Poëtæ non servus sed illius & Stesimbroti auditor, vixit ante Platonem.

Antimachus Heliopolitanus Ægyptius, qvi scripsit κοσμοποιΐαν versibus heroicis 3780.

Antimachus poëta melicus, dictus ψεκάς perinde ut *Olympicus qvidam, qvod discipulos suos inter disserendum conspergeret ac minutim conspueret. Decretum fecit, neminem in scena nominatim à Comicis perstringendum.

Antiochus Cilix Cynicum se philosophum simulans & honoribus auctus à Severo & Antonino ad Tiridatem transfugit.

Antipater Joalai F. discipulus Aristotelis, Alexandri M. dux & deinde Rex Macedoniæ, reliqvit Epistolarum σύγγραμμα libris duobus, & Historiam τὰς Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικάς.

Antipater Nicolai Damasceni historici pater, eloqventia pollebat qva neminem læsit, patriæ & civibus profuit.

Antiphanes Atheniensis Comicus, junior Panætio.

Antiphanes Carystius Trani F. Thespidis Tragici tempore, Comicus antiqvior.

* ita Ψεκάδες dicti recentiori ætate Alciatus & Malherba.

reddidit. Epistolas item scripsit & multos in S. Scripturam commentarios. Idem hæreticus, filius Apollinaris Alexandrini.

Apologus Alcinoi ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, de iis qvi futili & prolixo sermone utuntur.

Apollodorus Atheniensis Comicus, fabulas scripsit XLVII. Vicit qvinqvies.

Apollodorus Gelous Comicus, Menandri æqvalis. ejus dramata : Ἀπακαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, Δευσοποιός, Ἱέρεια, γραμματοδιδάσκαλος, Ψευδαίας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Apollodorus Tarsensis, Tragicus cujus dramata : ἀκανθοπλὴξ, τεκνοκτόνος, ἕλληνες, Θυέστης, ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Apollodorus Atheniensis, Asclepiadis F. Grammaticus, Panætii Rhodii Philosophi & Aristarchi Grammatici discipulus, primus usus tragiambico carminis genere, ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Apollonius Tyanensis, Philosophus Apollonii F. temporibus Claudii, Caji & Neronis usqve ad Nervam clarus. Scripsit τελετὰς *initia sive de sacrificiis.* διαθήκην, *testamentum.* χρησμοὺς, *oracula.* Ἐπιστολὰς, *Epistolas.* Πυθαγόρου βίον, *vitam Pythagoræ.* Vitam Apollonii scripsit Philostratus &c.

Apollonius Tyaneus Philosophus junior temporibus Hadriani Imp. teste Agresphonte ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων.

Apollonius Alex. cognomento dyscolus, pater Herodiani Grammatici τοῦ τεχνογράφου scripsit 1) περὶ μερισμοῦ *de partitione partium Orationis libros IV.* 2) περὶ συντάξεως *de constructione partium orationis libros IV.* 3) *De verbo* sive ῥηματικὸν *libris V.* 4) *De verbis derivatis in* μι *desinentibus.* 5) *De nominibus sive* ὀνοματικόν. 6) *De nominibus per varias dialectos.* 7) *De nominum fæmininorum casu recto.* 8) *De paronymis.* 9) *De comparativis.* 10) *De dialectis Dorica, Jonica, Æolica, Attica.* 11) *De figuris Homericis.* 12) περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, *de historia commentitia.* 13) *De affectionibus,* περὶ παθῶν. 14) περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis libros duos.* 15) περὶ τόνων σκολιῶν, *de tonis obliqvis.* 16) περὶ προσῳδιῶν *de accentibus libros V.* 17) περὶ στοιχείων, *de elementis sive litteris.* 18) *de præpositionibus.* 19) περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν, *de Didymi probabilibus.* 20) *de compositione.* 21) *de iis qvæ duobus modis efferuntur.* 22) *de vocula* τίς. 23) *de generibus.* 24) *de spiritibus.* 25) *de possessivis,* 26) περὶ συζυγίας *de conjugatione.*

Apollonius Archebuli sive Archebii F. scripsit de dictionibus Homericis, ordine alphabetico.

Apollo-

Archi-

Archibius Ptolemæi F. Leucadius vel Alexandrinus Grammaticus ex eorum numero qvi Romæ usqve ad Trajani Imp. tempora docuerunt.

Archigenes Philippi F. Apameensis Syrus, Medicus Agathini discipulus qvi Romæ Trajani tempore artem Medicam exercuit. Vixit annos LXXIII. scripsitqve multa Medica Physicaqve.

Archilochus maledicus, alioqvi insignis Poëta qvem à Calonda interfectum Pythia ulta est &c.

Archimedes Trallianus Philosophus scripsit *ὑπόμνημα commentarium in Homerum: & Mechanica*.

Archippus Atheniensis Comicus antiqvus qvi semel vicit Olympiade XCI.

Archytas Tarentinus Hestiæi F. aut Mnesarchi vel Mnasagoræ, Philosophus Pythagoricus qvi Platonem servavit, cum eum ad mortem qværeret Dionysius tyrannus. Empedoclis discipulus Philosophiam docuit multosqve libros scripsit. Inventor πλαταγῆς sive crepitaculi. *Τῷ κοινῷ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων. Communi Italiotarum præfuit, Dictator à civibus & vicinis Græcis creatus.*

Ariani Psathyriani &c.

Arignote Samia discipula Pythagoræ & Theanus, Philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica* sive *τελετὰς Διονύσου*, & *de Cereris Mysteriis*; nec non *Epigrammata*. Fertur etiam illius sub nomine *liber sacer*, *ἱερὸς λόγος*.

Arion Cyclei F. Methymneus Lyricus vixit Olympiade XXXVIII. Qvidam Alcmanis filium tradidere. Scripsit *ᾄσματα cantica* & *προοίμια hymnos* ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragici modi inventor fuisse & primus chorum instituisse & dithyrambum cecinisse & ita nominasse qvod à choro canitur, & satyros introduxisse versibus loqventes.

Aristarchus *θέσει* (habitatione) Alexandrinus, *φύσει* (gente) Samothrax Aristarchi F. clarus Olymp. CLVI. tempore Ptolemæi Philometoris cujus filium erudiit. Fertur scripsisse ultra DCCC. libros *ὑπομνημάτων* sive commentariorum. Discipulus Aristophanis Grammatici, cum Cratete Pergameno Pergami sæpe concertavit. Discipulos habuit Grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII. in Cypro aqva intercute laborans necem sibi inediâ conscivit relictis filiis Aristarcho & Aristagora, nullius ingenii, ex qvibus Aristarchum venditum Athenienses redemerunt.

Aristarchus Tegeates Tragicus, æqvalis Euripidis qvi primus dramata ad illam prolixitatem produxit, docuit tragœdias LXX, vicit duabus.

Obiit centenario major. Morbo cum laboraſſet, Æſculapio pro reſtituta valetudine drama Ἀσκλήπιον dedicavit.

Ariſteas Democharidis aut Canſtrobii F. Proconneſius, Poëta Epicus, ſcripſit τὰ Ἀριμάσπεια καλύμενα ἔπη, *carmina Arimaſpea* ſive Hiſtoriam Arimaſporum Hyperboreorum libris III. & ſoluta oratione nonnulla, & *Theogoniam* verſibus mille.

Ariſtides Adrianenſis ex Adrianis Myſiæ ſive Bithyniæ Sophiſta Polemonis Smyrnæi Rhetoris diſcipulus, filius Eudæmonis Philoſophi, flaminis Dialis in patria ſua. Athenis Herodem & Pergami Ariſtoclem audivit, floruitqve Antonini Imp. tempore & vitam usqve ad Commodum produxit. Orationes ejus qvam plurimæ, aliæ apud alios circumferuntur.

Ariſtippus Aritadæ F. Cyrenæus Philoſophus, Socratis auditor, ſectæ auctor Cyrenaicæ, primus Socraticorum qvi mercedem à diſcipulis exegit. Xenophonti infeſtus, auſteritatis Antiſthenis deriſor. A Diogene ipſe dictus κύων βασιλικός. Plura ejus feruntur Apophthegmata &c. Audivit eum Arete filia, cujus filius Ariſtippus junior, metrodidactus. Hujus auditor Theodorus dictus atheus, mox Deus. Theodorum Antipater, Antipatrum Epitimedes Cyrenæus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegeſius Piſithanatus, Hegeſiam Anniceris, non ille qvi Platonem redemit.

Ariſto Platonis Pater. &c.

Ariſto Lembus qvi librum Herodiani, ἡ καθόλυ (ſcil. τέχνη) inſcriptum in compendium redegit Danaoqve inſcripſit.

Ariſtocles Meſſenius, Philoſophus Peripateticus ſcripſit περὶ φιλοσοφίας *de Philoſophia libros X.* in qvibus omnes Philoſophos & ipſorum opiniones recenſet. Πότερον σπυδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων. *utrum Homerus præſtantior an Plato.* Τέχνας ῥητορικάς. *Artem Rhetoricam.* περὶ Σαράπιδος. *De Sarapide.* Ἠθικά *De moribus libros IX.*

Ariſtocles Lampſacenus Philoſophus Stoicus ſcripſit ἐξήγησιν τῶν χρυσίππυ περὶ τῦ πῶς ἕκαςα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, *enarrationem in Chryſippum de ratione qva ſingula eloqvimur & cogitamus, libris IV.*

Ariſtocles Pergamenus Sophiſta qvi Trajani & Adriani temporibus vixit. Scripſit *Artem Rhetoricam. Epiſtolas. De Rhetorica libros V.* Μελέτας *declamationes.* Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τῦ χρυσίυ. *Ad Imperatorem de auri diſtributione.*

Ariſtogenes Thaſius Medicus libros XXIV. ſcripſit, in qvibus præſtantiora

judicata

judicata sunt περὶ διαίτης *de victus ratione*, περὶ δυνάμεως, *de facultate*, περὶ θανάτων, *de venenatis animalibus*, περὶ σπέρματος *de semine*, ὑγιεινὸν *de valetudine tuenda*, Ἐπιστολικὰ *quæsita per Epistolas*. Ἐπιτομὴ Φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον. *Naturalium remediorum compendium ad Antigonum*.

Aristogenes Cnidius, Medicus, servus Chrysippi Philosophi, & Antigoni Gonatæ Medicus.

Aristogiton Cydimachi (Scydimi) vel Lysimachi F. Atheniensis, Rhetor, matre libertina, propter impudentiam *Canis* cognominatus & ab Atheniensibus interfectus &c. Scripsit Orationes, *Apologiam adversus Demosthenem* belli ducem: *adversus Lycurgum*, *adversus Timotheum*, *adversus Timarchum*, *adversus Hyperidem* (qvem ob decretum post cladem Chæronensem factum actione τῶν παρανόμων persecutus est sed frustra) *adversus Thrasyllum*, & ὀρφανικὸν sive *orationem pro pupillis*.

Aristomenes Atheniensis Comicus τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ex iis qvi antiqvæ Comœdiæ proximi fuere, belli Peloponnesiaci tempore Olymp. LXXXV. Dictus θυροποιός.

Aristonicus Alexandrinus Grammaticus scripsit περὶ τῶν σημείων *de notis Criticis in Theogonia Hesiodi*, & libros VI. τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων, *de nominibus in Iliade & Odyssea quæ à communi constructione recedunt*.

Aristonymus Comicus tempore Ptolemæi Philadelphi & Philopatoris, & post Apollonium (Rhodium) Bibliothecæ Regiæ præfuit annum agens LXIV. Cum fugam moliretur ad Eumenem, conjectus est in carcerem, & post aliqvod tempus emissus, obiit ex stranguria anno ætatis LXXVII. Scripta ejus permulta sunt, ex Comœdiis ejus ab Athenæo citatur ἥλιος ῥιγῶν *sol algens*.

Aristophanes Byzantius Grammaticus filius Apellis qvi ordines duxit, discipulus Callimachi & Zenodoti, qvorum hunc juvenis, illum puer audivit, & præterea Dionysii Jambi & Euphronidæ Corinthii sive Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.

Aristophanes Rhodius sive Lindius, (aliis Ægyptius, aliis Camirensis) civitate Atheniensis, Comicus filius Philippi, in scena certavit Olympiade CXIV, tetrametri & octametri inventor. Filios habuit Ararotem, Philippum & Philetærum Comicos. Qvidam ἀπόδουλον, libertum fuisse tradiderunt. Dramata ejus sunt LIV. ἅπερ δὲ πεπεράχαμεν,

qvæ autem tractavimus ſive in qvas commentati ſumus * *Acharnenſes, Ranæ, Pax, Eccleſiazuſæ, Theſmophoriazuſæ, Eqvites, Lyſiſtrata, Nubes, Aves, Plutus, Veſpæ.*

Ariſtoteles Nicomachi & Phæſtidis F. (Nicomachus autem Medicus fuit ex Aſclepiadarum genere, à Nicomacho Machaonis filio oriundus) ex Stagira urbe Thraciæ Philoſophus, diſcipulus Platonis, *τραυλὸς τὴν φωνήν*, balba voce. Fratres habuit Arimneſtum & Arimneſtem, filiamqve ex Pythiade (Hermiæ Evnuchi Atarni in Troade Principis filia) ipſi natam qvæ tribus maritis nupſit liberorumqve aliqvot mater ante patrem deceſſit. Habuit & filium Nicomachum ex Herpyllide concubina. &c. præfuit per annos XIII. Peripateticæ Philoſophiæ ita dictæ *διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάξαι* qvoniam in Peripato ſive horto docuit Ariſtoteles, relicta Academia in qva Plato docuerat. Natus eſt XCIX. Olympiade: & Chalcide, hauſto aconito obiit, qvia in jus vocabatur qvod Pæanem in Hermiam Evnuchum ſcripſerat. Alii ajunt ex morbo diſceſſiſſe annos natum LXX. Timæus Ariſtotelem omnibus proſcindit convitiis: ſed aliorum judicio *τῆς φύσεως γραμματεὺς Naturæ ſcriba* fuit, *τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν qui calamum in mentem intinxit*, qvemqve nihil fugit rerum utilium abſtruſiorumqve.

Ariſtoxenus Mneſiæ Spinthari Muſici Tarentini F. Apud Mantineenſes operam dedit Philoſophiæ & Muſicæ, auditor patris, & Lampri Erythræi, Xenophili Pythagorei & deniqve Ariſtotelis, qvem defunctum convitiis inſectatus eſt qvod ſcholæ ſucceſſorem Theophraſtum reliqviſſet non ſe, cujus tam magna eſſet inter auditores ipſius gloria. Æqvalis fuit Dicæarchi Meſſenii ab Olympiade CXI. Conſcripſit Muſica, Philoſophica, Hiſtorias & omnigenæ eruditionis libros CCCCLIII. Alius Ariſtoxenus Cyrenæus luxui adeo deditus ut lactucas in horto ſuo veſperi mulſo rigaret, dicens virides inde placentas ſibi enaſci.

Arnuphis Ægyptius Philoſophus qvi Romanis ſiti laborantibus præſente Marco Antonino Imp. dicitur arte coëgiſſe nubes & imbrem conciliaſſe. Alii ajunt hoc effeciſſe Julianum Chaldæum.

Arrheſius Monachus.

Arrianus Poëta Epicus verſibus Græcis heroicis Georgica Virgilii reddidit, ſcripſit-

* Sunt verba ſcholiaſtæ Ariſtophanis, ad πράξεις ſuas in Comicum reſpicientis.

scripsitqve Ἀλεξανδριάδα sive de rebus gestis Alexandri rhapsodias XXIV. & in Attalum Pergamenum poëmata.

Arrianus Nicomediensis, Philosophus Ἐπικτήτειος, junior Xenophon. Romæ vixit temporibus Adriani, Antonini & Marci Imperatorum & διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα propter præclaram doctrinam, teste Heliconio, ad Consularem usqve dignitatem evectus. Scripsit libros qvam plurimos.

Artemidorus ex Daldi Lyciæ opido Philosophus scripsit ὀνειροκριτικὰ *de somniorum interpretatione libros IV.* οἰωνοσκοπικὰ, *de auguriis.* χειροσκοπικὰ *de divinatione qva fit per manuum inspectionem.*

Artemidorus Pseudoaristophanius vocabula opsartytica sive de re coqvinaria collegit.

Asclepiades Diotimi F. Myrleanus (ex Myrlea Bithyniæ, deinde dicta Apamea) τὸ ἄνωθεν γένος si altius genus repetas Nicæensis, Grammaticus, Apollonii discipulus qvi vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripsit φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά *Philosophicorum librorum emendationem*, aliaqve multa. Docuit Romæ tempore Pompeji Magni, & Alexandriæ regnante Ptolemæo qvarto adolescens commoratus est.

Asclepiadæ Medici, ab Æsculapio Medicinæ præside.

Asclepiodotus Alexandrinus, de qvo multa Svidas è Damascio.

Asconius Pædianus.

Ascræus, Hesiodus.

Asinius Pollio Romanus ἱστορίας ῥωμαϊκὰς συνέταξεν *Historiam Latine composuit libris XVII.* οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο, *& primus historiam Græcam stylo Latino tradidit.*

Aspasia Milesia fœmina celeberrima & singulari eloqventia prædita, Sophistria, διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν magistra & amica Periclis & uxor deniqve, qvæ duorum bellorum Samiaci & Peloponnesiaci causa fuisse traditur, & ex qva Pericles filium sibi cognominem suscepit. Fuit & altera meretrix ab Aspasia Periclis diversa.

Aspasius Byblius Sophista, æqvalis Aristidis & Adriani, scripsit *de Byblo*, περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, *de statibus figuratis.* μελέτας, *declamationes.* Τέχνας, *artem Rhetoricam.* ὑπομνήματα, *commentarios.* λαλιάς *sermones. Encomium in Adrianum Imp. & in alios qvosdam.*

Aspasius Tyrius, Sophista & Historicus scripsit *de Epiro & rebus Epiroticis historiam* σύμμικτον sive *miscellaneam libris XX. De arte Rhetorica*, & alia.

Aspasius Demetriani Critici & Mathematici F. Ravennas Sophista, temporibus Alexandri Mammeæ scripsit *πρὸς τοὺς Φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστωνα adversus maledicos & Aristonem varias orationes*. Audivit Pausaniam & Hippodromum & artem Rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Astrampsychus scripsit *βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν librum veterinarium de asinorum curatione*. & *ὀνειροκριτικὸν de interpretatione somniorum*.

Astronomiam inter Babylonios primus invenit Zoroastres & post eum Hostanes, qvi ex genitura & motu cœli fata hominum nascentium observare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam accepere, qvi nascentibus itidem themata notabilia assignant.

Astyages Grammaticus scripsit *artem Grammaticam*. *De Dialectis*. *De metris*. *κανόνας ὀνοματικοὺς, regulas nominum*. *Commentarium in Callimachum*.

Astyanassa scripsit *περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν*. Eam imitatæ Philænis & Elephantine.

Astydamas senior, filius Morsimi & nepos Philoclis Tragicorum, Tragicus & ipse Atheniensis scripsit tragœdias CCXL. vicit XV. Anteqvam ad tragœdias scribendas se conferret, audivit Isocratem.

Astydamas junior, prioris filius, Tragicus cujus dramata Ἡρακλῆς σατυρικὸς, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρὼ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Athenæus Naucratita Grammaticus qvi Marci Imp. tempore vixit, scripsit librum qvi inscribitur Δειπνοσοφισταὶ &c.

Athenodorus Stoicus Philosophus sub Octaviano Imp. &c.

Athenodorus junior, omnibus ad Philosophiam subsidiis ab ingenio & recta animi voluntate instructus erat, Procli tempore, & perspicue discipulis suis scriptores explicabat. Hunc Sallustius dixit similem igni, omnia propinqva incendenti. Persvasit tamen ei ne Philosophum se profiteretur.

Atlas qvem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris gestare &c.

Atticus CPolitanus post Arsacium Chrysostomi successorem Episcopus Sebastiæ in patria à Monachis Macedonianis qvi ex Eustathii Episcopi schola prodierunt institutus, postea ad Catholicam Ecclesiam se transtulit. Eruditus nec minus præstans pietate ac prudentia in veterum libris multum operæ posuit, noctes insomnes in eorum lectione traducens: proinde Philosophorum ac Sophistarum sermonibus tanqvam re nova minime terrebatur. In presbyterii

adhuc

adhuc constitutus gradu, orationes à se compositas, qvas memoriter didicerat, in Ecclesia recitabat. Postea ex tempore loqvi & panegyricam concionandi rationem sectari cœpit, nec támen sermones ejus vel plausu excepti vel scripto mandati &c, è Sozomeno.

Augarus Edessæ Rex qvi Trajani Imp. temporibus vixit, eiqve Edessam venienti dona obtulit.

Augeas Atheniensis, mediæ Comœdiæ Poëta. Ex ejus dramatibus sunt: Ἄγροικος *agrestis*, Πορφύρα *purpura*, δὶς κατηγορούμενος *bis accusatus*.

Augustus Cæsar Octavianus ὁ σεβαστὸς scripsit περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων *de vita sua & rebus gestis libros XIII*, itemqve *Tragædias Ajacem & Achillam*. Censu instituto reperit τὴν Ῥωμαίων Romanam ditionem inhabitari ab hominibus 4101017. &c. Facto sacrificio Pythiam interrogavit qvis post ipsum imperaturus esset? illa vero respondit:

Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀΐδην αὖθις ἱκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρωνγε.

Hinc Augustus oraculo egressus in Capitolio aram erexit eiqve litteris Latinis inscripsit: *Hæc est ara primogeniti Dei.*

Aulus Postumius poëma & pragmaticam historiam Græce scribere ausus, in prooemio veniam à lectoribus postulavit, si civis Romanus Grææ dictionis elegantiam, & congruentem compositionem non fuisset assecutus, qvod ei versum vitio est &c.

Αὐτὸς ἔφα, de Pythagora dictum.

Auxentius Confessor ex Licinio notario Episcopus Mopsvestenus, frater Theodori Athenis eruditi qvi factus est Tarsensis Episcopus. &c.

Babrias vel Babrius versibus choliambicis *fabulas*, scripsit *libris decem*, Æsopias ex prosa in metrum transferens.

Babylas Episcopus Antiochenus Numeriano vel Decio Ecclesiam ingredi cupienti restitit, & cum tribus fratribus alacriter subiit martyrium.

Bacchylides Ceius ex Julide una qvatuor *civitatum Cei insulæ, Medonis F. nepos Bacchylidis athletæ, cognatus Simonidis Lyrici, & ipse Lyricus.

Bacis, vates. Philetas Ephesius tres Bacidas fuisse dicit, unum ex Eleone Bœotiæ,

* ceteræ tres sunt Carthia, Coressia sive Corissia & Pœcessa.

Bœotiæ, alterum Atheniensem (Pisistratum) & tertium Arcadem ex civitate Caphya, qvi & Cydas & Aletes vocatus fuit. &c.

Basilicus Sophista scripsit περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων *de dictionum figuris*, περὶ ῥητορικῆς παρασκευῆς ἤτοι περὶ ἀσκήσεως *de rhetorico apparatu sive de exercitatione.* περὶ μεταποιήσεως *de metapœsi*, & alia qvædam.

Basilius Cæsareæ (olim Mazaca) in Cappadocia Episc. Gregorii Naz. amicus vir ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. Scripsit plurima, in qvibus maxime admirationi sunt qvas *in Hexaëmerum* composuit homiliæ IX. Scripsit & insignes libros *contra Eunomium*, & *de Spiritu S.* & librum *asceticum* & *de virginitate.* Et *XL. Martyrum Gordiiqve*, & *Barlaami* & *Julittæ* laudes. Et *in Psalmos varios* & *Ethicos sermones.* Et *Epistolas* ὧν οὐδὲν ἄμεινον ad *Libanium* Sophistam, *Gregorium* Naz. aliosqve &c. Habuit fratres qvatuor Gregorium Nyssenum, Petrum Episcopum & duos Monachos.

Basilius Ancyranus, in patria Episcopus arte Medicus scripsit contra Marcellum & de virginitate & alia non pauca. Hic Constantii tempore princeps Macedonianæ sectæ fuit cum Eustathio Sebasteno.

Basilius Irenopolis Ciliciæ Episc. tempore Anastasii Imp. scripsit contra Archelaum Coloniæ presbyterum.

Bassarica sive Διονυσιακὰ scripsit Soterichus, qvi Diocletiani vixit temporibus.

Bessus Corinthius pseudophilosophus, cujus convicia Apollonius Tyanensis Epistolis & sermonibus compescuit.

Batalus (mollis) dictus est Demosthenes in juventate, senex *argas* serpens callidus.

Biantis Prienensis δίκη, in causis orandis probitas conjuncta cum summa eloqventia. Hipponacti δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρεῖσσον.

Βίβλοι Θεοῦ, per libros DEI, intelligitur ejus cognitio & perennis memoria. Psalm CXXXIX. 16.

Bolus Democriteus Philosophus scripsit περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων, *de utilitate quam ex lectione historiarum capimus.* περὶ θαυμασίων *de rebus mirabilibus.* Φυσικὰ δυναμερὰ *de remediis Physicis.* περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. *De sympathiis & antipathiis.* περὶ λίθων κατὰ στοιχεῖον, *de lapidibus secundum ordinem alphabeticum.* περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄρκτου καὶ λύχνου καὶ ἴριδος, *de signis qvæ ex inspectione Solis, Lunæ, ursæ, lucernæ & iridis observantur.*

Brachman Rex qvi regioni nomen dedit, ſcripſit leges Brachmanum & de ejusdem gentis Rep. idiomate vernaculo.

Brachmanes, gens religioſiſſima, multasqve opes poſſidens & habitans inſulam Oceani qvam DEus velut ſortem illis adtribuit. Eo cum perveniſſet Alexander Macedo, columnam erexit cui hæc verba fecit inſcribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου. *Ego magnus Alexander Rex huc usqve perveni*, &c.

Brutus dux exercitus apud Romanos ſcripſit *Epiſtolas*, & *Epitomen hiſtoriarum Polybii*. Ejus ſtylus & character Epiſtolarum valde probatur.

Βοιώτιος νόμος cantilena Bœotica proverbium de iis qvi initio qvieti poſtea vehementes ſe præbent.

Cadmus Pandionis F. Mileſius qvi primus ut ajunt Hiſtoriam oratione ſoluta ſcripſit, Orpheo paullo junior. *Origines Mileti & totius Joniæ libris IV.* Hunc ajunt primum litteras in Græciam intuliſſe, qvas primi Phœnices invenerunt.

Cadmus Archelai F. Mileſius Hiſtoricus junior. (Lycius forſan eſt alius) ſcripſit λύσιν ἐρωτικῶν παθῶν, *remedia amoris libris XIV*. & *Hiſtorias Atticas* libris XVI.

Cæcilius Siculus Callantianus Rhetor Romæ eloqventiam docuit ab Augusti temporibus ad Adrianum, ex ſervitute manumiſſus & antea *Arabagathus* vocatus, religione Judæus. Libros ſcripſit qvamplurimos, *Contra Phryges*, duos. *Eclogam vocum elegantiorum* ſecundum ordinem alphabeticum. *Comparationem Demoſthenis & Ciceronis. Qvænam ſit differentia ſi qvis imitetur Atticos vel Aſianos.. De charactere decem oratorum. Comparationem Demoſthenis & Æſchinis. De Demoſthenis orationibus germanis & ſpuriis. De iis qvæ ab oratoribus vel ſecundum vel præter hiſtoriæ veritatem dicta ſunt.* Item alia qvam plurima. Miratur Svidas Judæum rerum Græcarum adeo peritum fuiſſe. Τοῦτο δὲ θαυμάζω, πῶς ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

Cæſar Auguſtus cognomento Octavianus *de vita propria rebusqve à ſe geſtis* libros XIII. ſcripſit.

Cæſar Tiberius ſcripſit *Epigrammata* & *artem Rhetoricam*.

Cæſarius Gregorii Theologi frater ſcripſit varia, itemqve *contra Græcos*.

Cajanus Arabs Sophiſta, diſcipulus Apſinis Gadarenſis, vixit Maximini & Gordiani temporibus, ſcripſitqve περὶ συντάξεως, *de conſtructione libros V.* item *Artem Rhetoricam* & *declamationes*. Idem eloqventiam Beryti docuit.

Cajus Julius Cæsar primus Romanorum Imp. scripsit *metaphrasin Phanomenorum Arati* : & *artem Grammaticam* Latine, item *de vita propria*. Lege lata potestatem dedit servis dominos accusandi. &c.

Cajus Cæsar cognomento Caligula *artem Rhetoricam* Latine scripsit.

Calanus Indus, unus ex Brachmanibus, (sic qvemvis sapientem Indi vocant) in cujus honorem Alexander Magnus funebres ludos instituit, & vini potores bibendo inter se certare jussit propter Indorum vinositatem. Hic ad omnes qvæstiones Alexandro apte respondit.

Callias Syracusanus in historia Agathocli muneratori suo adulatus, & qvem omnia divina & humana jura violasse non ignorabat, eum pietate & humanitate omnes mortales antecelluisse scripsit. &c. *è Diodoro Siculo*.

Callimachus Batti & Mesatmæ F. Cyrenæus Grammaticus, discipulus Hermocratis Jasensis Grammatici, uxorem habuit Euphratis Syracusani filiam : Sororem Megatimam, cujus filius fuit Callimachus junior, qvi *de insulis* oratione ligata scripsit. Qvamplurima omnis metri genere & soluta oratione composuit, ut libri ejus numerum octingentorum superent. Litteras docuit in exiguo vico Alexandriæ Eleusine, donec commendaretur Ptolemæo Philadelpho. Vitam produxit usqve ad Ptolemæum Evergetem qvi regnum suscepit Olymp. CXXVII. 2. Ex scriptis ejus sunt : Ἰοῦς ἄφιξις *Jûs adventus*. *Semele*. *Argorum origines*. *Arcadia*. *Glaucus*. *Elpides*. *Dramata satyrica*. *Tragœdia*. *Comœdia*. Μέλη sive *carmina lyrica*. *Ibis* (qvo obscuro poëmate stylum acerbe strinxerat in Apollonium Argonauticorum scriptorem inimicum suum) *Museum*. Πίνακες *Tabula eorum qui in qvavis disciplina claruerunt, eorumqve qva scripserunt, libris CXX.* *Tabula & descriptio eorum qvi Comœdias & Tragœdias docuerunt, ab initio & secundum seriem temporum. Index scriptorum & vocum inusitatarum Democriti. Nomina mensium apud singulas gentes & urbes. Origines insularum & urbium, nominaque earum mutata. De fluminibus Europa. De mirabilibus Peloponnesi & Italia. De mutatis piscium nominibus. De ventis, De avibus, De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum qva in toto orbe terrarum sunt, collectanea.*

Callimachus junior natus ex Megatima Callimachi senioris sorore & Stasenore : poëta epicus, qvi *de insulis* oratione ligata scripsit.

Callinicus Caji F. Sutorius cognominatus, Sophista Syrus vel, ut alii tradunt, Arabicus, sed revera Petræus, qvi docuit Athenis. Scripsit ad Lupum *de cacozelia rhetorica*. *Allocutionem ad Galienum*. *Ad Cleopatram*.

De Alexandrinis historiis περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν *libros X. Adversus Philosophorum sectas. De Romanorum renovatione* περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, & alia *encomia* atqve *orationes*.

Calliphanes Parabryconti F. De iis qvi falsam variæ eruditionis speciem præ se ferunt. Hic enim multorum poëmatum & orationum initia ad tres usqve vel qvatuor versus recitans, variæ doctrinæ laudem affectabat.

Callisthenes Demotimi vel Callisthenis F. Olynthius, discipulus Aristotelis ejusqve ἀνεψιαδοῦς consobrini filius. ἦν δὲ εὐφυὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι. *promptus dicere ex tempore & rapido orationis impetu ferri.* Eum & Nearchum Tragicum Alexander ferrea inclusum cavea interfecit qvod ipsi svaderet ne ab Atheniensibus Dominum se vocari pateretur, vel qvod insidias Regi struxisset. Alii tradunt periisse phthiriasi.

Capito, Lycius, historicus. Hic Isaurica libris VIII. scripsit, & Eutropii qvi Livium scriptorem Latinum in compendium redegit, epitomen Græce vertit. Idem etiam de Lycia & Pamphylia scripsit.

Carcinus Agrigentinus Tragicus, & Carcinus Theodectis vel Xenoclis F. Atheniensis Tragicus. Fabulas edidit CLX. vicit una. Floruit Olympiade centesima ante regnum Philippi Macedonis. Ex dramatibus ejus sunt μῦες *mures*; tum *Achilles* & *Semele* ut ait Athenæus. &c. Xenocles Carcini F. multis machinis ad percellendos spectatores in tragœdiis suis usus fuisse videtur, qvem ideo Plato δωδεκαμήχανον appellat. Carcini poëmata αἰνιγματώδη, Carcinus enim Orestem ab Illo cædem matris coactum fateri, obscuris verbis respondentem inducit.

Carica Musa i. e. cantilena tristi & lugubri. Solebant enim Cares θρηνῳδοί τινες εἶναι, lugubria carmina canere & alienos mortuos mercede lugere. Qvidam accipiunt pro barbara & obscura, qvia Cares barbare loqvebantur.

Carneades Afer, Cyrenæus, Philocomi F. Philosophus, novæ Academiæ auctor, qvo mortuo Lunam defecisse & Solem obscuratum fuisse tradunt.

Carneades alter, Atheniensis philosophus, Anaxagoræ discipulus.

Castor Rhodius vel Galata vel ut falso alii, Massiliensis, orator φιλορώμαιος *amicus Romanorum* nuncupatus. Hic ducta Dejotari Senatoris (Rom.) filia ab ipso cum uxore sublatus est, qvod eum apud Cæsarem crimi-

Chaldæi

Chaldæi nomen gentis in Aſtronomia exercitatiſſimæ. *Χαλδαϊκὰ ἐπιτηδεύματα* &c.

Chanaan à qvo Chananæi, à Joſua regione ſua expulſi qvi deinde Africam incoluere, *καὶ εἰσὶ μέχρι νῦν αἱ τοιαῦται πλάκες ἐν τῇ Νυμιδίᾳ. περιέχουσαι οὕτως· ἡμεῖς ἐσμὲν χαναναῖοι, οὓς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ λῃστής.*

Charax Pergamenus ſacerdos & Philoſophus de qvo Epigramma vetus Svidæ lectum : Scripſit Græcarum hiſtoriarum libros XL. Secundo libro meminit Auguſti ut Imperatoris jam olim defuncti : & libro ſeptimo Neronis & eorum qvi poſt illum imperitarunt.

Charaxus Sapphonis frater.

Charetis pollicitationes, de iis qvi facile qvidvis pollicentur, ut Chares qvondam Dux Athenienſium.

Charmus Syracuſanus in ſingula opſonia qvæ convivis apponebantur, verſiculos & proverbia in promtu habebat. (qvæ apud Svidam ſeqvuntur, jam fuere ſupra, v. Athenæus, ſunt autem hæc: Clearchus Solenſis poëma illud *Δειπνολογίαν* vocat, alii *ὀψολογίαν*, Chryſippus *Γαστρονομίαν* alii *Ἡδυπάθειαν*.)

Charon Lampſacenus Pythoclis F. qvi tempore primi Darii floruit Olymp. LXXV. Hiſtoricus. Scripſit *Æthiopica, Perſica libris II. Græca libris IV. De Lampſaco, libris II. Libyca. Fines Lampſacenorum libris IV. Prytanes* ſive *Archontes Lacedæmoniorum*, qvod eſt opus Chronologicum. *Origines urbium, libris II. Cretica libris III.* in qvo opere etiam Leges à Minoë latas refert. *Navigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis.*

Charon Carthaginienſis Hiſtoricus, ſcripſit de tyrannis qvotqvot in Europa & Aſia fuerunt. Vitas illuſtrium virorum libris IV. Mulierum item vitas libris IV.

Charon Naucratita, Hiſtoricus. Scripſit *De ſacerdotibus Alexandrinis & Ægyptiis* & res ſub unoqvoqve geſtas. *De regibus* qvi priſcis temporibus in unaqvaqve gente fuerunt. *De Naucrate.* Item alia qvædam *de Ægypto.*

Chemia ſive ars conficiendi argenti & auri. Diocletianus Ægyptiis infeſtus libros de chemia à veteribus ſcriptos perqviſivit & igni tradidit, ne ex arte hujuſmodi illis opes, & ex opibus fiducia rebellandi poſthac ſuppeteret.

Χῆνα ὀμνύναι. per anſerem jurare. Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anſerem & arietem jurare juſſit, non, ut qvidam, Socrates.

Χιάζειν, Chios imitari. Praxidamas Democritum Chium & Theoxenidem Siphnium ait primos poëmata pactâ mercede conscripsisse, *πρώτους ἐπὶ χρήματος τάξαι ἰδίαν ποίησιν*. *Ex Isocrate ad Idotheam.*

Chilo Damageti F. Lacedæmonius, unus septem sapientum fuit breviloqvus. Qvare Aristagoras Milesius hunc modum dicendi Chilonium appellat.

Chionides Atheniensis Comicus antiqvæ Comœdiæ cujus ajunt principem fuisse & octo annis ante bellum Persicum fabulas docuisse, è qvibus sunt *ἥρως, πτωχοὶ, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι.*

Chiron Centaurus qvi primus Medicinam herbariam invenit. Scripsit *ὑποθήκας præcepta*, versibus, ad Achillem. Item *Ἱππιατρικὸν, Medicinam veterinariam*, qvare etiam Centaurus est appellatus.

Choerilus Atheniensis Tragicus qvi Olymp. LXIV. in scena certare cœpit, docuit fabulas CL. vicit XIII. Hic ut qvidam tradunt & larvarum & vestitus scenici primus auctor fuit.

Choerilus Samius vel Jasensis aut Halicarnassensis, æqvalis Panyasis & adolescens jam Persici belli temporibus Olymp. LXXV. Idem servus fuisse traditur Samii cujusdam, forma pulcherrima præditus: & Samo profugus cum Herodoto historico operam daret, litterarum & eloqventiæ amore captus fuisse: cujus etiam amasium fuisse dicunt. Animum ad poëticam appulit & in Macedonia obiit apud Archelaum tunc ejus Regem. Scripsit *victoriam adversus Xerxem* reportatam ab Atheniensibus, pro cujus poëmatis singulis versibus aureum staterem accepit. Decretum insuper fuit, ut poëma illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiaca.* Et alia qvædã ejus poëmata circumferuntur.

Choriambicis versibus Æsopias fabulas scripsit libris X. Babrias seu Babrius de qvo supra.

Χορικός, chori dux & magister. Talis fuit Agathon qvi histrionica carmina, *ὑποκριτικὰ μέλη* composuit, & ipse histrionem in scena egit. (infra in Myrmex.)

Χορὸν δίδωμι, chorum do, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienses Comici & Tragici Poëtæ chorum impetrabant non omnes, sed clariores digniqve habiti postqvam artis suæ specimen edidissent.

Χορὸς, in Ecclesiis cantantium cœtus. Ecclesiarum chori divisi fuere in duas partes tempore Constantii, Constantini M. filii, & Flaviani Episcopi Antiochiæ, bifariam Davidis psalmos canentes. Qvi mos (anti-

(antiphonarum) Antiochiæ primum cœptus totum terrarum orbem postea pervasit.

Chosroëm Regem Persarum deprædicant supra ipsius meritum non tantum Persæ sed & nonnulli Romanorum, ut litterarum amatorem qviqve ad philosophiæ nostræ culmen evaserit, cum ei Græcanica scripta ab interprete qvodam in Persicam lingvam essent conversa, ita ut Aristotelem melius edidicerit qvam Demosthenes Thucydidem, & Platonicis dogmatibus totus esset refertus ut nec Timæus ejus intelligentiam effugerit, nec Phædon nec Gorgias &c. *ex Agathia.*

Christodorus Panisci F. ex Copto urbe Ægypti, poëta Epicus Anastasii Imp. temporibus. Scripsit *Isaurica libris VI.* sive de Isauriæ expugnatione ab Anastasio facta. *Πάτρια* sive *Origines CPolis*, versibus Heroicis *libris XII.* *Origines Thessalonices libris XXV.* *Origenes Nades* prope Heliopolim, in qva sunt Aphaca. *Origines Mileti* urbis Joniæ. *Origines Trallium.* *Origines Aphrodisiadis.* *Ecphrasin* sive *descriptionem statuarum in Gymnasio Zeuxippi*, & alia multa.

Chrysanthius Sardianus Philosophus, qvem Julianus per literas accersivit. Ille vero suo loco mansit, à vana gloria alienus & divino nutu omnia faciens.

Chrysippus Apollonidæ F. Solensis vel Tarsensis, Philosophus, discipulus Cleanthis post qvem Stoicæ scholæ præfuit, & obiit ætatis anno LXXIII. ob haustum avidius merum vertigine correptus, vel ut alii ob nimium risum Olymp. CXLIII. Conscripsit libros plures qvam DCC. philosophicos, historicos & grammaticos. Sophismata qvædam Chrysippi Svidas affert è Laërtio.

Ad Chrysogonum Confessorem Epistolas duas Anastasiæ martyris à Publio suo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chrysogoni responsionibus Svidas adscribit integras, de qvibus confer Menagiana T. IV. p. 208. edit. Amst.

Cicilius Argivus poëta Epicus qvi Halievtica scripsit versibus ut Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero soluta Seleucus Tarsensis, Leonides Byzantinus, Agathocles Atracius.

Cinesias poëta dithyrambicus qvi ob impietatem & injustitiam male audiebat.

Κειτούκειτ@. Ulpianus unus dipnosophistarum (apud Athenæum) ita dictus qvia de singulis vocibus solebat interrogare *κεῖται ἢ οὐ κεῖται*, *exstat an non exstat* (in probatis scriptoribus?) Clau-

Claudianus Alexandrinus Poëta heroicus recentior qvi Arcadii & Honorii Impp. temporibus vixit.

Cleanthes Cassius, Phaniæ F. Assius, discipulus Cratetis deinde Zenonis cui etiam successit; magister Chrysippi Philosophi Solensis, & Antigoni Regis. Hic pugil antea, Athenas profectus, philosophiæ amore captus est: adeo laboriosus ut alter Hercules diceretur, & φρεάντλης, qvia cum non haberet unde viveret, noctu mercede aqvam hauriebat, interdiu disciplinis & libris vacabat. Scripsit plurima.

Clearchus Solensis varia scripsit.

Clearchus Ponticus Athenas profectus est audiendi Platonis causa. Sed in somnis vidit mulierem sibi dicentem: *Excede Academiâ & linqve Philosophiam qva frui tibi fas non est, infenso enim vultu te intuetur.* Hinc in patriam rediit, deinde venit ad Mithridatem, deniqve Heracleotarum tyrannus cum evasisset, crudeliter imperavit, vestibus qvales conspiciuntur in simulacris Deorum insolenter se induit, filium κεραυνὸν *fulmen* appellavit. Interfectus à Chione, Leonide & Antitheo discipulis Platonis Philosophi.

Clemens Historicus scripsit de Romanorum Regibus & Imperatoribus, & ad Hieronymum de figuris Isocraticis & alia.

Cleobius nomen sacerdotis Idolorum.

Cleobuline Lindia Cleobuli sapientis filia ἑξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτρια. scripsit versus & griphos & celebre illud ænigma in annum, qvod incipit: εἷς ὁ πατὴρ παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ παῖδες τριάκοντα.

Cleobulus Evagoræ F. Lindius, unus septem sapientum, viribus corporis & formæ præstantia excellens, qvi etiam Ægyptiorum philosophia institutus fuit. Scripsit ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια, *cantica & griphos versibus hexametris ad termille.* Obiit senex anno ætatis LXX. Filia ejus Cleobuline. Apophthegmata qvædam (e Laertio) Svidas recitat & fragmentum ex Epistola ad Solonem.

Cleophon Atheniensis Tragicus, ex cujus dramatibus sunt Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξαμενός, Ἠριγόνη, Θυέσται, Λευκίππος, Περσίς, Τήλεφος.

Cleoxenus & Democlitus scripsit περὶ πυρσῶν de facibus qvibus in bello signum ex composito datur. Horum opus Polybius Megalopolita correxit ut ipse in Historia sua refert.

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. Tabula communis dicebatur ea in qva scribebantur nomina illorum qvi in curialium & familiarum nobilium

lium numerum referebantur. Lexiarchica vero cui inscribebantur illi qvi inter plebejos referebantur.

Coluthus Lycopolita Thebanus poeta Epicus temporibus Anastasii Imp. Scripsit Calydonica libris VI. Encomia versibus Heroicis & Persica.

Corax Syracusanus Rhetorices inventor: in hunc & ejus discipulum Tisiam dictum fuit: mali corvi malum ovum. Confer Svidam in κακοῦ κόρακος.

Corinna Thespia Lyrica, qvam alii Corinthiam fuisse dixerunt, scripsit nomos lyricos.

Corinna junior, Achelodori & Procratiæ filia, Thebana vel Tanagræa, discipula Myrtidis, Myia cognominata, Lyrica, qvæ qvinqvies, ut ferunt, Pindarum vicit. Scripsit (carminum) libros V. itemqve epigrammata & cantica Lyrica.

Corinnus Iliensis, poëta Heroicus (Homero ut qvidam putant antiqvior) qvi primus *Iliadem* scripsit, durante adhuc bello Trojano. Palamedis discipulus, Doricis litteris à Palamede inventis (opus suum) exaravit. Scripsit etiam bellum Dardani adversus Paphlagonas: ut Homerus totum poëmatis sui argumentum ab eo sumserit.

Cornelius Episcopus qvi à Novati communione recessit.

Cornutus. Duo Romani Historici fuerunt, Titus Livius cujus celebre & illustre est nomen: & Cornutus. Cornutum divitem multi audiverunt assentationis causa & propter hæreditatis spem: Livium pauci sed præclari. Livium omnes jam norunt, Cornutum nemo fere.

Cornutus ex Lepti Africæ opido Philosophus Romæ vixit temporibus Neronis & ante eum: interfectus cum Musonio. Scripsit multa philosophica & oratoria.

Cothurnus vocabatur Theramenes Atheniensis orator, Prodici Ceji discipulus. Dicitur autem de homine versatili & levi. Hic enim & XXX. Tyrannis & Populo favebat. Infra in δεξιός.

Crates Atheniensis (veteris Comœdiæ) Comicus, Epilyci poëtæ Epici frater. Comœdiæ ipsius: γείτονες, ἥρωες, θηρία, λαμία, πεδῆται, σάμιοι. Scripsit & oratione soluta nonnulla.

Crates Atheniensis Comicus alter, etiam ipse ex veteri Comœdia, cujus tres circumferuntur fabulæ: θησαυρὸς, ὄρνιθες, φιλάργυρος.

Crates Ascondæ F. Thebanus, Philosophus Cynicus discipulus Diogenis & Brysonis Achæi. Nuptias suas cum Hipparchia Maronitide κυνογαμίαν, *canum matrimonium* appellavit, ex qvo suscepit Pasiclem.

 vixit

vixit Olympiade CXIII. cognominatus θυρεπανοίκτης; qvod in cujusvis domum audacter ingrederetur. Scripsit philosophica &c.

Crates Timocratis F. Mallotes; Philosophus Stoicus, cognominatus Homericus & Criticus ob studium rei grammaticæ & poëticæ: æqvalis Aristarchi Grammatici, tempore Ptolemæi Philometoris. Scripsit *correctionem Iliadis & Odyssea libris IX.* & alia.

Cratinus Callimedis F. Atheniensis Comicus antiqvæ Comœdiæ λαμπρὸς τὸν χαρακτῆρα, genere dicendi splendido usus &c. Scripsit fabulas XXI. vicit IX.

Creophylus Astyclis F. Chius vel Samius, poëta Epicus qvem nonnulli Homeri generum fuisse ajunt, alii amicum tantum, à qvo cum hospitio eum excepisset, poëma Οἰχαλίας ἅλωσιν *Oechaliæ exidium* acceperit.

Criton Atheniensis Philosophus, Socratis discipulus & amicus omnia ipsi largitus necessaria. Scripsit *Socratis defensionem*.

Criton qvi Getica scripsit.

Criton Naxius Historicus scripsit *Octaëteridem* qvam Eudoxi dicunt esse.

Criton Pieriotes ex Pieria Macedoniæ opido Historicus. Scripsit *Pallenica, Syracusarum origines. Persica. Res Siculas. Syracusarum descriptionem. De Macedonum imperio.*

Ctesiphon unus è decem, qvi cum Demosthene & Æschine legationem obiverunt. Alius qvi decretum de (aurea) corona Demostheni danda scripsit, contra qvem exstat Æschinis Oratio.

Κύκλια. Qvæ unius ejusdem erant argumenti, cyclia vocabantur, ut cantica, hymni, prosodia & carmina qvæ in virgines canebantur.

Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum Magister. Primus Lasus Hermionensis cyclios choros instituit.

Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας Musicæ corruptores ac difficilem illam modulandi rationem, qvam Phrynis introduxit, sectantes, vel Sophistas poëtas dithyrambicos cycliorum chororum magistros, ut Cinesiam & Cleomenem & Philoxenum. Qvod autem scripta illorum sub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures, qvos musici vocant strophas & antistrophas & epodos. Qvare etiam in tragœdiis chori sunt instituti.

Κυνήγιον locus (CPoli) ubi statuæ qvædam positæ qvarum unam Theodoro Anagnoste admirante Himerius rogavit qvisnam Cynegium condidisset? tum ille; Maximinus condidit, Aristides vero dimensus

sus est. Qvo dicto statua ex alto delapsa Himerium oppressit. Joannes qvidam Philosophus se scriptum invenisse dixit fore ut ab illa statua clarus vir opprimeretur. Itaqve Philippicus Imperator eam terra obrui jussit.

Cynismus secta Philosophorum compendiariam ad virtutem viam se tradere & secundum virtutem vivere profitentium, ut fuere Diogenes & Zeno Cittieus. &c.

Κύρβεις tabulæ triangulares, in qvibus leges de rebus sacris & civilibus & pœnæ maleficorum inscriptæ erant: ἄξονες tabulæ qvadratæ in qvibus leges de rebus privatis &c. Asclepiades vero tradit eas à Cyrbi qvodam qvi sacrificiorum modum & rationem ad certas legas revocaverat, appellatas esse, ut autor Phanias Eresius (ita leg.) Vel nomen acceperunt à Corybantibus. Eorum enim inventum esse cyrbes, Apollodorus testatur. Abacus erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant ligna qvadrata, qvæ latera lata & litterarum plena habebant. Utrinqve vero erant fibulæ ferreæ, ut à legentibus moveri & versari possent &c.

Cyrenaica secta initium duxit ab Aristippo Philosopho.

Cyrillus Diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Constantini M. temporibus multa idola confregit. At Juliani ætate (inimici Christianorum) ventrem ejus dissecuerunt & jecur degustarunt.

Cyrus Panopolita, poëta à Theodosio juniore præfectus Prætorii & Urbis creatus est, fuitqve Consularis & Patricius. Nam Eudocia Theodosii conjux, amans poëseos, Cyrum in summo pretio habuit, qvæ cum ab aula secederet & in Orientem profecta Hierosolymis commoraretur, Cyrus inimicorum insidiis circumventus Cotyæum civitatem Phrygiæ relegatus est ut sacris ibi præesset, vitamqve produxit usqve ad Leonem Imp.

Damascius philosophus Stoicus, Syrus, Simplicii & Eulalii Phrygum amicus floruit tempore Justiniani. Scripsit *ὑπομνήματα commentarios in Platonem*, & *περὶ ἀρχῶν, de principiis*, & *Historiam Philosophicam*.

Damastes Sigeensis è Sigeo civitate Troadis, Dioxippi F. vixit ante bellum Peloponnesiacum, æqvalis Herodoti, homo ditissimus & Historicus. Scripsit de rebus in Græcia gestis. De parentibus & majoribus eorum qvi expeditionem Trojanam susceperunt, libros duos. Gentium & urbium catalogum. De Poëtis & Sophistis. & alia multa. Fuit Hellanici discipulus.

Damasus Episcopus Romæ, eleganti in versibus componendis ingenio prææditus, multa eaqve brevia carmina metro heroico scripta edidit & octogenarius Theodosii Imp. tempore mortuus est. Scripsit & alia multa.

Damianus Ephesius, Sophista, ab Imp. Severo inter Consules relatus est & Bithyniæ præfuit, & porticum qvæ ab urbe Epheso ad templum usqve pertinet, tholis ornavit.

Damis vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic apud Apollonium (Tyanensem) philosophatus ejus peregrinationes descripsit in qvibus se qvoqve comitem ejus fuisse scribit: itemqve sententias & sermones & prædictiones ejus. Dictio ejus ut Assyrii, mediocris est, Græcæ enim orationis elegantia ut apud barbaros institutus carebat. &c.

Damocritus Historicus, *Tacticorum* libros duos scripsit. Item *de Judæis*, in qvo opere ait eos aureum asini caput adorare, & septimo qvoqve anno peregrinum captum sacrificare & interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Damophilus Philosophus & Sophista, alumnus Juliani qvi sub Marco Imperatore Consul fuit. Scripsit multa, inter qvæ in Bibliothecis hæc à me reperta sunt. *Philobiblio* liber unus de libris comparatu dignis ad Lollium Maximum. *περὶ βίου ἀρχαίων, de vita veterum* & alia plurima.

Damostratus Historicus. Scripsit *Halieuticorum libros XX*, item *περὶ τῆς ὑδρομαντικῆς de divinatione per aqvam*, & alia miscellanea historici argumenti.

Damoxenus Atheniensis Comicus. Ex fabulis ejus *σύντροφοι* & *ἑαυτὸν πενθῶν* laudantur ab Athenæo.

Daphidas Telmissensis Grammaticus Homerum ejusqve poësin mendacii arguit, negans Athenienses Iliacæ expeditioni interfuisse. Idem oraculum ut derideret, ex Pythia rogavit num eqvum reperturus esset? Responso igitur dato, celeriter reperturum, passim jactavit eqvum se nec habuisse nec amisisse. Sed reversum Attalus Rex præcipitari jussit ex loco qvi eqvus appellabatur &c.

Datis Persa cum Græce loqvi conaretur pro *χαίρω* dixit *χαίρομαι*, jungens verba: *ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι*. Hinc Datismus nomen accepit. (pro solœcismo.)

Decius Romanorum Imp. Philippi successor edicto Christianos morti addixit & ut Deos adorarent coëgit.

Δηλιακ

Δηλίυ κολυμβητȣ̃. De obscuro Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium natatorem* esse oportere dixit qvi in illo non submergeretur. Inscribitur ille ab aliis *Musæ*, ab aliis *de natura* : à Diodoto ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου *certa vita ad normam dirigenda ratio*. Ab aliis : γνώμη ἠθῶν, *regula morum* vel κόσμος τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων, *ornatus morum unius omnium optimi*.

Demades Demeæ nautæ F. ex naupego & nauta ad negotia Reip. tractanda accessit & contra Demosthenem, Olynthiorum causam agentem dixit, & Euthycratem Olynthium ab Atheniensibus ignominia notatum decreto suo in integrum restituit. Magistratus autem à se gesti rationes reddere jussus, ob metum urbe cessit, *nec ipsi vestrum*, inqvit, (*Athenienses*) *nec mei estis Domini*. Scripsit ad Philippum, filiumqve ad eum misit. Decretum qvoqve scripsit ut Græci Philippo parerent. Idem in pugna Chæronensi captus est. Dimissus verò legationem captivorum gratia obiit, qvos Philippus dimisit. Bis decretorum contra leges factorum reus peractus est. Remp. etiam sub Alexandro gessit.

Demades Laciades Atheniensis orator, natus ex tibicina & à superiore Demade demagogo adoptatus, pater Demeæ oratoris, periit in lacu Amphipolitano, in qvem ab Antipatro Cassandri patre & Alexandri successore conjectus fuit.

Demetrius Phanostrati F. Phalereus (è Phalero portu Atticæ qvi ante Phænus) philosophus Peripateticus qvi Philosophica, Historica, Rhetorica, Politica, itemqve de Poetis scripsit. Theophrastum audivit & orator popularis Athenis fuit. Ob formæ elegantiam in adolescentia dictus Lampeto & Charitoblepharus, & ob amores Cleonis male audiit. Ad magnam postea potentiam gloriamqve provectum invidi artibus & dolis suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Ægyptum venit & apud Ptolemæum Soterem degens morsu aspidis periit & in præfectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est.

Demetrius Ixion Grammaticus Atramyttenus Augusti temporibus Pergami vixit, scripsitqve *de verbis in μι*, περὶ ἀντωνυμιῶν *de pronominibus*. In Homerum commentarium & in Hesiodum. Ixion dictus est qvod deprehensus esset in furto, aureas bracteas simulacri Junonis Alexandrinæ surripere conatus : Vel qvod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abstulisset : vel qvod cum Aristarcho magistro contendisset

ingratus velut Ixion adversus Deos qvi eum beneficiis affecerunt.

Democedes Calliphontis, qvi Cnidi Æsculapii sacerdos fuit, filius, Crotoniates Æginæ artem medicam exercuit & uxorem duxit. Polycratem tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit. Curavit etiam Darium ejusqve uxorem Atossam per qvam impetravit ut in Græciam redire sibi liceret. &c. (*Ex Herodoto.*) Scripsit ἰατρικὸν βιβλίον *librum medicum*.

Demochares Demosthenis ex sorore nepos prætura & cæteris honoribus ornatus ab Atheniensibus teste Polybio, licet Timæus eum tanqvam libidinosissimum & Botryis ac Philænidis commentarios obscœnitate sua superantem traduxit.

Democritus Hegesistrati vel Athenocriti vel Damasippi F. vixit eo tempore qvo Socrates circa Olymp. LXXVII. vel LXXX. Abderita Thrax, Philosophus & discipulus ut qvidam tradunt Anaxagoræ & Leucippi: qvinetiam, ut alii scribunt, Magorum & Chaldæorum in Persia. Adiit enim & Persas & Indos & Ægyptios & singulorum sapientiam addidicit. Deinde domum reversus cum fratribus Herodoto & Damaste vixit. Præfuit & Abderitarum Reip. qvi honor propter sapientiam ipsi habitus fuit. Discipulus ejus illustris fuit Metrodorus Chius, cujus vicissim auditores fuerunt Anaxarchus & Hippocrates medicus. Idem cognominatus Σοφία, *Sapientia*, & Γελασῖνος, *risor*, qvod inania hominum studia ridere soleret. Genuini ejus libri sunt duo, μέγας διάκοσμος *magnus diacosmus*, & περὶ φύσεως κόσμου *de natura Mundi*. Scripsit etiam *Epistolas*. Athenas non adiit &c. *è Laertio*. Morti vicinus circa Thesmophoriorum festum, ne illa luctu hoc celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nares admotis vitam ad festum usqve produxit.

Demophilus Episcopus CPol. rapidi vagiqve torrentis instar plurimum luti & sordium in sermonibus suis vehens &c. *è Philostorgio*.

Demosthenes Atheniensis, Demosthenis gladiorum fabri & Cleobulæ F. orator, populo Pæaniensis, qvi majore diligentia & studio qvam ingenii felicitate præditus fuit, ut auctor est Hermippus, &c. (vide supra Batalus.) Ad studium eloqventiæ animum appulit, cum Callistratum pro Oropiis dicentem vidisset. Audivit Isæum Isocratis discipulum, ususqve est orationibus Zoili Amphipolitæ qvi Athenis eloqventiam docuit, itemqve Polycratis, & Alcidamantis (Gorgiæ discipuli) & ipsius Isocratis. In eloqventiæ studio socios habuit Æsio-

Æsionem Atheniensem & Theopompum Chium Philosophum. Præterea audivit Eubulidem Dialecticum, & Platonem. Decessit in Calabria, qvo præ metu Antipatri Regis Macedoniæ fugerat, cum per Archiam histrionem vi abstrahendus esset, hausto in æde Neptuni veneno qvod in annulo circumferebat, postqvam vixisset annos LXII. &c. Mortuo statua Athenis in foro posita est his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes habuisses, nunquam Macedones armis Græciam subjugassent.*

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demosthenes Thrax scripsit *metaphrasin Iliadis* oratione soluta. *Epitomen Damageti Heracleotæ. De poëtis Dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniæ Hesiodeæ.*

Δέρας, aureum vellus qvod Jason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta simul Medea, Æetæ regis filia, non fuit vellus ut fabulæ ferunt, sed *βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον*, liber * in membranis scriptus, docens qvomodo arte chemica conficiendum sit aurum. Merito igitur prisci librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri in eo comprehensam.

Dexicrates Comicus Atheniensis, cujus fabula *ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι se ipsos decipientes* memoratur ab Athenæo lib. 3.

Δεξιὸς, καὶ φύσει ἐπιεικὴς. Theramenes homo inconstans & tempori se accommodans, magister Isocratis, filius Agnonis, populo Steriensis. (supra in *cothurnus*.) Eum trium horum suppliciorum ajunt auctorem (Athenis) fuisse, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. Videtur autem ex insula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis sed adoptivus fuisse. Hunc Thucydides laudat.

Dexippus Herennius, Dexippi F. Atheniensis Rhetor temporibus Valeriani, Galieni, Claudii secundi & Aureliani Imperatorum Romanorum.

Dexippus Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qvi accersitus ab Hecatomno Carum rege, ut ipsius filios Mausolum & Pixodarum desperato morbo

* Eustathius ad Dionysii periegesin v. 689. ὁ χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον εἶναι λέγει χρυσοποιΐας, μεμβράναις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν ὡς λόγου ἀξίαν τὴν τῆς Ἀργοῦς κατασκευασθῆναι στόλον φησί.

morbo laborantes curaret, eos ea conditione sanavit, ut bellum qvod tunc adversus Coos parabat, omitteret. Scripsit *de re medica* librum unum, & *de praecognitionibus* duos.

Διαγνώμων ἀδελφοῖς, ipso naturæ instinctu discernere valens animata simulacra à cassis numine & inanibus, Heraiscus. Confer in Επιφάνιος, Ευπρέπιος, Ηραΐσκος, (è Damascio.)

Diagoras Teleclidæ vel Teleclyti F. Melius Philosophus & ᾀσμάτων ποιητής canticorum scriptor, qvem servum, Democritus Abderita egregio ingenio præditum cernens decem millibus drachmarum emit & in discipulorum suorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poësi Lyricæ, Pindaro & Bacchylide posterior, ut Menalippide antiqvior floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus est Atheus, qvoniam in opinionem negandorum Deorum incidit, ex qvo æmulus qvidam pæanem ipsi furto abstulerat & pejeranti non fecisse, nec multo post publice eundem proferenti omnia bene cesserant. Hoc dolens Diagoras scripsit τοὺς ἀποπυργίζοντας λόγους, velut *de turri præcipitantes* dixeris, discessionē ipsius à sententia eorum qvi Deos credunt continentes. Post captam Melum Athenis habitavit, ubi mysteriorum contemptorem Athenienses proscripserunt, eiqve qvi Diagoram interfecisset talentum, qvi vivum adduxisset bina talenta promiserunt. Deniqve vitam finiit Corinthi.

Dicæarchus Phidiæ F. Siculus Messenius Aristotelis auditor, Philosophus, orator & geometra. Scripsit καταμετρήσεις *dimensiones montium qvi sunt in Peloponneso.* Ἑλλάδος βίον *Vitam Graciæ libris III. Remp. Spartanorum.* Hic liber ut qvotannis in Ephororum prætorio puberibus auscultantibus legeretur, lege sancitum fuit apud Lacedæmonios, & longo tempore observatum.

Dicæarchus Lacedæmonius Grammaticus, auditor Aristarchi.

Dicæogenes qvi Tragœdias & Dithyrambos scripsit.

Δικάζεσθαι βίαιος ἢ πλουσίως κρείσσων. Supra in Bias.

Διδασκάλους peculiariter vocant poëtas Dithyrambicos vel Comicos vel Tragicos.

Didymus Atejus vel Attius, Philosophus Academicus scripsit πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις *probabilium & sophismatum solutiones libris II.* & alia multa.

Didymus Didymi salsamentarii F. Alexandrinus Grammaticus Aristarcheus, qvi vixit temporibus Antonii & Ciceronis usqve ad Augustum.

Chalcenterus vocatus propter assiduitatem qva in libris legendis & scribendis est usus. Ajunt enim eum ultra MMMD libros conscripsisse.

Didymus junior Alexandrinus Grammaticus, qvi Romæ ἐσοφίστευσε sive eloqventiam docuit. Scripsit *πιθανά, probabilia.* * *De orthographia,* & alia plurima eaqve optima.

Claudius Didymus, Grammaticus, scripsit *περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, de iis qvæ præter analogiam à Thucydide perperam dicta sunt.* Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας *De analogia Latinorum. Epitomen Heracleonis* & alia qvædam.

Didymus Heraclidæ F. Grammaticus, qvi apud Neronem vixit, & magnas divitias sibi comparavit, & Musicus valde insignis fuit & πρὸς μέλη ad carmina componenda aptus.

Didymus Alexandrinus de re rustica libros XV. scripsit.

Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Dictys Historicus scripsit *Ephemeridem*, item *rerum post id tempus gestarum, in qvo Homerus desinit, libros IX.* oratione prosa. *Res Italicas.* Ad hæc, Τρωϊκὸν διάκοσμον, *de raptu Helenæ & Menelao & omnibus historiæ Trojanæ partibus.* Cretâ terræ motu qvassata tempore Claudii Imp. in sepulchri cujusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Trojano repertum fuit, qvod Claudius cum accepisset, describendum curavit.

Διεξοδικῶς. Rhetoricæ differentia à Dialectica, ex Alexandro Aphrodisiensi (in 1. Topicor.)

Δίγλωσσος. Anacharsis Scytha, at matre Græca natus & ideo bilingvis, qvi etiam Scythis leges tulit.

Dinarchus Corinthius unus ex X. Oratoribus, scripsit secundum qvosdam Orationes CLX. vel qvod verius videtur LX, omnes forenses, publicas alias, alias privatas. Obiit Peloponnesi præfectus ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei struente insidias.

Dinolochus Syracusanus sive Agrigentinus Comicus vixit Olympiade LXXIII, Epicharmi filius, vel ut qvidam tradunt discipulus. Docuit fabulas XIV, Dorica dialecto scriptas.

Diocles Atheniensis aut Phliasius, Comicus antiqvus, æqvalis Sannyrionis & Philyllii. Fabulæ ejus: Θάλαττα (meretricis hoc nomen teste Athenæo) Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β΄. Hunc ajunt invenisse

Oooo

* Hæc Didymi Ateji videntur fuisse.

nisse harmoniam qvandam musicam ex sono acetabulorum & vasorum fictilium constantem, qvæ bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros de Chemia igni tradidit. &c. Supra, in Chemia.

Diodorus Monachus Juliani & Valentis Impp. temporibus vixit & Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. Scripsit varia ut Theodorus Lector in Hist. Ecclesiastica tradit, *Interpretationes in totum Vetus Test. Genesin, Exodum & reliqva. In Psalmos. In qvatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In Proverbia. Qvomodo differat theoria & allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon in qvo errata ab Eusebio Pamphili admissa emendantur. In IV. Evangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Joannis Evangelista. De eo qvod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Judaos. De resurrectione mortuorum. De anima. Contra diversas de ea hareticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Astronomos & Astrologos & fatum. De Sphara & VII. Zonis & contrario astrorum motu. De Hipparchi sphara. De Providentia. Contra Platonem de Deo & Diis. De natura & materia, in qvo opere tractatur de eo qvod justum est. De Deo & falsa Gracorum materia. Naturas invisibiles non ex elementis sed una cum illis ex nihilo factas esse. Ad Euphronium Philosophum per interrogationes & responsiones. Contra Aristotelem de corpore cœlesti. Qvomodo Sol sit calidus. Contra eos qvi cœlum animal dicunt. De eo qvomodo opifex qvidem semper, opera vero ejus non semper* (fuerint aut permaneant.) *Qvomodo velle & nolle sit in DEO aterna. Contra Porphyrium de animalibus & sacrificiis.*

Valerius Diodorus Philosophus Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius (Valerii) Pollionis Philosophi qvi de vocibus Atticis scripsit. Vixit Adriani Cæsaris temporibus.

Diodorus Siculus Historicus scripsit Bibliothecam qvæ Historiam Romanam & variam libris XL. complectitur. Vixit temporibus Augusti & ante illum.

Diodorus Comicus cujus dramata: αὐλητρὶς, ἐπίκληρος & πανηγυρισταὶ ab Athenæo memorantur.

Diogenianus Heracleota Ponticus, temporibus Hadriani Grammaticus. Videndum an forsan sit Medicus ex Albace Heraclea opido Cariæ oriundus, erat enim omni doctrinæ genere eruditus, neqve expresse traditum reperi esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. Libri ejus hi sunt: *Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris V.* Est autem epitome vocabulorum qvæ Pamphilus & Zopyrion libris CCCCV. exposuerant. *Florilegium Epigrammatum. De fluminibus,*

lacubus

lacubus, fontibus, montibus & promontoriis. Fluminum brevis recensio secundum ordinem alphabeticum. Collectio & tabula omnium totius terræ urbium. & alia.

Diogenes Hicesii trapezitæ F. Sinopensis, primum Cleon (Menag. κλύων) cognominatus, patria qvod monetam adulterasset profugus Antisthenem Cynicum sectatus est magnis qvas habebat opibus contemtis. Senex à Scirtalo pirata captus & Xeniadæ Corinthio venditus apud eum permansit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis redimi volens. Obiit Olymp. CXIII. cum curationem cruris à cane admorsi neglexisset, eodem die qvo Alexander Babylone obiit. &c.

Diogenes vel Diogenianus Cyzicenus Grammaticus scripsit *Origines Cyzici.* Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων *de notis criticis librorum. De poëtica. De elementis.*

Dion Hipparini F. Syracusanus, Philosophus Platonicus Aristomachæ uxoris Dionysii prioris, Siciliæ tyranni frater, cujus filium Dionysium juniorem ejecit, dejectus vicissim à fratre ipsius Nisæo. Scripsit *Epistolas* ad Platonem & alios qvosdam.

Dion Cassius, cognomine Coccejus vel Coccejanus, Nicænus, Historicus temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripsit *Historia Romana libros LXXX.* qvi in decades distributi sunt. Item *Persica, Getica,* * Ἐνόδια, τὰ κατὰ Τραϊανὸν, *res à Trajano gestas, Vitam Arriani Philosophi.*

Dionysius Areopagita, doctrinæ Græcorum peritissimus, Paulo Atheniensi audito ad religionem Christianam conversus atqve inde Episcopus Athenarum constitutus est. Tiberii temporibus in Ægyptum profectus erat comite Apollophane Sophista, eodem qvem Polemo Laodicensis, magister Aristidis Smyrnæ audivit. Tempore passionis CHristi ambo erant Heliopoli in Ægypto, cum solem luna plenâ obscuratum observans Apollophanes, *o bone Dionysi,* inqvit, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων *vices sunt rerum divinarum.* Cui Dionysius: ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. *Vel DEus patitur vel compatitur cum patiente.* Scripsit Dionysius ad Timotheum Pauli discipulum & Episcopum Ephesi *de divinis nominibus libros XII.* (imo capita, qvorum titulos deinceps bis Svidas recenset, omisso decimo tertio περὶ τελείου καὶ ἑνός.) *De Ecclesiastica Hierarchia.* capita XV. *De cælesti hierarchia,* capita XV. à qvo male tanqvam distinctum refert Svidas περὶ τῶν ἱερα-

* hæc Dionis Prusæi potius sunt.

νίων ἰαγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. *De Mystica Theologia* capita V. Epistolæ qvatuor ad *Cajum* Monachum: Singulæ *ad Dorotheum* publicum ministrum, ad *Sopatrum* sacerdotem, ad *Polycarpum* Episcopum Smyrnæ (ex qva Svidas adducit locū de eclipsi jam memorata) ad *Demophilum* Monachum & ad *Joannem* Theologum Apost. & Evangelistam. Sciendum est qvosdam externorum sapientum præcipue Proclum, Dionysii theorematibus, interdum ipsis verbis usum fuisse. Hinc suspicari licet vetustiores Philosophos qvi Athenis erant, illius opera, qvorum ipse meminit ad Timotheum scribens, sibi vendicasse eaqve occultasse, ut ipsi divinorum ipsius sermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio spiritûs consummatus est tempore Trajani Imp. eodem qvo divinus Ignatius. Magni Dionysii encomium scripsit Michaël Syncellus Hierosolymitanus.

Dionysius Terus Alexandrinus, (à Patre Tero Thrax) Aristarchi discipulus Grammaticus qvi Romæ docuit Pompeji magni temporibus & Tyrannionis prioris magister fuit. Plurima scripsit Grammatica & syntagmatica & commentarios.

Dionysius Alexandrinus Glauci F. Grammaticus qvi tempore Neronis & seqventium Impp. usqve ad Trajanum vixit & Bibliothecis præfuit & ab Epistolis, legationibus & responsis fuit. Idem Parthenii Grammatici Magister, discipulus Chæremonis Philosophi, cui etiam Alexandriæ successit.

Dionysius Alexandrinus cujus inveni commentarium valde disertum in Ecclesiastem Salomonis.

Dionysius Alexandri F. Halicarnasseus Orator, & omni genere doctrinæ excultus, Cæsaris Augusti temporibus vixit. Ex hujus posteris fuit Dionysius Atticista, sub Hadriano Imp.

Dionysius Halicarnasseus qvi vixit tempore Hadriani Imp. Sophista cognomento Musicus qvod in arte Musica valde exercitatus esset. Scripsit *commentariorum Rhythmicorum* libros XXIV. *Historiæ Musicæ* libros XXXVI. in qvibus tibicinum, citharœdorum & poëtarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinæ Musicæ* sive *diatribarum* libros XXI. *De iis qvæ in Rep. Platonis Musice dicta sunt.*

Dionysius Byzantius poëta Epicus. Scripsit *descriptionem navigationis per Bosporum. De threnis* poëma refertum epicediis.

Dionysius Corinthius poëta epicus. Scripsit *præcepta morum. Causarum librum. Meteorologica.* Et oratione soluta *commentarium in Hesiodum.*

Orbis

Orbis terrarum descriptionem, versibus heroicis. Hæc autem reperi etiam in Dionysio qvi *Lithiaca* seu de lapidibus scripsit. Uter tamen horum sit auctor, ignoro.

Dionysius Milesius historicus *res post Darium gestas V. libris descripsit. Orbis descriptionem. Persica* Jonica dialecto. *Rerum Trojanarum libros tres. Fabulas.* Κύκλον ἱστορικὸν *Circulum historicum libris VII.*

Dionysius Mytilenæus poeta Epicus qvi σκυτοβραχίων & sutor dictus fuit. Scripsit *Bacchi & Minervæ expeditionem. Argonautica libris sex*, oratione soluta. *Mythica ad Parmenontem*.

Dionysius Musonii F. Rhodius aut Samius historicus, qvi etiam Sacerdos fuit templi Solis qvod illic erat. Scripsit ἱστορίας τοπικὰς *Locorum* sive certarum regionum *historias* libris VI. *Orbis descriptionem*. ἱστορίας παιδευτικῆς *Historicæ institutionis libros X.* Existimo Dionysium, qvi orbem descripsit, Byzantium fuisse (Vossius legit Bithynum) propter fluvium Rhebam.

Dionysius Siciliæ tyrannus scripsit *tragœdias & comœdias & historica*.

Dionysius filius Siciliæ tyranni, & ipse tyrannus & Philosophus. Scripsit *Epistolas & de poëmatibus Epicharmi*.

Διονύσια σκώμματα, dicteria in Bacchanalibus.

Diopithes, legem tulerat, teste Æliano, ut civi in Piræeo pernoctanti capitale esset. Ipse deinde eo nomine ab inimicis capitis accusatus.

Dioscorides Anazarbensis Medicus cognomento φακᾶς ob lentes qvas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram Antonii tempore, scripsitqve libros XXIV. omnes de re medica, eosqve celeberrimos.

Dioscorides Myræus, Grammaticus, præfectus urbi & prætorio, qvi Leonis Imp. filias Byzantii docuit. infrà θυάτηρα.

Dioxippus Atheniensis Comicus. Ejus fabulæ: ἀντιπορνοβοσκὸς, φιλάργυρος, ἱστοριογράφος, διαδικαζόμενοι.

Διφθέρα. Εἰς διφθέρας in pellibus scripta consilia sua Thoracion cum hostibus in Laconia communicabat.

Dipnosophistæ, liber valde utilis, cujus Athenæus auctor est. Ulpianus unus dipnosophistarum &c. Supra, κειτούκειτος.

Dithyrambodidascali. Hi de rebus qvæ in sublimi fiunt & nubibus multa dicere solebant, vocibusqve compositis utebantur, dicentes exempli causâ ἐνδιαεριαυερινηχέτας. Talis erat Jon Chius poeta qvi poema fecit cujus initium est: ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀστέρα &c. unde Aristophanes jocans *matutinum stellam* eum vocatum fuisse ait. Equitantem valde celebris,

bris, scripsitqve Comœdias & Epigrammata & soluto sermone πρεσβευτικόν. Et Socratis philosophi est in eum λόγος. Et Callimachus in Choliambis ejus meminit, aitqve multa scripsisse.

Δόγματα. Plato qvæ vera esse percipit enunciat, falsa coarguit, de incertis sustinet assensum. Atqve de his qvæ vera ipsi videntur, qvatuor personas loqventes inducit, Socratem, Timæum, & hospitem Atheniensem atqve Eleatem: qvi non sunt Plato ipse & Parmenides sed duæ fictæ personæ &c. Philosophorum alii Mundum ortum habuisse, alii ortu caruisse dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum statuunt. Anaxagoras vero & Pythagoras in Ægyptum profecti & Ægyptiorum & Hebræorum usi consvetudine, rerum cognitionem ab illis hauserunt. Postea vero & Plato, ut Plutarchus in parallelis refert. Qvin etiam Ægyptii primi Solem & Lunam Deos vocarunt, Osirim & Isidem, θεὺς à θεῖν currere &c.

Domitianus Nervam ut Imperio insidiantem amovit & Apollonium Tyaneum ut Nervæ amicum comprehensum totondit, & vinctum in judicium adduxit. Cum vero Philosophus illi non cederet deridens ejus acta, verecundia commotus eum dimisit. Tunc ad eum Apollonius: *nequaqvam me occides, necdum enim fato maturus sum*, ὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ ὔτοι μόρσιμός εἰμι. Atqve è vestigio ipsum evanuisse ferunt. Hic & Philosophos & Mathematicos Româ expulit. Sub hoc & Joannes Evangelista in Patmum relegatur. Idem etiam Davidici generis homines τὺς ἀπὸ τῦ γένυς Δαβὶδ interfici jussit, multiqve sub eo Christiani Martyres facti sunt. Sed Nerva Joannem Theologum exilio liberavit.

Domninus Philosophus natione Syrus, ex Laodicea vel Larissa urbe Syriæ, Syriani discipulus, & Procli condiscipulus, ut ait Damascius. In mathematicis disciplinis exercitatus, in aliis philosophiæ partibus etiam παλαιότερος subactior. Qvare & multa in Platonicis dogmatibus innovavit, unde Proclus adversus eum scripsit πραγματείαν καθαρτικὴν τῶν δογμάτων τῦ Πλάτωνος, *repurgationem Platonicorum dogmatum*. Ab Æsculapio jussus qvod sangvinem exspueret suillis carnibus vesci, obsecutus est: at Plutarchus Atheniensis Æsculapii statuam intuens, in templi enim vestibulo dormiebat, o Domine, inqvit qvid si Judæo hoc morbo laboranti remedium commendasses? Itaqve Æsculapius statim ex statua sonum suavissimum edens aliam curandi morbi rationem ei præscripsit. Ad Domninum jam ætate provectum

accessit

accessit Asclepiades adolescens & arithmeticum ipsi theorema proposuit &c.

Dorus Arabs qvem Damascius in Historia Philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus Philosophus initio sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, & paulatim revocavit ad illas Platonis magnificæ scientiæ sublimes & illustres sententias, ut rejecta illa Peripatetica subtilitate res minutas colligente se conferret ad illam qvæ per Prometheum qvendam cum ignis splendore cœlitus ad homines demissa est Dialecticam, qvæ est mentis & prudentiæ purissima *αὐτοψία* sive inspectio.

Δόσις, apud Oratores peculiariter sic vocantur tabulæ testamenti, in qvibus qvis qvæ sua sunt alteri dat interveniente magistratuum sive Archontum auctoritate.

Draco Atheniensium Legislator. Hic cum Æginæ in theatro propter leges latas lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petasis & tunicis & palliis in ejus caput injectis suffocatus est, & in ipso theatro sepultus. Vixit iisdem temporibus qvibus septem Sapientes, aut potius fuit illis antiqvior. Cum senex jam esset, Olympiade XXXIX, Leges Atheniensibus tulit. *ὑποθήκας* sive *vitæ degendæ præcepta* scripsit tribus circiter versum millibus.

Draco nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis, cujus filius rursus fuit Draco, & ipse Medicus, qvi Rhoxanem Alexandri Macedonis conjugem curavit.

Draco Stratonicensis Grammaticus scripsit *de arte Grammatica, Orthographiam περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων de conjugatis Nominibus. De pronominibus. De metris versuum. De Satyris. De Pindari carminibus. De Sapphonis metris. De Alcæi carminibus.*

Ἐκβιαστής. *Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ambo sunt acres exactores juris, qvi nos stimulis ad justitiam exactissimam incitant.* Hæc de Gregorio & Basilio.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική. *Excisa est Musica.* Cum veteres olim in conviviis eruditas qvæstiones tractare solerent, posteri psaltrias & citharistrias & saltatrices earum loco introduxerunt. Unde qvidam *καινολογίαν* novitatem hanc reprehendentes proverbio hoc usi sunt.

Ἐλατήρ. Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει.

Cognosces Alcmanem, lyram Laconicam scite pulsantem, qvem novem Musæ habent.

Eleæ

Ἐν

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In qvinqve judicum genibus.* Olim qvinqve judices de Comicis judicabant, ut ait Epicharmus. Dictum ad imitationem illius: Θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. Olim in genibus habebant ea qvæ nunc in tabellis scribuntur.

Epaphroditus Chæronensis Grammaticus, Archiæ Alexandrini Grammatici alumnus, apud qvem institutus, à Modesto Ægypti præfecto emtus est, cujus filium Petelinum instituit. Claruit Romæ tempore Neronis ad Nervam usqve: qvo tempore & Ptolemæus Hephæstionis vixit, & multi alii viri doctrinæ clari. Idem cum libros subinde emeret, ad XXX. mille sibi comparavit, eosqve bonos & minime vulgares. Corpore fuit magno & nigro instar elephantiaci (ὡς ἐλεφαντιώδης. Habitavit in Phenianocoriis, ubi binas ædes habuit. Decessit aqva intercute, annum agens LXXV. multaqve scripta reliqvit.

Ἐπειοῦ δειλότερος. *Epeo timidior* Cratinus Comicus dicebatur, fortasse qvod cum Oeneidi tribui præesset, timidior videretur.

Ephectici philosophi sic appellati ab ἐπέχειν, *inhibere*, qvod assensum de rebus inhiberent, easqve comprehendi non posse statuerent. καὶ δογματίζειν * οὐδὲν ἀποφαίνεσθαι.

Ephesiæ litteræ, i. e. incantationes qvædam obscuræ qvas & Crœsum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiæ Milesio & Ephesio luctantibus, ajunt Milesium luctari non potuisse, qvod alter literas Ephesias talo pedis alligasset. Ea autem re comperta, litterisqve illis solutis, Ephesium tricies fuisse prostratum.

Ephippus Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ.

Ephippus Cumanus, filius Demophili vel Antiochi, Isocratis Oratoris auditor, Historicus qvi filium habuit Demophilum historicum. Vixit Olympiade XCIII. ita ut Philippi Macedonis regnum antecesserit. Scripsit *Historiarum* ab Ilii expugnatione Trojanoqve bello ad sua usqve tempora *libros XXX. De bonis & malis libros XXIV. Rerum admirabilium τῶν ἑκασταχοῦ qvæ in qvavis regione observantur, libros XV. De rebus qvas qvisqve invenit libros II.* & alia.

Ephorus Cumanus & Theopompus Damasistrati F. Chius, ambo Isocratis discipuli sed ingenio & stylo qvam maxime inter se discrepantes.

Pppp Nam

* Fallitur Suidas, Scepticis tribuens qvod fuit qvorundam Academicorum. Nam Sceptici nihil statuerunt neqve ἐδογμάτιζον; sed tantummodo dubitare se profitebantur. Vide, si placet, qvæ notavi ad Sextum Empiricum.

Nam Ephorus ingenio erat simplici & qvod ad dictionem ejus historicam attinet, supinus & segnis semperqve remissus. Theopompus vero ingenio erat acerbo & maligno, at dictione copiosus & densus, ac vehementiæ plenus: cæteroqvi veritatis studiosus in iis qvæ scribebat. Isocrates igitur huic qvidem frænis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium ejectus supplex ad templum Dianæ Ephesiæ confugit. Multas etiam Epistolas contra Chios ad Alexandrum misit, eundemqve multis laudibus ornavit. Dicitur etiam vituperationem ejus scripsisse, sed qvæ non exstat.

Epicharmus Tityri vel Chimari vel Sicidis F. Siracusanus, vel ex Sicanorum civitate Crasto, qvi una cum Phormo Comœdiam Syracusis invenit. Docuit fabulas LII. vel ut Lycon ait XXXV. Qvidam tradunt ipsum fuisse Coum, unum ex iis qvi cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii Samium: alii Megaris urbe *Siciliæ* oriundum. Fuit sex annis ante bellum Persicum Syracusis docens: qvo tempore Athenis Evetes, & Euxenides & Mylus fabulas edebant.

Epicrates Atheniensium orator *σακεσφόρος* barbiger appellatus cujus meminere Aristophanes, Plato Comicus & Demosthenes orat. de falsa legatione. Alius cujus meminit Lycurgus Orat. de administratione ærarii, qvem sexcenta talenta in bonis habuisse ajunt. Alius Epicrates Æschinis Oratoris affinis qvi Cyrebion cognominabatur teste Demosthene Orat. contra Æschinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiæ, Philosophus servus Epaphroditi, unius de satellitibus Imp. Neronis. Ob defluxionem altero crure debilis in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit & vitam usqve ad M. Antonini imperium produxit. Scripsit multa. Theosebius Philosophus multa ex Epicteti scholis desumta dixit, alia & ipse excogitavit. Qvare & præcepta vitæ talibus libris complexus est & posteritati reliqvit qvalibus & Epictetus, ita ut nostri temporis Epictetus esse videatur, exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theosebius enim nullius scriptoris opiniones tam amplectebatur & admirabatur qvam Platonis veritatem. Qvinetiam qvendam libellum conscripsit de rebus in magna Politia (Platonis) eleganter dictis. Qvamvis Remp. non attigit, sed privatum coluit vitæ genus, cui & Socrates ille & Epictetus *χαὶ πᾶς ὁ ἐν φρονῶν* & qvilibet cordatus studet &c. *ex Damascio.*

Epicurus Neoclis F. Atheniensis, populo Gargettius, matre Chærestrata,

ta, frater Neoclis, Chæredemi, & Aristobuli sive Aristodemi, philosophari cœpit ab anno duodecimo ætatis: peculiaris sectæ conditor. Et primum quidem Sami cum parentibus commoratus est, deinde Mitylenæ annum unum scholæ præfuit, postea Lampsaci docuit, & denique Athenis in horto suo. Audivit Nausiphanem Democriteum & Pamphilum Platonis discipulum. Natus est Olympiade CIX. septem annis post mortem Platonis, & vitam produxit usque ad successores Alexandri M. & Antigonum qui Gonatas dictus est. Schola ejus permansit usque ad Cæsarem primum annos CCXXXVII. & intra tempus illud XIV. successores habuit. Scripta ejus sunt multa. In testamento suo jussit Metrodoro & Polyæno sodalibus suis semel quotannis parentari, sibi vero bis &c. Epicurei SCto Roma sunt ejecti, eosdem expulere Messenii in Arcadia, iisque expulsis totam urbem à Timuchis magistratibus suis fecerunt purgari velut sordibus quibusdam & purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii * quosdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemque tulerunt: *Epicurei sapientia effeminata & degeneris ac turpis inventores Diisque invisi per præconis vocem Lycto excedere jubentor &c.*

Epigenes Comicus. Ex ejus fabulis sunt ἡρωΐνη, μνημάτιον, βακχεία, Athenæo memoratæ.

Ἐπίγραμμα. Omnes inscriptiones, quamvis non constent versibus, dicuntur epigrammata.

Epilycus Poëta Comicus. Ex fabulis ejus est κωραλίσκος, ut testis est Athenæus.

Epimenides Phæsti aut Dosiadæ aut Agiasarchi F. matre Blasta, Cretensis Cnossius, poëta Epicus. Hujus animam ferunt corpore excessisse quamdiu ipse voluisset, & postea in illud reversam esse: cutemque longo post mortem ejus tempore inventam γράμμασι κατάστικτον, litteris notatam. Unde proverbium ἐπιμενίδιον δέρμα de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX. ut & septem sapientes Græciæ antecesserit ætate, vel saltem illos attigerit. Hic jam senex Athenas Cylonio scelere pollutas lustravit Olymp. XLIV. Scripsit multa versibus: itemque oratione prosa, mysteria quædam & lustrationes & alia ænigmatica. Ad hunc Solon legislator scripsit, reprehendens urbis lustrationem. Vixit annos CL. & sex continuos dormivit.

Pppp 2 Epini-

* Confer Tristanum T. 1. p. 445.

Epinicus & ipse Comicus, ex cujus fabulis ὑποβαλλόμενοι Athenæo memoratæ.

Epiphanius Ulpiani F. Petræus Sophista qui & in patria Petra & Athenis docuit. Scripsit περὶ κοινότητος καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων, id est quæ statuum causarum inter se communia habent & in quibus differant. Προγυμνάσματα. Declamationes. Orationes Demagogicas. Orationem Polemarchicam. Λόγους ἐπιδεικτικούς sive eloquentiæ specimina & theoremata quædam miscellanea.

Epiphanius Episcopus Constantiæ urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripsit contra omnes hæreses, libros qui panaria vocantur. Item alia multa quæ doctis propter res ipsas, ab indoctis propter stylum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Epiphanius Episcopus Selybriæ sive Olybriæ. Scripsit λόγον ἀντιῤῥητικὸν κατ' εἰκονομάχων, λίαν ὠφέλιμον, librum valde utilem contra eos qui imagines cremabant.

Epiphanius & Euprepius Alexandrini initiorum sive mysteriorum apud Alexandrinos receptorum peritissimi: Euprepius quidem illorum quæ Persica vocabantur, Epiphanius illorum quæ in Osiridis honorem celebrabantur, & celebratissimi Dei Æonis &c. (ex Damascio.)

Epistola (IX.) Juliani parabatæ ad Porphyrium Catholicum, qua jubet copiosam Georgii (Cappadocis) Bibliothecam omnis generis philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus refertam, in quibus & multa a variis Galilæorum scripta, universam ad se Antiochiam transmitti.

Ἐποποιΐα, sic vocatur historia heroico versu scripta. Nam poësis quæ caret fabula, est epopœia.

Erasistratus Juliates Ceius ex Juliade Cei insulæ opido. Filius Cretoxenæ, Medii Medici sororis, & Cleombroti. Hic Antiochum Regem, Stratonices novercæ amore laborantem sanavit. Sepultus est juxta montem Mycalen, è regione Sami. Scripsit de re Medica libros IX.

Eratosthenes Aglai vel Ambrosii F. Cyrenæus Aristonis Philosophi Chii, & Lysaniæ Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poetæ discipulus. Accersitus Athenis à Ptolemæo tertio ad quintum usque vixit. Hic quod in omni doctrinæ genere secundum locum teneret & viris summis proximus esset, beta vocatus est. Alii eum Platonem secundum vel juniorem, alii πένταθλον & qvinqvercionem appellarunt. Natus est CXXVI. Olympiade, obiit ætatis anno LXXX. ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto insigni discipulo Aristophane

stophane Byzantio., cujus discipulus fuit Aristarchus, hujus vero Mnaseas, Menander & Aristis. Scripsit Philosophica, poemata, & historias. *Astronomiam* sive *catasterismos* de iis qvi inter astra relati sunt. Item *de Philosophorum sectis*. *De vacuitate doloris*. *Dialogos* multos & multa *Grammatica*.

Erinna Teia vel Lesbia, vel Rhodia, vel ut alii Telia ex Telo parva insula prope Cnidum. Fuit ἐποποιός, poëtria epica, scripsitqve ἠλακάτην, qvod est poëma Æolica & Dorica dialecto scriptum versibus CCC. Fecit & epigrammata. Obiit virgo, XIX, annos nata, amica & æqvalis Sapphonis. Versus ejus judicati sunt Homericis pares.

Eriphus Comicus ex cujus dogmatibus Αἴολος, πελταστής, μελίβοια, ut Athenæus libro XIV. Dipnosophist.

Essæi ascetæ inter Judæos, qvi Pharisæos & scribas severitate disciplinæ longe superarunt, ἐπιμελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίᾳ δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν dictionem moratam curant, & in contemplatione pleramqve perseverant, unde etiam vocantur Essæi i.e. θεωρητικοί, contemplatores.

Evagoras Lindius Historicus scripsit *vitam Timagenis & aliorum doctorum virorũ qvæstiones, ordine alphabetico. Thucydidis artem rhetoricam libris V. De dictionibus difficilibus ac controversis apud Thucydidem. Historiam regum Ægyptiorum.*

Evagrius varia scripsit & inter ea commentarium in Proverbia Salomonis.

Evangelus Comicus e cujus dramatibus ἀνακαλυπτόμενος apud Athenæum.

Evathlus orator improbus, garrulus & ignobilis.

Evbulus demagogus clarissimus.

Evbulus Sphettius Atheniensis, Euphranoris F. Comicus. Docuit fabulas CIV. vixitqve Olympiade CI. medio inter mediam & veterem Comœdiam tempore.

Euclides ex Megaris in Isthmo sitis Philosophus, auctor sectæ qvæ ab ipso Megarica, Dialectica aliis & Eristica. Fuit Socratis discipulus eiqve Ichthyas & postea Stilpon in schola successit. Scripsit Dialogos *Alcibiadem, Æschinem, Critonem, Phœnices, Lampriam, Amatorium* & alia qvædam.

Eudæmon Pelusiota Grammaticus æqvalis Libanii Sophistæ, ad qvem etiam diversa scripsit. Hic varia composuit *poëmata*, & *artem Grammaticam & orthographiam nominum*.

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. in Carcini poëtæ filios &c.

Evdemus Orator varia scripsit & præcipue Lexicon utilissimum verborum qvibus Oratores & optimi qviqve scriptores utuntur, ordine alphabetico.

Εὖ διάγειν. Hanc formulam salutandi Epistolis suis præscripsit Epicurus. Cleon vero χαίρειν. Plato εὖ πράττειν.

Eudoxius Episcopus Antiochiæ ex Arabisso opido oriundus, cujus pater Cæsarius sub Maximiano martyrii corona redimitus est &c.

Eudoxus Æschinis F. Cnidius philosophus Platonis æqvalis cui fuere tres filiæ Actis, Delphis, Philtis. Astrologiæ insigniter deditus fuit scripsitqve plura ejus generis, & *octaëteridem*, nec non *Astronomiam* * *versibus heroicis*.

Evenos duos ajunt fuisse elegiacos poëtas, ambos Parios.

Εὐεστώ, animi tranqvillitatem Democritus Abderita docuit finem esse & summum felicitatis, &c.

Eveterius Joviniani Imp. temporibus doctrina qvidem & ingenii præstantia antiqvis non inferior, sed qvi ex *molli simplicitate multos* insontes passus est judicii laqveis irretiri.

Eugenius Trophimi F. Augustopolitanus Phryx Grammaticus docuit CPoli, ubi valde clarus fuit jam senex tempore Anastasii Imp. Scripsit de dimensione versuum melicorum Æschyli, Sophoclis & Euripidis in fabulis XV. De pæonio & palimbacchio metro. De nominibus templorum & qvomodo ea proferri debeant ut Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Vocabula miscellanea ordine alphabetico, in qvo opere etiam nova qvædam & singularia habet ad accentum, spiritum, scripturam, fabulam aut proverbium pertinentia. De nominibus in α desinentibus ut ἔνδεια vel ἐνδεία & qvando ea bifariam efferantur. Item alia qvædam jambica trimetra.

Εὔλογον ἀξίωμα, axioma probabile, differt à καταληπτικῇ φαντασίᾳ s. comprehendente phantasia. Cleanthes Philosophus appositis ipsi jussu Ptolemæi Regis malis punicis cereis, negavit se falso viso assensum, sed tantum probabile putasse &c.

Eumolpidæ ab Eumolpo Thrace qvi rationem initiandi invenit, vel à Musæi filio qvi fuit à secundo qvintus.

Eumolpus Eleusinius vel Atheniensis, filius Musæi Poëtæ & ut qvidam tradunt discipulus Orphei; Poëta Epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim poëtæ de palma inter se certabant. Scripsit τελετὰς Δήμητρος, *Initia Cereris*, ejusqve ad Celeum adventum &

* Non Eudoxus versus scripsit, sed Aratus ex Eudoxi prosa.

& mysteria filiabus ejus tradita, easqve omnia versibus horoicis MMM. *Chiroscopicorum* librum unum, prosa oratione.

Eunidæ apud Athenienses familia citharœdorum sacris inservientium.

Eunomius tempore Valentis Imp. Episcopus Cyzicenus, notarius Aëtii qvem cognominant atheum cum qvo diu versatus, sophisticum ejus differendi modum imitatus est. Ejus *septem libri in Epistolam ad Romanos* & aliæ qvæ circumferuntur lucubrationes, verborum qvidem copia abundantes, at sententiarum inopes.

Evodus Rhodius poëta Epicus Neronis tempore vixit, poëta Latinus admirabilis. Hujus libri nulli exstant.

Evphorion filius Æschyli Tragici Atheniensis, Tragicus & ipse, qvi fabulis qvas Pater ante in lucem non ediderat, certans qvater vicit, scripsit & ipse qvædam dramata.

Euphorion Polymnesti F. ex Chalcide Eubœæ, discipulus in Philosophicis Lacydis & Prytanidis: in Poëticis vero Archebuli Theræi Poëtæ cujus etiam deliciæ fuisse fertur. Natus est Olympiade CXXVI. qvo tempore & Pyrrhus à Romanis victus est. Eum Nicia Alexandri Regis Eubœæ, Crateri filii, uxor amavit, hinc prædives ad Antiochum magnum Regem Syriæ se contulit & ejus Bibliothecæ præfectus, ibidem defunctus, Apameæ, vel ut alii Antiochiæ sepultus est. Libri ejus versibus Heroicis scripti sunt hi : *Hesiodus*, μιψοπία ἢ ἄτακτα, *Mopsopia* sive *Miscellanea* libris V. opus continens historias miscellas, inscribiturqve Mopsopia, qvia Attica olim ita dicta est à Mopsopia filia Oceani. Definit in Attica Chiliade, nam liber qvintus inscribitur Ἀπιγεάφεται ἡ πέμπτη (scil. βίβλος) χιλιὰς περὶ χρησμῶν *Chilias* de oraculis, qvæ post mille annos eventus comprobavit. Disputat enim adversus eos qvi ipsum deposita apud illos pecunia fraudarant, docens eos vel multo post tempore pœnas daturos esse.

Evpithius & Archiadas duo Hegiæ (Philosophi) filii de qvorum ingenio & moribus qvædam ex Damascio &c.

Eupolis Atheniensis Comicus qvi annos natus XVII. in scena certare cœpit ediditqve fabulas XVII. vicit septies. Idem in bello contra Lacedæmonios naufragio in Hellesponto periit. Unde lex lata est qvæ poetas vetuit militare. Fabulæ ejus sunt : αἶγες, ἀστράτευτος ἢ ἀνδρογύνη & aliæ.

Εὖ πράττειν, hanc formulam salutandi Plato Epistolis suis præscribere solebat. Scripsit autem Epistolas XIII. easqve morales. Vide supra, εὖ διάγειν.

Euripi-

Euripides Atheniensis Tragicus, antiqvior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. vicit bis.

Euripides Mnesarchi seu Mnesarchidæ & Clitonis F. non ex matre olerum venditrice sed ex genere nobilissimo ut demonstrat Philochorus. Natus fuit eo die qvo Græci Persas fugarunt. Initio pictor deinde Prodici in Rhetoricis, Socratis vero in doctrina de moribus & in rebus philosophicis discipulus. Audivit etiam Anaxagoram qvem cum vidisset in discrimen capitis ob dogmata venisse, animum ad tragœdiam appulit homo severis moribus ac tristis unde & μισογύνης sive mulierum osor est existimatus. Duxit tamen Chœrinam Mnesilochi filiam ex qva Mnesilochum, Mnesarchidem & Euripidem suscepit. Hac repudiata alteram æqve impudicam est expertus. Athenis relictis apud Archelaum Macedoniæ Regem in summo vixit honore, sublatus ut ajunt à canibus per insidias Arrhidæi Macedonis & Cratevæ Thessali poetarum ipsi invidentium: vel laceratus à mulieribus cum noctu Craterum Archelai delicias vel uxorem Nicodemi Arethusii peteret. Annos ajunt vixisse LXXV. ossaqve ejus Pellam jubente Rege translata. Fabulæ ejus LXXV, vel ut alii XCII. ex qvibus exstant LXXVII. Vicit qvinqvies, qvater adhuc superstes, semel vero post obitum fabulam ejus in scena exhibente Euripide fratris ipsius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII.

Euripides Tragicus, prioris ex fratre nepos ut tradit Dionysius in Chronicis. Scripsit ὁμηρικὴν ἔκδοσιν; editionem Homericam nisi fortasse ea alterius sit. Fabulæ ejus sunt Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Euschemus Comicus. Ex fabulis ejus ἐμπολή, teste Athenæo.

Eusebius Pamphili Arianæ sectæ addictus, Cæsareæ Palæstinæ Episcopus, sacrarum Scripturarum insigniter studiosus & divinæ bibliothecæ una cum Pamphilo Martyre diligentissimus investigator. Multa edidit opera, inter qvæ sunt ista: *Evangelicæ demonstrationis libri XX. Evangelicæ præparationis libri XV. Theophaniæ libri V. Ecclesiasticæ Historiæ libri X. Canones Chronici variæ Historiæ, & eorum epitome. De Evangeliorum dissensione. In prophetam Esaiam libri X. Contra Porphyrium* qvi tunc ut qvidam putant in Sicilia scribebat, *libri XXX.* Τοπικῶν sive *de locis sacris liber. Apologia pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuscula. *In Psalmos CL.* commentarios eruditos, & multa alia. Floruit maxime temporibus Constantini Imp. ac Constantii, & ob amicitiam

qvæ

qvæ ipsi cum Pamphilo martyre intercessit, ab eo cognomentum sortitus est. Scripsit etiam *ad Marinum* in qvo opere dicit CHristi Ecclesiam duo vitæ genera & instituta præcipere, qvorum unum sit excellens & supra communem vitæ humanæ rationem positum, qvale est Monachorum. Alterum minus sublime & communi hominum vitæ accommodatum, qvod nec à conjugio abhorret.

Eustathius Epiphaniensis scripsit *compendium Chronicum* rerum ab Ænea usqve ad Anastasium Imp. gestarum *libris* * *novem.*

Eustathius Sebastenus cum Basilio Ancyrano, ejusdem urbis Episcopo, sectæ Macedonianæ caput fuit.

Eustephius Aphrodisiensis Sophista unus ex illustribus Adrottorum, qvæ est urbs Lydiæ, incolis. Scripsit *declamationes.*

Eustochius Cappadox Sophista. Scripsit *Cappadociæ & reliqvarum gentium Antiqvitates*, & τὰ κατὰ Κώνςαν]α τὸν βασιλέα. ** *res gestas ab Imperatore Constante.*

Euthycles, ex cujus Comœdiis sunt ἄσωτοι ἢ Ἐπιςολή teste Athenæo in Dipnosophist.

Euthydemus magister Apollonii Tyanei, Tarsensis Cilix &c. (ex Philostrato.)

Euthymenes Archon Atheniensis sub qvo abrogatum est decretum Archonte Morychide scriptum, qvo Comicis adimebatur libertas aliqvem in scena perstringendi.

Eutropius Italus Sophista Historiæ Romanæ compendium Latina lingva scripsit, aliaqve.

Eutyches CPoli monasterii præfectus, impiæ sectæ Manetis & Apollinaris tertius defensor &c. (ex Theodoro Raithuensi.)

Euxenus vir non admodum probus nec actuosæ vitæ deditus & Epicuri moribus imbutus. Pythagoræ vero opiniones ita cognoscebat, ut aves ea qvæ discunt ab hominibus, χαῖρε vel εὖ πρᾶττε, & ζεὺς ἵλεως. Apollonius puer Euxenum audiebat, sed ad decimum sextum annum progressus ad Pythagoricam vitam se contulit, Euxenum tamen amare non desiit &c. (ex Philostrato)

Ἐξ ἁμάξης. Apud Athenienses festum erat Lenæa, in qvo Poetæ plaustris insidentes certabant cantionibus risus movendi gratia, qvod Demosthenes dixit ἐξ ἁμάξης, *ex plaustro.* Chorus Lenæorum vocabatur Lenaites.

* Evagrius V. 24. *libros* tantum *duos* fuisse testatur.
** Ita Cangius p. 31. ad Zonaram, ex Eudociæ Joniis MSS.

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetæ oraculo Apollinis designati, qvibus curæ erat lustrare eos qvi aliqvo piaculo obstricti essent. Sic etiam vocabantur patriorum institutorum & jurium interpretes. Peculiariter, interpretes sacrorum, qvi etiam de inferiis aliisqve juribus defunctorum consulentibus respondebant.

Ezechias. Exstabat liber Salomonis remedia omnium morborum continens, qvi Templi limini incisus erat. Hunc Ezechias abolevit, qvod populus mentem ad DEum non adverteret, sed qvicunqve ægri essent, curationes inde peterent neglecta Divini Numinis invocatione.

Fabius Pictor Historicus Romanus. Hic ait nulli Romanorum Magistratuam licere qvicqvam qvod sit publicum in privatos usus convertere.

Falcidia lex à Cæsare Cajo Octavio lata est maximam etiam nunc auctoritatem habens in hæreditatum successionibus, à Falcidio tribuno plebis inventa.

Faunus Pici seu Jovis F. qvem nomine planetæ Mercuriū appellabant. Hic fuit Astronomus, metallaqve auri argenti & ferri invenit, eorumqve tractandorum rationem Occidentales docuit. Qvare etiam ab indigenis vocatus πλουτοδότης, opum donator. Insidiis appetitus à fratribus in Ægyptum fugit in tribum Chami filii Noë, à qvibus susceptus cum ipsis habitavit. Idem aurea stola indutus & futura prædicens divitiasqve eis impertiens, tanqvam Deus ab ipsis cultus est.

Favorinus Arelatensis Gallus sexu Hermaphroditus, eruditissimus & Philosophiæ peritissimus, Rhetoricæ inprimis addictus. Floruit tempore Trajani Imp. vitamqve produxit usqve ad Adriani Imperium. Æmulatus est Plutarchum Chæronensem innumeris pæne libris conscribendis. Scripsit & Philosophica & Historica qvorum magnus est numerus. Ex ipsius libri sunt isti: *De Homeri Philosophia. De Socrate & arte ejus amatoria. De Platone. De Philosophorum victu* & alia. Idem etiam γνωμολογικὰ *dicta sententiosa* scripsit.

Flaminius ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος orator turbæ rudi vendibilis & qvi ad populum dicendo supra modum valeret, cæterum ad rem bellicam administrandam ineptus. (ex Polybio.)

Fronto Emisenus Orator qvi Romæ temporibus Severi Imp. vixit. Hic Athenis æmulus fuit Philostrati primi & Apsinis Gadareni, ibidemqve obiit annos circiter LX. natus, & Longinum Criticum, sororis Frontonidis filium heredem reliqvit. Scripsit orationes multas.

Fulvia (Φολουΐα) Antonii uxor. Hæc Ciceronis caput amputatum genibus

bus suis imposuit, cumqve ei contumeliosissime illusisset atqve illud conspuisset, tandem diducto ore extractam ejus lingvam acu, qva figendis capillis utebatur, compunxit, additisqve multis & gravibus probris, pro rostris exponi jussit, ut qvo ex loco adversus ipsam olim concionans auditus fuerat, ibidem caput ejus præcisum spectaretur.

Galenus Medicus celeberrimus Pergamenus, qvi Marci, Commodi & Pertinacis temporibus Romæ vixit, Niconis Geometræ & Architecti F. composuit Medica & Philosophica, itemqve Grammatica & Rhetorica qvæ ut omnibus nota recensere supervacaneum duxi. Vixit anos LXX.

Genethlius Genethlii F. ex urbe Petris, Sophista, Minuciani & Agapeti discipulus, æmulus Athenis Callinici. Memoria ita valuit ut declamationē semel auditam repeteret. Obiit juvenis annos natus XXVIII, Scripsit λαλιὰς sive διαλέξεις, *allocutiones* & μελέτας *declamationes*, inter qvas est *exul se ipsum vendens post Thebarum excidium*. *Propempticum ad amicos suos* Daduchum & Asclepiadem. *Orationes Panegyricas*.

Gennadius patriarcha CPol. conspectum ab eo φάσμα δαιμόνιον &c.

Georgius magnæ Ecclesiæ Diaconus & Chartophylax cognomine *Pisides*. Scripsit *hexaëmerum* sive de opificio Mundi, qvod tribus fere millibus versum jambicorum constat. *De Heraclio Imp. & bello Persico*. Adhæc oratione soluta *Abarica* & *encomium Anastasii Martyris*.

Gessius Petris oriundus Zenonis Imp. temporibus arte medica clarissimus fuit, & Domni Judæi, præceptoris sui gloriam penitus obscuravit &c. Heraiscum cum Zenonis jussu qværeretur domi suæ occultavit, & deinde in fuga defuncto justa persolvit. Basilicus ideo ab Imp. missus Agapium & cæteros Philosophos comprehensos in prætorium abduxit.

Γνῶθι σεαυτὸν, & τὸ νόμισμα παραχάραξον præcepta Pythica, *Nosce te ipsum & opinionem vulgi contemne*.

Goetiam, magiam, pharmaciam Medi & Persæ invenerunt. Magia est evocatio dæmonum beneficorum boni alicujus efficiendi causa, qvalia sunt Apollonii Tyanensis θεοπίσματα. Goëtia, ἀπὸ τῶν γόων à lamentis qvæ circa sepulchra audiuntur ita dicta, est per qvam animæ defunctorum evocantur. Pharmacia veneficium, per qvod alicui pharmaca lethalia vel philtra præbentur. Magia & Astrologia à Magusæis id est Persis orta est. Persæ Μαγοὺς sive Μαγουσαίοι ab indigenis vocantur,

Gorgias Charmantidæ F. frater Herodici Medici Leontinus Rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli Agrigentini & Periclis & Isocratis & Alcidamantis Eleatæ qvi & in schola ipsi successit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, sed antiqvior est. Rhetoricam primus in artem redegit &c. à singulis discipulis centum exegit minas, vixit annos CIX. & multa scripsit.

Gratianus Imp. Valentis sævitiam in Christianos detestatus, omnibus lege lata permisit ut secure ac libere conventus in Ecclesiis propriis agerent, solis Eunomianis, Photinianis & Manichæis conventicula ademit.

Gregorius Nazianzenus in Cappadocia Basilii Cæsar. amicus, Grammaticus & Poëta excellens, multo magis insignis Philosophus & orator ἀμφιδέξιος & peritissimus fuit. Multa scripsit oratione soluta ad τρεῖς μυριάδας στίχων ad versuum triginta millia. Ex his sunt: *de obitu fratris Cæsarii. Oratio funebris in Patrem suum. Altera in sororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabaeorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanasii. Laudes Heronis Philosophi. Contra Julianum Imp. orationes duæ. De Spiritu S. Oratio una. Orationes panegyricæ X.* aliæqve plurimæ qvæ omnibus notæ sunt. Secutus est genus dicendi qvo usus est *Polemo* Laodicensis qvi Smyrnæ eloqventiam docuit & Aristidis Rhetoris præceptor fuit. Scripsit & librum versibus hexametris in qvo *virginitas & conjugium* inter se colloqvuntur. Item de aliis argumentis diverso & omnifario genere carminis ad versuum triginta millia. Hujus meminit Philostorgius licet Arianus &c. Gregorius alio Ecclesiæ suæ Episcopo in locum suum substituto, ipse ruri vitam monachi egit decessitqve decimo tertio Theodosii Imp. annos natus amplius XC.

Gregorius Episc. Nyssenus, frater Basilii Cæsar. eruditissimus & eloqventiæ laude nulli veterum cedens. Eximium librum *contra Eunomium* scripsit & aliud *de fabricatione hominis* aliasqve homilias plurimas. Item *in Cantica Canticorum, in Ecclesiasten & ad sororem Macrinam* prolixam & elegantem orationem de anima. Scripsit & multa alia & admirabile illud *encomium Stephani* primi martyris & vitam *Gregorii Thaumaturgi.*

Gregorius, qvi & Theodorus, Thavmaturgus Neocæsareæ in Ponto Episcopus, ob Græcarum Latinarumqve litterarum studium è Cappadocia adolescens se Berytum & inde Cæsaream Palæstinæ contulit cum fratre Athenodoro. Hos Origenes per qvinqvennium erudiit &

& ad fidem CHristi paulatim reduxit, Gregorius in patriam rediturus *Origeni* præsenti gratias egit *oratione panegyrica* qvæ etiamnum exstat: Scripsit & *metaphrasin in Ecclesiasten*, brevem illam, sed admirabilem: multasqve *Epistolas*. Decessit sub Aureliano clarus miraculis qvæ Episcopus edidit. Athenodorus Gregorii frater Sophista scripsit *de incarnatione & fide orationem*.

Gregorius Hermiæ Philosophi frater plane dissimilis, supra modum acutus & ad qvæstiones & disciplinas expeditus cæteroqvi inqvietus &c. è Damascii Historia Philosophica.

Γυμνασία διαλεκτική. Hujusmodi libros *Aristoteles* & *Theophrastus* scripserunt, qvibus docent rationem probabiliter in utramqve partem disserendi.

Gymnasius, Sidonius Sophista, Imperatoris Constantini temporibus vixit. Scripsit *Declamationes* & *commentarium in Demosthenem* & alia qvædam.

Hæresis. Hippobotus dicit novem esse sectas sive disciplinas Philosophorum, *Megaricam*, *Eretriacam*, *Cyrenaicam*, *Epicuream*, *Anniceriam*, *Theodoriam*, *Zenoniam* seu *Stoicam*, *Academicam* & *Peripateticam*. Cynicæ autem & Eliacæ ac Dialecticæ non meminit. Pyrrhonia non poterit appellari secta, nulla enim habet dogmata. Præter has Secta Eclectica introducta est à Potamone Alexandrino qvi ex singulis sectis ea qvæ sibi placerent eligebat &c.

Harpocras Ammonio (Hermeæ) familiaris, & Nicomedi, Isidoro, Horapollini, Heraisco &c. homo Ægyptius qvi Zenonis Imp. tempore vixit, infra in Horapolline.

Harpocration Argivus Platonicus Philosophus Cæsaris familiaris. Scripsit *commentariorum in Platonem libros XXIV.* & *dictionum Platonicarum libros II.*

Cujus Harpocration Sophista scripsit *de Antiphontis figuris. De Hyperidis & Lysiæ orationibus*, & alia.

Ælius Harpocration Sophista scripsit *de illis qvæ Oratores ignorasse videntur. Argumenta Orationum Hyperidis. Ementitam esse Herodoti Historiam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De formis Orationum.*

Valerius Harpocration Rhetor Alexandrinus scripsit *Lexicon decem Oratorum*, ἀνθηρῶν συναγωγὴν sive *floridorum collectanea*.

Hecatæus Abderites Philosophus qvi & Criticus & Grammaticus cognominatus est, qvod apparatu Grammatico abunde instructus esset. Vixit sub Alexandri Magni successoribus. Scripsit præter alia de Homeri & Hesiodi poesi.

Hecatæus Hegesandri F. Milesius vixit temporibus Darii qvi post Cambysem regnavit (qvo tempore & Dionysius Milesius vixit) Olympiade LXV. Historiographus. Hoc junior fuit Herodotus Halicarnasseus, qvi multum ei debet. Fuit Hecatæus auditor Protagoræ & primus Historiam oratione prosa scripsit, uti primus Pherecydes (res philosophicas) itidem oratione soluta exposuit. Scripta enim Acusilai adulterina sunt. (infra, in ἱστορῆσαι)

Ἑκάτειον. Habebat Theagenes Hecatæ simulacrum qvod qvocunqve iret consulebat. Hic *καπνὸς fumus* vocabatur. Fuerunt & alii duo Theagenes, qvorum alter de Homero scripsit, alter ob mollitiem fuit infamis.

Hecebolius Sophista CPolitanus, sub Constantino Christianismi se Zelo flagrare simulans, sub Juliano stolidus Ethnicus, post ejus obitum iterum Christianus *πατήσατέ με*, clamavit, *τὸ ἅλας τὸ ἀναίσθητον*, *conculcate me fatuum salem*.

Hegelochus tragicus histrio, in Euripidis Oreste pro *γαλήνα ὁρῶ* pronunciavit *γαλῆν ὁρῶ*. Eum ut voce insvavem perstringit Plato.

Hegemon Demostheni memoratus pro Ctesiphonte. Unus erat illorum qvi Macedonum partibus favebant & muneribus corrupti credebantur.

Hegemon Thasius cognomento *Φακῆ*. Ex ejus dramatibus *Φιλίννα* teste Athenæo in Dipnosophistis.

Hegesippus Crobylus cognomento, cujus esse putatur septima Philippica; Demosthenis nomine inscripta. Ex ejus dramatibus est *Φιλέταιρος*, ut meminit Athenæus.

Hegias patrem virtute & scientia antecessit & jam adolescens spem fecit se Plutarcho (Atheniensi) non inferiorem fore, unde Proclus ipsum adhuc juvenem non indignum habuit Oraculorum Chaldaicorum auscultatione &c. (ex Damascio)

Helenus conscripsit *χειροσκοπικὸν ἐπίνοιμα divinationem qvæ fit per inspectionem manuum*, veluti cum expansis & apertis alicujus manibus, ex ipsarum rugis conjicimus eum liberos procreaturum esse, vel simile qvid.

Heliconius Sophista Byzantinus scripsit *compendium Chronicon* ab Adamo usqve ad Theodosium Magnum, libris decem.

Heliconius Astronomus scripsit *apotelesmatica, de diosemeis* & multa alia.

Helladius Alexandrinus Grammaticus qvi sub Theodosio juniore Imp. vixit,

vixit. Scripsit ordine alphabetico *de usu omnis generis vocabulorum.* ἔκφρασιν Φιλοτιμίας *descriptionem ambitionis.* *Bacchum* sive *Musam.* *Descriptionem balnei Constantiani.* *Laudes Imp. Theodosii.*

Hellanicus Mytilenæus historicus Andromenis vel Aristomenis F. vel Scamonis cui cognominem filium habuit. Commoratus est cum Herodoto apud Amyntam Regem, Euripidis & Sophoclis temporibus, sectatusqve Hecatæum Milesium, qvi vixit tempore belli Persici & paullo ante. Pervenit usqve ad Perdiccæ tempora, obiitqve Perperenæ qvæ est è regione Lesbi. Scripsit plurima tam prosa qvàm metrica oratione.

Heniochus Atheniensis, mediæ Comœdiæ Comicus. Ex fabulis ejus sunt Τροχίλος. Ἐπίκληρος. Γοργόνες. Πολυπράγμων. Θωρύκιον. Πολύευκτος. Δὶς ἐξαπατώμενος. (Fuit & nostra ætate Polyevctus, * homo nefandus, semivir, Deo invisus, iracundus, Cocyti & Stygis horribilis & perniciosus humanæ vitæ partus.)

Hephæstion Alexandrinus Grammaticus scripsit *Enchiridion de metris* & μιγερικὰ varia, sive qvæ ad doctrinam de versibus spectant. Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν *de iis qvæ in poëmatibus turbata sunt.* *Comicorum dubiorum solutiones.* Et alia plurima. Item *metrorum dimensiones.*

Heracleon Ægyptius ex oppido Tilote qvod Heracleæ subjectum est, Grammaticus. Romæ docuit. Scripsit *commentarium in Homerum* κατὰ ῥαψῳδίαν sive secundum ordinem rhapsodiarum. Item *in Lyricos,* & *de verbis imperativis apud Homerum.*

Heraclides Euphronis F. Philosophus ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem unum ex illis qvi coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor & ab ipso in Siciliam profecto relictus ut scholæ præesset. Hic draconem aluit, mansvefactumqve semper secum habuit qvi etiam inventus in ejus lecto est cum bene valens cubitum ivisset sed postea repertus non fuisset. Alii itaqve immortalem factum fuisse sibi persvaserunt, alii in puteum se præcipitasse, ut immortalitatem consecutus hominibus videretur. Multa scripsit.

Heraclides Ponticus ex Heraclea urbe Ponti Grammaticus qvi Didymum illum τὸν πάνυ Alexandriæ auscultavit. Hic cum audivisset qvoqve Aprum Aristarchi discipulum, qvi Romæ celebre nomen habebat & Didy-

* Non est credibile, qvod video qvibusdam venisse in mentem, his verbis perstringi à Svida Polyevctum qvi Patriarcha CPol. fuit ab A. C. 956. ad 970.

Didymum freqventer perstringebat, *sapphico* vel *phalaecio* metro scripsit libros tres explicatu difficiles, multisqve dubiis qvæstionibus plenos qvos λέσχας sive *nugas* inscripsit. Romam his delatis, Apro adversarium se professus mansit ibi temporibus Claudii & Neronis, ludumqve litterarium aperuit. Multa etiam scripsit *poëmata epica*.

Heraclides Oxyrynchita Philosophus Serapionis F. cognomine Lembus, vixit sub Ptolemæo sexto, scripsitqve *fœdus cum Antiocho factum*, item *Philosophica* & alia.

Heraclides Lycius Sophista librū composuit qvem inscripsit Νικήτης ὁ καθαρμένος, *Niceta purgatus*, ignorans se pygmæorum spolia aptare colosso.

Heraclitus Blysonis seu Bleutonis vel Horacini F. Ephesius Philosophus physicus cognomento σκοτεινός sive obscurus. (Confer supra in Δηλίου κολυμβητοῦ.) Hic nullius Philosophi discipulus fuit sed naturæ beneficio & suapte industria ingenium excoluit: qvidam tamen tradunt Xenophanis vel Hippasi Pythagorici auditorem fuisse. Vixit Olympiade LXIX. sub Dario Hystaspis F. Multa scripsit ποιητικῶς. Corpus contemnebat & judicabat κοπρίων ἐκβλητότερον, stercore vilius, facileqve ajebat se naturæ desideriis satisfacere qvamdiu DEus corpore ut instrumento uti juberet. Aqva intercute laborans se medicis non præbuit curandum sed corpus suum fimo bibulo illitum soli siccandum exposuit. Sic jacentem canes dilacerarunt, vel ut alii, ipsum obrutum arena periisse contigit.

Heraclius Romanorum Imp. Hic ab Athanasio Jacobitarum patriarcha & Sergio Syro (Patriarcha) CPolis ad hæresin Monothelitarum pertractus est. &c.

Heraiscus ingenio fuit diviniore, Asclepiades Ægyptiorum libris diutius innutritus, Theologiæ ipsorum ac sapientiæ peritior. Heraiscus simulacra Numine animata à cassis distingvere poterat (supra in Διαγνώμων) nam iis conspectis cor ejus numine agitatum compungebabatur. Sic cognovit τὸ ἄῤῥητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος arcanum simulacrum Æonis qvod Alexandrini Osiridis & Adonidis simul nomine colunt κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. Mulierem menstruatam videnti dolebat caput. Mortuo cum Asclepiades honores sacerdotibus debitos reddere, & τὰς ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολὰς Osiridis vestibus corpus ejus tegere pararet, confestim luce undiqve illuminabantur τῶν σινδόνων ἀπόῤῥητα διαγράμματα arcanæ sindonum litteræ,

&

& circa ipsum conspiciebantur φαντασμάτων εἴδη θεοπρεπῆ, formæ spectrorum divinæ. Fertur ex matris utero prodiisse digitum silentii indicem labiis admotum habens, qvomodo Ægyptii fabulantur natum esse Orum & Solem ante Orum, ita ut sectione ad digitum removendum opus fuerit. Et Heraiscus fuit Bacchus ut somnium indicavit. At Asclepiades Theologiæ patriæ peritissimus, cujus rei documentum sunt *hymni*, qvos in Ægyptiorum Deos conscripsit, item opus qvod scribere instituit *de omnium religionum consensu*. Scripsit etiam opus Αἰγυπτίων ὠγυγίων *Ægyptiorum vetustissimorum res gestas* & historiam annorum paullo plus triginta millium complectens. &c. Ammonius & Erythrius Ægyptius inter se contendebant Byzantii &c.

Hercules Alcmenæ F. hunc tradunt fuisse philosophum, qvem pingunt pelle leonina h. e. prudentia & constantia amictum qvi clavâ philosophiæ peremit Draconem cupiditatis & ab ea abstulit tres virtutes scilicet non irasci, non esse avarū, nec voluptatibus deditum - - Sub Minoē extitit Hercules Tyrius, qvi purpuræ tincturam invenit, cane maxillas (sangvine conchylii) cruentante: eamqve obtulit Phœnici Regi qvi primus purpuram gestavit.

Herennius. Philo Byblius Herennius cognominatus, ut ipse dicit.

Hermagoras Amphipolitanus Philosophus, Persæi discipulus. Dialogi ipsius sunt, *Misocyon*. περὶ ἀτυχημάτων *de infortuniis*. ἔκχυτον, ἔστι δὲ ὠοσκοπία, *effusum* sive *de ovorum inspectione*. περὶ σοφιστείας *de arte Sophistica* adversus Academicos.

Hermagoras ex Temno Æoliæ urbe, cognomento Carion, Rhetor scripsit *Artem Rhetoricam* libris VI. περὶ ἐξεργασίας *de elaboratione*. περὶ πρέποντος *de decoro*. περὶ φράσεως *de elocutione*. περὶ σχημάτων *de figuris*. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit Cæsaris Augusti temporibus, & ætate provecta obiit.

Hermes sapiens Ægyptius ante Pharaonem floruit vocatusqve fuit Trismegistus qvod de Trinitate locutus fuerit, dicens in Trinitate unam esse Deitatem. Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς νοὸς φωτεινὸς καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ τούτου ἑνότης, καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τούτου οὐ Θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐκ οὐσία ἄλλη &c. (ex Cyrillo 1. in Julian.)

Hermias Evnuchus Atarnæ regioni Mysiæ ad Hellespontem præfuit, Regi Persarum subjectus. Evnuchus cum esset & servus Eubuli Bithyni dynastæ & Philosophi, litteris ab Aristotele institutus, *de anima* scripsit, eamqve immortalem esse docuit. Hic est Evnuchus ille ter vendi-

venditus, Aristotelis amicus cui filiam suam adoptivam uxorem dedit. Sed & ipse licet θλαδίας filiam habuit ex uxore Pythiade m. Scribitur Ἑρμίας, ut in σίχοις ἰαμβικοῖς Hipponactis: * Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

Hermias (Ἑρμείας) philosophus Ammonii & Heliodori, magistrorum Damascii pater, amicus intimus Ægypti, cupidissimi litterarum, fratris Theodotæ qvæ erat mater Isidori Philosophi. Huic Ægypto morienti, jurejurando affirmavit animum esse immortalem, qvam fiduciam ipsi afferebat vitæ integritas. Philosophiam coluit sub magno Syriano, industria nullis sodalium suorum, ne Proclo qvidem inferior. Licet vero τὰ μὲν περὶ λόγους ἐνδεέστερος ἦ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, ab eruditionis & eloqventiæ perfectione aberat, virtutem tamen ita sectabatur ut ne Momus qvidem reprehendere nec invidia ipsa odio eum proseqvi posset. Tantum erat in illo æqvitatis studium ut si qvid emeret, librum verbi gratia, venditori minoris forsan offerenti qvam par esset, justum potius pretium daret.

Hermippus Atheniensis, Comicus antiqvæ Comœdiæ luscus, frater Myrtili Comici. Fabulas docuit XL.

Hermippus Berytius ex vico mediterraneo, discipulus Philonis Byblii à qvo commendatus fuit Herennio Severo sub Adriano Imp. Hic qvamvis genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit & multa scripsit.

Hermogenes Tarsensis cognomento ξυστὴρ qvasi *rasorem* dixeris, Sophista qvem Musonius philosophus & Marcus Imp. audivit, vix natum annos XV, ingenii felicitate & doctrina captum ejus ætatis longe superante. Annos natus circiter XVIII scripsit *Artem Rhetoricam* qvam omnes in manibus habent. *De statibus causarum librum. De formis orationis libros duos. De Cœlesyria libros II.* Cum annum ætatis XXIV. attigisset, ingenio defecit & sui prorsus dissimilis evasit sine ulla manifesta causa aut morbo corporis: unde dictum Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. *inter pueros senex & inter senes puer.* De hoc Philostratus Lemnius &c. Cadavere ejus dissecto cor dicitur inventum pilis obsitum & communem magnitudinem longe superasse.

Hermolaus Grammaticus CPolitanus scripsit epitomen ἐθνικῶν Stephani Grammatici, eamqve Justiniano Imp. dedicavit.

Hero-

* Oportet nomen esse corruptum, vel juniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiqvus diu ante Hermiam fuit.

Herodes Julius, filius Attici, Plutarchi nepos genere Æacides Atheniensis ex municipio Marathonio Sophista; ob thesaurum (repertum) valde dives, adeo ut & stadium & theatrum tecto munitum Atheniensibus condiderit. Ipsius pater Asiæ præfuit & bis Consulatum gessit. Vixit Trajani, Adriani & Marci Antonini Impp. temporibus & Favorinum Polemonemqve præceptores habuit. Scripsit ἐφημερίδας, opus varia eruditione plenum: item *Epistolas* & *orationes* extemporales qvarum meminit Philostratus in Vitis Sophistarum. Ei in schola successit Adrianus Sophista. Circumferuntur & multa alia illius scripta ex qvibus & ingenii ejus magnitudo, & mentis sublimitas perspici potest. Obiit circa LXXVI. ætatis annum, tabe confectus.

Herodianus Alexandrinus Grammaticus Apollonii Grammatici cognomine dyscoli F. Vixit tempore Marci Antonini Imp. qvare junior est Dionysio, qvi Musicam Historiam conscripsit & Philone Byblio.

Herodotus Lyxi & Dryonis F. Halicarnasseus illustri genere natus fratrem habuit Theodorum. Samum migravit propter Lygdamidem qvi post Pisindelim patrem aviamqve Artemisiam tyrannus Halicarnassi erat. Sami Jonicam dialectum excoluit & *Historiam libris IX.* scripsit auspicatus à Cyro Persa & Candaule Lydorum Rege. Reversus deinde Halicarnassum, tyrannum expulit; invidiaqve civium tangi se cum sensisset, Thurium qvo tunc Athenienses coloniam deducebant ultro concessit, ubi defunctus & in foro sepultus est. Sunt tamen qvi ajunt Pellæ obiisse. De Herodoto ὁ παραβάτης (Julianus) in Epistola: *εἴ τῳ πιστὸς ὁ Θούριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ. si cui Thurius ille historiæ scriptor fide dignus esse videtur.*

Heron Cotyos F. Atheniensis Rhetor qvi *causas Athenis actas* scripsit. Item *expositionem* (Orationum) *Dinarchi. Commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem. Κεκριμένων ὀνομάτων selectorum vocabulorum libros III. Epitomen Heraclidis Historiarum. De antiqvis Oratoribus & orationibus qvibus in commissionibus vicerunt.* Heroni Proclus se commisit, viro pio & qvi perfecte se comparaverat ad institutionis rationem Alexandriæ usitatam.

Herophila qvæ & Sibylla Erythræa, Theodori filia. Scripsit versu heroico *βιβλίον γ' μαντικά, tres divinationum libros*, & Consulum, vel (ut alii tradunt) Tarqvinii temporibus Romam venit, sperans eos magno sibi qvæstui fore. Sed cum contemni se videret, duos libros cremavit: unus vero servatus est, qvem Romani magno pretio redemerunt.

Hesiodus, Cumanus, à patre Dio & matre Pycimede adolescens translatus est Ascram Bœotiæ civitatem. Dius filius Ampelidæ, nepos Melanopi qvem ajunt fuisse avum Homeri avi, ita ut Homerus natus sit ex patruele Hesiodi. Utriusqve genus ab Atlante deduci ferunt. Poëmata Hesiodi, *Theogonia*, *Opera & dies*, *clypeus*, *heroinarum mulierum catalogus libris V. Epicedium in Batrachum* qvem amaverat. *De Idæis Dactylis*, & alia multa. Obiit hospitio exceptus ab Antipho & Ctimeno, qvi noctu putantes se sororis suæ stupratorem interficere, Hesiodum obtruncarunt inviti. Homero alii antiqviorem faciunt, æqvalem alii, Porphyrius aliiqve plurimi annis centum juniorem ut tantum XXXII. annis primam Olympiadem antecesserit.

Ἕσπερος. Parmenides (alii ajunt Pythagoras) primus deprehendit eundem esse Vesperum & Luciferum.

Hesychius Milesius, Hesychii causidici & Sophiæ F. temporibus Anastasii Imp. vixit. Scripsit ὀνοματολόγον, ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, *Nomenclatorem* sive qvi liber illius est epitome, *indicem virorum qvi doctrina clari fuerunt*. Item *Historiam chronicam*, qvam in *sex diastemata* (sic enim singulos libros appellat) distinxit. In his libris continentur Impp. Romanorum res variis temporibus gestæ & Historia Regum ac principum qvi singulis gentibus imperitarunt; item ea qvæ Byzantii gesta sunt usqve ad imperium Anastasii, cognomento Dicori. In Indice suo nullam facit mentionem Ecclesiasticorum Doctorum qvi eruditione clari fuerunt, ut hinc suspicari liceat, eum non fuisse Christianum sed Ethnicorum nugis & vanis studiis addictum.

Hierocles Philosophus Alexandrinus ingenio & dicendi facultate excellens, cujus discipulus Theosebius ajebat Hieroclem aliqvando inter docendum dixisse, Socratis sermones tesseris esse similes, nunqvam enim eos in irritum cadere, qvocunqve cecidissent. Hieroclis animum virilem magnumqve adversa fortuna demonstravit. Cum enim Byzantium profectus Christianos qvorum summa potestas erat offendisset, in judicium ductus & verberibus cæsus sangvinem qvo manabat cava manu excepit, eoqve judicem adspersit dixitqve: Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα (Odyss. ι. 347.) Post exilium inde reversus Alexandriam, more solito Philosophiam discipulis exposuit. Mentis ejus sublimitas perspici potest ex *Commentariis* qvos scripsit *in aurea carmina Pythagoreorum* & pluribus aliis libris

de providentia, ex qvibus apparet virum illum animo qvidem excelso sed scientia minus accurata præditum fuisse.

Hieronymus tyrannus de cujus morte qvi scripserunt Historici multa verba fecerunt de rebus atrocibus qvæ in ipsius obitu acciderunt, ut nec Phalaris nec Apollodorus nec unus alius tyrannus fuerit illo acerbior &c.

Hieronymus Cardianus qvi *res ad Alexandriam gestas*, τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείᾳ πραχθέντα (Kusterus legit τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου *res Alexandri Magni*) conscripsit. Cardia nomen urbis (in Thracia Chersoneso.)

Hilarius Phryx sub Joviano Imp. vixit vir non qvidem eruditione celebris sed Deo visum erat futurorum præscientiam illi impertiri. Itaqve præstantissimus vates fuit.

Himerius Aminiæ Rhetoris F. ex Prusiade Bithyniæ civitate Sophista Juliani Imp. temporibus vixit & Athenis Proæresii æmulus fuit, oculosqve in senectute amisit. Scripsit *Declamationes*.

Hipparchia soror Metroclis Cynici, Maronitis, Philosopha Cynica uxor Cynici Cratetis qvi fuit Atheniensis, discipulus Brysonis Achæi, vel ut alii tradunt Diogenis. Scripsit philosophica qvædam, item argumentationes nonnullas & qvæstiones ad Theodorum Atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer qvæ Svidas in ἡρα.)

Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharœdi Hipparchion & Rufinus. Cum autem instaret certamen, Hipparchion mutus stetit.

Hipparchus Comicus antiqvæ Comœdiæ. Dramata ejus, de nuptiis.

Hipparchus Stagirita Philosophus, Aristotelis discipulus & cognatus. Scripsit de masculino & fœminino sexu nuptiisqve Deorum, & alia qvædam.

Hipparchus Nicæensis Philosophus qvi sub Consulibus vixit. Scripsit *de Arati Phænomenis. De stellarum inerrantium constitutione & statione. De menstruo lunæ motu secundum latitudinem.* Et *in asterismos.*

Ἱππάς. Solon qvi leges Atheniensibus scripsit, totam earum multitudinem in qvatuor classes distinxit &c.

Hippias Diophitis F. Eleus Sophista & Philosophus, discipulus Hegesidami qvi summum bonum statuebat αὐτάρκειαν. Multa scripsit.

Hippobotus, Philosophus qvi dixit novem esse Philosophorum sectas. Vide supra in Hære[illegible]

Hippocrates Gnosidici F. Cous, pater Heraclidæ, celebris Hippocratis avus, medicus & ipse è familia Asclepiadarum. Scripsit artem medicam.

Hippocrates Cous Medicus Heraclidæ F. Hippocratis nepos, avo præfertur, sidus qvoddam ac lumen medicinæ qva nihil est vitæ utilius. Ex posteris Chrysi & ejus filii Elaphi qvi & ipsi fuere medici. Discipulus primum patris, postea Herodici Selybriani & Gorgiæ Oratoris ac Philosophi. Ajunt etiam adolescentem accessisse ad Democritum Abderitam, alii Prodicum audivisse. Commoratus est in Macedonia, ubi Regi Perdiccæ admodum charus fuit, relictisqve duobus filiis Thessalo & Dracone, obiit anno ætatis CIV. sepultus Larissæ in Thessalia. In simulacris & imaginibus caput ejus cernitur pallio tectum: vel qvod hic esset mos ejus, vel propter peregrinandi studium, vel qvod eo habitu chirurgiam exercere soleret. Hic multa scripsit & apud omnes clarus evasit, adeo ut magnus Persarum Rex Artaxerxes scriptis ad Hystanem litteris, hujus viri sapientiam expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes* &c. Libri Hippocratis omnibus medicinæ studiosis sunt notissimi, qvi eos ut oracula divina ὡς θεοῦ φωνὰς καὶ οὐκ ἀνθρώπου προελθούσας ἐκ στόματος venerantur. Primus *Jusjurandum*, secundus *prædictiones*, tertius *Aphorismorum* ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνειν σύνεσιν qvi superat ingenium humanum. Qvartum locum tenet celeberrimum illud & admirabile opus sexaginta librorum sive *Hexecontabiblus*, qvod omnem medicam scientiam & sapientiam continet.

Hippocrates Thessali F. Cous Medicus, nepos Hippocratis secundi, filii Heraclidæ. Scripsit & ipse medica.

Hippocrates Draconis F. Cous Medicus, ejusdem Hippocrati, secundi nepos, qvi Roxanem curavit & sub Cassandro Antipatri F. e vita excessit. Scripsit & ipse Medica.

Hippocrates qvintus & sextus Medici ambo, Thymbræi filii Coi & ipsi, ejusdemqve generis. Scripserunt ambo de eadem scientia.

Hippocrates septimus Cous, & ipse Medicus, Praxianactis F. ejusdemqve generis. Scripsit & ipse de eadem arte.

Hippolytus. Hic scripsit in prophetias Danielis commentarium, & in Proverbia Salomonis.

Hipponax Pytheæ & Protridis F. Ephesius & jamborum scriptor qvi Clazomenis habitavit, pulsus a tyrannis Athenagora & Coma. Scripsit in Bupalum & Athenidem statuarios, qvod imagines ipsius ludibrii & contumeliæ gratia effinxissent. Hic etiam primus parodiam & choliambum scripsit, & alia.

Hippys

Hippys Rheginus Hiſtoricus qvi tempore bellorum Perſicorum vixit & primus *res Siculas* ſcripſit, qvas poſtea Myes redegit in compendium. Item *Origines Italiæ. Siculorum rerum libros V. Chronicorum libros V. Argolicorum libros III.*

ἱςορῆσαι. Vide ſupra in Hecatæus, ubi eadem de Hecatæo, Pherecyde & Acuſilao leguntur.

Homeridæ, qvi verſus Homericos recitabant. Alii familiam hoc ajunt nomen tuliſſe à Poëta Homero. Alii poſteros Chiorum, qvi in Bacchanalibus per data invicem ὅμηρα ſive obſides acceptos à pugna & furore qvieverunt.

ὁμήρειος λόγος. ὁμηρίζω, verbis Homeri utor.

De Homeri poëtæ genere, patria, ætate &c. plurima apud Svidam leguntur qvi vitæ qvoqve ejus ab *Herodoto* hiſtorico ſcriptæ meminit & ex illa longam ῥῆσιν recitat. Præterea de ſcriptis ejus hæc habet: Poëmata Homeri qvæ à nemine in dubium vocantur, ſunt *Ilias* & *Odyſſea.* Scripſit autem Iliadem non ſimul, neqve continua ſerie qvemadmodum nunc eſt compoſita, ſed ipſe ſingulos libros à ſe ſcriptos recitavit, & in urbibus qvas victus qværendi gratia obibat, reliqvit. Poſtea vero compoſiti & in ordinem redacti fuerunt à multis, præcipue vero a *Piſiſtrato* Athenienſium tyranno. Homero alia etiam qvædam poëmata tribuuntur ut *Amazonia*, *Illas minor*, νόςοι, ἐπικιχλίδες ſive *turdi*, ἠθιέπακτος (Bentleius legit ἑπταεπάκτιον) ſive *jambi*, *ranarum & murium pugna*, ἀραχνομαχία ſive *araneorum pugna*, κεραμὶς, *Amphiarai* ἐξέλευσις ſeu *expeditio*, παίγνια ſive *ludicra ac joci: Siciliæ expugnatio*; *Epithalamia*, Κύκλος ſive *poëma cyclicum*, *hymni* & *Cypria.* His infra ex Herodoto addit Κέρκωπας & ψαρομαχίαν ſive *ſturnorum pugnam*, affertqve integrum *Caminum* variaqve alia Homeri brevia carmina. Filii Homeri fuere Eriphon & Theolaus, gener Staſinus Cyprius &c.

Homerus Andromachi & Myrus Byzantiæ F. Grammaticus & poëta Tragicus, unus è plejade. Floruit Olympiade CXXIV. Scripſit tragœdias XLV.

Homerus cognomento Sellius Grammaticus, ſcripſit Hymnos, ludicra varii generis, ve[illegible]: & proſaice perſonis Comicis & argumenta Comœdiarum Men[illegible]. Infra, Σέλλιος.

ὁμοιομέρεια. Anaxagoras Philoſophus dicebat in luna habitari & eſſe in ea colles & convalles. Principia vero rerum eſſe homœomerias ſive particulas rebus ſingulis ſimiles &c.

Homo-

Homoleius Jupiter Thebis & in aliis Bœotiæ civitatibus cultus & in Thessalia, nomen habet ab Homoleia fatidica Eunyei filia, qvam vatem Delphos missam fuisse ajunt, ut Aristophanes libro secundo rerum Thebaicarum tradit. Ister vero libro XII. συναγωγῆς sive collectaneorum, à pacis studio qvod ὅμολον est apud Æoles. Est & Thebis Ceres qvæ Homoloia appellatur.

ὧραι. Est liber qvidam Prodici, *Ὧραι* inscriptus, in qvo Herculem facit Virtuti & vitio occurrentem, cumqve utraqve ad suos mores eum invitaret, Herculem Virtuti se adjunxisse, & illius sudores anteposuisse Voluptatibus vitii, ad breve tantum tempus durantibus.

Horapollo ex Phænebythide vico Panopolitanæ præfecturæ Grammaticus, ob artem clarus, & nulli veterum doctissimorum Grammaticorum secundus, docuit Alexandriæ in Ægypto, deinde CPoli tempore Theodosii Imp. Scripsit Τεμενικά, *de delubris & locis sacris, Commentarium in Sophoclem, Alcæum & Homerum.* Videtur Christianus fuisse factus, ut Heraiscus prædixerat fore &c.

ὑμνοπόλος. De Alcmane Lyrico Epigramma, πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλων.

ὑώδεις. Suillis moribus & ovino ingenio prædìti filii Hippocratis (diversi à Medico) Telesippus, Demophorus, Pericles à Comicis perstringuntur.

Hypatia Theonis Geometræ Alexandrini Philosophi filia, uxor Isidori Philosophi floruit temporibus Arcadii Imp. Scripsit *Commentarium in Diophanti Astronomicum Canonem. In Conica Apollonii.* Alexandriæ nata, educata & erudita, ingenio præstantiore qvam pater, non acqviescens paterná in mathematicis institutione, cæteræ etiam philosophiæ strenuam operam impendit, & mulier sumto pallio per mediam urbem progrediens publice audire se volentibus Platonem vel Aristotelem vel cujusvis alterius Philosophi scripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, & corpus ejus cum ludibrio per urbem disjectum, qvod factum ajunt ex invidia Cyrilli, vel ut alii, qvod Alexandrini natura essent audaces & ad seditionem proclives. Nam multos etiam Episcoporum suorum ita tractarunt, ut Georgium & Proterium &c. Imperator eam rem gravissime tulit & ultus esset, nisi Ædesius amicos Imperatoris corrupisset. Sed Imperator pœnam remittens interfectoribus, in suum ipsius [redacted] & stirpem suam ultionem attraxit. Ejus enim nepos pœn[redacted]vit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum studium in Isidorum - - nam ii etiam qvi Rhetoricis & Poëticis scholis præerant, freqventes Philosophi congressus

gressus amabant. - - Mea vero ætas tres novit Criticos, qvi de iis qvæ de soluta oratione dicuntur, judicare possunt. Poëmatum enim & scriptorum prosaicorum idem judicium esse constat. Ego vero etiam utrorumqve eundem artificem esse judico, si modo utrumqve pari studio exerceatur. Isidorum vero inter Criticos illos non recenseo, sed tribus illis longe inferiorem esse puto. Judices vero illi sunt Agapius, Severianus, Nomus. Nomus vero noster est æqvalis. (e Damascio.)

Hyperbolus demagogus qvem Thucydides libro VIII. per ostracismum relegatum scribit. Litium amans ab Aristophane perstringitur.

Hyperechius Alexandrinus Grammaticus temporibus Marciani Imp. Scripsit *artem Grammaticam. De nominibus. De verbo. De orthographia.*

Hyperides Glaucippi Rhetoris, vel ut alii, Pythoclis F. Atheniensis Demagogus optimus & Orator unus ex illis decem qvi principes censentur. Discipulus fuit una cum Lycurgo Platonis Philosophi & Isocratis Rhetoris. Amicus licet Demosthenis, ipsum tamen ob pecuniam ab Harpalo acceptam accusavit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sublatus est ab Antipatro rege, qvi eum ex Cereris templo qvod est Hermionæ per Archiam qvi inde *φυγαδοθήρας* sive fugitivorum indagator dictus est, extrahi, lingvamqve præcidi jussit. Ossa filius Glaucippus in patrio monumento sepeliit. Orationes ejus omnes sunt LVI.

ὑῤῥας παῖς. Hyrrhæ filius, & Hyrrhadius, Pittacus.

Ἴακχος, Hymnus in Bacchum. *ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὥσπερ Διαγόρας.* Hunc Diagoram ajunt atheum fuisse. Fuit autem & alter Terthrei F. qvi ob magnitudinem corporis ab Comicis perstringitur, ut ab Hermippo in *μοίραις*.

Jacobus Hesychii Medici F. cognomine *ψυχεστὸς*, ex Damascena provincia, qvi CPoli sub Leone Imp. medicinam exercuit egregie, ita ut à multis diceretur *σωτὴρ* ut qvondam Æsculapius, visusqve habere *Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιώνιον.* Sic & Phidiam *ἐνθουσιῶντα δημιουργεῖν* Numine plenum statuas fecisse, & Zeuxidem imagines pinxisse &c. (è Damascio)

Jacobus hausto veneno sub Valente obiit, svadente hoc ei Libanio Sophista, qvod inqvisivisset qvis in imperio Valenti successurus esset.

Jadmon, *Ἰάδμων, Ἰάδμωνος*, Samius cujus ancilla Rhodopis, meretrix genere Thracia, qvam Charaxus Sapphonis frater uxorem duxit, & ex ea liberos procreavit.

Jachen Ægyptius singularibus à Deo dotibus instructus vixit sub Senye Ægyptiorum rege, amuletorum incantationumqve peritus, qvi pestilentias grassantes extinxit & primum Caniculæ exortum æstuosumqve sideris illius influxum mitigavit, qvam ob causam magnifice funere elatus est. Et si qvando morbus epidemicus invalesceret, sacri scribæ ejus fanum adeuntes, sacris rite peractis ex ara ejus ignem accendebant, rogisqve passim per urbem excitatis aëris foetidi exitialem luem exstingventes nova hâc via morbum, ignis beneficio propulsabant.

Jalemus Calliopes filius infelix &c.

Jamblichus libertus scripsit Babylonica sive Rhodinis & Sinonidis amores libris XXXIX. Hic agit de Zobara evnucho, Mesopotamiæ formosissimæ amatore.

Jamblichus alter ex Chalcide Syriæ Philosophus, discipulus Porphyrii qvi fuit auditor Plotini. Vixit Constantini Imp. temporibus. Varios libros philosophicos scripsit.

Jason Menecratis F. Nysæus à patre, à matre Rhodius, Philosophus, discipulus & ex filia nepos & successor Posidonii Philosophi in schola Rhodi. Scripsit *illustrium virorum vitas & Philosophorum successiones* & secundum qvosdam *libros IV, de vita Græciæ*. Hic etiam *de Rhodo* scripsit.

Jason Argivus Historicus, junior Plutarcho Chæronense, Grammaticus, scripsit *de Græcia libros IV.* qvi continent Antiqvitates Græciæ & Historiam Persarum & res ab Alexandro gestas usqve ad obitum ejus & tempus illud qvo Athenæ ab Antipatro Cassandri patre captæ fuerunt.

Ibycus Phytii vel Polyzeli Messenii historiographi vel Cerdantis F. genere Rheginus. Inde Samum migravit, cum ibi Polycrates tyranni pater imperaret Olympiade LIV. temporibus Crœsi. Invenit sambucam (ἰβύκινον ab eo dictam) citharæ triqvetræ genus. Scripsit dialecto Dorica libros VII. Ejus dictum: *μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω, Deos ne offendendos, ut inde gratiam ab hominibus conseqvaris.* A latronibus interficiendus grues vindices fore dixit, qvod comprobavit eventus: unde proverbium, Ibyci grues.

Ἰχθῦς. Æsopus Mithridatis anagnostes scripsit librum de Helena, in qvo ait cetacei generis piscem qvendam *πάνα* vocari, in hoc asteritem lapidem reperiri, qvi à sole accenditur & ad philtra utilis est.

Idæus Rhodius Lissi F. poëta epicus qvi post singulos versus alterum versum inserens poëma Homeri altero tanto auctius fecit. Scripsit & alia ut *Rhodia* ad versus hexametros ter mille.

Ἰερογλυφ

Ἱερατικὴ sive scientia sacerdotalis differt à Philosophia, consistitqve in cultu Deorum & à causis mundum gubernantibus incipit & circa eas occupatur, consideratqve animorum immortalitatem infinitosqve mortuorum apud inferos status, qvi pro singulis virtutibus & vitiis attributi sunt, & varias durante vita migrationes animarum. Auctores fuere Ægyptii, à qvibus Pythagorei omnia ad Græcos transtulere.

Ἰησοῦς. Colloqvium Philippi Christiani cum Theodosio ἀρχηγῷ Judæorum, habitum Justiniani temporibus, in qvo Judæus profitetur se ex Codice arcano Tiberiade reposito probe compertum habere, Jesum esse DEI filium natum ex Maria Virgine atqve olim inter sacerdotes cooptatum. Josephum qvoqve in commentariis de bello Judaico aperte dicere Jesum in templo cum sacerdotibus sacra fecisse. De narratione illa dixi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 371. & T. 2. p. 547. qvod vero ad Codicem Tiberiade repositum attinet, conferendus S. Epiphanius hæresi 30. p. 133.

Ignatius Diaconus & custos vasorum magnæ Ecclesiæ CPol. & Nicææ Metropolitanus, Grammaticus. Scripsit *vitas Tarasii & Nicephori* sanctorum & beatorum Patriarcharum, *elegos sepulchrales*, *Epistolas*, *Jambos in Thomam Antartem*, multaqve alia.

Ilion urbs Phrygiæ. Tempore Argonautarum apud Græcos vaticinata est Sibylla Erythræa, in Phrygia vero Tros Ili & Ganymedis pater regnavit &c.

Εἰ μὴ δύναιο. Theognis erat Tragicus, & poëta frigidus qvem perstringens Aristophanes ait nive texisse Thraciam totam, & flumina congelasse.

Joannes Theologus & Evangelista ex exilio Patmi reversus ætatis anno centesimo Evangelium conscripsit & deinde pervenit ad annum CXX. Illic autem * degens, συγγέγραφεν τὴν Θεολογίαν Theologiam (h. e. Evangelium) conscripsit. Chrysostomus tres ejus Epistolas & Apocalypsin pro Canonicis habet.

Joannes Chrysostomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiæ, & Eusebii Emeseni Philosophi & Diodori sectator. Hic multa scripsisse fertur in qvibus excellunt *sermones de sacerdotio* tum sublimitate & elocutione, tum svavitate & elegantia verborum. Cum his certant *sermones* ejus *in Davidis Psalmos* & *in Johannis Evangelium annotationes*, & *in Matthæum, Marcum & Lucam commentarii*. Cætera vero ejus scripta numerum superant. Totam enim & Judaicam & Christianam

Ssss 2 Scriptu-

* Ephesi intellige, ex Chrysostomi homilia in Joannem T. VI. p. 505. ex qvo locum hunc Svidas repetiit.

Scripturam commentariis explicavit, ut alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem Martyrum promte & ex tempore habuit, qvippe qvi flumine eloqventiæ ipsas Nili catarractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni ævo tanta dicendi copia abundavit, adeo ut solus merito aureum illud & divinum nomen consecutus sit. Scriptorum ejus numerum recensere non hominis fit sed DEI qvi omnia cognoscit. Hic S. Joannes vitam summe asceticam agebat &c.

Joannes Grammaticus Alexandrinus cognomento Philoponus. Hujus plurima sunt scripta Grammatica, Philosophica, Arithmetica, Rhetorica & in sacram Scripturam & contra XVIII. Procli argumenta (de æternitate Mundi) & contra Severum. Sed tamen ab Ecclesiæ doctoribus ut Tritheita rejicitur, nec in Orthodoxum Catalogum admittitur.

Joannes Philadelphiensis Lydus. Hic scripsit de Mensibus librum unum, & de diosemeis sive tempestatum significatione alterum, itemqve Mathematica varia. Ea dedicavit Gabrieli præfecto.

Joannes cognomento Stobæus, scripsit florilegium variorum sententias complectens libris qvatuor, qvod opus est præclarum & varia doctrina plenum, ad Epimium filium suum.

Joannes Damascenus cognomine Μανσοὺρ, vir & ipse celeberrimus & ætatis suæ nulli eorum qvi doctrina fuere illustres, secundus. Ejus scripta sunt permulta, & præcipua Philosophica & in Scripturam S. parallela selecta & canticorum sacrorum Canones tam Jambis qvam oratione soluta conscripti. Eodem tempore *Cosmas* Hierosolymitanus floruit vir ingeniosissimus, & omnino Musicam spirans harmonicam. Illi autem Canticorum Canones Joannis & Cosmæ nullam cum aliorum scriptis comparationem admiserunt nec admittent qvamdiu hominum vita durabit.

Jobus. Habes philosophi hujus præmia. Habes & ejus librum Homerica & Platonicâ Musa svavius qvid canentem, qvi nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem prædicat, vel audacissimum Achillem, aut callidissimum Ulyssem qvibus cædes sunt triumphus; & mulierum stupra, præclara facinora: Sed Satanam describit à nudo qvidem & inermi & solo superatum &c.

Jobates Sthenobœæ pater, ad qvem Prœtus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.

Ion Chius, Tragicus & Lyricus & Philosophus Orthomenis Xuthi F.

Tragœ-

Tragœdias docere cœpit Olympiade LXXXII. Fabulas scripsit XII. Secundum alios XXX. vel XL. Idem scripsit περὶ μετεώρων καὶ συνθέτους λόγους (supra in Διθυραμβοδιδάσκαλοι) Hunc Aristophanes per jocum Ἀῷον vocat (*matutinam stellam*.)

Jophon Atheniensis Tragicus, genuinus Sophoclis Tragici filius ex Nicostrata. Fuit & nothus ipsi filius Ariston ex Theodoride Sicyonia. Fabulas Jophon docuit qvinqvaginta, in qvarum numero sunt, Ἀχιλλεὺς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἰλίου πέρσις, Δεξαμενὸς, Βάκχαι, πενθεὺς, & aliæ qvædam patris Sophoclis.

Josephus Judæus φιλαλήθης, veritatis amans, de Joanne Baptista præcursore & de Domino nostro & Deo & Servatore JEsu CHristo loqvitur. Fuit Matthæi sacerdotis Hierosolymitani F. à Vespasiano & Tito ejus filio captus, usqve ad Hierosolymorum expugnationem apud illos mansit, & cum ipsis Romam profectus *libros VII. de excidio Hierosolymitano* Imperatoribus obtulit, qvi in Bibliotheca publica sunt repositi, & ob illius scripti celebritatem statua donatus est. Scripsit etiam *Antiqvitatum Judaicarum libros XX.* ab exordio Mundi usqve ad XIV. annum Domitiani Cæsaris. Item *duos* alios *Antiqvitatum libros contra Appionem* Grammaticum Alex. qvi sub Caligula à parte Gentilium legatus missus est, ut oratione qvadam Philonem accusaret, qvæ gentis Judaicæ criminationem continet. Est & alius liber omnino præclarus *de principatu rationis*, in qvo martyrii Maccabæorum meminit. Hic libro XVIII. Antiqvitt. aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum CHristum à Judæis interfectum fuisse, & Joannem Baptistam vere fuisse Prophetam, & propter cædem Jacobi Apostoli Hierosolyma vastata fuisse. Sic autem de Domino nostro JEsu CHristo scribit: *Eodem tempore exstitit JEsus vir sapiens, si* &c. (Joseph. XVIII. 4. Antiqv.) Hic Vespasiano prædixit Imperium (III. 14. de bello Jud.)

Jovinianus Romanorum Imp. orthodoxus qvi magnam curam gessit Ecclesiarum, & Episcopos omnes ab exilio revocavit. Idem ad S. Athanasium scripsit ut accuratam fidei formulam scripto mandatam secum communicaret. Ille vero ipsi misit Epistolam orthodoxæ doctrinæ plenam. Hunc Jovinianum ob traditam Persis Nisibin carminibus, parodiis & famosis libellis prosciderunt. Idem Jovinianus ab uxore impulsus fanum pulcherrimum ab Adriano Imp. ad consecrandam patris sui Trajani memoriam conditam, ex qvo Julianus Bibliothecam Evnucho cuidam Theophilo fecerat, cum omnibus libris cremavit,

ipsis ejus pellicibus ignem cum risu subjicientibus. Antiocheni vero indignatione adversus Imp. accensi famosos libellos partim humi jactarunt ut à qvolibet tolli & legi possent, partim parietibus affixerunt &c. Sub Joviniano vixit *Acacius*, Cæsareæ Palæstinæ Episcopus, qvi *libellum de orthodoxa fide* scripsit, in qvo Synodo Nicænæ assentitur.

Iphicrates sutoris F. Atheniensis Orator & belli dux, qvi primus in spoliorum inscriptione Ducis mentionem fecit, cum antea solius urbis nomen inscriberetur.

Irenæus, (Latina lingvâ Pacatus,) discipulus Heliodori Metrici, Grammaticus Alexandrinus, scripsit περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας, *de Atheniensium more aliqvos cum honore deducendi vel proseqvendi : De Alexandrinorum dialecto, eam ab Attica deductam esse, libros VII. Atticorum vocabulorum libros III. Atticæ consvetudinis in dictione & accentu, ordine alphabetico libros III. Regulas Græcismi, librum I. De Atticismo librum I.* & multa alia.

Isæus unus decem Oratorum, discipulus Isocratis & magister Demosthenis, genere Atheniensis. Demetrius dicit esse Chalcidensem. Hic laudatur ut Orator, & qvod Demosthenem sine mercede instituit. In adolescentia luxuriosus, postea ad bonam frugem se recepit. Itaqve interrogatus ab aliqvo qvis piscis, qvæ avis esu essent svavissima? Desii, inqvit, his rebus studere, qvoniam intellexi me Tantali hortos vindemiasse.

Ischander, tragicus histrio.

Isidorus senex Pelusiota, vir clarissimus, Philosophus & Orator. Scripsit Epistolas MMM. qvibus sacram Scripturam interpretatur.

Isidorus Philosophus qvi sub fratribus (suis) si qvis alius in disciplinis philosophice se exercuit, & sacrorum valde studiosus fuit, vita Philosophus, scientia non satis excultus & in dialecticis inexercitatus magis qvàm hebes. Ipsi adolescenti mirum qviddam accidit, nam ejus æqvalis, & sororis filius annos XVIII. natus statim à prima ætate divinam ingenii vim præ se ferens, de tecto delapsus repente vitam finiit. Omnibus igitur ingenti luctu eum proseqventibus, ipse per somnum ad Isidorum accessit, eumqve solatus est.

Εἰς λατομίας. Philoxenus Poëta dithyrambicus, cum Dionysii tyranni poëmata utpote mala ferre non posset, ab ipso in lapicidinas est conjectus. Postea liberatus amicorum precibus, & rursus audiens illa, surrexit, dicens

dicens satius esse in latomiis versari qvam ipsius poëmata audire, addito dicto : οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος domus amica, domus optima, qvod valet de testudine.

Isocrates Theodori fabri tibiarum F. Atheniensis Orator, natus Olympiade LXXXVI. i. e. post bellum Peloponnesiacum. Hic ob vocis imbecillitatem & in dicendo verecundiam causas non egit, sed plures erudiit. Orationes scripsit XXXII. & anno ætatis CVI. obiit. Fratres ejus fuere Tisippus, Theomnestus, & Theodorus, magister vero Gorgias, alii Tisiam, Erginumve vel Prodicum, alii deniqve dicunt Theramenem. Orationes ejus sunt plurimæ.

Isocrates Amyclæ Philosophi F. Apolloniæ in Ponto, vel Heracleæ natus, ut scribit Callistratus Orator ; discipulus & successor Isocratis magni, & Platonis auditor. Hic cum Theodecte Oratore & Tragico, & Theopompo Chio, itemqve Erythræo Naucratita de eloqventia certavit in funere Mausoli Caris, Regis Halicarnassi. Orationes ejus sunt qvinqve : *Amphictyonia*, *Hortatoria*, *Philippo sepulchrum non esse faciendum*, *De migratione*, *De sua Republica*.

Ister Menandri Istri F. Cyrenæus aut Macedo, Historicus, Callimachi servus & discipulus. Hermippus vero Paphium ipsum dicit in secundo libro de servis qvi eruditione clari fuerunt. Scripsit multa & soluta & ligata oratione.

Juba (Ἰόβας) Lybiæ & Mauritaniæ Rex, qvem Romani captum & virgis cæsum in triumpho duxerunt, non autem occiderunt ob eruditionem. Vixit tempore Augusti Cæsaris, & Cleopatræ filiam Semelem, qvam ex C. Cæsare natam adoptarat, uxorem duxit. Scripsit permulta. Eodem qvo ille tempore floruit *Didymus*, Chalcenterus dictus, qvi multa contra ipsum scripsit.

Julianus Chaldæus Philosophus, pater Juliani theurgi. Scripsit *de dæmonibus libros IV*, qvod opus docet modos propulsandi mala ab hominibus, omnibusqve eorum partibus, qvalia sunt τελεσιουργικὰ χαλδαϊκά.

Julianus, jam dicti filius; vixit tempore M. Antonini Imp. Scripsit & ipse *theurgica*. τελεστικὰ *de modis res magice consecrandi*. *Oracula versibus*, & qvæcunqve alia sunt hujus scientia arcana. Qvidam tradunt hunc Romanis aliqvando siti laborantibus effecisse ut atræ nubes subito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent, idqve sapientia qvadam effecisse Julianum. Alii vero *Arnuphim*, Ægyptium Philosophum hoc miraculum edidisse tradunt.

Julianus

Julianus Domni F. Cæsariensis Cappadox, Sophista, æqvalis Callinici Sophistæ. Fuit sub Constantino Imp.

Julianus Halicarnasseus Severi hæresim renovare voluit, eumqve in finem Marinum Carris Syriæ urbe oriundum jam miserat in Orientem ut dogma illud confirmaret, nisi paullo post obiisset &c.

Julianus ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, desertor & Apostata, Romanorum Imp. genitus ex Dalmatio, Constantini Magni fratre, & Galla. Scripsit librum qvi vocatur *Cæsares* continentem omnes ab Augusto Imperatores. Alium περὶ τῶν τριῶν σχημάτων, *de tribus figuris*. & Κρόνια, *Saturnalia*. Item *Misopogonem* sive *Antiochicum*. Et *πόθεν κακὰ, κατὰ ἀπαιδεύτους unde mala proficiscuntur, contra ineruditos*. Ad canem Heraclitum, *quomodo Cynice vivendum sit*. *Epistolas* omnis generis, & alia. De Empedotimo locum è Juliani Κρονίοις affert etiam Svidas in Ἐμπεδότιμος. Oraculum Juliano datum diversum à duobus qvæ Svidas recitat, legitur apud Cedrenum p. 253.

Justiniani Rhinotmeti successorem Leontium Paulus monasterii Callistrati monachus, Astronomus & Gregorius Cappadox, monasterii Flori præfectus Imperio potiturum esse prædixerunt, qvo etiam postea potitus est. (Confer Nicephori breviarium Historicum p. 25.)

Justinus Philosophus & habitu Philosophorum utens, ex Neapolitana Palæstina provincia, Prisci Filius, Bacchii Nepos. Hic pro Christiana religione multum laboravit, & Antonino Pio ipsiusqve filiis & Romano Senatui librum *contra Ethnicos* obtulit, opprobrium Crucis non erubescens. Scripsit & alium librum qvem Antonini (Pii) successoribus obtulit, M. Antonino & L. Aurelio Commodo. Est & alius ejus liber contra Ethnicos, in qvo *de natura Dæmonum* disserit, & qvartus itidem contra Ethnicos qvem inscripsit *elenchum*. Et alius *de DEI Monarchia*. Item alius qvem nominat *Psaltera*. Et alius *de anima*. Item *Dialogus* contra Judæos qvem *contra Tryphonem* Judæorum Ephesiorum principem conscripsit. Qvinetiam *contra Marcionem* insignia scripta edidit. Item alium librum *contra sectas omnes* cujus meminit in *Apologetico* qvem obtulit Antonino Pio. Hic cum Romæ commoraretur, Crescentem Cynicum fatuum qvi contra Christianos maledicta profundebat, ipsum vocans helluonem & prodigum & intemperantem & mortis metuentem, magno pudore affecit. Tandem hujus machinationibus & insidiis factum est, ut tanqvam Christianus pro CHristo, supplicio afficeretur.

Justinus

Justinus * Romanorum Imperator ὀρθοδοξότατος sed omnium litterarum imperitus & qvod vulgo dicitur ἀναλφάβητος.

Justus Tiberiensis ex provincia Galilæa qvi & ipse *historiam Judaicam* conscribere & *commentarios* qvosdam componere aggressus est. Sed hunc Iosephus mendacii arguit. Scripsit autem historiam suam eodem tempore qvo Iosephus.

Juvenalis poëta Latinus. Hic sub Domitiano Romanorum Imp. vixit. Domitianus vero amabat prasinæ factionis saltatorem qvi Paris vocabatur. Qva de causa & à Senatu & à Iuvenali carpebatur. Imperator hinc Iuvenalem Pentapolin Africæ relegavit, saltatorem vero locupletatum Antiochiam misit, qvi domo & balneo extra urbem ædificato ibi mortuus est.

Lachares Lacharis F. Atheniensis Sophista; discipulus Heracleonis Sophistæ Atheniensis, magister tum multorum aliorum tum qvi præ reliqvis clari habentur Eustephii, Nicolai & Asterii. Floruit temporibus Marciani & Leonis Impp. Scripsit *de colo & commate & periodo*. Διαλέξεις *dissertationes*. Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορνοῦτον, *Historiam Cornuti*. *Eclogas Rhetoricas* secundum ordinem alphabeti. Lachares Sophista in disciplinis tardior, at vultu liberali & honesto præditus, & virtute Philosophus potius qvam Sophista appellandus, qvi visum amissum recuperavit, qvod & alioqvi DEO charus esset. Confer infra, Superianus.

Lacydes Alexandri Cyrenæi F. Philosophus qvi fuit novæ Academiæ auctor. Scripsit *philosophica*, item *de Natura*.

Lampon jurat anserem, cum aliqvem decipit. Lampon erat aruspex & vates qvem nonnulli qvoqve ducem fuisse ajunt coloniæ ab Atheniensibus Sybarim missæ. Iurabat autem per anserem, ut avem divinandi peritam. Supra, χῆνα ὀμνύναι.

Lamprias Plutarchi Chæronensis F. contexuit indicem operum qvæ pater ipsius de omni Græca & Romana historia scripsit.

Lasus Charbini F. ex Hermione Achajæ civitate, vixit Olymp. LVIII. regnante Dario Hystaspis F. Qvidam eum loco Periandri, annumerant septem sapientibus. Primus scripsit *de Musica*: & dithyrambo certare instituit & τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους, contentiosum dicendi genus in usum introduxit.

* Non de Justiniano sed de Justino (Seniore) hæc in Svidæ Codd. Vaticanis tradi, notavit etiam H. Noris diss. de Synodo V. c. 2. p. 10.

Λῆμα. Ariſtophanes de Euripide & Æſchylo : *λῆμα δ' ὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν* &c. (ranis p. 254.)

Λήμματα, prophetiæ, vel etiam apophthegmata ex proprio ſenſu animi noſtri prolata.

Leo Leonis F. Byzantius, Philoſophus Peripateticus & Sophiſta, Platonis, vel ut qvidam, Ariſtotelis diſcipulus. Scripſit *res Philippicas & Byzantinas libris VII. Teuthranicum. De Beſalo. Sacrum bellum. De ſeditionibus. Res geſtas Alexandri.* Hic legatus Athenas miſſus, cum admodum obeſus eſſet, Athenienſibus riſum movit. Atqvi, inqvit, eſt mihi uxor longe obeſior & concordes parvus lectus, diſcordes tota domus non capit. Eum Philippus his litteris perſtrinxit : *Si tantam Leoni pecuniam dediſſem qvantam à me poſtulavit, ſtatim Byzantium cepiſſem.* Veritus igitur ne à civibus obrueretur lapidibus, *ἑαυτὸν ἀπῆγξε* ſe ſuſpendit miſer.

Leo Alabandenſis orator ſcripſit *Caricorum libros IV. Lyciacorum libros II. Artem Rhetoricam. De ſtatibus cauſarum. Bellum ſacrum Phocenſium & Bœotorum.*

Leo Macelles Imp. Romanorum, Malcho judice *πάσης κακίας καταγώγιον omnis improbitatis diverſorium*, qvi & Hyperechium Grammaticum in exilium egit. Cum ſtipendium Eulogio Philoſopho dari juſſiſſet, & qvidam ex Evnuchis dixiſſet, hanc pecuniam in milites impendendam : utinam, inqvit, ætate mea contingat ut ſtipendia militum in doctores conferantur. Ejus temporibus fuit Acacius Patriarcha.

Leogoras, pater Andocidis Oratoris.

Leonas Sophiſta, natione Iſaurus, celebris inter ejusdem artis profeſſores Alexandriæ, qvi Proclum non ſolum eruditionis ſuæ participem fecit ſed & contubernalem adſcivit & cum uxore & liberis ſuis tam familiariter vivere juſſit, ac ſi germanus ipſius filius eſſet. Idem effecit ut principibus in Ægypto viris innoteſceret.

Leontius Tripolis Lydiæ, tempore Conſtantii Epiſcopus, qvem Philoſtorgius laudat tanqvam approbatorem Arianæ ſuæ veſaniæ. *Κανόνα δ' αὐτὸν ἐκάλυν τῆς ἐκκλησίας*, hunc *Eccleſiæ regulam* vocabant &c.

Leontius Antiochenus Epiſc. ſe ipſum exſecuit, vir cætera qvoqve profanus : ut & Aëtius Eunomii Magiſter, qvi Arii blaſphemiam ſuis argutiis adauxit.

Leontius. Et hic Antiochiæ fuit hæreticus, contra qvem Photius Patriarcha ſcripſit. Hic de homouſio diſputavit cum Flaviano, audacia & blaſphema deliramenta proferens.

Leontius Monachus sub Zenone vixit. Hic qvum prophetica gratia obscuros Scripturæ locos declararet, multos viros bonos habuit qvi ad ipsum freqventer accedebant &c.

Lesbonax Mytilenæus, Philosophus qvi vixit Augusti temporibus, pater Potamonis Philosophi. Scripsit plurimos libros Philosophicos.

Λέσχαι. Cleanthes dicit Leschas Apollini dicatas esse, easqve exedris esse similes. Apollo inde dictus *λεσχηνόριος*. Etiam *λέσχαι* dicta poëmata Heraclidis Pontici, metro Phalæcio vel Sapphico scripta. Leschæ, sedes vel loca in qvæ homines de rebus Philosophicis disputandi gratia convenire solebant. Sic Hierocles libro primo Philosophumenon.

Leschides Poëta Epicus, Regis Eumenis in expeditionibus bellicis comes, poëtarum clarissimus. Hujus consvetudine etiam usus fuit Pythias historicus & Menander medicus.

Levcon Agnusius, Peloponnesiacis temporibus vixit. Ex ipsius dramatibus sunt: *ὄνος, ἀσκοφόρος, Φράτερες.*

Libanius Antiochenus Sophista, clarus Juliani Apostatæ temporibus ad Theodosium majorē usqve vixit, filius Phasganii, Diophanti discipulus. Scripsit infinita, & inter ea *Constantii Imp. encomium* & alterum *Juliani. Declamationes Rhetoricas. Epistolas.* Eodem tempore floruere Basilius & Gregorius (Naz.) Iulianus vero licet tot negotiis impeditus, tamen & litteris sedulo operam dabat, & in illis excellere videri volebat: Sophistamqve Antiochenum Libanium supra modum admirabatur, laudibusqve ornabat, atqve ut magno Sophistæ Proæresio ægre faceret, illum huic præferebat. Acacius igitur Sophista dicendi valde peritus & Tuscianus Phryx ideo eum semper culpabant, ejusqve judicium reprehendebant.

Linus Chalcidensis, Apollinis & Terpsichores F. vel ut alii, Amphimari & Uraniæ, vel Uraniæ & Mercurii. Hic primus ex Phœnicia litteras in Græciam intulisse, Herculemqve litteras docuisse, & carminis Lyrici primus auctor fuisse fertur.

Linus alter Thebanus junior, Philosophus.

Linus genus hymni, ut pæan.

Lityerses, genus cantionis messoriæ, à Lityerse Midæ F. qvem Hercules sustulit.

Λόγια oracula qvæ oratione solutâ concepta sunt, *χρησμοὶ* versibus.

Λογογράφος caussarum vel orationum forensium scriptor. *λογοποιὸς* pro

Historico usurpatur ab Isocrate & Herodoto. Sic etiam vocatur inventor fabularum & apologorum.

Lollianus Ephesius Sophista, Isæi Assyrii discipulus, Adriani Cæsaris temporibus fuit & multa scripsit.

Longinus Cassius Philosophus, Porphyrii Philosophi magister, vir magna doctrina acriqve judicio præditus. Vixit sub Aureliano Imp. & ab eo occisus est, qvod cum Zenobia Odenati uxore conspiraret. Scripsit *de oratione contra Phidiam. Dubitationes Homericas. An Homerus fuerit Philosophus. Problemata Homerica & solutiones libris duobus. Qvoenam contra fidem historiæ, tanqvam historica, enarrent Grammatici. De vocabulis apud Homerum multas significationes habentibus libros IV. Atticorum vocabulorum editiones duas, secundum ordinem litterarum digestas. Vocabula Antimachi & Heracleonis.* & alia multa.

Lucas Evangelista titulos habet LXXXIII. capita CCCXLVIII.

Lucianus Samosatensis, blasphemi vel dysphemi cognomen tulit, vel athei potius qvod in dialogis suis ea qvæ de Diis dicuntur, ut ridicula exagitat. Fertur sub Trajano Imp. & antè vixisse. Primum Antiochiæ in Syria causidicus, & cum hoc ei non bene cederet, ad scribendum se contulit & infinita scripsit. A canibus dilaceratus fertur homo impius, qvi lingvæ suæ rabie ipsam veritatem insectatus fuit. Nam in Peregrini vita Christianam religionem perstringit, & ipsi CHristo maledicit homo sceleratissimus. Qvamobrem & in hac vita justas furoris sui poenas dedit, & in futura ignis æterni cum Satana hæres erit.

Lucianus Martyr, Samosatenus vir nobilis prima ætate Macarii sacrorum librorum interpretis consvetudine Edessæ usus, deinde ad vitam solitariam animum adjecit. Ad sacerdotium hinc processit, & presbyter Antiochiæ factus magnam scholam illic instituit. Hic cum animadvertisset in sacros libros multa adulterina irrepsisse, tum longo tempore & crebra transscriptione, tum qvod profani qvidam homines pervertere nonnulla ausi essent, ipse omnes ex lingva Hebraica, qvam accurate callebat, in integrum restituit, plurimumqve laborem in eorum emendationem contulit &c. Epistolas etiam edidit, utiqve præstantissimas ex qvibus facile constat qvalis fuerit viri hujus de rebus divinis sententia. Martyrium obiit Nicomediæ in Bithynia sub Maximiano.

Lucius Catilina teterrimum facinus ausus &c. Sed Cicero vir singulari

eloqven-

eloqventia & in deprehendendis consiliis non mediocri sollertia præditus, præterea in rebus multo ante prospiciendis acutissimus, cum ejus conjurationem patefecisset, hostemqve (in Senatu) ipsum declarasset, urbe expulit.

Lupercus Berytius Grammaticus, qvi paullo ante tempora Claudii secundi Imp. vixit. Scripsit *de particula ἂν libros III. De pavone. De sqvilla pisce. De gallo apud Platonem.* Κτίσιν sive *origines Arsinoëti in Ægypto. Vocabula Attica. Artem Grammaticam. De generibus masculinis, femininis & neutris libros XIII.* in qvibus multa rectius tradit qvàm Herodianus.

Lycis, qvi & Lycus, ab Aristophane ut poëta frigidus perstringitur. Phrynichus, Lycis & Amipsias tres Comici habebantur subfrigidi. Phrynichus in Comœdiis auditores plerumqve tædio afficiebat. Idem à Comicis etiam perstringebatur ut peregrinus ob mala poëmata & qvi à proposito aliena diceret, & insvavi metro in carminibus scribendis uteretur. Fuerunt & alii tres Phrynichi.

Lycophron Chalcidensis ex Eubœa, filius Soclis, adoptatus à Lyco Rhegino, Grammaticus, & Tragicus unus de plejade. Ejus tragœdiæ sunt: *Αἴολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α΄; β΄. Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος.* Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice iterum in scena exhibuit. Scripsit & *Alexandram*, poëma obscurum.

Lycurgus Spartanus à Patrocle genus ducens, legislator, qvem ajunt à Creta, vel ab ipso Deo (Apolline) leges suas accepisse. Hic à Pythia Deus appellatus est &c. Natus fuit octavo post Trojanum bellum anno, patruus Charilai, Spartani Regis: Eunomi frater. Spartanis imperavit annos XLII. qvo etiam tempore leges tulit, cum tutor esset fratris filii, qvi ipse qvoqve regnavit annos XVIII. & post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges.

Lycurgus Lycophronis F. Atheniensis, genere Eteobutades, unus ex decem oratoribus, qvibus Demosthenes etiam accensetur. Hic vita sine crimine transacta, morbo decessit relictis filiis, qvos Demosthenes orator exul calumniis vexatos oratione defendit. Genuinæ orationes ejus qvæ adhuc exstant * sunt istæ: *Contra Aristogitonem. Contra Autolycum. Contra Leocratem. Contra Lycophronem duæ. Contra Pasiclem. Contra Menaechmum. Contra Demadem. Apologia adversus eundem de redditis à se rationibus administratæ Reip. Adversus Ischyriam.* πρὸς τὰς μαντείας, *Adver-*

* De Svidæ temporibus intellige.

Adversus divinationes. De administratione Reip. De sacerdote fœmina. De sacerdotio. Epistola & alia qvædam.

Lycus qvi & Butheras dictus est, Rheginus, Historicus, pater (adoptione) Lycophronis Tragici. Vixit sub Alexandri M. successoribus, & à Demetrio Phalereo insidiis appetitus fuit. Scripsit historiam Libyæ & Siciliæ.

Λυδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis Comici, *Lydi*, ab eo emendatum denuo in scena exhibitum fuit.

Lynceus Samius Grammaticus Theophrasti discipulus, frater Duridis Historici qvi & Sami tyrannus fuit, Menandri Comici æqvalis, qvem in commissionibus dramatum vicit.

Lysias Cephali F. Syracusanus, discipulus Tisiæ & Niciæ, unus ex decem Oratoribus. Natus est Athenis qvo pater migraverat, idemqve anno ætatis decimo qvinto cum duobus fratribus Thurios in coloniam profectus est. Postea vero qvum partibus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus Athenas rediit anno ætatis XLVII. *Orationes* ejus genuinæ perhibentur esse ultra CCC, & præter eas aliæ de qvibus ambigitur. Dictionis ejus puritatem nemo imitatus est præter Isocratem. Scripsit etiam *artem oratoriam* & δημηγορίας *conciones*, itemqve *encomia* & *orationes funebres* & *Epistolas VII.* unam pragmaticam, reliqvas vero amatorias, qvarum qvinqve sunt ad adolescentulos.

Lysimachus cujus meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Aristidis justi filius: At Lysimachus cujus meminit Lycurgus, erat vilis poëta melicus.

Lysippus, ex cujus dramatibus sunt Βάκχαι, ut meminit Athenæus III. & VIII. Dipnosophist. Sunt & aliæ ejus comœdiæ, ut Θυρσοκόμος.

Macarii duo fuere celebres ob abstinentiam moresqve & ob miracula. Alter erat Ægyptius. Alter Alexandrinus in hoc uno discrepabat ab Ægyptio, qvod hilarior esset, & comitate qvadam juniores ad disciplinam monasticam alliceret. Horum discipulus Evagrius, qvi primum à Gregorio Theologo CPoli diaconus ordinatus, postmodum una cum illo in Ægyptum ad illos profectus est. Hic libros scripsit valde utiles, qvorum unus *Monachus* inscribitur seu de virtute activa: alter *Gnosticus* vel de iis qvi scientiam conseqvi meruerunt, in centum divisus capita. Tertius *antirrheticus* contra tentatores dæmones, capitibus octo secundum numerum octo cogitationum. Scripsit præterea

progno-

prognostica problemata sexcenta. Deniqve στιχηρὰ β' *duos libros aphorismorum*, alterum ad Monachos qvi in cœnobiis degunt, alterum ad virginem. &c.

Macedonius Novatianos qvosdam ad Arianum dogma impellere conatus est, & reliqvias Constantini in alium locum transtulit, deniqve depositus &c. ex Socratis II. 38.

Macedonius alius, qvi sub Juliano Apostata vitam martyrio finiit.

Machaon, nomen Medici, ut & Chiron Centaurus.

Mæonides, Homerus. Vetus epigramma : εἰ δ' ἑάλως, συγγνωστὸν, ἐπεὶ καὶ κοίρανον ὕμνων μαιονίδας γρῖφον ἰχθυβόλων ἔθανε. *Si captus es, venia tibi danda est, qvoniam & principi hymnorum, Homero ænigma piscatorum, mortem attulit.*

Magia, invocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi caussa. &c. supra in γοητεία.

Μαγική. hanc Medi & Persæ invenerunt.

Magi apud Persas vocantur Philosophi & Philothei, qvorum princeps fuit Zoroastres, & post eum Ostanæ & Astrampsychi.

Magnes ex Icario urbe Atticæ, Comicus qvi adolescens Epicharmum senem attigit. Docuit Comœdias novem, vicit bis: antiqvæ Comœdiæ poëta. Aristophanes (in Eqvitibus) alludit ad drama Magnetis, Βαρβιτιστὰς & Ὄρνιθας. Scripsit etiam Λυδὰς (supra *Lydi*) & ψῆνας & βατράχους. Genus coloris βατράχιον, qvo histriones faciem illinebant, anteqvam larvarum usus repertus esset.

Magnes vir Smyrnæus, poësi & musica arte insignis, idemqve forma egregia, urbes circuibat & carmina sua publice recitabat. Hujus amore tum alii multi, tum Gyges maxime ardebat &c.

Major (Μαΐωρ) Arabius Sophista, scripsit *de statibus causarum libros XIII.* idem æqvalis Apsinæ & Nicagoræ sub Philippo Imperatore & antè.

Malchus Byzantius Sophista. Scripsit *Historiam* ab Imperio Constantini usqve ad Anastasium, in qva res gestas Zenonis & Basilisci & conflagrationem publicæ Bibliothecæ & statuarum Augustalis, & alia qvædam commemorat, stilo utens gravi, & Tragici instar ea, qvæ acciderunt, exaggerans.

Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Septem sapientes Græciæ à Crœso interrogati qvis omnium esset beatissimus? alii responderunt feras animantes, eas enim pro libertate mori. Alii ciconias, eas qvippe sine lege, duce natura justitiam colere. Solon vero dixit neminem ante obitum. Tunc adstans

adſtans Æſopus fabulator, tantum, inqvit, cæteros ſuperas, qvantum mare fluvios. Crœſus autem hoc audito dixit, magis ipſe Phryx.

Manæchmus Alopeconneſius, Philoſophus Platonicus, ſcripſit *Philoſophica, & in Platonem de Rep. libros III.*

Manæchmus Sicyonius filius Alcibii vel Alcibiadis, hiſtoricus qvi ſub Alexandri M. ſucceſſoribus vixit. Scripſit *hiſtoriam Alexandri Macedonis.*

Manæthos Mendeſius, ſacerdos Ægyptius, ſcripſit de compoſitione* *κυφίων*.

Manæthos, Dioſpolitanus Ægyptius vel Sebennytes. Scripſit *Phyſiologica. Apoteleſmatica* verſibus hexametris, & alia qvædam *Aſtronomica.*

Maneros & Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Campylione.

Manes. Hic execrabilis homo ſub Aureliano Imp. extitit, ſe CHriſtum & Spiritum S. eſſe comminiſcens, & XII. diſcipulos ut CHriſtus ſecum habens, qvi cum ex omnibus hæreſibus qvæ in iis mala erant collegiſſet, ex Perſide, Dei permiſſu in ditionem Romanam venit. *Hic* qvi & Manes & Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman, præceptoremqve habuit Buddam, Terebinthum antea vocatum qvi Græcorum litteris inſtitutus Empedoclis ſectam adamavit, duo principia inter ſe contraria ſtatuentis litem & amicitiam. In Perſidem autem ingreſſus ex virgine ſe natum eſſe dicebat & in montibus educatum. Qvinetiam conſcriptis qvatuor libris unum eorum vocavit *Myſteriorum*, ſecundum *Evangelium*, tertium *Theſaurum*, qvartum *Capitum*. Atqve Buddas qvidem iſte ab impuro ſpiritu contritus interiit. Mulier vero apud qvam diverſabatur, bona ejus & profanos libros per hæreditatem adepta, puerum ſeptennem emit nomine Cubricum qvem literas docuit & manumiſit heredemqve inſtituit. Hic in Perſide Manem ſe vocavit, & Buddæ libros venditavit pro ſuis. Eum Rex Perſarum vivum excoriavit, qvod filio ipſius cauſa mortis extitiſſet. Hic Manes Vetus Teſt. rejecit, Novum ut boni Dei admiſit &c. Paulus qvidam Manetis æqvalis, Antiochiæ magnæ Epiſcopus Dominum nudum hominem eſſe dixit ut unum de Prophetis. Ab hoc Pauliani.

Marcellinus qvi principatum tenuit liberum Dalmatiæ & Illyriorum in Epiro habitantium, Romanis diſciplinis inſtitutus divinationisqve peritiſ-

* *κῦφι* mixtura ſedecim ſpecierum in uſum ſacrum adhibenda; Vide Plutarchum de Iſide & Oſiride p. 383. ſeq.

eritissimus & eruditionis amantissimus. Huic familiaris fuit Sallustius Philosophus.

ellus, Magister Arcadii Imp. omnibus virtutibus ornatus vel potius ἀρετὴ ὡς ἔμψυχος, *virtus quædam animata*.

ellus Pergamenus Orator, scripsit librum *Adrianus*, sive de regno.

ellus Sidetes Medicus sub M. Antonino. Hic scripsit versibus heroicis *de re Medica libros XLII.* in qvibus etiam de morbo lupino hominum sive lycanthropia.

ellus Dux militum sub Commodo, ut per totam noctem vigilare videretur, qvotidie sub vesperam præscribebat duodecim tabellas δώδεκα γραμματεῖα οἷάγε ἐκ φιλύρας ποιῆται, earumqve alias aliis horis ad diversos perferri curabat &c.

anus Valentis Imp. & Angelii Episcopi CPol. tempore vixit, vir clarus qvi olim in palatio militaverat, tunc presbyter Ecclesiæ Novatianorum, Anastasiam Imperatoris filiam Grammatica docuit.

anus familiaris Musonio Pamphylio, vir ad omnem virtutem instar regulæ exactus. Viros enim probos ad se alliciebat Musonius ut magnes ferrum, ita ut si qvis audiret aliqvem esse Musonii amicum, eum bonum virum esse, scire licebat.

anus sub Zenone floruit, presbyter in oratorio delectus plurimum valuit apud (magistrum Officiorum Zenonis) Illum, Epicureis placitis qvotidie se ipsum corrumpens, mundum sua sponte natum esse licebat &c.

on hæresiarcha.

s Antoninus Romanorum Imp. omni laude dignus Philosophus qvi tum alios, tum postremo Sextum Philosophum è Bœotia oriundum Romæ audivit, crebro ad eum ventitans, ædesqve ejus freqventans. Eum igitur Lucius qvidam rhetor, Herodis Rhetoris Atheniensis discipulus prodeuntem interrogavit qvonam iret, & cujus negotii causa. Cui Marcus, *Etiam seni*, inqvit, *decorum est discere. Eo igitur ad Sextum Philosophum, ut discam ea qvæ nondum scio.* Tum Lucius manu in cœlum sublatâ, *o sol*, inqvit, *Romanorum Imp. jam senex, sumta tabella, doctoris domum freqventat. Rex vero meus Alexander anno ætatis XXXII. obiit.* Scripsit *de vita sua* ἢ ἰδίου βίου ἀγωγῆς *libros XII.* Eum facilius est admirari qvàm laudare, qvod oratio nulla hujus viri virtutibus æqvari possit &c.

s Chalcedonis in Bithynia Episcopus Julianum parabatem Fortunæ

immolantem CPoli, insectatus vocavit impium, Apostatam, atheum. Ille ad Marem oculorum suffusione laborantem præ senio, *Neque suus ille Deus Galilæus te sanare possit.* Cui Mares: *Gratias ago Deo qui me luminibus orbavit, ne tuum vultum videam qui sic in impietatem prolapsus es.* Julianus inde martyrii honorem Christianis invidens à Diocletiani qvidem crudelitate abstinuit, at lege lata Christianis interdixit ne humanioribus disciplinis instituerentur; ne si lingvam, ut ajebat, acuissent, gentilium dialecticis expeditius responderent. Per varias artes etiam persvasit qvibusdam, inter hos Hecebolio Sophistæ, ut idolis immolarent.

Margites qvi à Comicis ob stultitiam deridetur. Ajunt eum ultra qvinqve numerare non potuisse &c.

Marianus Marsi causidici qvi Româ Elevtheropolin Palæstinæ primæ oppidum migravit, filius, præfectus urbis Romæ, Consularis, & qvod illustrius est, Patricius tempore Anastasii Imp. scripsit *Metaphrasin Theocriti*, jambis 3150. *Apollonii Argonauticorum*, jambis 5608. *Callimachi Hecales, Hymnorum, Causarum & Epigrammatum* jambis 6810. *Arati*, jambis 1140. *Nicandri theriacorum*, jambis 1370. & alias multas metaphrases.

Marinus suscepta Procli schola, cum Isidorum Philosophum instituisset Aristotelica doctrina, & is Athenas iterum venisset communi præceptore defuncto, ostendit ei prolixum *commentarium* à se conscriptum *in Platonis Philebum*, sed ille dixit ἱκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου sufficere qvæ Proclus in illum dialogum scripsisset. Statim itqve illum flammis dedit. Etiam per litteras ex Isidoro qvæsivit & ad eum argumenta misit qvibus probaret *Parmenidem* Platonis non esse de Diis sed de formis. Sed ille pluribus argumentis Marino respondens verissimam esse probavit dialogi illius de Diis expositionem. Qvare nisi jam liber fuisset editus, etiam hunc fortassis abolevisset. Fortasse etiam obstitit somnium; nam Proclus dixit se somniasse futurum ut Marinus in Parmenidem commentarios scriberet.

Marpsias orator garrulus & turbulentus, cujus meminit Aristophanes.

Marsyas Periandri F. Pellæus historicus initio litterator (γραμματοδιδάσκαλος) frater Antigoni qvi postea Rex fuit, & unà cum Rege Alexandro educatus. Scripsit *Macedonica libris X.* à primo Rege Macedorum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam post conditam Alexandriam. *Attica libris XII.* itemqve *Alexandri educationem.*

Marsyas

Marsyas Critophemi F. Philippensis Historicus, junior.

Marsyas Marsi F. Tabenus, * Historicus, scripsit Ἀρχαιολογίαν sive *Antiquitates libris XII.* Μυθικὰ *fabulosa libris VII*, & alia quædam de patria sua.

Marsyas temporibus Judicum Judaicorum, vir sapiens, artis musicæ peritus, qvi tibias arundineas & æreas invenit &c.

Matreas, λαοπλάνος impostor, qvi bestiam alere se dicebat quæ ipsa sese comederet. ** Qværitur qvænam fuerit illa Matreæ bellua. Composuit etiam *qvæstiones* ad instar problematum Aristotelis, ex qvibus erat & hæc : Qvare sol occidens dicatur δύνειν & non κολυμβᾷν.

Matthæus Evangelista habet titulos LXVIII. capita CCCXV.

Mauricius Romanorum Imp. fertur verborum magnificentiam plurimi fecisse & eruditos maximis honoribus affecisse &c. Infra in Menandro protectore.

Maximus Tyrius Philosophus qvi Romæ sub Commodo vixit. Scripsit *de Homero & qva sit apud eum antiqva Philosophia. Rectène Socrates fecerit qvod accusatus non responderit.* Item alias qvasdam qvæstiones Philosophicas.

Maximus Epirota vel Byzantius Philosophus, Juliani Cæsaris parabatæ magister. Scripsit *de insolubilibus objectionibus. De principiis. De numeris. Commentarium in Aristotelem*, & alia qvædam ad eundem Julianum.

Μεγαρίζειν, megarizare, sive Philosophi Megarensis sectam seqvi. Stilpo ex Megaris urbe Græciæ oriundus erat, qvi copia verborum & dexteritate differendi cæteros adeo superavit, ut tota propemodum Græcia ipsum spectans sectam Megaricam amplecteretur.

Melanippides Critonis F. Melius natus Olympiade LXV. Scripsit *Dithyramborum* libros qvamplurimos & *poëmata versu heroico* & *Epigrammata & elegias* & alia plurima.

Melanippides, senioris ex filia nepos, Critonis F. & ipse Lyricus : qvi in compositione Dithyramborum plurima innovavit, & apud Perdiccam Regem degens, illic vitam finiit. Scripsit & ipse *Cantica Lyrica & Dithyrambos.*

Melanopus, affinis Diophanti Oratoris.

Melesermus Atheniensis, Sophista. Scripsit *meretriciarum Epistolarum libros XIV. Rusticarum unum. Culinarium Epistolarum unum. Convivalium librum unum.*

* Ex Tabi, Arabiæ civitate.

** videtur Matreæ bellua fuisse *ignis*, ut lapis mirificus Pipini apud Thuanum libro VI. & Morhofium lib. 1. Polyhist. cap. 13.

Melitus Mari F. Atheniensis Orator qvi cum Anyto Socratem accusavit & Tragœdias scripsit. A Comicis autem perstringitur ut poëta frigidus & malitioso ingenio præditus. Aristoph. *σκέλη Μελίτου Καρικῶν αὐλημάτων*. Carmina vero Carica erant lugubria.

Melitus vixit temporibus Zenonis Eleatæ & Empedoclis. Scripsit *de ente*. In Reip. administratione adversatus est Pericli, & cum Samiorum dux esset, navali prælio pugnavit cum Sophocle Tragico, Olympiade LXXXIV.

Menander Atheniensis Comicus antiqvus.

Menander alius Atheniensis Diopithis & Hegesistrates F. qvi omnium sermone celebratur. Novæ Comœdiæ poëta, strabo qvidem oculis, sed acuto ingenio præditus & in mulierũ amorem effusus. Scripsit *Comœdias CVIII.* itemqve *Epistolas ad Ptolemaeum Regem*, & oratione prosâ plurima alia.

Menander Laodicea ad Lycum fluvium sita oriundus Sophista scripsit *commentarios in Hermogenis artem* & *Minuciani progymnasmata*, & alia.

Menander Protector, Historicus qvi sic de se ipso scribit: Pater mihi erat Euphratas Byzantio oriundus, minime ille qvidem eruditus. Herodotus frater germanus, qvi Legum doctrinâ degustatâ statim ab harum studio recessit. Ego vero hujus studii qvod absolvi professione non sum usus sed ad decursiones eqvestres & saltationes pantomimorum & palæstram me contuli. Posteaqvam vero Mauricius imperium capessivit, princeps qvi & populi salutem provide curabat & Musas amabat, poëmatibusqve & historiis audiendis qvam plurimum delectabatur, utpote qvi magnam noctis partem in studiis ipse consumeret, & ingenia hebetiora munificentiâ sua excitaret & acueret: tunc ego dolens mecum reputare cœpi non oportere me vitam adeo inertem agere, & ad hanc historiam scribendam me appuli qvam post defunctum Agathiam sum auspicatus.

Menecrates Comicus. drama ejus *μανέκτωρ* sive *Ἑρμιονεύς*.

Menecrates Syracusanus Medicus, qvi sacrum morbum curans nullam mercedem recipiebat, sed à sanatis poscebat ut se ipsius servos faterentur. Idem Jovem se appellabat, eosqve qvos sanaverat Deos, unicuiqve nomen imponens, uni Mercurii, alteri Apollinis.

Menelaus Ægæus poëta Epicus; scripsit *Thebaidem libris XII.* & alia.

Menippus Cynicus. vide infra in *Φαιός*.

Menippus Comicus. Ex ejus dramatibus sunt *Cercopes* & alia.

Meso-

Mesomedes Cretensis Lyricus qvi Adriani temporibus vixit, ejus libertus vel ex præcipue dilectis. Scripsit *encomium Antinoi*, qvi Adriano erat in deliciis, & alia diversa carmina. Antoninus Syllæ sepulchrum repertum instauravit, & Mesomedi, qvi cantica Lyrica conscripsit, cenotaphium exstruxit: huic qvidem qvod cithara canere didicisset, illi vero qvod ejus crudelitatem imitaretur.

Metagenes Atheniensis, servi F. Comicus. Ex ejus dramatibus sunt: *αὖραι, μαμμάκυθος, Θυρισοπέρσαι, Φιλοθύτης, Ὅμηρος ἢ ἀσκηταί.*

Μετὰ λέσβιον ᾠδόν. Lacedæmonii Lesbios citharœdos primos advocaverunt, deinde Terpandrum qvi ob cædem exulabat, accersiverunt Antissâ, qvi ipsorum animos composuit, & seditionem sedavit &c.

Methodius Olympi in Lycia aut Patarorum & postea Tyri Episcopus, nitido compositoqve sermone *adversus Porphyrium libros* composuit, & *Convivium decem virginum*. Item *de resurrectione* opus egregium contra Origenem, & adversus eundem *de Pythonissa* & *de libero arbitrio*. Scripsit etiam *in Genesin* & *in Canticum Canticorum* commentarios, & multa alia qvæ vulgo lectitantur. Hic in extrema persecutione sub Decio & Valeriano in Chalcide urbe Orientis, martyrio coronatus est.

Meton Mathematicus: & Metonis annus. Hic Meton fuit præstantissimus Medicus & Astronomus. In Colono esse instrumentum qvoddam ab eo dedicatum, ait Callistratus. Euphronius eum ex Colono populo Atticæ oriundum esse. Ante Pythodori ætatem vero heliotropium erat in comitio qvod nunc est ad murum in Pnyce. Vel qvia in Colono fontem fabricavit, vel simulacrum, vel instrumentum aliqvod Astronomicum confecit. Phrynichus in *μονοτρόπῳ*·

Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;
Μέτων ὁ Λευκονιεὺς, οἶδ' ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Μέτεωροι. Asclepiodotus cum Athenis discessisset & Seleucian Syriæ pervenisset, se in toto illo itinere in tres tantum homines modestos & bonos incidisse dixit, Antiochiæ in Ilapium Philosophum, Laodiceæ qvæ est urbs Syriæ proxima, in Marem, omnium ætatis nostræ hominem justissimum, cui Aristidis cognomen erat, & in Domninum Philosophum.

Metrophanes ex Eucarpia opido Phrygiæ oriundus, Sophista, scripsit *de Phrygia libros II. De formis orationum. De statibus causarum. Commentarium in Hermogenis artem Rhetoricam. Commentarium in Aristidem.*

Metrophanes Corneliani Rhetoris F. ex Lebadia Bœotiæ civitate Sophista

Moses Propheta & Legislator. Hujus anno LXXX, filii Israelis ex Ægypto egressi sunt &c.

Moso, mulier Hebræa à qvâ scripta est Lex Hebræorum, ut tradit Alexander Polyhistor.

Musæus Eleusinius, Atheniensis, Antiphemi & Helenæ F. poetæ Epicus & Orphei discipulus, vel potius eo antiqvior. Floruit tempore Cecropis secundi. Scripsit *præcepta ad Eumolpum* filium versibus qvatermille & alia plurima. Antiphemus, filius fuit Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis qvem debellavit Theseus.

Musæus Thebanus, Thamyræ F. Philammonis nepos, poeta Lyricus qvi multo ante bellum Trojanum vixit. Scripsit versus Lyricos & cantica.

Musæus Ephesius poeta Epicus *τῶν εἰς τοὺς περγαμηνοὺς καὶ αὐλοὺς κύκλους*, unus ex numero eorum qvi in Museum Pergamenum allecti erant. Scripsit *Perseidis libros X.* itemqve *in Eumenem & Attalum*.

Musæus Philosophus apud Græcos. * Lysias in Oratione contra Mixidemi accusationem, si modo is verus ejus auctor sit: *Pueros ipsi pedissequos duos esse, qvorum alterum vocet Musæum, alterum Hesiodum. Id autem reum studio fecisse patet.* Musæum vero alii Thracem esse dixerunt, alii indigenam & Eleusine oriundum.

Musonius Capitonis F. Tyrrhenus ex Bulsinio civitate, Dialecticus & Philophus Stoicus qvi vixit sub Nerone, Apollonii Tyanei & multorum aliorum discipulus, ad qvem & Epistolæ feruntur Apollonii, & illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam & arguendi studium & immodicam libertatem à Nerone interfectus est. Feruntur ejus *orationes* & *Epistolæ* diversæ Philosophicæ. De hoc Musonio (Julianus) parabates in Epistola sic scribit: *Contumeliam qva præses Græciæ nos affecit, tanqa animi celsitudine tulisti, ut nihil horum in te factum putaris. Qvod autem illi urbi opem ferre velis, eiqve studeas in qva scholas habuisti, animi philosophici est argumentum. Qvare mihi videtur prius qvidem illud Socrati convenire, hoc vero posterius Musonio. Nam ille fas esse negabat virum bonum ab ullo improbo lædi. Hic vero murorum curator erat qvum ipsum Nero exulare jussit.*

Musonius, vir rerum gerendarum prudentia insignis sub Imp. Joviniano & Eunapius Phrygius Orator tributis Asianis colligendis præpositus &c.

Μύδρος.

* idem cum primo Musæo apud Svidam memorato.

Μύδρος. Anaxagoras dixit solem esse *μύδρον πυρόεντα*, ignitam ferri massam Peloponneso majorem, ob qvod morte multandus erat.

Myia Thespiaca, Lyrica. Scripsit *carmina lyrica.*

Myia Spartana, poetria. *Hymnos in Apollinem & Dianam.*

Myia Pythagoræ magni & Theanus filia, Samia.

Myro Byzantia poetria qvæ versus heroicos & elegiacos & melicos scripsit, Homeri Tragici filia, uxor Andromachi cognomento Philologi.

Myro Rhodia, Philosopha. Scripsit *Chrias reginarum & fabulas.*

Myrtilus Atheniensis Comicus, filius Lysidis, frater Comici Hermippi. Ejus dramata : Τιτανόπανες, ἔρωτες.

Μῦθος & αἶνος differunt, qvod αἶνος non pro pueris sed viris factus sit, nec tantum animum oblectet, sed & admonitionem contineat. Occulte enim & per ambages svadet ac docet, qvod Hesiodus fecisse videtur.

Myxus. *βαβαὶ Μύξος.* Dictum hoc in jactabundos & gloriosos. Myxus enim fuit sacerdos Dianæ, homo facetus & jactabundus.

Nannacus. * Vir priscus ante Deucalionem Regem, qvi futurum diluvium præsciens omnibus in templum congregatis, cum lacrymis DEum suppliciter oravit. Et proverbium, *ἀ Nannaco*, de rebus admodum vetustis.

Naucratis, urbs Ægypti à Milesiis condita, cum maris imperium obtinerent. Hujus civis fuit doctus ille Athenæus.

Nausicrates Comicus. Ex ejus dramatibus sunt : Ναύκληροι, Περσίς.

Nauson Naucrati, de iis qvi paria sibi mutuo reddunt. Genus scribendi in Epistolis usitatum, ut *Pompeius Pompilo.*

Ναζηραῖος Deo gratus & consecratus, vel monachus. Sciendum, tempore Claudii Romanorum Imp. cum Petrus Apostolus Evodium Antiochiæ (Episcopum) creasset, illos qvi prius Nazaræi & Galilæi vocabantur, appellatos Christianos.

Neanthes Cyzicenus Orator, discipulus Philisci Milesii.

Nearchus Alexandro expeditionis comes fuit, & historiam de eo conscripsit. Falso autem se præfectum classis fuisse scripsit, cum gubernator navis fuerit.

Neme-

* Videtur nomen ex *Noachi* nomine corruptum, licet Nannacus hic (Stephano Byz. Ἄννακος) *Phrygum Rex* dicitur Svidæ in τὰ ἀπὸ Νανάκου, & Rex, in τὰ Νανάκου.

Nemesion (Damascii amicus.) confer Svidam in ἀνεπ]ιγεῦτο, & ἑρμαῖον.

Νεμήσεως ὑπόκριτῶν. Poëtis tres histriones sorte dividebantur qvi fabulas agerent. Inter hos qvi victor fuisset, absqve examine deinde assumebatur.

Neocles Atheniensis, Philosophus, frater Epicuri, qvi scripsit de secta sua. Et Neoclis est dictum: λάθε βιώσας, *qvi bene latuit, bene vixit.*

Nero studiis Imperatore prorsus indignis operam dedit, cithara ludens, tragœdias agens & in theatris saltans. Sed adhuc adolescens studiis philosophiæ vacabat, & de CHristo inqvirebat, qvem adhuc superesse in vivis arbitrabatur. Cumqve comperisset à Judæis in crucem actum esse, iratus Annam & Caipham cum Pilato, tunc Judææ præside, vinctos ad se duci jussit, ab iisqve seiscitatus est qvæcunqve in ejus judicio acta essent &c. Eo tempore & Simon Magus florebat, cumqve Petrus & Simon præsente Nerone inter se disputarent, eductus est ex carcere Pilatus. Nero Simonem interrogat an esset Christus? ille se esse ait. Negant Petrus, & Pilatus, *hic,* inqvit, *Ægyptius est, & obeso corpore & prolixis capillis & niger omninoqve ab ejus forma alienus &c.*

Nerva Romanorum Imp. Joannem Evangelistam ex Patmo, qvo relegatus erat, revocatum, Ephesum reduxit: eo tempore * qvo & Manichæorum dogma in lucem prodiit, Manente hæresin suam aperte docente.

Nestorius. Post Manentem & Paulum & Apollinarem & Theodorum prodit Nestorius, Germanicia Syriæ urbe oriundus, qvi sede CPol. potitus, voce duarum in CHristo naturarum malo errore abusus est, æqve ac Paulus & Theodorus à qvibus genus ** duxit. Nam filius fuit Cilicis, (Theodori) & Samosateni (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches extitit &c.

Nestor Larandensis è Lycia, poëta epicus, pater poëtæ Pisandri, fuit sub Imp. Severo scripsitqve *Iliadem* λειπογράμματον litteris certis carentem, perinde ut Tryphiodorus Odysseam. Nam in primo libro nullum reperitur α, in secundo nullum β &c. Scripsit etiam *Metamorphoses,* ut Parthenius Nicaënsis, & alia.

Nicagoras Mnesæi rhetoris F. Atheniensis Sophista, tempore Philippi

Xxxx Imp.

* Videntur hoc loco apud Svidam nonnulla excidisse. Nam Manichæorum sectæ origo à Nervæ ætate remota est annis amplius centenis.

** intellige dogmatum non consangvinitatis propinqvitatem.

Imp. Scripsit *vitas clarorum virorum. De Cleopatra qvæ fuit in Troade. Orationem* habitam in legatione *ad Philippum* Imp.

Nicander Xenophanis F. Colophonius vel Ætolus, Grammaticus Poëta, Medicus, vixit tempore Attali junioris sive ultimi Galatonicæ, cui regnum ademtum à Romanis. Scripsit *theriaca, alexipharmaca, georgica, ἑτεροιουμένων de corporibus in alias formas mutatis libros V. Remediorum collectionem, prognostica* versibus, ex Hippocratis prognosticis translata: *de omnibus oraculis libros III.* & alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: unus filius Balacri, alter Parmenionis, tertius genere Sragirita cujus meminit Hyperides oratione in Demosthenem.

Nicanor Hermiæ F. Alexandrinus Grammaticus temporibus Adriani Imp. qvo tempore & Hermippus Berytius vixit. Scripsit *περὶ στιγμῆς de punctis apud Homerum & de differentia qvæ inde in sensu oritur. De interpunctione in genere, libros VI. Horum compendium libro I. De punctis apud Callimachum.*

Nicetas. Supra in Heraclide Lycio.

Nicochares Philonidæ Comici F. Atheniensis Comicus æqvalis Aristophanis. Ex ejus fabulis sunt Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Χορηγὸς, Κρῆτες, Λάκωνες, Λήμνιαι, Κένταυροι, Χειρογάστορες.

Nicolaus ex Myris Lyciæ, fervidus Christianorum propugnator & Sacerdos qvi magna cum fiducia DEO preces adhibebat. Hic nihil qvidem scripsit, sed in somnis Imp. Constantino adstans &c.

Nicolaus Damascenus amicus & familiaris Herodis Regis Judæorum & Augusti Cæsaris qvi placentas mellitas ab eo missas *Nicolaos* appellabat, Philosophus Peripateticus aut Platonicus. Scripsit *Historiam universalem libris LXXX*, itemqve *de vita & educatione Cæsaris.* Patrem habuit qvi opes & famam eruditione adeptus fuerat: itaqve ille à puero in omnibus litteris eruditus Grammaticæ atqve inde poëticæ haud vulgarem peritiam sibi comparaverat, adeo ut *tragœdias comœdiasqve* haud spernendas scriberet. Postea ad Rhetoricam ac Musicam & Mathematicas disciplinas atqve universam disciplinam animum applicuit. Aristotelem inprimis imitari studebat, & multiplicem ejus viri doctrinam summopere admirabatur. Ajebat ideo plures Musas à veteribus Theologis introductas esse, qvod in disciplinis mira varietas & ad omnes usus apta diversitas reperiatur. Ingenuo homini imperitiam artium humaniorum, atq; illiberalium peritiam juxta turpem esse. Disciplinarum orbem similem esse perigrinatio-

ni,

ni, alibi prandendi causa divertendum, alibi pernoctandum, alibi consistendum per plures dies, alia obiter percurrenda, tandem revertendum ad penates, hoc est ad philosophiam tanqvam ad patriam laresqve redeundum, ibiqve considendum.

Nicolaus Rhetor, discipulus Plutarchi, cognomine Nestorii, scripsit *progymnasmata* & *declamationes Rhetoricas* & alia qvædam. Floruit sub Leone seniore Imp. usqve ad Zenonem & Anastasium.

Nicolaus è Myris Lyciæ, frater Dioscoridis Grammatici & Hipparchi & Hypati Patricii. Docuit CPoli, fuitqve discipulus Lacharis. Scripsit *artem Rhetoricam* & *Declamationes*.

Nicomachus ex Alexandria Troadis, Tragicus scripsit Tragœdias *XXI.* ex qvibus sunt: Ἀλέξανδρος, Ἐριφύλη, Γηρυόνης, Ἀλητίδης, Εἰλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοὶ, Οἰδίπους, Πέρσις ἢ Πολυξένη, Τριλογία, Μετεκβαίνουσαι, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων, Τεῦκρος.

Nicomachus Atheniensis Tragicus, qvi præter omnium opinionem Euripidem & Theognin vicit. Ex ejus Tragœdiis est *Oedipus*.

Nicomachus Stagirita Philosophus, filius Aristotelis Philosophi, Theophrasti discipulus & ut qvidam tradunt amasius. Scripsit *Ethicorum libros VI.* itemqve *de physica acroasi patris sui*.

Nicomachus Medicus & ipse Stagirita, Machaonis F. Æsculapii Nepos à qvo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis Philosophi, & ipse Medicus. Scripsit ἰατρικῶν sive *de re medica libros VI.* & φυσικῶν *de rebus naturalibus* unum.

Nicophon Theronis F. Atheniensis Comicus æqvalis Aristophanis Comici. Ex ejus dramatibus sunt ἐξ ᾅδου ἀνιὼν, Ἀφροδίτης γοναὶ, Πανδώρα, χειρογάστορες, Σειρῆνες.

Nicostratus Macedo Orator. Hic relatus est in numerum decem illorum qvi secundum à primis locum tenere judicabantur, æqvalis Aristidis & Dionis Chrysostomi, vixit sub M. Antonino Imp. Scripsit *Decamythiam*, *Imagines*, *Polymythiam*, *Thalatturgos*, & alia plurima. Item *Encomia*, *in Marcum* (Antoninum) *& alios*.

Nicostratus Comicus, cujus dramata apud Athenæum πάνδαρος (al. πανδρόσος) sive Ἀντυλλος, (Philetæro à qvibusdam tribuitur) & ἱεροφάντης, Κλίνη, Ἄβρα, Ἡσίοδος, Διάβολος, Ἀντερῶσα, Ἑκάτη, Μάγειρος, Ὀπώρα, Πλοῦτος, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος, ψευδοστιγματίας, Τοκιστής.

Nicostratus histrio Comicus qvi optime fabulas agere credebatur, à qvo proverbium ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

&

& illibata, qvoad viverent, virginitas. Qvod si cum viro rem aliqva habuisset, viva defodiebatur, ideo nec ungvento nec floribus nec veste nisi alba uti illis licuit.

Numenius Apameensis Syrus, Philosophus Pythagoreus, qvi Platonem coarguit qvod sententiam suam de DEO & creatione Mundi ex Mosaicis scriptis suffuratus esset. Hinc ait: τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωυσῆς Ἀττικίζων; *Qvid est Plato nisi Moses Atticissans?*

Numenius Rhetor scripsit *de figuris dictionis, argumenta in Demosthenem, Chriarum collectionem. Consolationem ad Adrianum Imp. super morte Antinoi.*

Nymphis Xenagoræ F. Heracleotes Ponticus, Historicus. Scripsit de Alexandro ejusqve successoribus & epigonis sive successorum posteris libros XXIV. De Heraclea libros XIII. Continet autem res gestas post epigonos usqve ad tyrannorum eversionem & usqve ad tertium Ptolemæum.

Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα. *Nunc secunda navigatione usus sum, cum naufragium feci.* Zeno Cittieus dicto hoc usus est postqvam naufragium fecisset, &: *bene facit fortuna qvod nos ad philosophiam compellat.* Itaqve relictis prioribus præceptoribus, Cratetis factus est discipulus, animumqve ad philosophiam appulit.

Ὠβέλισται, obelo notatum est, id est, rejectum est, damnatum est. Obelus enim in libris est signum rejectionis.

Ὁ κάτωθεν νόμος. Lex inferior. Demosthenes in Oratione contra Aristocratem vel Heliæam sic vocat, qvod dicasteriorum (Athenis) alia superiora, alia inferiora nominarentur: vel ob formam scripturæ, qva Axones scripti erant, ea autem talis erat, ut versu primo à dextra ad sinistram procedente, versus secundus à sinistra ad dextram scriptus esset βουστροφηδὸν sulcorum more: itaqve legem eam qvæ à sinistra incipit, inferiorem vocat Demosthenes. Axones enim & Cyrbes eo qvo diximus modo scriptos esse, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel qvia Ephialtes Axones & Cyrbes ex loco superiore, id est Arce, in Curiam & forum transtulit.

Ochus, ὦχος, (aliis Μῶχος) Philosophus apud Phœnices, ut Zamolxis apud Thraces & Atlas apud Afros.

Ochus (Persarum Rex) qvi cum Apin (Ægyptiorum) interfecisset, eum coqvis tradere voluit, ut eum in frusta dissecarent & ad cœnam præpararent.

Odænathus Syrus Plutarchi Philosophi (Atheniensis) auditor, qvæstiones

difficiles magiſtro diſputanti identidem proponebat, & dicentem ſemper interpellabat, ad veritatem aſſeqvendam ipſe minus perſpicax. At Plutarchus cenſuit philoſophum non de qvibuslibet rebus interrogandum, nec eum de qvavis re ex tempore reſpondere debere. Inprimis difficile & tantum non impoſſibile eſſe, ut homines (explorati & certi) aliqvid dicant ſentiantve de Diis.

Oenomaus Gadarenſis, Philoſophus Cynicus non multo antiqvior Porphyrio. Scripſit *de ſecta Cynica.* Πολιτείαν ſive *de Rep. De Homerica Philoſophia. De Cratete, Diogene* & cæteris (Cynicis.)

Οἰωνιστικήν. Artem augurandi primi invenere Phryges, ejusqve ſpecies 1) ὀρνεοσκοπικὸν *auſpicium*, ut qvum ave à fronte vel tergo volante & ad dextram vel ſiniſtram declinante qvis dicit id hanc vel illam rem ſignificare. Primus de hac arte ſcripſit *Telegonus.* 2) οἰκοσκοπικὸν, qvum obſervantur ea qvæ domi accidunt, veluti ſi in tecto apparuerit muſtela vel ſerpens, aut oleum effuſum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqva, aut cinis: aut lignum crepuerit, aut aliqvid aliud acciderit, hoc vel illud ſignificat. De hac divinatione ſcripſit *Xenocrates.* 3) Ἐνόδιον, cum interpretatur qvis ea qvæ in via nobis occurrunt, ut cum qvis tibi obvius factus fuerit hoc vel illud geſtans, hoc vel aliud tibi eveniet. De hoc ſcripſit *Polles.* 4) Χειροσκοπικόν, qvum manu expanſa ejusqve rugis inſpectis dicimus, liberos procreabit, vel tale qvid. De hoc ſcripſit *Helenus.* 5) παλμικὸν, cui qvi ſtudent, ex tremore & palpitatione membrorum futura prædicunt, veluti cum ſaliit oculus dexter vel ſiniſter, vel humerus vel femur, vel cum pes prurivit vel auris tinniit, hoc vel illud eveniet. De hoc divinationis genere ſcripſit *Poſidonius.*

Olen Dymæus vel Hyperboreus vel Lycius, poëta Epicus. Sed potius eſt Lycius è Xantho, ut Callimachus declarat, & (Alexander) Polyhiſtor in hiſtoria Lyciæ.

Olophyxis, civitas Thraciæ juxta montem Athon, cujus civis fuit Herodotus Olophyxius qvi *de Nymphis & Sacrificiis*, ut ajunt, ſcripſit.

Olympiodorus Philoſophus Alexandrinus celeberrimus. Ad hunc audiendum Proclus Lycius Ariſtotelicæ doctrinæ diſcendæ cauſa ſe contulit. Cum autem Olympiodorum audiret virum eloqventem, & qvi propter lingvæ volubilitatem & celeritatem in dicendo à paucis auditoribus intelligebatur, ſic ab eo fuit approbatus, ut filiolam & ipſam philoſophice inſtitutam ipſi deſpondere voluerit.

Olym-

Olympus Generosæ (Γενεφώσης) frater, qvi ex Cilicia Alexandriam venit ad colendum Serapidem vir ingenio admirabili, corpore magno & procero, facie honesta & liberali, suada incredibili. Qvare constitutus ἱεροδιδάσκαλος sacrorum magister apud Alexandrinos qvi tunc torrente qvasi Reip. in deterius rapiebantur. Ille qvos potuit congregans antiqva instituta eos edocebat,& comitantem hos qvi ea observarent demonstrabat felicitatem. Amicis vero prædixit Serapidem relicturum esse templum, qvod & factum est.

Olympus Mæonis F. Mysus tibicen poëta melicus & elegiacus, auctor musicæ qvæ pulsatione peragitur, itemqve ejus qvæ cantu tibiarum constat: discipulus & amasius Marsyæ qvi genere fuit Satyrus, auditor vero & filius Hyagnidis. Vixit Olympus ante bellum Trojanum, a qvo & mons in Mysia nomen accepit.

Onesimus Cyprius vel Spartanus, Historicus & Sophista temporibus Constantini Imp. Scripsit *statuum divisiones*, *Artem judicialem ad Apsinem*, *de arte contradicendi*, *Progymnasmata*, *Declamationes*, *Encomia* & alia plurima.

Onesicritus Xenophonte tanto inferior habendus, qvanto exemplum archetypo.

Onetor. Contra hunc Demosthenes scripsit Orationes de judicio ἐξούλης sive de vi. Fuit autem unus ex choragis, cujus etiam Isocrates in Oratione de retributione mentionem facit.

Onosander Philosophus Platonicus scripsit *Tactica* sive de acie instruenda. *De strategematibus. Commentarios in libros Platonis de Rep.*

Ophelio Comicus, ex cujus fabulis sunt teste Athenæo Δευκαλίων, Κάλλαισχρος, Κένταυρος, Σάτυροι, Μοῦσαι, Μονότροποι. Meminit illius libro secundo Dipnosophist.

Ὦ 'Φήμερε. *O brevis avi homo.* Ita Socrates apud Aristoph. in Nubibus ad Strepsiadem. Qvod ipse animum ad res divinas intentum haberet, vel qvia Socrates Sileno similis esse dicebatur, simus enim & calvus erat, apud Pindarum qvippe Silenus ad Olympum: ὦ τάλας, ἐφήμερε, νήπιε, βάζεις χρήματά μοι διακομπέων. *O miser, mortalis, stulte, verbis magnificis opes tuas mihi jactas.*

Oppianus Cilix ex Coryco civitate Grammaticus & poëta Epicus, qvi vixit sub M. Antonino (Caracalla) Imp. Scripsit *Halieutica* (de piscatione) libros V. *Cynegetica* (de venatione) libros IV. *Ixeutica* (de aucupio) libros II. Cum autem poemata ejus apud Imp. lecta fuissent, is pro

singulis

singulis versibus aureum staterem sive nomisma ipsi donavit, ita ut pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet.

ὀψαρτυτική, ars culinaria. Artemidorus Pseudaristophanius voces ad artem culinariam pertinentes collegit.

ὀργᾶν. Herodotus conspicatus Thucydidem qvasi instinctu qvodam Numinis lacrymantem (cum Herodotum historias suas legentem audisset) ad patrem Thucydidis dixit: beatum te duco, Olore, optimæ prolis caussa. Filius enim tuus animum habet disciplinarum cupidum.

Oribasius Sardianus, familiaris amicus Juliani parabatæ, a qvo CPolis qvæstor est constitutus. Scripsit *πρὸς τοὺς ἀπορῦντας τῶν ἰατρῶν ad Medicos dubitantes, libros IV. Ad Julianum Imp. libros LXXII. Epitomen eorum. Libros IX. ad Eustathium filium.* Item *de Regno* & *de Affectibus*.

Origenes qvi & Adamantius, vir clarissimus & subactus in omni genere disciplinæ, auditor Ammonii Saccæ Philosophi de cujus vita & scriptis plura affert Svidas ex Eusebii libro VI. Sophronio & Cedreno, narratqve inter alia, Ambrosii Alex. precibus Scripturam S. explicasse intra XVIII. annos, & librorum scripsisse ad sex millia, atqve ob eorum multitudinem, dictum *συνταχτικόν*. &c.

Orion Thebanus Ægyptius scripsit *collectionem sententiarum* seu *ἀνθολόγιον florilegium* ad Eudociam Imp. Theodosii junioris uxorem libris III.

Orion Alexandrinus Grammaticus scripsit *ἀνθολόγιον. Atticorum vocabulorum collectionem. De Etymologia. Encomium Adriani Cæsaris.*

Orpheus ex Lebethris Thraciæ oriundus, (Lebethra civitas Pieriæ vicina) Oeagri & Calliopes F. Oeager qvintus ab Atlante ex Alcyone una filiarum ejus. Vixit undecim ætatibus ante bellum Trojanum, ipsumqve Lini discipulum fuisse dicunt & novem ætates vixisse. Alii undecim. Scripsit *τριαγμοὺς*, qvi ab aliis Jonis Tragici esse dicuntur. In his etiam fuerunt illa qvæ dicuntur *ἱεροσολυμικά*. *Κλίσεις* (an *κλήσεις*) *κοσμικαί*. *Νεοτευκτικά*. *ἱεροὺς λόγους sacros sermones* libris XXIV. Hi vero dicuntur esse *Theogneti* Thessali, alii eos *Cercopi* Pythagoreo tribuunt. *Oracula* qvæ ad *Onomacritum* referuntur. *Τελετὰς Initia*, qvæ itidem Onomacriti esse dicuntur. In his etiam est liber *de lapidum sculptura* qvi *ὀγδοηκοντάλιθος* inscribitur. *Σωτήρια*. Hæc *Timoclis* Syracusani & *Pergini* Milesii esse dicuntur. *Κρατῆρας*, hi *Zopyro* tribuuntur. *Θρονισμοὺς μητρῴους thronismos magna Matris Deorum* & *Bacchica* qvæ *Nicia* Eleatis esse dicuntur. *Descensum ad Inferos*, qvod opus *Herodici* Perin-

thii

thii esse fertur. *Peplum* & *Rete*. Et hæc *Zopyro* Heracleotæ tribuuntur, ab aliis *Brontino*. ὀνομαςικὸν, versibus heroicis MCC. *Astronomiam*. Ἀμμοσκοπικὸν. Θυηπολικὸν sive *librum de sacrificiis*. Ὠοθυτικὰ ἢ ὠοσκοπικὰ *de divinatione ex ovibus*, versibus heroicis. Καταζωςικὸν. *Hymnos*. *Corybanticum* & *Physica*, qvæ *Brontini* esse dicunt.

Orpheus Giconeus vel Arcas ex Bisaltia Thracica, poëta epicus. Fuit & hic ante Homerum, duabus ætatibus Trojano bello antiqvior. Scripsit *fabulas*, *Epigrammata*, *hymnos*.

Orpheus Odrysius poeta epicus, qvem tamen Dionysius ne exstitisse qvidem dicit. Nihilominus poemata qvædam ei tribuuntur.

Orpheus Crotoniates poeta Epicus, qvem Pisistrato tyranno familiarem fuisse Asclepiades libro Grammaticorum sexto tradit. Scripsit Δεκαετηρίαν, *Argonautica* & alia qvædam.

Orpheus Camarinæus poeta epicus, cujus esse dicunt *descensum ad Inferos*.

Orpheus Rex Thracum, cujus tempore Amazones Phrygas sibi tributarios fecere.

Tempore Judicum Judæorum, post sublatum Atheniensium regnum Orpheus clarus fuit vir sapientissimus & multorum mysteriorum peritissimus. Hujus etiam feruntur περὶ θεογονίας λόγοι, (Kusterus ex Jo. Malala & Cedreno περὶ θεογονίας) in qvibus inter alia & hæc dicit: Ætherem principio à Deo conditum fuisse, & ab utraqve Ætheris parte fuisse chaos &c.

Orphei lyra.

Orus Alexandrinus Grammaticus qvi CPoli docuit. Scripsit *de vocalibus ancipitibus*. *Qvomodo gentilia sint efferenda*. *Solutiones propositionum Herodiani*. Πίνακα τῶν ἑαυτȣ̃ *indicem operum suorum*. *De encliticis particulis*. *Orthographiam* ordine alphabetico. *De ει diphthongo*. *Orthographiam ει diphthongi contra Phrynichum*, ordine alphabetico. *Florilegium sententiarum*.

Ostanæ. Sic olim apud Persas Magi vocabantur, qvi Zoroastri successerunt.

Οὐδὲν μᾶλλον. Sceptici sive Pyrrhonii, sectarum omnium decreta evertentes nullum ipsi dogma ponunt &c.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Cum Epigenes Sicyonius tragœdiam in Bacchum fecisset, hoc acclamarunt: *Nihil ad Bacchum*. Vel potius: olim certabant carminibus in Bacchum scriptis, qvæ & Satyrica dicebantur. Postea vero tragœdias scribere aggressi, paulatim ad fabulas & historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes.

Sic Chamælcon in libro de Thespide. Theætetus vero in libro de proverbio refert Parrhasium certantem Corinthi cum aliis pictoribus pinxisse Bacchum pulcherrimum, & Corinthios videntes æmulorum opera, exclamasse *quid ad Bacchum?*

Οὐδέποτ' ἐγὼ ἔτον ἐνδέξομαι. In compotationibus Athenienses olim carmen cantabant qvod vocabatur *Harmodium*, in Harmodium & Aristogitonem qvi Pisistratidarum tyrannidem everterant, cujus initium: φίλτατ' Ἁρμόδι' ὔτι πω τέθνηκας. Erant & alia ejuscemodi carmina, qvorum unum *Admeti* vocabatur, alterum *Lamponis*. (Infra in πάροινος.)

Οὐκ ἐκομπολάκουν. Non utebar verbis tumidis, ut Æschylus.

Οὐκ ἔνδον. Ridet Aristophanes Euripidem ut συλλογιστικὸν &c. animas ab corporibus distinxit more Homerico, Homerus enim cum dixisset πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς *multas animas fortes heroum ad orcum demisit*, subjungit: αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχεν *ipsos vero prædam fecit canum*.

Οὖτιδες. Utides & Soritæ, Paralogismi qvidam ita appellati.

Οὐ χρή. Æschylus de Alcibiade: μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, *ne virum callidum in civitate alas: si vero alueris, ne eum irrites sed blanditiis demulceas*. Euripides svasit, non recipiendum in urbem leonis catulum. Bacchus ad hæc: (apud Aristoph.) difficulter sententiam fero uter melius dixerit. Nam σοφῶς Æschylus, Euripides σαφῶς. —

Pacatus, Minucius idem dictus & Irenæus, Alexandrinus Grammaticus scripsit *de Alexandrinorum dialecto* sive *de Græcismo libros VII.* ordine Alphabetico. *De usu Atticorum tam in dictione qvàm in prosodia, libros III.* ordine alphabetico. *De proprietatibus Attica & Dorica dialecti. De Atticismo* & alia multa. (Supra, in Irenæus.)

Pæanes duo erant, unus ἐνυάλιος sive Marti, sub initium prælii vel ante pugnam, alter post victoriam Apollini. Pæanismus carmen qvod canitur ab iis qvi à malis qvibusdam liberati sunt.

Palæphatus Atheniensis, poëta epicus, Actæi & Bionis F. vel ut alii, Joclis & Metaniræ, vel Mercurii. Vixit secundum qvosdam post Phemonoem, secundum alios ante eam. Scripsit κοσμοποιίαν *poëma de opificio Mundi* versibus qvinqvies mille. *Apollinis & Dianæ nativitatem*, versibus MMM. *Veneris & Cupidinis voces & sermones* versibus qvinqvies mille. *Minervæ & Neptuni contentionem*, versibus mille. *Latonæ comam.*

Palæphatus Parius vel Prienensis qvi vixit tempore Artaxerxis. Scripsit *incredibilium libros V.* qvos qvidam Palæphato Atheniensi tribuunt. Sed & ille de eodem argumento scripsit. Palæ-

Palæphatus Abydenus Historicus. Scripsit *Cypriaca*, *Deliaca*, *Attica* & *Arabica*. Vixit sub Alexandro Macedone, & Aristotelis Philosophi deliciæ fuit, ut auctor est Philo ἐν τῷ ει στοιχείῳ τ περὶ παραδόξου ἱστορίας βιβλίῳ ά & Theodorus Iliensis libro II. Troicorum.

Palæphatus Ægyptius aut Atheniensis, Grammaticus scripsit Theologiam Ægyptiacam. Fabulosorum librum I. Fabulose dictorum solutiones. Argumenta in Simonidem. Res Trojanas, qvod opus alii Pario Palæphato tribuunt. Scripsit & historiam propriam ἱστορίαν ἰδίαν.

Palamedes Eleates Grammaticus scripsit de Comica & Tragica dictione ὀνομαστολόγον sive nomenclatorem. Commentarium in Poëtam Pindarum.

Palamedes Nauplii & Climenes F. Argivus, poëta epicus, & consobrinus Regis Agamemnonis, non minus acutus philosophus qvàm poëta ingeniosus. Idem inventor litterarum ζ, π, φ, & χ, itemqve calculorum & tesserarum & aleæ & mensurarum ac ponderum. Poëmata ejus, Agamemnonis posteri ex invidia aboleverunt. Existimo & poëtam Homerum qvod eadem invidia laboraret, nullam ejus mentionem fecisse. Carmina Palamedis propter invidiam ab Homero abolita sunt &c.

Palladius Palladii F. Methonæus Sophista qvi vixit sub Constantino Imp. Scripsit *de Romanorum festis*. *Disputationes*. *Orationes* diversas ut *Olympiacam*, *Panegyricam*, *Judiciales*.

Pamphile Epidauria, sapiens, filia Soteridis cujus esse dicuntur commentarii qvi Pamphilæ nomine feruntur (ut auctor est Dionysius libro XXX. historiæ Musicæ) vel Socratidis mariti ejus. Scripsit *commentarios historicos libris XXXIII. Epitomen Ctesiæ, libris III. Epitomas historiarum* aliorumqve librorum qvamplurimas. Περὶ ἀμφισβητήσεων *de controversiis*. *De re Venerea*. Et de aliis multis.

Pamphilus Amphipolita vel Sicyonius vel Nicopolita, Philosophus cognomento Φιλοπραγματος. Scripsit *imagines* (herbarum) ordine Alphabetico. *Artem Grammaticam*. *De pictura & pictoribus illustribus*. *De re rustica libros III.*

Pamphilus Grammaticus Aristarcheus scripsit *pratum* sive variarum rerum collectanea. *De glossis sive vocabulis libros XCV.* à litera E usqve ad Ω. Nam ab A usqve ad Δ Zopyrion composuerat. *In Nicandri loca*

ab aliis non explicata, & qvæ vocantur ὀφιακά sive *de serpentibus*, *Artem Criticam* & alia plura Grammatica.

Pamphilus qvi in conviviis versus semper loqvebatur, ut refert Athenæus in Dipnosoph.

Pamphilus Demagogus Athenis &c.

Pamprepius qvi apud Zenonem (Imp.) multum potuit, natus Thebis urbe Ægypti, ingenio ad omnia apto præditus, poëta & ad poësin aptus, cum Athenas venisset, à civitate delectus Grammaticus, multos ibi docuit annos. Simulqve sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Hinc nulli secundus videri volens cum omnibus Philosophis excepto Proclo contendebat, Plutarchum etiam Hierii F. Atheniensem & Hermiam Alexandrinum, Rhetorem doctrinæ gloria superare studebat. Cum autem à calumniatoribus apud Theagenem illius loci civem delatus, & gravius qvam magistrum deceret exagitatus fuisset, Byzantium venit, ubi in urbe in qua omnes Christiani essent, Græca sua religione, qvam non dissimulabat, opinionem attulit hominibus se alia qvoqve arcana (Magica) doctrina esse præditum. Itaqve Hillus eum poëma qvoddam recitantem cum audisset, commendatum sibi habuit & stipendium ipsi dedit partim de suo partim de publico. Deinde invidi persvadentes Zenoni ac Verinæ, qvod cum Hillo vaticinaretur adversus Imperatorem, effecerunt ut relegaretur. Hinc Pergamum Mysiæ venit, mox ad Hillum in Isauriam revocatur &c. Hillus iste cum esset literarum amans, volebat virorum eruditorum de anima disceptationes audire, cumqve ex multorum qvi aderant variis disputationibus & dissensu orationem sibi non constare appareret, Marsus grammatista sive litterator ex Pane Ægypti oriundus, orationem de anima diu meditatam eleganter recitavit, & qvoniam ignarus inter ignaros, ut Plato dixit, facilius persvadere potest qvam doctus, Marsi artificiosa laqvacitate deceptus Hillus eum eruditiorem omnibus CPoleos doctoribus esse existimavit, & multa pecunia ex publico ipsi tributa τοὺς φοιτῶντας ἐς μουσεῖα, κατ᾽ ἐκλογὴν ἐκέλευσε παιδεύειν, eos qvi scholas freqventarent cum delectu docere jussit.

Παν. Ex Æsopi anagnostæ libro de Helena, supra in ἰχθὺς.

Panætius Rhodius, senior, Philosophus celeberrimus, cujus plurimi libri Philosophici circumferuntur.

Panætius

Panætius junior Nicagoræ F. Rhodius, Philoſophus Stoicus, Diogenis diſcipulus & præceptor Scipionis Africani poſt Polybium Megapolitam. Obiit Athenis.

Pancratius Sophiſta ſcripſit commentarium in Minuciani artem Rhetoricam.

Pancratius. Hujus feruntur Opſartytica, in qvibus varios artis culinariæ modos tradit. Floruit tempore Leonis ſenioris, usqve ad Zenonem.

Πανδελετίους γνώμας. Pandeletus ſycophanta fuit litium amans, idemqve pſephiſmata ſcribebat & unus erat ex illis qvi circa judicia crebro verſabantur. Meminit ejus Cratinus in Chironibus.

Panolbius, poëta. Scripſit diverſa: velut carmen *ad Ætherium* morbo defunctum. *Ad Erythrium. Ad Dorotheum*, præſidem & comitem. *In Aphthonium* comitem. *Epitaphium Hypatiæ*, Erythrii filiæ.

Πάντα ὀκτώ. Ajunt Steſichorum Catanæ ſplendide ſepultum fuiſſe ad portas qvæ ab eo Steſichoreæ vocantur, ipſo monumento octo columnas habente, octo item gradus & angulos octo. Alii tradunt Aletem cum Corinthios in unam civitatem oraculo juſſus coëgiſſet, cives in octo tribus, & urbem in octo partes diſtribuiſſe.

Panyaſis Polyarchi F. Halicarnaſſeus, prodigiorum interpres & poeta epicus, qvi poeſim extinctam in uſum revocavit. Duris Samium fuiſſe tradit, Dioclis filium: Herodotus Thurium. Polyarchus frater fuit Lyxi, qvem Herodotus patrem habuit. Alii non Lyxum Herodoti patruum: ſed Dryonem Herodoti matrem Panyaſidis ajunt ſororem fuiſſe. Panyaſis natus eſt Olympiade LXXVIII. Secundum alios antiqvior fuit & tempore belli Perſici vixit, occiſus à Lygdamide, tertio Halicarnaſſi tyranno. Inter poetas alter ei poſt Homerum locus tribuitur: ſecundum alios vero poſt Heſiodum etiam & Antimachum. Scripſit Ἡρακλειάδα *de rebus geſtis Herculis libros XIV*, verſibus circiter 9000. Ἰωνικὰ, *de Codro & Neleo, coloniisque Jonicis*, carmine pentametro, verſibus circiter 7000.

Paphnutius urbis cujusdam in ſuperiori Thebaide Epiſcopus, vir Deo carus, & miraculis inclytus. Huic perſecutionis tempore oculus effoſſus fuit, qvem Imperator (Conſtantinus) freqventer accerſebat, oculumqve ejus deoſculabatur. Cum autem Epiſcopis in Synodo (Nicæna) viſum eſſet, ut qvicunqve in ſacrum ordinem allecti eſſent, Epiſcopi, Presbyteri, Diaconi & Subdiaconi abſtinerent à concubitu

uxorum, qvas cum laici essent, matrimonii jure sibi sociaverant: surgens vociferatus est non esse imponendum grave hoc jugum clericis & sacerdotibus, honorabiles esse nuptias &c. (ex Socratis lib. 1. cap. XI. Hist. Eccles.)

Pappus Alexandrinus Philosophus qvi sub Imp. Theodosio seniore vixit, qvo tempore etiam floruit Theon Philosophus qvi in Ptolemæi Canonem scripsit. Libri ejus sunt χωρογραφία οἰκουμενική *Chorographia totius Orbis. Commentarius in qvatuor libros magnæ syntaxis Ptolemæi. Descriptio fluviorum qvi sunt in Lybia. Interpretationes somniorum.*

Παρηγοριχίς. Heraclides Ponticus &c. è Laertii V. 92. seq.

Πάριον ab Alexandro Paride dictus locus qvi anteà Amander. Illuc à patre Priamo missus Paris ingenio felici præditus & per triginta commoratus annos ibi in omni Græcorum sapientia eruditus fuit. Edidit *orationem in Veneris laudem*, qvâ Minervæ eam & Junoni prætulit. *Hymnum* etiam in eam cecinit qvi *cestus* dicitur. Hanc belli (Trojani) causam fuisse scribunt ob raptam apud Spartanos Helenam &c.

Parmenides Pyretis F. Eleates Philosophus, discipulus Xenophanis Colophonii, vel ut Theophrastus testatur Anaximandri Milesii. Ipsius successores fuere Empedocles, philosophus & medicus, & Zeno Eleates. Scripsit Physiologiam versibus hexametris, & alia qvædam oratione soluta, qvorum Plato meminit.

Πάρον⊙. Vide supra, οὐδέποτ' ἐγώ.

Parrhasius Evenoris F. & discipulus genere Ephesius, pictor.

Parthenius Heraclidis & Eudoræ, vel ut Hermippus ait Thetæ F. Nicæensis aut Myrleanus, elegiacorum & variorum carminum poeta. Hic à Cinna captus est, Romanis cum Mithridate bellum gerentibus. Postea dimissus est propter doctrinam, & vixit usqve ad Tiberium Cæsarem. Scripsit *elegias in Venerem. Aretes uxoris epicedium. Aretes encomium tribus libris*, & alia multa.

Parthenius Chius poeta Epicus, filius Thestoris, qvi cognominatus fuit Chaos. Ab Homero genus duxit. Scripsit *de Thestore* patre suo, item *Metamorphoses*.

Pases ingenio molli & effœminato, sed qvi arte magica omnes superavit, adeo ut incantationibus suis efficeret ut cœnæ sumtuosæ conspicerentur & præterea nonnulli qvi ad mensam ministrarent, eademqve omnia rursus evanescerent. Habuit & semiobolum ex mina ἐκ μνᾶς (Portus ἐκ μαγγάνης) ab ipso factum, qvi cum ab ipso datus esset venden-

vendentibus, à qvibus aliqvid emere volebat, apud ipsum rursus inveniebatur si voluisset. Meminit ejus & Apion Grammaticus ἐν τῷ περὶ Μάγου in libro de mago.

Patricius floruit sub Joviano Imp. fuitqve Lydus; qvi phænomenorum cœlestium & signorum occurrentium conjector erat acutissimus.

Pattæcion vir cui qvæstus erat calumniis alios vexare, & adolescentes integræ famæ & existimationis lacessere. Idem à Comicis perstringitur ut fur & parietum perfossor &c.

Paulus Ægineta Medicus qvi *de re medica plures libros* scripsit.

Paulus Tyrius Rhetor, æqvalis Philonis Byblii, ad Adrianum missus legatus, Tyrum metropolim effecit. Scripsit *Artem rhetoricam, progymnasmata & declamationes*.

Paulus Philosophus scripsit *introductionem Astrologiæ* sive *Apotelesmatica*.

Paulus Germinus, Sophista, qvi scripsit, *Lysiæ esse duos illos libros qvi de dono Iphicratis circumferuntur*. Item *commentarios in* reliqvas *Lysiæ orationes*.

Paulus Ægyptius Lycopolita, Sophista, filius Besarionis qvi & Didymus dicitur, natus sub Constantino Imp. scripsit *ἐγκώμιον*.

Paulus, Manentis æqvalis, Samosatensis, Antiochiæ magnæ Episcopus qvi Dominum nudum esse hominem, blaspheme dixit, & ut in unoqvoqve Prophetarum sic etiam in ipso Divinum Verbum habitasse &c.

Paulus Hic cum Chrysantho Novatianæ Ecclesiæ præfuit, qvi prius qvidem doctor litterarum latinarum fuerat, deinde relicto instituto Grammatico ad vitam monasticam transiit & talis fuit qvales monachos in solitudine degentes esse oportere Evagrius scribit &c.

Pantolas Phalaridis tyranni & Erytheæ, uxoris ejus F.

Pausanias Lacon, historicus. Scripsit *de Hellesponto, Laconica, Chronica, De Amphictyonibus, De festis Laconicis.*

Pausanias Cæsariensis Sophista, æqvalis Aristidis, cujus Philostratus in vitis Sophistarum, ut oratoris inepti meminit. Scripsit *de syntaxi librum. Problematum librum unum*, & alia.

Pauson pictor. Æsculapius Dausonem & Irum & qvemvis alium pauperem sanavarit. Proverbium: Pausone pauperior.

Paxamus vir doctus scripsit *de re culinaria*, ordine alphabetico. *Bœotica libris duobus. Dodecatechnum sive de schematis Venereis. De arte tinctoria libros duos. De re rustica libros duos.*

Πένταθλος, Qvinqvertio dictus est Democritus Abderites, callebat enim Physica, Mathematica & disciplinas liberales, omniumqve artium

peritus

peritus erat. Hujus est dictum : λόγος ἔργου σκιά. *oratio umbra actionum.*

Pepli qvi panathenæis majoribus, Minervæ in pompa ferebatur, apud Oratores & Comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, unus è Gigantibus qvem Minerva occidit. Athenienses cum victoriam reportassent, peplum Minervæ fecerunt, & in eo depinxerunt viros qvi se strenue in bello gessissent.

Periander Cypseli F. Corinthius, unus ex VII. Sapientibus, qvi vixit Olympiade XXXVIII. Scripsit *præcepta de vita humana, versibus* 2000. Acceptum à patre regnum in tyrannidem vertit, &c. In ejus mortem Epigramma (Laërtii.)

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
Τέρπεο πᾶσιν ὁμῶς οἷσι δίδωσι Θεός.
Καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσβη,
Οὕνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος ἧς ἔθελεν.

Ne te contristet, si non optata seqvantur,
Sed placeant, dederit qva tibi cunqve DEus.
Nam sapiens, mærore perit Periander acerbo
Extinctus, qvod non qva voluit valuit.

Pericles Xanthippi Imperatoris Atheniensium F. & auditor Anaxagoræ Clazomenii, orator & demagogus, qvi primus scriptam orationem habuit in judicio, cum illi qvi ipsum antecesserant, ex tempore dixissent. Uxorem duxit Aspasiam Milesiam & ex ea filios suscepit Xanthippũ & Paralum, qvem contra instituta patria sic nominavit, herois indito nomine, qvod (Athenis) non licebat, &c.

Περίμαντις. Supra, *μάντεως.*

Persæ. Magia & Astrologia à Magusæis primùm inventa fuit. Persæ ab indigenis vocantur Magog. Et Magusæi iidem sunt.

Persæus, Citieus, Philosophus Stoicus qvi etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonatæ, filius Demetrii, discipulus & alumnus Zenonis Philosophi. Scripsit *Historiam.*

Perses Ascræus poëta epicus, Hesiodi poëtæ frater.

Petosiris Ægyptius, Philosophus scripsit *qva ratione Græci & Ægyptii Deorum cultum instituendum esse præceperint. Astrologumena* ex sacris libris excerpta. *De mysteriis Ægyptiorum.*

Petrus Magister, Rhetor & Historicus. Hic legatus ad Chosroen missus singu-

singulari gravitate & eloqventia feroces & superbos barbarorum animos mitigavit. Scripsit *Historias*, item περὶ πολιτικῆς καταστάσεως, *de statu Reip.* (Idem est qvem mox sub Justiniano vixisse & ærarium compilasse Svidas ex Procopio scribit.)

Petrus Mongus Alexandriæ Episcopus, hæreticus fervidus (Διάπυρος.) Euphemius vero Patriarcha orthodoxam fidem magno studio defendit.

Φανᾶς. Supra, Dioscorides.

Phædon Eleus, Philosophus, Socratis auditor, auctor sectæ Eliacæ qvæ postea à Menedemo Eretriensi dicta est Eretriaca. Ab Indis captum & Athenis venditum lenoni, Alcibiades svadente Socrate redemit, ex qvo tempore philosophari cœpit. Dialogi ejus sunt: Ζώπυρος, Μῆδος, Σίμων, Ἀντίμαχος ἢ πρεσβύτης, Νικίας, Σιμμίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος.

Φαιδριάς. Supra, in Æsopus.

Phæax orator dicendi adeo peritus ut qvamvis capitis accusatus & in ipso facinore deprehensus fuisset, judicium tamen eluderet. Meminit Aristophanes.

Φαιός. Menippus Cynicus habitu furiæ indutus Ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα circumibat dicens se ab inferis venisse ut hominum peccata observaret, &, qvum eò rursus descendisset, dæmonibus illic degentibus ea renunciaret. Palla ei tunica talaris, qvam balteus puniceus cingebat. Pileus Arcadicus capiti impositus, cui intexta erant duodecim στοιχεῖα * sive signa Zodiaci. Cothurni præterea tragici, barba ingens & baculus in manu fraxineus.

Phalaris Agrigentinus, totius Siciliæ tyrannus Olympiade LII. Scripsit *Epistolas* prorsus admirabiles. Ælianus ait Apollinem & Jovem patrem Phalaridi vitam per biennium prorogasse, qvod Charitonem & Melanippum clementer tractasset.

Phallophori, Ithyphalli, & Avtocabdali, genera Musicorum. *Avtocabdali* coronam hederaceam gestabant. *Ithyphalli* larvas ebriorum & manicas variis coloribus distinctas, tunicamqve talarem. *Phallophori* cortice bybli faciem velabant, hedera violisqve coronati.

Phanes in Orphicis introducitur & Ericapæus &c.

Phanias sive Phænias Eresius, Philosophus Peripateticus, Aristotelis discipulus.

* Vide de στοιχείοις qvæ notavi ad S. Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, cap. 45.

pulus. Vixit Olympiade CXI. & postea, sub Alexandro Macedone. Fuit & alter Phanias, dux exercitus.

Phaon adamatus à Sapphone, non illa poëtria sed Lesbia qvadam; qvæ frustrata spe suâ de Leucade rupe se præcipitavit.

Pharisæi, separati qvod se ab aliis distingverent vita pura & accurata Legis observatione. Scribis eadem instituta, continentia, vita conjugii expers &c. Exactiores etiam, admirandi Essæi. Cæterum Paulus Pharisaicam vivendi rationem ut optimam sectatum se testatur (Philipp. III, 5.) Dormiebant Pharisæi in exignis tabulis vel in spinis vel in scrupulis ne per somnium pollueréntur. Apud eosdem Fatum & Astronomia magni fiebant.

Pherecrates Atheniensis Comicus, qvi Alexandro in expeditionibus bellicis comes fuit. Fabulas docuit XVII. in his πετάλην.

Pherecydes Babis F. ex Syro insularum Cycladum una prope Delum, Syrius. Vixit tempore Halyattis Regis Lydorum & VII. Sapientum æqvalis fuerit, natus circa XLV. Olympiadem. Ferunt Pythagoram ab eo institutum fuisse, ipsum vero non habuisse præceptorem, sed proprio se exercuisse studio, comparatis sibi arcanis Phœnicum libris, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Qvidam tradunt eum oratione prosa primùm scribere instituisse, qvod alii ad Cadmum referunt. Primus etiam animarum ex corpore in aliud corpus migrationem docuisse fertur. Sectatus est Thaletis opinionem. Obiit morbo pediculari. Omnia qvæ scripsit hæc sunt: Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεογονία, ἔστι δὲ Θεολογία (Kusterus legit ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεολογία, ἔστι δὲ Θεογονία) libris decem Deorum generationem & successionem continens.

Philagrius Lycius Macrensis, ut reperitur apud Evgenatorem. Sed ut ipse Philagrius scribit ad Philemonem in Epistola de jecore indurato, fuerit potius medicus Epirota, discipulus Naumachii, post Galeni tempora qvi Thessalonicæ ut plurimum artem medicam exercuit. Composuit libros medicos LXX. si singulos numeres, aliaqve opera non pauca. Item commentarium in Hippocratem.

Phileas, qvi Andocidem sacrilegii accusavit.

Philemon Syracusanus Damonis F. Comicus novæ Comœdiæ qvi floruit regnante Alexandro, paullo ante Menandrum. Scripsit Comœdias circiter XC, & vixit annos XCIV, qvidam annos CI. tribuunt. Extin-

ctus est immoderato risu. Bello * inter Athenienses & Antigonum flagrante in Piræeo degens Philemon per somnium vidit novem puellas domô sua exeuntes. Somno solutus narravit puero somnium: & reliqva dramatis qvod cœperat absolvit. Postea involvens se vestibus stragulis, qviete jacuit & mox mortuus est repertus. *Aderant igitur, Epicure, Philemoni novem Musæ, & cum fatale illud & ultimum iter ingressurus esset, ab illo digressæ sunt. Diis enim nefas videre mortuos qvamvis sibi charissimos, ne aspectum polluant, morientium exhalationibus. Tu vero, stulte, ais eos ne curare qvidem res nostras.* Ælianus libro de providentia.

Philemon junior & ipse Comicus, filius Philemonis Comici, qvi docuit fabulas LIV.

Philepsius cujus ut hominis callidi meminerunt Comici antiqvæ Comœdiæ, & qvod inter concionandum populo fabellas narrare solebat, idem jocorum amans & φιλοπαίγμων ut innuit Demosthenes oratione contra Timocratem.

Philetærus Atheniensis Comicus, filius Aristophanis Comici. Fabulæ ejus XXI. ex qvibus sunt hæ: Ἀχιλλεύς, Κορινθιαστής, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεύς, Ἀντυλλος, Οἰνοπίων (Nicostrato tributa ab aliis) tum Ἀταλάντη & Λαμπαδηφόροι.

Philetas Cous, Telephi F. clarus Philippi & Alexandri tempore, Grammaticus Criticus. Hic cum in inveniendo sophismate qvod *pseudomenum* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit præceptor Ptolemæi secundi, scripsitqve *Epigrammata*, *Elegias* & alia.

Philippicus Bardones Justiniano Imp. interfecto visus est inhoneste & segniter Imperium administrare. Et Patres in Oecumenico Concilio (CPol. A. 680.) congregatos anathemati subjecit, divinitus ab illis decretas duas in Servatore voluntates & actiones non admittens, adjutores nactus Joannem tunc urbis (CPoleos) summum Pontificem, & Germanum Cyzici metropolitanum, & alios Sacerdotes & Senatores plurimos.

Philippides Atheniensis, Comicus novæ Comœdiæ, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI. docuit fabulas XLIV.

Philippus Amphipolites, historicus scripsit *Rhodiaca libris XIX.* argumenti valde obscœni. *Coiaca* libris II. *Thasiaca* libris II. & alia.

* Hæc qvæ deinceps ex Æliano Svidas affert, de altero Philemone intelligenda sunt, non de illo qvi risu est emortuus.

Philippus Sophista qvi scripsit *de spiritibus*, Herodianum secutus, secundum ordinem litterarum. Item *de synalepha*.

Philippus Comicus, ex ejus dramatibus sunt Κωδωνοφόροι teste Athenæo.

Philiscus Comicus, ex cujus dramatibus sunt Ἄδωνις, Διὸς γοναὶ, Θεμιστοκλῆς, Ὄλυμπος, Πανὸς γοναὶ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναὶ, γοναὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος.

Philiscus Corcyræus, Philotæ F. Tragicus & sacerdos Bacchi, qvi sub Ptolemæo Philadelpho vixit. Ab hoc Philiscium metrum appellatum est, qvod illo freqventer uteretur. Est autem ex secundo Tragicorum ordine, qvi septem numero, *plejas* sunt appellati. Tragœdiæ ejus sunt XLII.

Philiscus Æginetæ qvi Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis Cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis. Scripsit Dialogos, ex qvibus est *Codrus*. Athenas profectus urbis illius visendæ gratia, cum audisset Diogenem, philosophari cœpit. Pater igitur fratrem ad illum accersendum misit, sed & ille philosophiæ amore captus est. Deinde pater, utriusqve reducendi gratia eo profectus, & ipse philosophari cœpit. Discipulus Diogenis fuit etiam Phocion, ὁ χρηστὸς sive *bonus* cognomento. Sepultus est Diogenes Corinthi, cane in ejus monumento inciso. Sinopenses etiam statua illum honoraverunt & Epigrammate: γηράσκει καὶ χαλκὸς &c. ex Laërtii VI. 78.

Philiscus Milesius Orator, Isocratis Oratoris auditor, qvi prius tibicen admirabilis fuit. Unde Isocrates eum vocavit αὐλοτρύπην, *tibiarum perforatorem*. Scripta ejus sunt: Oratio Milesiaca, Amphictyonica, ars Rhetorica libris II. Isocratis ἀπόφασις.

Philiscus vel Philistus Syracusanus historicus qvi Dionysii Siciliæ tyranni cognatus fuit, & in navali pugna cum Carthaginiensibus commissa obiit. Eveni elegiaci poëtæ discipulus. Scripsit Σικελικά, *Sicula*, qvo opere continentur res variæ à Siculis adversus Græcos gestæ. Item *Genealogiam*, *De Phœnicia*, & alia qvædam *de Insula Sicilia*. (Vide infra, Philistus.)

Philistion Prusaënsis, vel ut Philo ait, Sardianus, Comicus, qvi obiit tempore Socratis. Scripsit comœdias βιολογικὰς sive mimicas. Extinctus est risu immoderato. Ex fabulis ejus sunt μισοψηφισταί. Scripsit φιλόγελων sive *risus amantem*, qvod opus ab aliis ad (Hermiam) Curiensem refertur. Vulgo tamen Nicaënsis potius dicitur, ut testatur Epigramma: ὁ τὸν

ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
παύσας γελάσας Νικαεὺς Φιλιστίων.
Mortalium qui Vitam lachrymabilem
Nicaeus risu temperat Philistion.

Philistus Naücratita, vel Syracusius Archonidæ F. discipulus Eveni, primus historiæ secundum oratoriam artem scriptæ auctor. Composuit *Ægyptiaca libris XII. Res Siculas libris XI. Adversus Tricaranum orationem de Naucrate. De Dionysio Tyranno libros VI. De Ægyptiorum Theologia libros III. Conciones* & alia qvædam. Item *de Libya & Syria.*

φιλλεῖδαι, Phillidæ, familia Athenis. Ex hac eligi solebat Cereris & Proserpinæ Sacerdos qvæ mystas initiabat Eleusine.

Philo Byblius, Grammaticus, qvi natus circa tempora Neronis, diu vitam produxit. Ipse enim testatur Severum Erennium * Consulem fuisse, se annum agente LXXVIII. Olympiade CCXX. Scripsit περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων *de comparandis & deligendis libris, libros XII. De urbibus, & claris viris quas unaqvaque tulit, libros XXX. De Imperio Adriani*, sub qvo etiam vixit Philo, & alia. Erennius cognominatus hic Philo, ut ipse testatur.

Philo Judæus, natus Alexandriæ qvi Græcorum philosophiam sectatus ad summam eruditionem pervenit, omnesqve disciplinas Græcas, tam eas qvæ encycliæ vocantur, qvam alias accurate perdidicit. Ubertate & copia dicendi adeo Platonem expressit, &c. (ex Sophronio interprete Hieronymi de Script. Eccles. & Eusebii II. 4. & 17. Hist.)

Philo Carpathius scripsit Commentarium in Canticum Canticorum.

Philochorus Cygni F. Atheniensis, vates, qvi uxorem habuit Archestratam. Vixit temporibus Eratosthenis qvem senem adolescens attigit. Obiit ex insidiis, delatus apud Antigonum, ac si Ptolemæo studeret. Scripsit Ἀτθίδα adversus Demonē, de Atheniensium rebus gestis, Regibus, Archontibus usqve ad Antiochum θεόν, libros XVII. De divinatione libros IV. De sacrificiis lib. 1. De Tetrapoli. Salaminis Origines. Epigrammata Attica. De Atheniensium certaminibus libros XVII. Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀρξάντων de Archontibus Atheniensium à Socratide (Olymp. CI. 3.) ad Apollodorum (Olymp. CXV. 2.) Olympiades, libris II. Adversus Demonis Atticam Historiam.

* hic sub Adriano clarus fuit. vide supra, in Hermippo Berytio.

riam. Epitomen Historiæ suæ Atticæ. Epitomen operum Dionysii de Sacris & Templis. De Sophoclis fabulis libros V. De Euripide. De Alcmane. De Atheniensium mysteriis. Collectionem Heroidum, sive Pythagorearum fœminarum. Δηλιακὰ sive de Insula Delo libros II. De Inventis. De Lustrationibus. De symbolis sive signis.

Philocles Polypithis F. Atheniensis, Tragicus, qvi post Euripidem vixit & χολὴ *bilis* cognominatus est & ἁλμίων, *salsus*, propter amarulentiam. Scripsit tragœdias centum, è qvarum numero sunt Ἠριγόνη, Ναύπλιος, Οἰδίπους, Ὀινεύς, Πρίαμος, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης. Æschyli Tragici sororis filius, ipse capite prominente & acuminato ut upupa, filium habuit Morsimum Tragicum ex qvo natus est Astydamas Tragicus, & ex isto Philocles alter, belli dux.

Philonides Atheniensis Comicus antiqvus, qvi antè fullo fuit. Ex comœdiis ejus sunt Κόθορνοι, Ἀπήνη, Φιλέταιρος. Alius Philonides qvem perstringit Aristoph. in Pluto & de qvo proverbium ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.

Philopœmen institutus à Cleandro Mantinensi, paterno hospite. Postea adolescentiam ingressus Ecdemum ac Demophanem * sectari cœpit, genere Megapolitanos, tyrannorum odio patria profugos & Arcesilai Philosophi convictu tunc utentes, qvi in evertendo Nicocle Sicyoniorum Tyranno Aratum opera sua adjuverunt.

Philosophus qvi Platonis Leges in XII. libros divisit, (decimum tertium enim ipse addidisse fertur) Socratis & ipsius Platonis auditor, qvi contemplationi rerum cœlestium vacavit. Vixit tempore Philippi Macedonis, & hæc scripsit: *De Solis & Lunæ intervallo. De Diis libros II. De tempore. De fabulis. De libertate. De ira. De retributione. De Locris Opuntiis. De voluptate. De amore. De amicis & amicitia. De scriptione,* περὶ τοῦ γράφειν. *De Platone. De eclipsi & magnitudine Solis & Lunæ & Terræ. De fulguribus. De Planetis. Arithmetica. De numeris fœcundis,* περὶ πολυγόνων ἀριθμῶν. *Opticorum libros II. Enopticon libros II.* Κυκλιακὰ *de circulis.* Μεσότητας *medietates* & alia.

Philostratus primus, Lemnius Veri F. pater secundi Philostrati, Sophista qvi artem oratoriam professus est Athenis, vixitqve sub Nerone. Scripsit

* iidem infra apud Svidam minus bene vocantur *Ecdelus* & *Megalophanes*, Arcesilai Pitanæi discipuli.

Scripsit plures *orationes panegyricas* & *IV. Orationes Eleusiniacas. Declamationes. Quæstiones rhetoricas. Loca unde argumenta rhetorica depromi possunt. De nomine adversus Antipatrum Sophistam. De tragœdia libros III. Gymnasticum* sive *de exercitiis eorum qvi Olympia certant.* Λιθογνωμικὸν *de dignoscendis lapillis* sive gemmis. *Proteum. Canem sive Sophistam. Neronem spectatorem. Tragœdias XLIII. Comœdias XIV.* Itemqve alia plurima & memoratu digna.

Philostratus Philostrati qvi & Verus dictus fuit, Lemnii Sophistæ F. & ipse alter Sophista, qvi primum Athenis, deinde Romæ artem oratoriam docuit sub Severo Imp. usqve ad Philippum. Scripsit *Declamationes. Epistolas amatorias. Imagines* sive *Descriptiones libris IV. Disputationes. Capras sive de fistula. Apollonii Tyanei vitam libris VIII. Forum.* Ἡρωικόν. *Heroicum. Vitas Sophistarum libris IV. Epigrammata* & alia qvædam.

Philostratus filius Nerviani, qvi Philostrati secundi frater erat, Lemnius & ipse Sophista docuit Athenis, obiit & sepultus est in Insula Lemno. Auditor & gener secundi Philostrati scripsit *Imagines. Orationem Panathenaicam. Orationem de Troja. Paraphrasin clypei Homerici. Declamationes V.* Qvidam etiam *Vitas Sophistarum* ipsi tribuunt.

Φιλοτιμότεροι Κλεοφῶντος. *Ambitiosiores Cleophonte, in cujus labris strepit Threicia hirundo.* Deridet illum (Aristophanes) ut Thracem qvod ex Thrassa natus esset. In hunc, qvi erat Demagogus, etiam exstat fabula Platonis, qvæ ipsius nomine inscribitur, Cleophon.

Philoxenus Evletidæ F. Cytherius Lyricus scripsit *Dithyrambos XXIV.* & carmine lyrico *Genealogiam Æacidarum*, obiitqve Ephesi. Cytheriis per Lacedæmonios in servitutem redactis emtus est ab Agesylo qvodam, & Myrmecis nomen ei impositum. Post Agesyli mortem redemtus, & litteris institutus est à Melanippide Lyrico. Callistratus Heracleæ Ponticæ natum esse scribit. Philoxenus postqvam latomias Dionysii Tyranni evasisset, (Svid. in ἄγαγε & in λατομίας) Tarentum Italiæ se contulit. Hinc rogatus per litteras à Dionysio ut rediret, nihil rescripsit sed littera O identidem tabellæ inscripta significavit se invitationem repudiare. Hinc proverbium Φιλοξένου γραμμάτιον.

Philoxenus Alexandrinus, Grammaticus Romæ docuit: scripsit *de verbis monosyllabis. De notis criticis in Iliade. De verbis in μι desinentibus. De diplasiasmo. De Syracusanorum dialecto. De Hellenismo libros IV. De conjugationibus. De glossis libros V. De glossis Homericis. De Laconum dialecto. De dialecto Jonica,* & reliqvis. Phi-

Philyllius Atheniensis, Comicus antiqvæ Comœdiæ, ex cujus fabulis sunt: Αἰγεὺς, Αὔγη, Ἄντεια, Δωδεκάτη (nomen hoc meretricis) Ἡρακλῆς, Πλύντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις, Φρεωρύχος, Ἀταλάντης Ἑλένη.

Φιλόξενος Κινησίας. Cinesias poëta Dithyrambicus fuit, qvi Φιλόξενος dictus fuit (non ob levitatem vel pallorem, ut Svidas, sed qvod tiliaceis tabulis propter gracilitatem se solereт fasciare, ut rectus incederet, qvemadmodum ex Athenæi XII. p. 551. Kusterus recte notavit.)

Φλέδων. Timon Antisthenem Philosophum carpens ob scriptorum multitudinem, παντοφυῆ Φλέδωνα *omnivarium nugatorem* appellat.

Phlegon Trallianus libertus Augusti Cæsaris, vel ut alii, Historicus scripsit *Olympiadas libris XVI.* Continent autem res ubiqve terrarum gestas usqve ad Olympiadem CCXXIX. Easdem etiam *VIII. libris* exposuit. Descriptionem Siciliæ. De longævis & rebus mirabilibus. De Romanorum festis libros III. De Romæ locis & eorum nominibus. Epitomen Olympionicarum, & alia.

Philostorgius notat (Josephum *) res Judæorum fusius executum esse qvam Phlegonem & Dionem, qvippe qvi tantum breviter eas & obiter attigerint. Cæterum illorum qvidem qvæ ad pietatem aliasqve virtutes spectent, nec istum nec hos ullam habuisse rationem. Contra vero Josephum videri timere & cavere, ne Græcos offendat.

Φλύακες. Sotades scripsit phlyacas, id est cinædos, dialecto Jonica. Itaqve & dicti sunt λόγοι ἰωνικοί. Eodem poëmatis genere usus est etiam Alexander Ætolus, aliiqve. (infra in Stotade.)

Phocylides Milesius Philosophus, æqvalis Theognidis. Uterqve annis DCXLVII. post bellum Trojanum vixit, Olympiade LV. Scripsit *carmina heroica & elegias. Præcepta sive sententias* qvas *κεφάλαια, capita* inscribunt. Sunt autem ex carminibus Sibyllinis surrepta.

Phœniciæ dictæ litteræ qvod Lydi & Jones eas ab inventore Agenore Phœnice acceperunt, vel (ut Cretenses affirmant) qvod ἐν Φοινίκων πετάλοις in palmarum foliis homines scriberent. Scammon libro secundo εὑρημάτων sive inventorum ait eas à Phœnice filia Actæonis sic appellatas esse, qvæ virgo obiit, habuitqve sorores Aglavrum, Ersen, Pandrosum.

Phœni-

* hujus potius nomen supplendum, qvam cum Clariss. Kustero Justi, existimo, qvoniam mox infra Josephi etiam diserta mentio recurrit.

Phoenicides Comicus, ex cujus dramatibus sunt φύλαρχος, & μισούμενος teste Athenæo in Dipnosophist.

Phœnicum mendacium, propter ea qvæ de dracone & Spartis & Cadmo, falsò dicuntur.

Phœnicum pacta. Phœnices qvi Carthaginem condiderunt, cum ad Libyam navibus appulissent, rogarunt illius regionis incolas, ut se reciperent noctem & diem. Hoc impetrato, discedere noluerunt, qvasi pacti fuissent se noctes & dies ibi mansuros esse. Demon de Metapontinis similia narrat.

Phormus Syracusanus Comicus, æqvalis Epicharmi, familiaris Geloni Siciliæ Tyranno & altor filiorum ejus. Scripsit Comœdias VII. qvæ sunt Ἄδμητος, Ἀλκίνους, Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵππος, Κηφεὺς ἢ Κεφάλαια, Περσεύς. Etiam Ἀταλάντης Athenæo memoratur. Primus usus est talari veste, & scena rubris pellibus adornata.

Φρεάντλης Cleanthes Philosophus &c. supra in Cleanthe.

Φρυγίλος ὄρνις, ὁ Φιλήμονος γένος. Phrygilus est nomen avis. Philemon autem à Comicis perstringitur ut Phryx & peregrinus & Car.

Phrynichus Polyphradmonis aut Minyæ F. aut Chorochis, Atheniensis Tragicus, discipulus Thespidis qvi primus Tragœdiæ inventor fuit. Vicit Olympiade LXVII. primusqve muliebrem personam duxit in scenam & tetrametri fuit inventor, & filium habuit Polyphradmonem Tragicum. Ejus tragœdiæ hæ novem: Πλευρωνία, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίων, Ἄλκηστις, Ἀνταῖος ἢ Λίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθωκοι sive Σύνθακοι, Δαναΐδες.

Phrynichus Melanthæ F. Atheniensis Tragicus. Ex hujus fabulis sunt Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. Fecit etiam Πυῤῥίχας. Athenienses Phrynichum mille drachmis multarunt, qvod de Mileti expugnatione tragœdiam docuisset.

Phrynichus Atheniensis, unus ex postremis veteris Comœdiæ Comicis qvi fabulas docere cœpit Olympiade LXXXVI. Dramata ejus sunt Ἐφιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστης, Ποάστριαι, Σάτυροι. Phrynichus & Lycis & Amipsias Comici subfrigidi.

Phrynichus, Bithynus, Sophista. Scripsit *Atticistam, de nominibus Atticis libros II.* Τιθεμένων συναγωγὴν *collectionem Thematum. Apparatus oratorii libros XLVII.* secundum alios *LXXIV.*

Phrynis Aristoclidis, qvi bello Medico florebat & genus à Terpandro ducebat,

cebat, discipulus, Citharœdus Mytilenæus, qvi primus putatur apud Athenienses cithara cecinisse & in Panathenæis vicisse, Archonte Callia. Ister in melopœis testatur Phrynidem fuisse Lesbium Canopis F. qvi cum esset Hieronis tyranni coqvus, cum aliis multis Aristoclidi datus sit. Sed si coqvus Hieronis fuisset, id non tacuissent Comici, qvi Musicam veterem modulationibus mollibus ab eo fractam & immutatam, sæpe arguunt.

Phylarchus Atheniensis, vel Naucratites (aliis Sicyonius vel Ægyptius) Historicus. Scripsit *expeditionem Pyrrhi Epirotæ in Peloponnesum libris XXVIII.* Deducit autem historiam suam usqve ad Ptolemæum Evergetem & Berenices obitum, & ad mortem usqve Cleonymi Lacedæmonii, cui Antigonus bellum intulit. *Res ab Antiocho & Pergameno Eumene gestas. Epitomen mythicam.* Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας *de apparitione Jovis. De inventis.* Παρεμβάσεων *libros IX.*

Φυσικὸς λόγος. Post moralia (Stoici) tractant de rebus naturalibus -- Tria in rebus naturalibus spectantur, forma, materia & causa ob qvam forma est in materia. Circa hæc versantur methodi qvinqve: Physica, Ars particularis (ἡ κατὰ μέρος τέχνη) Dialectica, Mathematica, prima philosophia &c.

Pigres Car Halicarnasseus, frater Artemisiæ bellica fortitudine claræ, Mausoli uxoris: qvi singulis versibus *Iliadis* totidem *pentametros* addidit in hunc modum:

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,

Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

Scripsit & *Margitem* qvi Homero vulgo tribuitur, item *Batrachomyomachiam.*

Πινάκια sortes in urnam demissæ, qvas æreas fuisse innuit Demosthenes Oratione de nomine &c.

Pindarus Thebanus, Scopelini vel potius Daiphanti aut Pagonidæ F. Nam Scopelini filius est obscurior & Pindari alterius cognatus. Discipulus fuit Myrtidis mulieris, natus Olymp. LXV. ita ut Xerxe in Græciam trajiciente esset annorum XL. Frater illi Erotion, filius Diophantus, filiæ, Eumetis & Protomache. Cum petiisset à Diis ut pulcherrimum in vita sibi darent, compos voti factus est, obiit enim subito in theatro reclinatus super Theoxeni amasii sui genua, annos natus LV. Scripsit hæc libris septemdecim, dialecto Dorica: *Olympionicas, Pythionicas,* (Nemeonicas, Isthmionicas) *Prosodia, Parthenia, Enthronismos,*

simos, *Bacchica*, *Daphnephorica*, *Paanas*, *Hyporchemata*, *Hymnos*, *Dithyrambos*, *Scolia*, *Encomia*, *Threnos*, *Tragœdias XVII.* & versu hexametro *Epigrammata*, & oratione soluta παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, *admonitiones ad Græcos*, & alia plurima.

Pior monachus inter deambulandum comedebat, qværentiqve de causa respondit, nolle se ut rem seriam sed obiter tantum hoc facere. Alii respondit, nolle se ut inter edendum voluptatē corporis animus sentiret.

Pisander Pisonis & Aristæchmæ F. Camiræus ex Camiro Rhodi civitate, qvem Eumolpi poëtæ æqvalem & amasium qvidam fuisse scribunt, aliis Hesiodo eum antiqviorem fuisse tradentibus, aliis referentibus ad Olympiadem XXXIII. Habuit & sororem Diocleam. Scripsit Ἡράκλειαν sive *poëma de rebus ab Hercule gestis*, *libris II.* in qvibus clavam Herculi primus attribuit. Reliqva ejus poëmata adulterina putantur utpote partim ab aliis partim ab Aristeo poeta ὑπ' Ἀριστέως ποιητοῦ composita.

Pisander Nestoris Poëtæ F. Larandensis aut Lycius, qvi vixit temporibus Imp. Alexandri Mammææ F. poëta epicus & ipse. Scripsit *historiam variam*, versibus qvam inscripsit Ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν *de Heroum & Dearum nuptiis* libros VI. item alia, oratione soluta.

Pittacus Mytilenæus Caici vel Hyrrhadii Thracis, & matris Lesbiæ F. Natus Olympiade XXXII. unus septem Sapientum. Scripsit *leges*, & Olympiade XLIX. Melanchrum Mytilenes tyrannum occidit, & Phrynonem Ducem Atheniensium pro Sigeo bellum gerentem singulari certamine interfecit postqvam reti eum implicuisset. Senex coactus exercitum ducere, dixit: ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι *qvàm difficile est bonum esse!* Hujus apophthegma: καιρὸν γνῶθι. *Tempus nosce.* Scripsit *versus elegiacos DC.* & *de Legibus* oratione soluta.

Pixodarus. Vide supra, in Dexippo Coo.

Plato filius Aristonis qvi Aristoclem patrem habuit & Perictyones vel Potones, genus trahentis à Solone. Sexta enim ab illa fuit filia Dropidis poëtæ, fratris Solonis. Solon à Neleo genus ducit & Aristo Platonis pater à Codro Melanthi filio. Fertur Platonis mater ἔκ τινος θείας ὄψεως ex visione qvadam divinâ gravida facta fuisse, cum ei Apollo apparuisset: & Platone in lucem edito tunc demum maritus cum ea concubuisse. Natus est Æginæ Olympiade LXXXVIII. post initia belli Peloponnesiaci. Vixit annos LXXXII. Obiit Olympiade CVIII. cœlebs & virgo. Dormiens vita excessit, cum in festo epulatus

latus fuisset. Etiam alii post eum filii Aristoni nati sunt, Adimantus & Glaucus, & filia Potone. Prima litterarum rudimenta à Dionysio qvodam didicit: in palæstra se exercuit apud Aristonem Argivum. Cum artem poeticam didicisset, *dithyrambos* & *tragœdias* scripsit. His deinde spretis, apud Socratem circiter XX. annos philosophatus est. Et fertur Socrates qvo die ad ipsum venit Plato, in somnis vidisse cygnum genibus suis insidentem. Aristocles prius dicebatur, postea Plato dictus est vel qvod *πλατὺς τὸ στέρνον*, lato esset pectore, vel qvod *πλατὺς ἐν λόγοις* in oratione copiosus. Ter in Siciliam profectus est ad tyrannos Dionysios. Venditum à tyranno Anniceris Afer emit & manumisit. Docuit in Academia, scholamqve ejus ordine hi exceperunt: Speusippus, Xenocrates, Polemo, Crantor, Crates. Socratici fuere hi: Arcesilaus, Lacydes, Evander Phocæensis, Damon Leonteus, Moschion, Evander Atheniensis, Hegesinus, Carneades, Harmadas. * *Dialogi* ejus genuini omnes sunt LVI. qvorum alii sunt Physiologici, alii Ethici, alii Dialectici. *Respublica* ejus in *libros decem* dividitur, *Leges* vero in *libros XII.* Reliqvæ tetralogiæ sunt novem. Plato pauper fuit & solummodo in Academia possedit hortum, ex qvo trium aureorum proventus qvotannis redibant. Sed successoribus ejus per liberalitatem hominum sanctorum & eruditionis amantium, qvi philosophiæ studiis promovendis testamento sua reliqverunt bona, totus reditus mille vel plurium etiam aureorum fuit. Plura deinde refert Svidas, qvæ Platonem hausisse ex libris sacris, vel ab Ægyptiis didicisse affirmat.

Plato Atheniensis, Comicus, temporibus Aristophanis, Phrynichi, Eupolidis & Pherecratis. Fabulæ ejus XLVIII. è qvibus: *Ἄδωνις, Ἀφ' ἱερῶν, Γρύπες, Δαίδαλος, Ἑορταί, Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Εὐρώπη, Ζεὺς κακούμενος, Ἰώ, Κλεοφῶν, Λάϊος, Λάκωνες ἢ ποιηταί, Μέτοικοι, Μύρμηκες, Μαμμάκυθος, Μενέλεως, Νίκαι, Νὺξ μακρά, Ξάνται ἢ Κέρκωπες, Περιαλγής, Ποιητής, Πείσανδρος, Πρέσβεις, Παιδίον, Σοφισταί, Συμμαχία, Σκῦθαι, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων.* Genere dicendi usus est perspicuo & claro uti ait Athenæus in Dipnosophist. Ejus etiam sunt *Ἀνδροφόνος, Συνεξαπατῶν & Πανηγυρισταί*, aliæqve plures.

Plotinus Lycopolita, philosophus, discipulus Ammonii qvi antea erat *σακκοφόρος* sive bajulus, magister Amelii qvem Porphyrius audivit, ut Porphyrium Jamblichus, & hunc Sopater. Jam senex sub Gallieno ad annum ejus [illegible], [illegible] libros LIV. qvi

* *χαρμίδας* LEGE A.

in

in sex Enneades dividuntur. Usus est corpore imbellici ex morbo sacro. Scripsit etiam alia.

Plutarchus Chæronensis, Bœotius vixit Trajani Imp. temporibus & antè. Trajanus dignitate consulari eum ornavit, edixitqve ne qvis magistratuum in Illyrio sine ejus consensu qvicqvam faceret. Scripsit multa.

Plutarchus Nestorii F. Atheniensis, philosophus, magister Syriani, præceptoris Procli Lycii, qvi Scholæ philosophicæ Athenis præfuit, & successorem habuit Marinum. Scripsit multa.

Polemon Philostrati vel Philocratis F. Atheniensis, philosophus, discipulus Xenocratis qvi fuit Platonis successor. Academiæ & ipse præfuit, & cum antea luxuriæ deditissimus fuisset, philosophari postea cœpit. Multos scripsit libros, sed qvorum nullus exstat. Delectabatur præcipue Homero & Sophocle, utrumqve pari sapientia præditum esse dicens, unde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum appellabat.

Polemon Evegeti F. Iliensis ex vico Glycyia, donatus civitate ab Atheniensibus, ideoqve Helladicus adscriptus: periegetes & historicus. Vixit tempore Ptolemæi Epiphanis. Sed Asclepiades Myrleanus auctor est eum æqvalem fuisse Aristophanis Grammatici, & Panætium Rhodium etiam audivisse. Scripsit *descriptionem Ilii, libris III, Origines urbium qvæ sunt in Phocide, & earum cognatione cum Atheniensibus. Origines urbium Ponticarum. De urbibus Laconicis* & alia plurima. In his & κοσμικὴν περιήγησιν, *Orbis descriptionem* sive *Geographiam*.

Polemon ex Laodicea ad Lycum fluvium, Rhetor & Sophista, qvi Smyrnæ docuit, Aristidis Rhetoris magister. Vixit tempore Trajani & post ipsum, discipulus Timocratis philosophi ex Heraclea Pontica oriundi & Scopeliani Sophistæ. Obiit anno ætatis LVI. cum se ipse in sepulchrum conjecisset & inedia necem sibi conscivisset, qvod articulari morbo vexaretur. Qvamobrem cognatis & amicis lugentibus dixit, *Date mihi aliud corpus, & in illud migrabo*. Medicis qvoqve crebro eum secantibus dixit: *Qvam citissime Polemonis lapicidinas excidite.*

Polemon junior Sophista, Commodi temporibus.

Polles Ægiensis (ex Ægis urbe Asiæ prope Magnesiam & Smyrnam) philosophus & vates. Scripsit ordine alphabetico συμβολικὰ *de signis ex qvibus futura conjiciuntur libros II.* Οἰωνοσκοπικὰ *Auguria* (ex avibus)

libris VIII. Arithmetica libris II. περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον οἰωνοπολίας de auspiciis Homericis. De Tyrrhenorum divinatione. Ἰατρεοσυμβολικὰ *conjecturas medicas.* περὶ δρυοκολάπτου *de pico Martio.* ἱερὸν λόγον, *orationem sacram.* κατοικιδίων *de signis domesticis librum unum.* Θηρευτικὸν *de venatione. De sympathiis & antipathiis. De fulminibus & earum observatione.* ἐνόδιον οἰώνισμα, *de ratione captandi omina ex iis rebus quæ alicui in via occurrunt* ut si qvis hoc portans alicui occurrat, hoc significat. (Supra in οἰωνιστικήν.)

Pollio (Πωλίων) Asinius, Trallianus Sophista & Philosophus, Romæ eloqventiam professus sub Pompejo Magno, Timageni in Schola successit. Philochori Ἀτθίδα sive opus *de rebus Atticis* in *epitomen* redegit scripsitqve *dicta & facta memorabilia Musonii Philosophi. Epitomen Diophanis Georgicorum libris II. Adversus Aristotelem de animalibus libros X. De civili bello Romano Cæsaris & Pompeji.*

Pollio Valerius, Alexandrinus, Philosophus qvi sub Adriano vixit. Hujus filius Diodorus Philosophus scripsit *enarrationem locorum difficilium quæ apud X. Oratores reperiuntur.* Valerius composuit *collectionem vocabulorum Atticorum,* ordine alphabetico, & alia qvædam Philosophica.

Pollio Grammaticus scripsit περὶ τῶν παρὰ γράμμα ἁμαρτανομένων de erratis qvæ circa litteram committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης) Naucratita, Sophista, qvem qvidam ajunt Arduenna Phœniciæ ortum, sed falluntur. Docuit Athenis sub Commodo Imp. & obiit anno ætatis LVIII. Scripsit *Onomasticum,* qvod est collectio vocabulorum diversorum qvæ de eadem re dicuntur, *libris X. Disputationes* sive *Sermones. Declamationes. Commodi Cæsaris epithalamium. Orationem ad Romanos habitam,* Ῥωμαϊκὸν λόγον. *Buccinatorem* sive *certamen Musicum. Contra Sinopenses.* Πανελλήνιον *orationem in conventu totius Græciæ habitam.* Ἀρκαδικὸν *ad Arcades,* & alia.

Polus Agrigentinus, Orator, vel potius antiqvorum Sophistarum unus, Licymnii Magister. Scripsit *Genealogiam Græcorum & Barbarorum qvi ad Trojam bellum gesserunt* & qvem exitum qvisqve eorum habuerit. Qvidam tamen opus hoc *Damastæ* tribuunt. *Navium catalogum. De vocabulis.*

Polyænus Sardianus Sophista sub primo Cæsare Cajo. Scripsit *Orationes forenses,* & *causarum sive Patrociniorum formas,* δικῶν ἤτοι συνηγοριῶν ὑποτυπώσεις. *Parthici triumphi libros III,* & alia.

Polyænus Macedo, Rhetor. Scripsit *de Thebis. Tacticorum libros III,* & alia.

Poly-

Polybius Lyci F. ex Megalopoli Arcadiæ, Scipionis Africani præceptor & Panætii Philosophi æqvalis, tempore Ptolemæi Evergetis. Hic prolixam illam *Historiam Romanam libris XL.* scripsit, a fuga Cleomenis Spartani ad Perseum Philippi F. Macedonum successioni res à Romanis gestas ordine adnectens. Polybii Historiam continuavit Posidonius Olbiopolita Sophista. Strabo qvoqve Amaseensis scripsit historiam inde incipientem ubi Polybius desinit, libris XLIII.

Polycarpus, Joannis Evangelistæ Theologi auditor, successor Bucoli, primi Smyrnæorum Episcopi, martyrio pro Christo consummatus est sub Marco Antonino. *Epistolam* scripsit *ad Philippenses*, πάνυ θαυμαστὴν omnino admirabilem & *ad magnum Dionysium Areopagitam*, & *ad alias Ecclesias.* Hic ob qvasdam super die Paschatis qvæstiones, Imperatore Antonino Pio, & Ecclesiæ Romanæ Episcopatum gerente Aniceto Romam venit, ubi multos qvi Marcionis & Valentini doctrinæ crediderant, ad fidem revocavit. Marcioni obviam forte facto & dicenti, *agnosce nos*, *Polycarpe*, respondit γνωρίζω σε *agnosco te primogenitum Diaboli filium.*

Polycrates Atheniensis, orator valde eloqvens, qvi post Anytum & Melitum Orationes contra Socratem scripsit.

Polyevctus Comicus, cujus drama ἡνίοχος memoratur Athenæo. Fuit & ætate nostra * Polyevctus &c. Supra in ἡνίοχος.

Polygnotus pictor, Thasius, Aglaophontis filius & discipulus, qvem Athenienses civitate donarunt, vel qvod porticum pœcilem gratis pinxisset, vel ob picturas in Thesauro & Anaceo.

Polyzelus Comicus, cujus dramata sunt: Νίπτρα, Δημοτυνδάρεως, Μουσῶν γοναὶ, Διονύσου γοναὶ, Ἀφροδίτης γοναὶ

Porphyrius petulanti & maledica lingva Christianos insectatus, proprio nomine dictus est βασιλεύς (Malchus) ex Tyro Phœniciæ oriundus Philosophus, discipulus Amelii, Plotino magistro usi, Jamblichi magister, vixit Aureliani temporibus, & vitam produxit usqve ad Diocletianum Imp. Audivit & Longinum Criticum. Scripsit libros qvam plurimos, Philosophicos, Rhetoricos & Grammaticos. *De divinis nominibus librum I. De principiis duos. De materia, sex. De anima adversus Boëthum, qvinqve. De abstinentia ab animatis libros IV. De se ipso*

* Ætatem Luciani intellige, qvi in hunc Polyevctum Sophistam scripsit suum Pseudologistam ἢ περὶ τοῦ ἀποφράδος, T. 2. edit. Amstelod. p. 432. seq.

ipso cognoscendo, περὶ τοῦ γνῶθι σεαυτόν, libros IV. De incorporeis. Unam esse Platonis & Aristotelis sectam, libros VII. In Julianum Chaldaeum. Philosophicam historiam libros IV. Contra Christianos libros XV. De Homerica Philosophia. Adversus Aristotelem, qui animam entelechiam esse statuit. Φιλολόγου ἱστορίας historia philologica libros V. De genere, specie, differentia, proprio & accidente. De Nili fontibus secundum Pindarum. De utilitate quam Reges ex Homero possunt percipere, libros X. Miscellanearum quaestionum libros VII. In Thucydidis procemium. Adversus Aristidem libros VII. In Minuciani artem & alia plurima, praecipue Astronomica, inter qvae & *εἰσαγωγὴν ἀστρονομουμένων, introductionem in res Astronomicas libros III.* itemqve *dubia Grammatica*.

Posidippus Cassandrensis, Cynisci F. Comicus, qvi tertio anno post Menandri obitum fabulas docere coepit. Dramata ejus sunt ad XXX.

Posidonius Apameensis Syrus aut Rhodius, Philosophus Stoicus cognomine *athleta*. Scholam habuit Rhodi, discipulus & successor Panaetii. Venit Romam sub M. Marcello. Scripsit multa.

Posidonius Alexandrinus, Philosophus Stoicus, Zenonis Citiei discipulus. Scripsit *historiam* inde incipientem ubi desinit Polybius *libris LII.* usqve ad bellum Cyrenaicum & Ptolemaeum. Item *declamationes Rhetoricas. In Demosthenem argumenta.* Sed haec puto potius esse Posidonii Olbiopolitae, Sophistae.

Posidonius Olbiopolita, Sophista & Historicus. Scripsit *de Oceano & rebus quae in eo sunt. De regione quae Tyrica vocatur. Atticas historias libris IV. Libyca libris XI.* & alia qvaedam.

Posidonius qvi scripsit *παλμικὸν οἰώνισμα.* (supra, in *οἰωνιστικήν.*)

Postumius Romanus, Capua oriundus, initio aurifaber, deinde post trigesimum aetatis annum Athenas profectus, Graecorum litteris eruditus & multis praeclaris instructus scientiis ad seram aetatem vixit. Hic de se poterat usurpare illud Heracliti (apud Julianum Orat. VI. p. 185.) *ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην, meipsum quaesivi.*

Potamon Alexandrinus, Philosophus vixit ante Augustum & illius tempore. Ejus est *in Platonis de Rep. commentarius.*

Potamon Mytilenaeus, Lesbonactis F. Rhetor Romae sub Tiberio Imp. eloqventiam professus. Hunc in patriam aliqvando redeuntem Imperator talibus litteris instruxit: *Potamonem Lesbonactis F. si quis injuria afficere ausus fuerit, videat an mecum bellum gerere possit.* Scripsit *de Alexandro Macedone. Fines Samiorum. Bruti encomium. Caesaris encomium. De perfecto Oratore.*

Potone,

Potone, Platonis Philosophi soror.

Pratinas Pyrrhonidæ vel Encomii F. Phliasius, poeta Tragicus qvi cum Æschylo & Choerilo certavit Olympiade LXX. & primus Satyros scripsit. Illo fabulas docente, tabulata, in qvibus spectatores stabant, ceciderunt, unde Athenienses theatrum exstruxerunt. Fabulas edidit L. qvarum XXXII Satyricæ. Semel vicit.

Πρέσβεις. Philosophi qvi cum Areobindo in Persiam iverunt legati, fuerunt isti: Damascius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathiæ codices *Eulamius*) Phryx, Priscianus Lydus, Hermias & Diogenes Phoenices, Isidorus Gazæus. Hi omnes domum redierunt, Barbari hospitalitate valere jussa. Sed in pace Romanorum cum Persis, cautum est ut viris illis secure vivere liceret, nec contra animi sententiam ab avita (de Diis) opinione esset recedendum.

Priscus Panites Sophista, Theodosii jun. temporibus scripsit *Historiam Byzantinam & de Attila libros VIII.* item *declamationes Rhetoricas & Epistolas.*

Proæresius Pancratii F. ex Cæsarea Cappadociæ, Sophista qvi Antiochiæ Ulpianum audivit. Athenis docuit paullo ante Libanium, maximis à Constantino honoribus ornatus. Scripsit *Declamationes Rhetoricas.* Vixit & sub Juliano Libanii temporibus, & Julianus ut Proæresio ægre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra in Libanio.)

Προκέφαλος. Supra, in Philocle.

Proclus Mallotes, Cilix, Philosophus Stoicus. Scripsit *commentarium in Diogenis sophismata.* Et *adversus Epicurum.*

Proclus alter, Mallotes, Philosophus & ipse Stoicus.

Proclus Proculejus, Themisonis F. Laodiceæ Syriæ sacerdos sive hierophanta. Scripsit *Theologiam. In Pandora fabulam qvæ est apud Hesiodum. In Nicomachi Isagogen Arithmetica,* & alia quædam *Geometrica.*

Proclus Lycius, discipulus Syriani & auditor Plutarchi Philosophi, Nestorii F. Platonicus Philosophus qvi Philosophicæ Scholæ Athenis præfuit, habuitque discipulum & successorem Marinum Neapolitanum. Scripsit permulta Philosophica & Grammatica. *Commentarium in totum Homerum. In Hesiodi Opera & dies. De chrestomathia libros III.* Περὶ ἀγωγῆς *de disciplina Theurgica libros II. In Remp. Platonis libros IV. In Orphei Theologiam.* Συμφωνίαν sive *consensum Orphei, Pythagoræ & Platonis. In Oracula libros X. De Diis Homericis. Argumenta XVIII. contra Christianos.* Hic est Proclus ille qvi secundus à Porphyrio impuram & petulantem linguam in Christianos strinxit. Adversus hunc *Joannes*

nes Philoponus ſcripſit, qvi argumenta ejus XVIII. admirabili dexteritate refutavit, eumqve vel in Græcis diſciplinis, qvarum peritia ſe jactabat, indoctum & exiguo judicio præditum oſtendit. Scripſit etiam Proclus Μητρωακὴν βίβλον, *librum de Matre Deorum*, qvem ſi qvis in manus ſumat, ex eo intelliget Philoſophum οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς non absqve divino afflatu omnem Deæ illius Theologiam in lucem protraxiſſe, ità ut aures non amplius turbentur lamentationibus qvæ (in ſacris illis) audiuntur.

Proclus Imperatoris Juſtini qvæſtor vir juſtus qvi nullam legem temere ſcripſit &c.

Procopius illuſtris, Cæſarienſis, Palæſtinus Rhetor & Sophiſta. Scripſit *Hiſtoriam Romanam* ſive Belliſarii bella & res Romæ & in Africa geſtas. Vixit tempore Juſtiniani Imp. fuitque Belliſarii notarius & comes, omnibusqve bullis & rebus geſtis à ſe deſcriptis ipſe interfuit. Scripſit & aliam librum, qui prioribus additus eſt nonus, & *anecdota* inſcribitur, continens vituperationes & comicas inſectationes Juſtiniani Imp. & Theodoræ conjugis ejus, itemqve Belliſarii & uxoris ejus.

Procopius. In templo S. Martyris Procopii in Chelone, ſtatua cujusdam Evnuchi poſita eſt, in cujus pectore inſcriptum erat: *qvisqvis hoc ſignum loco moverit, laqveo pereat* &c.

Prodicus Ceius ex inſula Ceo & urbe Julide oriundus, Philoſophus Phyſicus & Sophiſta, æqualis Democriti Abderitæ & Gorgiæ, diſcipulus Protagoræ Abderitæ. Athenis hauſta cicuta mortuus eſt velut qvi juvenes corrumperet.

Πρόληψις. Chryſippus Naturalium Qvæſtionum libro XII. tria dicit eſſe criteria, ſenſum, cognitionem & anticipationem. Epicurus vero prolepſin ait eſſe memoriam ejus qvod extrinſecus ſæpius apparuit &c.

Prometheus Judicum Judaicorum tempore apud Græcos celebris fuit, qvi primus invenit Grammaticam & Philoſophiam. Idem homines finxiſſe dicitur, qvod rudes ſapientiam docuit. Tunc floruit & *Epimetheus* qvi Muſicam invenit: & *Atlas*, qvi qvod Aſtronomiam interpretaretur, cœlum geſtare eſt dictus. Porro *Argus*, qvi ob artium repertam ſcientiam multos oculos habere fingebatur. Tunc etiam fuit *Sibylla* fatidica, regnante apud Ægyptios Pharaone cui cognomen Taracho, & Athenis Cecrope qvi διφυὴς ſive biformis dictus eſt ob corporis magnitudinem, vel qvod ex Ægypto oriundus veniſſet

ſet in Græciam, vel qvòd contra promiſcuum concubitum legem tuliſſet de virginibus uni viro collocandis. Hoc Cecrops fecit, qvi ab Ægyptiis genus ducens non ignoraret leges qvas Vulcanus regionis illius Rex tulerat. Ipſe Athenis regnavit annos qvinqvaginta.

Pronomus tibicen, cujus prolixam barbam perſtringunt Comici.

Προφητεία, alia ſpiritalis, alia diabolica: nam & prædictiones diabolorum prophetiæ dicuntur, alia naturalis, vel artificioſa, qvæ inter has eſt media, alia deniqve communis & popularis. Ac ſpiritalis qvidem præcipue eſt ſanctorum: DEI autem diſpenſatione participes ejus qvoqve interdum ſunt illi qvi tales non ſunt, ut Pharao, Balaam & Caiphas. Diabolica ad ſolos diabolorum cultores pertinet. Ejus generis ſunt qvi ex inſpectione farinæ & hordei divinant, & Pythia ex qvercu oracula captans, & Dodonæa ſacrificula, & aruſpices & obſervatores ſignorum & ſternutationum & ominum & fulminum & murium & muſtelarum, & ligni crepitantis, & tinnitus aurium & palpitationum corporis & nominum: itemqve qvi umbras mortuorum evocant, & ex aſtris, aqvis & aliis infinitis futura prædicunt. Nam divinatio ex ſomniis & apud nos qvidem in uſu eſt, ſed per afflatum divinum fit. Divinatio naturalis eſt animalium brutorum. Hirundines enim & grues & formicæ imminentem tempeſtatem præſentiunt, itemqve echini & alcyones, naturæ munere. Divinatio vero qvæ arte conſtat, eſt medicorum, conſiliariorum & gubernatorum. &c. At veræ prophetiæ proprium eſt, lingvam præbere miniſtram gratiæ Spiritus.

Protagoras Abderites, Artemonis vel Mæandrii F. Qvidam Tejum fuiſſe ſcripſerunt. Primùm fuit bajulus, ſed Democritum cum audiſſet, doctrinæ captus amore, philoſophiæ operam dedit & eloqventiæ, primusqve cognominatus eſt Sophiſta. Idem contentioſum dicendi genus primus invenit, & centum minarum mercedem à diſcipulis exegit, λόγος ἔμμισθος, *ſermo mercenarius* ideo cognominatus. Magiſter fuit Iſocratis oratoris. Idem primus orationem diviſit in partes qvatuor, εὐχωλὴν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii poſt eum in ſeptem, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολὴν, ἀπαγγελίαν, * εὐχωλὴν, κλῆσιν. Alcidamas qvatuor formas orationis ponit, φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. Protagoræ libri ab Athenienſibus cremati ſunt,

* Svid. infra in πυθμὴν, ἐπαγγελίαν.

ſunt, qvod aliqvando ſic exorſus eſſet: περὶ Θεῶν ὐκ ἔχω εἰδέναι ὔτε ὡς εἰσιν, ὔτε ὡς ὐκ εἰσί. *De Diis ſcire non poſſum utrum ſint, aut vere non ſint.* Platone Philoſopho eſt antiqvior, fuitqve magiſter Prodici Ceii & multorum aliorum.

Protogenes Xanthius ex Lycia, pictoria arte celebris qvi Bacchum, Διόνυσον (Leopardus XVI. 2. emendatt. ex Plutarchi Demetrio p. 898. legit * Ἰάλυσον) Rhodi pinxit, opus incomparabile qvod admiratus eſt Demetrius Poliorcetes cum Rhodum per biennium obſideret adductis mille amplius navibus & plus qvam 55000. armatorum. Scripſit Protogenes *de arte pictoria & figuris libros II.*

Ptolemæus Cytherius Poëta epicus. Scripſit *de pſalacantha*, qvam herbam eſſe dicit mira vi præditam.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philoſophus tempore Marci Imp. Scripſit *tres libros Mechanicos. De ortu & ſignificationibus ſtellarum inerrantium. Planiſphærium. Canonem expeditum. Magnum opus Aſtronomicum* ſive *Syntaxin*, & alia.

Ptolemæus Pindarion, Alexandrinus Grammaticus, Oroandri F. diſcipulus Ariſtarchi. Scripſit Homericorum exemplorum ὑποδειγμάτων libros III. De Homerico charactere. Adverſus Neothalidem de dictione. De Utide Homerico. De aſteropæo apud Homerum, & alia.

Ptolemæus Grammaticus, Ἐπιθέτης dictus qvod Ariſtarchum ſeqveretur. Auditor fuit Hellanici Grammatici qvi audiverat Agathoclem diſcipulum Zenodoti Epheſii. Scripſit περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν, *de plagis apud Homerum. Commentarium in Odyſſeam.*

Ptolemæus Ariſtonici Grammatici pater & ipſe Grammaticus, qvi ambo Romæ artem Grammaticam profeſſi ſunt. Scripſit ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς, *de iis qvæ ſimiliter dicta ſunt à Tragicis. In Homerum libros qvinqvaginta.* Τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ξένως ἱστορημένα, *de iis qvæ apud Homerum mira & peregrina traduntur. De Muſis & Nereidibus.*

Ptolemæus Hephæſtionis F. cognomine χέννος, Alexandrinus Grammaticus clarus ſub Trajano & Adriano Impp. Scripſit *de hiſtoria paradoxa* ſive mirabili. *Sphingem* drama hiſtoricum. ἀνθόμηρον ſive *poëma Homeri æmulum, rhapſodiarum XXIV.* & alia qvædam.

Ptolemæus Aſcalonites Grammaticus qvi Romæ docuit. Scripſit Homericam proſodiam. De Hellenismo, ſive de recta loqvendi ratione libros

* Confer Franciſcum Junium in artificum catalogo p. 184. ſeq.

libros XV. De metris. De Aristarchea Odysseæ correctione. De differentia vocabulorum. Item alia Grammatica.

Pulcheria Arcadii Filia nondum annos XV. nata Imperium optime administravit, fratremqve Theodosium erudiit, & pietate erga Deum accurate instituit multasqve instruxit Ecclesias. Nestorius Pulcheriæ invisus erat, criminabatur enim eam apud Paulinum Magistrum. Sorores ejus Arcadia & Marina. Theodosius sæpe libellis non lectis nomen suum subscribebat. Itaqve Pulcheria ipsi subjecit libellum qvo conjugem Eudoxiam donari sibi petebat, ut ea ancilla uteretur &c.

Pylades Cilix ex oppido Mistarnis. Scripsit *de saltatione Italica*, cujus ipse inventor fuit. *De saltatione Comica* qvæ κόρδαξ vocabatur. Item *de saltatione Tragica* qvæ σίκιννις, & *de Satyrica*, qvæ ἐμμέλεια.

Pyrrhon Plistarchi F. Eleus Philosophus tempore Philippi Macedonis, Olympiade CI. & ultra. Primum qvidem pictor fuit, postea animum ad philosophiam applicans audivit Brysonem Clinomachi discipulum, deinde Anaxarchum, discipulum Metrodori Chii, cujus magister fuit Democritus Abderita. Statuit nihil esse natura honestum & turpe, sed omnia moribus & lege.

Pyrrhon Phliasius, Timarchi F. discipulus Timonis Philosophi.

Pyrrhonii Philosophi qvi Pyrrhonis sectam amplectebantur, dicti etiam aporetici, sceptici, ephectici, Zetetici &c. Sceptices primus auctor fuit Homerus, qvi nihil certi de rebus pronunciat. Septem etiam sapientes fuere Sceptici, qvorum est dictum *ne qvid nimis*. Archilochus qvoqve cum ait: Τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει, & Euripides (Supplicibus) τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἃ τυγχάνεις θέλων.

Pythagoras Samius, revera Thyrrhænus, Mnesarchi sculptoris annulorum filius, qvi cum patre Samum adolescens ex Tyrrhenia migravit ubi Pherecydem Syrium, deinde Hermodamantem audivit Creophyli nepotem, hinc Abaridem Hyperboreum & Zaretem Magum. Apud Ægyptios etiam & Chaldæos disciplinis institutus rediit Samum, qvam cum Polycratis tyrannide teneri vidisset, Crotonem in Italiam abiit, apertaqve ibi schola qvingentos & amplius discipulos habuit. Fratres ei duo, natu major Eunomus, medius Tyrrhenus, Servus Zamolxis, cui Getæ ut Saturno immolant. Uxorem duxit Theanonem, Brontini Crotoniatæ filiam, ex qva filios duos suscepit, Telaugem & Damonem, vel ut alii, Mnesarchum: filiam qvoqve Myiam sive ut alii Arignotem. Scripsit Pythagoras tres tantum

libros παιδευτικὸν, πολιτικὸν & tertium qvi Lysidis Tarentini est potius, ejus discipuli, qvi Thebis, qvo fugerat, Epaminondam instituit. Qvidam *aurea carmina* qvoqve illi tribuunt. (Plurima deinde de Pythagora ejusqve morte, philosophia ac symbolis refert Svidas qvi etiam videndus in ἤδη.)

Pytheas, Atheniensis, Orator, mylothri sive pistrinarii filius, scripsit *conciones* & *orationes forenses* & alia qvædam, non annumeratus autem est (decem) oratoribus, ut homo audax & dissolutus, qvi Athenis ob æs alienum ex carcere effugit in Macedoniam, ac postea rediit.

Πυθιὰς βοὴ, vox cum cantu tibiæ conjuncta, carmen pythium. Hinc πυθαύλης, qvomodo pæana vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenis à Pisistrato conditum, in qvo tripodas ponebant, qvi cyclio choro Thargelia vicerant.

Python Byzantinus Orator qvi in exilium pulsus in Macedoniam abiit, ibiqve multos ad proditionem impulit &c.

Qvadratus Romanus, Historicus. Scripsit Jonica dialecto historiam Romanam libris XV. eamqve inscripsit χιλιετηρίδα, qvod complecteretur res mille annorum à Roma condita ad Imp. Alexandrum Mammææ F.

Qvirinus Sophista, qvi *lingva ærarii*, γλῶσσα ταμιεῖυ vocabatur, cujus cura ab Imperatore ei commissa erat.

Rhadamanti judicium, de iis qvorum testata est justitia. Rhadamanti jusjurandum. supra, χῆνα ὀμνύναι, & Lampon.

Rhamnus de sapientibus clarisqve viris dicitur. Rhamnus enim erat populus Atticæ in qvo Antiphon floruit, orator celebris, qvem multi imitari volentes, proverbium usui vitæ reliqverunt, ut viri præclari, Rhamnusii vocarentur. Rhamnusia Nemesis, statua qvam fecit Phidias & Erechtheus matris suæ nomine, qvæ Nemesis vocabatur, & illo in loco regnaverat, dedicavit. Phidias Agarocrito Pario, amasio suo permisit nomen suum inscribere; ut Olympiæ, digito Jovis inscripsit Παντάρκης καλός. Erat Pantarces Argivus formosus, ipsiusqve amasius.

Ῥαρός. Rharus Cererem errantem & Proserpinam qværentem hospitio excepit, pro qvo beneficio Ceres Triptolemum Celei F. Rhari nepotem agriculturam docuit, eique currum alatorum draconum dedit qvo vectus terram peragravit, & agriculturam homines docuit.

Rhapsodi dicebantur qvi carmina Homeri in theatris recitabant, qvod ῥάβδους

δοὺς sive virgas tenentes, hoc facerent. Est etiam ῥαψῳδῆσαι nugari, vel simpliciter loqvi & recitare.

Rheginos Xenarchus Sophronis mimographi F. ut timidos in comœdiis suis perstrinxit à Dionysio tyranno ad hoc inductus.

Ῥησίαρχος qvi oracula dicit, ut est apud Epicharmum. Vel, ut Asclepiades libro sexto τραγῳδουμένων, qvi omnium optime noverat verum dicere.

Ῥήτωρ. Multis decretis cautum est, ne in Senatu ars oratoria adhiberetur si qvis sententiam ferret de re qvæ ad privatam ipsius fortunam non pertineret.

Rhianus Benæus ex Bena Cretæ urbe, vel Cereates, vel ut alii ex Ithome Messenes civitate. Hic primum fuit palæstræ custos & servus: postea litteris institutus Grammaticus evasit, æqvalis Eratosthenis. Scripsit ἔμμετρα ποιήματα, Heracliadem libris XIV.

Rhinthon, Tarentinus, Comicus auctor hilarotragœdiæ sive phlyacographiæ. Figuli filius, sub Ptolemæo primo vixit. Fabulæ ejus Tragicocomicæ XXXVIII.

Rufus Ephesius Medicus qvi cum Critone sub Trajano floruit. Scripsit libros plurimos, ex qvibus sunt hi: *De ratione victus libri V. De victu navigantium. De medicamentis vulnerum. De vulneratione articulorum. De ficubus. De veteri medicina. De lacte. De vino. De melle.*

Rutilius Rufus tempore Scipionis vixit, in expeditionibus bellicis ei comes, & res tunc gestas litteris mandavit, fuitqve tunc temporis tribunus militum, ut Appianus in Romana historia testatur.

Ῥυσμός, Abderitica dialecto significat figuram. Aliis præterea vocibus non Græcis Democritus Abderites usus est, ut τροπὴν dixit situm, & διαθηγὴν ordinem.

Sabazius Bacchus dictus à clamore orgia celebrantium. Nam barbaris εὐάζειν est σαβάζειν, & εὐασμὸν appellant σαβασμόν. Etiam σάβοι loca Baccho consecrata, & Bacchi sacerdotes. Mnaseas Patarensis Sabazium ait esse Bacchi filium. (Svid. in Σάβοι.)

Sabinus Sophista qvi vixit sub Adriano Cæsare. Scripsit Introductionem & argumentum materiæ declamationum libris IV. Commentarium in Thucydidem, Acusilaum & alios. Item alias qvasdam enarrationes, (Frater ejus Sergius infra, Σέργιος.)

Sacas poëta Tragicus: & Sacæ gens Thracica. Ammonius philosophus Alexandrinus cognomento Sacas, ex Christiano factus est gentilis, ut ait Porphyrius.

Salustius

Saluſtius Sophiſta ſcripſit commentarium in Demoſthenem, Herodotum & alia.

Saluſtius Mopſeates Medicus, ſcripſit de Medicina, ſub Tiberio Imp.

Saluſtius Baſilidis Syri & Theocleæ Emeſenæ F. Athenis Alexandriam cum Iſidoro venit. Eloqventiæ præceptis ab *Eunoio* Sophiſta Emeſæ tunc verſante eruditus, publicas Demoſthenis orationes omnes edidicit, & orationes ſcripſit non inferiores illis. Noſtrum qvoqve civem (Damaſcii verba ſunt) *Marcellum* Eunoii ſodalem octo libros hiſtoriæ Thucydidis edidiciſſe ajebat, nihil tamen auditu dignum dicere potuiſſe. *Nonnum* etiam ajunt ſexies totum Demoſthenem edidiciſſe, ſed tamen ne os qvidem aperire potuiſſe ut aliqvam orationem commodam haberet. Saluſtius dicebat philoſophari hominibus non eſſe facile ſed potius impoſſibile, Heracliti more inſectator vulgi & deriſor ſalſus. Idem virtutem qvintam, vocabat veram opinionem de Diis, qvæ interdum ineſſe videtur etiam improbiſſimis. Philoſophabatur cynico more &c.

Saluſtius præfectus prætorio ſub Juliano &c.

Σαμίων ὁ δῆμος πολυγράμματος dictus ab Ariſtophane in Babyloniis, ſive qvod Samii à tyrannis ad incitas redacti, ob civium penuriam ſervis jus civitatis adſcripſerunt, ut Ariſtoteles tradit in Samiorum Rep. Vel qvod apud Samios XXIV. litteræ primum inventæ à Calliſtrato, ut Andron in tripode ait. Archinus vero Athenæi F. Archonte Euclide Athenienſibus perſvaſit, ut Jonum litteris uterentur. Ariſtophanes autem Comœdiam *Babylonios* docuit per Calliſtratum annis (XX.) ante Euclidem ſub Archonte Euclee. De eo autem qvi rem iſtam Athenienſibus perſvaſit, ſcribit Theopompus. Alii cauſam afferunt, qvod Athenienſes Samios in bello captos ſtigmate noctuæ notarent, Samii vero Athenienſes ſamæna qvod eſt navigium bireme à Polycrate Samiorum tyranno primùm fabricatum, ut ait Lyſimachus libro ſecundo Noſtorum ſive de reditu.

Sanchoniathon Tyrius, Philoſophus, qvi belli Trojani tempore vixit ſcripſitqve *de Hermetis Phyſiologia* qvæ (in lingvam Græcam) translata eſt. *Antiqva Tyriorum inſtituta*, lingvâ Phœnicum. *Theologiam Ægyptiacam*, & alia.

Sandon Hellanici F. Philoſophus. Scripſit *argumenta in Orpheum*, librum unum.

Sannyrion, Athenienſis, Comicus. Ejus dramata: γέλως, Δανάη, Ἰώ, ψυχασταί, ut Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Sappho

Sappho Simonis filia, vel Eunomini (al. Eumeni) vel Eerigyi, vel Ecryti, vel Semi, vel Camonis, vel Etarchi, vel denique Scamandronymi, & Clides, matris. Lesbia, Ereso oriunda & Lyrica. Vixit Olympiade XLII. qvo tempore floruerunt Alcæus, Stesichorus, Pittacus. Fratres ejus Larychus, Charaxus, Eurygius. Nupsit Cercolæ ditissimo viro ex Andro, unde nata ipsi fuit filia Clis. Amicæ Atthis, Telesippa, Megara. Discipulæ Anagora Milesia, Gongyla Colophonia, Eunica Salaminia. Scripsit *carminum lyricorum libros IX.* & prima plectrum invenit. Scripsit & *Epigrammata, Elegias, Iambos, Monodias.*

Sappho Lesbia, Mytilenæa, psaltria de qva supra, in Phaon.

Ælius Sarapion, Rhetor, Alexandrinus. Scripsit *de vitiis declamationum.* Ἀκροάσεων sive *auscultationum libros VII. Panegyricum in Adrianum Imp. Consultationes ad Alexandrinos. Recte ne Plato Homerum è Rep. sua ablegarit,* & alia multa. Item *artem oratoriam.*

Sarapion solum fere Orpheum habebat & legebat: subinde Isidorum de qvæstionibus occurrentibus interrogans, virum summa Theologiæ scientia instructum, qvem solum familiarem norat & admittebat, nec ullum alium suatum, facultatum, duorum aut trium librorum, inter qvos erat Orphei poësis, dignum judicabat, putans se in illo perspexisse vitam illam Saturniam, Poëtarum fabulis celebratam. Nam ille qvidem poëtarum scriptis celebratus Chiron in Saturnii & Jovii regni confinio potius constitit, unde biformis esse traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, si sic dicere fas est, qvam ex diametro à Serapione distans: nam hic qvidem Saturnius aut Jovius fuit, ille vero Typhonius, & Typhone versutior bellua. Nullus enim eorum qvi nunc vivunt hominum ignorat qvo animo & qva fortuna fuerit Pamprepius.

Σαρδάπους. Alcæus Pittacum vocavit σαρδάποδα, χειροπόδην, γαύρηκα, φύσκωνα, γάστρωνα, ζοφοδορπίδα & ἀγασύρταν &c. (ex Laërtii lib. I. c. 81.)

Scindapsus, Instrumentum Musicum. De Zenone Citieo (Timon:) ὃς δ' ἔφη γύργαθος αὐτὸς μικρὸς ἰὼν, νῦν δ' ἔχει ἐλάσσονα σκινδαψοῦ. *mentem habebat, minorem scindapso.*

Σκῖφη. Crantor Philosophus poëtæ cujusdam versus σκίφης plenos esse dixit.

Σκίρταλος. Diogenes Sinopensis, jam senex, à Scirtalo pirata captus est.

Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν tributum duræ vatis, Sphingis, (apud Sophoclem Oedipo tyranno.)

Σκόλια, carmina convivalia, Σκολιῶν Μελίτου, Καρχινοῦ φυλημάτων. Meli-

 tus

tus iste fuit poëta Tragicus qvi Socratem accusavit. Perstringitur à Comicis ut poësi frigidus, & moribus improbis præditus. Carica, carmina lyrice lugubria.

Σκολιὸν, carmen paucorum versuum. Timocreon Rhodius poëta epicus *, tale scolium contra divitias scripsit, cujus initium est, ὄφελες ὦ τυφλὲ πλοῦτε, *o cæca divitia, utinam nec in terra nec in mari nec in continente unqvam visæ fuissetis, sed in tartaro & acheronte habitaretis: Vos enim omnium malorum inter homines caussa estis.* His simile est decretum à Pericle scriptum, qvo Megarenses foro, mari, continente arcebantur.

Scopas Ætolorum prætor frustratus principatu cujus maxime caussa leges scribere ausus fuerat, Alexandriam cogitabat &c.

Scopelianus Clazomenius Sophista qvi sub Nerva vixit & Smyrnæ eloqventiam docuit, auditor Nicetæ, æqvalis Apollonii Tyanensis, ad qvem etiam Epistolas Apollonius scripsit.

Σκύθης. Anacharsis fuit Scytha, sed matre Græca natus & ideo δίγλωσσος duarum peritus lingvarum, qvi Scythis leges tulit.

Scylax Caryandensis ex Caryanda Cariæ civitate prope Halicarnassum, Mathematicus & Musicus. Scripsit periplum locorum extra columnas Herculis. De Heraclide Mylassorum Rege. Terræ periodum. ἀντιγραφὴν adversus Polybii Historiam.

Scytale Epistola Laconica. Ligna erant duo polita & oblonga, qvorum alterum Lacedæmoniorum ephori retinebant, alterum tradebant duci qvem ad bellum emittebant, & qvoties ei aliqvid mandare volebant, albo loro lignum involebant & in eo mandatum scribebant, deinde lorum replicantes id tabellario tradebant asportandum. Dioscorides ἐν τοῖς περὶ νομίμων in opere de moribus & institutis refert fœneratores dividere scytalem duobus testibus præsentibus, & in utraqve ejus parte contractum scribere, & alteram qvidem uni ex testibus dare, alteram sibi reservare. Utebantur scytala & alio modo, ut Aristoteles in Ithacensium Rep. scribit.

Secundus Atheniensis, Sophista (non is) qvi vocatus est Plinius. Epiurus sive clavus ligneus vocabatur, ut fabri filius, fuitqve Herodis Sophistæ magister. Scripsit *declamationes oratorias*.

Seleucus Alexandrinus, Grammaticus, cognominatus Homericus, qvi Romæ eloqventiam docuit. Scripsit commentarios in totum pæne [illegible] poëtam.

* infra, apud Suidam rectius, *melicus*.

poëtam. De synonymorum differentia. De iis qvæ falso creduntur. De proverbiis apud Alexandrinos usitatis. De Diis libros centum, item alia *σύμμικτα* sive miscellanea.

Seleucus Emesenus Grammaticus scripsit *ἁλιευτικὰ piscatoria versibus hexametris libros IV. In Lyricos commentarium. Parthicorum libros II.* Inveni & alium Seleucum his additum, sed qvi nullos scripserat libros.

Sellius sive Sillius qvi & Homerus dictus est, Grammaticus ante Menandrum. (Supra in Homero.)

Semus Eleus Grammaticus scripsit Eliacorum libros VIII. Periodos libris II. De Paro librum I. De Pergamo librum I. De pæanibus in qvo opere genera musicorum recenset, avtocabalos, Ithyphallos, phallophoros &c. (Supra in Phallophori, ubi *avtocabdali* legitur, non avtocabali.)

Ælius Serenus Atheniensis Grammaticus scripsit Epitomen operis Philonis de urbibus & qvinam in singulis clari fuerint, libros III. Epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum.

Sergius Zeugmatensis, Aphthonii F. à causidicis qvi præfecti fuerunt genus ducens, præfectus & ipse prætorii & consularis & patricius. Scripsit Epitaphium in Sophistam Sabinum, fratrem suum, item alium librum pro causidicis adversus Aristidem.

Σεσιλλίσθαι, falso se jactare, dictum ab Æschine, Selli F. qvi pauper divitem se falso jactabat. Etiam *σίλλους* gloriosos vocant, & gloriari *σελλίζειν*.

Severianus Damascenus unus ex primarii generis viris, Auxentii Callinici F. ortus ex Romanis qvi Alexandriam incolerent. Poëtica, Oratoria & juris civilis Romani peritia instructus, etiam in Philosophia instituendum se Proclo dare volebat, ni Pater, qvi patronum caussarum malebat, id prohibuisset. Sed patre defuncto Athenas, ubi Proclus erat, profectus somniavit montis cacumini tanqvam vehiculo se insidere, & montem ipsum aurigæ instar agitare. Hinc fato & voluntate ad Remp. accedere & magistratum gerere qvam Philosophiam beatumqve otium sectari maluit. Cum postea in odium incidisset Ardaburii, magni illius Asparis F. multa ab illo passus est sanctissimus & supra modum religionis Græcæ cultor. Isocrateas etiam orationes prolixiores & de Rep. agentes mihi enarravit, non artificioso illo & Sophistico sed prudenti & philosophico more.

Idem Julianum, fratrem meum * natu minorem sic ad eloqventiæ studium inflammavit, ut eum & poëtas & celebres oratores ediscere juberet. Et alios qvidem Poëtas utcumqve probabat, at Callimachum in manus sumens, Afrum hunc poëtam nunqvam non derisit. Qvin lectione ejus adeo offendebatur, interdum ut librum ejus conspueret. Huic Zeno Imp. proximam à se dignitatem pollicitus est si Christianus fieri vellet: & ipse nobis Epistolam pollicitationes illas continentem, sed nihil apud se proficientem recitavit. Arcadium etiam Larissæum per Epistolam objurgavit. Nam Severianus in Epistolis scribendis acer & cordatus erat.

Severus Σεβῆρος Sophista Romanus sub Anthemio Imp. fuit, Alexandriam vero profectus in otio philosophico vitam transegit, variorum librorum copia abunde instructus. Viros autem doctrina præstantes, si qvisqvam alius, ad se facile pertrahere noverat.

Severus (Imperator) nec humanarum nec divinarum rerum qvicqvam impervestigatum ut relinqveret, vel occultissima perscrutatus est, Et ideo libros omnes, qvi aliqvid arcani habebant, & qvoscunqve reperire potuit, ex omnibus adytis sustulit, & in Alexandri monumento conclusit, ut nec illius corpus qvisqvam amplius cerneret, nec res in illis scriptas legeret.

Severus Σευῆρος. Hic post infelicem illum Eutychem extitit, & cum Antiochiæ thronum malis artibus occupasset, Manentis & Apollinaris & Eutychis hæresin stabilire conabatur. Ex Ecclesia itaqve pulsus in Alexandrinos populum levem, turbinis & procellæ instar incidit. Cum autem hic qvoqve alia procella ipsi & populo reflasset, omnia confudit & perturbavit. Julianus enim qvidam Halicarnassensis, Asiæ Episcopus eos dissipavit. Confer supra, in Juliano.

Sextus Chæronensis, Plutarchi sororis filius, Philosophus qvi fuit M. Antonini Cæsaris temporibus, Herodoti Philadelphæi discipulus sectæqve Pyrrhoniæ addictus. Hic apud Imperatorem in tanto honore erat, ut una cum eo jus diceret. Scripsit *Ethica*, itemqve *sceptica libris X.* Post Commodi mortem qvidam se Sextum dicere ausus est, facultatesqve & dignitatem ejus sibi vindicare, qvi à multis sæpe interrogatus scite respondit. Sed cum Pertinax nonnulla ad eruditionem Græcam, cujus ille rudis erat, pertinentia ex eo qværeret, longe à scopo aberravit, cum qvid diceretur ne intelligere qvidem posset. Adeo natura qvidem vultum ei similem habebat, cæterisqve in rebus arte

cum

* Damascii verba sunt.

eum referebat, doctrinâ vero eâdem excultus non erat.

Sextus Afer, Philosophus scripsit *Sceptica* sive *Pyrrhonia libris X.*

Sibylla Delphica qvam etiam *Dianam* appellarunt. Vixit ante bellum Trojanum: scripsit oracula versibus.

Sibyllæ Chaldææ pater Berosus, mater Erymanthe.

Sibylla Apollinis & Lamiæ F. vel Aristocratis & Hydoles, vel Crinagoræ, vel, ut Hermippus, Theodori, Erythræa nata in loco Erythrarum qvi vocabatur Batti, nunc conditâ illic urbe, Erythræ. Qvidam Siculam tradunt, alii Sardianam, Gergethiam, Rhodiam, Libyssam, Lucanam, vel Samiam deniqve. Fuit post captam urbem Trojam annis CCCCLXXXIII. Conscripsit libros istos: *περὶ παλμῶν, de palpitationibus. μέλη carmina. χρησμὺς, oracula.* Eadem etiam prima triqvetrum genus lyræ fertur invenisse.

Sibylla Helissa, scripsit versibus vaticinia & oracula.

Sibylla Colophonia qvæ vocata fuit *Lampusa*, à Calchante oriunda. Ipsa qvoqve scripsit vaticinia & oracula versibus, & alia.

Sibylla Thessala, dicta etiam *Manto*, qvæ à Tiresia genus duxit.

Sibylla Phrygia, à qvibusdam vocata *Sarbis*, ab aliis *Cassandra*, ab aliis *Taraxandra*, & ipsa scripsit oracula.

Sibylla Cumana & Sibylla Thesprotica. Et hæ oracula scripserunt.

Sibylla Chaldæa, sive Hebræa aut Persica, proprio nomine *Sambethe*, à beatissimo Noë genus ducens. Hæc prædixit ea qvæ Alexandro Macedoni contigisse dicuntur, cujus meminit Nicanor, qvi vitam Alexandri scripsit. Eadem de Domino CHristo ejusqve adventu, Numinis instinctu plurima prædixit. Cum hac & reliqvæ Sibyllæ consentiunt, nisi qvod hujus sunt XXIV. libri, de qvavis gente & regione prædictiones continentes. Qvod autem versus ejus imperfecti & luxati inveniantur, non est ipsius vatis culpa, sed scribarum, qvi vel orationis celeritatem scribendo asseqvi non potuerunt, vel etiam indocti & Grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim & eorum qvæ dicta erant memoria simul desinebat. Et hæc causa est qvare & versus imperfecti reperiantur, & sententia claudicans, sive sapientissimo DEI consilio hoc factum fuerit, ne à multis iisqve indignis oracula ejus cognoscerentur: sive longum tempus, uti multorum aliorum, ita etiam hujus rei causa fuerit. Præterea & obscuritas eorum, qvæ à Sibylla dicebantur, & crebra librorum ejus descriptio, nihil mirum est si & sensus & metri confusionem pepererint.

Sibyllæ diversis & locis & temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldæa, qvæ & Persica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda Libyca. Tertia Delphica, Delphis nata. Qvarta Italica, qvæ in Italiæ urbe Cimmeria (nata est.) Qvinta Erythræa, qvæ ante bellum Trojanum vaticinata fuit. Sexta Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qva scripsit Eratosthenes. Septima Cumana, qvæ & *Amalthaa*, & *Hierophile* dicta fuit. Octava Hellespontia, nata in vico Marmisso, prope oppidulum Gergithium (qvæ loca olim finibus regionis Trojanæ comprehensa fuerunt) temporibus Solonis & Cyri. Nona, Phrygia. Decima Tiburtia, Albunæa dicta. Ajunt autem Sibyllam Cumanam novem oraculorũ suorum libros attulisse ad Tarqvinium Priscum, tunc Romanorum Regem: qvos cum ille repudiasset, duos ex illis cremasse.

Sibylla vox est Romana, qvam si interpreteris, vatem significat. Sibyllæ igitur, ut multi scripserunt, diversis locis & temporibus decem fuerunt. Σιβυλλιᾷ, oraculorum amore & desiderio tenetur &c.

Σιβύρτιος sive Σιβύρτιος Theodectæ Phaselitæ lector & servus, qvi primus è servis, artem oratoriam professus est. Scripsit *artem Rhetoricam*.

Σιδηρείαν ψυχήν. Glaucus qvidam Samius ferruminationem primus invenit. Et proverbium, Glauci ars, de iis qvæ facile conficiuntur.

Silvanus Philosophus, qvi cætera qvidam probus erat & sanctus, sed moribus simplex & apertus.

Σιλλαίνει, labiis distortis aliqvem deridet, inter deridendum oculos movet. Σίλλος enim est mimus, vel salsum dictum & derisio. Et qvi sillos scribit, dicitur sillographus, qvalis fuit Timon Philiasius, philosophus Pyrrhonius.

Simmias Rhodius, Grammaticus. Scripsit *glossarum libros III. Variorum poëmatum libros IV.* Ab initio fuit Samius, * postea vero cum coloni in Insulam Amorgum mitterentur, & ipse Coloniæ illius dux à Samiis eo missus fuit. Tres autem urbes in Amorgo condidit, Minoam, Ægialum & Arcesimen. Vixit annos 406. post bellum Trojanum. Secundum qvosdam primus *jambos* scripsit, & diversa alia. Item *Origines Samiorum*.

Simmias Thebanus Philosophus, discipulus Socratis. Scripsit *de sapientia, de*

* hæc non ad Simmiam sed ad Simonidem Jambographum antiqvissimum Amorginum spectant, Confer Allatium de Simeonibus p. 206. seq.

de amicitia, de veritate, de musica, de eo quod optandum est & fugiendum. De cura animæ, item alia philosophica.

Simocattes, cognomen Theophylacti Simocattæ.

Simonides, Leoprepis F. Julietes ex Julide Cei insulæ civitate, Lyricus Stesichoro posterior, & cognominatus *Melicertes* propter svavitatem. Hic artem memoriæ invenit, itemqve litteras longas & duplices & tertium sonum lyræ. Vixit Olympiade LV. qvamvis alii eum ad Olymp. LXII. referant. Vitam extendit usqve ad Olymp. LXXVIII. annumqve ætatis LXXXIX. attigit. Dorica dialecto *regnum Cambysis & Darii* descripsit. Item *prælium navale Xerxis*, & *prælium navale ad Artemisium*, versibus elegiacis. *Prælium* item *ad Salamina* versibus melicis. Ad hæc scripsit *threnos, encomia, epigrammata, paanes, tragædias*, & alia. Hic Simonides, si qvis alius, memoria pollebat: ei vero similis erat Apollonius, qvi ut plurimum qvidem silebat multa vero mente versabat: & cum centesimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate ipsum Simonidem superabat. Idem etiam *hymnum in Memoriam* canebat, in qvo dicit omnia à tempore consumi, ipsum vero tempus beneficio memoriæ expers senii & immortale esse. Hic primus carmen mercede scripsisse dicitur. Habebat enim duas arcas, unam gratiarum, vacuam: alteram (mercedis) plenam. &c. Ejus dictum: ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. &c.

Simonides Cejus prioris ex filia nepos, cognomine Melicertes, vixit ante bellum Peloponnesiacum. Scripsit *Genealogiam libros III. Inventionum libros III.*

Simonides Magnesius, Sipyli F. poëta epicus, qvi vixit temporibus Antiochi Magni. Scripsit hujus res gestas, pugnamqve cum Galatis, in qva eqvitatus ejus per elephantos profligatus fuit.

Simonides Carystius vel Eretriensis, poëta epicus, scripsit Græcorum conventum in Aulidem. Trimetrorum libros II. De Iphigenia unum.

Simonides. Hic Imperatoris Joviani temporibus vixit, & philosophus clarissimus fuit.

Simonides, Crinei F. Amorginus, Jamborum scriptor, scripsit elegiarum libros II. item jambos. Vixit autem ipse annis 490. post bellum Trojanum. Secundum qvosdam hic primus Jambos scripsit.

Simon Sophista, qvi publicam pecuniam intervertebat. Simon & Theorus & Cleonymus perjuri. Aristoph.

Simplicius Philosophus.

Siricius Neapoli urbe Palæstinæ oriundus, Sophista, discipulus Andromachi, qvi per aliqvod tempus Athenis docuit, scripsit *progymnasmata*, & *declamationes*.

Sisinnius Novatianorum Episcopus &c. (ex Socratis VI. 22. Hist.)

Σχεριῶθης. In tabellis nomina eorum qvi in jus citabantur, inscribi solebant, *Aspasia & dominus*, id est maritus ejus.

Socrates Sophronisci statuarii & Phœnaretes obstetricis F. primum statuarius fuit, ajunt enim Gratias vestitas, Athenis ejus fuisse opus. Deinde philosophatus est audito Anaxagora Clazomenio, postea Damone, hinc Archelao. Aristoxenus ait primum audivisse Archelaum &c. Ingressus virilem ætatem, ad Amphipolin & Posidæam militavit & ad Delium. Duas habuit uxores, Xanthippen è qva Lamprocles natus est, & Myrtonem Aristidis Justi filiam ex qva Sophroniscus & Menedemus sive Menexenus. Vixit tempore belli Peloponnesiaci, & qvidem natus Olympiade LXXVII. Vixit annos LXXX. obiitqve imprudentia vel potius amentia Atheniensium, coactus bibere cicutam: nullo alio scripto relicto, qvam ut qvidam volunt *hymno in Apollinem & Dianam*, & *Æsopea fabula* versibus scripta. Philosophos effecit *Platonem*, qvi relicto Lyceo traduxit scholam in suburbium qvod Academia vocatur (ejusqve sectatores Academici dicti usqve ad Aristotelem: Is enim in qvodam horto ante urbem sito ludum literarium aperuit, & ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν περιπατεῖν à peripato sive loco deambulationis, qvi in illo horto erat, suos discipulos vocavit Peripateticos) *Aristippum* item Cyrenæum auctorem scholæ sectæqve Cyrenaicæ, *Phædonem* Eleum à qvo secta Eliaca, postea à Menedemo, Eretriæ docente, dicta Eretrica. Ex hac Pyrrho prodiit. *Antisthenem* qvi Cynicam sectam condidit, *Euclidem* Megarensem à qvo Megarica, qvæ eadem à Clinomacho Euclidis discipulo dicta Dialectica. *Xenophontem* Grylli F. *Æschinem*, *Lysaniam* Sphettium, *Cebetem* Thebanum, *Glaucum* Atheniensem, *Brysonem* Heracleotam qvi contentiosam Dialectiam introduxit una cum Euclide, Clinomachus auxit: cumqve multos sectatores habuisset, desiit in Zenone Citieo, qvi Stoicam scholã instituit, vixitqve Olympiade CXXV. Alii Brysonem non Socratis sed Euclidis auditorem scribunt fuisse. Brysonem audivit Pyrrho, à qvo Pyrrhonii. Præterea discipulos habuit Socrates *Alcibiadem*, *Critobulum*, *Xenomedem*, *Apollodorũ*, *Critiam*, Athenienses: tum *Critonem*, *Simonem*, *Eumarem* Philiasium,

Simmiam

Simmiam Thebanum, *Terpsionem* Megaricum, *Evenum*, *Charephontem*. *Theodorus* etiam cognomento Atheus Socratem audivit, docensqve omnia esse indifferentia, sectam Theodoream instituit. Eam philosophiæ partem qvæ est demoribus & virtutibus, precipue coluit Socrates, & jam senex cithara ludere didicit apud Cononem, & derisus à qvibusdam dixit illud Solonis: ὀψιμαθὴς μᾶλλον ἢ ἀμαθὴς, *præstat sero qvàm nunqvam discere*. Hic dæmonium qvoddam secum familiariter colloqvi dicebat. Primus Aristophanes Nubibus scriptis ipsum perstrinxit ut corrumpentem juvenes, & Atheum ipsum vocavit qvod per canem & platanum juraret. Postea Anytus & Melitus eum accusarunt & reum peregere. In æstimatione vero pœnæ Socrates se meruisse dixit ut victus in prytaneo publice sibi præberetur. Illi vero capitis eum condemnarunt. In vinculis diu fuit, donec navis sacra θεωρὶς Delo rediret. Critone svadente fugam, noluit fugere, dixitqve leges non oportere violari. Hausta hinc cicuta voti recordatus, immolate, inqvit, Æsculapio. Qvidam Cyrsas nomine, genere Chius Athenas venit cum Socrate conversaturus, cui dormienti juxta sepulchrum Socratis, in somnis ille visus est & cum eo collocutus. Socrates ab Aristophane Melius vocatur, id est atheus, qvia Diagoras Melius infamis erat ut Deorum osor & hostis. Diagoras ille initio pius erat, postea deposito fraudatus, ad impietatem prolapsus est & DEos esse negavit. Qvare Athenienses indignati Melum malis affecerunt. Fuit & Aristagoras Melius poëta dithyrambicus, qvi qvod mysteria Eleusinia evulgasset, valde impius judicatus est, Ab illo tempore Comici Melios ut impios perstrinxere.

Solon Execestidæ F. Atheniensis, philosophus, legislator & demagogus qvi vixit Olympiade XLVII. vel LVI. Insidiis petitus à Pisistrato tyranno in Ciliciam secessit, & urbem condidit qvam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accepisse ajunt, & ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *leges* Atheniensibus, qvas vocant *axonas* qvod in axibus ligneis essent scriptæ. Item poëma elegiacum qvod *Salamis* inscribitur. *Præcepta morum* itidem versibus elegiacis & alia. Fuit unus illorum qvi VII. Sapientes dicuntur. Ejus est *Ne qvid nimis*, & *Nosce teipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium & astus adversus Cirrhæos (ex Pausaniæ Phocicis p. 684.)

Sopater Apameensis Sophista & Philosophus, discipulus Jamblichi interfe-

terfectus à Constantino, fidem facturo omnibus se non amplius religioni gentilium addictum esse, ante enim familiariter eo usus fuerat. Scripsit *de providentia* itemqve *de iis qvi immerito sunt felices vel infelices.* Constantinus Sopatrum dum interemit, non recte fecit, nemo enim coactus fit bonus sed ex amore.

Sopater Comicus. Ex fabulis ejus sunt Ἱππόλυτος, Φυσιολόγος, Σιλφία ἢ Κνιδία, Νεκυία, πύλαι, Ὀρέστης, Φακῆ, ut Athenæus in Dipnosophistis.

Sopater Parodus (qvem à Comico male distinguit Svidas) cujus drama Βακχὶς Athenæo memoratur.

Sopater Apameensis vel potius Alexandrinus, Sophista. Scripsit plurimorum librorum epitomas. Qvidam etiam ἐκλογίας τῶν ἱστοριῶν excerpta historica (de qvibus Photius Cod. 161.) hujus esse ajunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ. Ejus fabulæ sunt Κιθαρῳδὸς, Φύλαρχος, Τυνδάρεως ἢ Λήδα, & Δηλία ut ait Athenæus: item χοιρίδιον, παρακαταθήκη.

Sophistas vocabant omnes qvotqvot litteris eruditi erant: etiam σοφίαν Musicam, & Sophistas Musices peritos, etiam tibicines. Plato Comicus in Sophistis Bacchylidem poëtam, Opuntium Sophistam appellat. Aristophanes hoc nomen tribuit artis cujuscunqve peritis. Deinde Sophista est ille qvi ex falsa ostentatione sapientiæ qvæstum facere novit.

Sophocles Sophili Colonæi F. Atheniensis, Tragicus natus Olympiade LXXIII. ita ut annis XVII. Socrate antiqvior sit. Hic primus tribus histrionibus usus est & tritagonista sive tertiarum partium actore. Primus etiam chorum qvindecim juvenum introduxit, cum antea duodecim tantum essent. Idem dictus apis, propter orationis svavitatem, primus etiam singulis fabulis certare cœpit, non tetralogia. Scripsit elegiam & pæanas & orationem de choro de qvo cum Thespide & Chœrilo contendebat. Filii ejus fuere Jophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, Meneclides. Obiit post Euripidem cum esset annorum XC. Docuit fabulas CXXIII. vel etiam multo plures, ut tradunt alii. Vicit vicies qvater.

Sophocles Aristonis F. senioris Sophoclis nepos., Atheniensis, Tragicus qvi docuit dramata XL, vel ut alii, XI. Vicit septies. Idem & elegias scripsit. Apollonius (Tyaneus) castitate Sophoclem superavit,

ravit, qvi senex demum amores tanqvam furiosum & sævum dominum effugisse se dicebat. Apollonium libidinis ne Euphrates qvidem arguit, qvamvis falsas litteras adversus eum commentus sit, inimicus illi qvod Euphratem pecuniæ causa facientem omnia deridens monuisset ne pergeret *σοφίαν καπηλεύειν*, cauponari sapientiam.

Sophocles Atheniensis Tragicus & Lyricus, ab antiqvo illo Sophocle genus ducens. Vixit post plejadem Tragicorum. Fabulæ ejus sunt qvindecim.

Σοφὸς incantator, incantationum peritus. Psalm. LVIII. 5.

Oraculum : Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης,
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Soranus Menandri & Phœbes F. Ephesius Medicus, qvi Alexandriæ commoratus est & Romæ artem Medicam exercuit sub Trajano & Adriano Impp. librosqve plurimos & pulcherrimos composuit.

Soranus Ephesius Medicus junior, qvi scripsit *de morbis muliebribus libros IV. Medicorum vitas & sectas & opera libris X*, & alia diversa. Asclepiodotus philosophus, artis Medicæ peritus nullum recentiorum medicorum magni faciebat præter Jacobum : ex antiqvioribus vero post Hippocratem, Soranum Cilicem cognomento Mallotem.

Σουσάννα. Contra Sextum Africanum scripsit Origenes, ejusqve argumenta refutavit, qvibus librum Susannæ impugnavit.

Sosibius Laco Grammaticus, unus eorum qvi λυτικοὶ * vocantur. (Scripsit varia) in qvibus & hoc tradit, esse qvoddam comœdiæ genus qvod Dicelistarum & Mimelorum Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν proprium sit. De Mimis antiqvis in Laconia, περὶ τῶν Μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἱστορουμένων παλαιῶν, & alia.

Sosiphanes Sosiclis F. Tragicus, docuit fabulas LXXIII. vicit septies. Est & ipse ex septem illis qvi Plejas sunt appellati. Vixit sub extrema tempora Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit Olympiade CXI. vel CXIV.

Sositheus Syracusanus aut Atheniensis, vel potius Alexandrinus ex Alexandria Troica, unus ex plejade, æmulus Homeri Tragici, filii Myrus Byzantinæ qvi floruit Olympiade CLXIV. Scripsit poëmata, & alia prosa oratione.

Sotadas Byzantinus Philosophus, ut tradit Aristocles libro VI. de philosophia.

Sotades Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ.

* qvi difficiles qvæstiones propositas dissolvunt.

Sotades Cretensis, Maronita, *δαιμονισθεὶς* à dæmonio vexatus, Jamborum scriptor. Scripsit *φλύακας* nugas sive *κιναίδους* Jonica lingva, unde *ἰωνικοὶ λόγοι* appellabantur. Hoc poëmatis genere usi sunt etiam Alexander Ætolus, Pyrrhus Milesius, Theodoras, Timocharidas & Xenarchus. Sunt ejus carmina plurima, veluti *ad inferos descensus. Priapus. In Belostichen. Amazon* & alia. Item *ἐγκλειόμενοι* & *ἀπολελειμμένος* ut ait Athenæus in Dipnosophistis.

Sotades Atheniensis, Philosophus qvi *librum de Mysteriis* scripsit.

Sophron Syracusanus, Agathoclis & Damnasyllidis F. qvi vixit temporibus Xerxis & Euripidis. Scripsit mimos viriles & mimos muliebres oratione soluta & dialecto Dorica, qvos Platonem Philosophum semper lectitasse ferunt, adeo ut interdum etiam iis indormiret.

Sophron Comicus (male tanqvam diversum à priore Suidas commemorat) Ex hujus dramatibus *πενθερὸς*, teste Athenæo in Dipnosophistis.

Soterichus, Asites, Heroicus poëta qvi fuit sub Diocletiano. Scripsit encomium Diocletiani: Bassarica sive Bacchica libris qvatuor. De Panthea Babylonia. De Ariadne. Vitam Apollonii Tyanei. Pythonem sive Alexandriacum. Est autem Alexandri Macedonis historia qvum Thebas cepit. Item alia.

Soteridas Grammaticus, maritus Pamphilæ (Supra in Pamphila, Socratidas) cui etiam historias attribuit. Scripsit orthographiam. Qvæstiones Homericas. Commentarium in Menandrum. De metris. De Comœdia. In Euripidem.

Soteridas Epidaurius, pater Pamphilæ, cui libros tres commentariorum inscripsit, ut ait Dionysius libro XXX. Historiæ Musicæ.

Speusippus Eurymedontis F. Platonis ex sorore Potone nepos, auditor & in Academia successor. Vixit Olympiade CVIII. Scripsit plurima, præcipue philosophica. Fuit ingenio austero, maximeqve iracundo.

Σφαῖρα. Pila lusit Aristonicus Carystius, Alexandri Regis in ludo pilæ collusor. Pilæ inventionem Anagallis, Corcyræa, Grammatica, Nausicaæ Alcinoi filiæ attribuit.

Σφυράδες. Carcinus poëta fuit, cujus filias parvæ staturæ Aristophanes perstringit, ut *ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς, νανοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα, μηχανοδίφας.* Xenocles Carcini filius multas easqve insolitas machinas ad percellendos spectatores in fabulis fuit introduxisse dicitur, qvem Plato ideo *δωδεκαμήχανον* appellat. Deos enim ascendentes & descendentes imitabatur.

Spintha-

Spintharus Heracleotes, poeta Tragicus, cujus fabulæ sunt πυρκαϊόμενος Ἡρακλῆς, Σεμέλη κεραυνουμένη. Hic ut barbarus & Phryx à Comicis perstringitur.

Spittalus Medicus apud Athenienses. Aristophanes: ἄπελθε πρὸς τὸν Σπιττάλου. *Abi ad Spittalum. Tu vero guttam pacis unam instilla mihi* in calamum istum æreum aut argenteum, qvales habent medici.

Spyridon Trimithuntis in Cypro civitatis Episcopus, multa mira fecit & Concilio Nicæno interfuit. (confer Socratem lib. 1. Hist. c. 12.)

Στάσιμον, genus carminis qvod saltatores stantes canebant.

Σταυρὸς. In septentrionali parte fori collocata est crux, instar illius qvam Constantinus Magnus in cœlo vidit, auro obducta, habensqve in apicibus rotunda mala. Ibidem filiorum ejus statuæ auratæ conspiciebantur. Sub Theodosio magno Imp. cum Gentilium templa everterentur, in Serapidis templo inventæ sunt hieroglyphicæ literæ, crucis figuram habentes. Qvas cum illi qvi ex Gentilibus Christiani facti fuerant, conspexissent, dixerunt Crucem apud litterarum hieroglyphicarum peritos significare vitam futuram.

Stesichorus Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis, vel Hyetis vel Hesiodi F. ex Himera urbe Siciliæ, Himeræus. Alii Matauria Italiæ civitate ortum tradunt. Alii Pallantio Arcadiæ urbe profugum, Catanem migrasse ibiqve obiisse & sepultum ante portā qvæ ab eo Stesichorea dicta fuerit. Junior Alcmane Lyrico, natus est Olympiade XXXVII. Obiit Olympiade LVI. Fratrem habuit Mamertinum Geometriæ peritum, & Helianactem legislatorem. Fuit autem Lyricus, ejusqve *poëmata* Doricā dialecto scripta sunt *libris XXVI.* Dicitur scripta *vituperatione Helenæ* visum amisisse, deinde in somnis monitus, propter *palinodiam* visum recepisse. Cum primum Tisias vocaretur, accepit nomen Stesichori διὰ τὸ στῆσαι χορόν, qvod primus chorum instituerit cum cantu citharæ conjunctum.

Stilpo Megarensis, Philosophus qvi fuit sub Ptolemæo primo, discipulus Pasiclis Thebani, qvi audierat fratrem Cratetem & Dioclidem Megarensem, is vero Euclidem, discipulum Platonis. Præfuit Megaricæ scholæ, & dialogos scripsit non pauciores viginti.

Στοὰ porticus in qva Stoici Στωϊκοὶ qvi antea Zenonii, Athenis docebant. Hæc appellabatur antea Πεισιανάκτειος, deinde à Polygnoti pictura dicta est ποικίλη. In illa inambulans Zeno Citieus disserebat. Sub XXX. tyrannis autem mille qvadringenti cives ibi interfecti sunt.

Strabo Amasenus, Philosophus & Geographus. (infra, Strato.)

Strato Comicus mediæ Comœdiæ. Ex ejus fabulis erat Φοῖνιξ.

Strato Lampsacenus Philosophus, Theophrasti discipulus & successor, filius Arcesilai vel Arcesii, cognomine Physicus qvod præ cæteris omnibus physicæ contemplationi deditus esset. Magister Ptolemæi Philadelphi, multos libros scripsit.

Strato Amasenus Philosophus qvi vixit sub Tiberio Cæsare. Scripsit Geographiæ libros VII. (Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis Atheniensis Tragicus. Ejus fabulæ sunt: Ἀνθρωπορέστης, Ἀταλάντη, Ἀγαθοὶ sive ἀργυρίου ἀφανισμὸς, Ἰφιγέρων, Καλλιππίδης, Κινησίας, Λημνομέδων, Μακεδόνες, Μήδεια, Τρωΐλος, Φοίνισσαι, Φιλοκτήτης, Χρύσιππος, Παυσανίας, Ψυχασταὶ, ut testis Athenæus in Dipnosophistis.

Studius dynasta qvi celeberrimum illud monasterium (CPoli) condidit. Fuit olim Ecclesia Catholicorum, postea mutatum est in monasterium. Idem Studius Princeps ædem Archangeli Michaelis Nacoliæ condidit, in qvem & versus heroici feruntur:

> Στύδιος ἀγλαὸν οἶκον ἐδείματο, καρπαλίμως δὲ
> τῶν καμάτων εὕρετο μισθὸν, ἑλὼν ὑπατηΐδα ῥάβδον.

Svetonius (Σευητόνιος) dictus Tranqvillus Grammaticus Romanus.

Superianus Sophista genere Isaurus, Lacharis discipulus, ὀψιμαθὴς qvi annos amplius triginta natus demum cœpit Oratorum libros legere & ad disciplinas liberales animum adjicere, tamen labore improbo & flagris etiam qvibus se ipse in balneis concidit, ea edidicit qvæ à pueris magistri exigunt. Itaqve in celebri Athenarum urbe evasit Sophista, Lachare gloria non multo inferior. Nam scio & Lacharem Sophistam factum diligentia magis qvam ingenio. Ejus enim Orationes legi, e qvibus valde accuratus mihi sed ingenio tardiore visus est. Effigies qvoqve ejus referebat virum ad studia qvidem tardiorem, sed vultu pulchro & tali qvi virtutem polliceretur, & dignus erat qvi Philosophus potius qvam Sophista vocetur. Nam alioqvi Lachares vir fuit Deo charus, qvi visum amissum etiam illius beneficio recepit.

Sybaritica apophthegmata, apud Epicharmum. Sybariticæ fabulæ, id est Æsopicæ. Et proverbium: Sybarita per plateam, in eos qvi superbo gradu incedunt. Sybaritæ luxuriosi, præcipue ille Mindyrides &c.

Συγχρωτίζεσθαι. Zenoni Citieo oraculum consulenti, qvo pacto beatam vitam

vitam degere posset, Deus respondit, *εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς; si familiariter cum mortuis versaretur*, id est cum scriptis & libris antiqvorum.

Symeon, mirabilis ille vir. De hoc cum Ægyptii Monachi audivissent eum in columna stare, rem insolitam damnantes (ipse enim primus hoc fecerat) eum ex cœtu suo excluserunt. Postea vero, cognita viri illius vita & animi modestia, rursus eum in cœtum suum receperunt. Ad hunc Marcianus Imp. hominis privati habitu clam venit.

Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες: Hoc Rhapsodi accinere solebant, ut citharœdi: ἀλλ' ἄναξ χαῖρε. Hæc enim epiphonemata apud veteres poëtas obvia.

Synesius, Pentapoli Thebaidis, qvæ in Libya sita est, oriundus Philosophus, Episcopus Ptolemaidis, ex ordine Sacerdotali. Scripsit libros diversos & Grammaticos & Philosophicos, itemq; orationes de regno, & orationes panegyricas & generis demonstrativi. Item encomium calvitiei, & orationem admirabilem de Providentia, genere dicendi Græcanico: aliosqve plurimos & diversos libellos, & præterea Epistolas, qvæ apud omnes in magno pretio habentur.

Συνταχτήριος Origenes appellatus fuit, qvod multos libros conscripsisset.

Σύρα Syra * apud Romanos divina Epistola.

Syrianus Alexandrinus Philosophus, qvi Atheniensi Scholæ & Diatribæ præfuit: magister Procli, qvi fuit ipsius successor. Scripsit in totum Homerum commentarium libris VII. In Remp. Platonis libros IV. In Orphei Theologiam libros II. In Proclum εἰς τὰ πρόκλου περὶ τῶν παρ' ὁμήρῳ θεῶν, de Diis Homericis. Consensum Orphei, Pythagoræ & Platonis. De oraculis libros X. & alias qvasdam enarrationes. Isidorus Philosophus, ut Damascius ait, omnia veterum scripta accuratissime examinare non desinebat: sed post Platonem, Jamblicho & Jamblichi amicis ac comitibus operam maxime dabat: qvorum optimum esse affirmabat civem suum Syrianum, Procli magistrum. Neminem vero, qvod qvidem ad veræ scientiæ collectionem attineat, contemnendum esse censebat.

Τάβλα

* Videtur Svidas male scripsisse Σύρα pro Σάκρα, Sacra.

Τάβλα nomen lusus, qvem Palamedes magna sapientia invenit ut exercitus Græcorum haberet qvo tempus falleret. In hoc lusu tabula est mundus terrestris. Duodecim χάροι sive scripta, circulus Zodiacus. Fritillus & in eo septem tesseræ, septem stellæ planetarum. Turricula vero, altitudo cœli ex qvo multa bona & mala omnibus pendundur.

Τὰ δ' ἐκ τρίποδ@. Ex tripode dicta, de rebus verissimis. Cum Aristoclea, Pythia rem habuisse frater dicitur, & oracula, qvæ Apollo per eam edidisset, annotasse. De Apollonio Tyaneo Philostratus: Non erat prolixus in dicendo, neqve ironice loqventem qvisqvam audiverit, neqve coram auditoribus se jactantem, sed tanqvam ex tripode, *novi* ajebat, & *videtur mihi*.

Τὰ ἐκ τρίποδ@. Apollo vaticinans utitur tripode, propter tria rerum tempora. Homerus: *ὅς γ' ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα qvi novit & præsentia, & futura & præterita.* Apollini tripus aureus cessit, à piscatoribus oblatus primum VII. Sapientibus: sed cum hi illum repudiarent, datus fuit Apollini velut sapientissimo, cui dare oraculum jusserat.

Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμματα. Athenis in festo Choum, qvi comessatum ibant, plaustris vecti obvios dicteriis & conviciis insectabantur. Idem in Lenæis postea faciebant. Mulieres Atheniensium plaustro vectæ qvum Eleusinem ibant ad magna mysteria, in via se mutuis conviciis insectabantur. Alexandrini olim animarum lustrationem faciebant. Certis enim diebus homines curribus vecti, qvibus hoc ipsum munus mandatum erat, per totam urbem ibant, & stantes ubi vellent & ad domum subsistentes, ubicunqve placuisset, de plaustro loqvebantur, non falsa convitia jactantes, sed vera crimina exprobrantes &c.

Τὰ ἐπὶ κοσκίνῳ, *ad cribrum dicta*, De illis qvi per cribrum & tripodem aut laurum vaticinantur.

Τὰ Ναννάκῳ, supra, Nannacus.

Ταῦτ' ἄλλῳ, supra, Isæus. Τὰ Σάμιων. Supra, Σαμίων.

Tatianus. Hic sub Juliano parabate, martyrio obiit. (una cum Theodulo, ut narrat Svid. in Ἀμάχι@.)

Ταυροφάγ@. Bacchus, qvod illis qvi dithyrambo vicerant, bos præmio daretur. Alii Aristarchum falli dicunt, putantem taurum illis fuisse præmium. Aristophanes Cratinum dixit ταυροφάγον, vel ut crudi-

vorum,

vorum, vel ut vini amantem adeoqve Bacchum, vel qvod mater Cratini sacris Bacchi *μοσχοφάγου* esset initiatus &c.

Taurus Berytius, Philosophus Platonicus qvi fuit sub Antonino Pio. Scripsit *de differentia dogmatum Platonis & Aristotelis. De corporibus & incorporeis rebus*, & alia plurima.

Telavges (genitivo τηλάυγυς) Samius, Pythagoræ magni filius & discipulus, Philosophus, magister Empedoclis. Scripsit *de tetracty* sive *quaternione libros IV.*

Telegonus primus artem divinandi invenit, ut si in tecto mustela vel serpens apparuerit, hoc vel illud significat. Supra, in *οἰωνιστικήν*.

Telephus Pergamenus Grammaticus, scripsit *quot res Grammaticum scire oporteat. De figuris Rhetoricis apud Homerum libros II. De sermonis Attici constructione libros V. De Homerica Rhetorica. De Homeri & Platonis consensu. Varia eruditionis* ποικίλης φιλομαθίας *libros II. Tragicorum & Comicorum vitas.* Βιβλιακῆς ἐμπειρίας *De notitia librorum libros III.* in qvibus docet qvi libri sint comparatu digni. Item *Homerum solum ex antiquis puro sermone Græco uti. Descriptionem Pergami. De Augustali Pergameno libros II. De dicasteriis Atheniensium. De Atheniensium legibus & moribus. De Pergami Regibus libros V. De usu*, sive de nominibus vestitus & aliarum rerum qvibus utimur, *ordine alphabetico. De Ulyssis errore. Ocytocion*, sive *collectio epithetorum eidem rei convenientium, ad expeditam dictionis copiam parandam, libris X.*

Telesilla, poëtria. Huic statua posita est ad cujus pedes libri jacent, galea vero capiti ejus imposita est. Nam cum Lacedæmonii interfectis iis qvi in templum confugerant, Argivorum ad urbem capiendam irent, Telesilla mulieres armavit & hostibus obviam processit. Qvod conspicati Lacedæmonii retro cesserunt, turpe ducentes cum mulieribus pugnare. Sic completum est oraculum &c.

Telestes Comicus, hujus dramata Ἀργὼ & Ἀσκληπιός ut testatur Athenæus IV. Dipnosophist.

De Telmessia vulpe rerum Thebanarum scriptores prolixe tradiderunt, ut Aristodemus &c. Fabula desumta ex Cyclo epico.

Telmissus urbs Lyciæ à Telmisso filio Apollinis & unius filiarum Antenoris, qvam prodigiorum interpretem τερατοσκόπον fecit, ut auctor Dionysius ἐν κτίσεσι sive Originibus.

Τέλος. Solon præsentem Crœsi fortunam contemnens jussit eum totius vitæ finem exspectare &c.

Aristo Chius finem esse dixit, indifferenter se habere ad ea qvæ inter virtutem & vitium media sunt, nec vel minimum in alterutram partem ab hisce moveri, sed in omnibus rebus æqvali esse animo. Sapientem enim similem esse ἀγαθῷ ὑποκριτῇ idoneam personam in scena agenti.

Terpander, Arnæus, aut vero ex Lesbi civitate Antissa, vel Cumanus. Alii ab Hesiodo, ab Homero alii genus eum ajunt duxisse, fuisseqve filium Bœi, qvi filius Phocei, nepos Euryphontis, Homeri pronepos extiterit. Lyricus ille lyram primus septem chordis instruxit, & *lyricos nomos* primus scripsit, qvamvis qvidam ad Philammonem hoc referunt.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant qvaternionem. Omnis enim numerus completur denario, denarius vero ex qvaternis componitur. Magni etiam faciebant qvaternarium ob qvaternas lunæ formas &c.

Tetralogia. Secundum Tragicam tetralogiam Plato dialogos edidit. Tragici enim qvaternis fabulis certabant, Dionysiis, Lenæis, Panathenæis, Chytris, qvarum qvarta erat Satyrica. Dialogi Platonis omnes LVI. in singulis inscriptio duplex, una à nomine, altera à re. In Tetralogia prima familiam ducit Euthyphron sive de sanctitate, dialogus πειραστικός sive explorandi causa institutus. Secundus Apologia Socratis, qvi est moralis. Tertius Criton sive de eo qvod est faciendum, itidem moralis. Qvartus Phædon sive de anima qvi & ipse moralis est. De secunda Tetralogia & seqventibus habetur in libro Diogenis Laertii de vitis Philosophorum.

Tetrametri carminis inventor fuit Aristophanes poeta.

Teucer Cyzicenus qvi scripsit *de aurifera terra. De Byzantio. Mithridaticarum rerum libros V. De Tyro libros V. De rebus Arabicis libros V. Judaicam Historiam libris VI. Adolescentum Cyzicenorum exercitationem libris III.* & alia.

Thales Examii & Cleobulinæ F. Milesius vel ut Herodoto videtur Phœnix, natus ante Crœsum Olymp. XXXV. secundum Phlegontem vero jam claruit Olymp. VII. Versibus hexametris scripsit *de meteoris, de æqvinoctiis* & alia multa. Obiit senex à turba elisus & æstu resolutus cum Gymnicum certamen spectaret. Primus sapiens appellatus est, & primus animum dixit immortalem, & eclipses & æqvinoctia deprehendit. Apophthegmata ejus sunt plurima, ut celebratum

eum illud *nosce teipsum.* Nam illud: *sponde & praesto est noxa,* Chilonis est potius qvi illud sibi vindicavit, itemqve illud, *Ne qvid nimis.* Thales Philosophus Physicus eclipsin prædixit sub Dario (Medo sive Astyage.) Aristophanes Thaletem vocat ἄνθρωπον ἄκρον τὴν ἀστρονομίαν. Θάλης habet θάλητος, at θαλῆς, θαλῦ. Dicitur & θαλέας ut ἑρμέας.

Thaletas Cretensis aut Illyrius, Lyricus antiqvior Homero, scripsit carmina.

Thaletas Cnossius rhapsodus, scripsit poëmata qvædam mythica.

Thamyris vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis urbe Brincorum, Philammonis & Arsinoës F. poëta epicus ante Homerum octavus, secundum alios qvintus. Alii Odrysium fuisse dicunt. Hic Thamyris, qvod Musas contumelia affecisset, ab illis excœcatus est. Exstat * ejus *Theologia* versibus fere ter mille hexametris comprehensa. Primus puerum adamavit Hymenæum Calliopes & Magnetis F. Alii Rhadamantum ajunt adamatum à Tallone Cretensi, vel Chrysippum Pelopis F. à Laio. Alii Italos primos hoc ob militiæ necessitatem invenisse. Sed primus Jupiter Ganymedem adamavit. Proverbium: Thamyris insanit, in ἀμύσειν.

Theagenes Archon Atheniensis, multum pecuniæ in doctores & medicos, & alia patriæ commoda impendit. Eum Marinus, dignam philosopho gravitatem retinens, observabat, colebat & palam præstolabatur & domum deducebat & convenientem honorem ei habebat qvalis viro principi urbis & fortasse totius Reip. Romanæ debebatur, erat enim unus ex Romanis patribus & Senatus Palatini primus &c.

Theætetus Atheniensis, Astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleæ. Primus scripsit de qvinqve corporibus solidis ** τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ, vixitqve post bellum Peloponnesiacum.

Theætetus ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

Theagenis & Æschinis opes. De pauperibus qvi se divites jactant. Sunt & alii duo Theagenes, unus qvi de Homero scripsit, & alter qvi propter mollitiem vitæ deridebatur. Vocatus est καπνὸς fumus, qvia cum multa polliceretur, nihil præstabat. Idem timidus, & Hecates simulacrum habebat qvod consulebat qvocunqve iret. Inde proverbium: Theagenis Hecatæum. De Æschine supra in φροντίζεσθαι.

Theano Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, uxor Carysti

* Vix de Svidæ temporibus hoc verum fuit.

** illa sunt pyramis, cubus, octaëdron, dodecaëdron, icosaëdron.

Carysti vel Crotonis vel Brontini Pythagorei. Scripsit *de Pythagora. De virtute* ad Hippodamum Thurium. *Admonitiones muliebres & Apophthegmata Pythagoreorum.*

Theano Cretensis Philosophia, filia Pythonactis & uxor magni Pythagoræ ex qvo suscepit Telavgen & Mnesarchum & Myiam & Arignotem; Qvidam ajunt fuisse uxorem Brontini & Crotone oriundam. Scripsit *commentarios philosophicos & apophthegmata*, & *poëma* qvoddam *epicum*.

Θεμιστεύειν oracula edere, qvod Themis olim ante Apollinem oracula consulentibus reddiderit. De Apollonio (Philostratus) *καὶ τὰ λεγόμενα ἠχοῖ εἶχον, ὡς ἀπὸ τρίποδος θεμιστευόμενα.*

Themistius Philosophus qvi vixit temporibus Juliani Apostatæ, à qvo constitutus est præfectus CPolis. Scripsit *Aristotelis Naturalis auscultationis paraphrasin libris VIII. Paraphrasin Analyticorum libris II. Apodicticorum libris II. De anima libris VII.* In hoc opere singularia qvædam profert de scopo & inscriptione. *Paraphrasin Categoriarum, libro uno.* Item *dissertationes*.

Themistocles &c. scripsit Epistolas generosum & excelsum animum ubiqve spirantes.

Themistogenes Syracusanus historicus scripsit *Cyri expeditionem*, qvæ inter Xenophontis opera exstat, & alia qvædam de patria sua.

Theocrines sycophanta, qvem perstringit Demosthenes pro Ctesiphonte.

Theocritus Chius Orator, discipulus Metrodori Isocratici. Scripsit *chrias* idemqve factione in Rep. cum Theopompo historico certavit. Fertur & ejus *historia Libyca*, & *Epistola* admirabiles.

Theocritus alter, Praxagoræ & Philinnæ F. Vel ut alii, Simmichi, Syracusanus. Alii Coum ajunt & deinde Syracusas migrasse. Scripsit *carmina bucolica*, doricâ dialecto. Qvidam etiam ipsi tribuunt *Prætidas, Elpidas, Hymnos, Heroinas, carmina epicedia, elegias, jambos & epigrammata.* Sciendum est tres fuisse carminum bucolicorum poëtas, hunc Theocritum, Moschum Siculum & Bionem Smyrnæum, ex qvodam oppidulo qvod Phlossa vocabatur, oriundum.

Theodectes Aristandri F. Phaselites, Lycius, Orator sed qvi ad scribendas Tragœdias se contulit, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis. Hic & Erythræus Naucrates & Isocrates Apolloniates orator & Theopompus Olympiade CIII. funebres orationes in Mausoli laudem habuerunt, Artemisiæ uxoris hortatu. Ac ea qvam docuit tragœdia magno cum applausu victoriam ei peperit. Alii dicunt Theopompum primas tulisse. Dramata docuit qvinqvaginta. Mortuus est

Athenis

Athenis ætatis anno XLI. patre ipsius adhuc superstite. Scripsit etiam *artem rhetoricam* versibus, & alia qvædam oratione soluta.

Theodericus Afer (Rex Gothorum & Italorum) diaconum habebat orthodoxum qvem valde diligebat & fovebat. Hic existimans se Theodorico gratificaturum, ab homousia fide deficiens, Arii sententiam seqvi cœpit. Theodericus autem hoc cognito, hominem tam charum statim capite plectendum curavit, dicens : *Si Deo fidem non servasti, qvomodo sacram conscientiam erga hominem servabis?*

Theodoritus, nomen proprium. Θεοδώρητος, donum DEI.

Theodorus Byzantius Sophista, qvi à Platone λογοδαίδαλος est vocatus, scripsit *contra Thrasybulum, contra Andocidem* & alia qvædam.

Theodorus, Atheus cognomento qvi Zenonem Citieum, Brysonem & Pyrrhonem ephecticum audivit, & omnia indifferentia esse statuens sectam Theodoream condidit. Hic multa scripsit ad sectam ipsius spectantia, & alia qvædam. Idem ad Hipparchiam dixit : (ex Euripidis Bacchis) hæc est ἡ τὰς πρὸς ἱστοὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας qvæ *radiis apud telas relictis pallium gestat.*

Theodorus Gadarenus Sophista, servili natus genere, Magister Tiberii Cæsaris. Deinde de professione Sophistica Romæ cum Polemone & Antipatro certavit. Sub Adriano Imp. filium ejus Senatorem fieri contigit. Scripsit *libros III. de iis qva in vocibus qværuntur. De historia librum unum. De thesi, unum. De dialectorum similitudine & demonstratione libros II. De republica, duos. De Cœlesyria, unum. De facultate oratoria unum*, & alia.

Theodorus poëta qvi versibus varia scripsit, & in Cleopatram carmen.

Theodorus Lector magnæ Ecclesiæ CPol. Scripsit *Historiam Ecclesiasticam* à Constantini temporibus usqve ad Justiniani Imperium.

Theodorus qvi post Apollinarem Laodiceæ in Syria (Episcopum) exstitit & Mopsvestiæ in Cilicia Episcopatum adeptus est. Hic Apollinari ex diametro contrarius &c.

Theodosius Philosophus scripsit *sphærica libris III. Commentarium in Theuda capita. De diebus & noctibus libros II. Commentarium in Archimedis ἐφόδιον. Descriptiones ædium libris III. Sceptica capita. Astrologica. De habitationibus.* Versibus *de vere* scripsit, & alia diversa. Erat autem Tripolitanus.

S. Theodosius cœnobiarcha vixit sub Anastasio Dicoro hæretico.

* Videtur legendum εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολόγον ὑπόμνημα, non εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολάβον. De septem scriptis qvæ in parvo Alexandrinorum Astrologo comprehendebantur, dixi libro III. cap. 5. §. 12. seq.

qvidem admodum ingeniosus & acutus, sed discendi cupidus & laboris supra modum amans. Qvamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, & tam antiqvarum rerum qvam recentium scientiam animo complexus est. (e Damascio.)

Theophilus Comicus. Ex ejus fabulis sunt *ἰατρὸς*, *Ἐπίδαυρος*, *παγκράτιστα* (Athenæo Παγκρατιαστής) *Βοιωτία*, *Προιτίδες*, *Νεοπτόλεμος*.

Theophilus Imperator Michaëlis Amorræi F. Michaelis pater, Copronymi hæresin amplexus, ipsoqve nulla in re melior. Cum igitur eadem amentia qvæ Manichæum & Arium olim, animum ejus invasisset, persecutionem & ipse contra Ecclesiam cœpit instituere, alter Nectanebo, adjutorem nactus Joannem Patriarcham, vel potius Mantiarcham aut Dæmoniarcham, novum revera Apollonium aut Balaam nostri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius & sceleratus &c.

Theophilus. Hic ex India reversus Antiochiæ vixit & Ecclesiam qvidem nullam assignatam habuit, sed qvasi communis qvidam fuit (doctor & Episcopus) qvem Imperator omni honore & observantia coleret. Erat ille qvædam qvasi Apostolorum imago, qvem Thalassius non exiguo tempore cum illo versatus, & in hujusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait Judæam qvandam fœminam mortuam ad vitam revocasse.

Theophrastus Melanti fullonis, vel Leonis F. Eressius, auditor Aristotelis & successor scholæ Peripateticæ, ab eo Chalcidem migrante relictæ. Hic ante vocatus est Tyrtamus, sed ob divinam eloqventiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, & postea Theophrastus, sicut Plato *διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος* propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, cum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures qvam bis mille: amasius ejus fuit Nicomachus, Aristotelis F. A Cassandro Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta ejus sunt plurima, in his *Analyticorum priorum III. posteriorum VII. Analysis Syllogismorum. Analyticorum epitome. Ἀνηγμένων τόπων*, sive *Loci reducti. De lapidibus. De plantis. De metallis. De odoribus. Characteres* & alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἕως ἐπόνει μὲν, ἄπηρος
Ἦν δέμας, εἶτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.

Integer ecce valet Theophrastus, dum labor urget,
Laxatus studio solvitur & moritur.

Theo-

Theophylactus Sophista, cui cognomen erat Simocatta.

Theopompus Chius, Orator, Damasistrati F. vixit tempore interregni Atheniensium, Olympiade XCIII. qvando & Ephorus Isocratis auditor floruit. Scripsit pariter ac Ephorus epitomen *Historiarum Herodoti libris II. Philippica libris LXXII. Historias Græcas* qvi *libris XI.* constant, & inde narrationem ordiuntur ubi Thucydides & Xenophon desinunt, & complectuntur ea qvæ gesta sunt post bellum Peloponnesiacum, & cætera. Scripsit & alia plurima.

Θεώρημα. Arcesilaus Philosophus erat natura tardus & oscitans, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένος sed artis tamen probe peritus. Hic dixit hianti sibi Geometriam in os involasse.

Theoris fatidica, ob impietatis crimen multata morte. Demosth. contra Aristogitonem.

Θεωροὶ qvi ad oraculum mittebantur : & omnes rerum divinarum custodes & curatores, ὤρη enim curam significat.

Θεὸς. Philo cum verba Θεὸς Κύριος interpretaretur, summæ Trinitatis notionem habuit. Græci statuunt Deum esse animal immortale, ratione præditum, perfectum, intelligens, beatum, in qvod malum non cadit, curam gerens mundi & eorum qvæ in mundo sunt, non tamen humana forma præditum : opificem hujus universi & tanqvam patrem omnium : partemqve ejus per omnia penetrantem variis nominibus pro diversis facultatibus appellari.

Θεὸς ἡ ἀναίδεια. Colebatur Athenis Impudentia, eiqve templum erat, ut tradit Ister libro XIV.

Theramenes Atheniensis, Orator, Prodici Ceii discipulus, cognominatus *cothurnus*. Scripsit *declamationes rhetoricas*, & alia qvædam.

Therapevtæ. Philo in libro de vita contemplativa scripsit de ascetis Hebræorum &c.

Theseus historicus scripsit *virorum illustrium vitas libris V. Corinthiacorum libros III.* in qvo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit.

Θέσις, secundum Aristotelem est paradoxa opinio alicujus viri in philosophia clari, sive problema. Veluti utrum omnia continuo fluant & semper gignantur & nihil unqvam sit, secundum Heraclitum. Vel utrum id qvod est unum, sit & immobile, ut Parmenidi videtur. Vel utrum motus sit, an non, ut Zenoni visum. Vel utrum sanitas bonum sit, an non, ut placet Chrysippo. Et utrum contradicere liceat, an non, ut Antistheni probatur. Opponitur id qvod θέσει est & qvod

φύσει

φύσει sive natura. Etiam rhetorica problemata qvidam theses vocant. Aristoteles hypotheses.

Thesmothetæ magistratus Athenis viri sex, ex novem archontibus. Hos leges qvotannis correxisse docet Æschines contra Ctesiphontem.

Thespis ex Icario Atticæ populo Tragicus, decimus sextus ab Epigene Sicyonio primo Tragico. Alii secundum ab eo faciunt, alii primum tragicum fuisse affirmant. Hic primùm cerussa facie illita tragœdias egit; Deinde faciem andrachna in docendis fabulis texit: Postea larvarum linteatum usum introduxit. Docuit fabulas Olympiade LXI. & inter tragœdias ejus commemorantur ἆθλα Πελίου ἢ Φορβάς, ἱερεῖς, ἠΐθεοι, Πενθεύς.

Thespis citharœdus, de qvo Aristoph.

Thucydides Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. Maternum genus à Miltiade duce, paternum ab Oloro Thracum Rege duxit, Antiphontis discipulus, clarus circa Olympiadem LXXXVII. Scripsit *Peloponnesiorum & Atheniensium bellum.* Hic puer adhuc Herodotum Olympiæ historias suas recitantem cum audivisset, qvasi Numinis alicujus instinctu lacrymari cœpit. Herodotus igitur patri gratulatus est de filii indole. (Supra in ὀργῶσαν) nec eum judicium suum fefellit. Hic Thucydides artium præcepta probe callebat, & elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatoriis consiliisqve excellebat, & in argumentis panegyricis. Solet à genere fœminino ad neutrum transire, ut: Τρέψονται εἰς Μακεδονίαν ἐφ᾽ ὅπερ.

Thuriomantes. Athenienses ad urbem Thuriam condendam decem viros miserunt, inter qvos fuit Lampon vates, qvi urbis condendæ rationem & modum alios doceret.

θύϊνα, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone Imp. in Cypro inventæ sunt reliqviæ Barnabæ Apostoli, qvi Paulo fuit peregrinationis comes. Hujus Barnabæ pectori impositum erat Evangelium secundum Matthæum, thyina habens folia.

Θυρεπανοίκτης. Supra, Crates Thebanus.

Tiberius Philosophus & Sophista, scripsit *de formis orationis libros III. De commutatione. De historia. De dispositione & compositione orationis. De civilis orationis mutatione. De demonstrativis orationibus. De præfationibus & procemiis. De argumentis. De Demosthene & Xenophonte. De Herodoto & Thucydide.*

Timachidas Rhodius, *cœnas* sive δείπνων ἀναγραφὰς scripsit carmine Heroi-

co *libris VI*, Et Numenius ὀψαρτυτικὸν sive *de ratione cibos condiendi libros* composuit, & Mastreas (Μητρέας apud Athenæum) Pitanæus, & Hegemon Thasius, cognomine φακῆ sive *Lens*, & Artemidorum pseudo-Aristophanius qvi *culinaria vocabula* collegit, & Philoxenus Claudii F. (apud Athenæum Λευκάδιος) à qvo etiam Philoxeniæ placentæ nomen habent.

Timæus historicus Ephorum vehementer insectatus est, duobus ipse peccatis obnoxius, tum qvod alios acerbe criminetur ob ea qvibus ipse constringitur, tum qvod animo corrupto fuerit & improbas sententias libris suis inseruerit. Qvod si Callisthenes merito pœnas pendit qvod Alexandrum in Deorum numerum referre voluit, qvid meruit Timæus qvi Timoleontem μείζω ποιεῖ τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν supra splendidissimos Deos extollit? &c. Scripsit *de Syria ejusque urbibus & regibus libros III*.

Timæus Locrus, Philosophus Pythagoreus. Scripsit *Mathematica. De Natura. De Pythagoræ vita*.

Timæus Andromachi F. Tauromenites, Philisci Milesii discipulus, multus in aliis reprehendendis, unde dictus est ἐπιτίμαιος, etiam γραοσυλλέκτρια, qvod qvævis sine delectu in scripta referret. Scripsit *Italica & Sicula libris VIII. Græca & Sicula, Collectionem argumentorum Rhetoricorum, libros LXVIII. Olympionicas* sive χρονικὰ πραξίδια, *Acta Chronica*. Hic Timæus qvi anteriorum historiæ scriptorum errores acerbissime castigavit, fuit qvidem in cæteris historiæ partibus studiosissimus veritatis, sed in qvinqve libris postremis qvibus res Agathoclis complexus est, tyrannum illum à qvo in exilium pulsus fuerat, omnibus conviciis onerat, hominemqve ignavissimum fuisse affirmat, illum Syracusanorum victorem, qvorum tamen fortitudinem omnibus effert paginis &c.

Timagenes regii argentarii F. Alexandrinus Rhetor: vel ut qvidam, Ægyptius qvi sub Pompejo Magno Romam à Gabinio captivus ductus, & à Fausto Syllæ F. redemtus Romæ eloqventiam docuit, cum sub ipso Pompejo, tum post ipsum sub Cæsare Augusto & postea, eodem qvo Cæcilius tempore. Cum autem ob dicendi libertatem scholâ excidisset, in prædio Tusculano vitam transegit. Obiit Dabani post cœnam cum vellet vomere, σφηνωθείς, cibo exitum non inveniente suffocatus. Multos libros scripsit.

Timagenes historicus, *totius maris periplum* scripsit *libris V*.

Tima-

Timagenes sive Timogenes Milesius, Historicus & Rhetor scripsit *de Heraclea Pontica & claris ejus urbis viris libros quinque.* Item *Epistolas.*

Timarchus Arizeli F. prodigus & cinædus, qvem Æschines reum peregit &c.

Timasion adolescens Ægyptius qvem Apollonius Tyaneus cum moneret ut secum philosopharetur, O Dii, inqvit, qvalem me dicam? nam malus qvidem non sum, bonum vero utrum me existimari oporteat nescio &c. (ex Philostrato.)

Timesitheus Tragicus, ejus dramata sunt, Δαναΐδες β', Ἔκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεύς, Μέμνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναὶ, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέστης, Πυλάδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Timocles Atheniensis Comicus. Ex ejus fabulis sunt: Δημοσάτυροι, Κένταυρος, Καύνιοι, Ἐπιστολαὶ, Ἐπιχαιρέκακος, Φιλοδικαστής, Πύκτης. Memorat Athenæus in libris Dipnosophistarum.

Timocles alter & ipse Comicus, ex cujus fabulis, ut testis idem Athenæus, sunt Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Λήθη, Διόνυσος, Κονίσαλος, Πορφύρα, (qvæ aliis Xenarchi esse videtur) Ἥρωες, Δρακόντιον, Νέαιρα, (meretricis hoc nomen) Ὀρέστης, Μαραθώνιοι. Sunt & aliæ qvædam.

Timocreon Comicus & ipse veteris Comœdiæ. Huic inimicitiæ intercesserunt cum Simonide Melico & Themistocle Atheniensi, in qvem etiam carmine (δι᾽ ἐμμελοῦς τινος ποιήματος) vituperationem contexuit. Scripsit vero Comœdiam in Themistoclem & Simonidem, aliaqve.

Timolaus Larissæus Macedo, Rhetor, Anaximenis Lampsaceni discipulus, qvi cum ingenio poëtico esset præditus, singulis Iliadis versibus singulos versus interseruit & id opus Τρωϊκὸν inscripsit, hoc modo:

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἣν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένος εἵνεκα κούρης
Οὐλομένην, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε
Μαρναμένοις ὅτι Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν,
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσι δαϊζομένων ὑπὸ δουρί.

Scripsit & alia qvædam.

Timon Misanthropus, Philosophus qvi sectam omnem aversabatur, ut invisus omnibus (ab Aristophane in Lysistrata) perstringitur. Hunc Neanthes ait, cum de pyro sylvestri cecidisset, claudum factum esse: cumqve medicum nollet admittere, putredine consumtum fuisse.

Post mortem autem ejus, sepulchrum in qvo conditus erat, juxta viam fluctibus marinis à reliqva terræ parte divisum & inaccessum factū esse.

Timon Phliasius, & ipse Philosophus, qvi scripsit *Sillos*, hoc est vituperationes Philosophorum, *libris III.*

Timotheus Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ. Ex ejus fabulis sunt: κύκλης, παρακαταθήκη, μεταβαλλόμενος ἢ μεταφερόμενος. Est etiam κυνάριον Timothei Comœdia teste Athenæo in Dipnosophistis.

Timotheus Thersandri vel Neomysi vel Philopolidis F. Lyricus, qvi decimam & undecimam chordam (lyræ) addidit, & antiqvam musicam ad molliorem modum traduxit. Fuit autem temporibus Euripidis Tragici, qvibus & Philippus Macedo regnabat. Obiit ætatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX. Procemia XXXVI. Dianam, Diasceuas VIII. Encomium. Persas sive Nauplium. Phinidas. Laërtem. Dithyrambos XVIII. Hymnos XXI. & alia qvædam. Alexander Musicorum audiendorum, si qvisqvam alius, cupidus fuit. Timotheum enim tibicinem ajunt, cum aliqvando Minervæ ὄρθιον νόμον tibia caneret, Alexandrum adeo commovisse, ut inter audiendum ad arma prosiliret. Timotheum autem dixisse, talia esse debere carmina regia. Hic tunc missis celeriter nunciis erat ab Alexandro arcessitus.

Timotheus Gazæus Grammaticus temporibus Anastasii Imp. in qvem etiam tragœdiam fecit de vectigali publico qvod chrysargyrum appellabatur. Scripsit etiam versibus de animalibus qvadrupedis & feris qvæ sunt apud Indos, Arabes & Ægyptios, qvasqve Africa alit: itemqve de avibus peregrinis & insolitis & de serpentibus libros IV.

Τιθύμαλλος. Consveverunt Medici ostentationis gratia patrias herbarum nominare, v. g. laser Cyrenaicum, tithymallus Laconicus &c.

Τίτλος. Titulus à capite differt. Nam Matthæus habet titulos LXVIII. capita CCCLV. Marcus titulos XLVIII. capita CCXXXVI. Lucas titulos LXXXIII. capita CCCXLVIII. Joannes titulos XVIII. capita CCXXXII. Et τιτλάριον, titularium, pugillares, tabella.

Titus Romanorum Imp. Vespasiani F. vir omni virtutis genere ornatus ut ab omnibus ἔρως καὶ τρυφὴ amor & deliciæ generis humani vocaretur. Nam & eloqventissimus erat, & bellicosissimus, & moderatissimus. Et Latina lingva qvidem in administrandis publicis negotiis usus est, poëmata vero & tragœdias Græce composuit. Expugnatis Hierosolymis coronas à legatis finitimarum Palæstinæ gentium missas repudiavit

diavit, professus non se ea fecisse, sed Deo Judæis infenso manus commodavisse &c.

Τὸ Δίων⊙ γεῦ. Dion Alexandrinus Philosophus celebris, cum à qvibusdam adversariis fratris sui, Topsii, luctatoris, maledictis proscinderetur, nihil respondit, atqve in ædes suas reversus nihil iracundiæ præ se ferens adolescenti (Topsio) ne γεῦ qvidem dixit. Γεῦ, sordes ungvium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας, Hesiodea senectus. Pindari Epigramma:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.
Salve bis juvenis, salve bis nacte sepulchrum,
Mensura humani o Hesiode ingenii.

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν ἔξεις. Hippocratis (non Medici) filios perstringunt Comici ut indoctos & spurcis moribus. Eorum nomina: Telesippus, Demophon, Pericles.

Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Ajunt Scythas cubitum ituros in promtu habere pharetram, atqve si diem illum absqve molestiis transegerint, calculum album in pharetram conjicere; si secus, nigrum. Cum igitur aliqvis moreretur, prolatis pharetris calculos numerabant, & pluribus albis repertis felicem prædicabant defunctum. Hinc dies albus pro felici.

Τόπ⊙. Aristotelis Topica inscribitur opus, qvod loci in illis traduntur, qvibus instructi de qvalibet re proposita probabiliter argumentari possumus. Qvidam censent librum primum non Topicum sed *περὶ τῶν τόπων, ante locos* inscribendum esse &c.

Tragiamborum primus inventor Apollodorus Asclepiadis F, Grammaticus. (Supra, Apollodorus.)

Trajanus Patricius. Hic sub Justiniano Rhinotmeto floruit, Chronicumqve breve ac præstantissimum *σύντομον, πάνυ θαυμάσιον* scripsit. Erat idem christianissimus & maxime orthodoxus.

Svetonius Tranqvillus, Grammaticus Romanus scripsit *de Græcorum ludis librum I. De Romanorum spectaculis & ludis libros II. De anno Romano librum I. De notis quarum usus est in libris περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων librum I. De Ciceronis Rep. librum I.* in qvo contradicit Didymo. *De nominibus propriis & formis vestium & calceorum & reliquorum quibus quis vestitur.* Περὶ δυσφήμων λέξεων *de verbis mali ominis* sive de maledictis, & unde horum qvodqve. *De Roma ejusque institutis & moribus libros II.* Συγγενικὸν Καισάρων *Familiam Cæsarum*, qvod opus continet

eorum vitas & successiones à Julio usqve ad Domitianum *libris VIII.* *Stemma illustrium virorum Romanorum.*

Τρία Στησιχόρου, Tria Stesichori, id est Strophen, Antistrophen, Epodon. Tota enim Stesichori poësis est epodica. Et hominem prorsus imperitum perstringere volentes eum ne tria qvidem Stesichori nosse dicebant.

Tribonianus Macedoniani F. ex causidicis præfectorum prætorio, gentilis & impius, à Christianorum fide prorsus alienus, idemqve adulator & impostor, qvi Justiniano, cujus erat qvæstor, conabatur persvadere, eum non moriturum sed vivum in cœlum translatum iri. Ingenii acie valebat & apicem eruditionis attigerat, ita ut nullum ætatis suæ mortalium hac laude superiorem haberet. Sed legum nundinationi erat deditus, & inexplebili avaritia, qvam splendore summæ eruditionis obscurabat.

Tribonianus Sidetes ex causidicis præfectorum prætorio, & ipse vir multifariæ eruditionis. Scripsit versibus *commentarium in Ptolemæi Canonem. Concentum mundani & harmonici diathematis. εἰς τὸν πολιτευόμενον καὶ διέποντα, in gubernantem & administrantem. In planetarum domicilia* & cur singulis domicilium hoc vel illud attributum sit. *De XXIV. pedibus metricis rhythmicis. Metaphrasin Homerici navium catalogi. Dialogum Macedonium* sive *de felicitate. Vitam Theodoti Philosophi, libris III. Orationem Consularem*, prosaice, in Justinianum Imp. *Orationem de regno*, in eundem. *De mensium permutatione*, versibus.

Tribunus. Hic tempore Chosrois vixit, genere Palæstinus vir eruditus & arte medica nulli secundus, singulari idem moderatione, & pietate in DEum præditus. A Justiniano impetravit Chosroës ut apud se uno anno manere illum sineret. Illo elapso jussit petere à se qvicqvid vellet. Ille nihil aliud qvam captivorum aliqvot Romanorum postulavit libertatem, qvibus alios ter mille Chosroës addidit.

Triphyllius Episcopus, discipulus Spyridonis Cyprii thaumaturgi, cujus miracula litteris mandavit. Multa enim fecit Spyridon ut in vita ejus versibus jambicis scripta traditur, qvæ qværenda sunt ut valde utilia.

Τριταγωνιστής. Æschinem multis in locis perstringit Demosthenes ut histrionem Tragicum vilissimum, in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles usus tribus histrionibus & tritagonista. (Supra in Sophocle.)

Troilus Sophista qvi CPoli docuit. Scripsit *Orationes civiles. Epistolarum libros VII.*

Τρόμη-

τρόμητος. Demosthenes Æschinem inter alia dicteria vocat etiam γραμματοκύφωνα. & filium cujusdam Trometis, literatoris sive primorum elementorum doctoris.

τρόπαια. Antiqvi Attici circumflectunt in penultima, τροπαῖον, recentiores in antepenultima acuunt, τρόπαιον. Antiqva vero lingva Attica est illa, cujus principes fuere Eupolis, Cratinus, Aristophanes, Thucydides. Nova, cujus Menander & alii.

τροφώνιος. τροφώνιος κατὰ γῆς ταίγμα. Lebadiæ (in Macedonia) fuit oraculum qvod à descensu dictum καταβάσιον. Erant vero fauces qvædam qvæ tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur consulturi, per certos prius dies servata castitate, & sacro habitu ornati ambabus manibus melittutas sive placentas melle conspersas tenentes, ad fauces illas sedebant, & repente sub terram abripiebantur.

Τρυγωδοί sic dicta qvod victores præmium acciperent τὴν τρύγα hoc est vinum novum. Vel qvod olim, cum larvæ nondum inventæ essent, τρυγὶ fæcibus ora perungerent.

τρυγοδαίμονες veluti Cacodæmones dicti (Comici veteris Comœdiæ) qvod obscœni essent & impii & cavillandi studio totos se dederent.

Tryphiodorus Ægyptius Grammaticus & poëta Heroicus. Scripsit *Marathoniaca. Ilii excidium. De Hippodamia. Ulyssem littera (Σ) carentem,* sive poëma de laboribus Ulyssis & iis qvæ fabulæ de illo tradunt.

Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, Grammaticus & Poëta, qvi vixit Augusti temporibus & ante. Scripsit *de pleonasmo dialectorum qua sunt in Æolica lingva libros VII. De Dialectis qua sunt apud Homerum & Simonidem & Pindarum & Alcmanem aliosque Lyricos. De Hellenismo (περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου) & dialecto Argivorum, Himeraeorum, Rheginorum, Doriensium & Syracusorum. De inflexionum analogia librum I. De recti casus analogia. De nominibus comparativis librum I. De monosyllaborum analogia. De nominum characteribus librum I. De verborum gravitonorum analogia librum I. De verbis encliticis, infinitivis, imperativis, optativis, denique omnibus. De orthographia & iis qua in ea quaeruntur. De spiritibus & tropis:* & alia.

Tyrannio Epicratidis & Lindiæ Alexandrinæ F. Amisenus, qvi Corymbio nuncupabatur. Vixit sub Pompejo Magno & ante, discipulus cum aliorum tum etiam Hestiæi Amiseni, a qvo etiam Tyrannio dictus est, qvod condiscipulos exagitaret, cum antea Theophrastus diceretur.

Postea

Postea etiam Dionysium Thracem Rhodi audiit, æmulusqve fuit Demetrii Erythræi. Idem Romam captivus à Lucullo ductus est qvum Mithridatem Ponticarum gentium Regem ille debellasset. Romæ vero clarus & dives factus, librorum etiam ultra triginta millia sibi comparavit. Senex obiit, podagra confectus, Olympiadis CXX. anno tertio.

Tyrannio junior, Phoenix, Artemidori F. discipulus Tyrannionis senioris unde etiam nomen tulit, cum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium & Cæsarem, Dymantes qvidam Cæsaris libertus redemit. Postea Terentiæ Ciceronis uxori donatus est, à qva manumissus, Romæ docuit & libros scripsit LXVIII. ex qvibus sunt: *De Homerica prosodia, De partibus orationis*, in qvo libro dicit nomina propria esse individua, *ἄτομα εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα*, appellativa vero, primitiva; & participalia, derivativa. *De lingva Romana*, eam à Græca oriundam esse. *Antigenis Dialectus Romana. Recentiores poëtas ab Homero dissentire. Enarrationem partitionis Tyrannionis* (senioris) *Correctionem Homericam. Orthographiam.*

Tyrannio Messenius, Philosophus. Scripsit *libros III. de auguriis.* Extant & alii ejus libri utiles.

Tyrannus Sophista scripsit *de statibus causarum & divisione orationis libros X.*

Tyrtæus Archimbroti F. Lacon aut Milesius, poëta elegiacus & tibicen, qvem ferunt carminum suorum cantu Lacedæmonios ad prælium incitasse, & sic effecisse ut bello contra Messenios victoria potirentur. Est autem antiqvissimus, æqvalis septem illorum qvi Sapientes vocantur, aut etiam antiqvior. Floruit Olympiade XXXV. Scripsit Remp. Lacedæmoniis, & præcepta vitæ versibus elegiacis itemqve *μέλη πολεμιστήρια*, carmina bellica libris V. Lacedæmonii juraverant se vel Messenam capturos, vel mortem oppetituros. Cum autem oraculum jussisset ducem ab Atheniensibus petere, Tyrtæum poetam, hominem claudum ab iis acceperunt, qvi ad virtutem eos cohortando, vigesimo anno Messenam cepit: qvam Lacedæmonii solo æqvarunt, & captivos inter Helotas retulerunt.

Valentinianus Imp. Rom. Christianus, qvamvis Christum ejusdem cum Patre naturæ esse sentiret, tamen diverso cultui deditos nulla re vexavit. Valens autem Ariana infectus labe, multos in exilium perpulit, qvo tempore Ecclesiæ Romanæ Liberius præfuit, Alexandri-

næ Athanasius, CPolitanæ Eudoxius Arianæ impietatis magister, &c.

Valens Romanorum Imp. Episcopos in exilium misit & presbyteros & Monachos, Tatiano tunc Alexandrinam Ecclesiam regente, multosqve Christianos excruciavit, & qvosdam etiam igni tradidit. Hæc autem omnia post Athanasii obitum fecit. Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem Nicomediam miserunt, viros ex ordine sacro LXXX. qvorum principes erat Theodorus, Curbagus & Menedemus, qvos universos cum ipsa nave succendi jussit, qvæ Dacibyza usqve cum pervenisset, ibi dissoluta est. Hujus tempore Lucius Arianus Ecclesiam (Alexandrinam) tanqvam lupus invasit, Petro Romam fugiente, taliaqve edidit facinora, qvalia ne in gentilium qvidem persecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emisit qvi viros pios in deserto trucidarent & dissiparent.

Varus Laodicensis Sophista, Polemonis & aliorum æqvalis.

Julius Vestinus Sophista, scripsit *compendium Pamphili glossarum libris IV, Voces selectas ex Demosthene, Thucydide, Isæo, Isocrate, Thrasymacho & aliis oratoribus collectas.*

Ulpianus Emesenus Sophista. Scripsit *de patria Emesa, de Heliopoli, de Bosporitis* & aliis plurimis: *Progymnasmata. Artem Rhetoricam.*

Ulpianus Antiochenus Syrus, Sophista qvi prius Emesæ docuit temporibus Imp. Constantini. Varias scripsit orationes, Declamationes, Disputationes, λόγους, μελέτας, διαλέξεις, & alia qvædam.

Ulpianus Gazæus.

Ulpianus frater Isidori Philosophi, ingenio optimo præditus ad Mathematicas scientias, unde nomen ejus Athenis celebre fuit. Et Syrianus admirans ejus ingenium, multis narravit nullam ipsi clavem adeo intricatam & artificiose compositam offerri potuisse, qvam non facile aperiret: sed in reliqva Philosophia nihil memoratu dignum edidisse. Juvenis & cœlebs de vita decessit, magna suæ bonitatis laude apud homines relicta &c.

Uranius, Syrus, CPoli oberrabat, artem professus medicam, qvi cum ex Aristotelis dogmatibus nullum perfecte nosset, inani variæ doctrinæ opinione turgebat. Hic cum Areobindo legato ad Persas profectus est &c. (ex Agathia.)

Xanthus Candaulis F. Lydus Sardianus qvi vixit eo tempore qvo Sardes captæ fuerunt. Scripsit Lydiacorum libros IV. in qvorum secundo narrat Gygem Lydorum Regem mulieres castrasse ut iis semper æta-

νομίμοις sive institutis barbaricis ait fuisse qvendam Græcum qvi Getis in Thracia degentibus, τελετὰς, initia demonstraverit, dixeritqve neqve se moriturum, neqve suos sectatores, sed omnia bona habituros. His dictis domicilium subterraneum exstruxit, deinde ex Thracum oculis & conspectu se repente proripiens in hoc se abdidit: Getæ vero ipsum desiderarunt. Qvarto anno pòst rursus apparuit, & Thraces omnia ipsi crediderunt. Ajunt qvidam Zamolxim serviisse Pythagoræ Samio Mnesarchi filio, & libertate donatum, ista commentum fuisse. Sed Zamolxis Pythagorâ longe antiqvior videtur fuisse. Terizi vero & Crobyzi credunt animarum immortalitatem, & mortuos ad Zamolxin ire tradunt, qvem rediturum esse ajunt, idqve semper verum esse putant. Qvamobrem sacrificant & convivantur, qvasi defunctus sit rediturus.

Zeno Televtagoræ F. Eleates, Philosophus, unus de illis qvi accesserunt ad Pythagoræ & Democriti tempora, vixit enim LXXVIII. Olympiade. Discipulus Xenophanis aut Parmenidis. Scripsit ἔριδας *contentiones. Enarrationem Empedoclis. Adversus Philosophos de Natura.* Hunc ajunt inventorem fuisse Dialecticæ, ut Empodoclem Rhetoricæ. Sed cum Nearchum, vel (ut alii tradunt) Diomedontem, Eleæ tyrannum evertere vellet, captus est. Interrogatus autem ab ipso, lingvam præmorsam ac resectam expuit in tyrannum. Et in mortarium conjectus tundendo contritus est. Differunt Eleates (ab Elea Italiæ) & Elaites (ab Elæa Asiæ in Æolia.)

Zeno Musæi F. Sidonius Philosophus Stoicus * discipulus Diodori Croni, magister Zenonis Citiei scripsit *Apologiam Socratis* & *Sidoniaca.*

Zeno Mnaseæ vel Demii F. Citieus ex Citio Cypri civitate Philosophus Stoicæ sectæ auctor (Supra, in στοὰ) discipulus Cratetis Cynici, deinde Polemonis Atheniensis. Obiit anno ætatis XC. subinde de cibo aliqvid detrahens, donec præ virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitæ genere consulenti &c. (supra in συγχρωτίζεσθαι.) Phœnix cognominatus est, qvod Phœnices illius opiduli incolæ fuerint. Floruit sub Antigono Gonata Olympiade CXX. Et proverbium, Zenone continentior, Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. Hic novæ Philosophiæ fuit autor. Revera enim omnes specie vultus & gravitate & profecto etiam μακαριότητι beatitate (apud Laërtium VII.

* Menagius ad Laërtium VII. 35. legit Philosophus ἐριστικός.

VII.28. μακροβιότητι longævitate) superavit. Obiit expers morborum & optima semper valetudine utens.

Zeno Dioscoridæ F. Tarsensis, vel ut alii tradunt Sidonius Philosophus, discipulus Chrysippi Tarsensis Philosophi Stoici & successor.

Zeno Citieus, Rhetor an Philosophus, incertum. Scripsit de statibus causarum. De figuris. Commentarium in Xenophontem. In Lysiam. In Demosthenem. De argumentis Oratoriis.

Zeno Alexandrinus, Judæus, sed cum Judæorum genti nuncium publice remisisset, ut apud ipsos receptum est more, per ipsorum Synagogam die Sabbati asinum album traduxit. Hic Zeno natura qvidem æqvus & bonus, sed in eloqventia & disciplinis tardior, semper discere cupiens & rogitans, sed omnia propemodum ignorans &c.

Zeno alius Procli æqvalis, genere Pergamenus, & ipse natura ad discendum tardiore, bonus tamen & moribus compositis. Uter verò ipsorum Sallustio causam à Proclo dissidendi præbuerit, dicere non possum.

Zenobius Sophista qvi Romæ docuit sub Adriano Cæsare. Scripsit *compendium proverbiorum Didymi & Tharrhæi, libris III.* Item Græce *interpretationem historiarum Sallustii*, Historici Romani & ipsius bellorum. *Genethliacum in Adrianum Cæsarem*, & alia.

Zenodotus Alexandrinus Grammaticus ὁ ἐν ἄστει vocatus. Scripsit *adversus ea qvæ Aristarchus ut spuria in Homero rejecit. Adversus Platonem de Diis. De Homerica consvetudine. Solutiones Homericarum dubitationum. In Hesiodi Theogoniam*, & alia multa.

Zeuxippus. Christodorus Heroicus Poëta scripsit ecphrasin statuarum Zeuxippi. (libro V. Anthologiæ Epigrammatum Græcorum obviam.)

Zeuxis, qvem Aristoteles Isocratis tempore pictorem fuisse tradit, in Veneris templo Cupidinem pulcherrimum rosis coronatum pinxit.

Ζῆσαι δὶς, bis vixisse & revixisse dicunt Herculem, Tyndareum & Glaucum. Qvidam etiam Æsopum.

Zoilus ex Amphipoli Macedoniæ civitate, qvæ olim vocabatur ἐννέα ὁδοὶ, sive novem viæ, cognominatus Homeromastix qvod Homerum derideret, qvapropter Olympiæ cives ipsum persecuti, de Scironiis saxis præcipitarunt. Fuit Rhetor & Philosophus. Scripsit & qvædam Grammatica, ut *contra Homeri poësin libros IX. Historiam à Theogonia usqve ad Philippi mortem. Libros III. de Amphipoli.* Item *contra*

Isocratem

Isocratem Oratorem, aliaqve plurima, in qvibus fuit & *Homeri vituperatio*.

Zonæus scripsit *amatorias epistolas*, & *de ludo pilæ*. Circumferuntur & aliæ ejus *Epistolæ rusticanæ*, sed ab ipsius stylo recedunt.

Zoroastres Persomedus cæteros Astronomos sapientia superans & primus auctor Magorum nominis apud ipsos recepti. Fuit annis qvingentis ante bellum Trojanum. Circumferuntur ejus *libelli qvatuor de Natura*. *De pretiosis lapidibus unus*. *Prædictiones ex inspectione stellarum*. *Apotelesmaticorum libri V*.

Zoroastres Astronomus sub Nino Rege Assyriorum, qvi optavit igne cœlesti conflagrare, monuitqve Assyrios ut cineres suos servarent, sic enim fore ut regno nunqvam exciderent, qvod etiam nunc * apud ipsos observatur.

Zoromasdres Chaldæus sapiens, scripsit Mathematica & Physica.

Zosimus Alexandrinus Philosophus scripsit *Chymeutica* ad Theosebiam sororem, idqve opus ordine alphabetico scriptum libris XXVIII. constat. A qvibusdam id inscribitur *χειρόκμητα*. Item *vitam Platonis*.

Zosimus Gazæus vel Ascalonites, Sophista, temporibus Imperatoris Anastasii. Scripsit *Lexicon Rhetoricum*, & *commentarium in Demosthenem & Lysiam*.

* Non magis verum hoc fuit Svidæ ætate, qvam Zoroastreos qvos memorat libros tunc apud Græcos superfuisse.

INDEX III.

Scriptorum à SUIDA laudatorum.

nonnullis locis Kusteriano plenior.

Ἐν

τον. Ἐγγαστρίμυθος. Ἐμφερέστατος. Ἐξέχειν τὸν ἧλ. Ἐφόλκια. Ὀροφή. Παραβολὴ πραγμ. Σῦ.

Ταγηνισταῖς. V. Ἀπασκαρίζειν. Ἀποχρώντως. Ἀφύα. Θυπταῖς. Παραιξοροῦσιν. Πρόδικον.

Τρυφάλητι. V. Τοῖς Ἱπποκράτους. Τῶν τρεμῶν.

Φοινίσσαις. V. Ἀναλήψη.

Aristophanes Grammaticus. v. Μαχαλίσματα. Προκώνια. Eratosthenis discipulus. Ἐρατοσθένης. Aristarchi Præceptor. v. Ἀρίσταρχος.

Ἐν β' Θηβαϊκῶν. V. Ὁμολώϊος. Της.

Pseudoaristophanius Ἀρτεμίδωρος, Τιμαχίδας.

Aristophon.

Πυθαγοριστῇ. V. Πυθαγόρας τὰ σ. in fin.

Aristoteles. v. Ἀδοξότατα. Ἀνάλογον. Ἀντεπιχειρεῖν. Ἀντιπελαργεῖν. Ἀντίστροφος. Ἀντιστοιχῆσαι. Ἀξίωμα. Ἁπλῷ λόγῳ. Ἀρχὴ π. Ἀρχὴ ἄνδρα. Ἀχάνη. Βλάκα. Βουλεύσεως. Δαρεῖσθαι. Δεκατεύειν. Διάθεσις. Δωδωναῖον. Δυσκολαίνει. Αἴτησις. Ἐκ περιουσίας. Ἐναντία. Ἐντελέχεια. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπιτίμησις. Εἰς κόρακας. Ἰσόκωλον. Θέσις. Κατασκευάζειν. Κεφαλισμός. Κίνησις. Κοτίνῳ στεφ. Λῆμμα. Λίθος. Μαστελίας. Μελετοπαθεῖν. Μορῶν. Νάνος. Νόμοι. Ὀλέκρανον. Ὀσφύς. Ὀφθαλμός. Ὡς ἔπος εἰπ. Περιουσία. Πνευματικόν. Πόθεν. Σωφροσύνη. Ταμίαι. Τεχνίτης. Τενέδιος ξ. Τὸ μηλιακόν. Τροφή. Τραυλός. Ὑπέχει. Φαντασία. Φαιόν. φοινικίδα. Φυσικὸς λ. Ψυχή.

Ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. V. Κύρβεις. Λυκόποδες. Παράστασις. Περίπολος. Πρόεδροι. Σῖτος. Στρατεία ἐν τοῖς. Ὑπὲρ τὰ Καλλικρ.

Ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ. V. Ἐπιστήμη. ὅτι φύσ.

Ἐν Διδασκαλίαις. V. Ὄνου σκιά.

Ἐν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. V. Εὐρύβατος πον.

Ἐν τοῖς περὶ Ζώων. V. Ἀναλήψη. Ἀλκυονίδες. Κεστρεῖς. Κοβαλία. Ψαθαρόν.

Ἐν Ἠθικοῖς. V. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ.

Κατηγορίαι. V. Ἀέτιος.

Ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ. V. Τετραρχία.

Ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ. V. Σκυτάλη.

Ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ. V. Τύραννος.

Ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. V. Ἄνακτες.

Magicus Antisthenis, Aristoteli à qvibusdam tributus. v. Ἀντισθένης.

Ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά. V. Ἐπιστήμη. ὅτι φ.

Ἐν τῇ Μηλιέων πολιτείᾳ. V. Τῶν φιλτάτων.

Ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ καθ' ὕπνου μαντικῆς. V. Μνήμη.

Ἐν τοῖς περὶ Πολιτείας. V. Βοσχάλιαν. Πάρεδρος.

Ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. V. Σαμίων δ.

Ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ. V. Καλλικύριοι.

Calli-

Callimachus. v. Ἀ ἀ. Ἀδμωλία. Ἀλιτείβαρος. Ἀμιθρῆσαι. Ἀπεςώ. Ἀποβεβάσμαλα. Ἀπ' ὕατ☉. Ἀράχνη. Ἀσπαςοί. Ἄςελα. Ἄςυφον. Γέντα. Δανά. Δεινόν. Δύη. Ἐγκοτί. Ἐκάλη. Ἐκόησεν. Ἐλελεῦ. Ἐπικλινές. Ἐρώεις. Εὐρώς. Εἰκαία. Ἴππα. Κατλωαεισμέας. Κολυραία. Κολωνάων. Κόρυμβ☉. Κτείς. Κυκλίων. Κύφελλα. Μαραθών. Μὴ Νωσάμβ☉. Οὐ γάρ. Ὠλήν. Περιδέξι☉. Περιπηχύναντες. Πονηροῖς. Πορθμήϊον. Πρώ. Πολη Σέβας. Σιμωνίδης. ὅπως. Τάλις. Ψύδ☉.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων. v. Ἀκτία.

Ἐν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις. v. Φάσηλ☉.

Ἐν Ἑκάλῃ. v. Ἀρμοῖ πυ. Αἴθ' ὄφελε. Ἰμαῖον. Καλιάς. Κωμῆται. Μύωψ. Ναὶ μὰ τό. Σύφαρ. Vide & Ἑκάλη, Ἐπαύλια.

Ἐν τοῖς Ἐπιγραμμαλίοις. v. Τμεῖς, ἀ Μ.

Ἐν Ἴαμβοις. v. Ἀγορανομίας.

Ἐν Χωλιάμβοις. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Callimachi discipulus Aristophanes Grammaticus. v. Ἀριςοφάνης.

In Callimachum scripsit *Astyages*.

In ejus Epigrammata Ἀρχίβι☉.

Callinicus Sophista. Γενέθλι☉.

Callisthenes. v. Ἀναγκάσαι. Ἀναρρᾶσθαι. Ἀνώγεων. Βόθυν☉.

Ἐν β' Περσικῶν. v. Σαρδανάπαλος.

Callistratus. v. Ἀτλᾶς. ἐπιφυλλίδα. Ἡ γλῶτλα. Ἰσοκράτης, Ἀμύκλαι. Μέτων. Ὄρφν. Σιλάχιον. Φιλόξεν☉. Εὔλογος.

ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἑρμαί.

Candidus Historicus. Vide supra *Caddus*.

Cantharus.

Θηρεί. v. Ἀθηναίας.

Caucasus. v. Λήμνιον.

Cephalus Rhetor. v. Ἐπιτίμιον.

Cephisodorus.

Ἀμαζόσι. v. Ὀν☉ ὕεται.

Cercops Pythagoreus. v. Ὀρφεύς.

Chæremon Philosophus, Neronis præceptor. v. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος.

Chæremon.

Τερσίτη. v. Ὡς ὑχ ὑπάρχων.

Chamæleon.

Ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος. v. Οὐδὲν πρὸς τ Δ.

Ἐν τῷ περὶ Σατύρων. v. Ἀπώλεσας.

Ἀρίςι☉ Κυκλ.

Charax historicus. v. Ὅμηρ☉.

Charmides. v. Ἄδην.

Chionides.

Ἥρωσι. v. Ἀγν☉.

Chrysippus. v. Κέρκωπες. Τιμωρῶντος. Χάρμ☉. θέσις. Ἀθηναί☉.

Ἐν τῷ περὶ Καλῦ καὶ Ἡδονῆς. v. Λασαυροκάκκαβον.

Ἐν τῷ ιβ' τῶν φυσικῶν λόγων. v. πρόληψις.

Ἐν τῷ περὶ Χρησμῶν. v. Νεοττές.

Chrysostomus. v. Βδελυγμία. Διαπεφώνηκεν. Καταπυγῶ.

Ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους Ἐπιςολῆς. v. Λόγια.

Cinesias poëta dithyrambicus. καταπιλαῦ.

Clearchus. v. Τοῖς τὰ Καλλικράτους.

Ἐν τῷ περὶ Οἴνων. v. Νεοττές.

Clear-

Criton

ἐγγύς. Πληρωτής. Φάρμακος.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. V. Ἀνδροληψία. V. Ἄξονες. Ἀπεσχοίνισε. Ἀποφεύγειν. Αἰδέσασθαι. Ἔθνος, οὐ μ. Ἠὲν Θεσμός. Νοθεία. Ὁδός. Ὁ κάτωθεν νόμ. Ὅτι οἱ ἁλόντες. Οὐκ ἀναχήσομαι. Πενέσται. Σκῆψις. Φαῦλος. Δημ.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Δῆμον Ἐπιστολῇ. V. Ἐργολάβος.

Ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον. V. Συνειλήμφθη. (Sedlege, Ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον.)

Ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. V. Τέως.

Ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. V. Αἰγεῖδαι.

Ἐν τῷ περὶ Ἐπιτριηραρχήματος. V. Ἐφίερον.

Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην. V. Γαμηλία. Δίκη- κρίσις.

Ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην Ἐφέσει. V. Πόρος.

Ἐν τῷ κατ' Εὐέργου. V. Πρὸς τῇ πυλίδι.

Ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. V. Ἐνδεκάζοντας.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. V. Ἀποικοδομεῖς. Χλίδος.

Ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. V. Αὐτολήκυθοι. Ἰδίαν. Ἰδίαν. Λίθος. Μελίτη. Φαῦλον. τὸ ἁπλ.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. V. Ἀπομάττεσθαι. Ἀποστολάς. Ἀρτεμίσιος. Βασκαίνει. Γέῤῥα. Ἐκ περιουσίας. Ἐπαρόμενος. Ἐπιτείχισμα. Ἐπιχάρης. Εὐοῖ. Ἡγεμὼν συμμ. Ἡγεμών. Ἠκρωτηριασμένος. Θεμίσων. Θεογείτων. Θεοκρίνης. Λαρυγγίζων. Λεύκη. Λόγου τ. Μουνυχία. Μύρτις. Μυρτώνιον. Νεβρίζων. Νέων. Οἰκίσκῳ. Ὀνομάζων. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς. Παράσημος. Παρελθεῖν. Περίλαλος. Πομπείας. Πορθμός. Προβαλλομένους. Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος. Στρεπτύς. Φιάλος. (Vide etiam paulo inferius, Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Est enim eadem oratio.)

Ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. V. Πεντηκοστή.

Ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. V. Ἀνταπαιτῆσαι.

Ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. V. Ὅρα δή.

Ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. V. Ἅμα. Ἀστράβη. Βιαίων. Ξυλλαβεῖν. Οἶον. Πεντηκοστή. Προβαλλομένους. Ῥυτά. Σπουδάζω. Τίμημα.

Ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. V. Ἀποπεφασμένον. Ἀττικισμός. Ἐκφυλλοφορῆσαι. Κυνέας. Ὁ κάτωθεν ν. Πωλοῦσι.

Ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου. V. Ἀρχεῖον.

Ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. V. Περιστοίχων.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. V. Ἀνθυπωμοσία. Ἐπεδίκασε.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος β'. V. Ἀποτιμηταί. Προστασία.

Ἐν τῷ περὶ Ὀνόματος. V. Πινάκια. Σεσημασμένῳ.

Ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. V. Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Κεγχρεών. Μαρώνεια. Παρακαταβολή.

Ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας. V. Ἀσύθμητος. Ἀσυνθετώτατον. Ἄττα. Δρυμός. Ἐπικράτης. Ἀθην. Εἰσαγγελία. Ὀρῶπι. Πυνθάνεσθαι. Τέως. Ὑποκοριζόμενοι.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ. V. Ἅμα.

Didymus Monachus. v. Ἀμῦς.
Dinarchus. v. Ἀγραφίε. Ἀνάγεσθαι. Ἄναλτον. Ἀντέχει. Ἀντιβοληθέντος. Ἀπήχεια. Ἀπογνὺς. Ἀποπεφασμένον. Ἀποσάξαντα. Ἀπεταφός. Ἀρχαιρεσιάζειν. Βυλαία. Βυλεύσεως. Βυλεία. Γόργυρα. Διάμετρος. Ἐξέλης ὄν. Εὐανδρία. Θεογείτων. Κλιμάζει. Λαμπάδιον. Λογισαί. Μοχθηρός. Οἴκημα. Ὁμοερκές. Ὀχεῖον. Παλιναίρετος. Παραφρυκτωρεῖν. Ὑπόλογον. Ὑποφόνια. Φάσις. Χρυσοχοεῖον.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέυς v. Σκαφηφόροι.
Ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνυ Ἰσηγορία. v. Κλιμακίζει.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτυ. v. Ἀποψηφίζονται.
Ἐν τῷ κατὰ Καλλίσυ. v. Ὑπονομεύοντος.
Ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρυς. v. Δεῦρο.
Ἐν τῷ κατὰ Λυκύργυ. v. Καταλαύστρον.
Ἐν τῷ κατὰ Μεναίχμυ. v. Πραγματεία.
Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτυ. v. Αἰγεῖον.
Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτυ Ἀποφάσει. v. Παραγγελία.
Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτυ ἐκφυλλοφορηθέντος Ἐνδείξει. v. Παλιναίρετος.
Ἐν τῷ κατὰ Πυθέυ. v. Ἀπρότων. Καλλίας. πτερ. Καταδεδέσθαι.
Ἐν τῷ κατὰ Στεφάνυ. v. Ὑπὸ γῆν οἰκ. Τυρρηνικῷ. v. Περίστασιν.
Ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέυς. v. Πιωθάνεσθαι.
Ἐν τῷ κατὰ Φορμισίυ. v. Ἠλινδημένον.

Dinolochus. v. Τὸ ὑπὸ ῥόπ.
Diocles.
Βάκχη. v. Κακὰ κ.
Diocles Μυσικὰ γεγραφὼς, pater Alcidamantis Eleatæ philosophi. v. Ἀλκιδάμας.
Diodorus. v. Ἀντικατέστησαν. Γάλα. Ἐντείνας ἑαυτόν. Ἐξακριβωθέντες. Κλίμακες. Λυσιτελές. Παιανιεῖς. Στεγανόν. Σύλλας, ὄν. κ. Συνεῖχε. Ὑποστάς. Χαλάσω. Χρῶμα. τῦτο.
Ἐν τῷ περὶ Σταθμῶν. v. Τάλαντον, ὡς φ.
Diodotus. v. Δηλίυ κολ.
Diogenianus. v. Ἀειεσώ.
Diogenes Cynicus. v. Ἀναξιμένης. Ἀντισθένης. Ἀρίστιππος. εὐπάρυφα.
Diogenes Laërtius.
Περὶ Βίων Φιλοσόφων. v. Τετραλογία.
Dion. v. Δρομοκήρυκες. Ἐπιστάτις. Θηλ. Ἐσάλευον. Ἠνδρώθησαν. Μάρκος Βασ. Ὑπερέσχεν.
Ἐν Ῥωμαϊκοῖς. v. Βύας. Δοξασίας. Ἐδημώθη. Ἐδικαιώθησαν. Ἐνθυμιζόμενοι. Ἤγαλλεν. Ὠςφλίσαν. Ῥαστώνη. Στάδιον.
Ἐν β' τῆς δευτέρας Συντάξεως. v. Οὐδὲ Ἡρακλ.
Dionysius. v. Ἀγύρηνα. Ἀντιφάνης. Ἀριστομος. Βασιλεύς.
Θρᾷξί. v. Πέλανοι.
Ἐν Κτίσεσι. v. Περιξιδίκη. Τελμισσεῖς.
Ἐν τῃ λ' τῆς Μυσικῆς ἱστορίας. v. Παμφίλη. Σωτηρίδας. Ἐπιδ.
Ἐν Ῥωμαϊκοῖς. v. Νέπετος. Ταξίαρχαις. v. Φορμίων.
Ἐν Χρονικοῖς. v. Εὐελπίδης, τεχν.

Βάμβαξ. Βασταγμικά. Βίτιννα. Βλαύτη. Βολίς. Βοτηρικά. Βότορες. Βωμολγός. Βύτης. Βυφάγος. Βυφόρτων. Βυχάνδης. Βυχίλω. Βρεχυφεγγίτις. Βρόμος. Βροτολοιγός. Βυστίνον. Γαλλαία. Γαμψόν. Γέλγιθες. Γενεά. Γεώλοφον. Γομφιόδοντα. Γρυπεύς. Δαρετίς. Δαΐ. Δαιδάλεον. Δαΐτας. Δαρηγχέας. Δωδεκάδωρα. Δυσηχής. Αἴλινον. Αἰπύ. Ἔβρασεν. Ἐγκονέουσα. Ἐνδυτά. Ἐνναέται. Ἐνυδροβίων. Ἔξαιτον. Ἐπεισόδιον. Ἐρατπίδαυλος. Ἐριβρύχαν. Ἑρμάναξ. Ἐτηρεσία. Εὐαρής. Εὐδίνητα. Εὐρώταν. Εὐστρεφῆ. Ἐψύχθη. Ἐφθέσθαι. Εὐπτίφυλλον. Εἴσατο. Ἠροέη. Ἡρασον. Ἠθα. Ἰαχήματα. Ἰλήκοις. Ἰνωπός. Ἰξύν. Ἴτυς. Θαλάμη. Θαλαμηπόλος. Θαλπωρέμα. Θεοφορία. Θέριστρον. Θερμοτόκον. Θεολόγειον. Θηρατήρ. Θίασος. Θρίναξ. Θυαῖδες. Θύρσος. Κάσιον. Κατήλυσιν. Καυσία. Κεγχρίτισι. Κεκρύφαλον. Κελαδοῦσιν. Κεμάς. Κημός. Κίρκον. Κνημοί. Κνῆσις. Κνίζων. Κόλον. Κόναβος. Κορυβαντεῖον. Κανηφόροι. Κρανία. Κραντορες. Κρῆναι. Κυβελείοις. Κυκᾷ. Κύμβαλα. Κυνοῦχος. Κύπελλον. Λαβύρινθος. Λαγαρόν. Λάγυνος. Λαλάγημα. Λάτρις. Λαίλαψ. Λεαίνεσθαι. Λεχαί. Λείκνον. Λιβάδα. Λικμαίαι. Λιτός. Λοξή. Λωβητῆρα. Λώπιον. Λωτός. Λυπρή. Λυσσάνιε. Μαλθακόν. Μαιμώοντα. Μελάμβωλος. Μιαρόν. Μυκήσαντος. Μύξα. Μύωψ. Νάρδος. Νάρθηξ. Νεοθηγῆ. Ξαίνων. Ὀγδοήκοντα. Οἰνοπέπαντοι. Ὀλιγαύλαξ. Ὀλιγηρεσίη. Ὀλίγον. Ὄλπη. Ὀνομαστός. Ὀργυιά. Ὀρεία. iter. Ὀρείχαλκος. Ὁσίη. Ὀλεσίβολος. Πάμβαξ. Πέλεκυς. Πελώριος. Πέπατο. Περόνη. Πετάλοις. Πεφορυγμένον. Πῆρα. Πίνοντα. Πιληθέντα. Πιλήσεσι. Πίτυς. Ποδεῶνες. Πολυαύλακος. Πολυγλεύκης. Ποπάδες. Πρεών. Πρῆνες. Πρῶνες. Πτύγμα. Πυφύρσω. Ῥίνη. Ῥιπῆς. Ῥόμβος. Ῥῶπες. Ῥωπικά. Ῥυτῆρα. Ῥύτορα. Σάγαρις. Σαμύθας. Σελίς. Σκέπανον. Σμήνη. Σπήλυγγες. Σπέγγος. Στέρφος. Στρεπτός. Στρόβιλος. Συγχέα. Τὰ κόκκυ. Τανυμήκεες. Τετρανθέντα. Τηθύς. Τηλοπέτευς. Τορύνη. Τριγέρων. Τρύπανα. Τρυποδόμη. Τύμπανον. Τύμπανος. Ὑπέρεικα. Ὑποθυμίδιον. Ὕσγινος. Φαιδοσίδαρον. Φάρσος. Φάσγανον. Φελλός. Φυγοδέμνιος. Φύζα. Φωρῶν. Χαράδρα. Χαμαιγαί. Χειροφυεῖα. Χροός. Ψαφαρή. Ψαυστά. Ψαίστορα. Ψῆκτρα.

Epiphanius Sophista. v. Ἀπολλινάριος.

Epistola Artaxerxis Regis Persarum ad Hystanem, Hellesponti præfectum. v. Ἱπποκράτης.

Epitimides Cyrenæus. v. Ἀρίστιππος.

Eratosthenes. v. Ἡσίοδος,
in libro IX. v. ξύκα.
Scripsit de Sibylla Samia. v. Σίβυλλαι γεγόν.

Esaias. v. Διαφανῆ.

Ethnicographus. v. Νακώνη. Νάξης. οἱ ἐτυμολόγοι. v. νάρθηξ.

Evagrius. v. Μακάριος.

Eubulus. v. Ἀπόρρησία. Χαίρειν. Χρυσοχοεῖον.

* Eusebius pro Philostorgio.

Hecatæus.

πλέον. Ὀρμιάσας. Πηγάδας. Πείνωσι. Πρόφερε. Πυγοςόλ☉. Τένδ. Τέφρα. Τοῖς ὀρθοῖς.

Ἐν γ' Καταλόγω. V. Ὑπὸ γῆν οἰκ.

Hierocles. v. Διαλέγοιτο. Διότι. Ἐμποδὼν. Τέμνουσι.

Ἐν α' Φιλοσοφουμένων. V. Ἐμποδών. Λέσχη.

Hieronymus.

Ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν. Ἀναγνώσι☉. Ἐγκατῳκοδόμησεν.

Hippias Sophista. v. Τύραννος.

Hippobotus. v. Αἵρεσις.

Hippocrates. v. Α α. Ἀχναι. Δέρτρον. Ἐμβόλιμ☉. Ηβός. Κέδματα. Ποσιπλεγίδας.

Hippodromum audivit Aspasius Ravennas, Sophista. v. Ἀσπάσιος.

Hippolytus. v. Ἄκαιρος.

Hipponax. v. Ἄρρεν. Βίαντος. Βούπαλος. Ἑρμίας, ὁ συν. Μυσάχνη. Χαραδριός. Κελιδόνιον.

Homerus. v. Α α. Ἄβιος. Ἀβληχρόν. Ἀγάλματα. Γάγγης. &c.

Ἐν Ἰλιάδι. V. Ἄκρον. è Corinno argumentum poëmatis sui sumsit v. Κόριννος.

Ἐν Ὀδυσσείᾳ. V. Ἄκρον. Ἄλα. Νέκατο. Νηλιτής.

Hostanes. v. Ἀστρονομία.

Hyperechius. v. Λέων βασιλεύς.

Hyperides. v. Ἀγοράσαι. Ἀκμάζει. Ἀκμή. Ἀλκίμαχ☉. Ἀλφιτεῖς. Ἀμφισβητεῖν. Ἄνδρα. Ἀνεπόπτευτον. Ἄνετον. Ἀντέχει. Ἀρτεμίσιος. Ἀφαίρεμα. Ἀφέντες τὴν ὑπ. Ἀφείς. Ἀφύαι. Βάσων☉. Βουλεύσεως. Διάθεσις. Ἐλευθέρι☉. Εὐημερίσαντες. Συγομαχεῖ. Θέσθαι. Θεράπαινα. Κακώσεως. Καταχειροτονίαν. Κεραυνώσει. Κομιστικά. Κάδια. Μοιχίδιον. Ναύκληρ☉. Νέμειν πρ. Νικάνωρ. Νοθεία. Ὀβολοστατεῖ. Ὀξυθύμια. Ὀρθήν. Ποδοστράβη. Πωλάς. Πωλητήριον. Ῥόθιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ. Τελωνικός. Ὑποστησάμεν☉. Φιλοτιμία. Φρονηματισθῆναι. Χώρα.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀντιθέτου. V. Σκεῦ☉.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. V. Ἀπεψηφίσατο. Ὅσιον.

Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. V. Μηλόβιος.

Ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. V. Αἰτὴ πόλις Μ. Ὀξυθύμια. Παρεῖαι.

Ἐν τῷ κατὰ Δημαρέτου. V. Θεράποντα.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. V. Ἀργαῖ☉. Καταπομπή. Νικάνωρ. τρεῖς. Παραγραφή. ὐ μ.

Ἐν τῷ Κυθνιακῷ. V. Θαρραλέον.

Ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. V. Συμμορία.

Ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. V. Αὐλαία. Νεμέας. Παρέβυστον. Φορβαντεῖον.

Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. V. Ἀγορᾶς. Ἀνασυντάξας. Συμμορία.

Ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον. V. Παιδάριον.

I.

Iamblichus. v. Ἄβρα. Ἀκόλαστ☉. Ἀναγκαία. Ἀπραγμόνως. Διακωδωνίσω. Ἐμπεδόμ☉. Ζηλοτυπία. Ἥδη. ἀντὶ τ. Ἤκιστα. Συμψήσας. Συχνάς. Τελαμών. Τελώνης. Ὑπεξέπεμψεν.

Ibycus. v. Ἀμπέκλημα. Ἰβύκειον ῥησ. Μήτοι. Σίδηρον. Χά☉. καί.

Joannes. v. Δίηγε.

Ἐν

Ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα. V. Ἀνάκαιον.
Ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδου. (leg. πρὸς Εὐκλείδην) V. Τρικέφαλος.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. V. Ἐμποδών.
Ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. V. Ὁμοῦ. ἐγγύς.
Ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος. V. Ἐπιτρίταις.
Ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον. V. Ἐπίδικος. τέως.
Ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην. V. Περιαίκιον.
Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρός. V. Ἀπορώτατος.
πρὸς Ὀργεῶνας. V. Ὀργεῶνας.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου. V. Κληΐτῆρες.
Ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. V. Μᾶον.

Isidorus. V. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀντιοχ. Καταυγῶ. Σπουδή.

Isocrates. V. Ἀγωνιᾶν. Ἀγωνιῶ. Ἀδελφειός. Ἀναιρεθείς. Ἀπαριθμησόμενος. Αὐθέντης. Διάθεσις. Διεσκαριφησάμεθα. Ἐπισημαίνεσθαι. Ἠλινδημένον. Ἤπειρον. Θεράπναι. Καιρός. Πρῦργυς. Συγγραφάς. Συνέπεσε. Φαῦλον εἰρ. Φιλεργός. Λυσίας.
Ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. V. Ὀνήτωρ. Παρίσατοι.
Ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ. V. Ἐπιθέτους.
Ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. V. Μαστεαλία.
Ἐν Βουσίριδι. V. Λογισμός. Παρρησίας.
Ἐν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. V. Χιάζειν.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης. V. Κακῶς εἰδ. Φυλή. Ἴσ.
Ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. V. Διάθεσις.
Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. V. Ἀντίθεσις. Ἀπολελοιπότας.
Ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. V. Ἀπολελοιπότας. Ἀρχαῖος. Ἐπίσταθμος. Κληροῦχοι. Κύριον σε. Παραγραφή. Παράκλησις. Πολιτεία. Πρωτοτομοῦς.
Ἐν Παραινέσεσιν. V. Ξυλλαβεῖν.
Ἐν Τραπεζιτικῷ. V. Σκηνή.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. V. Μεσεγγυοῦνται.

Isocratis discipulus Androtion. V. Ἀνδροτίων.

Ister. V. Θεός. Σοφ. Λαμπάδιος. Τρεπόμενης. Φάρμακος.
Ἐν γ' τῶν Ἀτάκτων. V. Ταυροπόλαν.
Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς. V. Ἀμνόν. Περίσταρχος.
Ἐν α' Ἀττικῶν. V. Τιτανίδα.
Ἐν τοῖς Ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς. V. Φρύνις.
Ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. V. Ἐπενεγκεῖν.
Ἐν ιβ'. τῆς Συναγωγῆς. V. Ὁμηλωός.

Juba. Vide supra *Jobar.*

Julianus. V. Ἀπόνοια. Οὐδὲ γρύ. Χρῆμα. Ψοχίδιον.

Lysias.

Lysias. v. Ἀδοκίμαστος. Ἀεργὸν. Ἀκμάζει. Ἀνάγεσθαι. Ἀξιῶν. Ἀξιοῖ. Ἀπήχεια. Ἀποκριθῆναι. Ἀπολαχεῖν. Ἀποπεφασμένον. Ἀργυρώματα. Ἀρκτεῦσαι. Αὐθέντης. Αὐλεία θ. Ἀφανές. Δατεῖσθαι. Δέκα. Δερμιστής. Διαδόσεις. Διῆρξα. Δικαιώσεις. Αἰδέσασθαι. Ἔγγειον. Ἐκκωδωνίζοντα. Ἐλεοκόπτης. Ἐμπεδοκλέους. Ἐπεσκήψατο. Ἐπιθέτους. Ἐπιορκήσαντα. Ἐπιπεμπτον. Ἐπιτρέπειν. Ἡλικία. Θεμιστεύειν. Θηλάζειν. Κάθετος. Κακώσεως. Καρκίνος. Καταστάσεις. Κίος. Λαγίσκα. Λευκὴ ἀκτή. Μεταπύργιον. Μορίαι. Ναίς. Νοθεία. Ὀβολοστατεῖ. Οἷος αὐτὸς. Οἷος εἰ. Ὀργεῶν. Οὐσία φανερά. Παραφρυκτωρευόμενος. Πεδίακα. Περιφορεῖσθαι. Πεφασμένος. Πλεονεκτήσας. Πλημμελεῖν. Πλινθεῖον. Πόα. Πολύστρατος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Ὑπόλογον. Φάρμακος. Φάσις. Φασκώλιον. Φρυκτός. Χρηματιστής. Χρημάτων.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθέσθαι.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαγέν.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. v. Ῥόπτρον.

Ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον Ἐπιστολῇ. v. Πόματα.

Ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. v. Φηγύσιον.

Ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Πρόκειται.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρποῦ δ.

Ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις Ὀβολοῦ. v. Ἀπάτηρον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπικλήρου Διαθήκης. v. Ἀνάργυρος.

Ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἰρ.

Ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου. v. Ἀμφιδέας.

Ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὕβρις. ἡ μ.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.

Ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν. v. Ὑπὸ μάλης.

Ἐν τῷ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδὴ ἀπείπατο.

Ἐν τῷ πρὸς Νυσίβιον. v. Ἐπίδικος. (Isæi non Lysiæ.)

Ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. v. Γωνία.

Ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. v. Ὅμως ἐγγύς.

Πρὸς τὴν Μιξιδάμου γραφήν. v. Μυσαῖος. π.

Ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου. v. Αἰσχύνει.

Ἐν τῷ κατὰ Νικίου. v. Πτώματα.

Ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδή.

Ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ. v. Ἐπὶ κάλλιστα.

Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἄξιον. εἰ [illegible].

Ἐν τῷ πρὸς Τίσιαν. v. Ἐρημάτισμένος.

Ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσις.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου. v. Οὐσία φανερά.

Lysimachus.

Ἐν β. Νόστων. v. Σαμαίνη & Σαμίων ὁ δ.

M.

MAcedonius Consul. v. Ἀγαθίας.

Magister Coprogenius. v. Ἀνάγειν.

Magnes. v. Λυδοί.

Ἐν

Ναυκλήρῳ.

Ναυκλήρῳ. V. Ναξιουργής.
Ὀλυνθία. V. Φέρειν.
Ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου. V. Ἀθηναίας.
Ὁμοπατρίοις. V. Ἀλφάνει.
Παιδίῳ. V. Ἀπόςα. Ἀλεξιφάρμακα.
Ἐν Περινθίᾳ. V. Ἀβέλτερος. Ἀνέπαφον. Πομπεῦσαι.
Ῥαπιζομένη. V. Ἀμφορεαφόρους. Ἀνέσπακε. Μυόχοδον.
Σικυωνίῳ. V. Ἀβρα. Ἄγγαροι. Κακὴ μὲν δ.
Συναριςώσαις. V. Ἀγαπησμός. Αἴρειν, καὶ τό.
Συνερώσῃ. V. Ἀναπειτῶ. Ὦ μέλεε.
Τίτθη. V. Αἰτήσασθαι.
Ὑδρεία. V. Ἀνορθρευομένον.
Ὑμνίδι. V. Αἰτήσασθαι. Αἰτούμενος.
Ὑποβολιμαίῳ, ἢ Ἀγροίκῳ. V. Πέμπειν.
Χαλκηδονίῳ. V. Αἰτυέρσης.
Χαλκίδι. V. Πέμπτη φθ.
Χήρα. V. Ἀνάδοχον.
Ψευδηρακλεῖ. V. Ἄβρα. Καρκίνου ποιήμ.
Ψοφοδεεῖ. V. Οἶνος λόγος.

Menandri Comici patruus Alexis. V. Ἄλεξις.

Menander Ariſtarchi Grammatici diſcipulus. V. Ἐρατοσθένης.

Menander Hiſtoricus. V. Ἀβέλτερος. Ἀνάπαυλον. Ἀνάριστος. Ἀνάρροπον. Ἀπεταφρόδιον. Ἀπ' ἐχθρῶν π. Ἀτεχνῶς ἔχον. Αἴτιος. Ἐμβριθὴ νῦν. Ἐπεθείαζε. Ἐπιδιωκτὴν. Εὔψυχος. Θαλαττος. Θρᾶκες. Κἀχ. Οὐ μέλον αὐτῷ. Πάνταιτος. Περιπτάσεσι. Τουγχοσδρέω. Φιλεριστεῖσαι. Χάρακα.

Menecles. V. Διακόνιον. [Ubi ſ. ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ.]
Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. V. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.

Menecrates Epheſius Grammaticus. V. Ἄρατος.

Menippus Cynicus. Φαιός.

Meſapii cervum vocant βρένδον. V. Βρεντήσιον.

Metagenes. V. Ξενοσκοπεῖν. Συγκόψαι.
Θουριοπέρσαις. V. Τίς πρῶτος.

Michaël Syncellus encomio in Dionyſium. V. Διονύσιος.

Minucianus. V. Γενέθλιος.

Mnaſeas. V. Χίβοι. Ὑμεῖς, ὦ Μεγ.
Ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. V. Περξίδιον.

Mnaſeas Patarenſis.
Ἐν τῷ Περίπλῳ. V. Πύθου χελιδ.

Mnaſeas Ariſtarchi diſcipulus. Ἐρατοσθένης.

Morſimus Tragicus. V. Ἀνδάμας.

Moſes. V. Ἀββᾶ. Ὁσιότης.
Ἐν Δευτερονομίῳ. V. Διακόω.

Moſo

Phormus

Phormus Syracusanus Comœdiæ repertor. v. Ἐπίχαρμος.
Photius Patriarcha. v. Ὀρμὰ. contra Leontium Antiochenū. Λεόντιος.
Phrynichus. v. Ἀθηναίας. Ἀθύρωτον. Ἀνοις. Ἀπύλωτον. Ψόθος.
Μονοτρόπῳ. v. Μέτων. Παρθένοι. Ὑπερακοντίζεις.
Μύσαις. v. Καδίσκος.
Μύσαις. v. Τευτάζειν.
Phrynichus Comicus ut frigidus perstringitur. v. Λύκις.
Phylarchus. v. Λευκὴ ἡμ. Τιάρα.
Phyllis Musicus. σκολιόν.
Phyton (al. Φοίτων) v. Αἰσχίνης.
Pindarus. v. Ἀγάλματα. Ἄμαχον. Ἀναλκις. Ἀνύπαρκτον. Ἀράχνη. Βάσανος. Βασιλεὺς. Βληχρόν. Δαμασίφρων. Αἰθήρ. Ἐπέτειον. Εἴδωλον. Εἰκός. Ἥρως δὲ δεσμ. Ἰοστέφανοι. Ἰσχύων. Θαλπνότερον. Κάτωθε. Κατωχάρα. Λυγκέως. Μεγάνορος. Ὦ Φήμερε. Σχάσον. Τὸ Ἡσιόδειον. Φθόνος. Φῶτα. Χρήματα, χρήμ.
Ἐν Διθυράμβοις. v. Παλινάγρετος.
Ἐν Σχολῇ. v. Ἀθηναίας. (Sed ibi scribendum, ἐν Σκολιοῖς.
Pisander. v. Ἀγάθυρσοι.
Pisides. v. Ἀγωγόν. Ἄμματα. Ἀνεκτά. Ἀντλία. Ἀπορρῆξαι. Ἀπέσπονδον. Ἀτρόμητος. Ἀχειρος. Βάκχος. Βοῦσι. Γιγαντιᾷ. Διόπτρα. Διπλόη. Δύναμις. Αἰετός. Ἔγγονον. Ἔγγυον. Ἐμβριθῆ. Ἐμπίς. Ἔναυλον. Ἐνθυσιάσας. Ἐπείκτης. Ἐπίδοσις. Ἐπιστάτης. Εὐλαβηθεὶς. Εἰ εὐκτικόν. Ἦν. Ἡρακλεία λίθος. Κακῶν π. Κατηχῶν. Κίβδηλον. Λειτουργία. Λησαί. Μαιεύεται. Μόχθος. Νεοσπάδα. Νεῦρα μ. Νυμφίος. Ξένως. Ὄγκος. Οἶστρος. Φυσιῶσαι. Παράβασις. Παρεμφαίνουσι. Πᾶρος. ἀπ. Προσώχθισα. Σταγειρίτης. Συμφορά. Σόρυξ. Σύρω. Σφύζει. Ταυτότης. Τέλμα. Τελωνεῖον. Τόνον. Τρόπος. Τύχη. συντ. Ὑπεξελεύσεις. Ὑποψία. Φθέγ. Χρῶμα. Ψῆφος. μέλ. (Omnia hæc fragmenta Pisidis deprompta esse existimamus ex poëmate ejus de bello Persico, qvod hodie intercidit.)
Pittacus. v. Πιττάκειον.
Plato Comicus. v. Ἀναβαίνειν. Ἀδόλεσχος. ὁ τῶν μ. Ἐπικράτης. Κριὸς ἀσελγ. Μεμιλτωμένον. Πλειστηριάσας. Σπαργίλος. Σχοινίον. Φασιανοί.
Ἀδώνισι. v. Ἀφοδεῦσαι. Ὑπέρεπ. Ἑλλάδι. v. Φάλαγξ. Θηλ.
Ἑορταῖς. v. Δεινόν. Διϊτρέφης. Ὄμφαξ.
Κλεοφῶντι. v. Φιλοτιμότερα.
Μενελάῳ. v. Τί οὐκ ἀπ.
Ξάνταις. v. Τευτάζειν.
Παιδαρίῳ. v. Παράβασις.
Πεισάνδρῳ. v. Ἀρεοπαγίτης.
Πρέσβεσι. v. Ἀπέχαζεν.
Σοφισταῖς. v. Σοφιστής. καμ.
Ἐν Σύρφακι. v. Τελέας.
Ὑπερβόλῳ. v. Εὔπορον.
Ἐν Φάωνι. v. Ἀτηρότατον. Γλυκὺς ἀγκών.
Plato Philosophus. v. Ἀβουλεῖν. Ἄγιος. Ἀγνωμόνως. Ἀδικία. Ἀθάνατος. Ἀλλ' ἤ. ἀντί. Ἀλογία. τὶ μ. Ἀμαθέστερος. Ἀμαθία. Ἀνατίθεσθαι.

μ@. τό. Ὁμοίωσις. Φυσικὸς λόγος.
Plutarchus v. Ἀναπεῖσθαι. Ἐγγάμιος. ἱόρτι@. Κάλλιππ@. Μαικήνας. Νάφθα. Ὠβάς. Σικχές. Σύλλας, ὄν. κ. ἕ σελίνυ. Ὑπερκύπτω.
Ἐν Παραλλήλοις. v. Δόγματα.
Poëta (Homerus) v. Ἀπομαγδαλία. Διαειδεται. Κυλλός. Πόρκ@. Προικός.
Poeta Cyprius, v. Οἶνος ὤν.
Polemo. v. Ἄρτος. ὁ ψ. Ἔνη παρ. Ἠλύσιον. Ἵππος Νισ. Μαρότερος. Νηφάλιος. Τελμισεῖς.
Ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον. v. Ἀζηνιεύς.
Polybius v. Ἀγάθυρσα. Ἀγωγή. Ἀγωνιῶ. Ἀιοτχεσιν. Ἀθεσίαν. Ἀκέραιος. Ἀκόλουθον. Ἀκρόπολις. Ἀλαζονεία. Ἀλκή. Ἀλογία. ἄταξ. Ἀλογιστία. Ἀναδέξασθαι. Iter. Ἀναζυγαῖς. Ἀναπήραις. Ἀνάστασις. Ανατάσεις. Ἀνεκτά. Ἀνεννόητον. Ἀνεπισήμαντον. Ἀνεπισταθμεύτως. Ἀνήνυτον. Ἀννίβας. Ἀνθρωπίνως. Ἀντιποιηθέντα. Ἀνυστικωτέρα. Ἀξιωθῶσι. Ἀπαλγοῦντες. Ἀπαξιώσιν. Ἀπαραγγέλτως. Ἀπειθεία. Ἀπέλυσε. Ἀπίστησεν. Iter. Ἀπηρείσατο. Ἀπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος. Ἀπολογισμός. Ἀποξυσροῦνται. Ἀπόστασις. Ἀποσφαλήσας. Iter. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Ἀπυρώσαντας. Ἀπροθέτως. Ἄρατος. Αὐλαία. Αὐτάρκεια. Αὐτοπαθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφυής. Βάρος. Βαρυνόμενος. Βασανίζειν. Βυκάρας. Βῶλις. Γεφυρίζειν. Δεινότης. Δεδοξοποιημένοι. Δεισιδαιμονία. Δημαγωγικός. Δημοκοπεῖν. Δημοκρατία. Δημοχάρης. Διαβιασάμενος. Διάληψις. Δίαρμα. Δίαρσις. Διαχών. Διαλαλικώτερον. Διεσκευασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιοδοσία. Δυεῖν. Δυσποτμότερον. Αἰνείας. Αἰρεδάκτυλον. Ἐζυγοστατεῖτο. Ἐθελοντήν. Ἐκδέχη. Ἐκκλείουσι. Ἐκλαβεῖν. Ἐκπλαγείς. Ἐκπινῶς. Ἐκφανεστάτας. Ἐκ χειρός. Ἔμφασις. Ἐναύειν. Ἐνέπεσε. Ἐνεργόν. Ἐξ ἀκεραίου. Ἔξαλλ@. Ἐξαύσια. Ἐξεραθεύονται. Ἐξοδία. Ἐξοι@. Ἐπεσημήναμεν. Ἐπιβάθρα. Ἐπιβολή. Ἐπιγεννήματα. Ἐπικάθηται. Ἐπικεφάλαιον. Ἐπίνειον. Ἐπίπνοια. Ἐπισημήνασθαι. Ἐπίστασις. Ἐπωδός. Ἐργαστήριον. Ἐργαστικός. Ἐργολάβ@. Ἐρύκειν. Ἐσωματοποίει. Ἐσπούδαζον. Ἐσχεδίαζον. Εὐδοκιμέναν. Εὐήθης. Εὐρεσιλόγ@. Εὐφυᾶ. Ἐφάμμα. Ἐφ' ᾧ. Ζηλοτυπία. Ζώγρια λαβ. Εἰκοβολεῖν. Ἡρμόσαντο. Ἱπποφέσεων. Ἰσηγορία. Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχοῦντες. Καθήκοντα. Καθικόμενοι. Καθηλ@. Καταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Καταπορευθέντων. Καταταχήσαι. Καταψήσας. Καταπείσαι@. Κατέχον. Καταμίξας. Καχεξία. Κεραία. Κλεόξεν@. Κομιδή. Κοννος. Κύβος. Κυρία. Λείπεσθαι. Λιτοῦς. Μεγαλομερεία. Μεθοδικῶς. Μερίτης. Μνησικακεῖν. Μοναρχία. Μόνη. Νεαλής. Νῦν ἔχειν. Νῶλα. Ὀρθή. Ὀρθήν. Ὁρμητήριον. Οὔριος. Οὐχ οἷον. Ὄχλω. Παλίγκυρτ@. Παραβάλλων. Παραποδίζειν. Παρατετολμηκότες. Περικοπή. Περιπαθῶς. Περισπᾶν. Περίστασις. Περίφα-

Pytha-

Ἰνάχῳ.

T.

Ἐν

Ἐν τῷ περὶ Παροιμίας. V. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον.

Thebaicorum scriptor Anonymus. V. Καδμεῖοι.

Themistocles interpres oraculi, sapiens appellatur. V. ἄπτολις.

Theo Grammaticus. V. Ἀπίων.

Theocles. V. Φυγοῦσαν.

Theocritus. V. Ἀδύ. Ἀ πίτυς. Βέβηλα. Βορέας. Ἡγήθης. Κοιλιδίων. Κυλιδιόων. Σιπύρον ἀντ. Τῆνα. Ψιθυρίζει.

Theodoretus. V. Ἄσκος ἐν πάχνῃ.

Theodorus Rhodiorum strategus ἐν τοῖς ...

Theodorus Anagnostes.

Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. V. Διόδωρος μον.

Theodorus Siculus.

Ἐν β Τρωϊκῶν. V. Παλαίφατος.

Theodorus Raithi Presbyter. V. Μάνης.

Theodorus Atheus, mox Deus. V. Ἀρίστιππος.

Theodosius coenobiarcha. V. Ἀνάστασις.

Theodotus (lege Theodotio) V. ...

Theologus. V. Ἀγαπώμενοι. Ἀγόνων. Ἀΐδρις. Ἀκίων. Ἀλᾶσθαι. Ἀντίοχος. Ἀπεσκήνωσα. Ἀπεσφραγίσατο. Ἀσπίλου. Ἀσκαλίσαι. Ἀσκεύαστα. Αἱρεῖς. Μεγαλομερία. Μιλλᾶν. Ὀρειβάτης. Ὀρεστέως ... Πεισίστρατος. ... Πηδαλιοῦχον. Σχέτις. Φιλοτίμως. Χθές. Ψήφος. (Vide etiam supra Gregorius Theologus.)

Ἐν τῷ τί δεῖ Μακκαβαίων. V. Κύλιξ.

Εἰς τὸ Σοφ... V. Παίγνιον.

Theophrastus. V. Ἀρχὴ ἄνδρα. Διοσμός. Ἰσοτελής. Καλλικρατίδαι. Κύτρος. Νάστος. Ὀλοσχοίνῳ. Ὀσφραντικόν. Παραμύθης. Ῥίς. Θυμβογέροντος. Τροφώνιον. Φλίας ...

Διαθήκη τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὀργεώνων. Ὀργεῶνες.

Ἐν τοῖς πρώτοις Καιρῶν. V. Ἀρχὴ Σκυθικὴ.

Ἐν τῷ περὶ Καιρῶν β'. V. Κυψελιδῶν.

Ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων, V. Τιάρα.

Ἐν τοῖς περὶ τῶν Νόμων. V. Ἀρθῆτης. Κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἐν ιγ' τῶν Νόμων, V. Ὅτι οἱ πωλοῦντες. Συστομώτερον.

Ἐν ιέ Νόμων. V. Φάρμακος.

Ἐν ις' Νόμων. V. Ἐμφερέστατοι.

Ἐν ζ' φυσικῶν. V. Ἀκαλήφη. (Imo potius, φυτικῶν.)

Ἐν ζ' περὶ φυτῶν. V. Μελίτη.

Theopompus Comicus. V. Καταπλήξ.

Ejus Drama Βουλή. V. Νεῖλος.

Ἡδυχάρης. V. Καταχύσματα.

Θησεύς. V. Ἀθυρτάκη.

Καπηλίσι. V. Ἄτλις.

Παμφίλη. V. Ῥαχίζειν.

Ἐν Σειρῆσι. V. Περιβαλεῖν.

Theopompus Historicus. V. Ἀντίχει.

Zeno

Z.

Zeno (Eleates.) Θέσις. Ἐλέα.
Zeno Citticus v. Αἰγυπτία. αὖθις. καθῆκον. ὁρμή.
Zenodotus. v. Διαιτή.
Zenodoti discipulus Aristophanes Grammaticus. v. Ἀλεξφ.
Zoili Amphipolitæ orationibus usus Demosthenes. v. Δημοσθένης.
Zopyrus. v. Φιλθυρσοῦ.
Zopyrus Heracleotes. v. Ὀρφεύς.
Zoroaster. v. ἀστρονομία.

ADDENDA ET EMENDANDA QVÆDAM.

Pag. 1. *v. penult.* pro *Ejus λαμμωνέζων*, lege *Meschi*.

Pag. 16. *Lege*: Petrus Natalis &c. qvi A. C. 1370. scripsit, & A. 1382. Catalogum Sanctorum absolvit, ut recte notatum in Actis Sanctorum &c. (Contra eorum vero sententiam qvi ad A. 1470. male referunt, vide qvæ docte disputantur in Diario Veneto, Giornale de letterati d'Italia, T. XVI. p. 456. seq.)

Pag. 36. *v.* 22. *lege*: Philocali - - T. VII. Act. Sanctor. Junii.

37. v. 6. *à fine*, *adde*: & p. 129. notat Launojus Romanum Martyrologium esse ipsiusmet Usuardi martyrologium minutum & variatum in paucis, & auctum in pluribus.

39. Editionibus Jacobi Januensis sive de Voragine adde antiqvissimas duas Paris. 1476. fol. & Venet. 1478. fol. per Christophorum Arnoldum: deinde lege: Colon. 1480.

192. De Victorino Feltrensi, Theodori Gazæ præceptore, adde, qvod Georgius Trapezuntius Victorinum hunc patrem & amicissimum ac de se optime meritum vocat in Epistola qva illi commentarium suum in Ciceronis orationem pro Q. Ligario dicavit. Joannes qvoqve Andreas Aleriensis Episcopus in Epistola tribus Livii decadibus à se editis præmissa altorem sum & præceptorem vocat hunc Victorinum, & Mantuæ eum partem decadum Livii prælegentem audivisse testatur.

Ad pag. 246. adde, qvod pleraqve

Theodori Studitæ inedita latent in præstantissimo Codice Bibliothecæ Paulinæ Lipsiensis, cujus notitiam nuper publicato programmate dare cœpit clariss. Jo. Immanuel Mullerus, Rosvino Misnicus.

Pag. 249. *adde* : Alius Theodorus Studita junior, ad quem Germanus II. Patriarcha CPol. (A. 1240. defunctus) de azymis scripsit. Vide Stephanum de Altimura in panoplia adversus Schisma Græcorum p. 249.

Pag. 269. Severianis variis addendi:

Severianus Proćos, cujus virtutes impense laudantur ab Apulejo in floridis.

Julius Severianus Rhetor, de quo dixi in Bibliotheca Latina.

Severianus cujus è Damascio Svidas in Νόμ@ meminit, Damascenus fuit atque idem de quo Svidas in Σεβηριανὸς & Photius Cod. 242.

Omitto Severianum, (Servianum aliis) quem paullo antequam moreretur Hadrianus occidi jussit nonagenarium, teste Dione; nec non Severianum Gallum temporibus Marci Antonini cæsum omnibus cum copiis ab Othryade Persarum duce, de quo Lucianus in Alexandro Pseudomante T. I. p. 764. seq.

Pag. 337. *adde* qvod novissime Anastasium de vitis Pontificum recensuerunt, illustrarúntque Romæ viri eruditissimi Franciscus Blanchinus & Johannes Vignolius.

Pag. 352. Olympiodoro juniori Alexandrino qvi in Meteorologica scripsit, Gabriel Naudæus tribuit Paraphrasin Ethicorum Aristotelis, qvam sub Andronici Rhodii nomine Daniel Heinsius vulgavit.

Ad pag. 362. adde, Jo. Philopono tributum scriptum de Paschate, videtur idem qvod sine nomine auctoris memorat Photius Cod. 115. Græci vero recentiores in duas synopses contractum non dubitanit tribuere Joanni Damasceno.

Pag. 372. Scriptoribus Photio infestis addendi *Franciscus Pagi* Tomo II. breviarii de gestis Pontificum, & *Stephanus de Altimura* in panoplia contra schisma Græcorum p. 158. seq.

Ad pag. 363. Ad calcem Amphilochiorum in Codice Colbertino exstare scriptū Photii in qvo Latinos arguit qvod nec imagines sacras nec sanctorum reliqvias colant, testatur Altimura p. 277. panopliæ jam memoratæ.

Pag. 384. pro *Anastasio Sinaita*, lege *Anastasio Bibliothecario*.

Pag.

Pag. 392. Præsedit in ea Aurelius (Carthaginiensis Episcopus & Donatianus Tel. *Ita legendum*, non Aurelius (Augustinus.)

Pag. 411. v. 4. *post verba*: Neutrum scriptum hodie exstat, *adde*: nisi prius sit illud Philoponi, de qvo supra, p. 362. Ita sane visum Sac. plurimo de Alexandrina apl 263. panoplia contra schisma Græcorum.

Pag. 418. CXLV. *Helladii* Alexandrini, Theodosio juniore imperitante clari, cujus iterum Cod. 158. atqve apud Svidam mentio, (diversi ab Helládio Besantinoo de qvo infra Cod. 279.) Lexicon &c. *ita lege, & dele verba:* Helladii (ejusdem de qvo infra Cod. CLVIII. & CCLXXIX.

Ad pag. 520. Synopsis VII. Conciliorum Commeliniana incipit: χρὴ γινώσκειν πάντα Χριστιανὸν ὅτι ἑπτά εἰσιν ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Hœscheliana: χρὴ γινώσκειν πάντα Χριστιανὸν, ὅτι ἑπτὰ ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ γεγόνασι σύνοδοι. Libellus de sex Synodis: χρὴ γινώσκειν ὅτι ϛ´ εἰσιν αἱ ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Nili de Synodis novem: ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Denique alia inedita synopsis, Photii de qva p. 365. seq. cujus est initium: ἀναγκαῖον ἐςὶ μέλλοντας.

Pag. 586. v. 3. à fine, lege: ἐπειδ... Μητροπολίτης Σάρδεων, ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ κῦρις ΙΩΑΝΝΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ ἀναγνώστης &c. Confer Allatium de Georgiis p. 331. & Lambecium VII. p. 258.

Pag. 598. *in Latina versione v. 8. à fine legendum*, non qvintam sectamur, *ut recte etiam Clariss. Montfauconus scripserat. Atque ita versionem μονεμβασίας accipitur p.* 597. & 599.

Ad pag. 699. notabis nomen Andream Schottum, (licet is non meminit) XIV. centurias *proverbiorum* è Svida collectas Græce & Latine cum Hieron. Wolfii versione edidisse *Hermannum Germbergium*, scholæ Corbachianæ prorectorem, illisqve subjunxisse centuriam versuum onirocriticorum (Astrampsychi) ex eodem Svida, & Epistolarum sacrarum decades qvinqve, ex aliis etiam scriptoribus congestas, Basileæ per Sebastianum Henric. Petri 1583. 8.

Pag. 657. *è Svida adde:*

Amelius Apameensis, Philosophus, magister Porphyrii, æqvalis Ammonii & Origenis.

Pag. 662. Apsines Atheniensis, Sophista egregius, Pater Onasimi Sophistæ, qvi fuit pater Apsinis.

Apsines Gadarensis, Sophista, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnæ discipulus fuit Heraclidis Lycii, & deinde Ba-

silici Nicomediæ. Athenis artem Rhetoricam professus est imperante Maximiano, & ad Consularem dignitatem pervenit.

Apsines Onasimi Atheniensis Sophistæ F. Sophista, junior Apsine Gadarensi.

Apsyrtus Prusaensis vel Nicomediensis, miles, qvi sub Imp. Constantino ad Istrum in Scythia militavit. Hic librum de eqvorum medicina scripsit & de iisdem brutis animantibus physicum alterum; aliaqve. Scripsit & Cimon Atheniensis admirabilem librum *ἱππικὸν* de eqvorum inspectione.

Pag. 669. Ausonius Sophista qvi Epistolas & alia qvædam ad Nonnum scripsit.

F I N I S.